Nam An Thái Phi Truyền Kỳ

Contents

Nam An Thái Phi Truyền Kỳ **4**
1. Quyển 1 – Chương 1 . . . 4
2. Quyển 1 – Chương 2 . . . 9
3. Quyển 1 – Chương 3 . . . 13
4. Quyển 1 – Chương 4 . . . 17
5. Quyển 1 – Chương 5 . . . 20
6. Quyển 1 – Chương 6 . . . 25
7. Quyển 1 – Chương 7 . . . 28
8. Quyển 1 – Chương 8 . . . 33
9. Quyển 1 – Chương 9 . . . 36
10. Quyển 1 – Chương 10 . . . 39
11. Quyển 1 – Chương 11 . . . 42
12. Quyển 1 – Chương 12 . . . 45
13. Quyển 1 – Chương 13 . . . 48
14. Quyển 1 – Chương 14 . . . 51
15. Quyển 2 – Chương 15 . . . 55
16. Quyển 2 – Chương 16 . . . 58
17. Quyển 2 – Chương 17 . . . 61
18. Quyển 2 – Chương 18 . . . 64
19. Quyển 2 – Chương 19 . . . 67
20. Quyển 2 – Chương 20 . . . 71
21. Quyển 2 – Chương 21 . . . 73
22. Quyển 2 – Chương 22 . . . 76
23. Quyển 2 – Chương 23 . . . 80
24. Quyển 2 – Chương 24 . . . 83
25. Quyển 2 – Chương 26 . . . 85
26. Quyển 2 – Chương 27 . . . 88
27. Quyển 2 – Chương 28 . . . 91
28. Quyển 2 – Chương 25 . . . 95
29. Quyển 2 – Chương 29 . . . 98
30. Quyển 3 – Chương 30 . . . 101
31. Quyển 3 – Chương 31 . . . 104
32. Quyển 3 – Chương 32 . . . 107
33. Quyển 3 – Chương 33 . . . 109
34. Quyển 3 – Chương 34 . . . 111
35. Quyển 3 – Chương 35 . . . 114
36. Quyển 3 – Chương 36 . . . 117
37. Quyển 3 – Chương 37 . . . 119
38. Quyển 3 – Chương 38 . . . 123
39. Quyển 3 – Chương 39 . . . 126
40. Quyển 3 – Chương 40 . . . 130
41. Quyển 3 – Chương 41 . . . 134

42. Quyển 3 – Chương 42 136
43. Quyển 3 – Chương 43 140
44. Quyển 3 – Chương 44 144
45. Quyển 3 – Chương 45 146
46. Quyển 3 – Chương 46 149
47. Quyển 3 – Chương 47 153
48. Quyển 3 – Chương 48 156
49. Quyển 3 – Chương 49 159
50. Quyển 3 – Chương 50 163
51. Quyển 3 – Chương 51 165
52. Quyển 3 – Chương 52 170
53. Quyển 3 – Chương 53 172
54. Quyển 3 – Chương 54 175
55. Quyển 3 – Chương 55 178
56. Quyển 3 – Chương 56 181
57. Quyển 3 – Chương 57 184
58. Quyển 3 – Chương 58 187
59. Quyển 3 – Chương 59 191
60. Quyển 3 – Chương 60 193
61. Quyển 3 – Chương 61 196
62. Quyển 3 – Chương 62 200
63. Quyển 3 – Chương 63 204
64. Quyển 3 – Chương 64 206
65. Quyển 4 – Chương 65 210
66. Quyển 4 – Chương 66 214
67. Quyển 4 – Chương 67 217
68. Quyển 4 – Chương 68 221
69. Quyển 4 – Chương 69 224
70. Quyển 4 – Chương 70 227
71. Quyển 4 – Chương 71 230
72. Quyển 4 – Chương 72 234
73. Quyển 4 – Chương 73 238
74. Quyển 4 – Chương 74 242
75. Quyển 4 – Chương 75 245
76. Quyển 4 – Chương 76 249
77. Quyển 4 – Chương 77 253
78. Quyển 4 – Chương 78 256
79. Quyển 4 – Chương 79 260
80. Quyển 4 – Chương 80 264
81. Quyển 4 – Chương 81 266
82. Quyển 4 – Chương 82 270
83. Quyển 4 – Chương 83 274
84. Quyển 4 – Chương 84 277
85. Quyển 4 – Chương 85 280
86. Quyển 4 – Chương 86 284
87. Quyển 4 – Chương 87 287
88. Quyển 4 – Chương 88 290
89. Quyển 4 – Chương 89 293
90. Quyển 4 – Chương 90 295
91. Quyển 4 – Chương 91 299
92. Quyển 4 – Chương 92 302
93. Quyển 4 – Chương 93 305
94. Quyển 4 – Chương 94 309
95. Quyển 4 – Chương 95 312

96. Quyển 4 – Chương 96 . . . 315
97. Quyển 4 – Chương 97 . . . 319
98. Quyển 4 – Chương 98 . . . 323
99. Quyển 4 – Chương 99 . . . 327
100. Quyển 4 – Chương 100 . . . 329
101. Quyển 4 – Chương 101 . . . 333
102. Quyển 4 – Chương 102 . . . 337
103. Quyển 4 – Chương 103 . . . 340
104. Quyển 4 – Chương 104 . . . 343
105. Quyển 4 – Chương 105 . . . 347
106. Quyển 4 – Chương 106 . . . 352
107. Quyển 4 – Chương 107 . . . 356
108. Quyển 4 – Chương 108 . . . 359
109. Quyển 4 – Chương 109 . . . 363
110. Quyển 4 – Chương 110 . . . 365
111. Quyển 4 – Chương 111 . . . 368
112. Quyển 4 – Chương 112 . . . 372
113. Quyển 4 – Chương 113 . . . 375
114. Quyển 4 – Chương 114 . . . 379
115. Quyển 4 – Chương 115 . . . 382
116. Quyển 4 – Chương 116 . . . 385
117. Quyển 4 – Chương 117 . . . 389
118. Quyển 4 – Chương 118 . . . 392
119. Quyển 4 – Chương 119 . . . 395
120. Quyển 4 – Chương 120 . . . 400
121. Quyển 4 – Chương 121 . . . 403
122. Quyển 4 – Chương 122 . . . 407
123. Quyển 4 – Chương 123 . . . 410
124. Quyển 4 – Chương 124 . . . 414
125. Quyển 4 – Chương 125 . . . 417
126. Quyển 4 – Chương 126 . . . 421
127. Quyển 4 – Chương 127 . . . 424
128. Quyển 4 – Chương 128 . . . 428
129. Quyển 4 – Chương 129 . . . 431
130. Quyển 4 – Chương 130 . . . 435
131. Quyển 4 – Chương 131 . . . 438
132. Quyển 5 – Chương 144 . . . 442
133. Quyển 5 – Chương 134 . . . 445
134. Quyển 5 – Chương 135 . . . 449
135. Quyển 5 – Chương 136 . . . 453
136. Quyển 5 – Chương 137 . . . 456
137. Quyển 5 – Chương 138 . . . 460
138. Quyển 5 – Chương 139 . . . 464
139. Quyển 5 – Chương 140 . . . 467
140. Quyển 5 – Chương 141 . . . 470
141. Quyển 5 – Chương 142 . . . 474
142. Quyển 5 – Chương 143 . . . 477
143. Quyển 5 – Chương 145 . . . 481
144. Quyển 5 – Chương 146 . . . 484
145. Quyển 5 – Chương 147 . . . 487
146. Quyển 5 – Chương 148 . . . 491
147. Quyển 5 – Chương 149 . . . 495
148. Quyển 5 – Chương 150 . . . 498
149. Quyển 5 – Chương 151 . . . 501

150. Quyển 5 – Chương 152 505
151. Quyển 5 – Chương 153 509
152. Quyển 5 – Chương 154 515
153. Quyển 5 – Chương 155 519
154. Quyển 5 – Chương 156 523
155. Quyển 5 – Chương 157 527
156. Quyển 5 – Chương 158 530
157. Phiên Ngoại 1 534
158. Phiên Ngoại 2 End 538

Nam An Thái Phi Truyền Kỳ

Giới thiệu
Tác giả: Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như ChứcConvert: nothing_nhh (TTV)Thể loại: xuyên không, điề

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nam-an-thai-phi-truyen-ky

1. Quyển 1 – Chương 1

Quyển I: Đều do 'quý thủy' gây họa

Chương 1: Nhà nghèo, vất vả cần cù lo liệu

Mùa đông ở Phương bắc khô hanh, thật là khô hanh, bầu trời trong vắt, mây trắng nhởn nhơ, nhưng thật sự rất lạnh, ngay cả dưới chân cũng bị lạnh đến đông cứng.

Chu Tử cầm cây chổi làm từ cành trúc quét tước rào giậu quanh sân. Nàng ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, dùng sức giẫm giẫm đôi chân đã tê rần vì lạnh, trên chân còn mang đôi giày bằng vải bông dày do mẫu thân may, lại dùng lực chà xát hai tay, tay cũng đã muốn sưng lên vì lạnh, thoạt nhìn đều đỏ cả lên rồi.

Hôm nay thật sự là lạnh muốn chết!

Chu Tử đã quên cảm giác khi mùa đông có máy sưởi là thế nào, trong trí nhớ chỉ là cảm thấy không lạnh.

Đây là một triều đại mà nàng biết rõ trong lịch sử chưa từng đề cập tới: Đại Kim, kinh đô là Kim Kinh, nơi Chu Tử ở gọi là Độc huyện, là một thị trấn nhỏ xa xôi ở phía Bắc.

Nàng đến thế giới này đã ba bốn năm, sớm đã thành thói quen.

Cho tới bây giờ, nàng mới biết được kiếp trước của mình là hạnh phúc cỡ nào: con gái một trong gia đình trung lưu, được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay mà nuôi lớn…

Aizz, chuyện cũ không cần nhắc lại, sống sót rồi hẵng nói sau!

Muội muội Chu Bích gấp xong đống quần áo đã được phơi khô, từ trong phòng đi ra: "Tỷ, quét sân xong chưa vậy? Quét xong thì hai chị em mình cùng thêu hoa đi!"

Chu Tử dùng sức quét thật nhanh: "Chờ một chút, xong ngay đây!"

"Vậy muội vào trước sửa sang lại khung thêu và chỉ màu nhé."

"Được!"

Nhà họ Chu nghèo, không có ruộng đất, chỉ trông cậy vào số tiền ít ỏi mà phụ thân ra ngoài gắng gượng kiếm được, phải nuôi sống người nhà, còn phải hiếu thuận với ông bà nội, căn bản là không đủ, cho nên Chu Tử và Chu Bích đều phải cùng mẫu thân thêu thùa một chút, phụ giúp chi tiêu trong nhà.

Quét sân xong, Chu Tử rửa sạch tay, rồi mới vào nhà chính.

Chu đại tẩu cùng Chu Bích đã bày khay kim chỉ và khung thêu ra, nhìn thấy Chu Tử đi vào, vẫy tay nói: "Tử nhi, mau tới đây!"

Chu Tử kéo cái ghế nhỏ, ngồi xuống bên chân mẫu thân. Nàng thêu rất nghiêm túc.

Kiếp trước Chu Tử là một cô gái hiền lành, nhát gan, cũng không học mấy thứ thủ đoạn gian trá. Cũng tự mình hiểu, biết chỉ số thông minh của mình không thấp, nhưng là quả thật quá hiền lành, cho nên bất kể là trong học tập hay công tác, đều vô cùng chăm chỉ nghiêm túc.

Lúc còn đi học Chu Tử có thành tích tốt, tính cách cũng không tệ, đối xử với thầy cô và bạn học đều không có sai xót gì. Sau này đi làm, Chu Tử biết rất rõ: cho dù là hoàn cảnh nào thì phải thích ứng với hoàn cảnh đó, phải là người phù hợp với yêu cầu của công việc, cho nên luôn nghiêm túc nghiên cứu nghiệp vụ, hơn nữa lại là người chịu khó, ở cơ quan cũng coi như đạt được chức vụ chủ chốt.

Cuối năm cơ quan phê bình đánh giá, Chu Tử được bầu chọn là điển hình tiên tiến, được một khoản tiền thưởng, thực vui vẻ, bèn mời đồng nghiệp ra ngoài uống rượu. Sau khi tan tiệc, Chu Tử mơ mơ hồ hồ bước ra cửa, vừa đi vài bước đã bị xe đụng phải. Sau khi tỉnh lại liền phát hiện mình đã biến thành một bé gái.

Nhặt kim thêu lên, Chu Tử thở dài: không biết ba mẹ có phát hiện sổ tiết kiệm ngân hàng mình để trong tủ đầu giường cùng với dây chuyền kim cương chưa? Không biết cơ quan có trợ cấp cho ba mẹ tiền phúng điếu hay không? Không biết bảo hiểm nhân thọ Thái Khang mà mình mua ba mẹ có biết hay không…

"Tử nhi! Bích nhi!" Một giọng nói vô cùng trầm thấp từ bên ngoài truyền vào.

"Là bà nội!" Chu Bích cười nhìn mẫu thân.

"Mở cửa cho bà nội đi." Chu đại tẩu nói với Chu Tử.

Chu Tử cười làm nũng: "Mẹ, bên ngoài rất lạnh! Lại nói, cửa nhà chúng ta lại không khóa, đẩy liền mở ra, sao còn cần phải đi mở cửa!"

"Con bé này!" Chu đại tẩu vươn đầu ngón tay cốc một cái lên đầu Chu Tử.

Mẹ con đang cười đùa, bà nội của Chu Tử đã vào tới, ba mẹ con Chu Tử nhanh chóng đứng lên nghênh đón.

Tuy rằng bà nội của Chu Tử còn chưa đến năm mươi tuổi, nhưng vì đã làm bà, nên người trong thôn giáp mặt liền gọi bà một tiếng là "Chu lão thái", sau lưng thì gọi là "bà già Chu" hoặc gọi theo biệt hiệu "Chu đại pháo". Dáng người bà thấp bé, trên người chỉnh trang sạch sẽ lưu loát, cho dù là nói chuyện với con dâu hay cháu gái, đều mang vẻ mặt tươi cười: "Ngồi xuống, ngồi xuống cả đi!"

Nhìn con dâu lớn, biểu tình trên mặt bà vô cùng quan tâm: "Mang thai chắc cũng được hơn năm tháng rồi phải không? Dự tính mùa xuân sang năm là sinh à? Gần đây ăn uống thế nào? Ăn nhiều một chút bột mì…"

Vốn hiểu rõ mẹ chồng mình, Chu đại tẩu ngoài miệng vâng vâng dạ dạ nghe theo, căn bản không đề cập tới trong vại gạo đáng thương của nhà mình chỉ còn một chút lúa mạch.

Chu lão thái nhìn hai đứa cháu gái Chu Tử và Chu Bích, biểu tình trên mặt hiền từ dễ gần: "Quần áo đầy đủ, giày mang trên chân cũng rất tốt, thấy các con như vậy, bà nội ta cũng yên tâm!"

Chu Tử Chu Bích đồng loạt cười ngoan ngoãn.

Chu lão thái cố ý gợi chuyện hàn huyên.

Ba mẹ con Chu Tử không nói gì, đều cười tủm tỉm nhìn Chu lão thái. Các nàng đều rất rõ ràng Chu lão thái là loại người 'không có lợi không dậy sớm' không có việc thì không đến nhà, không phải chỉ đến để hỏi han ân cần.

Nhưng mà, Chu lão thái nói nửa ngày, cuối cùng chỉ dặn dò: "Tử nhi, Bích nhi, buổi tối đến nhà bà đi, nhà bên ngoại của bà đưa điểm tâm ngon đến, cũng đã chừa lại hai phần cho hai chị em con đó!"

Sau khi Chu lão thái rời khỏi, Chu đại tẩu và Chu Tử đều có chút nghi hoặc, chỉ có Bích nhi là vui vẻ nói: "Bà nội nói có điểm tâm ngon đó! Tỷ, muội cũng sắp quên điểm tâm là cái gì rồi!"

Chu Tử nhìn Chu đại tẩu, Chu đại tẩu nhìn lại Chu Tử, đều cảm thấy Chu lão thái lần này tới rất gượng gạo, chỉ sợ là không đơn giản như vậy.

Buổi tối, Chu đại lang nhận công việc làm gia cụ cho ông chủ Chương lão Tam đã trở về.

Khi một nhà đang ngồi quây quần cùng uống cháo rau dại, ăn bánh mì cao lương, Chu đại lang giống như làm ảo thuật lấy từ trong tay áo ra một cái màn thầu (bánh bao không nhân), bẻ ra làm hai nửa, ỗi đứa con gái một nửa.

Chu Tử Chu Bích đều nở nụ cười.

Chu Tử đưa bánh của mình ẫu thân, kiên trì nói là mình không thích ăn. Mẫu thân đang mang thai, cần phải bổ sung chút dinh dưỡng.

Cơm nước xong, Chu đại tẩu thu dọn phòng bếp, Chu Tử và Chu Bích đi theo Chu đại lang sờ soạng đến nhà bà nội ở thôn đông. (phía đông thôn)

Chu Tam Lang ra mở cửa.

Chu Tử Chu Bích vừa mới đi đến cửa lớn liền nghe được giọng nói to mà cả thôn đều có thể nghe được của bà nội: "A! Tử nhi, Bích nhi đến đây! Mau tới ăn điểm tâm ngon trong thành đưa tới! Ăn rất ngon đó!"

Chu Tử, Chu Bích đi vào nhà chính, nhìn thấy cô út Chu Tứ Mỹ đang ngồi trên ghế chơi đan dây, bèn đến ngồi xuống bên cạnh Chu Tứ Mỹ.

Chu lão thái thận trọng mở ra ngăn tủ dựng sát bức tường phía nam nhà chính, lấy ra một xâu chìa khóa, đinh đinh đang đang tìm nửa ngày, mới tìm được chìa khóa mình muốn tìm. Bà mở khóa ngăn tủ bên trong ra, lấy ra một cái hộp gỗ, hai tay cầm lại đây, yêu thương nói: "Đến đây, ăn chút điểm tâm đi!"

Chu Tử cười không nhúc nhích.

Chu Bích thực mong mỏi mà vây tới, muốn xem một chút "Điểm tâm ngon trong thành đưa tới" mà mình đã nghĩ đến suốt một ngày nay. Chu Bích hết nhìn lại xem, cảm thấy không tin vào mắt mình, tay lại dùng dùng sức dụi dụi mắt, lại nhìn một cái, cuối cùng nghi hoặc nói: "Bà nội, đây là điểm tâm ngon sao?"

Chu lão thái vẫn cười rạng rỡ như trước: "Đúng vậy! Nhanh ăn đi!"

Chu Bích vẫn có chút sững sờ.

Chu Tử cũng có chút tò mò, đứng dậy bước qua nhìn nhìn, cũng thực nghi hoặc: đây là "Đây là điểm tâm ngon trong thành đưa tới ạ"?

Trong hộp hé ra mảnh giấy dầu, trong giấy dầu rất trân trọng bao lấy "Điểm tâm". Chuẩn xác mà nói, là "mảnh vụn vỏ ngoài" của điểm tâm: là lớp bã vụn bể ra từ vỏ bánh.

Chu lão thái thật nhiệt tình: "Nhanh ăn đi! Nhanh ăn đi! Đây là bà để dành riêng cho hai chị em con!"

Chu Bích tuy rằng thèm ăn, nhưng cũng không có ý định đưa tay ra. Cuối cùng cũng chỉ vì bà nội rất nhiệt tình, Chu Bích đành không tình nguyện nhận lấy túi giấy dầu.

Chu Tử mời Chu Tứ Mỹ: "Cô út cũng đến ăn điểm tâm đi!"

Chu Tứ Mỹ mười hai tuổi cười tủm tỉm: "Ta ăn rồi, đây là để dành cho các ngươi, các ngươi ăn đi!" Ai mà thèm thứ vỏ bánh mình ăn còn sót lại chứ!

Nhìn các cháu gái nhận lấy túi điểm tâm, Chu lão thái đến tâm sự cùng con trai trưởng. Hai mẹ con nói mấy chuyện mới phát sinh trong thành.

Chu lão thái nói với Chu đại lang: "Lưu lão bà, là người môi giới buôn bán nha hoàn đó, gần đây có một vụ làm ăn lớn! Nói là Cao thái gia của Cao Tri huyện ở trong kinh thành phái người thân thích đến đây chọn mua bé gái, chỉ cần dễ nhìn, gia thế trong sạch, không cần trả giá, mười lượng hay hai mươi lượng đều nguyện ý bỏ ra! Ta đây thật vất vả mới xây dựng được giao tình với Lưu lão bà đó!"

Chu Tử làm bộ như cùng Chu Tứ Mỹ chơi dây, lỗ tai lại dựng thẳng lên nghe động tĩnh của bà nội cùng phụ thân ở bên kia.

Độc huyện nơi các nàng ở cạnh bờ sông Đường Hà, xưa nay vốn là nơi sản sinh ra mỹ nhân, trong kinh cùng với các phủ các huyện, khi chọn mua nữ hài tử, phương nam thì đến Tô Châu, phương bắc thì đến Độc huyện chọn mua bé gái.

Chu lão thái chỉ là nói việc này, cũng không nói thêm gì khác. Đêm đã khuya, Chu đại lang kêu Chu Tử dẫn Chu Bích về nhà trước.

Đêm trong thôn nhỏ cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng chó sủa, rất nhanh liền yên tĩnh lại.

Chu Tử cuộn thân mình lui vào trong ổ chăn. Chăn này vừa lớn lại nặng nề, đè lên người nặng trịch, nhưng lại là chăn bông cũ, một chút cũng không ấm áp. Chu Tử nằm ở trên giường nửa ngày, cẳng chân và bàn chân vẫn lạnh lẽo.

Chu Bích nằm bên cạnh đưa lưng về phía tỷ tỷ đã sớm ngủ mất giấc, muội ấy chịu lạnh giỏi, trên người ấm áp dễ chịu. Chu Tử lặng lẽ đưa tay dán lên lưng Chu Bích, Chu Bích không hề động đậy, vẫn ngủ say sưa. Chu Tử lặng lẽ cười cười, đem cả hai chân cũng dán lên người muội muội.

Ngọn đèn nhỏ vẫn sáng ở đầu giường, vì tiết kiệm dầu thắp, đèn dầu được khiêu nho nhỏ, ngọn đèn chỉ chớp chớp chút ánh sáng như hạt đậu xanh.

Dưới ánh đèn le lói, Chu đại tẩu đang may vá quần áo cho nữ nhi, bộ dáng nàng thoạt nhìn khoảng ba mươi tuổi, diện mạo nàng rất xinh đẹp, mặt trái xoan mắt to cái miệng nhỏ nhắn, hơn nữa hai gò má lúc ẩn lúc hiện hai lún đồng tiền, nhìn ra được diện mạo xinh đẹp khi còn trẻ. Khi Chu Tử vừa đến thế giới này, thường thường âm thầm cảm thán người mẹ này gương mặt như Phạm Băng Băng mà mệnh thì nông phụ, thật đáng tiếc.

Chu Tử lấy tay đã được ủ ấm ra khỏi người Chu Bích, vươn tay sờ sờ lên bụng mẫu thân, đang muốn rụt tay lại thì bàn tay mập mạp đã bị Chu đại tẩu nắm được.

"Quỷ bướng bỉnh!" Chu đại tẩu buông tay của đứa con gái lớn ra, sau lại thở dài: "Năm nay tay lại lạnh cứng nữa hả? Ngày mai hái chút lúa mạch non ngâm nước thử xem sao!"

Chu Tử nương theo ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn nhìn đến bàn tay mình vì nứt da mà vừa hồng vừa sưng, thở dài: "Mỡ lợn gì đó đều đã dùng qua, có ích lợi gì đâu!"

Một khi tay bị đông lạnh, hơi nóng một chút liền ngứa khó chịu, thầm nghĩ muốn gãi rách nó, nhưng gãi rách xong sau lại ứ nước, càng khó chịu.

Chu đại tẩu cũng thở dài theo, thật sự là không có biện pháp. Chu Tử cùng Chu Bích cũng chưa đến mười tuổi, nhưng đã biết ở nhà nấu cơm giặt giũ nuôi gà nuôi lợn, ở trong vườn trồng rau nhổ cỏ gánh nước xới đất bón phân, hàng năm vào mùa đông tay của hai nha đầu này đều sưng hồng, nhìn rất đáng thương. Năm nay tay của Chu đại tẩu không có đông lạnh, chỉ nứt ra từng đường thôi mà cũng đau như xát muối.

Chu Tử dán cả thân mình lên người Chu Bích, đưa lưng về phía Chu đại tẩu, miệng cũng không dừng lại: "Mẹ, vì sao mẹ gả cho cha con?"

Chu đại tẩu ghim kim may lên búi tóc ở thái dương: "Bà ngoại con nhận của bà nội con bốn lượng bạc!"

Nghĩ đến chuyện cũ, Chu đại tẩu nở nụ cười: "Mẹ gả vào đây không bao lâu, bà ngoại con nịnh bợ một người môi giới, nhờ người ta đem dì Ba của con bán cho lão Hàn gia gia trong thành làm nha đầu, được mười lượng bạc, lại nghĩ đến bộ dáng của mẹ không kém hơn dì Ba con, mà chỉ bán bốn lượng, hối hận muốn chết!"

Chu Tử cũng cười, bà ngoại ở thôn bên cạnh cái gì cũng tốt, chỉ là quá trọng nam khinh nữ, nhưng lại chỉ chỉ sinh được một con trai, con gái thì lại sinh được bốn. Lão nhân gia bà xem con trai như châu như bảo, con gái thì đều chỉ xem là thứ có thể bán ra tiền, bộ dạng của bốn đứa con gái đều xinh đẹp, người sau lại bán giá cao hơn người trước, sau khi đứa con gái thứ tư bị bán đi, liền tháo dỡ ngôi nhà tranh, xây cho con trai một ngôi nhà lợp ngói mới.

"Mẹ, khi nào thì đệ đệ mới sinh ra?" Chu Tử cũng ngóng trông đệ đệ, hai đứa con lớn Chu Tử và Chu Bích của mẹ sinh đều là nữ nhi, bị bà nội vô cùng xem thường, nếu đứa thứ ba không là nam, không biết bà nội còn muốn bắt nạt mẹ đến thế nào nữa đây!

Chu đại tẩu nói đùa: "Bà ngoại con sinh bốn cô nhóc rồi mới sinh ngươi cậu con, mẹ cũng phải học tập bà, lại sinh cho con hai muội muội!"

Chu Tử trầm mặc trong chốc lát mới nói: "Mẹ, khi mẹ già đi con sẽ nuôi mẹ!"

Chu đại tẩu nở nụ cười, không nói chuyện, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, vừa thê lương, vừa hy vọng, trong lòng cực kỳ phức tạp. "Cha con còn ở bên đó sao?"

"Bên đó" là từ ngữ chuyên dụng ở nhà Chu Tử, là chỉ nhà của ông bà nội Chu Tử, ở đầu thôn đông.

"Đúng vậy, không phải mỗi đêm đều qua đó sao!" Chu Tử nhăn đôi mày nhỏ. Bà nội bắt nạt mẹ, Chu Tử thực chán ghét bà nội mình, nhưng cha lại hết lần này đến lần khác cố tình hiếu thuận, cái gì cũng đều nghe ông bà nội.

Chu đại tẩu hơi mệt, buông việc trong tay ra, gỡ bao đính kim đeo trên cổ tay xuống, duỗi lưng một cái: "Không chờ cha con nữa, chúng ta ngủ trước đi!" Nàng một tay cầm khay kim chỉ, một tay bưng ngọn đèn, đứng dậy rời đi.

Trong phòng liền tối đen.

Bên ngoài, gió mùa đông ào ào thổi mạnh, cửa sổ dán giấy bị gió thổi, phát ra âm thanh "soàn soạt" nặng nề.

Chu Tử nghe nghe rồi ngủ thiếp đi.

Lúc Chu Tử và Chu Bích bị gọi dậy, Chu đại tẩu đã làm xong bữa sáng, đậy vung lại. Hai chị em mặc quần áo đi ra, Chu Tử đi ở phía trước, Chu Bích bưng chậu gỗ đi sau nàng. Vào nhà bếp, Chu Tử mở vung của cái nồi ở trong cùng, lấy gáo múc nước ấm trong nồi ra, đổ vào trong chậu gỗ Chu Bích bưng. Hai chị em bưng chậu tới kệ rửa mặt cạnh cửa bếp, bắt đầu vốc nước rửa mặt.

Chu đại lang vừa vặn đi ra từ nhà chính, nhìn hai đứa con gái nhỏ vừa dùng khăn bông lau mặt, nhìn qua mặt mày đều giống như vẽ, vô cùng xinh đẹp, trong lòng cũng đắc ý: hai con gái của ta thật dễ nhìn, rõ là càng lớn thì càng tập trung tất cả ưu điểm của cha mẹ!

Chu Tử mười hai tuổi và Chu Bích mười tuổi, thừa hưởng ở mẹ đôi mi thanh tú mắt hạnh cằm thon cùng lúm đồng tiền nhỏ, lại kế thừa của cha cái mũi thẳng cùng màu da trắng, đều là tiểu mỹ nhân hạng nhất, chẳng qua Chu Tử càng giống phụ thân hơn một chút, môi dầy một chút, Chu Bích càng giống mẫu thân, miệng nho nhỏ, có thể nói là miệng nhỏ như anh đào.

Chu Bích dọn bàn, Chu Tử vào nhà bếp bưng bữa sáng ra, muội muội tuổi còn nhỏ, nàng sợ muội muội bị canh làm bỏng, nên nhiệm vụ thường xuyên là nàng dọn cơm muội muội lau bàn.

Dọn cơm xong, cả nhà ngồi vây quanh cái bàn nhỏ bắt đầu ăn bữa sáng.

Bữa sáng của Chu gia rất đơn giản: bánh bột ngô, củ cải xắt sợi trộn dầu vừng, cộng thêm cháo ít khi nhìn thấy gạt gạo.

Chu Tử cùng Chu Bích ăn thật sự ngon miệng, đang là lúc cơ thể các nàng phát triển, ăn cái gì cũng đều ngon, đừng nói cơm canh, cho dù là thức ăn tệ hơn nữa các nàng cũng thích.

Trong nhà có bốn miệng ăn, Chu đại tẩu liền làm bốn cái bánh bột ngô, vừa vặn mỗi người một cái. Chu đại lang cầm bánh trong tay, nhưng không ăn, chỉ gắp củ cải xắt sợi ăn, sau đó mà bắt đầu chậm rãi húp cháo. Kết quả bánh của Chu Tử và Chu Bích đã ăn xong rồi, bánh trong tay hắn còn hơn phân nửa. Nhìn hai đứa con gái đã ăn bánh xong rồi, Chu đại lang bẻ cái bánh còn lại của mình làm hai nửa, ỗi đứa một nửa, đưa qua.

Chu Tử không cần, Chu lão đại nở nụ cười: "Cơm nước xong, cha đến nhà Chương lão Tam làm gia cụ, buổi trưa sẽ được ăn no!"

Chu Tử biết Chương lão Tam là địa chủ, trong nhà lão có bánh bao trắng (màn thầu, bánh bao không nhân), giữa trưa sẽ không để phụ thân đói, lúc này mới nhận lấy, gắp một đũa củ cải xắt sợi, bắt đầu ăn; Chu Bích cũng làm theo tỷ tỷ, gắp củ cải xắt sợi ăn với bánh.

Chu đại lang ăn xong bữa sáng liền vác thùng dụng cụ đi qua nhà Chương lão Tam. Chu đại tẩu lấy cái khay kim chỉ ra, bắt đầu công việc.

Chu Tử cầm xơ mướp rửa nồi và bát đũa, sau đó quấy đều chút trấu cám có được sau khi tráng nồi, bưng đến chuồng lợn, đổ vào máng lợn. Ba cái đầu heo xông tới, tranh nhau ăn thật sự rất ngon.

Chu Tử cho lợn ăn xong, lại cầm ki đến cách vách nhà bếp vốc mấy vốc ngô, đưa đến chuồng gà cho gà ăn. Nàng đứng ngoài hàng rào ném một nắm ngô vào, lập tức một đám gà vây quanh lại đây. Bên kia Chu Bích nhanh tay lẹ mắt mở cửa hàng rào, cầm cái chổi rơm chạy vào bắt đầu quét tước chuồng heo.

Chu Tử đang bận bịu, ngẩng đầu liền thấy ông nội cầm cái cuốc ở bên ngoài đi ngang qua. Nàng biết ông nội phải ra đồng làm việc, nhưng ông nội không có ý muốn chào hỏi, nàng liền làm bộ như không nhìn thấy.

Ông nội của Chu Tử có năm sáu mẫu đất, cuộc sống cũng không quá khó khăn. Chu lão sinh ba nam một nữ.

Sau khi Chu đại lang thành thân một năm, bị cha mẹ buộc ra ở riêng, hắn dựa vào công việc thợ mộc mà sống, xây căn nhà tranh ba gian, mang vợ, con gái và món nợ năm lượng bạc khi đón dâu đi ra ngoài.

Chu Nhị lang bộ dạng tuấn tú, đầu óc lại linh hoạt, làm tiểu nhị ột tiệm bách hóa ở trong thành, mắt đi mày lại câu được con gái của ông chủ, không tốn một đồng bạc liền cưới được vợ, cha vợ còn tặng của hồi môn là một ngôi nhà có sân nhỏ ở trong thành phía nam, điểm duy nhất không hài lòng là vợ của hắn có bộ dạng rất xấu.

Chu Tam Lang bộ dạng cũng tuấn tú, nhưng lại chất phác, năm nay mười lăm tuổi, bị lão cha bắt làm việc ở ngoài ruộng, cực như trâu quần quật bất kể sớm tối, chắc chắn sau khi thành thân cũng sẽ thành một đôi vợ chồng tay trắng bị đuổi ra ngoài.

Ông bà nội của Chu Tử nhìn thấy hai đứa con gái của nhà Đại Lang liền mất hứng, thật sự rất trọng nam khinh nữ; nhưng ánh mắt bọn họ khi nhìn đến khuê nữ Chu Tứ Mỹ mười hai tuổi mà mình mãi đến già mới sinh được, lập tức liền biến thành trần trụi trọng nữ khinh nam, hận không thể mua tất cả mọi thứ cho con gái yêu.

2. Quyển 1 – Chương 2

Chương 2: Bà nội tàn nhẫn sinh lòng độc ác

Làm xong việc nhà, Chu Tử và Chu Bích xách theo cái sọt đến ruộng lúa mạch hái rau dại. Mùa đông trong ruộng lúa mạch, mặc kệ là rau cải đất hay là cây tể thái (*), nhìn đều rất non, hái về nhà có thể phối hợp làm thức ăn; còn có một ít loại cây xà lách dại, hái về cho gà ăn còn tiết kiệm được không ít ngô.

(*) Cây tể thái: tên một loại cỏ, hoa trắng, khi còn non ăn được, là một vị thuốc Đông y, giúp giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu.

Hai chị em vừa hái rau vừa nói chuyện phiếm, phỏng chừng đến giữa trưa, Chu Tử nhìn trời, ánh sáng trắng của ngày đông nhút nhát e lệ tỏa ra ánh trong trẻo nhưng lạnh lùng đọng lại trên bầu trời, thật sự nên trở về nhà rồi.

Chu đại tẩu ở nhà đã làm xong cơm trưa, cháo ngô hầm rau cải, bỏ thêm mấy viên muối thô. Cơm canh thực qua loa sơ sài, nhưng Chu Tử và Chu Bích mỗi người bưng một cái bát, ngồi ở phía dưới cửa sổ phơi nắng ấm mà ăn, còn ăn thật ngon.

Nhà của hai chị em không có ruộng điền, chỉ xới một mảnh đất nhỏ ở đối diện cửa nhà để trồng rau, bình thường dựa vào chút tiền của phụ thân làm thợ mộc kiếm để duy trì cuộc sống, hiện giờ trong nhà chỉ còn lại có một chút lúa mạch, vẫn tiếc không dám ăn, để dành cho lúc mẹ ở cữ sau khi sinh đệ đệ, sẽ xay ra làm mì trứng gà tẩm bổ.

Cơm nước xong xuôi, hai chị em lại phân chia công việc rửa nồi, cho lợn cho gà ăn.

Lúc chăm lợn, Chu Tử nhìn đám lợn ăn thật ngon lành, trong lòng thực vui vẻ. Mấy con lợn này chính là hy vọng của cả nhà, cuối năm, bán đàn lợn sẽ có một chút tiền rồi! Chu Bích ở bên kia vừa cho gà ăn vừa nói với tỷ tỷ: "Tỷ, vừa đến mùa đông sao gà không đẻ trứng nữa?"

"Vẫn đẻ chứ, chỉ là ít đi nhiều thôi!" Chu Tử nhìn đàn gà chen chúc lại một chỗ giành ăn ngô, nói, "Băm hết rau dại hái được cho gà ăn đi, mấy con gà này đã già rồi, cho ăn ngô như thế thật là lãng phí a!"

Chu Bích đáp một tiếng rồi đi băm rau dại.

Chu Tử vội gọi với theo: "Để rau cải và cây tể thái lại, thứ khác thì băm hết đi!"

Chu Bích thanh âm trong trẻo lại đáp một tiếng.

Hai chị em xách cái sọt lên đang chuẩn bị đi thì Chu đại tẩu vội vàng căn dặn: "Về sớm một chút, đến chỗ cha các con làm nhặt chút vụn bào (mạt cưa) về!"

Chu Tử vội vàng lên tiếng đáp.

Ở Độc huyện này, thợ mộc đến nhà người khác làm việc, luôn có quy củ là mạt cưa và gỗ vụn đều thuộc về thợ mộc, nhặt về nhà có thể dùng nhóm lửa.

Lúc chạng vạng tối, Chu Tử cùng Chu Bích hợp lực lôi xe đã được cải tiến thêm hai bánh ra, Chu Tử kéo xe, Chu Bích thì giữ xe đẩy xe, cùng đi đến nhà Chương lão Tam ở thôn nam.

Nhà Chương lão Tam tuyệt đối không giống phần lớn những nhà khác trong thôn, một tứ hợp viện(*) lớn ngay ngắn chỉnh tề, tất cả đều là tường gạch xanh mái ngói đen, ngay cả lối đi trong viện cũng được trải gạch xanh.

(*) Tứ hợp viện: Loại mô hình nhà ở có 4 dãy nhà vây quay thành hình vuông hoặc chữ nhật, ở giữa có sân chung. Trong tứ hợp viện chia thành:

- chính phòng: có thể gọi là nhà chính, hoặc nhà giữa.

- sương phòng: là những gian nhà kề, có thể phân biệt bằng cách gọi tên theo hướng xây của viện, ví dụ như Đông sương phòng, Tây sương phòng; còn có thể gọi là nhà kề hoặc thiên phòng.

Cứ một tổ hợp phòng ở xây thành như vậy sẽ gọi là 'viện'.

Chu Tử đứng ở cửa lớn gọi to một tiếng, một gã sai vặt mười bốn mười lăm tuổi đi ra, dẫn hai chị em kéo xe vào cửa.

Cả nhà Chương lão Tam đang ở trong nhà chính ăn cơm, trong sân im ắng.

Đang ăn cơm ở nhà kề, Chu đại lang đi ra, đón hai nữ nhi đến lấy vụn bào.

Lúc Chu Tử xách theo giỏ đựng vụn bào đi qua cửa lớn của nhà chính, một mùi thơm của thịt ướp với Hồi hương(*) chui vào cái mũi của nàng, Chu Tử dùng sức hít một hơi: thật thơm a!

(*) hồi hương: một loại hương vị trong ngũ vị, có hình tám cạnh.

Trước khi Chu Tử xuyên qua, vẫn là người theo chủ nghĩa ăn chay, ngửi được mùi thịt liền rất ghét, không ngờ rằng hiện tại thật sự không có thịt để ăn, ngược lại ngửi thấy liền thích, trong bụng cũng bắt đầu kêu thầm thì.

Ngồi trong nhà chính là con trai Chương Kỳ và con gái Chương Mai của Chương lão Tam. Chương Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy hai nữ nhi Chu Tử và Chu Bích của thợ mộc Chu đại lang, trên đầu hai búi tóc được chải sơ không hề rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mắt to đen bóng, đều có dáng dấp như mỹ nhân, nhưng đáng tiếc đã lớn như vậy mà ngay cả váy cũng không mặc, đều là quần áo vải bông đã cũ bị giặt đi giặt lại đến trắng bệch. Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy hai tỷ muội này thật quá đáng thương, cầm hai cái bánh bao, tách giữa ra, gắp mấy miếng thịt xắt sợi nhét vào.

Chương Kỳ mới ra khỏi cửa nhà chính, đã nhìn thấy Chu Tử mang theo một sọt vụn bào đi tới, hắn cũng không nói nhiều, trực tiếp đem hai cái bánh bao đưa cho Chu Tử.

Chu Tử ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong ánh mắt xinh đẹp của Chương Kỳ tràn đầy ân cần.

Chu Tử cười cười, tiếp nhận bánh bao, gòn giã nói: "Cám ơn ngài a!"

Chương Kỳ mới bây lớn a! Còn chưa qua mười lăm tuổi đâu, Chu Tử cũng không nghĩ nhiều lắm, cho thì ăn thôi!

Chu lão đại thấy được, vội lớn tiếng nói: "Tử nhi, tạ ơn đại thiếu gia đi!"

"Tạ rồi, cha!" Chu Tử cười tủm tỉm đi qua, đưa hai cái bánh bao kẹp thịt cho Chu Bích.

Lúc về đến nhà, trời đã tối rồi, các nhà các hộ bắt đầu kêu con cháu mình về nhà, trong không khí tràn ngập hương vị: cháo loãng, bánh nướng áp chảo, củ cải xào. Chu đại lang kéo xe hai bánh, Chu Tử cùng Chu Bích nằm trên đống vụn bào, hai chị em ngươi một ngụm ta một ngụm nhai từng miếng bánh bao. Mỗi khi cắn một ngụm hai chị em đều phải nhai nửa ngày mới chịu nuốt xuống.

"Tỷ, thịt thật thơm a!" Chu Bích cắn một ngụm, vội đẩy nhanh qua cho tỷ tỷ.

Chu Tử cắn một miếng, cố ý chỉ cắn phần bánh bao, không có ăn đến thịt.

Về trong nhà, Chu Tử lấy ra cái bánh bao thịt đã để giành đưa ẹ, Chu đại lang cũng từ trong tay áo lấy ra cái bánh bao, chẳng qua chỉ là kẹp dưa muối. Một nhà bốn người đều nở nụ cười.

Buổi tối Chu đại tẩu ở nhà lại tiếp tục đóng đế giày, Chu đại lang mang Chu Tử cùng Chu Bích đi đến nhà ông nội.

Từ nhà Chu Tử đến nhà ông nội phải đi qua một một con đường nhỏ, phía bắc đường nhỏ là một cái hồ nước rất lớn, phía nam là một cánh rừng cây Dương lớn. Chu đại lang mỗi tay dắt một nữ nhi, vừa đi vừa nói chuyện. Mặt đất bị đông cứng, dẫm lên nghe tiếng "Băng băng" vang lên. Chu Tử cùng Chu Bích cố ý dùng sức dậm mạnh chân đi trên đường, nghe tiếng vang lên liền cười ha ha.

Nhà ông nội Chu Tử tuy rằng là một ngôi nhà gạch xanh ngói lớn ba gian, nhưng trong sân nhỏ vẫn là tường gạch mộc, cửa lớn cũng do Chu đại lang dùng gỗ đầu thừa đuôi thẹo ghép thành. Chu Tử còn chưa kịp gõ cửa, chó trong sân đã kêu lên. Trong nhà truyền đến tiếng của bà nội Chu Tử: "Ai đó?"

"Dạ con!" Chu Tử lớn tiếng nói.

"Tới liền!" Tiếng bà nội nói.

Người ra mở cửa là chú của Chu Tử: Chu Tam Lang.

Chu Tử đi vào cửa nhà chính liền thấy được dưới đất đặt một cái thúng cạn, trong thúng cạn là ngô, nàng đã hiểu được. Bà nội Chu Tử luôn có ý tưởng nghĩ cách bóc lột lợi ích từ Chu Tử và Chu Bích, mỗi lần Chu Tử và Chu Bích đến nhà bà, không gảy bông thì chính là bóc ngô, nếu không thì cũng là nấu rượu rửa rau quét sân, tóm lại sẽ không để cho Chu Tử và Chu Bích nhàn rỗi đứng ở trong nhà mình.

Nhà chính đốt một ngọn đèn. Chu lão ông thật rất tiết kiệm, đèn dầu rất nhỏ, chỉ có một chút ánh sáng, bên trong vẫn tối đen như trước.

Chu lão ông cùng Chu đại lang chia nhau ngồi hai bên bàn cao, trước mắt hai cha con đều đặt một chén trà xanh lớn.

Chu Tử cùng Chu Bích ngồi trên ghế gỗ nhỏ bên cái nia lớn bóc ngô. Bóc ngô chính là tách hết hạt ngô xuống dưới, chỉ còn lại lõi ngô. Chu Tử vừa gảy tách hạt ngô vừa nói với bà nội: "Nội, nhà bà có nhiều củi đốt lửa, củi trong nhà con không đủ đốt, một chút nữa tách ngô xong, mấy cái lõi ngô này cho con đem về nhà nấu rượu nha!"

Chu Tử tuy rằng cười nói, nhưng lại dùng giọng điệu khẳng định.

Chu lão thái nghĩ nhà mình đúng thật cũng không cần, trước phòng chất đống củi cây bông, đống gốc cây ngô chất thành đống ở bên cạnh còn cao hơn nữa, lại nói nhìn bộ dáng Chu Tử, nếu không cho con bé, nó thật sự sẽ kéo Chu Bích ném việc đó mà bỏ về, cho nên Chu lão thái tuy rằng không vui gì lắm, nhưng vẫn đồng ý.

Chu Tử và Chu Bích nhìn nhau cười, Chu Bích vội vàng đứng dậy lấy một cái sọt lớn đặt ở bên cạnh, tách hạt ngô sạch sẽ xong liền ném lõi ngô vào sọt.

Chu lão thái ở bên cạnh đóng đế giày, Chu Tứ Mỹ nũng nịu ngồi bên cạnh quấn lấy bà. Cái công việc dùng tay bóc ngô này, Chu lão thái thương tiếc nữ nhi phải chịu khổ.

"Đại Lang, nói cho con một tin tức tốt!"

Nghe bà nội nói chuyện, lỗ tai Chu Tử lập tức dựng thẳng lên.

"Muội muội con nói là đã thuyết phục được Đào gia ở thành tây cách bờ sông mười hai dặm!"

"Đào gia?" Đại Lang vừa nghe vội hỏi, "Có phải Đào gia sẽ xây nhà mới không?"

"Cũng không phải! Nhà hắn không chỉ có nơi xay bột, còn có bốn mươi mẫu đất đấy! Ta thật không dễ dàng mới nhờ người ta thuyết phục được!"

Chu đại lang hơi trầm ngâm, cảm thấy sự tình sẽ không dễ dàng như vậy, liền nói: "Của hồi môn đưa qua chỉ sợ phải nhiều hơn một chút đúng không?"

"Đúng vậy a!" Chu lão thái nở nụ cười tươi tắn, "Ta đáp ứng sẽ đưa mười mẫu đất, lại bồi thêm trọn bộ tư trang!"

Chu đại lang trầm mặc, hắn cảm thấy mẫu thân có ý đồ không tốt.

Quả nhiên, Chu lão thái cười đến thật hiền hòa: "Ta và cha con đã thương lượng, con đưa ra hai mươi lượng bạc, lão Nhị ra ba mươi lượng, chúng ta gom góp lại cũng đủ thôi!" Bà sợ con trai cả không vui, vội bổ thêm một câu: "Lão Nhị đã đáp ứng rồi!"

Chu đại lang trầm mặc thật lâu.

Chu Tử vội hỏi: "Nội, nhà con ra ở riêng tới nay đã hai năm, nợ cũ kéo theo nợ mới, cha mẹ con nhịn ăn nhịn mặc liều mạng kiếm tiền đến nay mới trả dứt nợ, còn chưa kịp thở lấy hơi, sao có thể đào đâu ra hai mươi lượng bạc?!"

Chu lão thái đứng dậy đi tới, vung tay tát "Bốp" lên mặt Chu Tử một cái. Lạnh lùng nói: "Người lớn nói chuyện, ai cho phép mày xen mồm vào?" Lại quay đầu nói với con trai cả: "Hai con nhóc này thật quá bướng bỉnh, còn không bằng bán cho người ta để họ dạy bảo!"

Mặt Chu Tử tê rần, vốn muốn đẩy Chu lão thái một cái, nhưng hai tay vừa vươn ra, đã bị phụ thân trừng mắt nhìn qua.

Nàng cúi thấp đầu không nói gì.

Chu Tử Chu Bích bị phụ thân đuổi ra khỏi nhà bà nội.

Chu Tử nắm tay muội muội: "Bà nội muốn hai mươi lượng bạc, cha vì hiếu thuận nhất định sẽ đáp ứng, đáng tiếc là toàn bộ tiền trong nhà chúng ta không hơn một xâu, cũng là tiền mẹ chuẩn bị đưa cho bà mụ Trương Ngọc Mai sau này!" Trong miệng nàng nói như vậy, tay thì kéo muội muội đi về nhà mình.

Chu đại tẩu nghe Chu Tử thuật lại xong, trầm ngâm một lát nói: "Trong nhà chúng ta, đừng nói hai mươi lượng bạc, chỉ hai lượng cũng kiếm không ra nổi!"

Nói tới đây, trong đầu Chu Tử chợt lóe, nhớ tới lời bà nội nói, vội thốt ra: "Mẹ, nhà chúng ta có gì đáng giá không?"

Chu đại tẩu một mảnh mờ mịt: "Không có, chỉ có ngôi nhà tranh ba gian này, làm sao có gì đáng giá?"

Tim Chu Tử đập nhanh, nhìn muội muội một cái, lại nhìn mẫu thân, trong lòng lộp bộp một tiếng, ánh mắt mang theo chút kinh hoàng nhìn mẫu thân.

Chu đại tẩu nhìn đến vẻ mặt nữ nhi, cũng bắt đầu hoảng hốt: "Không thể nào? Sao bà nội con lại có thể nhẫn tâm như vậy, dù gì cũng là cháu gái ruột thịt? Sẽ không đâu!"

Nói xong chính nàng cũng cảm thấy lo lắng không thôi, nhưng cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình, an ủi Chu Tử và Chu Bích.

Chu Tử ngẫm lại cách làm người của Chu lão thái, lão nhân gia này thật là bất công đến cực điểm, hận không thể đem gả cô út Chu Tứ Mỹ cho Hoàng đế luôn ấy chứ, tất nhiên người hy sinh luôn luôn không thể là ai khác ngoài cháu gái ruột của mình, mà phụ thân mình lại là con trai nổi danh hiếu thảo, cái gì cũng đều nghe bà nội.

Nàng vội vàng nói với mẫu thân: "Mẹ, mẹ giữ bọn con lại, đừng để cho bà nội đem hai chị em chúng con bán cho kỹ viện nha!"

Chu đại tẩu rùng mình, không kịp trách cứ nữ nhi nói ra từ "Kỹ viện" không sạch sẽ như vậy, vội nói: "Sẽ không đâu! Làm gì có bà nội nào như vậy! Nếu bà ấy có tâm tư như vậy, mẹ liền, mẹ liền liều cái mạng này với bà ta!"

Ba mẹ con đều lo sợ bất an đứng ngồi không yên, mà Chu đại lang vẫn chưa về nhà.

Dưới ánh đèn, Chu đại tẩu nhìn Chu Tử cùng Chu Bích, trong lòng một trận co rút đau đớn, đau khổ không thể tả: nàng luôn kiêu ngạo tự hào mình đã sinh được hai đứa con gái xinh đẹp ngoan hiền như vậy, không ngờ tới lại bị mẹ chồng nhẫn tâm ác độc để mắt tới!

Chu Tử bình tĩnh suy nghĩ, vội nói với mẫu thân: "Mẹ, nếu sự việc không thể vãn hồi, mẹ nhất định phải kiên trì, thà rằng bán ít một chút bạc cũng chỉ đem chúng con bán cho người ta làm nha hoàn, đừng để hai chị em con bị bán vào trong kỹ viện!"

Chu đại tẩu tâm hoảng ý loạn, ôm lấy hai nữ nhi liên tục đáp ứng.

Chu Bích không biết "Kỹ viện" là gì, nhưng cũng mông mông lung lung biết đó sẽ không phải là nơi tốt đẹp gì, nước mắt sớm chảy đầy mặt.

Chu Tử ôm muội muội, rúc vào trong lòng mẫu thân, nước mắt cũng không tự chủ được mà chảy ra.

3. Quyển 1 – Chương 3

Chương 3: Rời xa cha mẹ, bị bán làm nha hoàn

Ba mẹ con nhất thời đều không nói gì.

Chu Tử trong lòng đã có dự tính, nàng biết phụ thân luôn luôn ngu hiếu (*), bà nội nhất định sẽ thực hiện được ý đồ, hiện tại việc nàng có thể làm, chính là hết sức từng chút một đẩy sự tình theo chiều hướng tốt

hơn. Nếu bà nội đã chuẩn bị kỹ để bán hai chị em nàng, nhất định sẽ gióng một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái kiên trì tới cùng đây, chỉ sợ trong chốc lát sẽ tới đây.

(* ngu hiếu: hiếu thảo đến mức ngu muội, không phân biệt được tốt xấu.)

Trong lòng Chu Tử đang thấp thỏm không yên, lại nghe được phụ thân ho khan một tiếng, sau đó chính là tiếng ken két của cửa viện bị đẩy ra, vừa định ra đón, liền nghe được tiếng bà nội lớn giọng: "Ngươi trước hết đừng nói gì, ta sẽ nói chuyện với con dâu, xem nàng dám nghe không!"

Chu Tử, Chu Bích vội chạy về trong phòng, đứng ở bên người mẫu thân nhỏ giọng nói: "Bà nội đến đây!"

Chu lão thái có biệt hiệu gọi làm "Chu đại pháo", tất nhiên là vì giọng nói rất lớn, Chu đại tẩu tất nhiên đã sớm nghe thấy. Nàng vỗ vỗ tay nữ nhi, đứng dậy nghênh đón mẹ chồng.

Chu lão thái rất có tâm kế, vào nhà ngồi vào chỗ của mình sau đó há mồm liền hỏi con dâu: "Sắp qua năm mới mà cũng chưa làm quần áo mới cho Tử nhi và Bích nhi sao?"

Chu đại tẩu trả lời: "Nợ người ta còn chưa trả xong, năm nay sẽ không làm!"

Chu lão thái lại hỏi: "Hôm nay cho Tử nhi và Bích nhi ăn gì?"

Chu đại tẩu có chút mờ mịt, thành thành thật thật đáp: "Bánh bột ngô, cháo rau dại…"

Chu lão thái không ngừng cố gắng: "Có muốn cho hai đứa nó sống tốt hơn không?"

Chu đại tẩu cứng miệng nói không ra lời.

Chu lão thái cười xùy một tiếng: "Ai không muốn cho đứa nhỏ có cuộc sống tốt hơn chứ? Đều là cháu gái ruột của ta mà! Ngươi làm mẹ mà không thương, ta làm bà nội sẽ thương, ta đã quyết định rồi, ta muốn cuộc sống của cháu gái ta đều được tốt đẹp!"

Chu đại tẩu nói không lại mẹ chồng, vội dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Chu đại lang. Nhưng Chu đại lang một mực hiếu thuận, không dám làm trái ý mẫu thân mình, hắn ngồi ở một nơi cúi đầu không nói lời nào.

Chu Tử vừa muốn nói chuyện, Chu lão thái đã nói: "Hai người môi giới nổi tiếng nhất trong thành là Ngả Tứ Hổ và Lưu lão bà…" Bà cố ý kéo dài giọng.

Bởi vì nhà ở giao lộ phía tây của huyện thành, cho nên Chu đại lang và Chu đại tẩu có biết một chút ít chuyện trong thành.

Ai cũng biết công việc của Ngả Tứ Hổ là chuyên bán trẻ con ở các nơi làm kỹ nữ, làm con hát, còn Lưu lão bà là chuyên bán nha hoàn, vợ bé cho các hộ gia. Bởi vậy hai vợ chồng bọn họ vừa nghe nhắc tới Ngả Tứ Hổ, trong lòng đều cả kinh run sợ, lập tức nói: "Vậy tìm Lưu lão bà thì tốt hơn!"

Chu lão thái đạt được mục đích, cảm thấy gừng càng già càng cay, trong lòng rất đắc ý, biểu tình trên mặt vẫn bày ra vẻ đau thương luyến tiếc: "Ta cũng nghĩ như vậy, đến nhà giàu người ta làm nha hoàn, ăn mặc so ra còn tốt hơn cô nương nhà Chương lão Tam ấy chứ, ta là đang lo lắng cho hai cháu gái này của ta thôi!"

Bà lại nói: "Bộ dạng của Tử nhi và Bích nhi đều chỉnh tề, ít nhất sẽ được hai mươi lượng bạc."… Chu lão thái thừa thắng xông lên, đem mọi phương diện đều nói hết, lúc này mới đắc ý rời đi.

Một nhà bốn người Chu Tử cùng ở tại trong phòng, nhưng ai cũng không mở miệng, trong phòng thực yên tĩnh, chỉ có tiếng tim đèn thỉnh thoảng vang lên "tách" một cái.

Chu Tử suy đi nghĩ lại, đến thế giới này đã nhiều năm rồi, cả nhà nàng vẫn cứ giãy dụa trong cảnh nghèo nàn cơ cực như vậy, hàng năm làm việc mệt đến chết đi sống lại, nhưng ngoại trừ phải trả nợ, còn phải nộp thuế thân hiến lương thực, còn dư lại không có bao nhiêu. Nàng và Chu Bích chưa từng được ăn no, càng không nói đến chuyện được ăn một chút thịt. Cứ mỗi dịp cuối năm sau khi bán lợn, phụ thân mới mua chút thức ăn ngon, chút nước luộc thịt heo mà người ta không cần nữa, cả nhà mới được coi là có thức ăn mặn. Phần lớn những nhà ở trong thôn đều giống như nhà bọn họ, đều giãy dụa cầu chút ấm no.

Thời đại này trọng nam khinh nữ, nữ hài tử bị cầm bị bán là chuyện thường. Chờ khi nàng cùng Chu Bích lớn thêm vài tuổi, cũng sẽ bởi vì mấy lượng bạc lễ hỏi mà bị gả vào một nhà nông nghèo khó không khác nhà mình mấy, sinh con, làm việc, tiếp tục giãy dụa cầu chút ấm no.

Cuộc sống như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy cả đời sao? Cứ sống như vậy, không bằng Chu Tử dùng bất cứ giá nào làm cho cuộc sống nhà mình tốt hơn một chút.

Chu Tử suy đi nghĩ lại, cuối cùng mở miệng nói: "Cha, nếu thật sự phải đem con đi bán, vậy thì đừng bán muội muội, về sau cũng không bán. Con đến nhà người ta làm việc, hẳn là có tiền công, sau khi làm cho người ta xong, con trở về, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt hơn. Cũng đừng dễ dàng hứa hôn muội muội cho người ta, đến lúc đó con sẽ nghĩ biện pháp."

Nàng nhìn cha mẹ: "Hơn nữa, muội muội sang năm còn có thể giúp đỡ mẫu thân chăm sóc đệ đệ, còn có thể giúp việc nhà."

Chu đại lang thở dài: "Ngày mai cha sẽ thương lượng với bà nội con một chút."

Chu Tử nhìn Chu đại lang: "Cha, mẹ con mùa xuân đã sinh rồi!" Chu Tử lời này ngầm ý là: chúng ta cũng là người một nhà, không thể cái gì cũng nghe bà nội, không thể chỉ ngu hiếu, bị bà nội khi dễ.

Chu đại lang lại thở dài: "Đã biết, các con ngủ đi!"

Chu Tử nhìn mẫu thân: "Mẹ…"

Chu đại tẩu chực khóc. Nàng luôn luôn không có chủ ý, cái gì cũng đều nghe mẹ chồng và trượng phu, lúc này vì nữ nhi cũng cố lấy dũng khí nói với chồng: "Cha đứa nhỏ, lần này chàng nên giữ vững lập trường a!"

Chu đại lang không nói chuyện, đứng dậy đẩy Chu Tử và Chu Bích đi ra ngoài: "Ngủ đi! Ngủ đi!"

Ổ chăn lạnh như băng. Chu Tử và Chu Bích mặc nguyên cả quần áo ngồi vào trong ổ chăn, hai chị em rúc vào cùng nhau.

Chu Tử dặn dò Chu Bích: "Tỷ không có ở nhà, muội phải chăm sóc mẹ cho tốt, tương lai còn phải chăm sóc tốt cho đệ đệ, khuyên cha nhiều vào, không nên việc gì cũng đều nghe bà nội."

Chu Bích nghẹn ngào gật gật đầu. Từ nhỏ cái gì nàng đều nghe theo chủ ý của tỷ tỷ, lại không nghĩ tới có một ngày tỷ tỷ phải rời khỏi mình. Đối với tương lai không có tỷ tỷ, nàng cảm thấy thật sợ hãi.

"Tương lai, nếu tỷ đã vững vàng, sẽ nghĩ biện pháp đưa muội cũng mang đi ra ngoài," Chu Tử dặn dò Chu Bích, "Dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình!"

Vừa sáng tinh mơ, Chu đại lang đã phải đến "nhà bên kia". Không bao lâu sau hắn trở lại, nói với Chu đại tẩu: "Đem đồ đạc gì đó của Tử nhi dọn dẹp một chút đi, chờ chút nữa Tam Lang sẽ đánh xe bò chở vào thành."

Chu đại tẩu chảy nước mắt giúp Chu Tử thu thập quần áo.

Chu Tử ngược lại rất là trấn định, nàng lôi tất cả quần áo bông mà mẫu thân bỏ vào trong bao ra: "Mẹ, con lấy hai bộ trung y là được, áo ngoài đang mặc trên người là được rồi, tới đó người ta khẳng định sẽ cho quần áo. Con không lấy quần áo, đều giữ lại uội muội, cũng tiết kiệm được chút tiền cho nhà mình."

Chu Bích cùng Chu đại tẩu đứng ở bên cạnh, hai mắt đều rưng rưng đẫm lệ. Mặt Chu đại lang cũng âm trầm không nói lời nào.

Chu Tử muốn làm ọi người vui vẻ hơn, cười nói: "Mẹ, đều nhờ công của mẹ rồi!"

Chu đại tẩu lau nước mắt: "Nhờ công gì của mẹ chứ?"

Chu Tử nghiêng đầu dùng đầu ngón tay chỉa chỉa gò má trên mặt mình: "Công mẹ sinh con ra xinh đẹp như vậy, nhất định có thể bán đủ hai mươi lượng bạc!"

Lời nói đùa này có hơi không đúng lúc, Chu đại tẩu nước mắt lập tức trào ra. Đáy lòng Chu Tử cũng thê lương.

Chu đại lang không cho Chu đại tẩu cùng Chu Bích đi tiễn, tự mình mang Chu Tử đến "Nhà kia". Chu Tam Lang đã chuẩn bị xong xe bò, đang chờ ở cửa lớn. Nhìn thấy cha con Chu Tử, vội kêu một tiếng: "Mẹ, Tử nhi đến rồi!"

"Được rồi!" Chu lão thái không hổ có tên "Đại pháo", tiếng như chuông đồng vang lên. Tóc bà búi gọn, cắm cây trâm bạc, trên người mặc áo màu trắng, váy màu tương, nhìn qua chỉnh tề lanh lợi. Bà nhìn thấy Chu đại lang đã đến, liền cười nói: "Đại Lang, con về trước đi, đừng chậm trễ công việc ở nhà Chương lão Tam, Tam Lang đưa ta đi là được!"

Chu Tử vội hỏi: "Cha, cha cũng đi đi, con sợ!"

Chu đại lang cúi đầu đi đến càng xe: "Tam Lang, đệ ở nhà đi, ta đánh xe cho!"

Chu Tam Lang liền nghe lời xuống xe.

Chu lão thái không làm sao được, trừng mắt liếc nhìn chu Tam Lang một cái, xoay mặt trương ra vẻ tươi cười, lôi kéo Chu Tử lại gần nhìn một cái, thấy mái tóc đen tuyền của Chu Tử búi gọn gàng thành hai búi nhỏ trên đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng được rửa sạch sẽ, bị gió quét qua mà ửng hồng, mặt mày tinh xảo tú lệ, nhìn qua có thể bán với giá tốt, cho nên tâm tình thật vui vẻ, ánh mắt cũng cười đến cong lên, chỉ vào cái đệm vải bông mà mình đã sớm bảo Tam Lang chuẩn bị, ôn nhu nói: "Tử nhi à, lên xe đi! Ngồi cùng bà nội!"

Chu Tử cảm thấy bà nội cười rất giống sói bà, nàng buồn nôn đến nổi da gà đầy người. Nàng cũng giả vờ cười hề hề nhường bà nội lên xe trước. Hai bà cháu cực kỳ khách khí nhường qua nhường lại, Chu Tử cuối cùng giành được thắng lợi, nhích thân thể nhỏ bé của mình qua cho bà nội lên xe ngồi xuống, sau đó mình mới lên xe ngồi xuống ở trước người bà nội. Đệm bông quá nhỏ, bị cái mông tôn quý của Chu lão thái hoàn toàn chiếm lĩnh, Chu Tử cũng không thể ngồi lên được một chút nào. Đành phải ngồi trên sàn xe bằng gỗ cứng.

Đợi hai người ngồi vững, Chu đại lang vung roi, quát một tiếng "Giá", chiếc xe bò chậm rãi lăn bánh.

Xe bò đi rất chậm. Đường ở nông thôn cũng không bằng phẳng, mà hơi gồ ghề, ngồi trên xe bò thân mình tùy theo đó mà xoay tới xoay lui, thật sự không đặc biệt thoải mái. Dọc theo đường đi gặp được hàng xóm, Chu lão thái đều cao giọng chào hỏi. Bà muốn khoe ra mình có phương pháp bán cháu gái, lại sợ hàng xóm đố kỵ phương pháp của mình. Hàng xóm hỏi bà: "Lão thái, vào thành sao?"

"Đúng vậy!"

"Đi làm gì vậy?"

"Đi vào thành thăm thông gia!"

Hàng xóm cực kỳ hâm mộ: "Vậy sao, Tứ Mỹ nhà bà tìm được nhà chồng thật không tệ nha! Bà thật có bản lĩnh đó!"

Chu lão cực kỳ đắc ý: "Đều là duyên phận, duyên phận cả!"

...

Chu lão thái đường làm quan rộng mở, Chu đại lang cùng Chu Tử đều ngậm miệng không nói, trong lòng khó chịu. Chương Gia trang ở cạnh sông, vào thành đi một đường theo hướng đông từ chỗ thấp đến chỗ cao là tới.

Chu Tử nhìn hồ nước dọc hai bên đường, hàng cây Bạch dương (1) nhấp nhô xen lẫn với những gian nhà tranh, trong lòng cảm thấy hiu quạnh. Nàng ngẩng đầu, nhìn đến trên cành bạch dương trụi lủi có một cái tổ chim, nàng không biết chắc rốt cuộc là tổ chim sẻ hay là tổ chim én. Nếu là tổ chim én, mùa xuân sang năm chim én con sẽ bay về, nhưng Chu Tử lại không biết mình còn có ngày trở về hay không.

Bởi vì Chu Tử có một bà ngoại có đam mê bán con gái, cho nên đối với giá mua bán người trên thị trường có một chút hiểu biết, biết nhà có thể bỏ ra hai mươi lượng bạc mua nha hoàn, nhất định không phải là nhà nghèo cửa nhỏ. Đối với tương lai của chính mình, nàng tính đến điều tệ nhất.

Kiếp trước xem Kim – Bình – Mai (2), Chu Tử còn nhớ rõ tuổi thơ của Phan Kim Liên(3). Không phải Phan Kim Liên là bị người thân bán đi, cuối cùng cứ từng bước như vậy mà nhúng bùn sao?

Mình sinh ra xinh đẹp, tương lai không chừng sẽ có một Trương Đại Hộ(*) tuổi già sức yếu, óc đần bụng phệ, ngồi không mà hưởng thụ xuất hiện.

Nghĩ đến đây, Chu Tử không tự chủ được mà rùng mình một cái.

(1) Cây Bạch Dương: chủ yếu mọc trong khu vực có khí hậu ôn đới phương bắc, mùa hè lá có màu vàng óng như hình:

(2) Kim Bình Mai (, Jīnpíngméi), tên đầy đủ là Kim Bình Mai từ thoại (Truyện kể có xen thi từ về Kim Bình Mai); là bộ tiểu thuyết dài gồm 100 chương của Trung Quốc.

Đây là "bộ truyện dài đầu tiên mà cốt truyện hoàn toàn là hư cấu sáng tạo của một cá nhân". Trước đó, các truyện kể đều dựa ít nhiều vào sử sách hoặc truyện kể dân gian, và đều là sự chắp nối công công sức của nhiều người. Tên truyện do tên ba nhân vật nữ là Phan Kim Liên, Lý Bình Nhi và Bàng Xuân Mai mà thành.

Theo một số nhà nghiên cứu văn học, thì tác giả là một người ở Sơn Đông không rõ họ tên, có bút hiệu là Tiếu Tiếu Sinh (có nghĩa là "Ông thầy cười").

Có thể nói trong các tiểu thuyết viết về "nhân tình thế thái" (nói gọn là "thế tình", tức "tình đời") ở Trung Quốc, thì đây là truyện có tiếng nhất, đã khiến cho nhiều người bàn luận.

(3) Phan Kim Liên, Trương Đại Hộ là nhân vật trong truyện.

Quay lại Mục lục

4. Quyển 1 – Chương 4

Chương 4: Đến nhà người, tương lai mù mịt

Rốt cục xe bò cũng ra khỏi thôn.

Chu Tử ngẩng đầu nhìn trời xanh trong vắt, ánh mắt nhìn về đường chân trời phía trước. Mùa đông, gió bắc gào thét lướt qua, Chu Tử co rúm ôm lấy bả vai. Hai người bên cạnh đều là người thân của nàng, nhưng trong cuộc sống mờ mịt này, nàng phải dựa vào chính mình, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Rốt cục, cuộc đời của nàng phải bước sang một ngã rẽ mới nhưng vô định.

Rời khỏi thôn, một đường thẳng đến hướng đông, xe bò liên tục đi thong thả. Hai bên đường đều là đất của Chương lão Tam, vì là ruộng trên gò, hơi thiếu nước, cho nên thu hoạch không tốt lắm, Chương lão Tam dứt khoát bảo người ta trồng cây ăn quả, một lớp rừng đào, một lớp rừng lê, một lớp rừng táo. Đến mùa xuân, nhìn qua chính là sắc màu rực rỡ đẹp không sao tả xiết, đáng tiếc hiện tại đang là mùa đông, nơi nơi đều trụi lủi, chỉ còn lại một vài nhánh cây chỉa vào nhau, nhìn qua đều tiêu điều vắng vẻ nói không nên lời.

Chu Tử đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được từ phía sau truyền đến tiếng vó ngựa "lộp cộp", nhìn lại, chỉ thấy một người một ngựa nhanh chóng chạy đến, tới trước mắt mới nhìn ra là con trai của Chương lão Tam — Chương Kỳ.

Chu lão thái cũng nhìn thấy, sửa sang lại đầu tóc và quần áo một chút, định đứng lên hành lễ — Chu lão thái, lão nhân gia bà ta luôn thực kính trọng những người có tiền.

Chương Kỳ cũng sớm ghìm cương ngựa, tốc độ chậm lại. Hắn ở trên ngựa hành lễ với Chu lão thái, sau đó lập tức nhảy xuống, hắn mặc một thân áo ngoài màu lam nhạt, trên gương mặt tuấn tú mang theo mỉm cười, lên tiếng chào Chu đại lang.

Chu lão thái lập tức đứng lên, bảo Chu đại lang ngừng lại.

Đoàn người hàn huyên trò chuyện, đương nhiên, người chủ yếu nói chuyện là Chu lão thái, Chu đại lang trầm mặc không nói, Chương Kỳ mỉm cười gật đầu.

Chu Tử cũng theo bà nội xuống xe, rất quy củ ngoan ngoãn đứng bên cạnh bà nội, nàng vẫn cúi đầu ở một bên không nói lời nào, bất quá luôn cảm giác được dường như mình bị chú ý, vừa ngẩng đầu liền thấy được hai tròng mắt trong trẻo của Chương Kỳ.

Nàng ngẩn người, mặt hơi ửng hồng, dời ánh mắt đi.

Nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của nàng biến thành sắc hồng phấn, tim Chương Kỳ cũng nhảy bình bịch. Hấn ức chế nội tâm rung động, miễn cưỡng cười, nói chuyện với Chu lão thái.

Không ai trong Chu gia biết rằng, sau lần đầu nhìn thấy Chu Tử, Chương Kỳ liền lặng lẽ thỉnh cầu phụ thân, muốn cầu hôn với Chu gia, bị Chương lão Tam mắng như tát nước vào mặt: "Trưởng tử của Chương gia ta, phải làm nên nghiệp lớn, sao lại bàn việc kết thân với mụ Chu lão thái không bằng heo chó muốn trèo cao kia!"

Chương Kỳ đành phải tự mình nghĩ biện pháp, nghĩ đợi thêm hai năm nữa, mình có thể tự lập lại đi hỏi cưới Chu Tử.

Hấn nhìn Chu Tử xinh đẹp đứng thẳng như một cây bạch dương nhỏ bên cạnh Chu lão thái, trong lòng nhất thời nóng cháy, đưa mắt liếc nhìn Chu Tử một cái thật sâu, kiềm chế chính mình, ôm quyền nói tạm biệt, sau đó liền lên ngựa.

Trong nháy mắt sắp đánh ngựa đi, hấn lại quay đầu nhìn thoáng qua, lại cùng hai tròng mắt sâu thẳm đen tròn của Chu Tử chạm nhau, hấn cố sức nhìn chỉ một chút, sau đó cười cười với Chu đại lang và Chu lão thái, rồi giục ngựa rời đi.

Chương Kỳ một thân áo choàng lam, giục ngựa chạy thật sự nhanh, đảo mắt liền biến thành một chấm nhỏ, rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Không lâu sau, gã sai vặt lại đuổi theo sau Chương Kỳ, chỉ vì cưỡi lừa nên hổn hển vội vàng đuổi theo Chương Kỳ rất cực đây!

Chu Tử âm thầm buồn cười, ngựa của Chương Kỳ nhìn tốt như vậy, con lừa đực này như thế nào đuổi kịp được chứ? Nghĩ đến Chương Kỳ, mặt của nàng còn hơi ửng hồng.

Tâm tình thiếu nữ trăm suy ngàn nghĩ, đối với sự quan tâm chú ý đến từ người khác phái cùng tuổi rất mẫn cảm, nàng có thể cảm giác được Chương Kỳ có chút đặc biệt quan tâm đến mình. Nàng cũng có hảo cảm với Chương Kỳ, hết cách rồi, cho dù là giơ tay nhấc chân, hành vi rất đúng mẫu mực nhưng vẻ mặt ửng hồng đã tố cáo nàng, hơn nữa lại bị nhân tố nội tiết tố chi phối, Chu Tử cũng không thể khống chế chính mình.

Chu lão thái nhìn Chương Kỳ đi qua, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: "Mấy năm nay Chương lão Tam ở bên ngoài buôn bán ngọc khí, nghe nói các nơi đều có chi nhánh, thật sự là kiếm được rất nhiều bạc, lại nuôi dưỡng được một nhi tử như vậy, không biết tương lai ai sẽ được lợi đây, gia sản to như vậy mà!"

Chu Tử biết bà nội nhất định là nghĩ tới cô út Chu Tứ Mỹ của mình, liền nói: "Bà nội, bộ dạng cô út Tứ Mỹ đẹp như vậy, tuổi lại tương đương với Chương Kỳ, sao không đi tìm người ta bàn bạc?"

Chu lão thái mỉm cười bí hiểm, lại không nói lời nào.

Chu Tử nhìn vẻ mặt của bà liền đoán được lão nhân gia bà nhất định đã làm thử, liền lại bỏ thêm một chút lửa: "Nghe nói kẻ có tiền đều cưới vợ bé, sau khi sinh đứa con tương lai cũng có thể ra ở riêng đấy!"

Tâm Chu lão thái vừa động, liếc nhìn Chu Tử một cái. Bà vẫn tính là gả Chu Tứ Mỹ ột hộ giàu có nào đó mà sống cho thật tốt, không nghĩ nhiều tới như vậy. Nhưng Đào gia kia tuy rằng giàu có, kỳ thật cũng chỉ là không thiếu ăn mặc mà thôi, không thể so với nhà Chương lão Tam, ngay cả đầu ngón út đều không bằng.

Nhìn thấy bà nội trầm tư, Chu Tử cười cười, không thèm nhắc lại, chuyên tâm nghĩ đến tâm sự của mình. Mục tiêu của nàng cũng không cao xa, mọi chuyện tương lai cái gì đều không thể đoán trước, tự mình phải gom góp chút bạc mới được. Nàng có bạc, liền gả muội muội vào nhà người tốt, rồi sẽ đón cha mẹ về, cách nhà bà nội xa một chút, cả nhà vui vẻ sống cùng nhau.

Lúc bắt đầu đi xuống sườn dốc, Chu Tử đứng dậy đi ra phía trước nhìn xem, thấy một mảnh nối liền của cây chàm màu lam, ngói màu xám tro và tường màu trắng, chỉ biết là sắp đến thị trấn của Độc huyện.

Chu đại lang không biết nhà Lưu lão bà ở nơi nào, Chu lão thái ngồi chỉ huy con trai cả: "Vẫn đi tiếp về hướng Đông, đến bờ sông ở đầu phố thì quẹo hướng Nam, Lưu lão bà ở thôn của Lý tướng công."

Chu Tử ngồi ở trên xe đánh giá thị trấn này: một thị trấn thật phồn hoa.

Hiện tại bọn họ đang đi trên con phố không quá rộng, trên đường lót đá xanh, đã bị mài mòn trơn nhẵn đến mức có thể phản chiếu ánh sáng, hai bên đường trồng mấy cây ngô đồng thật cao, hiện tại đều trụi lủi đến một cái lá cây cũng không còn. Người đi đường qua lại vội vàng, có khi là mặc tơ lụa đeo vàng mang bạc, có khi là áo vải quần tơi vá chằng vá chịt đầy mảnh vá. Xem ra, triều Đại Kim này cũng giống như kiếp trước của Chu Tử, cũng nghiêm trọng phân biệt giàu nghèo rất rõ ràng.

Hai bên đường có đủ các loại cửa hàng, nào là phường vải, nào là phường may, quán ăn… khiến Chu Tử nhìn muốn hoa cả mắt. Nhưng là nhìn thì cũng là nhìn không thôi, trong tay Chu Tử một văn tiền cũng không có.

Sau khi xe bò vào một cái ngõ nhỏ, Chu lão thái ra lệnh dừng lại trước một cánh cửa lớn sơn đỏ. Xuống xe, Chu lão thái sửa sang lại quần áo tóc tai của mình một chút, sau đó lại xoay người kéo kéo quần áo Chu Tử, sửa sang mái tóc Chu Tử lại, lúc này mới gõ cửa.

Trong viện truyền đến thanh âm của một tiểu cô nương: "Ai vậy?"

Chu lão thái cất giọng như chuông đồng: "Chu gia ở thôn lão Chương!"

Sau một loạt tiếng bước chân, cửa lớn "két" một tiếng mở ra, một tiểu cô nương xinh đẹp mười tuổi đứng sau cửa, hành lễ, sau đó mời Chu lão thái và Chu Tử đi vào. Nàng nhìn nhìn Chu đại lang đánh xe ở phía sau, hô: "Nhanh đưa xe bò đến đây đi, ta bảo người ta cho bò chút cỏ khô."

Chu lão thái cùng Chu Tử đi theo tiểu cô nương vào chính phòng.

Vừa vào cửa, Chu Tử liền nhìn thấy ngồi giữa phòng là một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, làn da ngăm ngăm, mày mảnh mắt nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn, trên ngũ quan xinh đẹp mang theo vẻ khôn khéo, nàng thấy thật chói mắt, trên đầu cắm mấy cây trâm vàng, trên cổ tay cũng đeo mấy vòng tay vàng óng ánh, trên người mặc gấm màu nâu thêu hoa văn màu vàng, phía dưới mặc váy gấm bốn mảnh đều là màu đen, cả người nhìn qua đều là một mảnh chói lọi.

Thấy ba người nhà Chu Tử tiến vào, thân mình bà cũng không thèm cử động một chút nào, ngông nghênh nói: "Chu lão thái, mời ngồi!"

Mặt Chu lão thái toàn là ý cười, ân cần hàn huyên nói: "Lưu đại lão bà gần đây có khỏe không?" Sau đó mới cùng Chu đại lang đến ghế ở cạnh tường ngồi xuống.

Chu Tử đứng ngay cạnh Chu lão thái. Lúc này nàng mới biết phụ nhân da ngăm đen xinh đẹp này chính là người môi giới nổi danh Lưu lão bà.

Lưu lão bà ngồi trên giường dựa vào bàn, ngón tay ở trên bàn nhẹ nhàng gõ vài cái, bên ngoài lập tức có hai nha đầu mười một mười hai tuổi đi vào, một bưng khay trà, một bưng điểm tâm, cũng có bày một ít lên trên bàn nhỏ cạnh ghế dựa của Chu lão thái.

Chu lão thái khách khí vài câu, sau đó đẩy Chu Tử, cười nói: "Chính là đứa trẻ này, năm nay mười hai tuổi, ngày mười lăm tháng tám vừa rồi là vừa tròn!"

Lưu lão bà ngăm đen xinh đẹp ngoắc tay ý bảo Chu Tử đi qua.

Chu Tử đi qua, đứng ở cạnh tháp.

Lưu lão bà kia giống như mấy tên thiếu niên hư hỏng trong truyền thuyết, thân mình nhích một chút về phía trước, tay trái nâng cằm Chu Tử lên, híp mắt lại, nhìn tỉ mỉ. Một lát sau, còn nói: "Đi vài bước ta xem xem!"

Chu Tử quay lại rồi đi vài bước.

Lúc này Lưu lão bà mới nói: "Tốt lắm!" Lại kêu nha đầu vừa bưng trà: "Hàm Hương, mang Chu Tử đến phòng phía đông ăn chút điểm tâm!"

Hàm Hương bước tới, kéo tay Chu Tử đi ra ngoài. Hàm Hương bộ dạng thanh tú, động tác cử chỉ cũng thật văn nhã, dáng đi thướt tha nhìn rất đẹp, Chu Tử nhìn thấy cũng âm thầm ngưỡng mộ.

Chu Tử theo Hàm Hương đi vào đông sương phòng, Hàm Hương lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong có chút bánh đậu xanh, nàng cầm một cái đưa cho Chu Tử ăn, sau đó cùng Chu Tử chậm rãi tán gẫu. Hai người hàn huyên trong chốc lát, Chu Tử biết được Hàm Hương họ Lý, năm nay mười một tuổi, vừa qua được mười ngày. Người hầu hạ trong phòng khách kia gọi là Mã Kim Phượng, năm nay mười ba tuổi; người ở trong sân sau gọi là Doãn Tiểu Hà, năm nay mười một tuổi, cũng vừa bị bán vào.

Chu Tử nhìn Lý Hàm Hương, thấy nàng dáng người xinh xắn, ngũ quan tinh xảo, mày cong mắt tinh tế môi mỏng, được cho là một tiểu giai nhân thanh tú. Nàng nhớ rõ dáng người Mã Kim Phượng kia rất cao, phát dục thật tốt, mày rậm mắt to, mũi ôi mỏng, xinh đẹp lại mang theo chút cay nghiệt; mà dáng người Doãn Tiểu Hà kia nhỏ nhắn xinh đẹp, trên mặt tròn trịa là một đôi mắt phượng sáng hiền lành, rất là đẹp mắt.

"Tử nhi!" Bên ngoài truyền đến thanh âm của phụ thân.

Chu Tử nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, mang giầy chạy ra ngoài. Chu lão thái cùng Chu đại lang đang đứng ở trong sân.

Chu lão thái không che giấu được vẻ mặt hớn hở, tay phải giấu ở trong tay áo, vừa vuốt túi bạc vừa suy nghĩ, trong lòng tính toán một chút nữa tiện đường đi tìm Nhị lang, thúc giục Nhị lang đưa bạc, mọi việc thật sự là đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đông (cơ hội) nữa thôi. Bà sờ soạng bạc trong chốc lát, trong lòng cảm thán Chu Tử như vậy mà lại cũng đáng giá, ánh mắt vừa đảo, lập tức nghĩ tới Chu Bích. Vì thế, Chu lão thái lại bắt đầu tính toán lâu dài.

Chu đại lang nhìn Chu Tử, thanh âm có chút nghẹn ngào : "Tử nhi, về sau phải dựa vào chính bản thân con rồi!"

Chu Tử không muốn khóc, nhưng sống mũi lại cay cay. Trong ánh mắt tràn đầy nước mắt, nàng hơi hơi ngửa đầu nhìn phụ thân: "Cha, trăm ngàn lần đừng bán muội muội, con sẽ kiếm tiền gởi về! Cầu xin cha!"

Lời của nàng làm cho tâm Chu đại lang như bị đao cắt, hắn quay đầu bước đi. Chu lão thái xiết chặt túi bạc đi theo ra ngoài.

Chu Tử đứng dựa vào khung cửa, nhìn bóng lưng phụ thân biến mất khỏi tầm mắt. Sau này, nàng phải dựa vào chính mình rồi!

Quay lại Mục lục

5. Quyển 1 – Chương 5

Chương 5: Vào Vương phủ, chăm chỉ làm việc

Chu Tử ở lại nhà Lưu lão bà.

Nàng cùng Mã Kim Phượng, Doãn Tiểu Hà còn có Lý Hàm Hương ở cùng một chỗ. Bốn người bình thường trừ ngủ chính là giúp Lưu lão bà làm việc nhà, như nấu cơm giặt giũ quét sân linh tinh.

Chu Tử ở nhà làm việc đã quen, cũng không biết mệt, chính là cao hứng vì thức ăn ở nhà Lưu lão bà có thịt, ăn thật rất ngon. Nàng đang tuổi ăn tuổi lớn, lượng cơm ăn rất nhiều, ở nhà Lưu lão bà nửa tháng, vóc dáng của nàng lại cao thêm một centimet.

Trong bốn người các nàng, Chu Tử tuổi không tính là lớn nhất, nhưng vóc dáng là cao nhất, chân lại dài, ưỡn ngực hóp bụng nhìn qua có một loại cảm giác như hạc trong bầy gà, bộ dáng căn bản không giống như là mười hai tuổi.

Trước kia Chu lão thái thật sự đã nhờ người qua nhà Chương lão Tam gia làm mai, bị vợ của Chương lão Tam dùng lời nói nhẹ nhàng từ chối khéo.

Chu lão thái nghe Chu Tử khuyến khích xong, biết rõ là không thích hợp, nhưng là bị lợi ích tiền bạc làm mê muội tâm can, nhịn không được mà tự thân xuất mã, lại chạy một chuyến đến nhà Chương lão Tam, lần này còn hạ thấp tiêu chuẩn, vì mục tiêu để cho Chu Tứ Mỹ lên làm thiếp của Chương Kỳ.

Ai ngờ vợ Chương lão Tam nổi giận ngay tại chỗ, thét ra lệnh gã sai vặt đuổi cổ Chu lão thái ra ngoài, miệng còn lớn tiếng quát mắng: "Mụ chủ chứa không biết xấu hổ! Còn muốn để tiểu điếm oa (*) của nhà bà đến hại Chương Kỳ nhà ta, thiếp cái rắm, nhà ta chướng mắt…"

(* điếm oa: chỉ đứa nhỏ nhất trong nhà, hàm ý vũ nhục)

Chu lão thái bị mắng như tát nước vào mặt, còn bị hàng xóm chỉ trỏ, dù da mặt so với tường thành còn dày hơn, cũng chỉ có thể xám xịt rời đi. Đương nhiên, đây là nói sau, bây giờ không đề cập tới.

Nửa tháng sau, bốn người các nàng bị đưa đến trong phủ Cao thái gia.

Bộ dạng Cao thái gia trắng trắng tròn tròn, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, chăm chú nhìn kỹ bốn người các nàng, hỏi xuất thân gia đình một chút, rồi phất tay sai người dẫn đi.

Qua mấy ngày nay quan sát, Chu Tử phát hiện mấy người Mã Kim Phượng bọn họ đều rất có tâm kế, bình thường mồm miệng thực nhanh. Nếu ở kiếp trước, lúc ở tuổi này, Chu Tử hẳn không đấu lại những cô bé có tâm kế như vậy, nhưng mang theo trí nhớ kiếp trước, Chu Tử không khỏi có loại cảm giác "tiểu nha đầu cũng chỉ đến thế này không hơn". Nàng rất nhanh đã nhìn thấu bản chất tính cách của mấy người Mã Kim Phượng, thật sự cực kỳ thỏa mãn lòng hiếu kỳ tràn đầy của mình.

Thân hình cao lớn tính tình cố chấp, trong nhà Mã Kim Phượng không có một chút sản nghiệp nào, có bảy đệ đệ muội muội, trong nhà thật sự là không chống cự nổi nữa, vừa vặn gặp lúc Cao thái gia mua nha đầu, cha mẹ lúc này mới bán nàng.

Dáng người nhỏ xinh, ngũ quan thanh tú, Doãn Tiểu Hà là mẹ chết cha tái giá, có mẹ kế thì sẽ có bố dượng, bị mẹ kế làm chủ bán tới đây.

Dáng người lả lướt mặt mày xinh đẹp, Lý Hàm Hương còn lại là cha mẹ chết sớm, bị tỷ phu (anh rể) cờ bạc rượu chè, trai gái hút hít đủ cả của mình bán vào đây.

Sau khi biết được cụ thể, trong lòng Chu Tử cũng rất thê lương, thật sâu sắc cảm giác được cùng là người lưu lạc thiên nhai, ai cũng có thảm cảnh như ai, trong đó bao gồm cả chính mình, chỉ có thảm hại hơn chứ không có thảm nhất.

Năm mới sắp đến, Cao thái gia ra tay rất rộng rãi, bốn tiểu cô nương từ trong ra ngoài đều có hai bộ quần áo, một người hai cây trâm bạc. Trâm bạc rất đơn giản, nhưng Chu Tử vẫn thật cẩn thận nhận lấy: có đơn giản hơn nữa thì cũng là được tạo từ bạc ra a!

Vừa hết năm, Cao thái gia liền phái hai vợ chồng vị quản gia cùng hai sai dịch mang theo bốn tiểu cô nương ngồi xe đi đến kinh thành Kim Kinh. Một đường màn trời chiếu đất, đến kinh thành đã là tiết trời đầu xuân.

Độc huyện ở phía bắc kinh thành, khi bọn họ xuất phát ở Độc huyện là băng tuyết ngập trời, đến kinh thành đã là dương liễu tràn ngập đế đô rồi.

Bởi vì đang vội, xe ngựa đi thật nhanh, quản gia đi theo lại trông chừng rất nghiêm, sau khi vào Kim Kinh, bốn tiểu cô nương ngay cả màn xe cũng không dám xốc lên nhìn xem, cho nên mãi đến khi xuống xe vào phủ Cao Thượng thư ở kinh thành, Chu Tử vẫn không biết kinh thành Đại Tống trong truyền thuyết rốt cuộc là có bộ dáng gì nữa.

Ngày tiếp theo, bốn người bọn Chu Tử ở phủ Cao Thượng thư bắt đầu vừa học tập nghi lễ, vừa học tập tài nghệ. Các nàng được an bài vào ở trong một Thiên viện nhỏ, vẫn bị trông chừng chặt chẽ, ngay cả sân cũng không cho rời khỏi, thức ăn hay cái gì đều có người phụ trách đưa vào.

Vừa mới bắt đầu, nội dung học và y phục của bốn người đều giống nhau, nhưng không lâu sau liền có khác biệt.

Quần áo phân phối cho Chu Tử thường có màu tím nhạt, bắt nàng học tiêu. Chu Tử cảm thấy cái từ "Thổi – tiêu" này thật sự bất nhã, nhưng lại không thể nói ra, thực sự có cảm giác khổ không nói nổi. Bất quá, nàng tâm tư thông suốt, tự mình an ủi chính mình, tạm thời học một môn tài nghệ cũng tốt.

Tất cả quần áo phân cho Mã Kim Phượng đều là màu đỏ, bắt nàng ta học khiêu vũ. Chẳng qua Mã Kim Phượng múa điệu Kiếm Vũ Phi Thiên linh tinh gì đó coi như không tệ, thoạt nhìn mạnh mẽ thướt tha, nhưng điệu Thải Liên (hái sen) hay mấy điệu vũ khúc mềm mỏng dịu dàng hay gì gì đó thực không thích hợp với nàng ta, nhìn thấy là lạ, không đặc biệt hài hòa.

Doãn Tiểu Hà quần áo đều là xanh biếc đậm đậm nhạt nhạt, bắt nàng ta học tỳ bà. Nàng ấy là người hiếu thắng, tuy rằng cảm thụ âm nhạc không nhiều, nhưng lại chịu tốn công sức, cuối cùng cũng luyện được ra khuôn ra dạng.

Màu y phục của Lý Hàm Hương là màu mà Chu Tử thích nhất — hồng phấn, hồng tươi, màu hồng, phấn nhạt, thoạt nhìn đặc biệt đẹp mặt, nàng ta học xướng khúc, bản thân nàng ta cũng có thiên phú, không bao lâu là có thể hát một vài khúc đơn giản cho nhóm người Chu Tử nghe.

Bốn người tính cách khác nhau, nhưng học đều rất khắc khổ.

Chu Tử biết, về sau này mình còn phải ăn cơm của người, cho nên học vô cùng nghiêm túc, ban ngày không ngừng luyện tập, buổi tối nằm trên giường mà vẫn còn suy nghĩ về giai điệu.

Thời gian một năm trôi qua rất nhanh.

Cao phủ cung cấp đồ ăn cho các nàng tuy rằng không thể nói là tốt, nhưng vẫn có thịt có rau, mỗi bữa đều được ăn no, trong một năm này vóc dáng Chu Tử lại cao không ít, đại khái khoảng 1m68, so ra cũng coi như cao hơn Mã Kim Phượng một cái đầu.

Trước kia nàng rất gầy, so với da bọc xương cũng không khác là bao, mặc dù xinh đẹp, nhưng nhìn qua khá khô cằn. Hiện tại nàng mười ba tuổi làn da trắng nõn thanh khiết, hai mắt trong suốt đầy nước, mang theo chút tròn trịa như trẻ con, rất là đẹp mắt.

Đã đến mùa hè, Cao phủ đặc biệt mời ma ma đến dạy đám người Chu Tử kỹ xảo hầu hạ trong phòng.

Sau khi hoàn thành mọi thứ, Cao phủ còn đặc biệt nhờ môn khách(*) trong phủ sửa lại tên cho nhóm Mã Kim Phượng các nàng.

(* môn khách: khách được mời đến ở lại trong phủ, đa phần là người có tài, tri thức.)

Mã Kim Phượng đổi thành Xích Phượng, Doãn Tiểu Hà đổi thành Lục Hà, Lý Hàm Hương đổi thành Phấn Nhụy. Đến phiên Chu Tử, môn khách nhìn rồi lại nhìn, lại hỏi tên họ, cuối cùng trầm ngâm không nói. Hắn cũng nhìn ra được bốn nha đầu trước mắt này này sẽ phát triển, ra khỏi đây thì khả năng được tuyển chọn rất cao, như vậy nên chọn tên phải thật thận trọng.

Hắn đang trầm tư, Chu Tử nói nhỏ: "Tiên sinh, nô tỳ tên Chu Tử, đọc giống như 'Trúc Tử'(khóm trúc), trong 'Tử Trúc thanh lãnh kiên trinh chi nghĩa'." (Trúc tím trong trẻo lạnh lùng kiên trinh có nghĩa)

Môn khách không ngờ là cái tên Chu Tử này còn có hàm nghĩa như vậy, trầm ngâm một lát, liền gật gật đầu: "Vậy thì vẫn gọi là Chu Tử đi!"

Sửa tên xong, hắn lại đưa mắt nhìn Chu Tử một cái, hỏi: "Ngươi biết chữ?"

Chu Tử hành lễ một cái, thấp giọng nói: "Đi theo tỷ tỷ nhà bên cạnh, biết được một ít thôi ạ."

Môn khách gật gật đầu, quay về, không đề cập gì với người phụ trách của Cao gia.

Bọn Mã Kim Phượng các nàng vốn đều không biết chữ, tên sửa lại cũng không sao cả, còn nói là được may mắn, cảm thấy tao nhã hơn nhiều.

Chu Tử lại tự mình lén lút cảm thấy may mắn, hai chữ "Chu Tử" tuy rằng bình thường, nhưng là coi như tạm được, bởi vì Xích Phượng, Lục Hà, Phấn Nhụy gì đó, nghe qua rất giống mấy cô nương trong kỹ viện a!

Một năm lại trôi qua, Cao phủ phái hai chiếc xe ngựa, chở bốn người Chu Tử rời khỏi phủ Cao Thượng thư, một đường đi về hướng nam.

Sau khi ngồi nửa ngày trên xe ngựa, các nàng lại cùng vợ chồng quản gia và hộ vệ lên thuyền ở bến tàu trên sông Đại Vận Hà, tiếp tục xuôi theo hướng nam.

Ngồi ở trên thuyền, tuy rằng cuộc sống sinh hoạt không quá dễ dàng, nhưng so với hai năm ở Cao phủ cứ như trong tù của Chu Tử mà nói, thật là một loại thể nghiệm khác biệt.

Mặt trời đỏ buổi sớm mai, khiến nàng nhìn mà thấy đầy hy vọng; chạng vạng mặt trời lặn tỏa ánh chiều tà, khiến nội tâm nàng bình tĩnh; khi thuyền đỗ bến 'thủy thôn sơn quách tửu kỳ'(*), làm nàng miên man bất định; đi thuyền khi gặp được bão tố, làm nàng hiểu được điều mới mẻ; khi ngừng bến tàu nhìn thấy nam tử anh tuấn vạm vỡ, khiến nàng nhìn thêm một chút…

(*) Nguyên văn "Thủy thôn sơn quách tửu kỳ phong.": nơi thị trấn trên sông nhộn nhịp, thành quách dựa vào núi hùng vĩ, từng lá cờ tửu quán bay phấp phới trong gió.

Là hai câu đầu trong bài thơ Giang Nam xuân (Mùa xuân Giang Nam) của Bạch Cư Dị:

"Thiên lý oanh đề lục ánh hồng, Thủy thôn sơn quách tửu kỳ phong."

(Nghìn dặm oanh ca biếc lẫn hồng. Gió lay cờ rượu xóm bến sông.)

Đến khi Chu Tử rời thuyền, đã trở thành một Chu Tử mới. Nàng đã biết, nguyên lai, còn sống là một chuyện thật có ý nghĩa. Chỉ cần còn sống, có thể thưởng thức trong cuộc sống có nhiều cảnh trí xinh đẹp, nhiều con người tốt đẹp như vậy. Chu Tử quyết định phải cố gắng sống sót.

Các nàng ở trên thuyền ngây người gần một tháng, rốt cục cũng cập bến xuống thuyền ở thành Nhuận Dương – thủ phủ của Nam Cương.

Lúc lên thuyền, đúng vào thời điểm dương liễu ngập tràn cuối xuân; lúc rời thuyền, Dương thụ bên đường đã trổ đầy lá mới, mùa hè đã sắp đến rồi.

Sau khi rời thuyền, hai chiếc xe ngựa đã sớm chờ ở bến tàu.

Đám người Chu Tử đi theo hai ma ma tới đón lên xe, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc xe dừng lại, Chu Tử lén nhìn qua khe hở của màn che, phát hiện phía trước là cửa chính đại môn theo kiểu đền thờ nguy nga cao lớn, trên cửa chính viết bốn chữ to "Phủ Nam An vương", hai bên cửa chính là hai hàng thị vệ mũ giáp chỉnh tề gương giáo, thoạt nhìn rất là trang nghiêm.

Xe chở các nàng đi vào từ bên cửa hông.

Buổi tối bốn người được an bài ở một viện nhỏ ở góc Tây Bắc phủ Nam An vương.

Mãi đến lúc này, bốn người mới biết được mình bị phủ Cao Thượng thư đưa tặng cho Nam An Vương gia. Trước kia các nàng lớn lên ở vùng đất nhỏ bé Độc huyện, đến Kim Kinh, lại bị Cao phủ nhốt trong một viện nhỏ, sao có thể hiểu được những điều này?

Cho dù là biết mình là bị dâng tặng cho Nam An Vương gia, nhưng Nam An Vương gia là loại nhân vật nào thì ai cũng không biết.

Buổi tối bốn người tập hợp ở trong sân, vừa hóng mát vừa nói chuyện phiếm.

Ở cùng nhau hai năm, bốn người bọn họ thoạt nhìn thì ngươi tốt với ta, ta tốt với ngươi, mọi người đều tốt, nhưng trong lòng mỗi người đều có tính toán, cho nên mặt ngoài thoạt nhìn thực thân thiết, kỳ thật khoảng cách rất xa. Bất quá bốn người vẫn mơ hồ chia thành hai phe — Xích Phượng cậy mạnh, đem Phấn Nhụy xinh đẹp thướt tha nhưng nội tâm hiếu thắng nắm chặt chẽ trong lòng bàn tay; Lục Hà kiên cường thông minh lanh lợi có tài ăn nói siêu hay, đây đều là thứ mà Chu Tử thiếu hụt, vì thế nàng và Lục Hà trở thành bạn tốt.

Nàng thật lòng muốn làm bạn tốt với Lục Hà cả đời.

Ngồi ở dưới giàn nho trong sân, Xích Phượng và Phấn Nhụy ngồi cùng nhau, Lục Hà thì lại ngồi chung với Chu Tử, bốn người không biết ai dẫn đầu, bắt đầu đoán Nam An Vương gia rốt cuộc là dạng người thế nào. Cuối cùng mọi người đều đồng ý với quan điểm của Chu Tử:

"Có thể lên làm Vương gia nhất định là đức cao vọng trọn,g uy phong tám hướng, giỏi bày mưu nghĩ kế", những lời này của Chu Tử có hàm nghĩa là 'lão cáo già tuổi già sức yếu ngồi không ăn bám', nhưng lời nàng nói ra bọn Xích Phượng đều thực tán thành, vỗ tay tán thưởng.

Xích Phượng còn xấu hổ nói: "Không biết Vương gia có thích chúng ta không…"

Phấn Nhụy cúi đầu không nói, cầm nhánh cây vẽ nghuệch ngoạc lên mặt đất.

Lục Hà ngẩng đầu trông về phía xa, mặt mày thanh tú diễm lệ mang theo một phần kiên nghị.

Chu Tử mỉm cười: "Ngươi xinh đẹp như vậy, Vương gia nhất định sẽ sủng ái ngươi thôi!"

Xích Phượng thẹn thùng cúi đầu, mặt còn thật đỏ.

Trên mặt Chu Tử mang theo ý cười, trong lòng lại cảm thấy thực lạnh, giống như khí trời cuối mùa, quần áo bị gió thổi xuyên qua. So với hai năm qua, các nàng có khác gì ngồi tù đâu? Chẳng qua là từ một nhà giam này đến một cái nhà giam khác mà thôi!

Không lâu sau, bốn người Chu Tử đều được phân công việc. Lục Hà cùng Xích Phượng được phân đến chính viện, Phấn Nhụy được phân đến tiểu phòng bếp, Chu Tử thì phân đến Diên Hi cư.

Lục Hà vô cùng chững chạc, cho dù được phân đến chính viện cũng không thấy có chút đắc ý gì, vẫn là bộ dáng thực bình thường. Nhưng Xích Phượng lại không như thế, vẻ đắc ý dào dạt ở đầu mày cuối mắt, đi đường đều tỏ thái độ.

Nàng đến Diên Hi cư mới biết được, mình là nha hoàn có cấp bậc thấp nhất trong Diên Hi cư: nha hoàn tam đẳng, trong Diên Hi cư còn có nhiều nha hoàn nhất đẳng. Chuyện này khiến nàng có chút hoang mang: một Thiên Viện cần nhiều nha hoàn nhất đẳng như vậy sao?

Không quá vài ngày, lòng hiếu kỳ của Chu Tử cũng được thỏa mãn.

Thì ra, Diên Hi cư mới là nơi Vương gia xử lý việc nhà!

Chu Tử thuộc dưới quyền trực tiếp của quản sự gọi là Đào ma ma, bộ dạng rất hiền lành, không thích nói nhiều, bất quá trên mặt luôn mang theo nụ cười, phụ trách toàn bộ cuộc sống hằng ngày của Diên Hi cư. Sau khi Chu Tử gặp bà, đã được phân việc tưới hoa nhổ cỏ. Vì người làm công việc này không thể ló mặt ở trước mặt Vương gia, cho nên bọn nha hoàn đều không thích làm. Chu Tử không thèm để ý mấy điều này, nàng biết bản thân mình rất thành thật, thay vì ngốc hồ hồ không an phận, còn không bằng thành thành thật thật, làm việc thật tốt.

Nàng vốn dĩ kiên định, bây giờ lại càng thêm chịu khó. Nàng còn nghiêm túc thỉnh giáo người làm vườn, là hoa nào mỗi ngày phải tưới nước, hoa nào ba ngày tưới một lần, hoa nào là bảy ngày tưới một lần, hoa nào là nửa tháng tưới một lần, rất nhanh đã làm công việc chăm sóc hoa này làm thật tốt. Về phần quét tước vườn hoa, đến phiên nàng trực ban, trừ sáng sớm vẩy nước quét xung quanh, nàng thường xuyên quét tước thêm một lần vào buổi trưa.

Thỉnh thoảng rảnh rỗi, nàng lúc này mới nhớ tới đến một sự kiện — Nam An Vương gia trong truyền thuyết rốt cuộc ở nơi nào nhỉ?

Xin phép mô tả chút sơ đồ Diên Hi cư nhé:

Diên Hi cư chia làm hai phần: ngoại viện và nội viện. Có kết cấu ngoại viện bao bọc nội viện

- Ngoại viện là nơi Triệu Trinh xử lý, bàn bạc chính sự… phần lớn là làm việc trong Ngoại thư phòng, và là nơi ở của mấy hạ nhân thân tín như đám Triệu Hùng, môn khách, mưu sĩ (tất nhiên là không mang theo gia đình nhé)…

- Nội viện là nơi Triệu Trinh ăn, ngủ, sinh hoạt, và cũng là nơi Chu Tử ở; trong đó cũng có một cái thư phòng gọi là Nội thư phòng.

- MTY-

Quay lại Mục lục

6. Quyển 1 – Chương 6

Chương 6: Bị bắt nạt, cố gắng sinh tồn

Lục Hà thông minh cơ trí, lại biết ăn nói, sớm đã hỏi thăm được hết mọi việc trong này, nhưng nàng ta luôn có chút khôn ngoan, nên giấu trong lòng, chờ Chu Tử tới hỏi, mới nhàn nhã đáp: "Tây Nhung đã xảy ra phản loạn, Vương gia dẫn quân đi bình định phản loạn Tây Nhung rồi!"

Lòng hiếu kỳ của Chu Tử được thỏa mãn, cũng không hỏi nữa.

Ba người Xích Phượng các nàng thường xuyên trao đổi với Chu Tử, Chu Tử dần dần cũng có chút hiểu biết về phủ Nam An vương.

Phủ Nam An vương to như vậy, gia nô cả nam lẫn nữ có khoảng một – hai trăm người, chủ tử lại chỉ có một vị là Nam An vương Triệu Trinh.

Vị Nam An vương này sinh ngày 13 tháng 5, vừa qua tuổi 17, là con thứ ba của đương kim Thánh Thượng, mẫu thân ruột là Cao Quý phi ở Thanh Vân điện, nhà ngoại bên mẹ chính là phủ Cao Thượng thư – nơi đưa bốn người Chu Tử tới.

Nam An Vương gia thích võ không thích văn, thuở nhỏ đã thích múa thương lộng côn, đọc sách cũng thích đọc binh thư, sau khi xây phủ xong, phần lớn môn khách cũng đều là người hiểu biết về quân sự, bình thường đàm luận cũng là việc hành quân bày trận.

Trong phủ loan truyền lời nói hùng hồn của Vương gia lúc mười hai tuổi năm ấy: "Cuộc đời này, ta phải làm Vương gia Đại tướng quân, hộ tống Hoàng thượng, vĩnh viễn bảo vệ củng cố giang sơn!"

Lúc Chu Tử nghe xong mấy lời đồn đãi này, cảm thấy là lạ, chính là cảm thấy vị Nam An Vương gia chưa gặp mặt này khá kỳ quái, còn biết giấu tài.

Tuy rằng Vương gia không ở trong phủ, nhưng Xích Phượng vẫn thích chưng diện tô son điểm phấn như trước, hẳn là tiền tiêu vặt hàng tháng đều chi hết vào đống son phấn trên mặt rồi không chừng. Màu da của nàng ta hơi sậm hơn màu trắng ngà một chút, thoạt nhìn rất tinh tế, chẳng qua trên mặt điểm xuyết mấy chấm tàn nhang, Chu Tử thoạt nhìn cảm thấy rất đáng yêu, nhưng nàng ta lại rất chán ghét, ngày ngày đều trát một lớp phấn dày để che giấu.

Chu Tử rất ít dùng mấy thứ son phấn đó. Nàng mày rậm mi dày, ngũ quan thực hài hòa, hơn nữa làn da trắng nõn trong suốt, đôi môi đỏ bừng trơn bóng, căn bản không cần mấy thứ đồ trang điểm đó, hơn nữa mặc kệ là phủ Cao Thượng thư hay là Vương phủ, đều có phát quần áo đầy đủ cho nha hoàn, tiền tiêu vặt hàng tháng của nàng đều được giữ lại, thành tiểu phú bà trong bốn người rồi.

Kỳ thật Chu Tử cũng rất nóng lòng, hai năm đã trôi qua, nàng đã để giành được hai mươi lượng bốn tiền, nhưng mà khoảng cách từ Nam Cương đến quê nhà xa vạn dặm, làm sao cách nhờ ai mang giùm bạc về nhà?

Không thể nhờ người đưa bạc về, Chu Tử rất lo lắng muội muội cũng sẽ bị bán đi giống mình, mỗi khi nhớ đến trong lòng rất khó chịu. So với nàng, tính cách Chu Bích càng mềm mại, nếu tương lai bị bán làm nô tỳ, nhất định sẽ bị bắt nạt.

Chu Tử biết, cho dù không bị chủ tử ức hiếp, trong đám nô tỳ cũng không hoàn toàn hòa khí, cũng toàn là lục đục với nhau. Mấy ngày hôm trước cũng đã xảy ra một sự kiện.

Sau khi nhóm Chu Tử các nàng vào phủ, quan sát thêm liền phát hiện, diện mạo của nô tỳ trong Vương phủ, người sau lại càng chỉnh tề hơn người trước. Mặc kệ là nam bộc hay là nữ bộc, chỉ cần nhỏ tuổi gần bằng Vương gia, toàn bộ đều có dung mạo hơn người, bao gồm cả bốn đại nha hoàn nhất đẳng hầu hạ trong phòng Vương gia.

Cho nên, bốn người Chu Tử, Xích Phượng vào Vương phủ, lập tức tựa như đàn gà xông vào vườn hoa của bốn con khổng tước (chim công), mục tiêu vô cùng rõ ràng. Hơn nữa bọn Chu Tử các nàng là do phủ Cao Thượng thư nhà bên ngoại của Vương gia tiến cử tới, có chút đầu óc thì mọi người đều biết là có ý gì, đây là chuẩn bị nha đầu thông phòng(*) cho Vương gia đây mà.

(*) nha đầu thông phòng : tương tự nha hoàn thị tẩm, nhưng là thị tẩm cho lần đầu tiên của Vương gia.

Trong bốn người Chu Tử và Xích Phượng bọn họ, xét về tổng thể, xinh đẹp nhất chính là Chu Tử, cho nên càng được chú ý hơn. Lục Hà luôn luôn tâm cao khí ngạo, hơn nữa lại thân thiết với Chu Tử, ngược nàng ta lại thật sự không thấy sao cả, chỉ là quan hệ của Chu Tử cùng Xích Phượng, Phấn Nhụy còn có chút khác lạ.

Sáng sớm Chu Tử thức dậy, còn đang buồn ngủ mắt nhắm mắt mở, uể oải cầm chậu gỗ khăn mặt đi ra cửa phòng, chuẩn bị đến phòng bếp lấy chút nước ấm rửa mặt, ai ngờ dưới chân có ngáng thứ gì đó, nàng lập tức vang vang dội dội ngã xuống, chậu gỗ cũng bị văng ra ngoài, tất cả khăn mặt, xà phòng thơm bên trong vì thế cũng bị rơi ra.

Chu Tử đau nói không nên lời, nhúc nhích cũng không được, kêu vài tiếng cũng không có ai đến, nàng đang giãy dụa chống người tự đứng lên, đại nha đầu Tĩnh Mục từ bên trong chạy đến, nâng nàng dậy. Chu Tử chịu đau lui về phía sau liền phát hiện thấy trước cửa phòng mình không biết đã bị ai để một thân cây to bằng cánh tay.

Nàng hiểu ra đây là có người ngáng chân mình, trong lòng ghi nhớ, nhưng cũng không nói gì. Trở lại trong phòng kéo váy lên liền nhìn thấy, đầu gối bị rách một lớp da, đau thấu tim.

Chu Tử cũng biết bởi vì diện mạo mình xuất chúng, nên đã thành mục tiêu ọi người công kích, đương nhiên cũng sẽ không khẩn cầu người khác. Nàng khập khiễng bày ra bộ dạng Lý Thiết Quải(*) phiên bản nữ, hướng đại a đầu Tĩnh Di xin nghỉ, sau đó lại rời khỏi Diên Hi cư tìm Đào ma ma xin nghỉ, lúc này mới yên tâm mà đi tìm đại phu trong phủ.

(*) Lý Thiết Quải [ ]: một vị tiên nhân trong "Bát tiên", đầu hói, mặt đầy râu, một chân bị què, đeo bình rượu, chống cây gậy sắt nặng, hình tượng như người ăn xin.

Lúc Chu Tử trở về, thấy Diên Hi cư rất náo nhiệt, thì ra là Xích Phượng và Phấn Nhụy đến tìm nàng nói chuyện.

Đã sắp vào đông, Vương gia vẫn chưa hồi phủ. Chủ tử không có nhà, nô tỳ thoải mái, hơn nữa đúng vào thời gian nghỉ ngơi, mọi người đều tụ tập ở Diên Hi cư uống trà cười nói, ngay cả Đào ma ma cũng tham dự vào, được vài cái đại nha hoàn nịnh hót, cười thật vui vẻ.

Nhìn thấy Chu Tử, Xích Phượng nhiệt tình đi ra đón: "Ôi chao ôi, đại mỹ nhân của chúng ta sao lại thành ra thế này?!" Nàng như một trận gió, đỡ Chu Tử vào trong phòng, cười nói với Đào ma ma và Tĩnh Di: "Muội muội này của ta a, người quý như vàng, thật không dám có gì sơ xuất đâu nha!"

Chu Tử đang muốn phản bác, Xích Phượng đã cười, lớn tiếng nói: "Đến tột cùng là ngươi xảy ra chuyện gì a, hôm nay ta được nghỉ, nhưng mà buổi sáng tới tìm ngươi mấy lần, mà không tìm được ngươi!" Nàng ta đặt trọng âm ở mấy từ "mấy lần" và "không", vừa nói sóng mắt vừa lưu chuyển nhìn nhìn Đào ma ma cùng Tĩnh Di.

Chu Tử nghe mà thái dương giật mạnh, Xích Phượng đang an ủi cái kiểu gì vậy? Lời này nghe thế nào cũng đều giống như đang tố cáo với Đào ma ma cùng Tĩnh Di vậy! Nàng chỉ cười cười, không nói chuyện.

Tất cả mọi người trong Diên Hi cư đều biết nàng bị thương, cho nên đều không nói. Xích Phượng tròng mắt vừa đảo một cái, lập tức thân thiết giữ lấy mặt Chu Tử: "Này, trên mặt ngươi bôi hương phấn gì, làm sao trong màu trắng lộ ra màu hồng xinh đẹp vậy?"

Chu Tử không dấu vết đẩy ra nàng, cười nói: "Ta không trang điểm, giống như ngươi!"

Xích Phượng có chút đắc ý, ha ha nở nụ cười.

Chuyện này cứ như vậy mà trôi qua, nhưng Chu Tử đã bắt đầu phòng bị Xích Phượng và Phấn Nhụy.

***

Vùng đất Nam Cương ở triều Đại Kim tương đối chếch về phía nam, nên ấm áp hơn so với Độc huyện và Kim Kinh. Nhưng mùa đông cũng vẫn lạnh, gió bắc vẫn lạnh buốt, quét đến lòng người cũng lạnh run.

Chu Tử bị cô lập Diên Hi cư.

Loại cô lập này làm người ta buồn bực. Tỷ như việc đi nhận cơm trưa, Chu Tử cười hì hì nói: "Ta sắp đi nhận cơm trưa, có ai cùng đi không?"

Không có ai để ý đến nàng. Tĩnh Mục, Tĩnh Túc cười nói cùng đi vào phòng bếp.

Lại ví như, các nữ nhân lúc gội đầu luôn kết hợp hai người thành một nhóm, như vậy một người gội một người cầm gáo dội nước lên tóc, vừa vặn phối hợp nhịp nhàng.

Nhưng mà, lúc Chu Tử gội đầu muốn tìm người đi chung, hỏi nửa ngày nhưng không ai muốn gội đầu, nàng đành phải tự mình một người gian nan vừa xối nước vừa gội đầu.

Nàng vừa gội đầu xong, chợt nghe Tĩnh Hằng nói với Tĩnh Túc: "Tĩnh Túc, ta muốn gội đầu, ngươi giúp ta xối nước đi!"

Đã cô lập nàng thì cũng đừng cho nàng biết có được không?

Kiếp trước lúc vừa mới vào học cấp ba, Chu Tử từng bị nữ sinh trong lớp cô lập, kéo dài đến cả nửa học kỳ, nữ sinh trong lớp cũng làm giống như bọn Tĩnh Di vậy, thậm chí càng khoa trương hơn, không ai nói chuyện với Chu Tử.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, Chu Tử luôn vụng trộm khóc. Sau đó, nàng biết khóc cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Lúc ấy biện pháp nàng áp dụng chính là tìm một đồng minh, liều chết dây dưa cũng được, da mặt dày cũng được, nhất định phải tìm một đồng minh, tìm được một người bạn tốt.

Khi đó rốt cục Chu Tử cũng túm được một bằng hữu, một đồng minh, nàng không còn cô độc. Sau đó, sau thời gian dài quen thuộc, tụi bạn học phát hiện Chu Tử chỉ có bề ngoài giống hồ ly tinh, nội tâm kỳ thật rất đơn thuần thành thật, cho nên sau đó bằng hữu càng ngày càng nhiều.

Lần này, Chu Tử quyết định vẫn dùng biện pháp cũ.

Đồng minh nàng tìm chính là quản sự của Diên Hi cư Đào ma ma.

Quan hệ của Chu Tử và Đào ma ma vốn không tệ, hiện tại lại dính theo Đào ma ma.

Đào ma ma từ nhỏ đã đi theo Quý phi nương nương vào cung, sau lại được đưa ra khỏi cung để thành thân. Ai biết là mệnh khổ, vừa sinh con, chồng liền bệnh chết. Tuổi còn trẻ bà đã bắt đầu thủ tiết, con trai duy nhất bên người – Triệu Quý còn đi theo Vương gia ra chiến trường, cho nên cũng thích Chu Tử thân cận. Hai người dụng tình mà đáp tình, thật tình đối đãi với nhau, tình cảm càng ngày càng tốt. Chu Tử liền quấn quít lấy nhận Đào ma ma làm mẹ nuôi, Đào ma ma cũng vui vẻ đáp ứng.

Chu Tử thật sự rất yêu quý Đào ma ma.

Sau khi nàng rời nhà, ngoại trừ Lục Hà, Đào ma ma là người thứ hai đối xử tốt với nàng.

Một ngày cuối năm, Lục Hà đến gọi Chu Tử, bảo rằng nghe nói Vương gia sẽ về một chuyến, lên điện gặp mặt các quan viên trên đất phong.

Nàng mang theo Chu Tử núp sau cây sồi xanh ở ngoài cửa chính viện, muốn nhìn thử một chút xem bộ dạng của Vương gia rốt cuộc như thế nào. Đáng tiếc các nàng không dám đi ra phía trước, đứng xa xa chỉ nhìn thấy một thiếu niên mặc một thân quân trang, được đám thị vệ vây quanh đang rời đi. Chu Tử và Lục Hà chỉ thấy một bóng dáng cao gầy.

Chu Tử và Lục Hà nắm tay nhau chậm rãi đi về, hai người đều không nói gì.

Khi sắp đến nơi, Chu Tử cảm thán một câu: "Vương gia vóc dáng thật cao a!" Nàng luôn có thể tự khống chế, trong lòng muốn nói là bốn chữ "ngọc thụ lâm phong", chẳng qua cảm thấy những từ nho nhã này không nên thốt ra từ trong miệng mình, cho nên liền thay đổi thành "Vóc dáng thật cao" cho thông tục một chút.

Lục Hà bĩu môi: "Cũng không nhìn thấy được mặt, ai biết bộ dạng lớn lên trông như thế nào! Nói không chừng là một bộ dáng 'Heo kiêng bí đỏ'!"

Chu Tử biết nàng ta tâm cao khí ngạo, trong lòng là có ý, chỉ là mạnh miệng mà thôi, bởi vậy hai người nắm tay nhau đong đưa, không nói gì.

Lục Hà nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai, lúc này mới thấp giọng nói: "Ta không tin nhà họ Cao đưa ta đến trong Vương phủ chỉ để làm một nha đầu giặt quần áo thôi đâu!" Đầu nàng ta ngẩng cao cao, mắt hạnh xinh đẹp lấp lánh rạng rỡ, tràn ngập chờ mong cùng tự tin vào tương lai.

Chu Tử nhìn đến ngây người, một lát sau, nàng mới cười nói: "Ngươi xinh đẹp mỹ mạo như vậy, lại thông minh có tài như vậy, ông trời sẽ không bỏ phí người xinh đẹp, thông minh giỏi giang vậy đâu!" Nàng nói như vậy là thật tâm. Nàng cũng thích Lục Hà.

Chu Tử vẫn nghĩ là, nam nhân nhất định sẽ thích nữ nhân: xinh đẹp, khôn khéo, giỏi giang, lại thiện lương, tựa như Lục Hà vậy.

Kỳ thật nàng rất tự ti, vẫn cho rằng mình là đại biểu cho câu 'ngực to thiếu não', nam nhân chỉ biết chơi đùa, mà sẽ không yêu. Nàng chỉ biết mình sẽ thành đồ chơi, chứ không phải người – được – yêu. Chu Tử nghĩ nghĩ, còn nghiêm túc nói với Lục Hà: "Nếu ngươi muốn một nam nhân yêu ngươi, nên trở thành một người hữu dụng với hắn, khiến hắn không thể rời khỏi ngươi!"

Lục Hà nghiêng mặt nhìn nàng, mắt đẹp lưu chuyển, cuối cùng cũng cười.

Nam An vương Triệu Trinh chỉ ở trong phủ một canh giờ (2 tiếng), sau khi dặn dò bố trí cho bọn quan viên những việc vào cuối năm, sắp xếp việc cung cấp quân lương vào tết âm lịch xong, liền dẫn binh rời đi.

Ngày hai mươi tháng chạp, Trương ma ma thông báo cho tất cả nha hoàn sai vặt đến trong viện của bà chờ dạy bảo.

Chu Tử không biết đã xảy ra sự tình gì, trong lòng có chút lo sợ bất an.

7. Quyển 1 – Chương 7

Chương 7: Lần đầu gặp mặt, hồn liền bay mất

Thời điểm đám người Chu Tử các nàng chạy tới, trong viện Trương ma ma đã đứng đầy các nha hoàn, ma ma rồi.

Các ma ma đứng ở bên trái, bọn nha hoàn đứng ở bên phải.

Nha hoàn đứng theo thứ tự cấp bậc. Đứng ở hàng thứ nhất là Đại nha hoàn nhất đẳng, hàng thứ hai là nha hoàn nhị đẳng. Số người đứng ở hàng thứ ba, thứ tư, thứ năm là nhiều nhất, đại khái có khoảng ba bốn mươi người. Chu Tử nhìn thấy Tĩnh Di Tĩnh Mục đứng ở hàng thứ nhất, liền lôi kéo Lục Hà đứng vào hàng thứ ba.

Quản gia Trương ma ma đứng ở cuối hành lang, bốn vị ma ma quản sự vây quanh, không nói một câu, mắt lạnh nhìn các nha hoàn.

Quy củ trong Vương phủ rất nghiêm, bọn nha hoàn đứng đó, cúi đầu không dám phát ra một chút thanh âm.

Nam An vương Triệu Trinh, năm mười hai tuổi đã dựng nhà xây phủ rời khỏi hoàng cung.

Cao Quý phi trưởng thành trong cảnh cung đấu vĩnh viễn không có chừng mực, cuối cùng thăng cấp, trở thành cao thủ cung đấu. Bà luôn không tín nhiệm loại nữ nhân mỹ mạo lại có trí tuệ, sợ con trai của mình bị loại nữ nhân này dụ dỗ gieo tai họa, cho nên nha hoàn được an bài ở bên người Triệu Trinh mặc dù diện mạo không thể nói là thực xấu, nhưng tuyệt đối không được quá xinh đẹp. Cứ như vậy mà Cao Quý phi vẫn luôn lo lắng, vẫn dặn dò tâm phúc là Trương ma ma trông coi thật kỹ. Trương ma ma coi như cũng đã cố gắng hết mình, vì thế Vương gia đã qua mười bảy tuổi, mà vẫn là một đồng nam! (còn zin)

Trước mắt Vương gia sắp khải hoàn trở về, Cao Quý phi phái thân tín đưa tới cho Trương ma ma một phong thư. Sau khi Trương ma ma xem xong liền tổ chức cuộc triệu tập này, để nhắn lại chỉ thị của Quý phi nương nương.

Trương ma ma nhìn đám nha hoàn, nhớ tới lời nương nương trong cung đã dặn: "Tìm một người thành thật, trầm tĩnh, gia thế trong sạch."

Bà quan sát thật kỹ, hàng thứ ba có mấy tiểu nha đầu bộ dạng coi như không tệ, nhất là đứa cao nhất kia, dáng người cao gầy, da trắng như tuyết, đôi mi thanh tú, mắt to cằm nhọn, đôi môi hé ra xinh đẹp, bỗng một đôi má lúm đồng tiền như ẩn như hiện lọt vào mắt, thoạt nhìn rất là xinh đẹp. Bà lại nhìn nhìn, lướt tới tiểu nha đầu nhỏ xinh ánh mắt quá mức xinh đẹp phía sau nha đầu vóc dáng cao gầy kia, làn da trắng nõn non mịn, cũng thật không tệ.

Sau khi Trương ma ma quét mắt nhìn một vòng, bà bắt đầu lên tiếng. Trương ma ma trước là hài lòng với những việc đã làm tốt, lại vạch ra những chuyện chưa tốt, sau đó nhấn mạnh kỷ luật, cuối cùng tuyên bố Quý phi nương nương và Nam An Vương gia có thưởng.

Sau khi triệu tập chấm dứt, Chu Tử cầm hai lượng bạc được ban thưởng, đang muốn cùng Lục Hà rời đi, chợt nghe thanh âm Đào ma ma từ phía trên truyền xuống: "Chu Tử, Xích Phượng, Lục Hà, Phấn Nhụy lưu lại!"

Trương ma ma ngồi ở ghế trên, bưng chén trà uống một ngụm, ánh mắt trầm tĩnh như nước chậm rãi quét một vòng trên mặt bốn nàng, rồi mới mở miệng hỏi: "Bốn người các ngươi, ai đã có quý thủy rồi?"

Quý thủy? Hỏi cái này làm cái gì?

Chu Tử lặng lẽ nhìn nhìn nhóm người Lục Hà, nàng biết quý thủy của nhóm Lục Hà cũng chưa đến. Trương ma ma vừa thốt lời, ánh mắt bọn Xích Phượng liền nhìn về phía Chu Tử.

Chu Tử thấy các nàng đều đang nhìn chính mình, vội nói: "Quý thủy của nô tỳ đã đến."

Trương ma ma đã sớm biết, bà buông chung trà xuống: "Mấy tuổi thì có?"

"Mười hai tuổi."

"Hiện tại bao nhiêu?"

"Mười bốn tuổi lẻ bốn tháng."

"Tuổi mụ là mười sáu?"

"Ách, đúng vậy." Tính vậy cũng là quá lớn rồi!

Trương ma ma phất tay, bảo nhóm Chu Tử các nàng lui ra, bà lại thương lượng cùng với Đào ma ma.

Sau "câu hỏi quý thủy" thần bí, bọn Xích Phượng các nàng đều cực kỳ tò mò, tụ tập cùng một chỗ mồm năm miệng mười thảo luận không ngừng, đến cuối cùng cũng không đoán ra được kết quả. Các nàng hàn huyên nửa ngày, lúc này mới phát hiện nguyên bản người lòng hiếu kỳ siêu mạnh, luôn bị tinh thần bát quái thiêu đốt – Chu Tử lại lặng yên không một tiếng động.

Kỳ thật, Chu Tử đã đoán được vì sao, nhưng nàng tình nguyện là mình không biết.

Tối hôm đó sau khi Đào ma ma trở về, gọi Chu Tử qua, cũng không lộ ra cái gì, chỉ bảo Chu Tử ngồi lên giường rồi lặng lẽ nói với nàng.

Một bên bà bày ra một hộp quả hạch đào (quả óc chó) đã bóc vỏ cho Chu Tử ăn, một bên ân cần dạy Chu Tử: "Sau này sẽ là một đại cô nương, nên trầm tĩnh ổn trọng một chút, không quan trọng thì đừng nên nhiều lời. Còn nữa, nên ăn nhiều cơm một chút, bảo dưỡng thân thể tốt một chút. Còn nữa, Vương gia còn nhỏ tuổi, tính tình quật cường, lạnh lùng, con phải thuận theo ngài ấy, nếu ngài ấy mất hứng, ta và mọi người cũng đừng mong cao hứng…"

Chu Tử ngồi trên giường, cánh tay đặt trên bàn cạnh giường suy tư. Lời của mẹ nuôi nói đã chứng thật suy đoán của nàng: Chu Tử nàng bị lựa chọn phải làm nha đầu thông phòng của Nam An Vương gia.

Chu Tử không biết nên vui hay nên buồn, trong lòng lộn xộn, lòng dạ rối bời.

Sau khi mẹ nuôi nói liên miên lằng nhằng xong, Chu Tử chỉ nghe được một câu trọng điểm là: "Vương gia không có kinh nghiệm, con phải thật quan tâm săn sóc"!

Chu Tử thiếu chút nữa giật mình bật dậy, thì ra, sứ mệnh chân chính của nàng là hủy đi một thân xử nam của Nam An Vương gia Triệu Trinh!

Mẹ nuôi cuối cùng lại vui rạo rực nói: "May mắn là quý thủy của con tới sớm!"

Nguyên lai là do quý thủy gieo họa a!

Tết âm lịch, Nam An vương cũng không trở về, phủ Nam An vương không có chủ tử nên không có không khí của năm mới.

Chu Tử vào Phủ Nam An vương đã sắp được hai năm, nhưng vẫn chưa nhìn thấy Nam An Vương gia Triệu Trinh trong truyền thuyết.

Nam An vương phụng chỉ chinh chiến ở miền tây, đã hơn một năm không về Kim Kinh.

Dưới sự chủ trì của đại a đầu Tĩnh Di, Diên Hi cư duy trì một loại bình thản ở mặt ngoài. Nhất đẳng đại nha đầu ngoại trừ Tĩnh Di, còn có Tĩnh Mục, Tĩnh Túc cùng Tĩnh Hằng.

Chu Tử mới tới Diên Hi cư, sau khi biết tên bốn đại nha đầu này, trong lòng cười thầm: làm sao giống như tên ni cô vậy?! Sau lại nghe nói đều là do Vương gia đặt, liền đoán rằng vị tiểu Vương gia chưa từng gặp mặt này nhất định cực kỳ thích yên tĩnh, bằng không sao đặt ra "Tứ tĩnh" này.

"Tứ Tĩnh" đại khái đều có bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, mỗi người đều thật là bình thường, trong đó người có dung mạo dễ nhìn nhất trong bốn người là Tĩnh Mục.

Hôm Chu Tử cầm hành lý theo Đào ma ma tiến vào, các nha hoàn ở Duyên Hi cư đều mắt sáng ngời — thật là một tiểu nha đầu mỹ lệ. Nha đầu xinh đẹp nhất định sẽ không an phận, hơn nữa lại do Trương ma ma đặc biệt chọn lựa, nghe nói là do Cao phủ bên nhà ngoại của Vương gia đưa tới, trong lòng mấy nha đầu này đều đã chuẩn bị tâm lý, hơn nữa đã nghĩ ra nhiều đối sách lắm rồi.

Ai ngờ sau một đoạn thời gian tiếp xúc, mới phát hiện Chu Tử trầm mặc ít nói thành thực siêng năng, nhất là ôn nhu dễ thân, hơn nữa Chu Tử nhận ma ma quản sự của Diên Hi cư là Đào ma ma làm mẹ nuôi, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, Chu Tử dần dần cũng kết giao được một ít bằng hữu.

Sau khi Chu Tử đi vào Diên Hi cư, lặng lẽ quan sát, phát hiện bốn đại nha đầu mơ hồ xem Tĩnh Di là chủ, mọi việc của Vương gia đều do Tĩnh Di phụ trách. Nàng phát hiện bốn đại nha đầu rất là đoàn kết, hình thành một nhóm nhỏ, rất bài xích người ngoài, cho nên cũng không cố ý nịnh bợ, chỉ làm tốt việc của mình là được.

Vương gia tuy rằng không ở trong phủ, nhưng quy củ của Vương gia xem ra rất nhiều. Bình thường nội viện và phòng ngủ của Vương gia đều do tứ Tĩnh phụ trách quét dọn, quét dọn xong liền khóa cửa đi ra, ngay cả tứ Tĩnh cũng không có tư cách ở trong này.

Nha hoàn nhị đẳng Tiểu Chi khá thân với Chu Tử nói: "Lúc Vương gia ở trong phủ, một khi trở về phòng, bọn Tĩnh Di các nàng cũng không dám đi vào, chỉ có thể đứng hầu ngoài phòng đấy!"

Chu Tử vẫn chưa vào được nội viện của Khánh Hi đường, ngay cả tư cách bưng trà đưa nước cũng không có, chỉ phụ trách tưới hoa vẩy nước quét dọn Diên Hi cư. Việc này không tính là nặng nhọc, chẳng qua là buổi sáng cần phải dậy sớm, Chu Tử làm riết cũng đã quen.

Vừa vào tháng tư, Chu Tử liền phát hiện Diên Hi cư dường như có chút khác với ngày thường.

Tứ Tĩnh mang nhóm tiểu nha hoàn đến dọn dẹp Diên Hi cư không còn sót một hạt bụi, Đào ma ma lại sai vài gã sai vặt tiến vào nhổ đi mấy cây hoa mẫu đơn đã nở, bảo mấy gã sai vặt chuyên trồng hoa đến trồng vài cây trúc – bách xanh rờn, Diên Hi cư lập tức trở nên yên tĩnh nam tính hẳn lên.

Bốn đại nha đầu dường như cũng đặc biệt chăm chút hơn, chẳng những bắt đầu mặc một ít quần áo tươi sáng, đeo một ít trang sức khéo léo, còn ngày ngày tô son điểm phấn, làm cho bản thân xinh xắn hẳn lên.

Ngay cả Chu Tử cũng bị sai đi hái không ít cánh hoa mai, nghe nói là để bọn Tĩnh Di muốn dùng để tạo thêm mùi hương khi tắm rửa.

Chu Tử mơ hồ đoán được sợ rằng Vương gia đã sắp trở lại, phỏng chừng bốn đại nha đầu đã được nhận tin tức trước tiên. Nàng lặng lẽ hỏi Đào ma ma một tiếng. Đào ma ma mặt mày hớn hở, bảo nàng "bỏ thêm chút hoa thơm vào nước tắm mà ngâm", khiến da mặt Chu Tử dù có dày đến đâu cũng phải ửng đỏ.

Chu Tử đem tin tức Vương gia sắp về đến nói cho Lục Hà.

Lục Hà trầm mặc trong chốc lát, lúc này mới nhìn Chu Tử, nghiêm túc nói: "Ta sẽ không quên ngươi đã đối xử tốt với ta."

Chu Tử không ngờ nàng ta lại thẳng thắn như vậy, cũng thực nghiêm túc nói: "Hai ta không nên vì việc này mà làm mặt lạ, mặc kệ ai rời khỏi đây trước, đều phải mang đối phương đi theo, được không?"

Lục Hà gật gật đầu.

Đến khoảng ngày mười tháng năm, rốt cục Trương ma ma cũng tuyên bố tin tức Vương gia dẫn quân đánh lui tám trăm phản quân ở Tây Nhung, sẽ khải hoàn hồi phủ, thế là phủ Nam An vương bắt đầu loạn xị bát nháo lên, chuẩn bị nghênh đón Vương gia.

Bốn đại nha đầu trong Diên Hi cư thì luôn chân luôn tay, bận rộn chết đi được, nhưng Chu Tử thì ngược lại, không có việc gì, vẫn giống như bình thường, sáng sớm thức dậy tưới hoa quét sân mà thôi.

Sau buổi cơm chiều, Trương ma ma đi vào Diên Hi cư, gọi tất cả nha hoàn tới Khánh Hi đường, tuyên bố Chu Tử được an bài vào nội viện làm người hầu hạ bên cạnh Vương gia.

Trong Khánh Hi đường, bốn đại nha đầu đứng thẳng tắp ở trước mặt Trương ma ma, mặt ai cũng không chút thay đổi. Chu Tử vẫn nhìn thấy được khóe mắt Tĩnh Di và Tĩnh Mục đỏ lên, nàng biết là đã kết thù lớn.

Các nha hoàn lớn nhỏ trong Diên Hi cư lập tức đều ngây dại. Các nàng đã biết sẽ sớm có ngày này, nhưng lại không nghĩ ngày này cứ như vậy mà tới.

Đêm đó Đào ma ma liền nhìn Chu Tử chuyển đến nội viện của Vương gia. Mọi thứ đồ đạc của Chu Tử được đặt trong một phòng nhỏ ở nội viện, hàng ngày nàng sẽ hầu hạ trong phòng ngủ của Vương gia.

Đào ma ma thấy Chu Tử đã thu dọn mọi thứ hoàn tất, lúc này mới nói đến những công việc cần chú ý.

Chu Tử biết, về sau nàng sẽ ngủ ở chỗ để chân trước giường của Vương gia, ban đêm phải luôn tỉnh táo, phòng khi Vương gia muốn trà muốn nước.

Đào ma ma còn nhiều lần căn dặn: "Vương gia từ nhỏ đều ngủ một mình, trong phòng chưa từng phân công thêm người, con cũng nên cẩn thận, cho dù làm cái gì đều phải nhẹ tay nhẹ chân, tránh làm Vương gia tức giận!"

Đào ma ma ngàn dặn vạn dò, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng. Cuối cùng lúc rời đi, nghĩ nghĩ gì đó, đi rồi lại quay vô, lặng lẽ dặn dò Chu Tử: "Sau khi cùng phòng phải uống canh tránh thai, nhớ lấy nhớ lấy. Quý phi nương nương đã có lệnh, Thế tử nhất định là phải là con của Vương phi!"

Từ sau buổi tối Trương ma ma tuyên bố, lồng ngực Chu Tử vẫn đập thật nhanh, trong lòng thực bối rối, có chút mờ mịt, lại có chút thương cảm, càng có thêm nhiều bất đắc dĩ với số mệnh. Nàng nhớ tới Xích Phượng từng đánh giá nàng: "Thân tiểu thư, mệnh nha hoàn".

Đúng vậy, cả đời này, ở triều đại Kim luôn cực kỳ chú trọng địa vị cấp bậc, chỉ sợ nàng sẽ vĩnh viễn bị gắn cái mác "Nha đầu thông phòng" này lên người.

Tất cả mộng đẹp, ảo tưởng về tương lai, đều tan thành ảo mộng và bọt nước. Nàng vĩnh viễn chỉ là một công cụ phát tiết của nam nhân, một nữ nhân không có danh phận, hơn nữa ngay cả làm thiếp thì nha đầu thông phòng cũng không được làm, nàng còn có nguy cơ bị chủ tử tùy ý tặng đi.

Cho nên, nghe xong lời của Đào ma ma nói, Chu Tử chỉ gật gật đầu.

Chạng vạng ngày mười bốn tháng năm, nhóm nô tài có danh phận trong phủ Nam An vương đều ra cửa phủ nghênh đón Nam An Vương gia trở về. Chu Tử đứng xa xa nhìn thấy mọi người vây quanh một thân ảnh cao gầy mặc giáp trụ.

Nam An Vương gia đi đến Ngoại thư phòng, nên Chu Tử căn bản không thấy rõ diện mạo của hắn. Chu Tử trong lòng cười khổ: có cái gì hay chứ, không phải chỉ là một thiếu niên thanh xuân vừa qua tuổi mười tám thôi sao!

Cho dù đang ở Khánh Hi đường – nơi sâu nhất của Vương phủ, Chu Tử vẫn nghe thấy tiếng pháo ầm ầm từ bên ngoài không ngừng truyền đến.

Đêm đã khuya, Vương gia còn chưa trở về phòng.

Chu Tử đứng ở hành lang trong phòng, nghe trong không khí bay tới mùi khói lửa nhàn nhạt, lặng yên suy nghĩ. Đang ngẩn người, bỗng nhiên nghe thấy ngoài viện truyền đến một loại âm thanh chào đón: "Bái kiến Vương gia ——"

Nàng không kịp phản ứng, theo bản năng nhún người hành lễ, nhìn thấy trước mặt mình là một đôi giày màu đen bước qua.

Chu Tử đang sững sờ thì Vương gia đã bước vào phòng ngủ.

Tùy tùng Triệu Dũng đứng hầu ngoài cửa nội viện của Vương gia gắt một tiếng: "Còn không theo vào hầu hạ!"

Chu Tử giật mình một cái, mau chóng đi vào.

Vương gia đã đứng ở bên trong, đang tự mình cởi áo choàng.

Chu Tử chạy từng bước nhỏ đến, đang muốn giúp Vương gia cởi áo choàng, nhưng vóc dáng Vương gia rất cao, nàng đành phải kiễng gót chân. Nàng quá khẩn trương, tay chân có chút luống cuống, không cầm được vạt áo lại nắm phải một đôi tay lạnh như băng.

Chu Tử ngẩng đầu, đầu tiên đập vào mắt là hàng lông mi dài rũ xuống che đi ánh sáng thấp thoáng đang lưu chuyển trong đôi mắt phượng.

Nàng lập tức ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn, tim đập nhanh, mặt đỏ đến mang tai, trong đầu vang vọng một câu: tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, dung nhan ngọc thụ lâm phong!

Lúc này trong đầu Chu Tử vẫn vang lên mấy chữ "Oan gia năm trăm năm mới được gặp" này, nhưng lại không biết mấy chữ này xuất phát từ đâu.

Thì ra, đây là nhất kiến chung tình.

Chu Tử đang ở ngẩn người, một tiếng "Bốp" thanh thúy gọi thần trí của nàng trở về, kế tiếp nàng cảm nhận bàn tay nóng rát đau đớn, lại nhìn mấy ngón tay bị đánh ửng đỏ của mình, nước mắt Chu Tử tràn ra.

Sau khi ra tay mạnh bạo, mỹ nam vẫn giống như không thấy được nước mắt của nàng, né người bước nhanh qua, vừa đi vừa cởi áo choàng xuống ném lên đầu Chu Tử.

Bị áo choàng phủ lên đầu che mặt, Chu Tử ngửi thấy hơi thở nam tính nhàn nhạt từ áo choàng, trong đầu trống trơn, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường, giống như có một bàn tay đang gắt gao bóp chặt lấy trái tim của nàng.

Lần đầu tiên trong đời Chu Tử cảm thấy may mắn khi có thân phận thông phòng.

Vài chục năm sau, Chu Tử xem bước ngoặt lớn đầu tiên trong cuộc đời nàng là nhờ công của quý thủy tới sớm! Đối với việc này, Nam An Vương gia Triệu Trinh vô cùng khinh bỉ, chẳng qua không muốn nhiều lời, miễn cho Chu Tử càng thêm đắc ý. Mặc kệ nội tâm Chu Tử đang bốn bề dậy sóng phong ba như thế nào, trong mắt Triệu Trinh, nàng luôn là nhã nhặn trầm tĩnh, khuôn mặt luôn mang mỉm cười, bày ra được một thiếu nữ phong tình xinh đẹp nhất.

Triệu Trinh lạnh lùng liếc nha đầu xinh đẹp này một cái, mẫu phi của hắn sợ con trai bảo bối duy nhất của mình bị nữ nhân xinh đẹp có tâm kế gieo tai họa, cho nên từ khi hắn hiểu chuyện liền đề phòng trông chừng

rất nghiêm như phòng cướp, không ngờ hôm nay từ Tây Cương trở về, tư tưởng của mẫu phi lại rộng mở, để cậu tuyển nha đầu xinh đẹp tặng vào.

Nhưng mà, Triệu Trinh cảm thấy nha đầu này đẹp thì có đẹp thật, đáng tiếc rất ngốc, như không có hồn. Là một đồng nam vừa qua tuổi mười bảy ngây thơ trăm phần trăm, người tình trong mộng của hắn là loại tiên nữ thanh khiết không vướng chút khói lửa nhân gian, căn bản là thấy chướng mắt loại nha đầu ngốc này, lại còn là nha đầu béo nữa chứ!

Triệu Trinh ghét bỏ nhìn lướt qua bàn tay nhỏ beo béo của Chu Tử, không bao giờ thèm nhìn đến lần thứ hai.

Đêm đã khuya.

Triệu Trinh tắm rửa xong, cầm một quyển sách tựa vào đầu giường đọc.

Chu Tử khẩn trương đứng ở một bên, không dám thở mạnh một hơi, chỉ sợ quấy nhiễu mỹ nam tử Vương gia đang yên lặng đọc sách.

Triệu Trinh đọc được một chút, cảm thấy hơi mệt, bỏ sách qua một bên liền nằm xuống.

Chu Tử bước lên trước hầu hạ.

Vừa rồi khi Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, trên người chỉ mặc trung y bằng lụa trắng, nàng vụng trộm nhìn lâu một chút, cuối cùng đưa ra kết luận: dung mạo Triệu Trinh thật là khuynh quốc khuynh thành lại xứng với cái thân thể cao to tinh tráng. Vì hắn tập võ trong thời gian dài, dáng người cao gầy, vai rộng eo nhỏ chân dài, rất là cường tráng.

Tuy rằng Triệu Trinh mặc trung y, nhưng mặt Chu Tử vẫn đỏ. Nàng đỏ mặt dọn sách giúp Triệu Trinh xong, lại giúp hắn sửa sang chăn mền, buông màn xuống, lúc này mới cầm chăn của mình lại đây, trải lên nơi để chân trước giường. Sau khi buông rèm cửa sổ xuống, Chu Tử nhẹ giọng hỏi: "Vương gia, tắt đèn được chưa?"

Triệu Trinh không trả lời, Chu Tử đoán rằng hắn đang ngủ, vì thế tắt đèn, sau đó trở lại nơi để chân, nằm xuống.

Chu Tử mệt chết đi được, cả xương sống thắt lưng đều đau, nhưng đầu óc thực hưng phấn, nàng liên tục nghĩ xem câu nói "Oan gia năm trăm năm gặp nhau" nhảy ra trong đầu lúc mới gặp Triệu Trinh kia rốt cuộc xuất phát từ đâu.

Cuối cùng, nàng cũng nghĩ ra, là trong Kim – Bình – Mai , lúc Trần Kính Tế (con rể của Tây Môn Khánh) mới gặp Phan Kim Liên, trong sách đã viết thế này: "Bất giác tim đập mắt rung, linh hồn bay mất. Đúng là: oan gia năm trăm năm mới được gặp nhau, một khi gặp thì ba mươi năm ân ái".

Lực chú ý của Chu Tử lập tức lại tập trung đến trong màn giường đóng chặt.

Triệu Trinh giống như đã ngủ say, không hề có một chút tiếng động nào.

Quay lại Mục lục

8. Quyển 1 – Chương 8

Chương 8: Thấy thương thế, nảy sinh đau lòng

Ngày hôm sau, Trương ma ma và Đào ma ma gọi Chu Tử đến, hỏi qua loa một chút, sau đó liền phái một vị ma ma đến dạy cho Chu Tử, tốn thời gian một ngày, dạy cho Chu Tử một khóa, có tên là "Làm thế nào trải qua đêm đầu tiên cùng đồng nam mà cũng khiến cho hắn khoái hoạt giống như thần tiên".

Khóa học còn chưa học xong, Chu Tử liền hiểu được, thì ra tuyệt thế mỹ nam Nam An Vương gia Triệu Trinh, hắn thật xứng với quý danh "đồng nam", hoàn hảo vô khuyết, không thể giả được!

Cho nên, đối với buổi tối sắp đến, Chu Tử vô sỉ mà tràn ngập chờ mong, loại chờ mong này giống như cùng loại đại gia có tiền chờ mong mua đêm đầu tiên của cô nương trong sạch vậy.

Thời điểm Triệu Trinh trở về đã là giờ Hợi. (9-11h đêm)

Hắn vừa muốn đi tắm rửa, Chu Tử vội hỏi một câu: "Vương gia, có muốn ăn khuya không ạ?"

Triệu Trinh quay đầu nhìn nàng. Ăn khuya? Hình như hắn chưa từng ăn khuya, vì thế nhíu mày nói: "Chưa ăn."

"Dạ, nô tỳ đã biết."

Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, vừa ra cửa phòng tắm, Chu Tử lập tức cầm khăn mặt nghênh đón. Tóc Triệu Trinh rất dài, mặt trên còn mang theo giọt nước lóng lánh, xõa dài xuống dưới, rũ đến hông.

Chu Tử bước qua lau tóc cho hắn. Nàng lau đuôi tóc trước, sau đó lau lên trên. Lau lau, gót chân của nàng liền nhón lên, càng nhón càng cao.

Cho tới bây giờ Triệu Trinh chưa từng bị nữ thân cận gần gũi như vậy, hắn chỉ cảm thấy tóc giống như bị điện giật, từ đuôi tê dại đến đỉnh đầu, cuối cùng hắn thật sự nhịn không được, nhấc chân bỏ chạy.

Ai ngờ Chu Tử đang cố gắng nhón gót chân lau tóc trên đỉnh đầu của hắn, chợt bị tóc giãy ra một cái, lập tức té sấp lên lưng của hắn.

Triệu Trinh lập tức ngây dại, thân mình run mạnh một chút. Nửa ngày sau, hắn mới cảm nhận được trên lưng truyền đến xúc cảm mềm mại, rốt cục cũng ý thức được kia là cái gì. Ầm một cái, lỗ tai Triệu Trinh lập tức ửng đỏ.

Chu Tử cố gắng chống lên thắt lưng Triệu Trinh để đứng thẳng dậy, nàng thực ngượng ngùng, vội nhận sai: "Thực xin lỗi, Vương gia, nô tỳ thật bất cẩn!"

Triệu Trinh không nói gì, sải bước đi vào phòng ngủ.

Chu Tử vội hỏi: "Vương gia, ăn khuya!"

Triệu Trinh lại đi rồi quay lại.

Thức ăn khuya là do Chu Tử đặc biệt yêu cầu tiểu phòng bếp làm, nàng thấy Triệu Trinh gầy yếu, nghĩ trên chiến trường vất vả, nên hầm canh gà bồi bổ.

Lúc Triệu Trinh uống canh gà, Chu Tử nhìn thấy móng tay hắn có hơi dài quá, cầm kéo tỉa móng tay bước qua.

Triệu Trinh uống canh gà xong, nhận lấy trà thơm Chu Tử đưa qua, súc miệng.

Chu Tử cầm chén đũa đưa cho Tĩnh Mục đang gác đêm ngoài viện, sau đó trở về hầu hạ Triệu Trinh. Nàng thu xếp ổn thỏa cho Triệu Trinh nằm xuống giường, sau đó thấp giọng nói: "Vương gia, tỉa móng tay ạ!"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, nhưng cũng đưa tay phải qua.

Chu Tử cẩn thận cắt tỉa móng tay, cắt xong còn thật cẩn thận dũa cho đều, tỉa xong lại dùng khăn mềm lau lau, sau đó mới đặt tay phải Triệu Trinh lên giường.

Trong lúc nàng cắt tỉa móng tay, vụng trộm nhìn Triệu Trinh một chút, phát hiện hắn đã ngủ say, ánh nến chiếu rọi lên hàng lông mi thật dày đều như lông chim rũ xuống trên mí mắt tạo thành một bóng râm, trông hắn như có thêm vài phần ngây thơ. Đôi môi hắn nhìn rất đẹp, cánh môi trên hơi mỏng, môi dưới dầy hơn một chút, màu hồng nhạt, có điểm hơi khô. Chu Tử nghĩ ngày mai nên bảo người hầm chút canh thanh nhiệt nhuận phổi, không biết hắn thích uống canh gì.

Đang suy nghĩ lung tung, tay Triệu Trinh giật giật, Chu Tử sợ hắn phát hiện, vội vàng dời ánh mắt đi.

Buổi sáng lúc Chu Tử giúp Triệu Trinh mặc quần áo cưỡi ngựa màu tím, không cẩn thận chạm vào lưng Triệu Trinh, Triệu Trinh liền rụt mạnh một cái. Chu Tử nhớ tới đêm qua lúc lau tóc cho Triệu Trinh cũng đụng trúng lưng, hắn cũng có phản ứng này, thấy hơi khó hiểu, liền nói với Triệu Trinh: "Vương gia, cho nô tỳ xem lưng đi của ngài được không ạ!"

Triệu Trinh vừa nghe, lập tức khép chặt vạt áo, trên mặt biểu tình đầy vẻ đề phòng.

Nhìn bộ dáng hắn nghiêm giữ trinh tiết như lâm đại địch này, Chu Tử cảm thấy có chút buồn cười: "Nô tỳ thật sự chỉ muốn nhìn xem lưng của ngài thôi!"

Triệu Trinh liếc nàng một cái, nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi xuống ghế thêu.

Chu Tử cởi áo ngoài ra, rồi cởi trung y của hắn, vừa vạch áo nhìn vào bên trong, vừa nhìn thoáng qua đã thấy một vết đao kéo dài từ vai đến phần eo, tuy rằng đã trắng bệch không còn máu, nhưng vết rách trên miệng vết thương nhìn cũng thực đáng sợ.

Chu Tử kinh hãi, vội vàng nhẹ tay nhẹ chân cởi bỏ trung y của Triệu Trinh ra.

Lần này nàng nhìn thấy rõ ràng, trước ngực sau lưng Triệu Trinh đều có rất nhiều miệng vết thương to có nhỏ có, có cái đã kết vảy, có cái còn chưa lành hẳn, nhưng cái ở trên lưng là nghiêm trọng nhất.

Trên mũi Chu Tử có chút cay cay, chua xót. Nàng nhìn Triệu Trinh. Theo như nàng biết, đây chỉ là một thiếu niên hôm qua mới tròn mười tám tuổi thôi a! "Miệng vết thương nhiều như vậy còn muốn tắm rửa, ngài không sợ bị nhiễm trùng sao?!" giọng nói Chu Tử hơi khàn khàn, "Sao ngài không biết tự chăm sóc bản thân vậy?"

Hai vai Triệu Trinh thẳng tắp, ngồi ngay ngắn, không nói gì. Bất quá ở trong lòng hắn lại cứng đầu cứng cổ phản bác: Nam nhi trên chiến trường giết địch, ai mà không bị thương? Chút thương tính nhỏ ấy đã tính là gì!

Chu Tử không biết thuật đọc tâm, chỉ biết đau lòng cho vị Vương gia vẫn còn là thiếu niên này. Nàng giữa chặt hai vai Triệu Trinh, kiên quyết nhìn thẳng vào mắt Triệu Trinh: "Vương gia, ngài ngồi yên ở đây, nô tỳ đi lấy thuốc!"

Không bao lâu, Chu Tử cầm thuốc mỡ cùng vải bông đến. Nàng bôi thuốc mỡ lên miệng vết thương cho Triệu Trinh, rồi dùng băng gạc quấn quấn cột cột một hồi. Sau khi giúp Triệu Trinh mặc quần xong, nàng lại dặn dò một câu: "Mấy ngày này không thể uống rượu, không thể ăn mấy thứ cay nóng gì đó!"

Triệu Trinh đã sắp bước qua cửa lớn của nội viện, nghe vậy lại quay đầu nhìn nàng, cau mày, trên mặt tràn đầy vẻ không hài lòng.

Chu Tử cười tủm tỉm nhìn hắn, cảm thấy đôi mi thanh tú của hắn nhăn nhăn trông rất đáng yêu.

Triệu Trinh liếc mắt trừng nàng một cái, đi nhanh về phía trước, tùy tùng Triệu Anh, Triệu Dũng đứng chờ ở ngoài cửa liền đi theo. Bốn người Tĩnh Di đứng xếp thành một hàng ngang, đồng loạt cất tiếng oanh vàng: "Cung tiễn Vương gia!"

Chu Tử cũng vội nhún gối hành lễ.

Buổi trưa Chu Tử gặp Đào ma ma.

Đào ma ma cẩn thận đánh giá Chu Tử, phát hiện đôi lông mi nàng dán chặt, mi tâm không giãn ra, trong lòng có chút ưu sầu, nói: "Vương gia còn chưa gọi con đến hầu hạ sao?"

Chu Tử sửng sốt, vội vàng cúi đầu.

Đào ma ma nghĩ nàng thẹn thùng, nên vội an ủi: "Không cần sốt ruột."

Triệu Trinh hôm nay trở về thật sớm, giờ Thân đã về.

Chu Tử nhìn miệng vết thương của hắn, lại bôi thuốc một lần nữa, rồi băng bó.

Lúc Chu Tử đang băng bó cho hắn, Triệu Trinh trong lòng có chút mơ màng. Hắn cảm thấy trên người Chu Tử tỏa ra mùi hương rất dễ chịu, thân người mềm mại, ngón tay cũng mềm. Lúc mới gặp Chu Tử, hắn còn cảm thấy tay nhỏ beo béo của nàng rất khó nhìn, hiện tại mới phát hiện, bàn tay non mềm nhẹ dịu như vậy chạm đến thân mình, tuy là miệng vết thương, cũng rất thoải mái.

Triệu Trinh một lần rồi lại một lần muốn dựa vào Chu Tử, nhưng hắn vẫn tự chủ, thẳng lưng ngồi trên ghế.

Đêm nay trời nổi gió, không bao lâu mưa liền rơi xuống. Chuông gió treo dưới mái hiên bị gió thổi tạo ra một loạt tiếng vang, lại thêm tiếng gió thổi lá cây, tiếng mưa rơi trên ngọn cây chuối tây, đêm mưa nhất thời mang theo chút lạnh lẽo.

Triệu Trinh vẫn chưa ngủ. Hắn nghe thanh âm bên ngoài, nhớ đến tiếng gió vù vù trên chiến trường cách đây không lâu, tiếng hồ cầm sâu thẳm, lại nhớ tới các tướng sĩ chết trận trên chiến trường Tây Cương, trong lòng hỗn loạn không yên.

Chu Tử cũng không ngủ được, đang nằm lắng nghe bên ngoài: tiếng gió tiếng mưa rơi, tiếng chuông gió rung, chợt nghe trên giường truyền đến tiếng của Triệu Trinh: "Nha đầu béo, thổi tiêu đi!"

Thổi tiêu ư? Thổi tiêu! Vốn đã từng đọc đủ thứ dâm thư – Chu Tử, như một mảnh hỗn độn trong gió, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Triệu Trinh rầu rĩ nói: "Trên kệ đồ có một cây tiêu màu tím, chẳng lẽ không phải là của ngươi?"

Chu Tử nhớ mình đúng là có để một cây tiêu màu tím ở trên kệ, biết mình đã nghĩ nhiều, thật là suy nghĩ nhiều rồi. Trái tim của nàng lúc này mới trở về tại chỗ.

Nàng đứng lên cầm tiêu, ngồi xuống nơi để chân, bắt đầu thổi. Nàng thổi bài Tô Vũ chăn cừu .

Trong tiếng tiêu, Triệu Trinh giống như lại trở về đại mạc, thấy được vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm của đại mạc; giống như được đi tới thảo nguyên, thấy được từng cụm từng cụm mây trắng trên bầu trời xanh lam ở thảo nguyên; giống như lại được tới dưới chân núi Tuyết Sơn, nghe được bài ca chăn cừu du dương của dân du mục…

Hắn lạnh lùng nói: "Lên đây!"

Chu Tử sửng sốt một chút, buông tiêu xuống, vén màn châu lên, ngồi xuống bên giường.

"Nằm xuống đi." Triệu Trinh thản nhiên nói.

Chu Tử chậm rãi nằm xuống bên người hắn.

Triệu Trinh nghiêng người, vươn cánh tay đem nàng ôm vào trong lòng.

Hắn không nói gì, Chu Tử cũng không dám nói lời nào.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh. Bên ngoài tiếng mưa gió càng lúc càng lớn.

Mặt Triệu Trinh kề sát mặt Chu Tử, thân kề sát thân. Khối thân thể ấm áp mềm mại này, thật sự, trong đêm mưa gió này, mang đến cho tâm hồn cô độc của hắn một chút ấm áp và an ủi.

Quay lại Mục lục

9. Quyển 1 – Chương 9

Chương 9: Bị phạt gậy, vừa yêu vừa sợ

Đến chiều tối Triệu Trinh mới rời giường.

Bình thường ban ngày hắn không ở trong Diên Hi cư, hôm nay không biết tại sao, im lặng không lên tiếng ngây ngốc ở trong phòng, ban đầu là một mình uống trà, sau đó lệnh cho Chu Tử chuẩn bị giấy và bút mực, hắn bắt đầu vẽ tranh.

Chu Tử lặng lẽ nhìn thoáng qua, phát hiện hắn đang vẽ thảo nguyên dưới ánh trăng, một vầng trăng tròn lẻ loi treo tại phía chân trời, bên dưới là đồng cỏ bao la bị gió lùa nghiêng ngả.

Chu Tử không hiểu tranh thuỷ mặc, chẳng qua là đơn thuần cảm thấy Vương gia vẽ rất có hồn, khiến nàng như hòa mình vào trong bức họa, chính mình được ở trên cánh đồng cỏ dưới ánh trăng kia, trong lòng mát dịu.

Chu Tử đang ở trong chính đường, nhìn thấy Tĩnh Túc đứng ở cửa nội viện ngoắc ngoắc nàng, vội đi ra.

Nàng đi qua mới biết được, nguyên lai là Xích Phượng cùng Phấn Nhụy đến tìm nàng chơi.

Chu Tử nghĩ Triệu Trinh đang vẽ tranh, trong một lúc chắc sẽ không kêu nàng, liền đứng ở trong sân dưới giàn hoa Lăng Tiêu nói chuyện cùng Xích Phượng và Phấn Nhụy, vừa có thể nghe được tiếng Vương gia.

Hôm nay Xích Phượng trông khác hẳn ngày thường, áo sa mỏng màu trắng, vải buộc ngực màu đỏ, cùng màu với giày, kết hợp với váy hoa, thoạt nhìn rất là xuất sắc.

Phấn Nhụy bên cạnh thì kém hơn, trên người mặc bộ quần áo nha hoàn tam đẳng mà Vương phủ phát cho, nhưng trên đầu cắm một trâm cài bằng ngọc hình hoa sen trắng, trên mặt cũng cố ý trang điểm, càng phát ra vẻ quyến rũ lạ thường.

Chu Tử cũng không nói ra, câu có câu không trò chuyện cùng các nàng.

Không lâu sau, Xích Phượng đột nhiên nói: "Ai nha, bụng ta hơi đau, Chu Tử, ngươi dẫn ta đi tìm chỗ đi vệ sinh đi!"

Lúc này bọn Tĩnh Mục các nàng đã sớm trở về phòng, Chu Tử đành phải đưa Xích Phượng đến vườn hoa nhỏ. Phấn Nhụy không muốn đi theo, ở lại chờ các nàng.

Triệu Trinh vẽ tranh xong, đang muốn bảo Chu Tử treo bức họa lên, đảo mắt xoay người, lại không tìm được Chu Tử.

Hắn tùy ý đi ra, nhàn nhã đi vài bước trong sân.

Triệu Trinh đang băn khoăn về chuyện khải hoàn hồi triều.

Lần này bình định Tây Nhung, một bộ phận quân đội là quân phòng thủ Nam Cương, một phần khác là Cấm Quân của kinh thành, hắn nhất định phải trở về một chuyến rồi, ít nhất cũng phải đem chuyện chuyển giao quân đội làm cho xong, bằng không phụ hoàng…

Năm nay tuổi Phụ hoàng đã cao, lòng nghi ngờ cũng càng ngày càng nặng.

Triệu Trinh thở dài, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy ngoài cửa viện có một góc quần lụa mỏng màu tím nhạt. Hắn biết Chu Tử buổi sáng mặc quần lụa mỏng màu tím nhạt, cho nên kêu một tiếng: "Còn không vào đây!" Ban ngày, ở trước mặt người khác, hắn luôn biểu hiện rất nghiêm khắc, nên trong một tiếng này còn có ẩn ý đe dọa.

Người đứng ngoài cửa chậm rãi đi vào, vừa vào đến liền nhún thân hành lễ: "Nô tỳ Phấn Nhụy bái kiến Vương gia." Nói xong còn ngẩng đầu lên nhìn Triệu Trinh, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nghiêng một chút, càng ẩn hiện nét quyến rũ đưa tình thu hút ánh mắt người.

Đúng là quần lụa mỏng màu tím nhạt, nhưng không phải là Chu Tử, mà là một tiểu nha đầu xa lạ.

Triệu Trinh ghét nhất bị nô tỳ ở nội viện của mình thò đầu nhìn ngó, hắn kêu Triệu Dũng một tiếng, Triệu Dũng đang đứng canh ở bên ngoài lắc mình tiến vào, nhìn thấy Phấn Nhụy đang đứng trước mặt Vương gia, hắn cũng hoảng sợ, vội vàng thỉnh tội nói: "Nô tài thất trách, xin Vương gia tha tội!"

Triệu Trinh phất tay áo, gương mặt lạnh lẽo nghiêm nghị bước vào trong.

Triệu Dũng thầm thở dài trong lòng, lôi Phấn Nhụy đang phát run ở bên cạnh ra ngoài. Phấn Nhụy bị đánh hai mươi trượng, đưa đến thôn trang ngoài thành tìm người gả đi. Xích Phượng bị đánh hai mươi trượng, đuổi đến cán y phòng giặt quần áo. Chu Tử cũng không thể tránh được, cũng bị đánh mười trượng.

Nhận phạt xong, Chu Tử bị đuổi về nội viện Diên Hi cư.

Đại khái người hành hình có lòng buông tha, nên mông đùi của Chu Tử chỉ đau ê ẩm, không có da tróc thịt bong máu tươi đầm đìa giống như Xích Phượng và Phấn Nhụy. Nàng biết mình nên quỳ xuống tạ ơn với Vương gia mới phải.

Nhìn Chu Tử đang quỳ trên mặt đất, Triệu Trinh rũ mi mắt nói: "Đây là cơ hội cuối cùng."

Chu Tử thấp giọng nói: "Nô tỳ đã biết." Lúc này, trong lòng nàng, không còn Triệu Trinh, chỉ có Vương gia.

Ban đêm, Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, lập tức bỏ đi trung y, ngồi xuống trên ghế thêu.

Chu Tử ngạc nhiên, nhưng Triệu Trinh chỉ hơi ngước mặt lên, không nói gì, nhưng đôi mắt phượng sáng lấp lánh kia giống như mang theo phong tình vô hạn, quét mắt liếc nhìn Chu Tử một cái, sau lại cụp mắt xuống.

Một cái liếc mắt phong tình này, khiến Chu Tử cả người tê dại tim đập càng nhanh, nàng ngoan ngoãn cầm khăn mặt bước đến lau tóc cho Vương gia.

Sau khi đã lau xong, nàng vén tóc ra trước ngực, cúi người quan sát miệng vết thương trên lưng Triệu Trinh.

Vừa tắm xong, nên miệng vết thương có chút trắng bệch, bất quá bắt đầu tốt hơn nhiều so với lúc đầu. Chu Tử lấy thuốc mỡ, bắt đầu nhẹ nhàng xoa xoa. Cuối cùng, dùng mảnh vải băng lại.

Nàng vẫn còn thích nam nhân trước mắt này, thích vô cùng, thích đến tận xương tủy. Đây là một loại tình cảm mà chính nàng cũng hoàn toàn không có cách nào khống chế. Nhưng nàng biết, ở trong lòng Vương gia, nàng là một nô tỳ, chỉ là nô tỳ mà thôi.

Hầu hạ Triệu Trinh ngủ xong, Chu Tử ôm chăn đệm định rải lên mặt đất ngủ, chợt nghe thấy giọng của Triệu Trinh: "Lên trên đây ngủ đi!"

Mông và đùi của Chu Tử vẫn còn đau đớn, nàng sờ sờ mông mình, không nói gì, nhưng vẻ mặt vẫn tràn đầy sợ hãi.

Mặc dù trong màn tối đen, nhưng đèn ngoài màn vẫn chưa tắt, Triệu Trinh ở trong màn nhìn thấy được biểu tình của Chu Tử. Hắn khẽ quát một tiếng: "Lăn lên đây ngay!"

Chu Tử ngoan ngoãn lăn đi lên.

"Nằm sấp xuống!"

Chu Tử ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống bên cạnh hắn, mông hướng lên trên.

Chu Tử đang thấp thỏm không yên, bỗng nhiên cảm thấy váy mình bị vén lên, vừa muốn giãy dụa đã bị Triệu Trinh nhấn xuống: "Đừng cử động!"

Chu Tử nghĩ đến mười trượng ban sáng, sống lưng căng thẳng nhất thời mềm xuống.

Rất nhanh tiết khố của nàng bị lột ra, Chu Tử nhất thời cảm thấy mông lạnh lẽo một trận. Nàng cắn môi vẫn không nhúc nhích. Bỗng nhiên, Triệu Trinh dùng ngón tay, quệt chút thuốc mỡ gì đó thoa lên, một luồng nóng rát lành lạnh tràn đến.

Thân mình Chu Tử căng lên, nằm úp sấp ở đó. Lòng của nàng lại lập tức mềm mại, thân thể nhẹ hẫng, cảm giác như con diều nương theo gió bay đến trời cao, sau đó mất tăm tích.

Triệu Trinh làm xong, nhớ đến chuyện ban ngày, cảm thấy Chu Tử cứ như vậy mà dễ dàng bị người lợi dụng, thật là ngu như heo, thuận tay vỗ nhẹ lên mông Chu Tử một cái.

Chu Tử đau la lớn một tiếng, nháy mắt từ trên đám mây trắng bồng bềnh kia rơi thẳng xuống mặt đất.

Triệu Trinh cũng không nói không rằng, lấy khăn lụa lau lau tay, sau đó với tay lấy chăn mỏng đắp lên người Chu Tử, rồi mình cũng nằm xuống bên cạnh.

Heo con này có một ưu điểm, đó là tuy là vào ngày hè, nhưng da thịt vẫn mát lạnh.

Bên trong thuốc mỡ đại khái có bạc hà, hương vị rất dễ chịu, nên bên trong màn tràn đầy hương vị bạc hà thanh mát.

Triệu Trinh cùng Chu Tử rất nhanh đã rơi vào giấc ngủ.

Trong khoảng thời gian này Chu Tử vẫn trốn tránh Lục Hà. Nàng không dám gặp Lục Hà. Vốn dĩ nàng đã thốt ra lời thề son sắt "Trong hai ta, đừng vì việc này mà trở nên xa lánh nhau, mặc kệ ai rời khỏi đây trước, đều phải mang đối phương theo". Nhưng tình cảm của nàng đối với Vương gia như vậy, làm sao có thể thực hiện được lời hứa của mình?

Hơn nữa Vương gia này quá mạnh mẽ, Chu Tử thực sợ hãi. Chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, mà Xích Phượng và Phấn Nhụy cứ như vậy mà xong rồi. Chu Tử thực hổ thẹn, cũng thực lo sợ bất an.

Trong khoảng thời gian này nàng đều nhìn ánh mắt Triệu Trinh mà làm việc, Triệu Trinh không cần phải lên tiếng, chỉ dùng một ánh mắt Chu Tử liền hiểu được, vui vẻ chạy đi làm. Chu Tử cảm thấy mình rất giống như chú chó nhỏ mà Vương gia nuôi, một chú chó Nhật. Mà Vương gia quả thật còn dùng phương pháp huấn luyện chó để huấn luyện nàng: Nghe lời, ột cái bánh bao; làm trái lời, ột gậy.

Lục Hà chủ động tìm đến Chu Tử.

Nàng ấy cũng biết chuyện của Xích Phượng và Phấn Nhụy thật ra chỉ là hiểu lầm, lặng lẽ ôm Chu Tử cười nói: "Tự tổn hại mình tám phần, nhưng đánh bại một trăm đối thủ. Tỷ tỷ nhà ngươi trở nên thông minh như vậy từ bao giờ? Bất quá bọn Xích Phượng các nàng cũng đáng lắm, sau này Vương gia chính là của tỷ tỷ nhà ngươi, muội muội ta sẽ không ra tay ; nhưng mà, ngươi phải giúp ta nói tốt vài câu ở trước mặt Vương gia, để ta được gả cho tướng quân trẻ tuổi kiêu ngạo nào đó dưới trướng Vương gia đi!"

"Vương gia của ta ư?" Chu Tử vừa nghe, cười thảm nói, "Chuyện này ta cũng không dám hy vọng xa vời." Nàng nhìn thẳng vào mắt Lục Hà: "Ta và ngươi, đều là nô tỳ."

Lục Hà nhớ tới Chu Tử cũng bị đánh, trong lòng cảm thấy hơi bi ai.

Lúc này trong lòng hai người đều có chút nặng nề, Chu Tử dứt khoát thay đổi đề tài: "Trong tay ngươi còn được bao nhiêu bạc?"

Lục Hà cười: "Ta còn khoảng hai mươi lượng, toàn bộ đều nhờ đại nha đầu Tĩnh Nghiên của viện ta giúp cho."

Chu Tử biết Vương phủ có ma ma quản sự cùng đại nha đầu thường để giành bạc rồi cho vay nặng lãi, không ngờ Lục Hà cũng tham gia.

Chu Tử có chút động lòng cũng muốn làm, nhưng khi nàng nghĩ đến gương mặt không chút thay đổi của Vương gia, trong lòng không khỏi run lên, lời đến bên miệng lại không dám nói ra.

Quay lại Mục lục

10. Quyển 1 – Chương 10

Chương 10: Bị nhìn ngó, 'Tiểu Vương' nổi dậy

Lời đồn đãi thật đáng sợ.

Cuối cùng bây giờ Chu Tử cũng đã biết. Nhờ Triệu Trinh ban tặng, hiện tại tất cả mọi người trong Vương phủ đều cho rằng Triệu Trinh rất sủng ái Chu Tử, hơn nữa mọi người đều cho rằng Xích Phượng cùng Phấn Nhụy là bị Chu Tử chèn ép gạt bỏ, nên rối rít cảm thán Chu Tử bề ngoài nhìn trung thực, thì ra là một cao thủ trạch đấu 'thâm tàng bất lộ' a! Thật là một cao thủ đến từ dân gian!

Sau khi Chu Tử nghe lời đồn đãi đó, khóc không ra nước mắt — Lực chiến đấu của bà đây mạnh đến như vậy sao? Đầu óc của bà đây linh hoạt đến vậy sao? Không thấy bà đây cũng bị ăn đòn tét mông đó sao

Bất quá, ngay cả Lục Hà mà nàng thân cận nhất cũng cho là như vậy, người khác thì càng không cần phải nói rồi.

"Uy vọng" của Chu Tử lập tức tăng cao, tất cả những nha hoàn lớn nhỏ thấy nàng mặt đều mỉm cười chào hỏi, ngay cả này mấy ma ma quản sự thấy nàng cũng rất khách khí, bọn sai vặt thấy nàng cũng mỉm cười hành lễ gọi Chu Tử tỷ tỷ.

Chu Tử ở trong Vương phủ trở thành nhân vật đặc biệt, 'dưới' một người 'trên' trăm người.

Chu Tử có nổi khổ khó nói nên rất buồn bực, cũng không muốn đi ra ngoài bị người ta vây xem nhìn chằm chằm như thế, đành phải mỗi ngày canh giữ ở trong nội viện Diên Hi cư, cơ bản rất ít khi ra cửa.

Thời tiết cũng càng ngày càng nóng, ngày thường Chu Tử căn bản đã không muốn ra cửa, nhưng làm Vương gia trấn thủ Nam Cương, Triệu Trinh vẫn mỗi ngày đi sớm về trễ. Hắn đã nhận được ý chỉ, yêu cầu hắn trước tiên chỉnh đốn quân đội ở Nam Cương, khi nhận được thánh chỉ lần nữa mới thu quân hồi triều.

Triệu Trinh trẻ tuổi, khỏe mạnh cường tráng, không có ham mê sở thích không lành mạnh, nên tinh lực đặc biệt dư thừa. Không có chiến tranh, nên hắn tự tìm niềm vui mới ình. Ngoài thao luyện quân đội, hắn đặc biệt có hứng thú với việc dẫn quân đi săn thú, hơn nữa lệnh cho các tướng lĩnh của Cấm Quân và quân phòng vệ của Nam Cương đều phải tham gia, nói cho oai là "Diễn tập chuẩn bị chiến tranh".

Đáng tiếc là giữa mùa hè nắng gắt gao như lửa, mồ hôi như mưa, hắn thì hăng hái hứng trí bừng bừng, nhưng các tùy tùng tướng lĩnh bên dưới chỉ là mặt ngoài nhiệt liệt, trong lòng âm thầm kêu khổ: Quý phi nương nương trong cung huấn luyện Vương gia nghiêm ngặt như thế, trên chiến trường nghiêm túc cao độ thì cũng thôi đi, ngay cả lúc yên bình thế này mà cũng không thả lỏng, chẳng lẽ dù ở bất kỳ thời nào, Vương gia cũng đều có sở thích đặc biệt, biến thái như này sao?

Hôm đó mặt trời chói chang lên rất cao, Triệu Trinh dẫn đầu một đám tướng lĩnh thủ hạ chạy đến săn bắn ở khu vực thành Tây.

Một bóng trắng chợt vút qua trước mặt, hình như là một con hồ ly. Triệu Trinh xung trận làm gương, giục ngựa lên trước đuổi theo, người phía sau đã muộn một bước, không đuổi kịp, vài vị tướng lĩnh nhìn nhau cười một tiếng, tâm ý tương thông, tất cả ghì dây cương ngựa, nhân cơ hội nán lại chốc lát dưới gốc cây cổ thụ.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên phát ra âm thanh "vút vút vút vút", ngay sau đó là một tiếng kêu đau đớn. Mọi người vừa nghe thanh âm này, da đầu tê rần, rút đao giương cung đồng loạt xông lên.

Cung tiễn thủ (người bắn cung) đánh lén lúc này đã tự sát.

Nam An Vương gia phản ứng rất nhanh, trong nháy mắt mũi tên bắn ra kia đã lật người ngã xuống ngựa, nên không bị trúng tên, nhưng cánh tay trái bị gãy.

Lúc quân y chạy tới, Triệu Trinh đang dùng tay phải chống trán, bày ra dáng vẻ đang suy tư, mặt không chút biểu cảm suy nghĩ một vấn đề rất quan trọng — Rốt cuộc là vị huynh đệ nào muốn đẩy hắn vào chỗ chết đây? Hắn có đến mười mấy huynh đệ cùng cha khác mẹ nha!

Sự thật này thật khiến cho người u buồn.

Chu Tử canh giữ Diên Hi cư không bước chân ra khỏi cửa, nhưng tai họa vẫn từ trên trời giáng xuống — Vương gia ngọc thụ lâm phong ra ngoài, mang cánh tay trái treo ngược trở về!

Thấy bộ dạng của Vương gia, Chu Tử vội vã chạy ra nghênh đón, còn chưa lên tiếng, đôi mắt đã đỏ hoe.

Triệu Trinh phất tay đuổi Triệu Anh, Triệu Dũng đi, liếc Chu Tử một cái, lập tức đi vào phòng.

Triệu Trinh chân chính trải qua những ngày cơm đến há mồm áo đến vươn tay. Chu Tử chăm sóc hắn cẩn thận chẳng khác gì chăm trẻ con.

Buổi sáng vừa tỉnh dậy, Chu Tử sẽ giúp hắn mặc quần áo, giúp hắn vấn chải tóc dài, lấy tay khăn lau mặt, giúp hắn rửa mặt.

Mỗi bữa cơm đều là Chu Tử tự mình đến tiểu phòng bếp bố trí, sau đó tự mình bưng tới, dùng ngân châm nghiệm độc, sau đó từng miếng từng miếng đút cho hắn ăn. Sau khi ăn xong nửa canh giờ, Chu Tử đem dưa hấu, đào, lê cắt thành từng miếng từng miếng, dùng nĩa bạc xiên lên đút cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh mặc dù sinh ra là hoàng tử, nhưng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng ở Hoàng Tự cư (*), thật vất vả mới đến năm mười hai tuổi, lập phủ xây nhà, rồi rời Hoàng cung đến Nam Cương, nô tỳ bên cạnh đối với hắn lại vừa kính vừa sợ, hắn làm sao có thể từng được hưởng thụ qua đãi ngộ như vậy, cảm thấy vừa mới mẻ lại có chút thú vị, rất là đắc ý hài lòng, cũng không có ý định nhắc nhở Chu Tử mình bị gãy tay trái chứ cũng không phải bị liệt toàn thân.

(* Hoàng Tự cư: nơi ở của hoàng tử, công chúa trong cung, khi đủ tuổi sẽ được ra ngoài cung, ban cho phủ trạch hoặc đất phong, chỉ có riêng Thái tử là được ở lại trong cung.)

Bất quá, những thứ đó cũng không tính cái gì cả, thời điểm tắm rửa mới là lúc thật sự xấu hổ.

Mặc dù từ một nam nhân mạnh mẽ cường tráng biến thân thành nhân sĩ tàn phế, nhưng Triệu Trinh vẫn duy trì thói quen thích sạch sẽ của hắn, nhất định, nhất định phải tắm, kiên trì muốn tắm rửa.

Chu Tử không dám làm trái, đành phải dặn dò người làm chuẩn bị nước tắm trong phòng tắm. Tự mình đến phục dịch Triệu Trinh cởi quần áo.

Triệu Trinh đứng ở đó, chờ Chu Tử đến cởi quần áo.

Tuy rằng cánh tay trái treo ngược, áo coi như dễ cởi, trong phòng có băng, nhưng Chu Tử vẫn nóng đến mức toàn thân đổ đầy mồ hôi, chỉ là dưới sự kiên nhẫn và nỗ lực của nàng, rốt cuộc cũng thành công cởi xuống quần áo của Vương gia.

Nàng nhìn từ trên xuống, nhìn thấy đầu tiên là lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch, vòng hông mạnh mẽ thon gầy cùng cơ bụng sáu múi chân thật sống động, xuống chút nữa chính là tiết khố màu trắng. Đồng thời, bả vai trơn bóng cùng tấm lưng mang theo từng vết sẹo của Triệu Trinh cũng hiện rõ ra ở trước mắt Chu Tử.

Chu Tử thoáng sững sờ, hơi há hốc mồm.

Triệu Trinh sừng sững đứng ở đó, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, bờ vai rộng lớn, vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài, cứ như vậy đứng ở nơi đó chờ Chu Tử.

Nàng cúi đầu, đây thật sự là nam sắc khỏa thân trắng trợn dụ hoặc nàng mà.

Nàng còn tranh thủ thời gian lúc này để nghiêm túc nghiên cứu kỹ càng vòng eo nhỏ của Triệu Trinh. Thắt lưng của Triệu Trinh rất nhỏ, phần hông hẹp không có bao nhiêu quá độ, nên tiết khố màu trắng cứ như vậy mà treo lỏng lẻo ở phần hông quyến rũ đó.

Tiết khố là một mảnh lụa màu trắng, có chút trong suốt.

Giữa hai giữa hai chân Triệu Trinh có vật gì đó đang hùng dũng đứng thẳng, cho dù là cách lớp quần cũng vẫn kiêu ngạo như thường.

Chu Tử cúi đầu, cắn răng một cái, cởi bỏ đai lưng của Triệu Trinh ra.

Quần Triệu Trinh lập tức rớt xuống, lộ ra đôi chân thon dài mạnh mẽ.

Triệu Trinh không nói lời nào, dạng chân ra, chờ Chu Tử giúp hắn bỏ quần đi.

Chu Tử ngồi xổm xuống, đang muốn kêu Triệu Trinh nâng chân trái lên, ánh mắt lại không tự chủ được liếc nhìn chỗ nào đó của Triệu Trinh một cái. Nàng vốn chỉ định liếc trộm một cái, ai ngờ, sau khi liếc xong, trong nháy mắt ánh mắt của nàng trợn tròn, nhìn chằm chằm vật tráng kiện trước mắt.

Dưới ánh nhìn soi mói của Chu Tử, 'tiểu huynh đệ' của Triệu Trinh ló đầu ra run run rẩy rẩy dựng đứng lên.

Chu Tử ở gần bên liền quan sát được toàn bộ quá trình tiểu huynh đệ của Triệu Trinh từ uể oải đến hùng dũng hiên ngang. Nàng trợn tròn hai mắt, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, nửa ngày mới phun ra một câu: "Cái này — cũng — quá — lớn — đi —"

Lời còn chưa dứt, Triệu Trinh giơ lên chân đá quần văng đi, chân dài duỗi ra, nhắm ngay Chu Tử đạp xuống một cước.

Chu Tử bị đá ngã trên mặt đất, nửa câu dưới chưa kịp nói xong đã bị bóp chết từ trong trứng nước. Hai tay Chu Tử chống đất, chỉ kịp đưa mắt nhìn theo bóng lưng cao lớn trần trụi của Triệu Trinh "Ngạo nghễ" rời đi, đồng thời nghiêm túc nghiên cứu vành tai của bạn Vương gia đang biến thành màu hồng xinh đẹp mỹ lệ một cách bất thường kia.

Thì ra, Vương gia vì kiêu quá nên ngượng ngùng rồi! Chu Tử xoa sống lưng ê ẩm vì té, thầm nghĩ.

Ban đêm buông xuống. Trong phòng vẫn còn hơi nóng.

Chu Tử lấy chụp đèn màu Lưu Ly ra gắn lên cây nến, sau đó xuất cây quạt ra phe phẩy về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh đã ngủ rồi.

Dưới ánh nến, hàng mi dày của Triệu Trinh tạo thành một bóng đen dày trên mí mắt, ngũ quan hoàn mỹ như pho tượng được điêu khắc tinh tế tỉ mỉ, dưới ánh nến rực rỡ toát ra một tầng hào quang, mái tóc dài đen nhánh xõa lên gối.

Mặc dù trước lúc ngủ có xuất hiện một màn kinh hãi kia, Chu Tử vẫn cảm thấy Vương gia thật đẹp mắt. Chu Tử nhìn trong chốc lát, lặng lẽ tắt đèn trong màn, sau đó buông màn lụa từ trên móc treo bằng ngọc xuống.

Nàng rón rén cầm chăn nệm của mình trải dưới chỗ để chân trước giường Vương gia, chậm rãi chui vào ổ chăn, ngẫm lại ít nhất mình còn có thể ngắm nhìn mỹ nam ở khoảng cách gần như vậy, ngẫu nhiên thỉnh thoảng còn có thể thấy mỹ nam lỏa thể. Loại phúc lợi này, cũng là thoải mái.

Thoáng chốc, nàng cũng ngủ thiếp đi.

Quay lại Mục lục

11. Quyển 1 – Chương 11

Chương 11: Đêm trăng sáng, xuân – cung hỗn loạn

Giữa hè rất nhanh đã trôi qua, thời tiết càng ngày càng mát mẻ hơn.

Đêm đã khuya.

Chu Tử đọc sách ở dưới đèn hồi lâu, đọc sắp hết một tập thơ mà Vương gia vẫn chưa về. Gần đây Vương gia tương đối hay về sớm, hôm nay không biết vì sao đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng.

Chu Tử có chút sốt ruột. Nàng đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trong sân trăng sáng sao thưa soi rõ con đường nhỏ. Nàng lại đứng ngồi không yên một lát, cuối cùng sửa sang lại quần áo, không thắp đèn lồng liền đi ra ngoài.

Thay phiên nhau trực trong nội viện, Tĩnh Túc và Tĩnh Mục đã ngủ say, Chu Tử không đánh thức họ, trực tiếp ra khỏi cửa nội viện. Đến cửa ngoại viện của Diên Hi cư, nàng báo một tiếng với mấy vị ma ma trực đêm đang lau chùi quét dọn, liền một mình ra khỏi cửa chính của Diên Hi cư.

Sau khi ra cửa, nàng dựa theo trí nhớ, vẫn đi về phía trước, đi tới con đường lớn trước chính viện thì có một khúc quanh, sau đó dọc theo đường lớn trước cửa chính viện mà đi theo hướng nam.

Nam An vương trấn thủ một phương, hiển nhiên Vương phủ không nhỏ, nhưng bởi vì Vương phủ chỉ có một Vương gia thiếu niên chưa thành thân, nên số người trong phủ dĩ nhiên là có hạn, vì vậy mà Vương phủ có vẻ thật sự quá lớn, trống rỗng. Hơn nữa đã là đêm khuya, Chu Tử đi đã lâu rồi, cũng không đụng phải một người, dọc theo đường đi chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu to liên tục, ngay cả một tiếng người cũng không có.

Không biết từ đâu thổi qua một trận gió, thổi đến cành liễu bên hồ không ngừng phất phơ, Chu Tử cũng cảm thấy có chút lạnh lẽo, trên người nổi lên một tầng da gà. Nàng không khỏi khép chặt hai vạt áo.

Cảm giác đã đi thật lâu, ở cửa sổ trước mặt có thể mơ hồ nhìn thấy được ánh đèn trong phòng, Chu Tử vội bước nhanh hơn về phía trước. Nàng vừa tới cửa, xa xa đã thấy đèn lồng Du Long liên tiếp uốn lượn đi đến, biết là Vương gia đã trở lại, trong lòng mừng thầm, vội bước nhanh ra đón.

Triệu Trinh trên mặt có hơi hồng, ánh mắt nhìn tỏa sáng. Chu Tử biết đây là bộ dáng của hắn sau khi uống rượu. Triệu Anh Triệu Dũng một người cầm một cái đèn Lưu Ly theo sát sau hắn, phía sau còn có một chuỗi thị vệ đốt đèn lồng đi theo.

Chu Tử vội vàng bước lên phía trước hành lễ một cái.

Triệu Trinh liếc nhìn nàng một cái, không chút để ý phân phó Triệu Anh Triệu Dũng ở phía sau: "Các ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi, tự ta trở về!"

Triệu Anh Triệu Dũng cùng bọn thị vệ đồng thanh "Dạ" một tiếng, sau khi hành lễ liền nháy mắt với Chu Tử, giơ đèn Lưu Ly trong tay lên cao.

Động tác nhỏ này của bọn họ bị Triệu Trinh nhìn thấy được, hắn vừa xoay người vừa khoát tay áo: "Ánh trăng rất sáng, không cần đèn!"

Triệu Trinh sải bước về phía trước.

Triệu Anh Triệu Dũng đành phải mang theo một đám thị vệ rời đi.

Triệu Trinh một mình đi về phía trước, hắn thân cao chân dài, bước chân lại rất lớn, sải bước đi thật nhanh. Chu Tử vội vã chạy chậm đuổi theo sau.

Chu Tử đi theo sau lưng Triệu Trinh, mơ hồ ngửi thấy chút mùi rượu, biết Triệu Trinh có uống rượu, nàng sợ hắn say rượu loạn tính, im lặng không lên tiếng nhắm mắt theo sát phía sau.

Bước chân Triệu Trinh rất nhẹ rất nhanh, mặc dù nhanh, đại khái bởi vì mang giày đế mềm, nên lúc đi đường cũng không gây ra một chút tiếng động nào, chỉ phát ra một chút thanh âm khi hắn vén hoa rẽ liễu.

Lúc này Chu Tử phát hiện Triệu Trinh đã đi vào con đường nhỏ, nàng không dám gọi Vương gia, chỉ có thể liều mạng chạy theo sau. Mặc dù đêm lạnh như nước, nhưng nàng đuổi theo đến cả người thấm một lớp mồ hôi mỏng.

Đúng lúc này, Triệu Trinh ở đằng trước đột nhiên ngừng lại, Chu Tử không kịp đề phòng, liền đụng đầu vào, nàng đang muốn kêu thành tiếng, Triệu Trinh nhanh chóng bụm miệng nàng lại, duỗi cánh tay dài ra, ôm nàng vào trong ngực mình.

Chu Tử theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng mùi rượu trên đầu tràn lấp xuống, nàng lập tức không dám cử động —— lúc Triệu Trinh không say đã là Diêm Vương sống rồi, lúc say nàng lại càng không dám trêu chọc.

Chu Tử yên tĩnh lại, vừa muốn giùng giằng nhìn ngó, bàn tay to của Triệu Trinh liền dời lên, bưng kín ánh mắt của nàng. Hắn thấp giọng nói: "Đừng nhìn!"

Nhưng Chu Tử đã nhìn thấy được.

Nàng nhìn thấy trên một khối tảng đá lớn bằng phẳng bên hồ, bóng hai người đè lên nhau, bóng đen sì phía trên che lên bóng phía dưới, chỉ thấy phía dưới vươn hai chân dài trắng như tuyết gắt gao câu lên ngang hông của người phía trên.

Động tác của hai người kia đang liều mạng nghênh hợp, thân thể chạm vào nhau phát ra tiếng 'bành bạch' cùng tiếng rên rỉ gầm nhẹ đè nén, trong đêm thanh tĩnh nghe càng đặc biệt rõ ràng.

Chu Tử vạch hai tay Triệu Trinh ra, nàng không dám công khai nhìn xuân cung sống, vì vậy lén liếc nhìn Triệu Trinh một cái. Nàng trông thấy Triệu Trinh, thân mình thẳng tắp nhìn xuân cung sống động trước mắt.

Chu Tử biết bởi vì Quý phi nương nương trong cung ra lệnh hạ nhân sống chết cũng phải canh phòng nghiêm ngặt bao vây cấm vận Vương gia, nhìn xem hình như thật sự là rất nghiêm, nên Triệu Trinh đã qua mười tám tuổi vẫn còn là một đồng nam, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút nhộn nhạo. Nàng đưa tay nhẹ nhàng lôi kéo tay Triệu Trinh, thấp giọng nói: "Vương gia, đi về thôi!"

Ánh mắt của Triệu Trinh vẫn thẳng tắp nhìn phía trước, dường như không nghe thấy lời của nàng.

Triệu Trinh vẫn ôm chặt Chu Tử, chặt đến có chút khó chịu, Chu Tử vội giật giật, ai ngờ nàng vừa động, liền cảm thấy sau lưng có một vật to lớn cứng rắn nóng hầm hập thẳng tắp chống lên. Chu Tử lúc này liền hiểu rõ, không dám lộn xộn nữa, thân mình căng thẳng chờ đợi 'tiểu huynh đệ' của Triệu Trinh tự xếp cờ yên trống.

Bên kia, đôi nam nữ dã – hợp (làm chuyện đó ngoài trời) đã chiến đấu xong, nam đem nữ ôm vào trong ngực ngồi trên tảng đá lớn mặc sức vuốt ve, hai người thấp giọng trêu đùa.

Chu Tử mơ hồ nghe được nữ nhân kia nói một câu gì đó, không có nghe rõ ràng; nam nhân kia lại cao giọng cười nói: "Vương gia tuổi tuy còn nhỏ, cũng không thể cứ nghiêm chỉnh đứng đắn như vậy mãi được, nàng cứ chờ xem, bây giờ hắn đoan chính, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trèo lên thân mình của ả hồ ly tinh Chu Tử lẳng lơ kia, chờ khi hắn hiểu được việc mất hồn giữa nam nữ này, không phải là nàng có cơ hội sao? Hiện tại gấp cái gì? Vương gia thích cưỡi ngựa, chờ ta xem xét tìm một cơ hội, để nàng ở chuồng ngựa vô tình gặp được Vương gia một lần, tốt nhất là hoàn thành chuyện tốt tại chỗ luôn!" Hắn luồn tay vào sờ soạng trên người nữ nhân kia một chút, cười đê tiện nói: "Đến lúc đó ta và Vương gia có thể tính là huynh đệ hay không, huynh đệ trên giường! Ha ha!"

Nàng ta nũng nịu một tiếng, không biết nỉ non câu gì. Hai người lại quấn chặt lại hôn nhau.

Chu Tử lập tức trở nên thực căng thẳng, một cử động cũng không dám, nhưng nàng vẫn nghe ra, nữ nhân kia là Xích Phượng, nam nhân là Triệu Toàn quản sự chuồng ngựa! Nàng đè nén nội tâm rung động, thấp giọng nhắc nhở: "Vương gia, chúng ta trở về đi!"

Triệu Trinh như mới tỉnh lại từ trong mộng, đẩy Chu Tử ra đi về phía trước. Chu Tử vội vàng bước từng bước nhỏ theo.

Chu Tử thu xếp ổn thỏa giường ngủ cho Triệu Trinh xong, đang muốn rời khỏi, lại nghe Triệu Trinh gọi một tiếng "Chu Tử", liền vội quay trở lại.

Nến trong màn còn chưa tắt, chiếu vào trên mặt Triệu Trinh đang nằm trên giường, Chu Tử cảm thấy dường như mặt của hắn có hơi ửng hồng. Không phải vừa mới uống canh giải rượu sao, sao vẫn còn hồng như vậy? Nàng cúi thấp thân mình sờ sờ cái trán của hắn, cảm thấy có chút hơi nóng, đang muốn nói chuyện, lại thấy ánh mắt Triệu Trinh ngời sáng khác thường.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Chu Tử.

Kể từ sau khi xem một màn xuân – cung sống kia, hạ thân của hắn vẫn một mực đứng thẳng cao ngất, cả người ngột ngạt đầy lửa nóng, toàn thân khó chịu, xương tủy ngứa ngáy trong lòng phát sốt như muốn đốt cháy hắn. Hắn xưa nay ghét bỏ Chu Tử là một nha đầu béo, không phải là giai nhân thanh tú trong mộng của mình. Nhưng hiện tại dưới ánh nến nhìn lại, chỉ cảm thấy Chu Tử vừa xinh đẹp lại yêu kiều, vừa mềm vừa non mịn, thầm nghĩ chỉ muốn ôm vào trong ngực.

Về phần ôm vào trong ngực để làm cái gì, cơ bản hắn không có khái niệm.

Trong lòng Chu Tử bắt đầu cuồng loạn, mặt bắt đầu phát sốt. Nàng lặng lẽ dời ánh mắt đi, lại nhìn thấy cái chăn mỏng bằng phẳng bằng gấm trắng bị đội lên một khối cao.

Chu Tử biết là mình được an bài ở trong phòng Triệu Trinh làm nha hoàn thông phòng, nhưng Triệu Trinh luôn có bộ dạng của một thiếu niên còn non không hiểu chuyện, luôn luôn chỉ biết nghiên cứu binh thư, quơ đao múa thương, trừ lúc thỉnh thoảng châm chọc nàng vài câu, co chân đá nàng ra ngoài, còn lại căn bản không có hứng thú gì với nàng. Không ngờ đêm nay lại đụng phải chuyện như vậy.

Triệu Trinh vươn cánh tay dài dùng sức lôi kéo, Chu Tử liền ngã lên người hắn. Chu Tử giãy dụa muốn đứng lên, nhưng Triệu Trinh nghiêng người ôm nàng, sau đó lôi chăn ra, cưỡi lên người nàng. Triệu Trinh tuy nhỏ tuổi nhưng vừa cao vừa khỏe, đè Chu Tử không thở nổi. Nàng vội hỏi: "Vương gia, không phải như thế, ngài xuống trước đã rồi hãy nói sau!"

Triệu Trinh nửa tin nửa ngờ xoay người xuống, cũng rất nhanh tiện tay ôm Chu Tử vào trong ngực. Hai cánh tay của hắn cứng như sắt thép, gắt gao ép chặt nàng.

Chu Tử vẫn không thở được, đành phải ôn nhu dịu dàng nói: "Vương gia, nô tỳ chỉ cho ngài, ngài trước tiên buông nô tỳ ra đã."

Triệu Trinh buông nàng ra, nhưng ánh mắt vẫn sáng lóng lánh nhìn chằm chằm nàng.

12. Quyển 1 – Chương 12

Chương 12: Hái hoa lại bị hoa đâm chảy máu

Chu Tử bị ánh mắt nóng cháy của hắn nhìn, trái tim nhảy bình bịch thật nhanh.

Nàng rất muốn bày ra tư thái tuyệt đẹp: bình tĩnh chậm rãi cởi bỏ áo ngoài và váy của mình, nhưng hai tay lại không tự chủ được mà phát run, cuối cùng miễn cưỡng kéo quần áo bên ngoài của mình xuống, chỉ để lại cái yếm màu đỏ thẫm và tiết khố màu trắng.

Nàng cố lấy dũng khí, nhìn vẻ tuấn tú vô hạn của Triệu Trinh dưới ánh nến.

Sao thiếu niên Vương gia này lại tuấn mỹ như vậy, cường tráng như vậy, sao nàng có thể kháng cự lại sức hấp dẫn không tự chủ được phát ra từ chứ?

Nhưng, hắn nhất định không phải là của nàng.

Nàng, chỉ là một món đồ chơi mà mẫu phi hắn cho hắn, một món đồ chơi có gia thế trong sạch để phát tiết tinh lực, cũng tương tự như mấy con búp bê bơm hơi cuối cùng rồi cũng trở thành đồ chơi của dân đồng tính. Ở thời đại quyền lực và tiền tài là trên hết này, tình yêu đơn phương của Chu Tử đối với hắn sẽ buồn cười đáng thương đến mức nào. Nhưng nàng lại không khống chế được trái tim mình.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, ánh mắt dần dần nóng cháy lên, nàng muốn nhìn lâu thêm một chút.

Triệu Trinh thấy Chu Tử đang ngẩn người. Ngẩn người vào lúc này, thật sự là khiến Triệu Trinh buồn bực.

Hắn nhìn chằm chằm Chu Tử đang thả hồn đi đâu một chút, cau mày, hắn đã gấp đến khó dằn nổi, nhanh tay cởi bỏ quần áo mình, túm nàng lại, nhấn nàng dưới thân mình, "roẹt" một tiếng xé rách tiết khố của nàng, tách hai chân của nàng ra, nhìn nơi thần bí kia.

Tuy rằng không có kinh nghiệm, hắn cũng biết về cái nơi đó. Nhưng lúc này, hắn lại có chút lo lắng, sợ của mình quá lớn, sẽ làm Chu Tử bị thương.

Mấy năm nay Triệu Trinh vẫn sinh hoạt trong quân doanh, tuy rằng Quý phi nương nương vì phòng ngừa vạn nhất, ngay cả thân binh, gã sai vặt phục vụ bên người đều chọn dung mạo xấu nhất hoặc bình thường nhất, sợ kẻ nào đó có bộ dạng tốt dụ hoặc tiểu Vương gia, khiến hắn lạc lối không biết đường về.

Nhưng Triệu Trinh vẫn không thể tránh khỏi việc nhìn thấy được không ít chim nhỏ hào hùng của các tướng quân. Hắn biết của mình thật quá lớn, thấy của mình và Chu Tử lớn nhỏ dường như thật không cân xứng, cho nên rất là do dự.

Chu Tử nhắm mắt lại, biểu tình hi sinh vì nước, nắm vật to lớn của Triệu Trinh, dẫn đường để ở nơi đó của mình. 'Tiểu huynh đệ' của Triệu Trinh lúc ngủ mệt mỏi ỉu xìu mà đã hùng tráng như vậy, nay phát tác thức dậy thì càng to lớn khác thường.

Lúc này mà Chu Tử còn có tâm trạng nhàn nhã nhớ tới một từ — "Lớn như lừa", còn đang cố gắng suy nghĩ đã đọc từ này trong bộ sách dâm thư nào, rất nhanh nàng liền nhớ đến câu "Phan lư đặng tiểu nhàn"(*) của Vương ma ma, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên.

(*Năm tiêu chuẩn theo đuổi con gái: Phan – Lư – Đặng – Tiểu – Nhàn.

Dung mạo như Phan An: anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong; Dương vật to như lừa, bách chiến bách thắng, khiến đối phương không nỡ rời xa.; Tiền nhiều như Đặng Thông, có thực lực làm nữ nhân vui vẻ.; Tính tình dịu dàng nhẫn nại, trong nhu có cương, chịu đựng người yêu nũng nịu, giận hờn.; Cần có thời gian rãnh rỗi, hàng ngày bồi theo nữ nhân mình thích.)

Nàng quả nhiên thật không chuyên tâm a!

Triệu Trinh cúi người khẽ hôn một cái lên đôi mắt đang nhắm chặt của Chu Tử.

Chu Tử cảm nhận được nụ hôn mềm nhẹ như lông chim, trong lòng nhất thời trở nên mềm mại, một cảm giác tê dại từ giữa trái tim lan ra — đây là lần đầu tiên Triệu Trinh hôn nàng a, mặc dù chỉ hôn lông mi đôi mắt của nàng.

Sau khi Triệu Trinh hôn một cái, cảm thấy mình đã chuẩn bị đủ tâm lý, đủ dịu dàng ôn nhu cho Chu Tử, bèn sử dụng tư thế chiến đấu anh dũng trên chiến trường, dùng sức đâm về phía trước.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, quá đau đớn khiến Chu Tử hét thảm một tiếng, bắt đầu giãy dụa lui về phía sau, cố gắng né tránh Triệu Trinh.

Triệu Trinh bắt lấy hai cái đùi của nàng, dùng sức chen vào.

Sau khi hắn đi vào, mới biết được bên trong là một cái động tiên, nóng bỏng, mềm mại, gắt gao quấn chặt lấy hắn, hút lấy hắn, siết lấy hắn, làm hắn dù đi ra hay tiến vào cũng đều thật thích, hắn bắt đầu đánh thẳng về phía trước.

Lúc này hắn thầm nghĩ muốn nghiền nát Chu Tử, để Chu Tử có thể hòa làm một với hắn. Hắn giống như một chiếc tàu chiến, ầm ầm nghiền nát Chu Tử.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, ý định của Triệu Trinh có cao tới đâu, sức chiến đấu có mạnh mẽ đến đâu thì rất nhanh cũng phải xếp cờ im trống, lúc này hắn mới phát hiện Chu Tử đã đau đến hôn mê bất tỉnh.

Triệu Trinh kiểm tra sơ qua một chút, là người từng trải trên chiến trường, hắn nhanh chóng phát hiện Chu Tử chẳng qua chỉ là ngất xỉu mà thôi, cho nên hắn thực thả lỏng đẩy Chu Tử vào giường trong, mình thả lỏng nằm ở bên ngoài, cảm thấy cả người tươi mát sảng khoái, giống như lỗ chân lông trên toàn thân đều mở ra hô hấp, thoải mái cực kỳ.

Một lát sau, Triệu Trinh bắt đầu đùa nghịch Chu Tử đang nằm bên cạnh, hắn thật sự là có chút tò mò đối với thân thể nữ nhân.

Đùa đùa nghịch nghịch một hồi, hắn phát hiện thân thể của Chu Tử thật sự kỳ diệu, thơm như vậy, mềm như vậy, da thịt trắng nõn tinh tế, bộ ngực mềm mại cao ngất, vòng eo mềm mại nhỏ nhắn, cặp mông đầy đặn mượt mà, hai bắp chân thon dài thẳng tắp, đặt cạnh thân thể của hắn, quả thực là trắng đen rõ ràng, cứng mềm tương phản.

Hắn vuốt vuốt, tiểu huynh đệ lại ngẩng đầu ưỡn ngực dựng thẳng lên.

Triệu Trinh lần này đã quen cửa quen nẻo, không chút khách khí nâng hai chân Chu Tử lên, nhờ trơn trượt của lần trước, cầm thương đâm tới. Trong nháy mắt tiến vào kia, hắn vui sướng nhắm mắt lại thở dài một hơi — Mẹ nó chứ, thích thật!

Lúc Chu Tử tỉnh lại, Triệu Trinh sớm đã không thấy tăm hơi.

Màn khép chặt, chỉ có quần áo rải rác ở đầu giường cùng với hạ thân đau đớn bỏng rát nhắc nhở nàng chuyện gì đã xảy ra. Chu Tử thử cử động, nhưng là cả người giống bị vật nặng nghiền qua, khớp xương từng đoạn rã rời, cử động một chút đều đau.

Trên đệm giường có một vệt máu, ẩm ướt, chạm đến thân mình rất khó chịu.

Chu Tử lê thân mình nhích ra bên ngoài một chút, kéo cao chăn bao mình lại. Tuy rằng cố gắng kiềm chế, nhưng nước mắt của nàng vẫn chảy xuống.

Nàng mê luyến Triệu Trinh, tuy rằng biết đêm đầu tiên sẽ đau, nhưng đối với đêm đầu cùng Triệu Trinh, nàng vẫn mang mộng ảo xinh đẹp lãng mạn của thiếu nữ, cảm thấy giống như trong tiểu thuyết ngôn tình và dâm thư nói, nửa đoạn đầu rất đau, nửa đoạn sau sẽ lên thẳng đến đỉnh. Hiện tại nàng đã hiểu được, tiểu thuyết ngôn tình và dâm thư gì đó đều là lừa gạt, lừa gạt hết!

Mỗi ngày nàng đều ôm tâm tình muốn hái đóa hoa lạnh lùng cao ngạo Triệu Trinh này mà nghĩ về hắn, ai ngờ, kế hoạch hái đóa hoa lạnh lùng cao ngạo hoàn toàn thất bại, đi hái biến thành bị hái, hơn nữa quá trình bị hái lại đẫm máu và đầy bạo lực, Triệu Trinh mềm giọng ôn tồn lưu luyến sau việc đó trong ảo tưởng của nàng cũng không thấy tăm hơi.

Sự thật này khến Chu Tử đang đau nhức lại thêm uể oải.

Mấy nha đầu hầu hạ bên ngoài viện cũng biết bên trong đã xảy ra chuyện gì — động tĩnh trong phòng Vương gia tối qua quả thực là đất rung núi chuyển, cho dù đang ở ngoài viện các nàng cũng thấy như có chấn động! Có quỷ mới không biết đã xảy ra chuyện gì a.

Các nàng lẳng lặng đứng canh bên ngoài, không ai dám vào trong.

Chu Tử yếu ớt không có lý do để đùa giỡn, chịu đựng đau đớn đứng lên.

Sớm có ba tiểu nha hoàn bưng nước và dụng cụ rửa mặt hầu ở bên ngoài, có một ma ma khác bưng một bát thuốc đã nguội đi vào.

Nhìn này bát thuốc này, Chu Tử ngây ngẩn cả người. Cho dù sau khi tỉnh lại có thất vọng, nàng vẫn nghĩ tốt về Triệu Trinh một chút, nghĩ tới chuyện đêm qua, nàng đã có quan hệ xác thịt cùng Triệu Trinh, Triệu Trinh sẽ có một tia thương tiếc nàng. Ai ngờ, thứ Triệu Trinh để lại cho nàng chính là một bát canh tránh thai.

Nước mắt của nàng không kiềm được mà chảy xuống, nàng sớm nên biết, huyết mạch hoàng gia làm sao có thể để ột nha đầu hạ tiện kéo dài, nhưng biết thì biết thế, lý trí thì lý trí thế, nàng vẫn thương tâm vì phản ứng của Triệu Trinh. Mỗi lần, hắn đều khiến nàng vui mừng, sau đó lại lãnh khốc dập tắt.

Ma ma cảm thấy Chu Tử có chút chần chờ, cho là nàng không muốn uống, vội bưng bát thuốc lên, vừa nhanh nhẹn đem bát đưa cho Chu Tử, vừa thấp giọng nói: "Sáng sớm hôm nay Vương gia tự mình phân phó Đào ma ma đi nấu, Chu cô nương đừng làm khó đám hạ nhân như chúng tôi nữa!"

Chu Tử sửng sốt, không nói gì, nhận lấy bát uống một hơi cạn sạch.

Lúc rửa mặt chải đầu, Chu Tử có chút vui sướng trong đau khổ — nhìn xem, đãi ngộ sau khi hiến thân quả nhiên khác hẳn, cái gì cũng có người hầu hạ.

Lúc chạng vạng tối, khí trời mát mẻ hơn, Lục Hà đến chơi với Chu Tử, hai người đi ra hoa viên giải sầu. Tuy rằng quy củ của Vương phủ nghiêm khắc, nhưng tin tức truyền đi rất nhanh. Trên đường đi gặp các ma ma nha hoàn, bộ dáng của nhóm tiểu nha hoàn nhìn đều thực nịnh bợ, nhóm ma ma thì đều lộ vẻ mặt tươi cười. Mặt của mấy Đại nha hoàn thì lại không chút thay đổi.

Lúc đi dạo đến đình Lăng Tiêu, Chu Tử cùng Lục Hà đi vào trong đình ngồi xuống. Lục Hà nhìn ra tâm tình của Chu Tử không tốt, tới gần Chu Tử, nhỏ giọng hỏi: "Chu Tử, ngươi không sao chứ?"

Chu Tử rốt cục cũng nghe được một câu an ủi, cũng là nghe được từ người bạn Lục Hà này, nhất thời mừng mừng tủi tủi, cơ hồ muốn rơi lệ.

Lục Hà tiếp tục hạ giọng nói: "Ngươi đừng cảm thấy ngượng ngùng, quản gia Trương ma ma đưa ngươi vào Diên Hi cư không phải vì việc này sao? Hơn nữa, trong phòng Vương gia cũng chỉ có mình ngươi, không phải là muốn để ngươi làm nha hoàn thông phòng trước, tương lai sẽ tiến hành tục chải tóc đưa ngươi lên làm di nương…"

Chu Tử vừa hối hận vừa đau lòng, vội ngắt lời nói: "Di nương ở đâu ra, còn không phải bị bỏ ở trong phòng làm thông phòng…"

Từ ngày hôm qua cho tới giờ, mắt Chu Tử đã hoàn toàn biến thành vòi nước, nước mắt chảy ra, nhưng lại không thể nói ra vì sao khóc. Nàng không quan tâm thông phòng hay di nương cái gì, nàng khóc vì Triệu Trinh vô tình lạnh nhạt. Con đường này là do mình chọn, đã sớm biết sẽ phát sinh chuyện gì, cũng không phải không rõ Triệu Trinh là người lạnh nhạt vô tình, nhưng mà, trong lòng vẫn cứ đau, tựa như có một bàn tay lạnh như băng bóp chặt trái tim, đau đến muốn khóc.

Lục Hà ôm nàng, tiếp cho nàng sức mạnh: "Ngươi yên tâm, có ta ở đây! Ta sẽ giúp ngươi!" Hai người đang nói chuyện, Lục Hà nghe được cách đó không xa có người nói chuyện, cẩn thận lắng nghe, là tiếng của Xích Phượng, vội đẩy nhẹ Chu Tử một cái. Hai nàng đứng lên, nhẹ nhàng đi vài bước đến chỗ Xích Phượng.

Thì ra là Xích Phượng đang mắng một tiểu nha hoàn: "Con quỷ hạ tiện này, muốn chết sao! Nghĩ mình có thể bò lên giường của chủ tử thì coi như mình thành Vương phi thành nương nương à? Còn không phải vẫn là kẻ hạ lưu bại hoại…"

Nghe Xích Phượng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Chu Tử khó thở lại nói không ra lời. Lục Hà không nhịn được, đi ra lớn tiếng nói: "Tiện nhân ngươi là có ý tứ gì…" Lục Hà nhanh mồm nhanh miệng phản ứng lại mau lẹ, Xích Phượng tuy lợi hại, nhưng vẫn bại trận như trước.

Qua giờ cơm chiều, lúc này Triệu Trinh mới trở về.

Đêm qua sau vài lần phát tiết ở trên người Chu Tử, hắn cảm thấy thân mình nhẹ như chim yến, cả người tràn đầy tinh khí, hai mắt phát sáng lên, vì thế, hắn ở quân doanh thao luyện quân đội một ngày.

Chạng vạng trở về biệt viện, Triệu Trinh chợt nghe Triệu Hùng canh giữ trong Vương phủ nói ban ngày trong hoa viên xảy ra tranh cãi ầm ỹ. Đêm qua Triệu Trinh vốn đã muốn giết gà dọa khỉ chỉnh đốn lại trong phủ, vừa vặn có người tự mình dâng tới.

Buổi tối, đèn đuốc ở chính viện sáng trưng, Triệu Trinh ngồi ngay giữa, tùy tùng thị vệ đứng xếp thành hai hàng ở hai bên. Các nhóm ma ma nha hoàn quản gia sai vặt trong Vương phủ đều bị kêu lên, không ai dám thở mạnh một tiếng, yên lặng đứng thẳng. Chu Tử cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, khẩn trương đứng cùng Lục Hà.

Triệu Trinh phất tay, bốn thị vệ như sói như hổ đi tới, lôi Xích Phượng từ trong nhóm ma ma nha hoàn và Triệu Toàn từ trong nhóm sai vặt ra, nhấn quỳ trên đất. Xích Phượng cùng Triệu Toàn đang muốn cầu xin tha thứ, liền có người tiến lên nhét quả hồ đào chặn miệng.

Triệu Trinh hào sảng khí khái ngồi ở nơi đó, trầm giọng nói: "Đánh!"

Chu Tử sửng sốt, theo bản năng muốn lao ra, lại vì toàn thân run rẩy mà không dám nhúc nhích. Nàng thật sự sợ hãi. Nàng trơ mắt nhìn thấy rõ ràng người đang sống sờ sờ khỏe mạnh bị đánh chết ở trước mắt mình. Nàng muốn cầu xin, nhưng nàng không dám. Chu Tử vẫn thực nhát gan. Lúc này, tay nắm chặt thành quyền, cũng không dám nhúc nhích.

Xích Phượng và Triệu Toàn, ban đầu còn giãy dụa, sau đó thì không còn nhúc nhích nữa.

Sau khi thân binh xác định Xích Phượng và Triệu Toàn đã bị đánh chết, Triệu Trinh thẳng người ngồi ở đó, chậm rãi nói: "Không có quy củ sao có thể vẹn toàn, phủ Nam An vương ta có quy củ của phủ Nam An vương. Cái gì không nên làm thì đừng làm, không nên nói đừng nói, hôm nay, hai kẻ nô tài Triệu Toàn và Xích Phượng này chính là ví dụ!"

Mọi người ầm một tiếng đều quỳ rạp xuống đất.

Trước kia Chu Tử rất lớn mật, lúc bốn bề vắng lặng thậm chí còn dám cùng Triệu Trinh nói vài câu vui đùa. Sau khi có quan hệ xác thịt, nàng vốn cảm thấy mình thân cận với Triệu Trinh nhất, nhưng cái chết của Xích Phượng cùng Triệu Toàn, khiến nàng lập tức sợ hãi.

Nàng hiểu được, Triệu Trinh không chỉ là Triệu Trinh, mà còn đường đường là hoàng tử, là Nam An Vương gia.

Quay lại Mục lục

13. Quyển 1 – Chương 13

Chương 13: Thuận theo ý chàng, chịu ơn mưa móc

Sau khi dặn dò mọi người xong, Triệu Trinh không cho người đi theo, tự mình trở về nội viện.

Trong viện chỉ có Chu Tử, rất im ắng, Chu Tử liên tục ngây ngốc ở trong phòng, đứng ngồi không yên. Thấy Triệu Trinh trở về, vội bước nhanh ra ngoài, đoan đoan chính chính hành lễ: "Bái kiến Vương gia."

Triệu Trinh liếc nàng một cái, đi thẳng vào phòng ngủ. Chu Tử đã sớm quen không câu nệ lễ tiết, bình thường làm sao cung kính với hắn như thế? Xem ra cũng bị dọa sợ rồi. Nghĩ đến đây, Triệu Trinh quay đầu lại nhìn Chu Tử liếc mắt một cái, phát hiện khuôn mặt của Chu Tử xưa nay trắng hồng mặt có chút trắng bệch, xem ra thật sự bị dọa rồi, trong lòng có một loại cảm giác hài lòng vặn vẹo quái đản, thanh âm cũng lạnh lùng : "Chu Tử…"

Chu Tử đang khẩn trương, nghe được tiếng Vương gia gọi, thân mình run bắn, vội lấy lại bình tĩnh, thấy Vương gia đứng đó, vội vàng bước lên giúp Vương gia cởi quần áo.

Trong lòng Chu Tử vốn đang sợ hãi, nhưng lúc giúp Triệu Trinh cởi bỏ quần áo bên ngoài, vì khoảng cách quá gần, hương vị tươi mát của riêng trên người Triệu Trinh phả vào mặt, nàng chỉ cảm thấy tim đập rộn lên cả người như nhũn ra. Công việc cởi áo sống giúp Triệu Trinh này, ngày thường nàng vốn đã rất quen thuộc nhuần nhuyễn, nhưng không hiểu sao hôm nay loay hoay nửa ngày, vẫn không cởi ra được.

Trong lúc bối rối Chu Tử ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt Triệu Trinh đang nhìn về phía trước, cau mày không biết đang suy nghĩ cái gì, lông mày của hắn vừa rậm vừa dài, theo sau là một đôi mắt phượng đen láy thâm u khó dò, đôi môi mím chặt, ngày thường hắn quá mức xinh đẹp, cho dù bộ dạng tính kế vẻ mặt tâm sự nặng nề này, nhìn qua lại giống đứa trẻ nhỏ đang giận dỗi, làm người ta không tự chủ được mà thương tiếc.

Chu Tử luôn ở trong nhà, không biết chuyện bên ngoài, nhưng cũng biết đương kim thánh thượng tinh lực dồi dào con nối dõi rất nhiều, Triệu Trinh sinh ra là Hoàng tử thứ ba, không cao không thấp, cuộc sống sợ cũng không trôi qua êm đẹp, tỷ như sự kiện lần đó bị ám sát ở khu vực săn bắn, dù trước kia hay sau này thì chuyện như vậy không biết còn xảy ra bao nhiêu lần nữa.

Nghĩ đến đây, Chu Tử trong lòng không khỏi nổi lên thương tiếc, hơi hơi nhón gót chân, đưa tay vuốt thẳng lông mày Triệu Trinh. Nàng nhẹ nhàng xoa nhẹ vài cái, đợi xác định lông mày Triệu Trinh giãn ra, trở lại hình dạng vầng trăng khuyết xinh đẹp như ban đầu, lúc này mới dừng lại.

Triệu Trinh kinh ngạc nhìn nàng một cái, hắn vốn đang nghĩ đến chuyên hồi kinh vào tháng sau, bị Chu Tử quấy rầy như vậy, thân thể liền thoát ly khỏi đầu óc, tự động có phản ứng.

Lúc không gặp Chu Tử, Triệu Trinh đều có đại sự phải lo lắng, đương nhiên sẽ không nhớ tới Chu Tử. Nhưng mà, vừa nhìn thấy Chu Tử, ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người Chu Tử, hắn lập tức có phản ứng, nhanh đến nỗi khiến hắn kinh ngạc.

Trong lòng hắn vẫn cảm thấy mình không thích loại này nữ nhân thân hình đầy đặn cao gầy, nhưng thân thể lại luôn phản bội hắn, vừa nhìn thấy Chu Tử liền có phản ứng, máu toàn thân đều dồn xuống dưới hạ thân. Hắn có chút không kiên nhẫn, kéo tay Chu Tử xuống, lại ôm lấy Chu Tử đi đến bên giường, ném Chu Tử lên giường, mình lập tức cũng đè lên.

Thấy Triệu Trinh thô bạo xé rách quần áo mình, hạ thân của Chu Tử lập tức bắt đầu sưng đau như thiêu đốt, trong lòng tràn đầy thương tiếc cho nhu tình nhất thời trở thành hư không, vừa giãy dụa vừa lui vào trong giường: "Vương gia… Vương gia… Nô tỳ… Nô tỳ… Hôm nay… Hôm nay không được…" Nàng vừa nói, vừa thở hổn hển cố giãy dụa.

Triệu Trinh từ nhỏ đã tập võ nên sức lực lớn vô cùng, một phen ôm nàng lại đây, nhấn ở dưới thân, một tay tìm tòi xé tiết khố của nàng, một tay đè thắt lưng Chu Tử: "Sao lại không được? Không phải tối hôm qua còn rất tốt sao?"

Sau khi tiết khố bị xé ra, Chu Tử cảm giác được giữa hai chân có cảm giác mát lạnh, thấy Triệu Trinh còn nhìn chằm chằm nơi đó, vừa đau, vừa xấu hổ: "Nơi đó còn rất sưng!"

Triệu Trinh đã thấy được, nơi đó sưng đỏ đến không rõ hình dạng gì rồi.

Hắn cau mày nhìn nơi tư mật sưng đỏ của Chu Tử, cửa hang nho nhỏ kia trở nên đỏ tươi, hé ra khép lại, càng nhìn trong lòng Triệu Trinh càng nổi lửa, hạ thân càng thêm sưng to.

Hắn biết với tình trạng này Chu Tử quả thật không thể chịu được hắn. Hắn áp chế dục vọng, xoay người nằm xuống bên cạnh Chu Tử, cố gắng ép mình bình tĩnh trở lại.

Chu Tử cử động một chút cũng không dám, lặng lẽ khép chặt hai chân, hy vọng che khuất một chút. Triệu Trinh nằm ngay bên cạnh nàng, từ từ nhắm hai mắt không biết đang suy nghĩ cái gì. Một lát sau, Chu Tử thấy Triệu Trinh vẫn không nhúc nhích, cho là hắn đang ngủ, liền lặng lẽ đưa tay kéo chăn mỏng qua, đắp cho hắn.

Đúng lúc này, Triệu Trinh đột nhiên xốc chăn lên, đứng dậy khoác quần áo đi ra ngoài. Chu Tử miễn cưỡng ngồi dậy, kéo chăn che người lại. Nàng thấy Triệu Trinh rời phòng ngủ, trong lòng chợt hiểu ra, Triệu Trinh đây là muốn đi tìm nữ nhân khác. Đúng vậy, nàng không được, thì còn có cả bó lớn nữ nhân đang chờ đó thôi!

Chu Tử trong lòng đau xót, sống mũi cay cay, nước mắt trào ra, nàng dứt khoát nằm xuống quay mặt vào trong.

Triệu Trinh cầm một cái hộp gỗ được trạm trổ tinh xảo đi tới, kéo tấm chăn mềm trên người Chu Tử ra. Hắn mở nắp hộp, nương theo ánh nến tìm gì đó bên trong.

Trong nháy mắt Chu Tử nghe được tiếng bức rèm che phòng ngủ bị vén lên, trái tim bắt đầu nhảy rộn, lúc này ngồi dậy, tò mò nhìn Triệu Trinh: "Tìm cái gì vậy ạ?"

"Tìm thuốc cho ngươi!" Triệu Trinh lời ít mà ý nhiều, ngắn gọn súc tích.

"Thuốc gì ạ?" Chu Tử từ trên giường bò dậy, đến gần xem thử.

Sóng mắt Triệu Trinh lưu chuyển, liếc nàng một cái, khóe miệng hơi cong rũ mắt nhìn xuống: "Vân Nam Bạch Dược."

Chu Tử suýt ngất, có ai bị thương chỗ đó lại thoa Vân Nam Bạch Dược chứ? Nàng dùng sức khép chặt hai chân: "Cái này không được! Không được đâu!"

"Sao lại không được?!" Triệu Trinh quỳ gối lên mép giường, nắm lấy hai mắt cá chân nhỏ nhắn của Chu Tử kéo lại.

Chu Tử nghẹn ngào, vừa kháng cự vừa khẩn cầu: "Vương gia, thuốc này là trị đao thương, thật sự không thể thoa lung tung! Sẽ rất đau!"

Triệu Trinh như mèo vờn chuột, trêu chọc Chu Tử, làm bộ như sắp thoa Vân Nam Bạch Dược cho Chu Tử, hại Chu Tử cuối cùng phải khóc lên: "Vương gia, thật sự không được, sẽ đau!"

Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Trinh nghiêm lại, miệng lại nói: "Sẽ đau? Đau thế nào? Đau hơn ta làm ngươi không?"

Chu Tử cực kỳ sợ hãi, đã vậy hai mắt cá chân còn bị Triệu Trinh kéo ra, nơi tư mật cứ như vậy lộ ra ngoài. Lúc này nàng tình nguyện bị vật kia của Triệu Trinh tra tấn, cũng không muốn bị thuốc trị thương bá đạo như vậy thoa lung tung vào nơi đó.

Triệu Trinh trêu chọc hồi lâu, rốt cục chơi đã, lúc này mới buông nàng ra. Hắn móc từ ống tay áo ra một bình ngọc nhỏ, mở nắp ra, nhìn chằm chằm nàng: "Cái này thì sao?"

Chu Tử từ xa vừa trông thấy, trong bình ngọc nhỏ chứa nước xanh lục, ngửi thấy có một mùi thuốc Đông y, tâm tình khẩn trương của nàng lúc này mới thả lỏng, kéo chăn bao lấy mình, giơ tay muốn nhận bình thuốc mỡ.

Triệu Trinh bèn kéo nàng qua: "Ta bôi thuốc giúp ngươi!"

Hai người lại lôi kéo một lát, cuối cùng Chu Tử đấu không lại Triệu Trinh, đành phải ngoan ngoãn để Triệu Trinh tách hai chân ra.

Triệu Trinh lúc này lại thật nghiêm túc, đứng dậy lấy xà bông thơm cẩn thận rửa sạch ngón tay, rồi mới lại giúp Chu Tử bôi thuốc.

Hắn kê một cái gối đầu ở dưới thân Chu Tử, tay trái tách hai chân Chu Tử ra, dùng ngón trỏ tay phải quệt chút thuốc mỡ màu xanh nhạt, đầu tiên là nhẹ nhàng bôi bên ngoài, sau đó dần dần xâm nhập vào trong, bôi bôi thoa thoa một lát, bắt đầu mò khuấy chơi đùa.

Chu Tử bị hắn làm cho vừa đau vừa lạnh lại vừa ngứa, dần dần một cảm giác tê dại từ xương cụt chạy dọc theo cột sống tràn lên trên, cả người nàng run lên, phía dưới có một dòng nước tràn ra, nàng có thể nghe thấy thanh âm trơn trượt khi ra vào của ngón tay Triệu Trinh.

Nàng rốt cục không nhịn được mà khóc lên.

Ngón tay của Triệu Trinh bị nơi đó của Chu Tử gắt gao mút chặt, chỉ cảm thấy bên trong đã nhanh chóng ẩm ướt vừa quấn chặt lại vừa non mềm, đang thích thú, làm sao nguyện ý dừng lại? Hai ngón tay ngón trỏ và ngón giữa tay phải của hắn khép lại rồi vẫn rút ra cắm vào khuấy sờ nơi đó, tay trái vươn qua vuốt vuốt

tóc Chu Tử, đầu tiên trong đời hắn thể hiện ôn nhu, dịu dàng dỗ Chu Tử: "Bảo Bối nhỏ, ngoan, nhịn một chút, lập tức sẽ tốt thôi."

Da đầu Chu Tử bị hắn vuốt mà tê dại, thân thể càng ngày càng kỳ quái, dường như sắp đến thời điểm nguy cấp, nàng trợn tròn mắt nhìn Triệu Trinh, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

Đôi mắt to quyến rũ của Chu Tử lúc này như giọt nước tràn ly, bị ánh mắt như vậy nhìn, sao Triệu Trinh có thể nhịn được? Đôi mắt phượng sâu thẳm khó dò của hắn liếc về phía trước, cứ như vậy mà nhìn nàng.

Chu Tử lúc này mới nhớ đến ngón tay của hắn vẫn còn ở trong cơ thể mình, vội đưa tay muốn đẩy ra.

Ngón tay của Triệu Trinh cố chấp ghim chặt ở nơi đó, nhất định không chịu rút ra. Vẻ mặt hắn thản nhiên, ánh mắt cứ như vậy nhìn Chu Tử, nhưng tay trái lại cầm tay Chu Tử cách quần áo sờ vật nóng bỏng cứng rắn của hắn.

Chu Tử biết Triệu Trinh đây là quyết tâm muốn tiến tới rồi. Chu Tử biết mình có thể cự tuyệt, nhưng mà, mình không đáp ứng, Triệu Trinh có thể đi tìm người khác.

Ý thức nàng lúc này mới thanh tỉnh, nàng chẳng qua chỉ là nha đầu thông phòng của Triệu Trinh, Triệu Trinh tuổi còn rất trẻ, hắn về sau còn có rất nhiều rất nhiều nữ nhân, nàng cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Đợi lớn tuổi nhan sắc tàn phai, hắn ngay cả nhìn cũng sẽ không thèm liếc nàng một cái. Nàng thích Triệu Trinh, thích đến tâm đều đau, vậy thì, thừa dịp bây giờ Triệu Trinh vẫn muốn mình, liền thuận theo hắn đi! Chu Tử nhìn Triệu Trinh, tay lại sờ lên vật to lớn của Triệu Trinh.

Triệu Trinh rút nhanh ngón tay ra, chuyển sang dùng vật to lớn dưới thân đâm vào nơi đó. Hắn vừa mới đẩy mạnh một chút, Chu Tử liền đau phát run, thân thể muốn Triệu Trinh xâm nhập, nhưng phía dưới lại đau đến đòi mạng. Nàng dùng sức cắn răng, liều mạng nhẫn nại.

Triệu Trinh lúc bắt đầu còn chút thương tiếc không dám cử động mạnh, nhưng hang động ấm áp kia quấn chặt lấy hắn, khoái cảm mãnh liệt khiến hắn run rẩy, hắn rốt cục không thể khống chế được, bất chấp mọi thứ mà chinh phạt.

Vật kia của Triệu Trinh cùng Chu Tử rõ ràng là không cân xứng, Chu Tử phía dưới càng lúc càng nóng càng căng đau, lại nứt ra, đau nhói như bị kim đâm, Chu Tử không nhịn được khóc lóc, vừa khóc vừa cầu xin: "Vương gia… nơi đó của ngài… quá lớn… rất đau… ngài nhanh… nhanh chút… bắn… bắn ra đi… van ngài…"

Tiếng nàng khóc lóc cầu xin, tròng mắt ngập trước, đôi môi đỏ mọng bị cắn sưng đỏ, nước mắt ràn rụa, Triệu Trinh nhìn lại thành chất xúc tác tình dục, hắn bắt lấy bộ ngực Chu Tử, vừa dùng sức vuốt ve xoa nắn, vừa bốn phía ra vào.

Bộ ngực trắng nõn đầy đặn nở nang của Chu Tử co dãn, giống như trái đào, xúc cảm nõn nà mềm mại đó khiến Triệu Trinh yêu thích không buông tay, huyết mạch sôi sục, hạ thân của Chu Tử mút chặt lấy vật to lớn của hắn, còn không ngừng co rút lại, hắn giống như rơi vào thế giới cực tĩnh lặng, bên tai chỉ nghe thấy tiếng mình thở dốc, đầu óc nháy mắt trống rỗng, trong nháy mắt hắn phun trào.

14. Quyển 1 – Chương 14

Chương 14: Xa cách ngắn ngủi, Chu Tử bị nghi ngờ vô cớ

Lối vào hạ thân Chu Tử đau đớn như bị kim đâm, nhưng tận cùng bên trong Triệu Trinh cũng đang cấp tốc vào ra, va chạm sinh ra khoái cảm, không bao lâu, dưới thân liền căng thẳng, hoa tâm lúc co lúc dãn, ngay lúc này, Triệu Trinh lên đỉnh, một luồng nhiệt phun ra.

Hạ thân của Chu Tử co rút một trận, toàn bộ bên trong không khống chế được mà kịch liệt co rút hút chặt, nàng không thể khống chế được nơi đó, trái tim cũng đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng như trôi giữa không trung không có chỗ bám vào, hận không thể bắt được điểm tựa vào, lúc này thật nóng

không chịu được, hai tay nàng ôm chặt thắt lưng Triệu Trinh. Qua hồi lâu, hạ thân nàng vẫn co rút như trước.

Triệu Trinh nằm trên người Chu Tử thở hổn hển, một lát sau mới xoay người xuống, nằm phía ngoài giường.

Sau khi nằm một lát, hắn đụng đụng vào Chu Tử, phát hiện Chu Tử đã ngủ rồi. Triệu Trinh đứng dậy tìm lọ thuốc mỡ vừa rồi, lấy khăn lụa loa lau qua loa vài cái cho Chu Tử, sau đó chấm ít thuốc mỡ, bôi loạn bên dưới của Chu Tử. Làm xong hết thảy, hắn cũng cảm thấy rất mệt, không thèm buông màn liền tắt đèn. Triệu Trinh kéo chăn, đem Chu Tử ôm vào trong ngực, sờ sờ, cọ cọ, tìm tư thế thoải mái nhất, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Thật lâu sau, vẫn nhắm mắt lại giả bộ ngủ, Chu Tử nghe được tiếng hít thở đều đặn của Triệu Trinh, biết hắn đã ngủ rồi, lúc này mới nâng hai cánh tay hắn lên, giãy dụa nhỏm dậy, lẳng lặng nhìn hắn.

Lúc này là thời tiết đầu thu, có chút mát mẻ, vì trong nội viện không có người khác, nên cửa sổ phòng ngủ luôn để mở. Lúc này đã quá nửa đêm, bên ngoài trăng đã treo cao, ánh trăng trắng bạc trong trẻo chiếu vào bên giường rọi lên người Triệu Trinh.

Dưới ánh trăng ngắm mỹ nhân, tuyệt đối là so với ban ngày càng đẹp mắt hơn. Dưới ánh trăng, bởi vì đang ngủ, biểu tình trên mặt Triệu Trinh thả lỏng, nhìn qua thật đẹp tinh xảo không giống người phàm.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp như vẽ của hắn, Chu Tử cảm thấy thực hạnh phúc, len lén vụng trộm cúi xuống, ở trên môi của Triệu Trinh khẽ hôn một cái, lại hôn thêm một cái.

Ánh mắt của nàng dời xuống, nghĩ đến vật dưới chăn kia, hạ thân lại bắt đầu đau như kim đâm, quả thực có chút thống khổ.

Chu Tử chịu đựng đau đớn, chậm rãi nằm xuống, chân trần trụi dính sát vào chân thon dài của Triệu Trinh, chậm rãi cọ cọ, da thịt bóng loáng non mịn tiếp xúc với da thịt hơi thô ráp của Triệu Trinh, thế nhưng có một loại khoái cảm không thể tả thành lời. Hai người nằm song song, Chu Tử dùng chân nhẹ nhàng vuốt ve chân Triệu Trinh, trong khoái cảm da thịt chạm nhau kéo theo cảm giác đau đớn ở hạ thân mà tiến vào mộng đẹp.

Buổi sáng khi Chu Tử tỉnh lại, mặt trời đã sắp lên cao, Triệu Trinh đương nhiên đã không thấy bóng dáng. Lịch trình mỗi ngày của hắn đều dày đặc, chỉ khi tắm rửa và ngủ mới có thể về nội viện.

Chu Tử xốc chăn lên quấn chặt thân mình, một mình ngồi ngơ ngẩn một lúc. Sau khi rửa mặt chải đầu, nàng lại đến phòng trị sự ở ngoài viện thì phát hiện Đào ma ma cùng Tĩnh Di đang chờ ở nơi đó, một bát thuốc tránh thai đã sớm nguội lạnh.

Thuốc nguội càng thêm khó uống.

Chu Tử một hơi uống cạn. Trong lòng cười khổ: Vương gia thật ra rất chấp nhất với thuốc tránh thai, lần nào đều không quên được.

Nhìn Chu Tử uống thuốc tránh thai xong, Đào ma ma đưa một cái đĩa mứt táo tới, trên mặt có chút lo lắng: "Chu Tử, đắng miệng thì ăn cái này đi!"

Chu Tử nhận cái đĩa, ghim một miếng mứt táo cho vào trong miệng. "Thật ngọt!" Nàng nhìn Đào ma ma nở nụ cười. Đào ma ma cũng cười.

Sau khi Đào ma ma rời khỏi, Tĩnh Di đang bưng bát rời đi, thấy Chu Tử đang dùng khăn lụa thượng hạng nhẹ nhàng lau khóe miệng, cảm thấy bộ dạng nàng chướng mắt nói không nên lời, thật sự có chút không nhịn được, miễn cưỡng cười cười, nói: "Chu cô nương, trong khoảng thời gian này, việc của Vương gia phải phiền đến cô nương rồi, bất quá không cần lo lắng, đã nhận được tin tức, năm trước Bắc Tĩnh vương phủ ở Tô Châu đã chọn mua mấy nữ hài tử muốn tặng cho Vương gia chúng ta, nghe nói tài sắc đều tuyệt, ít ngày nữa sẽ được đưa đến, đến lúc đó công việc của ngươi sẽ được chia bớt, ngươi có thể nghỉ ngơi một chút rồi!"

Thấy mặt Chu Tử lập tức trở nên tái nhợt, Tĩnh Di cảm thấy rất khoái trá, bưng bát rời đi.

Đêm nay, Triệu Trinh không trở về. Chu Tử không dám ngủ trên giường.

Mấy tháng qua, với Triệu Trinh, nàng đã hiểu rõ hắn một chút. Ở trên giường, Triệu Trinh có thể cùng nàng trêu đùa, nhưng liên quan đến thân phận địa vị quy củ gì đó, tuyệt đối sẽ không chừa đường sống.

Nàng nằm xuống ngủ ở nơi để chân trước giường.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn như trước rọi vào từ cửa sổ mở rộng, chiếu vào trên người Chu Tử. Nàng tính tính, hôm nay là ngày rằm tháng bảy, như vậy, ngày này tháng sau mình sẽ tròn mười sáu tuổi, nên nghĩ cách nhờ người đưa bạc để giành về nhà thôi.

Nàng thân thể mệt mỏi cực kỳ, nhưng đầu óc rất hưng phấn.

Chu Tử bắt đầu suy đoán xem Triệu Trinh lúc này đang làm gì.

Nhưng vô luận đoán thế nào, cuối cùng kết luận đều là Triệu Trinh đang lăng nhăng bên ngoài.

Một khi hắn hiểu được việc nam nữ, lại đang lúc trẻ trung tinh lực dồi dào, nhất định là chưa thoả mãn. Mình không thỏa mãn được hắn, tất nhiên hắn sẽ ra ngoài lăng nhăng rồi.

Hơn nữa, tuy nói trong phủ không có nhiều nha hoàn mỹ mạ, nhưng các quan to quý nhân khác sẽ đưa một đám lại đây!

Nữ nhân Tô Châu nhất định là dịu dàng như nước, trong trẻo mềm mại đáng yêu, vừa vặn là loại mà Triệu Trinh thích. Hắn luôn luôn ghét bỏ mình béo, đến lúc đó mình nhất định là bị gạt qua một bên rồi!

Chu Tử biết mình đơn phương yêu Triệu Trinh, trong lòng mắng mình hèn hạ, nhưng vẫn nhịn không được mà nhớ đến Triệu Trinh, nhớ đôi mắt phượng sóng nước long lanh của hắn, nhớ cái ôm mạnh mẽ hữu lực của hắn, nhớ hắn lãnh đạm, nhớ hắn…

Chu Tử càng nghĩ càng khổ sở, cuối cùng nhịn không được khóc lên.

Mấy ngày kế tiếp, Triệu Trinh đều không trở về.

Chu Tử cũng không dám tìm cận vệ của Triệu Trinh mà hỏi thăm, đành phải yên lặng ở trong phòng làm việc, hết quét rồi dọn, sửa sang rồi lại thu dọn lại phòng, không ngừng bận rộn lau lau dọn dọn.

Mấy việc đó vốn không cần nàng nhúng tay, nàng chỉ phụ trách hầu hạ Vương gia.

Ban ngày bận việc cũng thuận lợi trôi qua, chỉ là đến ban đêm, chăn đơn gối chiếc, hơn nữa sức tưởng tượng phong phú, thật là khổ sở.

Cứ thế qua năm sáu ngày, Chu Tử đã tiều tụy đi không ít.

Đêm nay trời tối đen mà bắt đầu nổi gió, gió càng lúc càng lớn, dần dần có xu thế thổi đến cát bay đá chạy, không ngừng thổi cánh cửa sổ lung lay, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nhánh cây bị bẻ gẫy "răng rắc". Mùa xuân ở Phương bắc trước giờ vẫn như thế, Chu Tử đã quen. Nhưng Nhuận Dương chếch về phía nam một chút, Chu Tử đến Nhuận Dương đã hơn một năm, lần đầu tiên trải qua thời tiết như vậy, nghe tiếng gió vù vù từ bên ngoài truyền đến, nàng không khỏi có chút tâm hoảng ý loạn, trốn ở trong chăn run lẩy bẩy, trong lòng thầm nghĩ "Đêm trăng mờ giết người, trời gió cao phóng hỏa".

Đã qua giờ tý (11-1h đêm), Vương gia cũng chưa trở về.

Nàng nhớ Triệu Trinh, nhớ đến tâm đều đau; nàng lại không muốn nhớ đến Triệu Trinh, bởi vì phía dưới vẫn còn loáng thoáng phát đau. Đúng lúc này, ngoài cửa nội viện truyền đến thanh âm nha hoàn: "Chu cô nương, Vương gia đã trở lại!"

Chu Tử vội vàng xốc chăn lên, khoác thêm áo đi ra ngoài.

Sau khi giúp Triệu Trinh cởi áo choàng ra, tiểu nha hoàn từ bên ngoài bưng nước ấm vào, nàng vội vắt khăn nóng.

Chu Tử nhìn khuôn mặt bám đầy bụi cát của Triệu Trinh, rất thương tiếc, vừa nhón chân dùng khăn nóng lau mặt cho Triệu Trinh, vừa lải nhải nói: "Bão cát lớn như vậy, Vương gia cũng không chịu trở về sớm; cho dù việc có trì hoãn đến tối muộn, cũng nên tìm nơi thích hợp mà nghỉ ngơi chứ, nhìn xem mặt đầy cát này…" Chu Tử vừa nói, vừa nhẹ nhàng lau mặt giúp Triệu Trinh.

Vóc người Triệu Trinh rất cao, nàng phải kiễng gót chân mới có thể với tới, cho nên hơi cố sức mới lau được.

Triệu Trinh im lặng không lên tiếng để nàng lau lau chùi chùi, lông mi thật dài rũ xuống, che lại hai tròng mắt sâu thẳm, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Chu Tử lau một lần xong, đổi nước thay khăn lại đến lau lần nữa, lần này lau dễ hơn. Lau xong, nàng mới ý thức được Triệu Trinh khom người phối hợp với nàng! Chu Tử trong lòng cực kỳ vui vẻ thuận theo, liếc nhanh Triệu Trinh một cái, đúng lúc ánh mắt Triệu Trinh đảo qua, ánh mắt hai người chợt lóe, vừa vặn chạm nhau. Lại nhanh chóng lại lập tức dời đi.

Mặt Chu Tử lập tức đỏ lên, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, cúi đầu, đỏ mặt, hai tay nắm vạt áo thẹn thùng, bên tai chợt nghe tiếng Triệu Trinh: "Ta dẫn người tuần tra biên giới!"

Chu Tử cúi đầu "Dạ" một tiếng, dừng một chút, sau đó mới nói: "Nô tỳ đi bưng thức ăn khuya đến!" rồi như chạy trốn rời đi.

Tiểu phòng bếp của Diên Hi chuẩn bị thức ăn khuya là cháo đường phèn hạt sen hạt ý dĩ, Chu Tử ra cửa dặn dò một tiếng, rất nhanh liền có nha đầu trực đêm ở ngoại thất bưng đến.

Triệu Trinh bưng chén ngọc lên, cầm thìa đảo vài cái.

Chu Tử đứng hầu bên cạnh, hơn phân nửa đêm còn chưa ngủ, nàng cũng có chút đói bụng.

Triệu Trinh khuấy vài cái, cầm chén đưa cho Chu Tử: "Nhìn phát ngán, ngươi thay ta ăn đi! Đem cho ta một chén lớn canh chua da gà tơ lại đây!"

Chu Tử ra ngoại viện gọi nha đầu trực đêm xuống báo phòng bếp làm canh chua da gà tơ, sau đó mới ngồi xuống uống bát cháo đường phèn hạt sen hạt ý dĩ kia. Nàng ngồi đó, nếm một muỗng cháo, cảm thấy ngọt mềm ngon miệng, ăn ngon cực kỳ. Chu Tử thích nhất ăn loại đồ ngọt này.

Nàng không ngờ Triệu Trinh vẫn còn nhớ kỹ nàng thích ăn loại đồ ăn này, trong lòng không khỏi ê ẩm, ngọt ngào, cảm giác hạnh phúc tràn ngập toàn thân. Giữa đêm gió thu xào xạc hiu quạnh, bão cát suốt đêm này, có thể được ăn chén cháo ngon ngọt như vậy, được người trong lòng săn sóc, làm sao có thể không hạnh phúc đây?

Đúng lúc này, Triệu Trinh đang ở bên cạnh đọc sách nói: "Đồ ngọt ngấy ngấy, ta chưa bao giờ ăn, ăn cái này rất dễ béo phì, ngươi đã đủ béo rồi, cũng nên ăn vừa thôi!"

Trong phút chốc Chu Tử rơi từ tầng mây thứ chín ngã xuống phàm trần, rơi đau nhưng không thể không nói: "Vương gia, nô tỳ béo chỗ nào? Đâu có béo!" Chu Tử phẫn nộ đến nỗi hỗn độn trong gió!

Cuối cùng, một chén lớn canh chua da gà tơ được nha hoàn trực đêm bưng tới, Chu Tử hóa đau thương thành sức mạnh, cố gắng cướp lấy uống hơn phân nửa bát.

Triệu Trinh tắm rửa xong lên giường đã muốn ngủ. Mỗi khi mùa thu đến, Nam Man (gọi chung các bộ tộc phía Nam) sẽ rục rịch ngóc đầu. Nhiều ngày nay hắn dẫn binh lính tuần tra biên giới, cơ hồ chưa có một giấc ngủ trọn vẹn, cho nên dù trong lòng có chút 'việc' muốn làm nhưng vừa nằm xuống liền ngủ mê mệt.

Trong phòng một mảnh tối đen như mực. Bên ngoài gió lớn lung lay đại thụ, phát ra tiếng xào xạc.

Chu Tử ngủ ở chỗ để chân dưới giường Triệu Trinh, trong lòng vẫn không ngừng ai oán không thôi. Nàng phát hiện, Nam An Vương gia Triệu Trinh luôn luôn kiệm chữ như vàng, nhưng một khi mở miệng luôn thực đả thương người, hơn nữa người bị thương luôn là nàng. Bất quá, ban đêm có Triệu Trinh, nàng tuyệt đối không sợ hãi, dù bão cát lớn thâu đêm cũng không còn gian nan khó chịu nữa.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi Triệu Trinh rời giường liền phát hiện Chu Tử không giống như mọi ngày. Hắn như vô tình nhìn lướt qua, phát hiện Chu Tử mặc váy màu trắng, phía dưới cột một cái thắt lưng màu đen, đai lưng buộc quá chặt, càng lộ ra bộ ngực sữa to, cái eo nhỏ bó chặt.

Hắn không khỏi cười thầm, cảm thấy vài ngày không gặp, Chu Tử giống như trưởng thành không ít.

Quay lại Mục lục

15. Quyển 2 – Chương 15

Quyển II: Đều do 'meo meo' gây họa

Chương 15: Nhận ân huệ vô cùng cảm khái

Khi phát tiền tiêu vặt tháng này, Chu Tử chủ động xin Tĩnh Di xung phong đi lĩnh tiền tiêu vặt hàng tháng của mọi người trong Diên Hi cư. Hàng tháng khi phát tiền tiêu vặt, Chu Tử luôn thật chịu khó.

Lĩnh tiền tiêu vặt hàng tháng trở về, Chu Tử thật cao hứng.

Kể từ khi Chu Tử bị Trương ma ma tuyên bố đưa vào nội viện hầu hạ Vương gia, tiền hàng tháng được phát đều tính theo lương nha hoàn thông phòng, hơn nửa năm này Chu Tử mỗi tháng đều lĩnh được năm lượng bạc, trừ Đào ma ma, ở Diên Hi cư, tiền tiêu vặt hàng tháng của nàng là cao nhất.

Ngày lĩnh tiền hàng tháng là lúc Chu Tử vui vẻ nhất.

Trở lại căn phòng nhỏ của mình trong sương phòng của Diên Hi cư, Chu Tử đóng cửa phòng, lấy túi bạc mà mình từng tí một tích góp được ra, đặt trên giường, ngắm nghía vuốt ve tỉ mỉ một hồi, càng nhìn trong lòng càng vui vẻ.

Ở phủ Cao Thượng thư phát tiền tiêu vặt hàng tháng là một lượng bạc nén, rất tinh xảo rất bóng loáng; ở phủ Nam An vương phát là năm lượng bạc thỏi, nhìn rất chói mắt.

Vuốt vuốt đống bạc, Chu Tử nhớ tới kiếp trước không biết đã từng nghe ở đâu đó một câu, đại khái là "Ta muốn thật nhiều thật nhiều tình yêu. Nếu không có tình yêu, thì muốn có thật nhiều thật nhiều tiền, nếu cả hai đều không có, vậy có khỏe mạnh là tốt rồi", Chu Tử hiện tại không có yêu, nhưng có bạc, có sức khỏe, thế này cũng không tệ!

Kiếp trước đối với Chu Tử mà nói, giống như đã thành một giấc mộng, những thứ nàng nhớ được thật sự không nhiều lắm, trừ một vài chuyện có ấn tượng đặc biệt khắc sâu.

Sau một hồi vui vẻ, Chu Tử bắt đầu động não, nàng phải chuẩn bị để nhờ người đem chỗ bạc này gởi về nhà đi, nhưng lại không có biện pháp thích hợp, cũng không có người thích hợp.

Quy củ của phủ Nam An vương quá nghiêm, trừ khi chủ tử đồng ý, nha đầu bán mình như các nàng căn bản không được ra ngoài. Nếu nam bộc rãnh việc thì có thể đi ra ngoài, nhưng không ai dám đến trêu chọc thông phòng của Vương gia, cho nên trong Vương phủ Chu Tử chỉ biết mỗi một người. Ngặt nỗi người này lại là Nam An Vương gia, có cho Chu Tử mười lá gan nàng cũng không dám nhờ Triệu Trinh: "Vương gia, nô tỳ có chút bạc, ngài giúp nô tỳ đi vạn dặm gởi về nhà đi", trừ khi nàng không muốn sống.

Chu Tử chưa bao giờ dám quên Phấn Nhụy phải thành thân với tá điền ở thôn trang và Xích Phượng Triệu Toàn bị đánh chết tươi, chưa bao giờ dám quên quy củ của Triệu Trinh.

Nam An Vương gia luôn luôn cho rằng, chủ chính là chủ, nô chính là nô, quy củ chính là quy củ. Mỗi người đều phải tuân theo quy củ, tuân theo bổn phận, mới là thiên hạ thái bình.

Nghĩ đến đây, Chu Tử có chút ảm đạm: Cổ đại là chỗ tốt để sống sao? Cuộc sống vui vẻ tự do tự tại là điều ai cũng có thể có được sao?

Nàng chẳng qua chỉ là một nha đầu thành thật bình thường bình thường mà thôi a!

Không nghĩ ra được cách gửi bạc về nhà, không khỏi làm người ta không thoải mái, nhưng nghĩ đến trong tay mình đã tích góp đủ năm mươi lượng bạc, khóe miệng Chu Tử liền không tự chủ được mà mỉm cười.

Tin tức Vương gia phải về kinh là Chu Tử biết được từ chỗ mẹ nuôi Đào ma ma.

Khi Chu Tử rảnh rỗi, thường đến chỗ Đào ma ma chơi. Nàng đi vào, liền thấy Đào ma ma đang ngồi ở trên giường may quần áo. Chu Tử ngồi xuống bên cạnh bà.

Đào ma ma vừa thấy nàng đến cũng thật cao hứng, lấy ra một cuộn sợi bông nói: "Chu Tử, đến giúp ta se sợi đi!"

Chu Tử cười đáp ứng, nàng đem mông dịch sang một chút, ngồi đối diện Đào ma ma, vươn hai tay quay con quay sợi bông. Hai tay nàng quay quay, Đào ma ma bắt đầu se sợi. Chu Tử vừa làm vừa hỏi: "Mẹ nuôi, hiện tại mới vừa vào thu sao đã may áo bông rồi?"

Đào ma ma nhanh nhẹn se sợi: "Là làm áo bông mới cho Quý nhi, không phải nó muốn theo Vương gia đi Kim Kinh sao!" Triệu Quý là con trai của Đào ma ma, luôn hầu hạ tại Ngoại thư phòng của Vương gia, chuyên phụ trách việc đưa nhận thư từ của Vương phủ.

"Vương gia muốn đi Kim Kinh? Sao con không biết a?"

"Trong phủ đại khái đều chưa biết đâu, là lần trước Quý nhi trở về nói, còn nói phải đến mùa xuân sang năm mới trở về! Mùa đông ở Kim Kinh rất lạnh, mẹ làm cho hắn hai bộ áo bông mới."

Chu Tử cúi đầu, hai cổ tay máy móc đong đưa, không nói gì.

"Con cũng phải chuẩn bị vài cái áo bông đi, nói không chừng Vương gia sẽ mang con đi theo." Đào ma ma nhìn bộ quần áo nha hoàn trên người Chu Tử được Vương phủ phát cho đã giặt đến bạc trắng, "Quần áo trên người con đều hơi cũ rồi, nên may vài bộ mới đi!"

Chu Tử cười cười, không nói gì. Nàng vừa vặn gom đủ năm mươi lượng bạc chuẩn bị gởi về nhà, vài đồng bạc còn sót lại kia căn bản không đủ may một bộ quần áo, hơn nữa, mấy đồng bạc kia còn phải lưu lại phòng thân!

Vì muốn gởi hết bạc về nhà, cho nên nàng rất ít tiêu xài sắm sửa quần áo. Lúc ở phủ Cao Thượng thư, quần áo trong trong ngoài ngoài đều được phát cho bốn mùa, tuy rằng đều màu tím nhạt nàng quá thích, nhưng chất vải cũng không tệ lắm, kiểu dáng lỗi thời nàng sửa lại một chút, là có thể mặc, tuy rằng vì giặt nhiều nên có chút cũ.

Sau khi đến Vương phủ, lại phát cho nàng đồng phục nha hoàn tam đẳng, cũng là quần áo cho cả bốn mùa; sau làm thông phòng, lại bắt đầu phát cho nàng quần áo nha hoàn nhất đẳng, tuy rằng chỉ phát ba bộ mùa xuân, hạ và thu, nhưng chất lượng vải tốt hơn nhiều, kiểu dáng cũng rất mới.

Chu Tử đang trầm tư, chợt nảy ra một ý, trong lòng có một ý tưởng, nàng vội hỏi Đào ma ma: "Mẹ nuôi, có thể nhờ Quý ca giúp con một việc được không?"

Đào ma ma se xong cuộn bông, đặt qua một bên: "Việc gì gấp sao?"

"Mấy năm nay con đều giữ lại tiền lương hàng tháng, muốn nhờ Quý ca giúp con gởi về cho cha mẹ!" Chu Tử càng nói càng hưng phấn, "Nhà con ở Độc huyện phía bắc cách Kim kinh đại khái khoảng hơn tám trăm dặm, cưỡi ngựa vài ngày là tới! Quý ca đi theo Vương gia đến Kim kinh, đến lúc đó cử một người đi là được!"

Chu Tử hưng phấn mà nhìn Đào ma ma, bởi vì thật vất vả mới có một tia hy vọng, giọng nói cũng có chút run run: "Con trả, con trả năm lượng bạc tiền lộ phí!"

Đào ma ma giật mình, thấy Chu Tử kích động như vậy, đưa tay vỗ nhẹ lên người nàng: "Nha đầu này, con có bao nhiêu bạc chứ, dám hô hào trả năm lượng bạc tiền lộ phí!"

Chu Tử vẻ mặt kiêu ngạo cười: "Con có tổng cộng năm mươi lượng bạc, trừ đi năm lượng lộ phí, vẫn còn bốn mươi lăm lượng gởi về nhà!" Ở thời đại này, bốn lượng bạc cũng có thể mua một tiểu nha hoàn, Chu Tử nhờ xinh đẹp mới bị bà nội bán hai mươi lượng bạc, bốn mươi lăm lượng bạc đối với gia đình Chu Tử, có thể nói là một khoản tiền lớn.

Đào ma ma tính toán, cảm thấy bằng vào tiền tiêu vặt hàng tháng mà Chu Tử có thể để giành được nhiêu đó cũng không phải dễ dàng; nhưng nếu thêm vào thân phận của Chu Tử là thông phòng của Vương gia, mấy năm nay chỉ gom được năm mươi lượng bạc cũng không tính là nhiều!

Tính toán xong, Đào ma ma hỏi thẳng: "Nhà con cần tiền gấp sao?"

Chu Tử dùng sức gật gật đầu: "Có! Rất gấp ạ!"

Trong khoảng thời gian này Chu Tử tính đi tính lại, cô út Chu Tứ Mỹ cũng gần bằng tuổi nàng, chỉ nhỏ hơn nàng một chút, đã tròn mười lăm tuổi, đã đến lúc xuất giá, nếu không đưa bạc qua, sợ là muội muội Chu Bích cũng sẽ bị bà nội độc ác bán đi mất!

Đào ma ma không hay nói chuyện, nhưng trong lòng vẫn có chủ ý, bà nghĩ một chút, nói cho Chu Tử một biện pháp: "Muốn gởi bạc làm gì phải chờ tới Kim Kinh mới gởi đi, hơn nữa trong nhà con đang cần gấp đúng không? Nếu con đã đồng ý trả năm lượng tiền lộ phí, bây giờ cũng có thể nhờ Quý nhi tìm người đáng tin cậy trực tiếp đưa bạc đến Độc huyện luôn đi!"

Chu Tử vừa nghe thấy mừng rỡ, vội hỏi: "Làm sao có thể tìm được Quý ca ạ?"

"Ta sẽ nhắn tin bảo nó tối mai đến cửa ngoại viện chờ con!"

Chu Tử mừng rỡ gật đầu. Nàng không ngờ chuyện khiến nàng phiền não suốt thời gian dài nay được nhanh chóng giải quyết, cực kỳ vui vẻ, lay lay cánh tay Đào ma ma: "Con cũng viết một phong thơ gởi về!" Nghĩ nghĩ lại nói: "Con cũng làm cho cha mẹ con mấy đôi giày gởi về luôn!"

Đào ma ma nhìn bộ dạng nàng vui mừng nói năng lộn xộn, cũng thấy thương tiếc trìu mến, nghĩ một chút, nói: "Trong nhà ta có hai xấp lụa trắng và một tấm vải gấm màu đỏ thẫm, màu sắc quá tươi sáng, ta không thể mặc, vẫn còn để không. Ngày mai lúc con gặp Quý nhi, ta sẽ bảo nó hắn đưa cho con. Sắp đến Trung thu, thời tiết cũng càng lạnh, lụa trắng con may kiện áo đôi, lại may kiện áo mỏng, còn lại chắc đủ may một bộ trung y; gấm đỏ thì dùng may váy mà mặc đi!"

Chu Tử vừa nghe, liền giật mình.

Đào ma ma yêu thương vén mấy sợi tóc xõa xuống mặt nàng ra sau tai, sau đó mới nói: "Hai kiện vải đó màu sắc quá tươi sáng, ta nay đã già cũng không thể mặc, cho con là đúng! Còn con, về sau chải tóc làm di nương, sẽ không được mặc màu đỏ thẫm, tranh thủ lúc này còn mặc được, may chiếc váy đỏ bốn mảnh, góc váy thêu cánh bướm vờn hoa, nhất định rất đẹp"

Chu Tử nhìn bà, ánh mắt có chút xót xa. Từ khi rời xa cha mẹ, chưa từng có người chủ động quan tâm đến nàng, chủ động lo lắng thay nàng, nàng vẫn cho rằng quan hệ giữa người với người đều chỉ có thế thôi, dựa vào lợi ích lẫn nhau mà đối xử chỉ qua loa lấy lệ, ai cũng đều mang mặt nạ. Có những đêm dài trằn trọc, nghĩ đến bản thân một thân một mình vùng vẫy giãy dụa sống trong thế gian lạnh như băng này, luôn khiến nàng âm thầm rơi lệ.

Không ngờ Đào ma ma lại tốt với nàng như vậy.

Nàng dụi dụi mắt, vùi đầu vào trong lòng Đào ma ma.

Đào ma ma vuốt mái tóc đen dày sáng bóng của Chu Tử, trong lòng cũng là phát sầu. Qua vài ngày nữa là Chu Tử tròn mười sáu tuổi, nàng vẫn còn chải tóc kiểu búi hai bên như tiểu nha đầu, trên đầu ngay cả một cây trâm hay thoa cài gì đó cũng không có. Cũng không thấy Vương gia căn dặn chọn thời gian tiến hành tục chải tóc cho nàng.

Nhìn bộ quần áo bạc màu trên người Chu Tử, Đào ma ma ở trong lòng thở dài: Đường đường là thông phòng của Nam An Vương gia mà lại mặc quần áo cũ như vậy, đến nơi khác sẽ bị chê cười. Bà đã ở lâu trong kinh thành, những phu nhân tiểu thư nhà quan to quý nhân thì không cần phải nói, ngay cả nha đầu thông phòng cũng là ngày ngày việc nhà một bộ quần áo, ra ngoài gặp người một bộ bộ quần áo, lại càng trâm cài châu ngọc đầy đầu.

Vương gia vừa mua một con ngựa Ô Vân Đạp Tuyết tiêu hết hơn một vạn lượng bạc, ngược lại đối với người trong phòng mình một văn tiền cũng không chịu chi ra. Vương gia ít tuổi, lại có tiếng tâm cao khí ngạo, làm người lại ác liệt, không ai dám ăn nói lung tung trước mặt hắn. Tuy biết hắn vậy là không ổn, nhưng bà cũng chỉ dám vụng trộm lo lắng mà thôi.

Xem ra, Chu Tử căn bản cũng chưa được Vương gia để vào mắt. Aizz, Chu Tử cũng là quá thật thà rồi.

Chu Tử trong lòng đầy tâm sự quay trở về. Nàng cũng có nỗi khổ riêng chứ.

Nàng ở trong phòng Vương gia, phòng của Vương gia vơ đại một cây bút cũng đáng tiền, nhưng vô luận là thứ gì đều được ghi vào danh sách, có riêng một ma ma một tháng qua kiểm kê một lần, thiếu cái gì là ầm

ỹ huyên náo lên ngay. Chu Tử chỉ sợ lỡ tay làm hư cái gì thì phải lấy mạng mình thế vào, nào dám sờ đông sờ tây chứ?

Chu Tử đang ở tuổi đẹp như hoa, sao lại không thích chưng diện chứ? Thấy người ta mặc quần áo đẹp, mang vàng bạc, đeo đá quý nàng rất hâm mộ, nhưng mà, sao nàng có thể chỉ sống cho bản thân mình chứ? Nàng còn có người nhà, cha mẹ thân yêu, muội muội dễ thương, còn có đứa em không biết là trai hay gái nữa.

Hơn nữa, nàng có thể mở miệng hỏi Vương gia xin bạc xin quần áo xin trang sức sao? Chẳng lẽ sau khi cùng Vương gia ngủ một giấc, sẽ mở miệng nói: "Vương gia, thưởng cho nô tỳ chút bạc đi!" sao?

Nàng cũng có tự tôn!

Tuy nói "Gả chồng, có ăn có mặc", nhưng Vương gia là chủ tử của nàng, không phải chồng của nàng.

Nghĩ đến đây, Chu Tử lắc đầu, không muốn suy nghĩ lung tung nữa.

16. Quyển 2 – Chương 16

Chương 16: Giả say như chết, Vương gia học hỏi kinh nghiệm

Thánh chỉ đã ban xuống, lệnh cho Triệu Trinh dẫn mười vạn Cấm Quân xuất phát hồi kinh, khải hoàn hồi triều; còn lại mười vạn quân phòng thủ Nam Cương ở lại nghỉ ngơi hồi phục, bảo vệ Nam Cương, sẵn sàng đợi lệnh.

Hơn mười ngày nay Triệu Trinh đều bận rộn chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị cho đại quân xuất phát, đồng thời dàn xếp cho đội quân phòng thủ chính ở Nam Cương thật tốt.

Vất vả hơn mười ngày, rốt cục mọi thứ đã sẵn sàng, trên mặt Triệu Trinh có vẻ bình tĩnh thản nhiên, thực tế ở trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn không dự định nghe theo mẫu phi cùng nhà ngoại ở phủ Cao Thượng thư sắp đặt đi tranh giành ngôi vị Hoàng đế, nhưng năng lực tự bảo vệ mình nhất định hắn phải có, mười vạn quân phòng vệ Nam Cương này chính là cách tự bảo vệ của hắn, cho nên hắn phải nhất định chú ý.

Triệu Trinh đã sớm sai người bao trọn Phúc Mãn viên, tửu lâu lớn nhất trong thành Nhuận Dương, sau khi hội bàn quân sự xong, mọi người không thèm thay áo giáp đã cưỡi ngựa đến rồi.

Lúc mới bắt đầu, các tướng lĩnh đã quen lỗ mãng trên chiến trường đều thành thành thật thật giữ quy củ, lễ nghĩa; Vương gia nâng cốc chúc mừng, các tướng lĩnh chỉnh tề đứng dậy nâng cốc cảm tạ; Vương gia động viên mọi người nói: "Mọi người vất vả", các tướng lĩnh liền đồng thanh hô to: "Vì triều đình tận lực, vì Vương gia tận tâm!"

Triệu Trinh thấy không khí có chút cứng nhắc, liền quay sang nháy mắt với Tuyên Vũ Đô úy Chu Lang.

Chu Lang ba mươi tuổi làm đến tứ phẩm Tuyên vũ Đô úy, trừ gia thế tốt ra, đương nhiên bản nhân cũng là người tinh tường. Sau khi nhận được tín hiệu của Vương gia, hắn lập tức bưng chén rượu đứng thẳng lên, khua môi múa mép, trước ca tụng ơn trên của bệ hạ, sau ca ngợi công lao của Vương gia, cuối cùng khen đồng đội dũng mãnh giết địch, lúc này mới mở miệng kính rượu: "Vương gia, mạt tướng kính ngài một ly!"

Sau khi Chu Lang kính rượu, các tướng lĩnh lúc này mới như tỉnh mộng, cũng bắt đầu hoạt bát hẳn lên. Lúc bắt đầu vẫn lục tục kính rượu chúc mấy lời cát tường, nói vài câu nịnh hót, sau thì như ong vỡ tổ, kính rượu Vương gia, rồi quay ra kính rượu nhau.

Không khí bỗng chốc ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

Rượu vào nhẹ nhàng vui vẻ, hầu hết các tướng quân đã uống đến choáng váng. Triệu Trinh nhìn mặt ngoài thì có vẻ bị kính không ít rượu, kỳ thật từ đầu tới cuối buổi chỉ bưng một chén rượu kia, không tính là uống nhiều, chỉ có thể xem như ngà ngà say.

Các tướng quân bắt đầu tùy hứng đứng lên, có người trực tiếp chui xuống gầm bàn ngủ, được Triệu Trinh sai tùy tùng đưa về; có người thoải mái biểu lộ tâm ý cho nhau, đấm ngực dậm chân kêu khóc ầm ỹ; có người trầm mặc không nói, ngồi không cầm bắt chén rượu yên lặng; có vài người túm tụm lại khoe khoang kỹ năng trên giường của mình, khoe mình được bao nhiêu mỹ nữ mến mộ… Tóm lại cái gì cũng lôi ra nói.

Triệu Trinh ngồi ở bàn chủ tọa, trái phải là hai vị tướng trẻ tuổi, hai người lúc này không để ý đến đống chén bát hỗn độn trên bàn, nằm dài trên bàn nhích lại gần nhau hươ tay múa chân trao đổi thân mật.

Nam An Vương gia Triệu Trinh làm bộ say rượu, tay phải chống đầu giả bộ ngủ, rất hào hứng nghe lén.

Hai vị tướng quân này có một điểm chung — nữ nhân trong nhà đặc biệt nhiều. Cho nên lúc tán gẫu không tránh khỏi chủ đề này.

Người ngồi bên trái Triệu Trinh tên là Phùng Du, đã làm đến chức ngũ phẩm Phi mã úy. Hắn hơn hai mươi tuổi, chỉ là diện mạo và tên cực kỳ khác biệt, bề ngoài cao lớn thô kệch, trong nhà có một thê bốn thiếp bảy nha hoàn thông phòng.

Vị ngồi bên phải cũng đồng dạng cao lớn cường tráng không kém, tên có chút phô trương, là Hàn Đại Phú, là thất phẩm Trung dũng Hiệu úy. Chức vị không cao, nhưng trong nhà ở kinh thành có một thê hai thiếp năm thông phòng, ở Nhuận Dương còn đặt mua hai ngoại thất.

Lúc bắt đầu, Phùng Du và Hàn Đại Phú so xem ai có nhiều nữ nhân hơn.

Hai người này đều khiến Triệu Trinh khó hiểu, theo không kịp — nhiều nữ nhân như vậy, hàng đêm đổi tới đổi lui, lại không ngại mất vệ sinh, cũng không phiền toái chuyện tranh đấu của nữ nhân, cái này cần bao nhiêu dũng khí a — cho nên hắn rất là bội phục.

Triệu Trinh từ nhỏ sống ở cung đình, biết nhiều nữ nhân chưa chắc là chuyện tốt, ngẫm lại Phụ hoàng của hắn, mang tiếng trong danh sách là có trên ba mươi hoàng tử, nhưng sống sót chỉ có mười mấy người, còn chưa tính những thai nhi chết trong bụng mẹ. Hắn có thể thuận lợi lớn lên rời khỏi hoàng cung, đều là nhờ sức chiến đấu siêu cường của mẫu phi hắn.

Lúc này, Phùng Du cùng Hàn Đại Phú đang trao đổi một đề tài: Làm thế nào khiến nữ nhân không thể thiếu mình.

Phùng Du uống đến hồ đồ, một mực chắc chắn: “Kỹ thuật trên giường là quan trọng nhất!”

Hàn Đại Phú cao giọng phát biểu ý kiến: “Nam nhân phải hiểu phong tình!”

Thế là hai người bắt đầu tranh cãi.

Phùng Du nói nam nhân có kỹ thuật trên giường tốt thì nữ nhân mới thích, bình thường phải nghiên cứu kỹ dâm thư, xuân cung đồ, để nâng cao trình độ kỹ thuật trên giường. Kỹ thuật inh thì nữ nhân sẽ khóc lóc kêu gào mà vẫn nhào tới; kỹ thuật không cao, nữ nhân càng nhiều, nón xanh trên đầu sẽ từng cái từng cái được tặng miễn phí đến.

Hàn Đại Phú nói nam nhân phải hiểu phong tình, thỉnh thoảng mua chút lễ vật, thí dụ như tơ lụa, trang sức, son phấn, thậm chí trực tiếp đưa ngân phiếu, tạo niềm vui bất ngờ, nữ nhân bảo đảm sẽ ngoan ngoãn yêu thương nhung nhớ chủ động đưa đến cửa.

Làm chủ soái, Nam An Vương gia Triệu Trinh luôn luôn giỏi về học tập, giỏi về tổng kết, giỏi về tiếp thu tinh hoa trong tư tưởng của các tướng lĩnh thủ hạ. Cuối cùng, đối với quan điểm của Phùng Du và Hàn Đại Phú, sau khi lựa chọn tinh hoa bỏ đi tạp chất, hắn lại có chút hổ thẹn, bởi vì hắn vừa không học kỹ thuật trên giường cho thật tốt, cũng không nhớ đã từng đưa bạc cho Chu Tử lần nào, càng không cần phải nói đến chuyện đi mua tơ lụa trang sức son phấn tặng nàng.

Triệu Trinh thật hổ thẹn, gọi Triệu Anh Triệu Dũng tiến vào, thấp giọng phân phó vài câu.

Cuối cùng sau khi tiệc rượu tan, Triệu Trinh ‘tiền hô hậu ủng’ cưỡi ngựa đi phía trước, Triệu Anh Triệu Dũng hộ tống xe ở phía sau — trong xe có tầng tầng xấp xấp lụa mềm voan mỏng, hòm to hòm nhỏ trang sức, còn có mấy quyển sách xuân cung đồ mà Phi mã Úy – Phùng Du đề cử.

***

Chu Tử trở về phòng viết xong lá thư, lại sửa sang quần áo và bạc đầy đủ, liền đi đến chính viện tìm Lục Hà. Nàng đem chuyện có thể nhờ người gởi bạc về Độc huyện nói cho Lục Hà, hỏi Lục Hà có muốn cùng gởi về không

Không ngờ Lục Hà chỉ cười nhạt: "Cha ruột cái gì chứ? Có mẹ kế thì sẽ có cha dượng! Ngay từ lúc bán ta đi thì cũng đã ân đoạn nghĩa tuyệt, hai bên chẳng dính dáng gì đến nhau nữa, còn lâu ta mới gởi bạc cho bọn họ, có bạc ta mua sắm ình, một mình ta hưởng là đủ rồi!"

Lục Hà nhanh chóng đi tìm đại nha hoàn ở chính viện xin phép, đưa Chu Tử đến phòng nàng nói chuyện phiếm. Nàng bưng đến một mâm hoa quả, bên trong có táo, lê và lựu: "Biết ngươi ở trong phòng Vương gia, của ngon vật lạ đều không thiếu, nhưng đây là tâm ý của ta, ngươi nhất định phải ăn!"

Chu Tử cười cười cầm quả táo cắn một ngụm, hai người ngồi xuống giường tán gẫu cả ngày. Nói chuyện bát quái được một lúc, Lục Hà đột nhiên nhớ ra chuyện gì, nhảy dựng lên lấy hộp trang điểm của mình lại cho Chu Tử xem: "Tĩnh Tâm tỷ tỷ tháng trước xin nghỉ một ngày về thăm người thân, gởi cho ta hai cái này dễ thương lắm, ngươi xem đi!"

Lục Hà nói kia là hai món đồ trang sức, một cái là trâm bạch ngọc hình phượng, một cái là trâm bạc khảm ngọc hình cành bướm. Chu Tử cầm trong tay nhìn đi nhìn lại, quả thực là yêu thích không buông tay. Lục Hà thấy nàng thích, đứng dậy: "Ta giúp ngươi cài lên tóc xem thử!"

Chu Tử ngồi trên ghế, Lục Hà tháo búi tóc của nàng ra, đầu tiên giúp nàng chải mái tóc dài, sau đó búi tóc hình xoắn ốc, lấy chiếc trâm bạch ngọc hình phượng kia cố định, rồi lấy gương đưa cho Chu Tử xem. Chu Tử trước gương soi đi soi lại, cảm thấy búi tóc kiểu này nhanh lại đơn giản, nhìn cũng đẹp, trong lòng rất thích. Mấy năm nay nàng không mua trang sức, vài món trâm bạc kia đều được phát từ khi còn ở trong phủ Cao Thượng thư.

Lục Hà luôn luôn hào phóng, thấy nàng quả thật ưa thích, liền nói: "Vậy ta cho ngươi mượn đeo vài ngày nha, còn ta mang chiếc trâm bạc khảm ngọc kia!"

Hai người lại bắt đầu nghiên cứu xem vật khảm trên chiếc trâm bạc kia có phải thật là bảo thạch hay không. Hai người cũng không biết, cuối cùng cũng chẳng biết ngọc thật với ngọc giả khác nhau chỗ nào. Chu Tử nghĩ nghĩ rồi nói: "Ta sờ ngọc trên áo của Vương gia, hình như là rất lạnh!"

Lục Hà lại sờ viên ngọc nhỏ khảm trên cây trâm, cuối cùng cũng không nói gì. Bất quá trong lòng hai người đều hiểu được, năm lượng bạc đại khái là không mua được ngọc thật, chẳng qua chỉ là đùa giỡn thôi.

Trở lại nội viện, Chu Tử dùng vải bọc kỹ bốn mươi lăm lượng bạc kia bao lại mấy lớp, cầm năm lượng bạc còn lại trong tay, trời vừa tối liền đứng chờ ở cửa ngoại viện.

Trời đã tối rồi, nhưng vẫn chưa thấy Triệu Quý đến. Chu Tử nghĩ là đã hẹn với Đào ma ma, cũng không dám rời đi, sợ không gặp được Triệu Quý, đành phải đứng chờ ở đó.

Ma ma trông coi cửa viện thấy nàng sốt ruột, bảo gã sai vặt lấy cho nàng một cái ghế dựa để ngồi. Sau khi lên đèn, Chu Tử mới thấy Triệu Quý mang theo một cái túi nặng chạy hùng hục đến.

Mặc dù Triệu Quý tên gọi tầm thường, kỳ thật cũng mới mười bảy tuổi, trông rất tuấn tú. Nhưng chẳng qua chỉ tuấn tú thôi, không bằng Triệu Anh Triệu Dũng và Triệu Hùng trước mặt Vương, nhưng cũng là một chân sai vặt đắc lực.

Chu Tử vừa thấy hắn đến, vội vàng đứng dậy, hàn huyên một chút sau đó lấy túi tiền cùng một gói đồ đưa cho Triệu Quý: "Quý ca, đây là bốn mươi lăm lượng bạc, đây là mấy đôi giày ta làm cho cha mẹ ta!"

Triệu Quý sớm đã nghe theo mẫu thân nói, cũng không nhiều lời, nhận lấy túi bạc cùng gói đồ.

Chu Tử lại lấy ra một phong thư đã dán kín, chỉ vào phong thư nói: "Địa chỉ viết ở trên bìa thư rồi!" Chu Tử đưa năm lượng bạc vụn cho Triệu Quý: "Đây là năm lượng bạc vụn, gởi cho người chuyển đồ làm lộ phí!"

Triệu Quý vội vàng nói không cần, Chu Tử không lấy lại, hai người đang đùn đẩy nhau, Chu Tử bỗng nhiên cảm thấy chung quanh lập tức yên tĩnh, nàng chậm rãi quay đầu.

Trên con đường rải đá đối diện cửa ngoại viện, Triệu Trinh một thân áo giáp đang chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó, ánh mắt thâm u lạnh lùng nhìn chằm chằm bên này.

Chu Tử nhìn theo tầm mắt của hắn, thấy hai tay mình và Triệu Quý đang dính lại một chỗ đưa đẩy bạc.

Sắc mặt Chu Tử đột nhiên phi biến, trái tim đập mạnh. Nàng biết Vương gia sợ là sẽ hiểu lầm nàng và Triệu Quý, việc cấp bách là giải thích với Vương gia, cởi bỏ hiểu lầm, không để cho Triệu Quý bị liên lụy.

Lúc này ma ma và mấy tên sai vặt trực ở cửa ngoại môn đều hành lễ với Vương gia, Chu Tử cũng vội hành lễ: "Bái kiến Vương gia!"

Triệu Trinh không hề nhìn nàng, lập tức đi vào cửa lớn ngoại viện.

Triệu Anh Triệu Dũng đi theo sau đưa ánh mắt cho Triệu Quý. Hai người bọn họ một người đang ôm chồng vải vóc, một người bê hòm trang sức son phấn cũng lần lượt đi vào.

Triệu Quý vừa muốn an ủi Chu Tử, Chu Tử liền nhét hết túi bạc, bọc đồ cùng bạc vụn vào tay hắn, nói: "Quý ca, không sao đâu, ngươi cứ giúp ta chuyển đồ đến Độc huyện trước đi, việc khác ta sẽ xử lý! Ngươi yên tâm!"

Nàng an ủi Triệu Quý một chút, rồi bước nhanh đi vào nội viện.

Quay lại Mục lục

17. Quyển 2 – Chương 17

Chương 17: Sinh hiềm nghi, hai Tĩnh tranh thủ cơ hội

Ngoài Diên Hi cư trồng đầy tùng bách, hai bên con đường đến viện đã sớm treo đầy đèn lồng, nhìn qua đèn đuốc sáng trưng, nhưng cũng chỉ có con đường là rõ ràng, những nơi khác đều thấp thoáng trong bóng râm của những hàng cây tùng bách, cũng giống như tâm tình của Chu Tử giờ phút này.

Chu Tử thua người không thua thế, mặc dù trong lòng lo lắng như thiêu đốt, nhưng vẫn hết sức duy trì dáng vẻ thục nữ của Đại Kim triều mà bước từng bước nhỏ: ngẩng cao đầu, ưỡn ngực lên, mắt nhìn thẳng phía trước, bước đi không lớn không nhỏ — hai năm nàng bị huấn luyện lễ nghi quý tộc ở phủ Cao Thượng thư, không nghĩ tới lại hữu dụng vào lúc này.

Chu Tử bên ngoài phô trương thanh thế, nhưng trong lòng thì khổ không thể tả.

Một mặt nàng cảm thấy có chút cảm giác ngọt ngào quái dị, hắc hắc, Vương gia ghen — đây là về mặt cảm tính; Mặt khác nàng không tự chủ được mà cả người phát run, vì nàng nhớ tới kết cục của Xích Phượng và Triệu Toàn, trong lòng dâng lên sợ hãi, sợ vì mình mà liên lụy đến mẹ con Đào ma ma và Triệu Quý — đây là về mặt lý tính.

Chu Tử lấy bộ dạng như sắp giao chiến đi vào nội viện.

Lúc bước vào cửa nội viện, Chu Tử đụng phải Triệu Anh và Triệu Dũng tay không đi ra.

Triệu Anh Triệu Dũng từ nhỏ đã hầu hạ bên người Nam An Vương gia, tất nhiên là quen thuộc với tính tình của Vương gia. Ngại vì Vương gia là siêu cường vô địch ghen tuông, nếu không có việc gì bọn họ chưa bao giờ dám nói nhiều lời với Chu Tử, không nghĩ tới gã Triệu Quý này ngược lại có lá gan lớn.

Lúc đi ngang qua Chu Tử, Triệu Dũng dùng thanh âm chỉ có Chu Tử có thể nghe thấy, nhỏ giọng nói: "Vương gia đang giận dỗi ở chính đường!"

Chu Tử thấp giọng nói: "Cám ơn!"

Trong nội viện hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ lộ ra ánh sáng trong chính đường.

Chu Tử bước vào chính đường.

Trong chính đường chỉ đốt một cây nến, đặt ở trên bàn được điêu khắc bằng gỗ Tử đàn ngay giữa nhà chính, một người đang ngồi trên một cái ghế khác bằng gỗ lim, ánh nến chập chờn theo gió lay động, rơi trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tạo ra hình ảnh chập chờn lúc tối lúc sáng, một cảm giác trống rỗng âm trầm rét lạnh.

Chu Tử nhìn hắn thật sâu, cảm thán sao hắn lại đẹp như vậy. Bất quá lý trí vẫn còn chiếm thượng phong, nàng lập tức quỳ xuống hành lễ, sau đó thẳng lưng lên, mắt to không chớp nhìn Triệu Trinh: "Vương gia, nô tỳ lo lắng chuyện nhà ở Độc huyện, gom toàn bộ tiền tiêu vặt hàng tháng, thông qua Đào ma ma nhờ Triệu Quý tìm người chuyển thư và bạc về nhà giúp nô tỳ."

Triệu Trinh đè nén lửa giận trong lòng xuống, thân mình nghiêng về trước, mắt phượng híp lại, hàng lông mi thật dài rũ xuống, làm ánh mắt của hắn trông mịt mờ không rõ: "Nhờ hắn tìm người gởi bạc chuyển thư sao? Quan hệ của ngươi và hắn tốt vậy sao?"

Chu Tử ngẩng đầu nhìn hắn, lê gối về phía trước vài bước, cầu khẩn nói: "Vương gia hiểu lầm, Đào ma ma là mẹ nuôi của nô tỳ, nô tỳ…"

Triệu Trinh nhìn nàng, lại nghĩ tới lời nói của Phùng Du cùng Hàn Đại Phú, kỹ thuật của mình không tốt, lại không hiểu phong tình, lại không quan tâm săn sóc Chu Tử, dĩ nhiên là sẽ bị tặng nón xanh lên đầu, nghĩ đến việc Chu Tử ở cùng nam nhân khác, là mạch máu của hắn bắt đầu phình căng ra.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Chu Tử, từ nhỏ đã huấn luyện khắc chế cảm xúc, không biến hắn trở thành quân tử chân chính, lại biến hắn thành ngụy quân tử — hắn lửa giận càng cao, thanh âm lại càng thong thả — lúc này hắn đã ở lằn ranh của bùng nổ rồi, giọng nói lại càng ôn nhu hòa khí: "Chu Tử, Triệu Quý còn chưa có vợ, ta thưởng ngươi cho hắn cũng tốt nhỉ!"

Chu Tử nghe vậy, thân mình mềm nhũn lập tức tê liệt. Nàng biết Triệu Trinh càng tức giận thanh âm lại càng bình tĩnh, hắn bình thường là nói một không hai, những lời này sợ là muốn làm thật!

Nàng ngẩng đầu lên, cố gắng nhìn hắn.

Nàng muốn giải thích, muốn biện bạch, muốn khóc lóc kể lể, nhưng mà, trái tim của nàng giống như bị một bàn tay vô hình dùng sức nắm chặt, nàng thẳng lưng quỳ ở đó, trong đôi mắt to tràn đầy hơi nước, cố gắng nhìn cho rõ ánh mắt thấp thoáng dưới ánh nến của Triệu Trinh:

Chàng là nam nhân đầu tiên của ta ở cả hai kiếp, là một nam nhân duy nhất. Ta hiểu rõ thân phận của mình, cho nên chỉ dám ở trong lòng xem chàng là nam nhân của ta, chỉ dám ở trong lòng vụng trộm thích chàng. Nhưng mà, ở trong mắt chàng, ta chỉ là một nô tỳ, một món đồ chơi chàng có thể tùy ý tặng cho người khác!

Không biết từ khi nào ánh mắt của Chu Tử trở nên mơ hồ, không nhìn thấy được Triệu Trinh ở trước mắt. Nhưng nàng vẫn như trước cố gắng thẳng lưng trợn tròn mắt nhìn hắn: "Nô tỳ, tạ Vương gia ân điển!" Lời của nàng nói ra có khí phách, nhưng lệ của nàng đồng thời cũng tràn mi.

Chu Tử dập đầu rời đi.

Thấy Chu Tử nước mắt tràn mi, Triệu Trinh buồn bực một trận, đứng dậy liền bước ra ngoài, lúc đi ngang qua Chu Tử thì hắn dừng lại nhìn nàng: "Ngày mai bổn vương sẽ kêu Triệu Quý lại đây đem ngươi đi!" Nói xong, chính hắn tức giận gần chết, theo thói quen muốn nâng chân định đạp Chu Tử một cái, lại cứng người ngừng lại — sao Chu Tử có thể chịu được một cước dưới cơn thịnh nộ của hắn chứ? — Triệu Trinh vừa đổi ý, một cước đạp trúng cái bàn nhỏ bằng gỗ Tử Đàn bên trái Chu Tử, nhất thời "Ầm" một tiếng, cái bàn nhỏ ngã lật trên mặt đất, từng chồng từng chồng tơ lụa xen lẫn mấy hộp trang sức đặt trên bàn rơi đầy đất, phát ra âm thanh "lốp đốp".

Triệu Trinh sải bước đi ra ngoài, trước khi ra cửa còn mạnh tay đập gãy cửa.

Chu Tử rốt cục cũng buông lỏng sống lưng, thân thể mềm yếu khụy xuống, nàng nhào vào đống tơ lụa đầy đất khóc rống lên.

Lời đồn đãi lúc nào cũng có tốc độ nhanh nhất. Toàn bộ ma ma nha hoàn trong Diên Hi cư đều biết Chu Tử và gã sai vặt Triệu Quý làm việc trong thư phòng của Vương gia lôi lôi kéo kéo, bị Vương gia bắt gặp.

Tin tức này khiến vài người vỗ tay tỏ ý vui mừng — các nàng đã sớm chướng mắt Chu Tử cứ bám lấy Vương gia không buông; cũng có một số người phản ứng phức tạp một chút, nhưng cũng không muốn nhiều lời nói lung tung. Mọi người thống nhất quan điểm chính là — Chu Tử bị xui xẻo rồi.

Mấy cái nha đầu ở ngoại viện Diên Hi cư, lấy Tĩnh Di đứng đầu, sáng sớm đều đã thức dậy. Các nàng bận rộn bên ngoài viện, liền lập tức mượn cớ đi qua cửa nội viện, giống như vô tình nhìn trộm một chút. Nhưng nội viện im ắng, không có một chút động tĩnh nào. Không bao lâu, Chu Tử đã thức dậy, vẫn giống như thường ngày ra ngoài lấy nước rửa mặt.

Đến ca trực, Tĩnh Di Tĩnh Mục vội quan sát đánh giá một chút, phát hiện búi tóc của Chu Tử không rối, quần áo cũng rất chỉnh tề, chỉ có mí mắt sưng đỏ và đôi môi tái nhợt bán đứng nàng, nhìn qua có vẻ phờ phạc rũ rượi.

Tĩnh Di vừa chỉ huy nhóm tiểu nha đầu chuẩn bị dụng cụ rửa mặt cho Vương gia, vừa cười hỏi Chu Tử: "Chu cô nương, Vương gia rửa mặt chải đầu ở phòng ngủ, hay là rửa mặt chải đầu ở chính đường?"

Chu Tử vẻ mặt bình tĩnh: "Vương gia ở trong thư phòng, vào trong thư phòng rửa mặt chải đầu đi! Bảo Tĩnh Mục mang theo người đi vào thư phòng đi," nàng quay đầu nói với Tĩnh Di nói, "Bảo phòng bếp chuẩn bị cháo đậu xanh và màn thầu là được!" Nói xong, Chu Tử tự mình rời đi.

Tĩnh Di và Tĩnh Mục nhìn nhau.

Tĩnh Mục phát hiện trên búi tóc Tĩnh Di cắm một trâm ngọc hình đóa hoa, trên mặt cố ý trang điểm, đẹp tựa như hoa như ngọc, trên người mặc áo đôi mới tinh màu hồng nhạt thêu hoa sơn trà đỏ tươi, váy dài màu trắng, nhìn qua thướt tha hơn ngày thường nhiều.

Tĩnh Di phát hiện tóc Tĩnh Mục thơm ngào ngạt, mới thoa không ít tinh dầu hoa nhài rất đắt tiền, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết bôi một lớp phấn, trên môi nho nhỏ thoa chút son, xinh đẹp diễm lệ hơn ngày thường mấy phần.

Ánh mắt của hai nàng va chạm nhau, thoắt cái quay đi ra. Đều biết Chu Tử và Vương gia có hiềm khích, hôm nay là cơ hội khó có được, không lợi dụng thật tốt thì mới là đứa ngốc!

Tĩnh Mục lấy tay chỉnh tóc mái một chút, xoay người phân phó mấy tiểu nha hoàn đang cầm dụng cụ rửa mặt: "Theo ta vào thư phòng!"

"Vương gia, nên rửa mặt chải đầu ạ." Đứng ở ngoài cửa thư phòng, Tĩnh Mục ôn nhu nói.

"Vào đi!" giọng Vương gia hình như có chút khàn khàn, không giống bình thường.

Tĩnh Mục quay đầu về tiểu nha hoàn đứng phía sau ra dấu tay, ý bảo tiểu nha hoàn đẩy cửa ra.

Cửa thư phòng bị đẩy liền mở ra, tiểu nha hoàn nhìn một chút, thấy không còn việc gì sai bảo, liền khom người lui xuống. Tĩnh Mục lúc này mới yên tâm lớn mật mà thẳng bước đi vào.

Trên giường nhỏ cạnh bàn đọc sách, Vương gia đang nằm hai tay gối đầu, mắt nhìn lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì. Áo giáp trên người hắn cũng chưa cởi ra, chỉ có mũ chiến màu vàng đặt ở trên bàn đọc sách.

"Vương gia," Tĩnh Mục duyên dáng thướt tha tiến lên, vén áo thi lễ, "Hiện tại rửa mặt chải đầu được chưa ạ?"

Triệu Trinh khẽ chống hai tay, từ trên giường ngồi dậy.

Tĩnh Mục nhanh chóng nhìn lướt qua, phát hiện Vương gia trừ bỏ sắc mặt có chút tái nhợt, cũng không có gì khác thường.

Sau khi hầu hạ Triệu Trinh rửa mặt xong, Tĩnh Mục vội hỏi: "Vương gia, có muốn nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo không?"

Triệu Trinh nhìn áo giáp trên người mình một cái, hờ hững nói: "Được."

Trở lại chính đường, Triệu Trinh nhìn lên mặt đất, phát hiện tất cả tơ lụa hòm trang sức linh tinh gì đó tối hôm qua bị mình đá ngã rơi đầy đất đều trở về chỗ cũ, sắp xếp thật chỉnh tề đặt trên bàn nhỏ gỗ Tử Đàn.

Hắn trở lại phòng ngủ, phát hiện hết thảy đều giống như bình thường, đồ vật vẫn ở đúng vị trí cũ, chỉ có màn bằng ngọc được vén cao, trên giường cũng sắp xếp chỉnh tề, phía trên để một bộ quần áo. Triệu Trinh bước lên nhìn thấy, ra là quần áo hôm nay mình phải mặc, Chu Tử sắp xếp từ tiết khố, trung y, cho đến áo khoác thường phục đều để theo thứ tự từ trên xuống dưới, bên cạnh để ngọc quan mà mình thường đeo.

Hắn bần thần cả người, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Tĩnh Mục nhìn Vương gia đứng đó không nói lời nào, vội hỏi: "Vương gia, bây giờ nên thay quần áo thôi!"

Triệu Trinh phất phất tay: "Ngươi đi ra ngoài, ta tự thay!"

Tĩnh Mục lặng yên không một tiếng động thi lễ một cái, lui xuống. Ở trong sân, nàng đụng phải Tĩnh Di, phát hiện mới đây mà Tĩnh Di đã thay một thân quần áo màu sắc sáng rõ, trên búi tóc là một cây trâm có hình chuỗi hoa quế nhỏ như hạt gạo, còn ngửi thấy một mùi hương tràn đến.

18. Quyển 2 – Chương 18

Chương 18: Thu dọn hành lý, Chu Tử lưu tình

Nhìn thấy Tĩnh Mục đi ra, trong lòng Tĩnh Di vui vẻ, nét mặt toả sáng, chỉ huy tiểu nha hoàn dọn bàn bưng bữa sáng lên. Nhóm tiểu nha hoàn đã bưng bữa sáng lên, đặt trên bàn ở chính đường. Tĩnh Di thấy tất cả đã xong xuôi, phất tay kêu nhóm tiểu nha hoàn đi ra ngoài, chính mình đi đến ngoài cửa phòng ngủ, cung kính nói: "Vương gia, có muốn nô tỳ hầu hạ không ạ?"

"Không cần!" Vừa dứt lời, Triệu Trinh đã bước ra.

Tĩnh Di liếc mắt nhìn trộm một cái, phát hiện thần sắc Vương gia bình tĩnh, mặt không chút thay đổi, trên đầu đã thay bằng ngọc quan thường đeo, trên người cũng mặc bộ thường phục ở nhà màu trắng nửa mới nửa cũ, thoạt nhìn dáng vẻ thực thoải mái buông lỏng, vội vàng bước lên phía trước hành lễ một cái, dẫn Vương gia đi đến cạnh bàn ăn.

Triệu Trinh ngồi trước bàn ăn, nhìn nhìn một hồi, không thèm ăn chút nào, lại ngửi được từ trên người Tĩnh Di đứng bên cạnh đang gắp thức ăn truyền đến mùi hoa quế nồng nặc, tâm tình càng thêm không tốt, dừng một chút, mới nói: "Ta tự mình ăn, ngươi đi ra ngoài trước đi!"

Tĩnh Di nhìn Vương gia một cái, rũ mắt khom người nói: "Dạ." rồi từ từ lui xuống.

Rốt cuộc Triệu Trinh cũng không ăn điểm tâm.

Hôm nay hắn còn phải gặp một vị khách rất quan trọng, không được phép trì hoãn nữa, ngồi trong phòng nhìn một bàn điểm tâm ngây ngẩn một hồi, cuối cùng đứng dậy đi ra ngoài thư phòng.

Vị khách quan trọng mà hắn phải gặp chính là Trường Sử (quan chép sử) của phủ Bắc Tĩnh vương — Tôn Thiếu Hải.

Ngày hôm qua, vị quan Trường Sử này đã phái người đưa thiệp bái kiến, sáng sớm hôm nay đã tới rồi, đang ở trong phòng chờ được gặp. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, từ xa đã thấy Nam An Vương gia dẫn theo hai tùy tùng đi tới, trên người không mặc lễ phục Thân Vương, mà mặc một kiện áo bào trắng thường mặc ở nhà, tuy rằng trên khuôn mặt tuấn mỹ không có ý cười, nhưng mới nhìn liền cảm thấy rất là thân thiết.

Triệu Trinh một đường không nhanh không chậm đi tới, trong lòng đang suy nghĩ nên nói chuyện thế nào.

Bắc Tĩnh vương —Triệu Chính là do Thục phi Thượng thị sinh ra, đứng hàng thứ hai trong nhóm hoàng tử còn sống sót của thánh thượng, cũng được phong vương khi mười hai tuổi, được phong làm Tĩnh Vương, bởi vì đất phong ở Bắc Cương, cho nên được gọi là Bắc Tĩnh vương. Nhưng hắn luôn luôn rất được phụ hoàng sủng ái, mặc dù có đất phong, nhưng đặc biệt được Hoàng thượng cho phép ở tại Kim Kinh như cũ, trở thành một cái gai lớn luôn luôn đâm vào lòng Thái tử.

Nên xử lý quan hệ với hắn như thế nào là việc luôn khiến Triệu Trinh phải suy nghĩ đắn đo — vừa không thể quá gần, gần thì không riêng gì Thái tử bất mãn, mà cũng khiến Phụ hoàng sẽ sinh nghi; lại không thể quá xa, quá xa ngộ nhỡ tương lai phát sinh biến cố, thì khi gặp nhau cũng không tốt.

Vị nhị hoàng huynh Triệu Chính này, khắp thiên hạ đều biết dã tâm bừng bừng của hắn ta mà hắn ta cũng không thèm che giấu. Triệu Chính vẫn dốc sức lôi kéo Triệu Trinh đang nắm binh quyền trong tay, ý đồ muốn đối kháng đại ca của bọn họ – đương triều Hoàng Thái tử Triệu Dục. Quan Trường sử của phủ Bắc Tĩnh vương tới đây lần này, chẳng những mang thư của Triệu Chính đến, còn đưa tới rất nhiều lễ vật cùng bốn vị mỹ nhân tuyệt sắc của Tô Châu.

Triệu Trinh chỉ nhận thư xem một chút, danh mục quà tặng hay cái gì khác đều giao cho ngoại quản gia Triệu Thanh xử lý. Triệu Thanh chính là chồng của nội quản gia Trương ma ma, vợ chồng hai người vừa thương lượng, lập danh sách quà tặng lễ vật nhập vào kho, bốn vị tiểu mỹ nhân của Tô Châu thì bảo thị nữ đưa đến nội viện của Vương gia là được rồi!

Xem xong thư, hắn bảo Triệu Quý cho gọi Trường Sử của phủ Bắc Tĩnh vương tiến vào.

Quan Trường Sử vừa tiến vào, liền trầm giọng thỉnh an: "Bái kiến Vương gia!"

Triệu Trinh vừa nghe đến giọng nói quen thuộc này liền ngẩng đầu lên, ngập ngừng kêu một tiếng "Nhị ca!"

Triệu Chính mặc trang phục quan Trưởng Sử cúi chào xong ngẩng đầu lên, vươn người như ngọc thụ lâm phong(*) đứng ở đó, trên gương mặt có chút tương tự Triệu Trinh lộ vẻ bất cần đời cười: "Tam đệ, nhị ca đến thăm ngươi đây!"

(* Ngọc thụ: có tên gọi là khác là Cây cảnh tiên, Yến tử chưởng, Vạn niên thanh, có nguồn gốc từ Nam Phi, hiếm khi ra hoa, có người cho rằng hoa của nó là điềm báo của sự may mắn. Thường được đem so sánh với phong thái của nam nhân. Vd – Ngọc thụ lâm phong: cây Ngọc đón gió).

***

Chu Tử nằm ở trên giường khóc đến nửa đêm, suy nghĩ cả một đêm.

Nàng vốn nghĩ đã rất bằng lòng với số mệnh, cho dù tương lai lớn tuổi tàn phai cũng vẫn sẽ đi theo Vương gia, không được sủng cũng không sao cả, chỉ cần có thể ở gần hắn một chút, có thể nhìn thấy hắn là tốt rồi. Ai ngờ kết thúc lại đến nhanh như vậy. Nàng còn chưa tròn mười sáu tuổi, hạnh phúc cũng đã kết thúc.

Có lẽ tương lai sẽ gặp được người tốt, nhưng sao nàng có thể nào quên được Triệu Trinh? Đây là nam nhân đầu tiên của nàng, người đầu tiên mà nàng thích nhất a!

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng thực áy náy với Đào ma ma cùng Triệu Quý. Đào ma ma đối xử tốt với mình như vậy, nhưng mình lại thật sự hại mẹ con họ rồi. Cưới nữ nhân mà chủ tử đã thu dùng qua, Triệu Quý làm sao có thể còn được trọng dụng đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, thật sự ngủ không được, nàng đốt nến bắt đầu dọn dẹp hành lý. Đồ của nàng thật sự không nhiều lắm, gom thành một bọc quần áo là xong rồi. Thu dọn xong hành lý, thổi tắt ngọn nến, nàng ngồi bên giường, nhìn trăng lưỡi liềm treo trên ngọn trúc xanh ngoài cửa sổ, nước mắt lại chảy ra — chưa đến tám ngày nữa là sinh nhật mười sáu tuổi của nàng!

Chu Tử vẫn không ngủ được, nàng nghĩ Vương gia không ở chính đường và phòng ngủ, vậy mình nên đi dọn dẹp chính đường và phòng ngủ thôi. Thu dọn xong một bãi chiến trường hỗn độn ở chính đường, Chu Tử lại bước vào phòng ngủ của Triệu Trinh.

Phòng ngủ của Triệu Trinh tương đối có khí chất nam tính, phòng rất lớn, không bày biện hoa lệ phức tạp gì, trên tường chỉ treo một thanh bảo kiếm, trên án thư (bàn đọc sách) chỉ đơn giản có giấy và bút mực. Nơi duy nhất có vẻ hoa lệ chính là chuỗi rèm bằng ngọc trên giường, đây là thứ Chu Tử nhìn thấy ở nhà kho trong viện, thấy đẹp mắt như vậy mà lại bị bỏ không trong nhà kho, nên dùng rèm chuỗi ngọc thay cho rèm che vốn bằng lụa trắng.

Chu Tử quét tước thu dọn phòng ngủ xong, lại bắt đầu sửa sang lại y phục cho Vương gia.

Áo ngoài của Triệu Trinh chia làm ba loại, một là lễ phục Thân Vương, một là thường phục tiếp khách, một là thường phục mặc ở nhà. Y phục vốn đã được sắp xếp thật chỉnh tề, Chu Tử lại sửa sang thêm lần nữa. Gấp quần áo xong, nàng lại lấy y phục mà Triệu Trinh phải thay ra, xếp thật gọn gàng thứ tự đặt ở trên giường.

Sau khi sắp xếp y phục xong, Chu Tử ngơ ngác ngồi bên giường, cầm trung y và tiết khố được xếp trên cùng của Triệu Trinh lên, ôm vào trong lòng. Qua nửa ngày nhìn ngơ ngẩn mới để xuống. Nàng vốn muốn lấy đi một bộ trung y của Triệu Trinh để lưu lại chút kỷ niệm, lại nghĩ ngộ lỡ lúc vừa ra khỏi cửa, Trương ma ma muốn soát người, trước mặt mọi người lại bị lục soát ra kia chẳng phải là muốn mất mặt sao?

Vì thế mới bỏ qua ý tưởng này.

Nàng vô cùng buồn chán ngồi một lúc, cuối cùng thở dài, đứng dậy rời đi.

Lúc này sắc trời bên ngoài lờ mờ, xa xa truyền đến một tiếng gà gáy, ngay sau đó tiếng gà gáy từ xa xa bắt đầu liên tiếp truyền đến. Không biết là đã gáy lần thứ mấy rồi.

Rạng sáng không khí rất trong lành nhưng hơi lành lạnh, Chu Tử không mặc thêm áo ngoài, cảm thấy cả người lạnh đến nổi cả một tầng da gà. Nàng cúi đầu, bước từng bước chậm rãi về căn phòng nhỏ trong dãy nhà kề của mình.

Chu Tử đứng một mình trong căn phòng nhỏ, thương tâm hồi lâu, đã sớm không còn nước mắt, lặng lẽ suy nghĩ tìm biện pháp. Đột nhiên, một trận ồn ào huyên náo xóa đi tĩnh mịch, Chu Tử lấy lại bình tĩnh, nán lại không muốn đi ra, lại nghe được tiếng Trương ma ma gọi mình.

Chu Tử nghĩ Trương ma ma tới mang mình đi, từ trên giường ngồi dậy, thở sâu tự trấn tĩnh lại một chút rồi đứng dậy cầm áo kép mặc vào, lại sửa sang cho chỉnh tề một chút, lúc này mới ra ngoài nghênh đón. Đến bên ngoài, thấy Trương ma ma ngẩng đầu bước đi phía trước, phía sau còn có vài ma ma cùng tiểu nha hoàn đi theo. Sau khi tiến vào sân, bước chân của Trương ma ma không ngừng lại, mang theo đám người xem cả viện một lần, rồi mới nói với Chu Tử: "Phủ Bắc Tĩnh vương đưa cho Vương gia mấy nữ hài tử, buổi chiều sẽ đến đây, ta tới trước xem qua phòng ốc một chút!"

Nguyên lai là không phải đến đem mình đi, có lẽ Vương gia còn chưa ra lệnh cho Trương ma ma. Trong lòng Chu Tử đầu tiên là cảm thấy may mắn một chút, tiếp đó nghĩ đến lời Tĩnh Di nói về bốn vị mỹ nhân Tô Châu kia, trong lòng vẫn đau thương một chút, vội rũ mắt xuống ra vẻ đang chăm chú lắng nghe.

Trương ma ma đã sớm xem kỹ phòng ốc xong, lúc này đang đứng dưới bóng mát của viện phía đông, bắt đầu chỉ huy xung quanh phân công nhiệm vụ: "Dọn dẹp sạch sẽ hai gian phòng phía đông, cũng dọn luôn cả hai gian phòng phía tây đi, bốn gian vậy là đủ rồi. Họ mang theo tiểu nha đầu vẫn thường đi theo ở đây là được rồi, Vương gia vào phòng của ai, thì để nha đầu của người đó qua ngủ cùng Chu Tử!"

Những ma ma nha hoàn kia vội vàng lên tiếng vâng dạ, rất nhanh đã tản ra đi dọn dẹp phòng. Trương ma ma dường như lúc này mới nhớ tới Chu Tử, trên mặt mang vẻ cười nhìn nàng một cái, hòa nhã nói: "Chu Tử à, về sau người trong nội viện của Vương gia sẽ càng ngày càng nhiều, ngươi ở lại trong phòng của Vương gia mà hầu hạ cũng không thuận tiện cho lắm, như vầy đi…" Bà chau mày suy nghĩ một chút, chỉ vào gian phòng nhỏ để mấy thứ đồ linh tinh ở phía đông bắc, nói: "Ngươi ở gian phòng đó đi, gần phòng ngủ của Vương gia, sau này người khác đi vào hầu hạ Vương gia, ngươi canh giữ nơi đó cũng thuận tiện đi vào dọn dẹp!"

Chu Tử nghe xong lời này, cảm thấy vô cùng khuất nhục, nhưng vẫn cúi đầu hành lễ: "Tạ ma ma đã chiếu cố! Chỉ là, nô tỳ đã dời đến gian nhà nhỏ ở góc đông nam…"

Trương ma ma ngẩng đầu nhìn gian nhà kề nhỏ ở góc đông nam, dường như cách phòng của Vương gia xa hơn, bà cũng không nói gì.

Nương nương trong cung vốn bảo chọn một cô nương xinh đẹp lại thành thật làm thông phòng cho Vương gia, không nghĩ tới Chu Tử này đẹp thì có đẹp nhưng thật ra có hơi kỳ lạ, bình thường làm cái gì đều rất khiêm tốn, ăn mặc cũng rất mộc mạc, chỉ là tâm địa không tốt, không hề thành thật, xúi giục Vương gia đem ba nữ tử được đưa đến cùng lúc với nàng: một người bị đánh một trận rồi đuổi đến thôn trang, một người thì bị đánh đến chết, còn lại một người kia bị gạt sang một bên ở trong chính viện. Hôm qua còn bị Vương gia bắt gặp đang lôi lôi kéo kéo với Triệu Quý… Nghĩ đến đây, Trương ma ma quan sát Chu Tử một chút, phát hiện nàng mặc dù búi tóc chỉnh tề quần áo sạch sẽ, nhưng mí mắt sưng đỏ, vừa nhìn một cái đã biết khóc lóc dữ lắm rồi, chắc là ở trước mặt Vương gia khóc nháo ỉ ôi náo loạn rồi, trong lòng bà càng không thích.

Nhiều người thì lớn sức, lại nói do Trương ma ma tự mình chỉ huy, cho nên chưa tới giữa trưa, bốn gian phòng đã được thu dọn xong. Mọi người đã tản đi hết, toàn bộ nội viện chỉ còn lại mình Chu Tử, nàng vẫn ở trong phòng mình như cũ. Gian phòng này của nàng rất nhỏ, chỉ bày có một cái giường, một cái bàn và một cái rương không còn chỗ trống. Ngồi trên giường, nhìn từng khóm trúc xanh bên ngoài cửa sổ, Chu Tử lại bắt đầu ngẩn người.

Lúc xế chiều, Trương ma ma mang theo bốn vị mỹ nhân cùng tiểu nha hoàn của các nàng đi vào. Bốn vị mỹ nhân có tên là: Minh Nguyệt, Hàn Tinh, Ngọc Liên, Thu Đồng.

Chu Tử đã bình tĩnh lại, mỉm cười đi ra nghênh đón, cũng không nói nhiều lời. Nàng quan sát bốn vị mỹ nhân này, trong lòng âm thầm bình luận. Bốn vị mỹ nhân thật sự đều là tuyệt sắc, hơn nữa mỗi người lại có nét nổi trội riêng: Da Minh Nguyệt trắng như ngọc; mắt Hàn Tinh lấp lánh như sao mờ trong đêm lạnh; dáng người Ngọc Liên thướt tha; Thu Đồng lại đoan trang hào phóng — Xem ra, phủ Bắc Tĩnh vương lần này bỏ ra khá nhiều công sức, cho dù Vương gia thích loại hình mỹ nhân nào, cũng sẽ tìm được một người trong bốn vị này! Ngay cả bốn tiểu nha hoàn đi theo kia, cũng đều là tiểu mỹ nhân nhất đẳng.

Trương ma ma dàn xếp chỗ ở cho bốn vị mỹ nhân xong liền rời đi. Bốn vị mỹ nhân giống như cũng không có ý định giao lưu tình cảm, sau khi hàn huyên với Chu Tử, liền mang theo tiểu nha đầu ai về phòng người nấy.

Chu Tử lại trở về gian phòng nhỏ của mình, nằm xuống giường, cả đêm qua nàng đã một đêm không ngủ, hôm nay lại ép buộc một ngày, cho dù bụng đầy tâm sự, nhưng thân thể mệt mỏi cực kỳ, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

...

Nàng bị giọng nói chưa bao giờ bùng nổ lớn như thế của Triệu Trinh đánh thức.

Quay lại Mục lục

19. Quyển 2 – Chương 19

Chương 19: Đêm mưa gió, khổ luyện kỹ thuật

Triệu Trinh ở Ngoại thư phòng uống rượu cùng Nhị hoàng huynh suốt đêm, uống cho say khướt mới trở về. Triệu Anh cùng Triệu Dũng lo lắng, đỡ hắn vào nội viện.

Trong nội viện thoạt nhìn qua đèn đuốc sáng trưng, hầu như từng phòng cũng đều thắp đèn, trừ phòng của Triệu Trinh.

Triệu Trinh say thật, thậm chí là say khướt. Hắn loạng choạng tiến vào nội viện, đứng ở giữa sân, đẩy Triệu Anh Triệu Dũng đang có ý muốn đỡ của hắn ra: "Buông ra, bổn vương có thể tự đứng được!"

Hắn lắc lư, lại lảo đảo, trong cơn choáng váng nỗ lực, cuối cùng rốt cục cũng giữ được thăng bằng. Triệu Trinh chắp hai tay sau lưng, bày ra tư thế ngọc thụ lâm phong, trừng mắt phượng, quát lớn: "Bọn bây chết sạch cả rồi sao, sao không có người đi ra nghênh đón bổn vương!" Tiếp theo liền biến thành đứa trẻ, dậm chân hô to: "Chu Tử, ngươi lăn ra đây cho ta!"

Bốn vị mỹ nhân mới đến đứng trước cửa sổ, lo lắng nhìn Nam An Vương gia đang đứng bên ngoài mượn rượu làm càn, cảm thấy tuy rằng Vương gia say khướt, ngôn ngữ thô lỗ la hét, nhưng mắt phượng môi đỏ một thân áo bào trắng giày đen, dáng người cao gầy, thật sự là một vị thiếu niên tuấn mỹ hiếm thấy, nếu đem so với chủ tử Bắc Tĩnh Vương gia, chỉ có hơn chứ không kém. Các nàng có ý muốn ra ngoài nghênh đón, nhưng vị mỹ nam này cứ luôn miệng gọi "Chu Tử", vì thế cũng không dám ra ngoài tự rước lấy xui xẻo từ vị Vương gia này.

Chu Tử đang ngủ say, chợt nghe thấy Vương gia lớn tiếng gọi tên mình, lập tức tỉnh dậy, không kịp sửa sang lại đầu tóc quần áo, bộ dạng còn ngái ngủ bước ra ngoài.

Đứng sau cửa sổ, bốn vị tiểu mỹ nhân nhìn thấy Chu Tử đi ra ngoài, biết đã có lá chắn, vội vàng làm như cũng có ý tứ mang theo tiểu nha đầu từ trong phòng đi ra, thướt tha lượn lờ đứng phía sau Chu Tử, chuẩn bị cùng Chu Tử hành lễ với Vương gia.

Triệu Trinh bị Chu Tử vắng vẻ một ngày một đêm, tích đầy một bụng hỏa khí, lại cùng nhị ca uống say khướt, đầu óc ầm ầm loạn thành một đoàn, vốn có chút ý tứ muốn đơn giản mượn rượu giả điên tìm bậc thang đi xuống, kết quả là nhìn thấy Chu Tử như con ốc sên chậm chạp trườn trườn từ trong phòng nhỏ ra.

Hắn vừa híp mắt nhìn, phát hiện Chu Tử tóc mây xoã tung vẻ mặt gợi tình, đôi mắt to sưng đỏ ngập nước trong suốt; nhìn xuống chút nữa, thấy Chu Tử không mặc áo khoác ngoài, chỉ mặc một thân trung y màu trắng dài tay, bởi vì làm từ tơ tằm, nên dưới ngọn đèn có chút trong suốt, bầu ngực tròn trịa phấn hồng rũ xuống, đầu nhũ hoa đầy đặn cao ngất như muốn giãy giụa thoát khỏi trói buộc.

Triệu Trinh đầu tiên là cảm thấy bộ phận dưới bụng căng thẳng, bất quá nhanh chóng nhớ ra bên cạnh mình còn có nam nhân khác, hắn hồ nghi nhìn sang Triệu Anh Triệu Dũng đang đứng bên cạnh, phát hiện bọn họ đã "mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực" không dám nhìn loạn, trong lòng liền cảm thấy giận dữ, biết mình đoán nhất định không sai, quả thực Chu Tử ăn mặc lộ liễu đã bị nam nhân khác nhìn thấy, hắn nhất thời cảm thấy cơn giận dâng trào tức sùi bọt mép, xông lên ôm lấy Chu Tử đi nhanh trở về phòng ngủ của mình, sau đó "rầm" một tiếng đóng cửa phòng lại.

Triệu Anh Triệu Dũng hầu hạ Vương gia hơn mười năm, chưa bao giờ thấy Vương gia tửu lượng kém, sau khi say rượu còn náo loạn đến vậy, nhất thời bốn mắt nhìn nhau, không biết nói gì. Triệu Dũng cơ trí nhất, sờ sờ cái mũi, trong lòng có chủ ý. Hắn phất tay ra hiệu cho bốn vị mỹ nhân, ý bảo bốn vị mỹ nhân quay về phòng ngủ, còn mình thì lôi kéo Triệu Anh đang đứng ngây như phỗng ra đó.

Quăng Chu Tử lên giường, Triệu Trinh liền đè lên xé rách y phục Chu Tử.

Triệu Trinh thật sự rất thô lỗ, Chu Tử chưa từng thấy hắn có bộ dạng này, hơn nữa ngửi thấy mùi rượu trên người hắn xông vào mũi, có chút sợ hãi, liền giãy dụa. Lúc giãy dụa, móng tay của nàng vô ý cào một đường trên mặt Triệu Trinh, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của Triệu Trinh nhất thời hiện ra một vệt máu, một giọt máu nhỏ xuống.

Nhìn thấy trên gương mặt tinh xảo trơn nhẵn của Triệu Trinh hiện ra một vệt máu, Chu Tử trợn tròn mắt, nàng chột dạ một hồi, cũng không dám lộn xộn nữa, ngoan ngoãn nằm yên, mặc hắn thu thập.

Triệu Trinh đầu óc choáng váng hồ hồ, Chu Tử bất chợt ngừng giãy dụa, hắn theo bản năng mỗi tay bắt lấy một bên 'meo meo' của Chu Tử đã lộ ra ngoài, một trái một phải lần lượt thay phiên hôn mút.

Hai người đã ở cùng nhau một khoảng thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên Triệu Trinh hôn ngực của Chu Tử. Bị Triệu Trinh sờ soạng vuốt ve bầu ngực, Chu Tử cảm thấy có chút đau, lại mang theo chút tê dại. Lúc Triệu Trinh mút hôn cọ xát, liếm liếm đỉnh nhọn trước ngực, nàng khó nhịn, tim đập càng nhanh, toàn thân giống như có điện chạy qua, hai chân bắt đầu phát run. Hạ thân của Chu Tử bỗng cảm thấy trống rỗng mát mát, đang muốn xuôi theo Triệu Trinh, đợi một lát thì thấy Triệu Trinh không nhúc nhích, lúc này mới phát hiện Triệu Trinh đang dựa vào 'meo meo' của nàng ngủ ngon lành, còn thoải mái khẽ ngáy khò khò nữa chứ!

Chu Tử thực buồn bực.

Một lát sau, cảm giác nhộn nhạo trên người qua đi, nàng mới đứng dậy giúp Triệu Trinh cởi quần áo, sau đó kéo chăn ra, đắp lên người Triệu Trinh và mình.

Rạng sáng, Chu Tử tỉnh lại trước. Nàng nhích lại gần gương mặt vẫn đang say ngủ của Triệu Trinh, nhìn kỹ một chút, phát hiện trên mặt Triệu Trinh có một vết xước kéo dài từ khóe mắt đến khóe miệng, vết máu tuy rằng đã khô, nhưng nhìn qua thật sự là phải giật mình không thể ra ngoài gặp người.

Chu Tử biết chuyện này sẽ náo loạn ầm ỹ, vội vàng sửa sang quần áo lại một chút, len lén quay về phòng mình. Sau khi về phòng, nàng cài then cửa lại, 'bịt tai trộm chuông'(*) chui vào trong ổ chăn.

Vương gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!

(* bịt tai trộm chuông: tự lừa mình dối người)

Sau khi Triệu Trinh tỉnh lại, phát hiện trong phòng ngủ chỉ có một mình mình. Hắn nằm trên giường, chuyện tối hôm qua như rõ ràng trước mắt. Triệu Trinh uống say, lúc ấy quả thật đầu óc mơ màng choáng váng, nhưng chuyện phát sinh sau đó sao hắn dễ quên được. Triệu Trinh cảm thấy mặt mũi nóng ran, tối hôm qua trước mặt người ngoài mình say khướt gây loạn, thật sự là quăng hết mặt mũi rồi.

Xuống giường, Triệu Trinh theo thói quen nhìn thoáng qua chiếc gương bên giường, lập tức ngây dại ra: trên mặt có một vết xước dài vắt ngang nửa bên mặt. Hắn cố gắng nhớ lại, chỉ nhớ rõ mình đè Chu Tử xuống hôn meo meo, có thêm vết xước này lúc nào?

Triệu Trinh bắt đầu đi qua đi lại trong phòng, suy tư một vấn đề trọng yếu: Nhị ca còn đang ở tịnh xá trong chính điện. Nhưng bộ dạng này của hắn làm sao dám đi ra ngoài gặp người? Gặp hay không gặp, đây thật sự là một vấn đề.

Hắn nhẹ tay nhẹ chân mở cửa ra, đang muốn ngoắc kêu ám vệ Triệu Hùng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bốn gương mặt nữ xa lạ đứng trước mặt hắn, đằng sau còn dẫn theo bốn tiểu nha đầu trong tay bưng dụng cụ rửa mặt.

Nam An Vương gia Triệu Trinh tuấn mỹ, trên mặt mang theo một vết cào dài, lập tức rất khó giữ bình tĩnh, cảm thấy rất mất mặt, có chút há hốc mồm, cuối cùng quyết định giơ chân…

Ngày hôm qua bốn vị mỹ nhân Tô Châu và tiểu nha đầu của các nàng đã tận mắt nhìn thấy Nam An Vương gia say khướt, mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn cảm thấy đây hẳn là phong phạm của đại nam nhân trong truyền thuyết thôi!

Các nàng ở Tô Châu được huấn luyện chuyên môn để hầu hạ vương công quý tộc, sáng sớm nghe được tiếng vang, liền cùng nhau đến chờ ở ngoài cửa, chuẩn bị hầu hạ Vương gia rửa mặt chải đầu. Ngay khi vừa nhìn thấy Vương gia, mấy vị mỹ nhân đều trương ra bộ dáng ngượng ngùng mềm mại cúi đầu một chút.

Hồi lâu vẫn chưa nghe Vương gia phân phó gì, ngẩng đầu trộm nhìn thoáng qua, các nàng lại nhìn thấy trên mặt Vương gia có một vết cào từ khóe mắt kéo dài đến khóe miệng, lập tức ngây dại, nhìn chằm chằm nơi đó, đang không biết nên nói cái gì, Vương gia liền mở miệng, giọng nói trầm thấp sẵng giọng: “Ai an bài cho các ngươi vào đây? Lập tức đi ra ngoài cho ta!”

Bốn vị tiểu mỹ nhân sửng sốt, còn chưa kịp mở miệng, Triệu Trinh đã hổn hển quát to: “Còn không mau cút đi!”

Bốn tiểu mỹ nhân xui xẻo mang theo tiểu nha đầu sợ chết khiếp lăn ra ngoài.

Sau khi các nàng rời khỏi, Triệu Trinh trở vào phòng đứng trước gương nhìn kỹ một hồi, nhanh chóng nghĩ ra biện pháp giải quyết vấn đề. Lúc này Triệu Hùng đã cầm một cái nón có màn che lại đây, Triệu Trinh đội nón che khuất hai má đi đến Ngoại thư phòng.

Bên ngoài Trương ma ma phải một lần nữa dàn xếp cho bốn vị tiểu mỹ nhân Tô Châu, nhất thời rối ren. Bất quá, Trương ma ma quả thật thực rất có trách nhiệm, trong lúc đang thu xếp hỗn loạn, vẫn lặng lẽ hỏi bốn vị tiểu mỹ nhân Tô Châu, xem có cần uống thuốc tránh thai hay không. Sau biết là không cần, Trương ma ma thực thất vọng rất muốn kêu gào nha!

Hôm nay Triệu Trinh cáo ốm, không gặp một ai, ngay cả nhị ca cũng bị cự tuyệt. Hắn tránh trong thư phòng thanh tịnh nửa ngày, nhưng thật ra là đang lôi mấy cuốn đông cung đồ Triệu Anh và Triệu Dũng mua về mà đọc, còn nghiêm cứu rất chi là tỉ mỉ, cuối cùng tương đối hài lòng, tâm đắc.

Đến buổi tối, Triệu Trinh ngồi trên giường, nhìn Chu Tử bị kêu tới đang ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Ngươi biết lỗi chưa?”

Chu Tử chột dạ không dám ngẩng đầu, thấp giọng ngập ngừng: “Nô tỳ biết lỗi ạ!”

Triệu Trinh nhìn Chu Tử giống như cô vợ nhỏ biết vâng lời quỳ ở đó, trong lòng mừng thầm, ngón tay thon dài khẽ gõ nhịp lên mép giường, cố gắng kiềm nén trái tim đang hân hoan nhảy nhót trong lồng ngực: “Vậy ngươi cảm thấy nên bồi thường bổn vương thế nào đây?”

Chu Tử không dám nhìn hắn, thấp giọng nói: “Vương gia muốn làm sao thì là như vậy?!”

Triệu Trinh thanh âm ột chút: "Thật sao?"

Chu Tử ngẩng đầu, ngước mắt nhìn gương mặt thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) tuấn mỹ của Triệu Trinh, còn nghiêm túc gật đầu lia lịa: "Dạ thật!"

Bộ dáng Triệu Trinh giống như tùy ý nói: "Vậy ngươi lại đây!"

Chu Tử rụt rè đứng dậy rồi đi qua, đến bên giường dừng lại.

Triệu Trinh kéo nàng đến trước mặt mình, hai tay duỗi ra, cách một lớp quần áo mỏng manh nắm lấy hai cái 'meo meo' của Chu Tử.

Chu Tử ngây ngẩn cả người, ánh mắt xoay đảo, nhìn khuôn mặt tuấn tú thanh lãnh bình tĩnh của Vương gia, lại nhìn nhìn đôi móng vuốt sói của Vương gia đang dùng sức nắm lấy hai bên ngực mình, trong lòng như có ngàn vạn con ngựa điên cuồng gào thét chạy qua, bất quá ánh mắt lại bắt gặp vết máu nổi bật trên mặt Vương gia, lại khuất phục, ngồi vào trong lòng Triệu Trinh, thuận tiện cho động tác của Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy thực hứng thú với ngực của Chu Tử, vừa xoa vừa nắn vừa chà xát rồi nắn bóp, nới vạt áo Chu Tử ra, đè Chu Tử xuống, nắm lấy hai tiểu thỏ ngọc thay phiên nhau gặm cắn. Trong lúc bận rộn, Vương gia còn phát biểu ý kiến: "Lớn hơn so với lúc trước, trước kia giống cái bánh bao, hiện tại giống quả đào tiên lớn!" Nói xong, Vương gia lại cúi người bắt đầu hôn liếm mút đỉnh đỏ hồng.

Hạ thân Chu Tử không biết đã ướt đẫm từ lúc nào, Triệu Trinh lấy tay sờ sờ, đùa nghịch làm cho nàng quỳ đưa lưng về phía mình, cái mông vểnh lên cao cao, mình thì lại xuống giường đứng ở phía sau nàng, cầm vật đã trương to của mình để vào nơi nào đó, hai tay nâng thắt lưng Chu Tử lên, dùng sức mãnh liệt đẩy vào, mạnh mẽ ra vào.

Hắn dùng lực ra vào, đồng thời một tay đỡ thắt lưng Chu Tử, một tay bắt lấy hai bầu ngực sữa của Chu Tử, xúc cảm mềm mại non mịn càng khiến cho huyết mạch toàn thân sôi trào, thầm nghĩ lại đẩy sâu thêm một chút, dùng lực thêm một chút.

Chu Tử cảm thấy vừa đau đớn lại thoải mái, cổ họng nhịn không được muốn rên rỉ ra tiếng, lại sợ người khác nghe thấy, cho nên dùng miệng cắn góc chăn liều mạng kiềm nén. Trong phòng chỉ có tiếng 'phành phạch' khi Triệu Trinh va chạm cùng tiếng thở hổn hển.

Không biết bắt đầu khi nào, bên ngoài trời đã đổ mưa. Mưa rất to, giọt mưa đánh vào cửa sổ đang đóng chặt phát ra thanh âm bùm bùm tách tách.

Lúc này Chu Tử mới thả lỏng toàn thân, phát ra âm thanh trong trẻo nũng nịu giống như tiếng khóc nhưng không phải là khóc. Thân thể của nàng như tự ý thức được, chủ động lui về phía sau nghênh hợp. Theo nhịp điệu mãnh liệt ra vào của Triệu Trinh, nàng thấy trong lòng từng đợt rung động, khắp cả tứ chi không biết đã mất đi tri giác khi nào, chỉ còn lại khoái cảm mãnh liệt kích thích thần kinh, làm cho linh hồn nàng phiêu bạt giữa không trung – dục tiên dục tử, giống như một đám mây trôi bồng bềnh.

Triệu Trinh bị nàng hút chặt mà run rẩy, hắn dùng lực nắm chặt thắt lưng Chu Tử, mãnh liệt ra vào vài cái, đẩy người về phía trước, sau vài lần đưa đẩy, hắn đem tinh dịch phóng thích thật sâu vào trong cơ thể Chu Tử.

Chu Tử ngủ thiếp đi, Triệu Trinh vỗ về thân thể của nàng, nhìn khuôn mặt đang say giấc của nàng, nhớ đến chồng sách xuân cung đồ nghiên cứu ban ngày, thầm nghĩ nghỉ ngơi một chút lại thử tư thế mới.

Ban đêm mưa liên tục "Ào ào" rơi xuống.

Chu Tử chỉ nhớ rõ mình đang ngủ lại bị Vương gia đùa nghịch mà tỉnh, không biết khi nào thì lại hôn mê bất tỉnh một lần nữa.

Buổi sáng Triệu Trinh thức dậy trước. Hắn vừa mở mắt liền phát hiện Chu Tử cả người trần trụi bị khóa chặt dưới thân mình, vội dời thân mình buông nàng ra. Không cần kiểm tra cẩn thận, hắn cũng biết tối hôm qua mình có hơi quá đà: mí mắt Chu Tử sưng đỏ, môi cũng bị cắn sưng lên, trên ngực đầy chỗ xanh đỏ. Nhìn xuống dưới, hai bên vòng eo còn in rõ hai dấu tay bên đậm bên nhạt. Triệu Trinh tách hai chân Chu Tử ra, phát hiện nơi đó vừa đỏ vừa sưng, hắn giơ tay sờ nhẹ, nếp uốn đỏ tươi vô thức co rút lại, một dòng chất lỏng màu trắng bị ép chảy ra ngoài.

Triệu Trinh rung động một trận, tiểu huynh đệ lại hơi rục rịch ngóc dậy. Hắn tận lực kiềm chế bản thân, nâng đùi Chu Tử lên, phát hiện trên đùi Chu Tử cũng bị hắn bóp để lại vài dấu ứ bầm.

Triệu Trinh lại hôn vài cái, lúc này mới tỉnh táo lại: Chu Tử vốn dĩ đã không để ý đến hắn, hiện tại thương tích đầy mình như vậy, không biết phải giải quyết thế nào đây!

Lúc Chu Tử tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng Triệu Trinh.

Trước lúc dời đi, hắn vậy mà cũng nhớ rõ dặn dò hạ nhân chuẩn bị nước nóng cho Chu Tử tắm.

Thuốc tránh thai vẫn đúng hạn được bưng lên, được Trương ma ma tự mình dẫn người bưng tới nữa chứ.

Nhìn Chu Tử mặt không chút thay đổi uống thuốc, Trương ma ma lại suy tư: bốn vị mỹ nhân tuyệt sắc mới tới, vừa tới đã bị Vương gia đuổi ra ngoài, nguyên lai năng lực của vị Chu Tử cô nương này cũng ghê gớm thật a!

20. Quyển 2 – Chương 20

Chương 20: Bị cười nhạo, Vương gia trấn định

Đến trưa, Chu Tử vẫn còn mệt mỏi, cuối cùng quyết định trốn trong phòng mình ngủ nửa ngày, mãi cho đến sau bữa cơm trưa mới rời giường. Nàng biết toàn thân mình đầy dấu vết không thể gặp người, liền mặc một bộ trung y cao cổ, bên ngoài khoác một cái áo vạt dài, phía dưới là cái quần dài che kín chân. Mặc như vậy xong, tự mình cảm thấy từ cổ đến chân đều đã được che phủ kín đáo, lúc này mới yên tâm.

Nàng đứng trước gương ngắm nghía, thấy mắt và môi đã bớt sưng rồi mới dám đi ra ngoài gặp người.

Thấy nàng đi ra, Tĩnh Túc đang trực ở ngoại viện nói cho nàng biết lúc sáng Đào ma ma phái người đến tìm nàng.

Chu Tử nghĩ một chút, đi tìm Đào ma ma trước.

Đào ma ma vừa thấy Chu Tử đến, không nói nhiều, trực tiếp kéo vào trong phòng.

Hai người cũng coi như là người cùng trải qua hoạn nạn, tất nhiên không nói nhiều lời vô nghĩa. Không cần Chu Tử mở miệng, Đào ma ma cũng biết Chu Tử đến để hỏi cái gì, vừa vào phòng ngồi xuống giường, liền lên tiếng: "Ta biết con muốn hỏi chuyện gì. Con cứ yên tâm, mọi chuyện đều đã được giải quyết!"

Lúc này Chu Tử mới yên tâm, cười hì hì nhìn Đào ma ma, khẽ vỗ ngực.

Đào ma ma nở nụ cười, khẽ quát nàng: "Vỗ nơi đó làm gì? Không sợ đau sao?" Lại đứng dậy cầm một cái hộp lớn lại đây, mở nắp ra để ở trên bàn cạnh giường.

Chu Tử nhích lại gần liền nhìn thấy, nguyên lai là một hộp bánh Trung thu còn nhỏ hơn so với bàn tay của đứa trẻ. Đào ma ma chỉ vào bánh Trung thu nói: "Chắc là con chưa chưa ăn cơm trưa, ăn trước một chút đi! Khoảng hai ngày nữa, đại quân của Vương gia sẽ xuất phát, tiết Trung thu và sinh nhật của con phỏng chừng không thể tổ chức ở Vương phủ rồi, nên mẹ nuôi làm ít bánh Trung thu cho con ăn trước!"

Chu Tử thích nhất là ăn bánh liên dung (bánh hạt sen), bánh đậu, mứt táo và mấy món đồ ngọt, thấy bánh Trung thu lại muốn chảy nước miếng, nàng cũng không khách khí, cầm lấy bánh Trung thu cắn một miếng thật to, phát hiện là bánh nhân đậu xanh, thực vui vẻ, lại cắn một miếng to khác.

Đào ma ma thấy nàng thích, lại lấy một cái có nhân hạt sen cho nàng. Sau đó sai tiểu nha đầu bên ngoài châm hai chung trà bưng vào. Chu Tử ăn bánh Trung thu, nghe Đào ma ma nói chuyện.

"Chuyện gửi bạc ngày ấy, Vương gia ra lệnh bảo Triệu Hùng hỏi Quý nhi xong, rồi sai quản sự đắc lực bên người là Triệu Phúc đi làm chuyện này, Quý nhi đã giao tất cả bạc, thư tín và túi đồ cho Triệu Phúc rồi. Con cứ yên tâm đi, Triệu Phúc là người có kinh nghiệm, là nhân tài trong nhóm quản sự ở Vương phủ, thêm nữa, Vương gia vẫn chưa yên tâm còn bảo Triệu Phúc dẫn theo hai binh lính trong phủ đi theo đấy!"

Chu Tử cắn một ngụm bánh Trung thu, chậm rãi nhấm nuốt, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Triệu Trinh bình thường rất lý trí, rất ít hiếm khi thể hiện tình cảm, lời nói ra thường xuyên làm cho nàng thương tâm. Nhưng hai người ở cùng nhau lâu như vậy, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ nhớ tới mà đối xử tốt với Chu Tử một chút, nhưng chỉ một chút ý tốt này lại thường khiến Chu Tử cảm động, cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Chính bởi vì những khoảnh khắc hạnh phúc hiếm hoi như vậy, ngắn ngủi như vậy, có vẻ thê lương và khó có được như vậy nên rất nhiều năm sau, Chu Tử đã quên hết tất cả những lúc Triệu Trinh đối xử không tốt với nàng, chỉ nhớ rõ thời khắc tốt đẹp ngắn ngủi hiếm hao này, lại còn nhớ rất nhiều năm.

Cho nên, nàng vẫn hạnh phúc cả đời.

Buổi chiều, trở lại nội viện Diên Hi cư, tâm tình Chu Tử thả lỏng. Nàng vốn muốn đi thăm Lục Hà, nhưng nghĩ lại, chuyện mấy ngày qua của mình không chừng Lục Hà đã biết rồi nhưng Lục Hà ngay cả tới hỏi thăm mình một tiếng cũng không thấy đâu, nghĩ đến liền cảm thấy hơi giận dỗi, cái gọi là tình bằng hữu chỉ đến thế mà thôi.

Trong lòng Chu Tử có chút khổ sở, bất quá, nàng luôn lòng dạ rộng rãi tinh thần sáng suốt, lại nói, đối với bằng hữu nhất định phải khoan dung, bằng không thì làm sao có thể làm bằng hữu được chứ? Lục Hà hơi ích kỷ, không phải đến bây giờ mình mới biết được!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nàng cũng kiềm chế được, không đi tìm Lục Hà.

Sau cơn mưa trời lại sáng, lúc này không khí cực kỳ tươi mát, bởi vì đã là giữa Thu, ánh mặt trời cũng không còn gay gắt nữa. Triệu Trinh không có trong nội viện, toàn bộ nội viện chỉ có một mình nàng. Chu Tử kéo cái ghế dài đến dưới tàng cây ngô đồng, nằm ở nơi gió thổi nhè nhẹ đó rất nhanh liền ngủ mất.

Đang trong mộng đẹp, nàng bỗng nhiên cảm thấy là lạ, môi ngưa ngứa, giống như bị sâu cắn một chút, hơi đau lại hơi ngứa, nàng lập tức tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Triệu Trinh đang khom lưng nhìn nàng!

Vì trên mặt Triệu Trinh bị thương nên không thể ra gặp người khác, nghĩ là hai ngày sẽ tốt thôi, cho nên vẫn tránh trong thư phòng, có chuyện gì đều giao cho Triệu Anh Triệu Dũng ra ngoài thông báo.

Hắn rốt cục cũng chịu gặp Triệu Chính.

Mặc dù hai ngày qua Triệu Chính bị bắt chờ, sinh ra đầy bụng lửa giận, nhưng khi vừa nhìn thấy trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hắn có một vết cào đỏ sậm thì lửa giận cũng liền bị dập tắt, chỉ vào mặt Triệu Trinh cười há há, hết nửa ngày cũng không dừng lại.

"Ta… ha ha ha… Ha ha ha ha ha…" Triệu Chính cười đến gập cả người, "Đến tột cùng là vị cô nương nào có ý tưởng sáng tạo như vậy… Đến nỗi có thể lưu lại một đường ở trên mặt đệ như vậy… Đệ cưỡng gian dân nữ sao… Đệ phải dùng đến cách đó sao… Ha ha ha ha…"

Triệu Trinh mặt không chút thay đổi chờ vị Nhị hoàng huynh 'hiếm khi gặp được chuyên lạ' này cười xong. Hắn chính là biết trước sẽ có kết quả như vậy nên mới không chịu gặp khách đấy thôi! Trong Vương phủ chỉ có một vị chủ tử là hắn, đương nhiên không ai dám giễu cợt trước mặt hắn, nhưng khách thì không nhất định thế, nhất là người như Triệu Chính vậy.

Triệu Chính rốt cục cũng bình tĩnh trở lại, nhận lấy khăn tay Triệu Trinh đưa qua lau khóe mắt cười chảy cả nước mắt.

Không phải hắn thích cười, chủ yếu là vị Tam đệ này từ nhỏ đã mang bộ mặt than, Cao Thượng thư lại là Đạo học thế gia, khiến cho hắn từ nhỏ đã phải chịu giáo dục chính là "Khôn ngoan" "Thận trọng", Triệu Trinh bị mẫu phi và ông ngoại hắn giống như tỉa cành chăm cây, dùng roi và trừng phạt tu bổ thành một hình tượng "Quân tử" tiêu chuẩn, hơn nữa còn là một "Quân tử" trung quân ái quốc thương dân.

Có ai ngờ "Quân tử" này lại có thể bị nữ nhân cào lên một đường trên mặt chứ! Việc này nếu xảy ra trên người Triệu Chính hắn thì nhìn sao cũng đều thích hợp, nhưng xảy ra ở trên người Triệu Trinh thì nhìn thế nào cũng đều thấy rất buồn cười!

Nghĩ đến đây, Triệu Chính vừa tỉ mỉ ngắm nghía thưởng thức hình dáng, màu sắc cùng độ lớn nhỏ của 'tác phẩm' trên nửa bên mặt Triệu Trinh, vừa lại muốn cười to. Bất quá, nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Triệu Trinh đang đứng bên cạnh, hắn rốt cục cũng nhịn xuống.

Triệu Trinh nhìn hắn bình tĩnh trở lại, lúc này mới bắt đầu giải thích.

"Nội tử… Nội nhân (*)…" Triệu Trinh vừa mở miệng đã biết là nói sai rồi, lập tức sửa miệng, ai ngờ còn chưa nói, rốt cục cuối cùng cũng nghĩ ra được từ có thể miêu tả chính xác địa vị của Chu Tử, "Người trong phòng của đệ… không cẩn thận quẹt trúng…" Hắn giấu diếm không xong, vì thế trầm mặc.

(*nội tử, nội nhân: vợ)

Triệu Chính đã cười đủ, thấy hắn quẫn bách như thế, liền nói đến đề tài khác thích hợp: "Đại quân ngày kia sẽ xuất phát, đệ có tính toán gì không?"

Nói đến chính sự, đầu óc Triệu Trinh cũng không còn co rút nữa, khôi phục tác phong bình thường: "Huynh thấy thế nào?"

Triệu Chính trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Một khi giao trả binh phù Cấm quân về cho Bộ binh, vậy binh quyền liền…" Hai huynh đệ nhìn nhau, cả hai đều đã hiểu rõ.

Rất nhanh, Triệu Trinh đã bàn xong chính sự với Triệu Chính, giải quyết xong nỗi băn khoăn, Triệu Trinh liền quyết định sớm trở lại gặp Chu Tử.

Hắn nhìn thấy Chu Tử nằm trên ghế dài, ăn mặc kín đáo như vậy, trong lòng thoáng chút áy náy, đối với Chu Tử cũng không còn lạnh như băng không nói lời nào như trước nữa.

Vương gia xưa nay luôn coi trọng hình tượng, lúc này Chu Tử nhìn thấy trên mặt của hắn có thêm một vết cào, trong lòng rất là hổ thẹn, càng thêm săn sóc càng thêm ôn nhu với Vương gia.

Lúc phòng bếp bưng cơm chiều lên, có món cua lớn hấp.

Chu Tử nhìn nha đầu dọn cơm mang lên một bộ dụng cụ bằng bạc phức tạp dùng để ăn cua, rất là ngạc nhiên, woa một tiếng, cầm lên xem kỹ.

Triệu Trinh thấy nàng cao hứng như vậy, liền mỉm cười ngồi yên một chỗ, chờ Chu Tử lột cho hắn ăn. Ai ngờ sau khi Chu Tử ngắm nghía một hồi, lại thả bộ dụng cụ kia xuống, giơ tay cầm lấy một con cua, chuẩn bị lột cho Triệu Trinh ăn.

Triệu Trinh vừa thấy nàng tùy tiện lột con cua, trong lòng khẽ động, vội nói: "Ngươi không cần làm, để ta lột là được!"

Chu Tử mỉm cười liếc hắn một cái, thật sự ngồi một chỗ chờ hắn lột.

Quay lại Mục lục

21. Quyển 2 – Chương 21

Chương 21: Kể ra bí mật, hai bóng song đôi

Triệu Trinh cầm bộ dụng cụ kia, thuần thục gỡ sạch gạch cua và thịt cua đút cho Chu Tử ăn.

Chu Tử vui vẻ, vừa nhấm nháp mỹ vị hưởng thụ cảm giác được Vương gia hầu hạ, vừa giơ ngón tay cái lên luôn miệng khen ngợi: "Vương gia, ngài thật lợi hại! Đồ phức tạp như vậy cũng có thể dùng thành thạo a!"

Triệu Trinh được nịnh hót cả người lâng lâng, đắc ý nói: "Loại công cụ này mà phức tạp cái gì, ngươi còn chưa được chứng kiến ta chế tạo đao kiếm cung nỏ đó!"

"Vương gia, ngài thật sự biết chế tạo đao kiếm cung nỏ sao?" Chu Tử thật kinh hãi.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Chu Tử mở to như viên ngọc lấp lánh, trong lòng Triệu Trinh cực kỳ thỏa mãn, vừa đút gạch cua cho Chu Tử ăn, vừa nói: "Ăn xong cơm chiều ta dẫn ngươi đến Ngoại thư phòng xem!"

Miệng Chu Tử bị hắn đút một muỗng gạch cua, không kịp nói chuyện, liền ngậm miệng dùng sức gật gật đầu. Nghĩ lại, sợ Triệu Trinh đổi ý, cuống quít đứng dậy nói: "Vương gia, nô tỳ ăn no rồi, chúng ta đi xem đi!"

"Ăn thêm chút nữa đã!" Triệu Trinh ra hiệu ý bảo nàng ngồi xuống, lột tiếp cho nàng một con cua khác.

Hôm nay Triệu Trinh phá lệ hòa ái dễ gần, Chu Tử sợ hắn sẽ lập tức thay đổi, vội vàng thành thành thật thật ngồi xuống, chỉ chăm chú mở lớn miệng bắt chước chim con chờ chim mẹ đút, thỏa mãn ý thích hiếm hoi 'muốn làm chim mẹ' của Vương gia.

Ăn cơm tối xong, lau tay sạch sẽ, Triệu Trinh bảo Chu Tử mang theo một cái đèn lồng pha lê đến, cầm trong tay, dẫn Chu Tử đi đến Ngoại thư phòng của hắn.

Từ trong viện đến Ngoại thư phòng, khoảng cách tương đối khá xa. Bởi vì đã khuya rồi, trong Vương phủ trừ những người trực đêm đang gác cửa ra, không ai không có việc gì mà đi lung tung cả. Xách đèn lồng đi thật lâu, Triệu Trinh và Chu Tử không gặp ai trên đường.

Triệu Trinh cũng không nóng nảy, chậm rãi dẫn Chu Tử đi tiếp.

Vương phủ thật sự quá lớn, lại trồng đầy hoa và cây cảnh, nơi nơi đều có phong cảnh riêng đặc sắc. Lúc này đã gần đến tiết Trung thu, trên trời lộ ra một vầng trăng tròn chói lọi, chiếu lên toàn bộ Vương phủ sáng như ban ngày. Cơ hồ mỗi ngày Triệu Trinh đều đi con đường này, nên rất là quen thuộc, dọc theo đường đi còn không ngừng chỉ trỏ cho Chu Tử.

"Đây là một bụi hoa Mẫu đơn lớn, Mẫu đơn ra hoa vào mùa xuân, lúc này không đúng mùa, chỉ còn lại có lá cây xanh mượt!"

"Vườn hoa nhỏ này gọi là Lăng Tiêu(*) uyển, bởi vì bên trong có một giàn hoa Lăng Tiêu mọc che kín hành lang nên gọi là vậy."

"Đừng thấy nơi này dưới ánh trăng nhìn có vẻ âm u tĩnh mịch, thật ra thì trong rừng cây này có một tòa Tiểu lâu, bên ngoài Tiểu lâu treo đầy dây thường xuân, mùa hè bên trong rất mát mẻ, nếu ngươi muốn thì mùa hè sang năm chúng ta sẽ vào đó ở!"

"Đây là đài Bích Sam, xây bên bờ hồ, một bên là rừng thông bao la, một bên là mặt hồ sóng gợn lăn tăn, ở trên đó rất mát mẻ, lại dễ dàng trò chuyện."

"..."

Sau khi hai người đi đến Ngoại thư phòng, Triệu Trinh quay qua Chu Tử nghiêm túc nói: "Việc ta làm tiếp theo đây, ngươi phải nhớ kỹ!"

Chu Tử không biết dụng ý của hắn, nhưng vẫn nghe theo "Mọi điều Vương gia nói đều là đúng, Mọi điều Vương gia làm đều là chính xác" hai từ "Mọi điều" mù quáng hùa theo, dùng sức gật đầu lia lịa.

Triệu Trinh thấy bộ dạng ngây ngốc hồ đồ của nàng cực kỳ đáng yêu, vỗ vỗ lên đầu nàng một chút, giơ cao đèn lồng pha lê trong tay, chiếu lên bức tường mọc đầy cây tường vi, xoay người đẩy một khối đá trên tường, bức tường chậm rãi tách ra, xuất hiện một cửa ngầm.

Sau khi vào cửa ngầm, Chu Tử mới phát hiện bên trong là một phòng thật to chứa đầy binh khí, dụng cụ.

Phòng chứa binh khí của Triệu Trinh rất lớn, bên tay trái là kệ chứa dụng cụ và tư liệu đặt dựa sát tường, bức tường ở giữa là kệ bày thành phẩm của Triệu Trinh chế tạo được, góc tường bên phải đặt mấy sọt than đá, kế bên là một lò rèn có đầy đủ dụng cụ.

Chu Tử vừa vào cửa liền sợ ngây người, chạy thẳng đến kệ thành phẩm ở giữa phòng. Trên kệ bày đủ loại vũ khí: đao, kiếm, đoản kiếm, cung nỏ, tên lông vũ..., linh tinh, còn có một ít loại vũ khí mà Chu Tử không biết tên gọi là gì, ví dụ như một loại vũ khí mà mũi nhọn trên đầu thì phân nhánh phần thân và đuôi vẫn thẳng và bén nhọn, nhưng tách ra ghép lại thì biến thành một cái móc.

Triệu Trinh thấy Chu Tử chú ý đến loại vũ khí này, cầm lên giới thiệu với Chu Tử phương pháp chế tạo, kỹ thuật và cách dùng nó như thế nào.

Lúc này Chu Tử đã muốn phục Triệu Trinh sát đất rồi, mở to hai mắt nhìn Triệu Trinh, không biết nói lời gì cho tốt — thằng nhãi này đâu phải là Vương gia lục đục đấu đá gì a, chẳng phải đơn giản chỉ là thiên tài chế tạo vũ khí thôi sao!

Triệu Trinh nhìn bộ dáng nghẹn họng nhìn trân trối của nàng, cảm thấy phi thường đáng yêu, chợt cúi đầu hôn một cái lên đôi môi đang hé mở của nàng: "Toàn bộ Vương phủ đều là do ta thiết kế đấy! Dẫn ngươi đi xem phòng thiết kế của ta nhé!"

Chu Tử bất ngờ bị hắn hôn một cái, lập tức lâng lâng — đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng và Triệu Trinh a!

Triệu Trinh vừa thấy nét mặt mơ màng của Chu Tử, nhéo một cái lên tay nàng, nhắc nhở Chu Tử chú ý động tác của mình, sau đó tìm thấy một cuốn sách hơi đóng bụi không nổi bật lắm trên cái kệ bên trái, ấn một cái, sau cái kệ đựng tài liệu bên trái xuất hiện một cái cửa ngầm. Triệu Trinh kéo tay Chu Tử đi vào bên trong.

Đầu óc đang choáng váng liền bị Triệu Trinh kéo đến trong phòng thiết kế. Triệu Trinh đi vào, trước hết để Chu Tử xem qua, sau đó ấn một cái vào hốc tường, trên tường liền xuất hiện một cái cửa sổ.

Triệu Trinh một tay lôi kéo Chu Tử, một tay nhấc đèn lồng chiếu rọi vào cho Chu Tử xem. Chu Tử nhìn thấy, thì ra bên ngoài cửa sổ là một bụi cúc xanh mơn mởn, phía trên điểm xuyết vô số nụ hoa chưa nở.

"Ngoài cửa sổ chính là sân ngoài thư phòng của ta!" Sau đó Triệu Trinh đóng cửa sổ, quay đầu nghiêm túc nói với Chu Tử: "Ngươi làm lại một lần đi!"

Sau khi Chu Tử đóng mở thành thục mấy gian mật thất này, Triệu Trinh mới dẫn nàng tham quan phòng thiết kế.

Phòng thiết kế cũng không lớn lắm, dựa vào bên cửa sổ là một cái bàn đọc sách, trên bàn bày vài thứ: thước đo, dao nhỏ, giấy và bút mực; trên cái kệ dựa sát tường đặt từng cuộn từng cuộn bản vẽ. Đến khi cây nến trong đèn lồng pha lê sắp cháy hết, Chu Tử lúc này mới lưu luyến rời khỏi phòng thiết kế của Triệu Trinh. Hai người thổi tắt đèn, nắm tay nhau chậm rãi tản bộ bước trở về. Chu Tử đi vào được tận mắt nhìn thấy những vật đó, lúc đi ra ánh mắt nhìn Triệu Trinh đều lấp lánh đầy sao.

Nàng không biết Triệu Trinh làm vậy là có dụng ý gì, nhưng nàng biết, Triệu Trinh chưa bao giờ làm việc không cần thiết, hắn làm như vậy, nhất định là có dụng ý riêng.

Sau trận mưa đêm qua, bầu trời đêm đặc biệt trong vắt, trên không trung treo ột vầng trăng sáng, tận chân trời lấp lóe mấy vì sao. Triệu Trinh nắm tay Chu Tử, cứ như vậy chậm rãi bước đi.

Nàng chốc chốc lại nhìn sang Triệu Trinh, trong lòng tràn đầy bội phục: Triệu Trinh thật sự là một vị thiên tài. Với dụng tâm của Triệu Trinh, nàng cũng đoán được một chút, điều này khiến lòng nàng tê tê dại dại, dâng lên một cảm xúc ngọt ngào hạnh phúc: Nam nhân này cũng yêu ta a, chỉ là chính hắn chưa biết mà thôi.

Gió đêm lất phất khẽ thổi qua, Chu Tử hy vọng khoảnh khắc đẹp này có thể kéo dài vĩnh viễn, không, chỉ cần nhớ lại mình từng có được khoảnh khắc đẹp này, cuộc đời nàng đã thật hạnh phúc thật trọn vẹn rồi.

Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy Chu Tử đang đứng búi tóc ở trước cửa sổ, thì nổi ý muốn dọa nàng một chút. Hắn lặng lẽ đi đến, lập tức ôm chầm lấy Chu Tử.

Chu Tử đang chú tâm cài cây trâm, sợ hết hồn, cây trâm bạch ngọc hình phượng trong tay lập tức rơi xuống đất.

Trong phòng lát gạch Lưu Ly, sau mấy tiếng giòn vang, cây trâm bạch ngọc hình phượng bị gãy thành mấy đoạn. Chu Tử mặc kệ Vương gia, đẩy hắn ra ngồi xổm xuống nhìn thi thể còn lại của cây trâm

Nhặt cấy trâm đã vỡ thành mấy đoạn lên, Chu Tử uể oải cực kỳ.

Triệu Trinh bị bỏ rơi, tựa vào trên án thư, mái tóc dài ướt nhẹp xõa xuống, lười biếng hỏi: "Không phải chỉ là một cây trâm thôi sao!"

Đều tại ngươi! Chu Tử trừng mắt liếc hắn một cái: "Đây là cây trâm nô tỳ mượn của Lục Hà đó! Vỡ rồi phải làm sao bây giờ đây?"

Triệu Trinh không biết Lục Hà là ai, thuận miệng nói: "Ngươi có nhiều trâm như vậy, bồi thường cho nàng ta một cây là được!"

"Nô tỳ làm sao mà có!" Chu Tử thật có chút tức giận, đối với Vương gia cũng có chút nói năng lỗ mãng.

Triệu Trinh "A!" một tiếng, "Trong chính đường bày nhiều như vậy, không phải đều là của ngươi sao?"

Chu Tử còn nhớ rõ ngày đó Triệu Trinh đá đổ cái bàn gỗ Tử Đàn có bày mấy thứ như tơ lụa trang sức son phấn gì đó, nhất thời vui mừng khó hiểu, đứng một chỗ nhìn hắn, không thốt nổi một lời.

Triệu Trinh dựa vào án thư, trên bàn đặt mấy cây nến, ánh nến thấp thoáng như mạ lên nửa người nhìn nghiêng của hắn một lớp viền vàng, một thân áo trắng tóc xõa dài nhìn qua đẹp như thần linh.

Chu Tử mỉm cười với hắn, vén bức rèm lên đi ra ngoài.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử đi ra ngoài, cảm thấy thư thái thả lỏng thoải mái chưa từng có: Nam nhân nên làm cho nữ nhân của mình vui vẻ khoái hoạt a.

Chu Tử ôm tất cả hộp trang sức ra, mở từng hộp lấy ra đeo thử cho Vương gia xem.

Triệu Trinh mỉm cười nhìn, Chu Tử dễ dụ như vậy, cứ như một đứa trẻ! Bất quá, nhìn thấy nàng vui vẻ như vậy, hắn cũng cảm thấy vui vẻ!

Chu Tử đứng trước bàn trang điểm, cầm một cây trâm vàng đính vài chuỗi ngọc trai rũ xuống khoa tay múa chân cài lên tóc, Triệu Trinh bước đến, nhẹ nhàng đoạt lấy trâm ngọc đặt trước gương. Hắn thuận tay tháo búi tóc của Chu Tử ra, khiến mái tóc dài xõa xuống.

Trong tấm gương mờ ảo, Chu Tử và Triệu Trinh gắn bó dựa sát vào nhau, dung nhan xinh đẹp như hoa trong những năm tháng tốt đẹp nhất. Nhìn mình và Triệu Trinh trong gương, Chu Tử thấy thế nào cũng nhìn không đủ.

Triệu Trinh kề sát vào mặt Chu Tử, thấp giọng nói: "Đêm nay đổi kiểu khác nhé!"

Chu Tử nghe vậy, trong lòng lo sợ, thân mình mềm nhũn, tựa sát vào lồng ngực Triệu Trinh. Triệu Trinh từ phía sau ôm hôn nàng, hai tay lại vươn ra phía trước nắm lấy hai luồng mềm mại trước ngực nàng, cách lớp áo yếm vuốt ve đầu nhũ hoa.

Chu Tử cảm giác được luồng nhiệt khí Triệu Trinh phả lên gáy mình, cả người như muốn nhũn ra, sao có thể ngăn cản được hai tay hắn đang tàn sát bừa bãi trước ngực, rất nhanh đã mềm như nước mùa xuân mặc cho Vương gia thu thập.

Qua vài lần ân ái, Triệu Trinh ôm Chu Tử từ trên bàn trang điểm xuống dưới, đặt lên trên giường, mình cũng nằm xuống bên cạnh nàng.

Mái tóc dài của hai người tản ra bên gối, quấn lấy nhau. Triệu Trinh nghiêng người hôn lên hai mắt đang nhắm lại hưởng thụ dư vị ân ái của Chu Tử: "Ngày mai ngươi thu dọn chút hành lý, hai ta tách ra, ta mang theo quân đội đi đường bộ, ngươi đi đường thủy, sáng sớm ngày kế sẽ xuất phát!"

Cả người vẫn còn dư âm run rẩy Chu Tử chỉ "Ưm" một tiếng, đã chìm vào giấc ngủ. Triệu Trinh cũng có chút mệt mỏi, cả tay chân ôm Chu Tử vào trong ngực, rồi mới kéo chăn đắp lên.

Ánh nến trên bàn đọc sách đã sớm tắt từ lúc nào, ánh trăng xuyên qua cửa sổ để mở chiếu vào phòng. Triệu Trinh đang ôm Chu Tử ngủ say. Cả phòng vắng lặng.

Quay lại Mục lục

22. Quyển 2 – Chương 22

Chương 22: Chào từ biệt, lưu luyến không rời

Nam An Vương gia lần này phụng chỉ thống lĩnh đại quân khải hoàn hồi kinh, bởi vì lộ trình quá xa, người trong vương phủ đi theo cũng không nhiều.

Vài vị mưu sĩ đắc lực của Vương gia, tùy tùng Triệu Anh, Triệu Dũng, Triệu Hùng đi theo đại quân của Vương gia đi đường bộ; nữ quyến chỉ có thông phòng của Vương gia – Chu Tử, Hồ ma ma quản sự thư

phòng, cùng với một vị mọi người không quá quen thuộc đến từ kinh thành – Trịnh ma ma. Nữ quyến không tiện đi theo lộ trình của đại quân, nên phủ Nam An vương an bài hai chiếc thuyền để ba người họ ngồi.

Sự sắp xếp này nhanh chóng đã không còn là bí mật trong Vương phủ.

Ăn cơm trưa xong, Chu Tử nhiều lần tỉ mỉ kiểm tra lại hành lý đã chuẩn bị tốt, đặc biệt là hành lý của Vương gia, nhất định không thể có chút sai sót nào. Nàng cầm bản danh sách từng chút từng chút đối chiếu, vừa làm xong, Lục Hà tới thăm nàng.

Chu Tử thấy Lục Hà có vẻ mang đầy tâm sự nặng nề, biết nàng có tâm sự muốn nói. Chu Tử không dám đưa vào trong nội viện nói chuyện, bên ngoài viện lại cảm thấy không tiện, trước tiên để Lục Hà chờ phòng Trị sự ngoài viện, nàng chạy về, từ trong phòng cầm một cái hộp nhỏ đã sớm chuẩn bị bỏ vào túi trong tay áo, sau đó dắt Lục Hà ra ngoại viện. Hai người họ đi một đoạn đường thật dài dọc theo bên hồ, lên đài Bích Sam, ngồi xuống bên lan can gần mặt hồ. Vì đài Bích Sam xây ở trên mặt nước bên hồ, một bên là hồ nước mênh mông bát ngát trong Vương phủ, một bên là rừng thông không lớn không nhỏ, cho nên bị mệnh danh là đài Bích Sam, luôn luôn ít có người lui tới, là nơi tĩnh mịch nhất, thích hợp nói những chuyện không muốn cho người khác nghe.

Lục Hà biết tính cách của Chu Tử, nghĩ rằng thay vì quanh co lòng vòng không bằng cứ đi thẳng vào vấn đề, nàng trực tiếp nói với Chu Tử: "Chu Tử, ta muốn hồi kinh cùng ngươi!"

Chu Tử nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Ngươi về Kim Kinh làm gì?"

Ánh mắt xinh đẹp của Lục Hà mang theo kiên trì: "Rời Kim Kinh hai năm rồi, ta nhớ Kim Kinh, muốn trở về thăm một chút!"

Chu Tử biết nàng không nói thật, liền cười nhìn nàng, đợi nàng nói thật.

Thời điểm các nàng ở Kim Kinh, lúc nào cũng bị nhốt trong tiểu viện tại phủ Cao Thượng thư, không khác gì ngồi tù, như vậy Lục Hà có cái rắm cảm tình gì với Kim Kinh chứ!

Lục Hà ngượng ngùng bị nàng nhìn ra, lúc này mới nói: "Nghe nói lần này Vương gia hồi kinh là muốn nán lại Kim Kinh một thời gian, không biết là khi nào thì sẽ trở về, ta không muốn ở lại Vương phủ giống như nhà giam này lãng phí sinh mạng vô ích, về Kim Kinh không chừng sẽ gặp cảnh ngộ khác!" Nàng đã nói thẳng ra rồi, muốn đến nhờ Chu Tử giúp một tay.

Chu Tử nhìn Lục Hà, nàng nhớ lại giao tình của hai người từ khi mười hai tuổi đến bây giờ đã qua mấy năm, cũng hơi xúc động.

Bằng hữu để làm gì? Bằng hữu là ở lúc đối phương cần giúp đỡ, mình sẽ làm hết khả năng a! Đổi lại là nàng, nàng biết Lục Hà cũng sẽ giúp đỡ mình, tuy rằng Lục Hà ích kỷ hơn mình.

Chu Tử nghiêm túc nói: "Ngươi cũng biết Vương gia tự có chủ kiến, ai cũng không thay đổi được. Bất quá, ta có thể thử một lần, nếu buổi chiều có thể gặp Vương gia, ta sẽ hỏi giúp ngươi! Sáng mai trước khi xuất phát nhất định sẽ báo tin cho ngươi!"

Lục Hà thấy được một tia hy vọng, trong lòng đầy kỳ vọng nhìn Chu Tử, nắm tay nàng, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Chu Tử, cám ơn ngươi!"

Chu Tử vốn có chút ngượng ngùng, vội nói: "Tỷ muội một nhà, nói cám ơn gì chứ! Hơn nữa, ta không chắc có thể giúp được ngươi đâu!"

Nhưng tiếp theo lại nghe Lục Hà nói: "Chu Tử, ngươi yên tâm, ta sẽ không câu dẫn Vương gia!"

Vừa nghe nàng nói câu sau, Chu Tử vừa bực mình vừa buồn cười: "Câu sau của ngươi để lại mà nói với Vương phi tương lai ấy, nói với một thông phòng nho nhỏ như ta làm gì a!"

Lục Hà chỉ nhìn nàng cười cười, không nói lời nào. Chu Tử cũng không cười nữa, nàng đẩy Lục Hà một cái, thật sự có chút ngượng ngùng.

Điều kiện của Lục Hà thật sự rất tốt, bộ dạng xinh đẹp, làm người khôn khéo có năng lực, có lòng cầu tiến mạnh, quan trọng hơn là, nàng có tầm nhìn rộng, chí hướng cao, một thời gian nữa, sẽ không còn là vật trong ao.

Chu Tử ở trong lòng chỉ hận mình là người không có trọng lượng, không thể giúp Lục Hà nhiều hơn. Nếu lời nàng nói có sức ảnh hưởng với Vương gia, cầu xin Vương gia gả Lục Hà làm thê tử ột vị tướng quân thích hợp, đó là chuyện tốt đẹp cỡ nào a! Đáng tiếc, nàng bất quá chỉ là một nha đầu thông phòng của Vương gia mà thôi.

Lúc này một trận thu gió thổi qua, mây trắng chậm rãi trôi lơ lửng trên bầu trời xanh, trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, dưới đài Bích Sam cỏ lau đong đưa theo gió, thật là một cảnh thu đẹp không sao tả xiết. Nhưng Chu Tử và Lục Hà trong lòng đầy tâm sự, không có tâm trạng thưởng thức.

Lúc này, Chu Tử nhớ tới vật trong tay áo mình, vội vàng lấy ra. Lục Hà thấy nàng lôi ra một hộp dài nho nhỏ, tò mò nhìn nàng mở ra.

Chu Tử mở nắp hộp ra, lấy ra một cây trâm bạch ngọc hình Hoa lê tinh xảo dị thường đưa cho Lục Hà, lúc này mới giải thích: "Ta không cẩn thận làm rớt bể cây trâm bạch ngọc hình phượng kia của ngươi, nên muốn đền lại cho ngươi cây trâm bạch ngọc hình hoa lê này."

Lục Hà vốn đang thưởng thức mân mê cây trâm Hoa Lê Bạch Ngọc này, vừa nghe vậy, liền cười nói: "Cây trâm kia của ta chẳng đáng mấy đồng, sao có thể quý bằng cây trâm này của ngươi? Cây trâm này của ngươi, chỉ nhìn chất ngọc thôi cũng biết rất đáng giá rồi, ta không thể nhận được!"

Chu Tử vội nói: "Làm vỡ trâm là lỗi của ta, nếu ngươi muốn tha thứ cho ta thì phải nhận lấy!"

Hai người lại nhường qua nhường lại một hồi.

Lục Hà thấy Chu Tử thật sự hết sức đẩy qua, cho thấy nàng là thành tâm thành ý muốn bồi thường ình, nàng biết Chu Tử là một người hào phóng, bản thân nàng cũng rất thích cây trâm Hoa Lê Bạch Ngọc này, tuy rằng biết mình đã được lợi hơn rồi, cuối cùng vẫn phải nhận.

Thấy nàng ta đáp ứng nhận lấy, Chu Tử lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau khi nàng có được đống trang sức kia, có cảm giác như thành nhà giàu mới nổi, thật ra nàng có lòng muốn đưa cho Lục Hà vài món trang sức khảm đá quý, mặc dù bây giờ nàng có rất nhiều trang sức, nhưng toàn bộ đều là của Vương gia thưởng cho nàng, nàng không dám tùy tiện đưa người khác, chỉ có cái này là đã báo trước cho Vương gia một tiếng, nên mới không sợ.

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Triệu Trinh tựa vào đầu giường đọc sách. Chu Tử biết lúc hắn dựa đầu giường đọc sách, là lúc thả lỏng nhất, vội thừa cơ nói chuyện Lục Hà nhớ nhung Kinh thành, muốn cùng trở về thăm một chút.

Triệu Trinh chăm chú đọc sách, dường như không nghe thấy nàng nói chuyện. Việc cỏn con như vậy, sao hắn phải tự mình quản chứ, đều giao cho tùy tùng bên người phụ trách. Mấy tùy tùng bên người hắn kia: Triệu Anh và Triệu Dũng vẫn luôn đi theo hắn làm việc vặt, Triệu Hùng và Triệu Tráng là ám vệ, Triệu Phúc phụ trách việc vặt trong phủ, Triệu Quý phụ trách thư phòng, mỗi người có trách nhiệm riêng.

Giống như lần này an bài cho đám nữ quyến hồi kinh, vì liên lụy một ít đến chuyện bí mật trong phủ, cho nên đều luôn do Triệu Hùng phụ trách. Mấy chuyện này Chu Tử cũng biết là có thể trực tiếp đi tìm Triệu Hùng. Chu Tử thấy hắn không để ý đến mình, cũng không thấy nổi giận.

Dù sao phần lớn thời gian Vương gia đều đối xử với mình như vậy, đả kích rồi đả kích, riết cũng thành thói quen. Nàng cũng không dám dây dưa với Vương gia, liền đứng dậy đến chính đường tìm đồ.

Tuy rằng Triệu Trinh chỉ có những lúc ở trên giường mới nhiệt tình một chút, bình thường thì phần lớn thời gian đều trưng ra cái bộ mặt không chút thay đổi như có điều suy nghĩ, nhưng bộ mặt đó cũng không ngăn được Chu Tử tự mơ mộng.

Hai ngày nay nàng nghĩ đến việc phải tách xa Vương gia một tháng, trong lòng rất không muốn, nên rất nhu tình mật ý với Triệu Trinh, luôn muốn đối tốt với Triệu Trinh thêm chút nữa. Sau khi giúp Triệu Trinh lau khô tóc dài, Chu Tử lại giúp Triệu Trinh cắt tỉa móng tay và móng chân. Sau khi làm xong, nàng liền tính thừa dịp lúc chưa tách khỏi Triệu Trinh, vẽ khuôn bàn chân để làm giày cho hắn, lên thuyền, đúng dịp nhiều ngày vô sự không có việc gì làm, vừa vặn may vài đôi giày ở nhà cho Vương gia.

Triệu Trinh đọc sách được một lát, có chút buồn ngủ.

Hắn đợi một hồi, Chu Tử vẫn chưa quay lại, nghĩ lại, đoán là có phải vừa rồi không để ý đến Chu Tử, khiến cho nàng giận dỗi hay không? Nghĩ đến đây, Triệu Trinh nghĩ thầm: nha đầu Chu Tử này lá gan cũng lớn lắm rồi, cư nhiên dám giận dỗi với ta! Triệu Trinh xuống giường, đi vào trong chính đường tìm được Chu Tử đang bới móc cái khay đựng kim chỉ: "Làm cái gì vậy?"

Không cho nàng giải thích, nhất nhất xách Chu Tử về phòng, đặt ở lên giường, mình cũng thong thả nằm xuống bên cạnh nàng, rồi mới mở miệng tôn quý hỏi: "Nói lại chuyện cái Hà gì đó xem nào!"

Chu Tử vừa nghe thấy có hy vọng, trở mình bò dậy, nằm úp sấp trên người Triệu Trinh: "Lục Hà và nô tỳ là đồng hương, nàng vừa đến Vương phủ được phân đến chính viện. Người cũng như tên, chính là nữ hài tử thích mặc y phục màu xanh lá, mắt hạnh cái miệng nhỏ nhắn rất xinh đẹp. Chúng nô tỳ vốn cùng bị bán vào phủ Cao Thái gia trong huyện, sau lại cùng bị đưa đến phủ Cao Thượng thư, cuối cùng cùng nhau đến Vương phủ…"

Chu Tử nói một hồi muốn khô miệng, cuối cùng hỏi Triệu Trinh: "Vương gia, rốt cuộc có được không nha?"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, đáp một tiếng "Được!"

Chu Tử có được câu trả lời khẳng định, cực kỳ vui vẻ, chồm lên hôn một cái cực nhanh lên mặt Triệu Trinh, sau đó lập tức trở mình lăn xuống, nhảy khỏi giường, chạy ra ngoài.

Triệu Trinh nằm ở trên giường, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Chu Tử rất nhanh đã cầm một cây kéo đi vào, lấy một tờ giấy trên bàn đọc sách, rồi đến trước gương lấy cây bút chì kẻ mi, cười hì hì đi tới bên chân Triệu Trinh, cầm giấy dán vào lòng bàn chân Triệu Trinh, cầm cây bút vẽ theo.

Chân của Triệu Trinh bị nàng làm cho ngứa ngáy, muốn rút về lại bị móng vuốt nhỏ của ai đó bắt lại.

Chu Tử liếc hắn một cái, cúi người khẽ hôn một cái lên ngón chân hắn, sau đó nói: "Ngoan, đừng nhúc nhích a!"

Triệu Trinh bị nàng hôn một cái, hình như có một dòng điện từ ngón chân xoẹt một cái truyền đến xương sống, cả người lông tơ đều dựng thẳng lên. Loại cảm giác này rất kỳ quái, hắn không dám lộn xộn, cau mày nhìn Chu Tử đang làm gì.

Chu Tử không để ý đến đôi mày đang chau lại, mà chỉ nhìn vào trong đôi mắt phượng của Triệu Trinh dưới ánh nến lấp lánh như có điều suy nghĩ, nàng cảm thấy thật sự rất đẹp. Nàng tâm tình khoái trá, rất nhanh đã vẽ xong khuôn giày, lại bắt lấy chân Triệu Trinh lật qua lật lại nhìn, còn dùng một cây thước nhỏ đo ngang đo dọc, đo xong liền ghi lên khuôn giày.

Triệu Trinh biết Chu Tử muốn làm giày ình, có chút mong đợi, nhưng cũng không nói ra.

Hắn không đáp lại cũng không sao, hắn chỉ cần nằm ở nơi đó thuận tiện để Chu Tử thưởng thức mỹ nam đùa nghịch mỹ nam là được rồi. Chu Tử lại cười nói: "Chỉ muốn nô tỳ làm giày thôi sao? Có muốn nô tỳ may cho ngài vài bộ y phục không ạ?"

Triệu Trinh: "…" Đơn giản nhắm hai mắt lại.

Chu Tử cười ha ha tiến lên kéo hắn: "Ngài đứng lên cho nô tỳ đo chút đi!"

Triệu Trinh tâm không cam lòng không nguyện bị Chu Tử từ trên giường kéo dậy, chỉ mặc trung y màu trắng đứng đó.

Hắn vốn muốn nói mình mặc quần áo do phòng may vá của Vương phủ may là được rồi, nhưng nghĩ lại, cảm thấy nói ra đầu cua tai nheo rất phiền toái, cũng không nhẫn tâm hủy đi lòng hăng hái của Chu Tử, vì thế liền im lặng không lên tiếng thành thành thật thật đứng ở đó mặc cho Chu Tử đùa nghịch.

Thật vất vả mới đợi được Chu Tử đo xong, tính nhẫn nại của Triệu Trinh cũng sắp sử dụng hết, trực tiếp ôm lấy Chu Tử đi đến bên giường: "Ngủ!"

Đến khi xong chuyện, Triệu Trinh nghiêng người ôm Chu Tử, tay vẫn còn đang vuốt ve trước ngực Chu Tử.

Chu Tử nói: "Vương gia, hai ta thật sự là theo như nhu cầu a!"

Triệu Trinh: "…"

Chu Tử: "Nô tỳ yêu dung mạo xinh đẹp của người, ngài yêu thân thể của nô tỳ —Ngài yêu nô tỳ rồi nô tỳ yêu ngài!"

Triệu Trinh: "…"

Rạng sáng hôm sau, Triệu Trinh và Chu Tử đã thức dậy.

Dựa theo hành trình, Chu Tử ngồi xe đi lên thuyền xuất phát trước, Triệu Trinh trực tiếp cưỡi ngựa đi quân doanh đến buổi trưa mới xuất phát.

Hai người đều đã chuẩn bị thu thập sẵn sàng, Triệu Trinh nhấc chân vừa muốn đi ra ngoài, khóe mắt đảo qua, thấy được ánh mắt mong mỏi tha thiết đang nhìn mình, trong mắt Chu Tử tràn đầy cảm xúc biệt ly, khiến bước chân của hắn ngưng trệ. Hắn biết thời gian rất gấp, phải lập tức rời đi, nhưng hai chân náo loạn như không thuộc về hắn không chịu cất bước.

Triệu Trinh thầm thở dài, xoay người lại kéo Chu Tử hai mắt ngấn lệ lặng yên không nói gì ôm vào trong lòng. Sau khi ôm được một lát, hắn vẫn không biết nói cái gì cho phải. Thật lâu sau, bèn nói: "Ngươi phải ngoan ngoãn, phải nghe lời, lớn thêm một chút nữa ta sẽ làm tục chải tóc cho ngươi!"

Trong lòng Chu Tử vốn đang tràn đầy thương cảm ly biệt, nghe Triệu Trinh nói xong, cõi lòng tràn đầy ưu thương long lanh biến thành từng mảnh hắc tuyến trên ót, đẩy Triệu Trinh ra: "Vương gia, ngài bao nhiêu tuổi a? Không phải mới qua mười tám tuổi thôi sao? Làm sao mà nói năng cứ như ông cụ non a!" Nói xong, nàng lại lao vào trong lòng Triệu Trinh, ôm chặt lấy hắn.

Nàng biết, đối với chính mình mà nói, có thể không cần cái gì tục chải tóc làm di nương gì kia; nhưng mà, với người có tính tình không bao giờ tùy tiện hứa hẹn điều gì như Triệu Trinh, thì đây là lời hứa của hắn với nàng, đây là an bài hắn có thể làm cho nàng. Hắn đối xử với nàng rất tốt.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, muốn nhìn kỹ thêm một chút. Hắn luôn cảm thấy Chu Tử ngây thơ Chu Tử mềm mại Chu Tử ngốc nghếch, vì thế không tự chủ được mà xem Chu Tử như đứa bé, kỳ thật so ra hắn cũng chỉ lớn hơn Chu Tử có hai tuổi mà thôi. Triệu Trinh lấy ra một cái túi gấm đưa cho Chu Tử: "Bên trong có chút bạc vụn, cho ngươi cầm để thưởng hạ nhân!" Hắn chưa bao giờ cần phải tự mình trả tiền cái gì, cho nên trên người chưa từng mang theo bạc, cái này là do Triệu Dũng và Triệu Anh đang nói chuyện phiếm bị hắn nghe được, lúc đó mới biết nữ nhân ngày thường cần bạc để chi tiêu này nọ, cho nên đặc biệt dặn dò Triệu Dũng chuẩn bị chút bạc.

Chu Tử nhận lấy túi gấm, mở ra trước mặt Triệu Trinh, phát hiện bên trong không có ít bạc vụn, còn có một xấp giấy, có vẻ giống như ngân phiếu. Nàng cất túi gấm vào, cảm thấy sống mũi hơi cay cay, cổ họng như nghẹn lại, không nói được lời nào.

Triệu Trinh cúi đầu nhìn Chu Tử. Hắn đột nhiên cảm thấy luyến tiếc nàng, rất muốn nàng luôn luôn ở bên người mình. Thở dài một hơi, hắn thấp giọng nói: "Ở trên thuyền không cần tiếp xúc nhiều với Trịnh ma ma, nên ở chung với một nha đầu tên là Ngân Linh nhiều hơn!"

Chu Tử ngờ vực không hiểu, nhưng vẫn dùng sức gật đầu lia lịa.

Quay lại Mục lục

23. Quyển 2 – Chương 23

Chương 23: Rời Nhuận Dương, chợt nghe tin dữ

Triệu Trinh đi phía trước, Chu Tử theo sát phía sau, hai người một trước một sau đi ra cửa ngoại viện. Triệu Anh Triệu Dũng đang giữ cương Ô Vân Đạp Tuyết của Triệu Trinh đứng ở ngoài cửa, một gã sai vặt khác là phu xe cũng đang chờ ở bên ngoài.

Triệu Trinh không muốn ở trước mặt nô tài trình diễn màn lưu luyến không rời, vì thế bình tĩnh tự chủ đứng ở trước cửa, chuẩn bị nhìn theo Chu Tử rời đi.

Gã sai vặt chuẩn bị bàn đạp xong, Chu Tử biết phải lên xe rồi, nhưng nàng còn vướng bận chuyện Lục Hà, vì thế liền cố ý chần chờ bước chậm lại, bàn đạp tổng cộng có ba bậc lại hận không thể trèo lên mất một canh giờ.

Triệu Trinh nhìn tốc độ như ốc sên bò của nàng, còn tưởng rằng nàng lưu luyến mình, trong lòng cảm động một trận, nhướng đôi mày thanh tú lên, đang muốn mở miệng, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, vừa ngước mắt nhìn, trên hành lang bên kia có một nha hoàn đang một tay ôm túi đồ một tay xách váy chạy như điên đến.

Hắn nhìn về phía Chu Tử.

Quả nhiên, khi Chu Tử nhìn thấy nữ hài tử kia, lập tức liền nhảy xuống bàn đạp, cười ngoắc nữ hài tử kia.

Lục Hà thở hồng hộc chạy tới, gặp Vương gia đã đứng bên cạnh xe, vội hành lễ ra mắt với Vương gia, sau đó cười nói với Chu Tử: "May mắn là báo đúng lúc a, cũng may là đã đuổi kịp!"

Chu Tử nhìn gương mặt Lục Hà vì chạy vội mà đỏ bừng, bên thái dương còn lấm tấm mồ hôi, vôi lấy khăn tay ra lau lau cho nàng một chút. Nàng nâng Lục Hà lên xe trước, rồi mới chuẩn bị cũng đi vào.

Triệu Trinh đứng ở trước cửa, nhìn bóng lưng Chu Tử, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, giống như bị cái gì nhéo rồi lại xoắn, hắn gọi một tiếng: "Chu Tử —"

Chu Tử bước một chân dẫm lên bàn đạp, nghe tiếng Triệu Trinh gọi, vội quay đầu nhìn hắn.

Triệu Trinh nhìn vào hai mắt trong suốt như nước của nàng đang nhìn mình, dừng một chút, mới nói: "Trên đường đi đừng có bướng bỉnh!"

Chu Tử gật gật đầu, cũng nhìn hắn, nửa ngày mới nói: "Ngài cũng phải cẩn thận."

Triệu Trinh nhìn ánh mắt đã muốn ướt át của nàng, bước nhanh lên phía trước, cúi người nhỏ giọng nói: "Đến bến tàu kinh thành ta sẽ đi đón ngươi!"

Chu Tử "Vâng" một tiếng, gật gật đầu.

Triệu Trinh lui về phía sau vài bước, lại khôi phục bộ dáng thanh lãnh tự chủ.

Triệu Anh Triệu Dũng đứng ở một bên, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Vương gia nhà mình biểu diễn màn "tiễn đưa trước cửa", cảm thấy thật sự là quái dị mà, cũng chỉ là một thông phòng, có cần phải lưu luyến không rời như vậy không!

Xe chở Chu Tử biến mất ở cuối đường, Triệu Trinh cũng xuất phát đi quân doanh.

Xe chạy ra khỏi Vương phủ, Lục Hà mới nhỏ giọng nói: "Vương gia đối với ngươi thật tốt a!"

Chu Tử trong lòng đang khó chịu, nghe vậy cũng chỉ cười khổ một cái, không nói nhiều.

Xe đến bến tàu, sớm đã có quản sự của Vương phủ trên thuyền tới đón. Chu Tử và Lục Hà khoác tay xuống xe, đi lên cầu phao. Bên bến tàu dừng hai chiếc thuyền, không tính là hoa lệ, trên thân thuyền vẽ dấu hiệu của phủ Nam An vương. Quản sự dẫn Chu Tử cùng Lục Hà lên chiếc thuyền trước mặt.

Lên trên thuyền, một ma ma có gương mặt hiền lành và một nha đầu thanh tú khoảng mười sáu bảy tuổi đã chờ trên boong thuyền — nguyên lai đây chính là Hồ ma ma và Ngân Linh mà Vương gia đã nói a!

Bộ dáng Hồ ma ma nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, mắt to mặt gầy hóp, cao gầy, vẻ mặt cười. Ngân Linh khoảng mười sáu bảy tuổi, bộ dáng rất là bình thường, chỉ là sức mạnh thật khỏe a, từ trong tay quản sự nhận lấy hành lý của Chu Tử, xoay người liền mang vào khoang.

Chu Tử nhớ kỹ Triệu Trinh dặn dò, sau khi cùng Hồ ma ma và Ngân Linh hàn huyên vài câu, liền lôi kéo Lục Hà đi vào khoang trong ngủ, mãi cho đến khi thuyền rời bến cũng không đi ra.

Sáng nay xuất phát sớm, vừa tỉnh giấc lại, đã là giữa trưa.

Ngân Linh bưng đồ ăn vào trong khoang thuyền, Chu Tử và Lục Hà ở trong khoang thuyền ăn cơm trưa.

Lúc chạng vạng, Chu Tử và Lục Hà thật sự là có chút buồn chán, liền lên trên boong thuyền đi dạo. Lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, mặt sông rộng lớn bị nắng chiều rọi thành màu vàng kim, trông về nơi xa, chỉ thấy một màu trời nước hòa nhau, khiến lòng người trống trải rộng mở như được gột rửa hết ưu phiền.

Chu Tử đang nhìn núi xanh mơ hồ ở phương xa, Lục Hà nhẹ nhàng chọt nàng một cái, Chu Tử nhìn theo ánh mắt của nàng, không khỏi ngây dại.

Trên boong thuyền song song với thuyền của các nàng, không biết khi nào đã đứng đầy vài mỹ nhân y phục lộng lẫy thêu hoa, đang chỉ trỏ mặt nước cười nói, giọng nói dịu dàng dễ nghe, chỉ là nghe mà không hiểu đang nói cái gì — đó không phải là bốn vị mỹ nhân Tô Châu kia sao!

Bởi vì trong lòng loáng thoáng đố kỵ, Chu Tử đối với bốn vị tiểu mỹ nhân này ấn tượng cực kỳ khắc sâu, còn hoàn toàn nhớ rõ các nàng lần lượt gọi là: Minh Nguyệt, Hàn Tinh, Ngọc Liên và Thu Đồng.

Lúc này thuyền của Chu Tử và thuyền chở nhóm Minh Nguyệt kia đang chạy song song, khoảng cách rất gần nhau.

Chu Tử không nói gì, trong lòng rối bời. Nàng không ngờ rằng thì ra không chỉ có riêng nàng đi theo Vương gia hồi kinh, mà bốn vị tiểu mỹ nhân này cũng được đi theo Vương gia. Trong lòng Chu Tử không rõ là có cảm giác gì, không phải chua, chính là một loại cảm giác vô lực: Nam nhân, thật là loài động vật chỉ biết cảm giác thôi a!

Nàng miễn cưỡng cười cười, giơ tay lên vẫy vẫy, xem như là lời chào. Bốn vị mỹ nhân kia giống như không nhìn thấy Chu Tử, không có một chút đáp lại. Chu Tử ngượng ngùng buông tay xuống, nhìn Lục Hà, lúc này mới phát hiện Lục Hà không nhìn mấy vị tiểu mỹ nhân kia. Nàng có chút tò mò, nhìn theo ánh mắt Lục Hà. Chu Tử thấy một nữ nhân cao lớn còn rất trẻ mà ăn mặc như ma ma, đang đứng xa xa sau lưng bốn vị mỹ nhân, ánh mắt dường như không nhìn về bên này.

Nàng quay đầu nhìn lại Lục Hà, phát hiện thân người Lục Hà chực đổ ra phía trước, hai mắt mở thật to, gắt gao nhìn chằm chằm ma ma đó. "Lục Hà, làm sao vậy?" Chu Tử lặng lẽ hỏi Lục Hà.

"Hả?" Lục Hà nháy mắt khôi phục nguyên trạng, "Không có gì!" Nàng lôi kéo Chu Tử đi vào trong khoang thuyền: "Bên ngoài gió rất lớn, vào đi thôi!"

Trực giác nói cho Chu Tử, sẽ không đơn giản như vậy, nàng quay đầu nhìn ma ma kia, phát hiện đã không thấy bà ta đâu, trên boong chỉ còn lại nhóm Thu Đồng, Hàn Tinh cùng mấy tiểu nha đầu đi theo các nàng đứng ở nơi đó.

Trở về trong khoang, Lục Hà bắt đầu ngẩn người.

Sau khi nhìn thấy nhóm người Thu Đồng, trong lòng Chu Tử cũng rất loạn. Nàng biết về sau chuyện như vậy còn có rất nhiều, mình vì việc này mà đã khó chịu, tương lai sau này không phải muốn buồn bực đến chết sao? Để bình tĩnh nỗi lòng, Chu Tử tìm trong hành lý lấy kim chỉ mấy đồ may vá ra, bắt đầu may giày.

Mặt trời đã xuống núi, tia nắng chiều cuối cùng cũng mất hút ở đường chân trời phía tây. Trong khoang thuyền cũng tối đi.

Lục Hà phục hồi tinh thần lại, vừa nhìn đã phát hiện mũi giày lớn Chu Tử đang làm kia là giành cho nam nhân, nhớ tới mấy vị mỹ nhân lúc chiều nhìn thấy trên con thuyền kia, trong lòng nàng cũng vì Chu Tử mà khó chịu, chần chờ một chút, mới nói: "Chu Tử, có một việc ta không biết có nên nói hay không!"

"Chuyện gì vậy?" Chu Tử ghim kim lên mũi giầy, cười khanh khách nhìn Lục Hà.

Lục Hà nhìn con ngươi tinh khiết như nước của nàng, trong lòng rất là hối hận vì đã nhắc tới đề tài với nàng, nhưng không nói sẽ làm Chu Tử lo lắng: "Trong khoang thuyền nói không tiện, hai ta ra bên ngoài đi!"

Chu Tử vội nói một tiếng với Hồ ma ma và Ngân Linh, sau đó cùng Lục Hà đi ra khoang, lên boong thuyền. Lúc này hoàng hôn đã bao trùm lên bốn phía, trừ âm thanh phát ra khi thuyền chạy, chung quanh còn lại đều im ắng.

Lục Hà ôm Chu Tử, hạ giọng nói: "Ngươi có biết Đại nha hoàn Tĩnh Tâm ở chính viện không. Người nhà nàng ta là tì nữ trong cung Quý phi nương nương, Tứ cô cô của nàng gả cho Cao Đại Lâm là quản sự thư phòng ở phủ Cao Thượng thư, những lời này đều nghe được từ dượng của nàng ấy nói!"

Nghe đến đó, Chu Tử đã đoán được một chút, tim đập bắt đầu gia tốc, huyệt thái dương cũng có chút chấn động. Nàng trấn định một chút, duy trì nụ cười trên mặt: "Ấp a ấp úng làm cái gì, còn không mau nói đi!"

Lục Hà cầm tay nàng, lúc này mới nói tiếp: "Tĩnh tâm nói, trong phủ Cao Thượng thư đều nói là lần này vào kinh, Quý phi nương nương muốn làm mai cho Vương gia chúng ta đấy!"

Chu Tử trong lòng lộp bộp một cái: cái gì nên đến cũng sẽ đến, trốn không thoát vẫn là trốn không thoát. Nàng xoay mặt đi, mắt nhìn mặt nước lăn tăn gợn sóng bị ánh hoàng hôn bao phủ, một lát sau mới thấp giọng nói: "Ta đã sớm đoán được, dù sao, dù sao Vương gia cũng đã tròn mười tám tuổi rồi!"

Lục Hà nhìn nàng, phát hiện bờ vai nàng run nhè nhẹ, trong lòng cũng khổ sở, vươn hai cánh tay ôm lấy nàng, lẩm bẩm nói: "Người như chúng ta, sao người như chúng ta muốn sống cho thật tốt cũng khó như vậy!"

Gió thu thổi khô nước mắt Chu Tử. Nàng cười nói với Lục Hà: "Hiện tại trong phủ chỉ có Vương gia, ta liền tận tâm với Vương gia; tương lai Vương phi vào phủ, ta liền tận trung với Vương phi — thì cuối cùng mới có thể sống sót!"

Lục Hà nghĩ đến cái người tự nói lời trêu chọc chính mình thì muốn bỏ đi cho xong, trong lòng thở dài một hơi. Bất quá nàng xưa nay kiên cường, rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Quay lại Mục lục

24. Quyển 2 – Chương 24

Chương 24: Lộ chí lớn, Lục Hà thoát thân

Vừa qua ngày mười lăm tháng Tám, thời tiết lập tức trở nên vô cùng mát mẻ. Ban ngày không nóng, ban đêm không khí rất mát mẻ, ngủ thực thoải mái, Chu Tử xem hành trình lần này như một chuyến du lịch, phi thường hưởng thụ.

Nàng ban ngày ngắm phong cảnh, thiêu thùa may vá, nói chuyện phiếm với Lục Hà, Ngân Linh và Hồ ma ma; buổi tối ngủ sớm tâm sự với Chu Công, ngủ một giấc dài đặc biệt ngon; buổi sáng bình thường dậy rất sớm, ngắm mặt trời mọc ngắm phong cảnh gột rửa nội tâm.

Chờ đến khi bọn họ đi thuyền thấy nhạn bay về núi (mùa thu), ngay cả Hồ ma ma cũng luôn miệng khen ngợi dung nhan nàng kiều diễm sắc mặt hồng hào.

Hồ ma ma không thích nói chuyện, nhưng luôn để ý những việc rất nhỏ, nấu ăn rất ngon, mỗi ngày đều khiến cho nhóm Chu Tử và Lục Hà ở trên thuyền được mở mang khẩu vị. Ngân Linh cũng không thích nói chuyện, luôn trầm mặc ngồi một chỗ, nhưng ánh mắt rất nhanh nhạy để ý, một khi có việc gì đều làm trước hết.

Không bao lâu, Chu Tử liền cảm thấy mình và Lục Hà dường như được chăm sóc như chủ tử. Nàng sợ người khác nói mình ỷ vào được cưng chiều mà kiêu ngạo (thị sủng sinh kiêu), nên tìm một cơ hội nói rõ với Hồ ma ma và Ngân Linh, cũng nhấn mạnh thân phận nha đầu của mình và Lục Hà.

Ngân Linh không nói gì, cúi đầu mỉm cười nhàn nhạt. Hồ ma ma cũng cười nói: "Cô nương chớ lo, ta và Ngân Linh đều đang làm việc mình nên làm!"

Chu Tử cũng không nói thêm nữa, bất quá chuyện gì có thể làm thì tận lực tự mình làm trước. Thà rằng mình bận rộn, cũng không nguyện ý mở miệng làm phiền người khác.

Lục Hà lại là người rất biết hưởng thụ, Hồ ma ma và Ngân Linh hầu hạ nàng đều thản nhiên chấp nhận, hơn nữa nếu việc Hồ ma ma và Ngân Linh làm có chỗ nào không vừa ý, thì nàng ta cũng rất tự nhiên mà vạch lỗi ra. Đương nhiên Hồ ma ma và Ngân Linh cũng rất nghe lời tận lực khiến nàng vừa lòng.

Lúc không có ai, Chu Tử khuyên Lục Hà: "Mọi người đều là nô tỳ, tội gì phải sai sử người ta!"

Ngược lại Lục Hà còn cười nhạo nàng ánh mắt thiển cận, không biết nhìn xa trông rộng, bèn giảng giải một ít đạo lý cho nàng: "Mặc dù bây giờ ngươi chỉ là thông phòng của Vương gia, chỉ dựa vào sủng ái của Vương gia đối với ngươi, chỉ cần ngươi không phạm sai lầm lớn, nắm chặt Vương gia, ngươi sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ lên làm di nương, nếu như cố gắng tranh giành, nói không chừng tốt số còn có thể lên làm trắc phi, hừ, ngay cả cái vị trí kia cũng chưa chắc là không thể!"

"Vương gia là Tam hoàng tử của Hoàng thượng, trong tay nắm binh quyền, mẹ đẻ lại là Hoàng Quý phi địa vị chỉ đứng dưới Hoàng hậu, nhà ngoại lại giữ quyền cao chức trọng trong triều, nếu như một ngày kia Vương gia… Với dung mạo của ngươi mà nghĩ, chẳng lẽ vị trí của ngươi lại không hơn một cung phi?

'Ngày xưa bần gia nữ, mai kia người bề trên', ai nói chuyện này không có khả năng? Chẳng lẽ đầu thai vào trong bụng quý nhân thì chắc chắn sẽ thành quý nhân? Chẳng lẽ chỉ vì chúng ta xuất thân hèn mọn mà luôn bị người nô dịch lấn áp? Ta không tin vào số mệnh này!" lời của Lục Hà đầy khí phách.

Chu Tử vốn đứng song song với Lục Hà ở trên boong thuyền ngắm mặt trời mọc, nghe Lục Hà khẳng khái nói ra những suy nghĩ của mình, nàng vươn cánh tay phải ôm hông Lục Hà. Sau một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: "Muốn thay đổi thế giới này ngươi phải trở thành người có quyền lực có thể đặt ra quy tắc trò chơi, cần phải có dũng khí thật lớn!"

Lục Hà nghe mà cảm thấy rất khó hiểu, bất quá cũng đoán được ý tứ, mắt hạnh xinh đẹp sáng lấp lánh: "Ta không muốn cam chịu, ta muốn đánh cược một lần! Nếu thành công, đương nhiên là vinh quang; nếu không, có chết cũng xứng đáng!"

Trong lòng Chu Tử kích động.

Từ lúc nàng đến thế giới này, vẫn luôn nghĩ làm sao để sống sót, trong lòng chưa từng ôm ấp loại khát vọng này. Nàng biết, với tính cách của mình, vĩnh viễn cũng sẽ không có loại khát vọng như vậy, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không bội phục không dõi theo.

Cõi lòng Chu Tử cũng hào hùng hăng hái: "Nếu ngươi thất bại, cứ tới tìm ta, ta sẽ là lá chắn cuối cùng của ngươi; nếu ngươi thành công, trở thành người đứng trên người khác, một ngày kia nếu ta phong trần lưu lạc, nhớ giúp ta đấy!" Nói xong những lời này, Chu Tử thân thiết ôm chặt Lục Hà, dán mặt mình sát mặt Lục Hà.

Chu Tử dáng người cao gầy, cao hơn Lục Hà nửa cái đầu, nàng ôm kề sát mặt Lục Hà như vậy tử, làm cho Lục Hà vừa bực mình vừa buồn cười: "Ngươi cút ngay, đem mánh khóe dụ dỗ này mà đi dùng trên người Vương gia nhà ngươi, đừng có quấy rầy ta!"

Chu Tử ôm nàng cười ha ha.

Dọc theo đường đi, không biết vì sao, thuyền của phủ Nam An vương đều thả neo cập bến bổ sung vật dụng vào ban đêm. Tối hôm nay, vì tiếp lương thực trên đường nên thuyền của các nàng ngừng lại ở bến tàu Phạm Dương.

Chu Tử vừa nhìn ra ngoài liền phát hiện hai chiếc thuyền của Vương gia song song cập bến, hai cái đèn lồng treo thật cao trên cột buồm, đám người trên thuyền kia cũng từ trong khoang thuyền đi ra, trong đó có nhóm Minh Nguyệt, Hàn Tinh.

Trong khoảng thời gian này, thật ra Chu Tử thường xuyên thấy bốn vị Minh Nguyệt, Hàn Tinh, Ngọc Liên, Thu Đồng ở trên boong tàu, nhưng lần nào bọn họ cũng không để ý tới nàng, nhìn thấy nàng hoặc là xem như nhìn thấy không khí hoặc là quay đầu bước đi. Chu Tử cảm thấy buồn cười, từ đó bị kích thích mà phát ra tính tình hứng thú như con nít, mỗi lần nhìn thấy họ, liền cố ý cười hì hì hoặc "Hê" một tiếng chào hỏi, muốn tức chết họ.

Lên đến bến, Chu Tử lại gặp Minh Nguyệt, Hàn Tinh, Thu Đồng, Ngọc Liên, liền cực kỳ nhiệt tình mang theo nụ cười lên tiếng chào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóm Minh Nguyệt Hàn Tinh nghiêm lại, quay đầu liền mang theo tiểu nha đầu vào khoang, trên boong thuyền kia chỉ còn lại vị vóc dáng cao lớn – Trịnh ma ma.

Trịnh ma ma dựa vào cửa khoang thuyền, hai tay gối lên sau đầu, nhìn xa xa không biết nghĩ ngợi điều gì.

Chu Tử chợt phát hiện Lục Hà vẫn đang nhìn chằm chằm vào vị Trịnh ma ma kia. Mà lúc Trịnh ma ma nhìn thấy Lục Hà, ánh mắt dường như sáng lên một chút, đứng thẳng người nhìn sang bên này.

Lục Hà đột nhiên kéo Chu Tử, thấp giọng nói: "Chu Tử, ngươi đi vào trước đi!"

Chu Tử cũng nhìn ra giữa ánh mắt của Lục Hà và Trịnh ma ma trao đổi có chút quái dị, vỗ nhẹ một cái trên tay Lục Hà rồi đi vào khoang thuyền.

Đến nửa đêm vẫn không thấy Lục Hà trở về.

Chu Tử hơi sốt ruột, đứng ngồi không yên, đã sớm muốn đi ra ngoài tìm nàng. Ngân Linh lại nói: "Cô nương, người hẳn là hiểu rõ Lục Hà cô nương mà, nàng ta làm chuyện gì thì trong lòng đều hiểu rõ, không cần phải đi tìm!"

Bởi vì Triệu Trinh đã dặn dò nên ở gần Ngân Linh, cho nên Chu Tử vẫn rất nghe lời Ngân Linh, nghe nàng nói chắc chắn như vậy, Chu Tử đành phải đi ngủ trước.

Lục Hà đến rạng sáng mới trở về. Mặc dù sắc mặt có vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại sáng ngời vẻ mặt vui mừng. Chu Tử mặc dù có lòng hiếu kỳ, nhưng bởi vì Ngân Linh đã dẫn dò qua, nên cố nén không hỏi Lục Hà.

Vũ Dương là bến tàu cuối cùng trước khi đến kinh thành, cũng là lần bổ sung lương thực cuối cùng cho hành trình của các nàng.

Thuyền cập bến Vũ Dương lúc đêm khuya. Chu Tử đang ngủ mơ mơ màng màng, thuyền chợt va chạm một chút, lập tức đánh thức Chu Tử. Chu Tử vừa mở to mắt, phát hiện Lục Hà ngủ cùng một khoang với mình đã mặc xong quần áo, cầm hành lý đang muốn đi ra ngoài. "Lục Hà ——"

Lục Hà thấy Chu Tử đã tỉnh, đặt túi đồ xuống, lại gần nói: "Chu Tử, ta phải đi!"

Chu Tử vi hơi trầm ngâm: "Chờ một chút!" Nàng rút ra hai tấm ngân phiếu đã sớm chuẩn bị tốt từ túi tiền bên cạnh gối đầu đưa cho Lục Hà: "Trên người phải mang theo chút bạc phòng thân!"

Lục Hà nhận bạc, không nhiều lời, cúi xuống ôm Chu Tử một cái.

Chu Tử theo nàng ra ngoài.

Bây giờ vừa đúng lúc nửa đêm, thấy trên bờ đông nghẹt người cưỡi ngựa, nhưng lại rất chỉnh tề kỷ luật, một chút âm thanh cũng không có.

Trên một chiếc thuyền bên cạnh cũng có người đi ra, sải bước lên boong thuyền, nhảy lên thuyền đi về phía Chu Tử. Bên này Lục Hà đã sớm nhào tới, người nọ đỡ lấy Lục Hà nhảy xuống thuyền.

Chu Tử đứng trên boong thuyền nhìn những người đó nhanh chóng lên ngựa rời đi.

Tiễn bước Lục Hà, Chu Tử quay người lại, phát hiện Ngân Linh đứng ở phía sau nàng, sợ hết hồn rồi mới thở ra một hơi nói: "Ngân Linh, ngươi làm ta sợ muốn chết!"

"Cô nương, trở về ngủ tiếp một lát đi, trưa ngày mai sẽ đến kinh thành!"

Quay lại Mục lục

25. Quyển 2 – Chương 26

Chương 26: Cự tuyệt cầu hoan, Triệu Trinh ê ẩm

Triệu Anh cất cao giọng nói: "Bẩm báo Vương gia, nô tài đã đón Chu Tử cô nương về!"

Triệu Trinh xoay người lại, mắt phượng bình tĩnh như nước nhìn lướt qua Chu Tử đang vén rèm che trước cửa xe, trong ánh mắt ngầm mang cảnh cáo, sau đó lại xoay người sang chỗ khác lắng nghe mỹ nữ nói chuyện.

Trong khoảnh khắc nghe Triệu Anh bẩm báo kia, Chu Tử thấy được gương mặt mình ngày nhớ đêm mong suốt một tháng qua, hơn nữa bị cặp mắt phượng trong trẻo gợn sóng kia nhìn lướt qua. Tiếp thu được ánh mắt ngầm ý cảnh cáo không tiếng động của Triệu Trinh, cái mông của Chu Tử theo phản xạ mà tê rần, tay nàng run run vội buông rèm xuống.

Chỉ bằng một cái liếc mắt kia, nàng cảm thấy Triệu Trinh lại gầy đi một chút, cũng đen hơn một chút — xem ra, gần một tháng hành quân cấp tốc thật không dễ chịu a!

Nếu là trước kia, Chu Tử nhất định sẽ đau lòng, nhưng lúc này nhìn thấy mỹ nữ kia thì đang ghen tuông ngập đầy, điều Chu Tử nghĩ đến chính là: Hừ, mặt bị phơi nắng đen thui thùi lùi còn không ở nhà dưỡng cho trắng đi, lại chạy đến khêu gợi quyến rũ mỹ nhân (nàng đã quên là Triệu Trinh ra bến tàu đón nàng về)!

Chu Tử đang trầm tư, cảm thấy tay bị vỗ nhẹ nhẹ một chút, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt Hồ ma ma mang theo ý cười. Chu Tử cũng miễn cưỡng nở nụ cười, biết là nên xuống xe thỉnh an Vương gia.

Sau khi Hồ ma ma đi xuống, nàng và Ngân Linh cũng xuống xe. Chu Tử lúc này đã bình tĩnh lại, đi theo Hồ ma ma, rất có quy củ hành lễ thỉnh an Triệu Trinh.

Tròng mắt Triệu Trinh liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Chu Tử, bái kiến Vương tiểu thư đi."

Vì thế Chu Tử lại cùng Hồ ma ma và Ngân Linh bái kiến Vương tiểu thư.

Ngược lại tính tình vị Vương tiểu thư này lạnh lùng không thích nói chuyện, chỉ nói một tiếng "Thưởng", nha hoàn lập tức cầm mấy cái hà bao đưa qua.

Chu Tử tiếp nhận hà bao, rồi cùng Hồ ma ma và Ngân Linh cảm tạ ban thưởng. Lúc này mới đứng thẳng lưng dậy, bất quá vẫn cúi mắt rũ mi không thưa không nói, lẳng lặng đứng một chỗ.

Đến gần, nàng mới phát hiện vị Vương tiểu thư này thật sự rất đẹp, vóc người ảnh mềm như liễu yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, thanh lệ như tiên, ăn mặc khiêm tốn lại xa hoa — trên trâm vàng rũ xuống mấy hạt châu, ban ngày nhìn ảm đạm không rực rỡ nhưng thật ra lại là Dạ Minh châu, Chu Tử đã nhìn thấy mấy viên trên kệ chứa đồ của Triệu Trinh, chỉ có một viên lớn hơn viên ngọc trên búi tóc của Vương tiểu thư, những viên khác đều nhỏ hơn một chút.

Chu Tử cảm thấy, vị Vương tiểu thư này là loại xinh đẹp thực trong trẻo nhưng lạnh lùng, dùng cái gì để hình dung nhỉ? Chu Tử yên lặng nghĩ, cuối cùng rốt cục tìm được từ thích hợp để hình dung — "Tuyết bay lả tả hoa Mai rộ, thanh lãnh trăng đêm nở đóa Quỳnh" — đẹp như vậy, lạnh như vậy, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể lại gần khinh nhờn được.

Vương tiểu thư nhìn Nam An Vương gia, trong con ngươi vô cùng xinh đẹp chứa chan muôn vàn lời muốn nói, nhưng đều không nói. Hai người yên lặng nhìn nhau không nói gì, hồi lâu nàng mới lên tiếng: "Trinh ca, từ lúc từ biệt hôm Đoan Ngọ, vậy mà đã sáu năm không gặp…"

Triệu Trinh gật đầu. Hắn ngước nhìn mặt trời trên cao, cuối cùng xác định đã là giờ Ngọ hai khắc, vì thế trầm giọng nói: "Cũng không còn sớm, hay là cùng về đi?"

Nghe thấy hắn nói như vậy, Vương tiểu thư mắt sáng rực lên, chợt cúi đầu nói: "Tích Trân tuân mệnh."

Nha hoàn của Vương tiểu thư tiến lên trước, đỡ Vương tiểu thư lên xe.

Chu Tử vẫn đang trầm tư: Màn trình diễn vừa rồi chính là "Cầm tay đẫm lệ nhìn nhau, lời thốt ra bỗng dưng ngưng nghẹn" sao? Quả thật là có tình nhân yên lặng nhìn nhau a, không nói lời nào, im lặng nhưng có hơn trăm ngàn lời nói a…

Chu Tử ăn dấm chua rồi.

Triệu Trinh cũng đi ra khỏi đình, đứng ở ven đường nhìn Vương tiểu thư lên xe. Xe của Vương tiểu thư vừa rời đi, Triệu Trinh mắt phượng đảo qua, phát hiện Chu Tử còn ngây ngốc nhìn theo xe Vương Tích Trân, vì thế hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Còn không lên xe, không đói bụng sao?"

Lúc này, Triệu Hùng lanh lợi đã dắt Ô Vân Đạp Tuyết của Vương gia lão nhân gia nhà hắn lại đây. Triệu Trinh xoay người lên ngựa, giục ngựa mà đi, không quan tâm Chu Tử sống chết như nào. Chu Tử nhìn bóng

dáng cao to của hắn ngồi trên lưng ngựa, muốn dậm chân, lại không dám, rốt cục vẫn cùng Hồ ma ma và Ngân Linh bước lên xe.

Xe ngựa của Vương tiểu thư ở phía trước, Triệu Trinh theo sát phía sau xe ngựa của Vương tiểu thư, đi chậm hơn một bước chính là ngựa của Triệu Hùng, cuối cùng là xe ngựa chở Chu Tử.

Sau khi vào cửa thành, ban đầu xe ngựa của Vương tiểu thư vẫn đi cùng bọn họ, đến đầu đường của phường Phúc Hựu, từ trong khe màn Chu Tử nhìn thấy Triệu Trinh thúc ngựa tiến lên, cách cửa sổ nói câu gì đó với Vương tiểu thư, sau đó liền quay đầu ngựa đi về hướng nam.

Triệu Anh cùng phu xe lập tức đánh xe đi theo.

Bởi vì có Hồ ma ma và Ngân Linh ở đây, Chu Tử không dám vén rèm lên xem, vì thế mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, thành thành thật thật ngồi yên một chỗ.

Triệu Hùng lại nói không ngừng: "Thánh Thượng vốn không cho phép Thân vương có dinh thự ở kinh thành, lần này phá lệ khai ân, cho phép Vương gia mua một tòa nhà ở sườn phía đông của giáo trường (*), khoảng cách gần giáo trường như vậy, Vương gia lui tới thị sát cũng thuận tiện! Tòa nhà rất lớn, chính là không biết nên thu xếp thế nào, nên chúng ta đều ngóng trông Chu Tử cô nương, à, Hồ ma ma nhanh chóng tới đây!"

(* giáo trường: nơi huấn luyện binh sĩ thời xưa)

Hồ ma ma nở nụ cười, trêu ghẹo nói: "Ma ma ta thì có thể làm cái gì đây? Chỉ sợ ngươi lại không vừa ý!"

Triệu Hùng cười nói: "Dinh thự trong kinh thành, nội quản gia chính là lão nhân gia Hồ ma ma ngài, còn ngoại quản gia chính là kẻ bất tài Triệu Hùng ta, đã phụ lòng Vương gia coi trọng rồi, bà nhìn đi, mặc dù Vương gia chúng ta đến kinh thành chưa được ba ngày, nhưng trong trong ngoài ngoài lại dồn không ít chuyện, không phải là đang chờ lão nhân gia ngài đến lo toan sao!"

Chu Tử nghe Hồ ma ma cùng Triệu Hùng nói chuyện, cảm giác thấy không qua bao lâu, tốc độ của xe ngựa dần chậm lại, rồi ngừng lại hẳn. Lúc này, nàng nghe được bên ngoài truyền đến tiếng đồng thanh thỉnh an "Bái kiến Vương gia", biết là đã đến cửa lớn của tân Vương phủ ở kinh thành.

Rất nhanh, xe ngựa lại tiếp tục về phía trước, đại khái mất thời gian một chung trà nhỏ, mới ngừng lại.

Chu Tử vừa xuống xe, đã sớm không thấy bóng dáng Vương gia. Triệu Anh chỉ huy mấy gã nô tài giúp các nàng đưa hành lý vào chỗ ở. Viện mà các nàng ở gọi là "Tùng Đào Uyển".

Quy mô của Tùng Đào Uyển này rất giống với Diên Hi cư ở phủ Nam An vương, lớn nhỏ cũng không khác lắm, đều là kết cấu ngoại viện bao bọc nội viện.

Hồ ma ma và Ngân Linh được an bài vào ở phòng Trị sự ngay cửa ngoài nội viện, Triệu Anh trực tiếp dẫn Chu Tử vào nội viện, đem hành lý của Chu Tử để ở phòng ngủ chính trong nội viện.

Sau khi Triệu Anh rời đi, Chu Tử nhìn lướt qua một chút, phát hiện đây là phòng ngủ của Triệu Trinh, căn phòng rất lớn, nhưng rất trống trải, trừ bỏ giường ngủ thì còn lại án thư (bàn đọc sách), tủ treo quần áo, bàn trang điểm, kệ chứa đồ, đồ vật này đó… đều không có. Chu Tử thấy Triệu Hùng nói quả thật không sai, thật sự là vừa mới mua tòa dinh thự này liền chuyển vào ở mà.

Chu Tử đang thu thập hành lý, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền đến tiếng Triệu Hùng: "Chu Tử cô nương, nước ấm đã chuẩn bị tốt rồi, đặt ở phòng tắm sau phòng ngủ đấy!"

Chu Tử vừa nghe, lập tức cảm thấy cả người cũng có chút khó chịu, thu dọn quần áo tắm rửa rồi đi đến phòng tắm.

Tắm rửa xong, Chu Tử vừa lau tóc dài vừa bước ra ngoài, mới vừa ra khỏi phòng tắm, đã nhìn thấy Triệu Trinh đang đứng trước giường trong phòng ngủ thay quần áo!

Triệu Trinh nghe được tiếng bước chân Chu Tử, hắn vừa cởi thắt lưng ngọc bích, rồi cởi áo choàng tơ tằm mềm mại màu trắng thêu mây màu bạc xuống, vừa nói mà không cần quay đầu lại: "Cơm trưa đã dọn xong rồi!"

Chu Tử cung kính đáp một tiếng "Dạ!".

Chu Tử lại có thể cung kính như vậy? Triệu Trinh nhất thời có chút kinh ngạc, xoay người nhìn Chu Tử.

Hắn phát hiện Chu Tử vừa mới tắm rửa xong, tóc dài còn hơi ướt, có chút uốn lượn, nàng cúi đầu, mái tóc đen thật dài liền uốn lượn rũ xuống.

Chu Tử cảm giác được Triệu Trinh đang chăm chú nhìn mình, ngẩng đầu lên.

Đôi mắt to trong suốt của Triệu Trinh âm u nhìn nàng, bờ môi mọng đỏ tươi ướt át, nhất thời có chút động tình, không nói không rằng bước lên phía trước bế nàng ôm vào lòng, sải bước về phía màn giường.

Một tháng không gặp, Triệu Trinh có chút không kiềm chế được, đặt Chu Tử lên giường, mình thì đè lên, áp xuống bờ môi mọng của Chu Tử mà hôn.

Môi của Triệu Trinh hôn lên Chu Tử có hơi lạnh, Chu Tử dùng sức giãy dụa không cho hắn tới gần.

Triệu Trinh nhất thời kinh ngạc, cánh tay buông lỏng một chút, Chu Tử lúc đó liền giãy ra, nằm trên giường đưa lưng về phía hắn.

Triệu Trinh nhìn lưng Chu Tử, rất là khó hiểu kỳ quái a!

Một tháng nay đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Sao Chu Tử trở nên lạnh nhạt với hắn như vậy?

Bình thường cho dù là mùa hè, chỉ cần là ở trong phòng ngủ, mặc kệ là nóng đến thế nào Chu Tử đều có thể ôm liền ôm có thể hôn liền hôn, liều mạng cọ sát lên người hắn, nhưng bây giờ lại không muốn hắn thân cận, cự tuyệt hắn thân thiết, còn đưa lưng về phía hắn nữa chứ! Chẳng lẽ… Chẳng lẽ nàng xem trọng… Coi trọng cái vị Nhị hoàng huynh không đáng tin cậy kia của mình…

Sau khi Triệu Trinh tự mình nghĩ quẫn, cảm thấy vô cùng khó chịu, phi thường khó có thể chấp nhận được, hắn duỗi cánh tay dài ra, từ phía sau ôm lên thắt lưng Chu Tử, kéo Chu Tử vào trong lồng ngực mình.

Quay lại Mục lục

26. Quyển 2 – Chương 27

Chương 27: Nói ra thành lời, hiểu được sự thật

Triệu Trinh kéo Chu Tử ôm chặt vào trong lồng ngực.

Chu Tử cảm nhận được phía dưới của Triệu Trinh cứng rắn thẳng đứng đâm đâm vào, thân thể hắn cũng hơi nóng, nhưng thân mình nàng vẫn thẳng tắp không nhúc nhích, không muốn cho hắn được như ý muốn.

Một lát sau, Triệu Trinh ngồi dậy, ôm Chu Tử lên đặt lên trên đùi mình, ôm vào trong ngực, sau đó mới nói: "Nói xem, rốt cuộc làm sao vậy?"

Chu Tử lắc lắc đầu, trong đôi mắt có chút ướt át. Nàng muốn nói: 'Không phải ngài nói là sẽ đến bến tàu đón nô tỷ sao, vì sao đợi hoài không thấy?' Muốn nói vị Vương tiểu thư kia xinh đẹp như vậy, nói chuyện phiếm với nàng rất vui sao? Muốn nói…

Triệu Trinh đợi một hồi lâu, vẫn không thấy Chu Tử đáp lại, tay trái dùng lực kéo mặt Chu Tử qua, vừa liếc mắt nhìn đã phát hiện Chu Tử đang yên lặng rơi lệ!

Trong lòng Triệu Trinh tràn đầy dục hỏa sớm đã tắt ngúm, nghĩ ngợi một chút, hỏi: "Vì sao khóc?"

Cầm Chu Tử chui vào trong lòng hắn, đem nước mắt nước mũi gì đó đều chùi lên vạt áo trung y của Triệu Trinh, sau đó cúi đầu bất động.

Tóc Chu Tử còn chưa khô, Triệu Trinh thở dài, giơ tay cầm cái khăn mặt từ đầu giường lại đây, bắt đầu lau mái tóc dài cho nàng.

Lau tóc xong, Triệu Trinh nhìn lại Chu Tử, phát hiện Chu Tử đã bình tĩnh lại, chẳng qua mắt có hơi hồng hồng, mũi cũng hơi hồng hồng, giống y như con thỏ nhỏ. Triệu Trinh mỉm cười, hai cánh tay dùng sức gắt gao ôm chặt Chu Tử.

Chu Tử khóc thút thít một chút, lại nhích mông, thực không hài lòng nói: "Chân của ngài cấn quá!"

Triệu Trinh hít sâu một hơi, kéo Chu Tử dịch ra bên ngoài một chút, sau đó lại hỏi: "Khóc cái gì? Nói!" Giọng của hắn rất thấp, nhưng lại kiên quyết cấm lảng tránh.

Chu Tử lí nhí: "Ngài nói không giữ lời!"

Triệu Trinh nhướng mày, không lên tiếng.

"Ngài chính miệng nói sẽ đến bến tàu đón nô tỳ!" Chu Tử tiếp tục lên án.

Triệu Trinh: "Ta có đi a!"

Chu Tử: "Nào có! Ngài là đi hẹn hò cùng với vị đại mỹ nhân Vương tiểu thư kia!"

Triệu Trinh: "Ngươi là nói Tích Trân sao?!"

Chu Tử ngẩng đầu, đôi mắt to trừng mắt hắn tràn đầy lên án.

Triệu Trinh có chút buồn cười, cụp mắt xuống, không nói một lời.

Chu Tử chờ hắn giải thích, đợi nửa ngày, không đợi được nữa, ngồi trên đùi Triệu Trinh vặn vẹo uốn éo muốn đứng lên.

Triệu Trinh rên rỉ một tiếng, Chu Tử vừa ngẩng đầu liền thấy Triệu Trinh sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt lóe sáng như sao, nàng liền hiểu được, hừ một tiếng, lại không dám động nữa.

Triệu Trinh trấn định lại một chút, mới nói: "Tích Trân là tứ tiểu thư của nhà Vương Thừa tướng, trưởng nữ của Vương Thừa tướng chính là Thục phi nương nương trong cung, là mẹ đẻ của Thập thất đệ của ta."

Tuy là Chu Tử không hiểu giữa đám Vương công quý tộc lục đục đấu tranh với nhau chuyện gì, nhưng vừa nghe cũng rất nhanh hiểu được.

Thân phận của Triệu Trinh và Vương Tích Trân như thế, bọn họ tuyệt đối không được, trừ phi Triệu Trinh muốn làm huynh đệ cột chèo với Phụ hoàng của hắn. Mặt khác, dường như lời của Triệu Trinh còn có một tầng ý tứ, Chu Tử suy nghĩ một chút, cũng đoán được, sợ là phủ Cao Thượng thư và phủ Vương Thừa tướng là đối thủ, lại nói thêm, riêng việc Quý phi nương nương của Cao Thượng thư sinh ra Tam hoàng tử, Thục phi nương nương của Vương Thừa Tướng sinh ra Thập Thất vương tử, thì giữa bọn họ chắc chắn không có khả năng giải hòa được.

Chu Tử nhất thời vui vẻ lên hẳn, hai tay níu lấy vạt áo Triệu Trinh muốn nói chuyện, nhưng Triệu Trinh lại nói tiếp:

"Cho dù không phải là nàng ta, tương lai chắc chắn cũng sẽ có Vương phi vào cửa. Ngươi ngoan ngoãn một chút, nghe lời một chút, ở trong phòng thế nào cũng được, ra khỏi phòng này, phải giữ quy củ, nên thế nào thì là thế đó, đừng để cho người khác bắt được nhược điểm! Nơi này không phải Nam Cương, sự tình không đơn giản như vậy, nếu ta cứ một mặt cưng chiều ngươi, đó không phải là yêu ngươi, mà là hại ngươi.

Sau khi Vương phi vào cửa, ta sẽ tiến hành tục chải tóc cho ngươi; sinh đứa nhỏ, sẽ cho ngươi làm trắc phi. Ta sẽ không phụ ngươi."

"..."

Giọng của Triệu Trinh rất thấp, trên khuôn mặt trẻ tuổi tuấn mỹ của hắn đều là sự dịu dàng, trong mắt phượng mang theo thương tiếc, nhưng lòng của Chu Tử vẫn cứ lạnh đi từng tấc.

Trời đã vào cuối thu, ban ngày cũng không quá lạnh, nhưng nàng lại cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, cho dù Triệu Trinh ôm nàng thật chặt, sưởi ấm nàng, nàng vẫn cảm thấy lạnh. Nàng rúc vào lồng ngực Triệu Trinh, muốn tìm kiếm một chút hơi ấm.

Nàng càng chui càng nhỏ, biến thành một viên cầu nho nhỏ.

Triệu Trinh cảm nhận được nàng co rúm lại, ôm nàng càng chặt hơn. Nhưng mà, có mấy lời hắn phải nói: "Chu Tử, mẫu phi ta muốn gặp ngươi một chút, mấy ngày nữa cậu của ta sẽ tới đây, dẫn ngươi tiến cung yết kiến." Tay hắn vuốt ve trên lưng nàng: "Chu Tử, nói ít sai ít, nói nhiều sai nhiều. Mẫu phi của ta rất

không thích người có tâm kế, ngươi chỉ cần là chính ngươi là được! Hồ ma ma và Ngân Linh là người của ta, ngươi có thể tín nhiệm; Triệu Anh Triệu Dũng Triệu Hùng Triệu Tráng Triệu Phúc cũng vậy, chỉ là nam nữ khác biết, phải có chừng mực."

Chu Tử dán mặt tựa vào trước ngực hắn, hồi lâu mới rầu rĩ nói: "Biết rồi ạ."

Triệu Trinh nâng mặt của nàng lên, nhìn kỹ một chút mới nói: "Trên án thư có cái hộp đựng ngân phiếu, buổi chiều mang theo Triệu Hùng Ngân Linh cùng đi dạo một chút đi, muốn mua cái gì thì mua!"

Chu Tử "Dạ" một tiếng, vòng cánh tay ôm lấy thắt lưng của hắn, lại dán người vào.

Triệu Trinh không phải người thích nói chuyện, nhưng lúc này lại có rất nhiều lời muốn nới với Chu Tử.

Một tháng không gặp, trừ bỏ lúc hành quân, chỉ cần vừa nằm xuống hắn đã bắt đầu nhớ Chu Tử. Lúc ban đầu chỉ là muốn ôm Chu Tử, sau lại bắt đầu lo lắng cho Chu Tử, hắn có chút hối hận mình vì muốn bớt việc nên để Chu Tử đồng loạt xuất phát cùng Nhị hoàng huynh, Nhị hoàng huynh này cái gì cũng tốt, chỉ là cực kỳ thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

Sau đó, hắn lại bắt đầu quan tâm đến việc sau này của Chu Tử.

Từ nhỏ sống ở hoàng cung, đối với những nữ nhân tâm cơ thâm trầm, hắn đã căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng mà, Chu Tử ngây ngơ thành thật như vậy, lại khiến cho hắn phải lo lắng. Lúc đại quân đến gần Kim Kinh, Triệu Trinh đã có ý nghĩ muốn hoàn toàn bao bọc bảo hộ Chu Tử, không để cho nàng phải tiếp xúc với một âm mưu quỷ kế lục đục đấu đá nào.

Đương nhiên đây là không có khả năng.

Bất quá, chờ sau này khi hết thảy đã ổn định, mang Chu Tử trở về lại Nam Cương, cũng không khó làm. Triệu Trinh bắt đầu suy tính chính sự.

Triệu Trinh cùng Chu Tử ăn cơm trưa.

Trải qua một phen Triệu Trinh "Tận tình khuyên bảo", Chu Tử cũng tiếp nhận. Sau khi đứng dậy phân phó nha hoàn ở ngoại viện đem cơm trưa lên, nàng vẫn đợi cho bọn nha hoàn đều lui ra hết rồi lúc này mới ngồi xuống.

Xuống giường, Triệu Trinh lại trở nên trầm mặc ít lời.

Vội vã ăn xong bữa trưa muộn này, Triệu Trinh liền mang theo Triệu Dũng đi ra cửa. Ngân Linh đi vào giúp nàng sửa sang lại hành lý, lại thu dọn phòng ốc một chút. Sau đó mới đề nghị nói: "Trong phòng cái gì cũng thiếu, có muốn đi ra ngoài mua vài thứ cho nhà mới hay không?"

Chu Tử nhớ Triệu Trinh muốn nàng buổi chiều đi dạo thoải mái một chút, liền đồng ý nói: "Được, ta đi lấy ít bạc!"

Ngân Linh nở nụ cười: "Vương gia đã dặn dò qua, bảo Triệu Hùng đi theo, tự hắn đã cầm theo bạc!"

Ngân Linh không thường hay nói chuyện, nhưng nếu nàng đã nói như vậy, nhất định là Triệu Trinh đã dặn dò qua. Chu Tử gật gật đầu, cũng cười nói: "Ta cũng quên là phải bố trí phòng ở cho Vương gia!"

Ngân Linh đi ra ngoài kêu Triệu Hùng chuẩn bị xe, Chu Tử thoáng sửa sang lại một chút rồi đi ra cửa viện. Ra đến ngoài cửa nàng mới phát hiện Triệu Hùng đã chuẩn bị xe ngựa xong đâu đấy, đang cùng Ngân Linh đứng đợi ở cửa.

Chu Tử thầm than: thật là còn tự do hơn Vương phủ ở Nam Cương, nhưng cũng không nhiều lời, nói tiếng cảm ơn với Triệu Hùng rồi cùng Ngân Linh đỡ nhau lên xe.

Xe lộc cộc lăn bánh, Chu Tử phát hiện chiếc xe này nhìn bề ngoài bình thường, nhưng ngồi lên rất thoải mái, một chút đều không có cảm giác xóc nảy. Triệu Hùng ngồi bên cạnh phu xe, lúc này mới cười nói: "Chu Tử cô nương, chiếc xe này ngồi có thoải mái không?"

"Thật không tệ nha!" Chu Tử vừa trả lời vừa xem xét bố trí trong xe.

"Đây là nhờ Vương gia tốn cả đêm qua cải tiến, Chu Tử cô nương là người đầu tiên ngồi lên đó!"

Chu Tử không nói chuyện. Nàng vốn biết Triệu Trinh là một nhà phát minh cuồng cải tiến rồi, bội phục thật ra thì có, nhưng sẽ không đặc biệt cảm kích hắn đâu!

Ngân Linh lặng lẽ nhìn nàng một cái, phát hiện Chu Tử đang xốc đệm lên nghiên cứu trang bị phía dưới của nệm lót. Nàng trong lòng thầm nghĩ: Trách không được Vương gia sủng ái Chu Tử cô nương, xem Chu Tử như đôi mắt của mình vậy, thì ra Chu Tử cô nương hiểu Vương gia, mới vừa ngồi lên xe liền nhìn ra cách thức rồi.

Triệu Hùng dặn dò phu xe đánh xe tới phường Trạng Nguyên, sau đó quay đầu giải thích với Chu Tử ngồi trong xe: "Nghe Ngân Linh nói cô nương muốn mua vài thứ bày biện trang trí trong phòng Vương gia, phường Trạng Nguyên này chính là nơi giữ độc quyền về các loại hàng hóa cao cấp, chẳng những không có ít tiệm bán đồ nội thất, mà son phấn, đồ trang sức, ngọc khí, đồ cổ, vải vóc tơ lụa… thứ gì cần có đều có!"

Sau khi xuống xe, đầu tiên Chu Tử dạo qua vài tiệm bán đồ nội thất, chọn được một ống đựng bút lông có hình sơn thủy làm bằng gỗ trầm hương, một cái bình phong bằng gỗ trầm hương khắc hình tùng trúc, rồi mua một cái gương có khung gỗ trầm hương, cuối cùng, lại chọn hai cái tủ cao bằng gỗ hoa lê và một cái giường gỗ hoa lê khắc hoa hải đường xung quanh.

Mặc kệ Chu Tử lựa chọn thế nào, đồ dùng đắt đến thế nào, mặt Triệu Hùng đều không đổi sắc mà thật sảng khoái trả tiền, sau đó nói địa chỉ cho tiểu nhị trong điếm giao hàng.

Sau khi tiêu tốn hết một xấp lớn ngân phiếu của Triệu Trinh, tâm tình Chu Tử khá hơn, hưng trí bừng bừng lôi kéo Ngân Linh đi dạo tiệm bán ngọc khí. Chu Tử không hiểu về ngọc khí, chẳng qua chỉ đi xem cho vui thôi.

Nàng và Ngân Linh liên tiếp dạo qua hai tiệm ngọc khí, cảm thấy không có thú vị gì, liền dứt khoát đi mua ít son phấn.

Vừa bước ra khỏi tiệm bán ngọc khí này, chợt nghe sau lưng có người kêu "Chu Tử…", thanh âm dường như mang theo dò xét.

Chu Tử quay đầu nhìn lại, thì ra là một công tử áo xanh khoảng mười tám mười chín tuổi, bộ dạng rất là tuấn tú, vẻ mặt kinh hỉ nhìn Chu Tử.

Chu Tử nhìn gương mặt người giống như đã từng quen biết, nhớ lại thiếu niên thanh tú sảng khoái năm đó, hỏi dò: "Ngươi là… Chương Kỳ sao?"

"Ta là Chương Kỳ a!" Chương Kỳ nhiệt tình bước lên phía trước, "Nàng vẫn luôn ở Kinh thành sao?"

"Ta mới từ Nhuận Dương về đây." Gặp được đồng hương, Chu Tử cũng rất vui mừng, "Vừa đúng dịp có thể hỏi thăm ngươi một chút về người nhà ta!"

Nàng vừa dứt lời, nét mặt của Chương Kỳ liền trở nên có chút kỳ quái: "Chu Tử, chuyện nói ra rất dài, chúng ta đến quán trà đối diện ngồi đi!" Hắn lại gọi Triệu Hùng cùng Ngân Linh: "Hai vị cùng đi đi!"

Nghĩ đến sắp được biết tình huống trong nhà, tim Chu Tử bắt đầu đập loạn. Nàng cùng Ngân Linh và Triệu Hùng đi theo Chương Kỳ vào quán trà đối diện. Chương Kỳ gọi một phòng đơn, sau khi mời bọn Chu Tử ngồi xuống, hắn đầu tiên gọi chút trà và điểm tâm, sau đó mới nói: "Chu Tử, tình huống trong nhà nàng không được ổn lắm!"

27. Quyển 2 – Chương 28

Chương 28: Biết được chân tướng, hận ý đầy mình

Triệu Hùng và Ngân Linh cùng nhìn nhau, e là vị Chương công tử này muốn nói với Chu Tử một ít chuyện nhà của nàng. Triệu Hùng bèn đứng dậy nói: "Chu Tử cô nương, ta và Ngân Linh ở bên đợi nhé?"

Ngân Linh cũng đứng lên.

Chu Tử lúc này tâm loạn như ma, chỉ gật gật đầu, cũng không nhiều lời. Triệu Hùng và Ngân Linh ra khỏi phòng, đóng cửa đứng đợi ở hành lang ngoài cửa.

Mặc dù trong lòng Chu Tử vẫn đang tự an ủi, có thể xảy ra chuyện gì được chứ, không có việc gì đâu, nhưng tay nàng đặt ở trên bàn đã bắt đầu run nhè nhẹ. Lúc này tiểu nhị đã bưng trà lên. Chu Tử hai tay bưng chung trà trước mắt lên, muốn uống một ngụm trà để bình tĩnh lại.

Chương Kỳ nhìn nàng bưng cốc nước trà xanh biếc thì trong lòng hơi nhộn nhạo, hắn vươn tay ra, cầm cái chén trong tay Chu Tử, đặt lên mặt bàn: "Nước trà vẫn còn rất nóng đấy!"

Hắn ngưng mắt nhìn Chu Tử, chậm rãi nói: "Sau khi nàng rời khỏi Độc huyện, ta cũng đến kinh thành, đã nhiều năm chưa trở về. Năm ngoái về nhà ăn Tết, mới nghe nói đến chuyện nhà nàng. Mùa hè năm thứ hai sau khi nàng đi, cha nàng mắc bệnh thổ tả, trong đêm đó liền mất đi. Mẫu thân mang theo muội muội nàng cùng đệ đệ Chu Thanh sống qua ngày, bởi vì cuộc sống khó khăn, bà nội nàng liền làm chủ, đem muội muội Chu Bích của nàng bán đi. Sau đó, bà nội nàng lại làm chủ, bán mẫu thân nàng tái giá làm vợ người khác, nghe nói gả đến xứ khác, không còn tin tức."

Chương Kỳ nhìn mặt nàng tái nhợt trong nháy mắt, đôi môi run nhè nhẹ, cũng có chút không đành lòng. Hắn dừng một chút, không nói tiếp.

Trong nháy mắt nghe Chương Kỳ kể, Chu Tử đầu óc liền 'ầm' một tiếng, trống rỗng. Nàng ngồi đối diện Chương Kỳ, nhưng không nhìn hắn, ánh mắt của Chu Tử đã không còn tiêu cự.

Chương Kỳ nhìn hai tay Chu Tử xoắn vào nhau, trong lòng khổ sở, muốn giơ tay vỗ vỗ an ủi nàng, nhưng lại không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hắn bưng chung trà của Chu Tử lên, đưa cho nàng: "Uống chút nước làm ấm người đi!"

Chu Tử máy móc tiếp nhận cái chén, uống một ngụm, một luồng nhiệt trôi theo cổ họng đi xuống, kích thích dạ dày nàng đau nhói, trái tim của nàng cũng đập thình thịch thình thịch từng cái đau thương: "Tiểu đệ của ta… tên hắn là… Chu Thanh?"

Chương Kỳ gật gật đầu, con ngươi dịu dàng mang theo sầu lo nhìn Chu Tử.

"Bây giờ Chu thanh đang ở đâu?" khóe miệng Chu Tử nhếch lên, hiện ra một tia cười lạnh, "Bà nội ta chắc sẽ không chịu nuôi hắn không công chứ?!"

Chương Kỳ thở dài một hơi: "Gã sai vặt nhà ta nói, mẹ nàng là tái giá trong đêm, lặng lẽ không một tiếng động không ai biết, tiểu đệ nàng còn chưa đến hai tuổi, bởi vì không có người trông nom, được Tam thúc nàng mang rời quê kiếm sống…" Hắn nhìn thấy đôi mắt Chu Tử đỏ lên cùng nước mắt tràn mi, rốt cuộc không nói được nữa.

Chu Tử cúi đầu lau nước mắt, sau đó nói: "Không biết ông bà nội ta và cô út hiện nay như thế nào rồi?"

Chương Kỳ sắc mặt nặng nề: "Cô út nàng hiện là vợ bé nuôi bên ngoài của cha ta, sống trong một tòa nhà tại huyện phía tây đường cái, ông bà nội nàng cũng qua ở cùng!"

Chu Tử vừa nghe, trong lòng trấn định lại, lấy khăn tay cúi đầu lau khô nước mắt, sau đó mới nói: "Ngươi có nghe nói muội muội và mẹ ta bị bán tới nơi nào không?"

Chương Kỳ nói: "Ta từng hỏi thăm, muội muội nàng bị một người thương hành (thương nhân mua bán khắp nơi) mua đi, người nọ hình như là họ Vũ; còn mẫu thân nàng nghe nói là gả đến Bắc Cương."

"Còn Tam thúc và đệ đệ của ta ở đâu? Có chút tin tức nào không?" Chu Tử đã trấn định lại, muốn từ chỗ Chương Kỳ thăm dò một chút tin tức.

"Tam thúc nàng mang đệ đệ nàng đi Bắc Cương, nghe nói là tìm mẫu thân nàng!"

Chương Kỳ nhìn Chu Tử, bốn năm không gặp, Chu Tử từ một tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu đã biến thành một đại cô nương xinh đẹp kiều diễm, mặc dù ăn mặc đơn giản, cũng rất là thanh nhã. Một nữ nhân như vậy lại có số mệnh nhấp nhô đến nỗi nhà tan cửa nát.

Chương Kỳ nhớ lại vào buổi sáng mùa đông bốn năm trước, hắn chỉ là một thiếu niên ôm ấp tình cảm trong lòng, đặc biệt cưỡi ngựa chạy theo tiễn Chu Tử một đoạn, chỉ là vận mệnh trêu đùa, thì ra Chu Tử không

phải giống như Chu lão thái tuyên bố là "Vào trong thành gặp thông gia", mà là bị người thân bán đi xứ khác.

Hắn cười khổ một chút, nếu như hắn biết được sự tình lúc đó, chỉ hai mươi lượng bạc, đối với Chương Kỳ hắn mà nói thì có là gì, cùng lắm thì hắn mua Chu Tử, có lẽ sau đó cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ Chu Tử sẽ không bị nhà tan cửa nát!

Nghĩ đến đây, Chương Kỳ nói: "Mấy ngày gần đây ta phải về Độc huyện xử lý một số chuyện làm ăn, có thể giúp nàng hỏi thăm tình huống cặn kẽ hơn một chút!"

Chu Tử nghe vậy, đứng dậy chỉnh y phục, đoan đoan chính chính hành đại lễ với Chương Kỳ: "Chương công tử, Chu Tử xin bái tạ!" Dứt lời, uyển chuyển quỳ gối xuống.

Chương Kỳ cuống quít từ đầu bàn bên kia vòng qua, nâng Chu Tử dậy: "Không cần như thế!" Hắn nhìn con ngươi Chu Tử đã bình tĩnh lại, ý định trong lòng cũng kiên định.

Lúc Chu Tử trở lại phủ, phát hiện những thứ đồ vật trang hoàng trong nhà mình mua đều đã được đưa tới, Hồ ma ma đã hướng dẫn vài gã nô tài bày trí xong, đang chờ nàng nghiệm thu!

Chu Tử trong lòng có chuyện, cười xòa nói: "Hồ ma ma đã sắp xếp, tất nhiên là vô cùng tốt rồi!" Một mặt khen ngợi xong, cũng không phát biểu ý kiến.

Hồ ma ma không lay chuyển được nàng, đành phải nói: "Tạm thời cứ sắp xếp như vậy đi, chờ Vương gia trở về nhìn một chút xem thế nào!"

Lúc bữa cơm tối, Vương gia không trở về, Chu Tử cũng không thèm ăn, cũng chưa sai người dọn cơm. Nàng đang ngồi buồn xo, Ngân Linh tiến vào nói Triệu Phúc đã trở lại.

Triệu Phúc là một thanh niên khoảng hai mươi hai – hai mươi ba tuổi, mặt mũi đôn hậu, rất chững chạc. Tình huống hắn kể cũng không khác so với lời của Chương Kỳ lắm.

Sau khi Chu Tử nói lời cảm tạ, hắn lại nói: "Chu Tử cô nương, mấy thứ đồ kia tính xử lý ra sao…."

Trong lòng Chu Tử có chuyện buồn, thuận miệng nói: "Bạc thì cho ngươi, còn lại ngươi giúp ta đem lại đây đi!"

Triệu Phúc khom người nói: "Trong đó có ngân phiếu hai ngàn lượng Vương gia thưởng."

Chu Tử hiện tại đã xem như là tiểu phú bà rồi, cũng không để hai ngàn lượng này ở trong lòng. Hơn nữa nàng nghe cách nói năng của Triệu Phúc, có lẽ là một người làm việc lưu loát, cũng muốn thu mua lòng người, vì thế liền cười nói: "Cho ngươi thì ngươi cứ nhận đi, ta sẽ nói với Vương gia!"

Triệu Phúc bái một cái rồi mới cáo từ rời đi.

Sau khi hắn rời khỏi, nụ cười trên mặt Chu Tử lập tức biến mất, một mình ngồi ở đó, nhấm nháp nỗi hận dâng tràn lên khắp lồng ngực, lòng nóng như lửa đốt. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng hận đến mức muốn đem một người lăng trì cho đến chết, hơn nữa người này còn là bà nội của nàng.

Tuy rằng cõi lòng ngập tràn hận ý, nhưng lý trí nói cho nàng biết nếu muốn tìm lại người thân và báo thù rửa hận, thì gấp gáp oán hận là vô dụng. Chu Tử ngồi ở trong phòng suy nghĩ, lên kế hoạch.

Triệu Trinh đến khuya mới trở về, hắn vừa xuống ngựa liền thấy Triệu Hùng đang cầm đèn lồng đứng chờ bên ngoài cửa thư phòng.

Đêm đã khuya.

Chu Tử không thắp nến, lẳng lặng ngồi trong bóng tối. Nàng đã lên kế hoạch xong, còn lại chỉ cần quyết tâm và dũng khí bắt đầu thực hiện thôi.

Triệu Trinh vừa vào cửa nội viện, Chu Tử đã nghe thấy. Nàng nên ra nghênh đón, nhưng nàng vẫn ngồi ở trong bóng tối không nhúc nhích.

Triệu Trinh cho nhóm Hồ ma ma và Ngân Linh lui xuống, rồi đi vào phòng ngủ.

Một tiếng đá lửa xẹt lên, Chu Tử thấy đứng bên cạnh giá nến là Triệu Trinh đang mặc một thân áo giáp.

Triệu Trinh đứng ở đó, không nói gì, nhưng đôi mắt phượng tối tăm dường như đang nói, nói cho Chu Tử biết hắn đang đứng đó. Cánh tay của hắn khẽ mở, chờ Chu Tử đến ôm vào trong ngực.

Chu Tử xoay về phía Triệu Trinh, đoan đoan chính chính hành đại lễ: "Nô tỳ cầu xin Vương gia ban ân!"

Triệu Trinh bước vài bước về phía trước, ôm nàng vào trong lòng.

Trong nháy mắt được hắn kéo vào trong lòng đó, thân mình Chu Tử lập tức mềm nhũn ra, nàng chỉ lặp đi lặp lại: "Vương gia, nô tỳ muốn báo thù! Nô tỳ muốn báo thù lão yêu phụ kia!"

Triệu Trinh cảm thụ được thân mình của nàng đang run lên từng cơn, đôi tay thon dài chậm rãi vuốt ve trên lưng nàng. Triệu Trinh đợi nàng bình tĩnh trở lại, lúc này mới hỏi: "Ngươi có kế hoạch gì?" Hắn không muốn Chu Tử phải phí sức lao tâm lao lực, nàng muốn làm gì hắn sẽ giúp nàng xử lý tốt, để nàng thật vui vẻ là được.

Chu Tử ngước nhìn hắn, chăm chú theo dõi hắn ánh mắt: "Thẩm tra chuyện mẫu thân, muội muội, đệ đệ của nô tỳ, phải mượn dùng lực lượng của Vương gia; về phần những chuyện khác, nô tỳ muốn tự mình làm!"

Triệu Trinh vốn muốn phái người đi xử lý chuyện này, nhưng nhìn thấy sự kiên trì trong ánh mắt Chu Tử, hắn cũng không nói gì. Hắn biết chuyện buổi trưa theo lời hạ nhân kể lại tuy là lời nói thật nhưng thấy Chu Tử vì chuyện đó mà lòng lạnh lẽo đau thương thì hắn cũng thầm nghĩ muốn bồi thường nàng nhiều hơn một chút.

Thấy Triệu Trinh, mặc dù tâm tình Chu Tử chưa bình tĩnh trở lại, nhưng ít nhất mặt ngoài có thể trấn tĩnh, lúc này nàng mới nhìn thấy áo giáp trên người Triệu Trinh vẫn chưa được tháo ra, vội mở miệng hỏi.

Triệu Trinh trầm giọng nói: "Phủ Lan Châu ở Tây Bắc xảy ra phản loạn, Thánh Thượng lệnh cho ta giờ Dần ngày mai tuyên thệ trước khi xuất quân lên đường, dẫn đại quân dẹp loạn."

Chu Tử nghe vậy, trầm tư một chút, nàng biết đại quân xuất phát là nữ quyến không được đi theo, vì vậy nói: "Vậy cho phép nô tỳ trở về Độc huyện xử lý chuyện nhà được không?!"

Triệu Trinh gật đầu nói: "Ngươi muốn đi xa nhà, thì mang theo Triệu Hùng, Triệu Phúc, bảo Ngân Linh cũng đi theo đi!"

Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán Chu Tử một cái, sau đó ôn nhu nói: "Nhớ mang theo đủ ngân phiếu, bảo Triệu Hùng cầm theo cả bái thiếp của ta!"

Chu Tử không nói gì thêm, hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy.

Thật lâu sau, Chu Tử dường như cảm nhận được dạ dày Triệu Trinh đang kêu, dù đang một bụng tâm sự cũng không nhịn được mà nở nụ cười: "Vương gia đã dùng bữa tối chưa?"

Triệu Trinh lúc này mới cảm thấy mình quả thực có chút đói bụng.

Buổi chiều hắn mới ăn qua loa vài món với Chu Tử thì đã bị triệu vào cung diện Thánh, sau đó ở Ngự thư phòng bàn bạc chiến sự, rồi triệu tập mấy vị tướng quân dưới trướng tới quân doanh mở Hội nghị quân sự — suốt bốn canh giờ chưa cơm nước gì.

Vốn vẫn đang vội vàng bận rộn cũng không thấy đói, nhưng Chu Tử nhắc tới, hắn liền cảm thấy vừa đói vừa mệt, cực kỳ mệt mỏi.

Chu Tử nhìn vẻ mặt mỏi mệt của hắn, rất đau lòng, vội hỏi: "Ngài nghỉ ngơi một chút đi, nô tỳ đi phòng bếp bảo họ làm cho ngài bát mỳ!"

"Bảo họ làm hai bát đi!" Triệu Trinh cúi đầu nhấn lên huyệt thái dương, bổ sung thêm một câu, "Ngươi cũng chưa ăn phải không?!"

Chu Tử mới bước ra, Triệu Trinh liền gọi Triệu Anh tiến vào: "Đến viện U Lan gọi Cổ Mộc và Trương Sơn Quân, bảo bọn họ hai khắc sau đến trong thư phòng ta!"

Sau khi Chu Tử và Triệu Trinh cùng ăn mì xong, lúc cầm khay chén đũa đưa ra cửa viện thì đụng phải hai vị văn sĩ trung niên đang được Triệu Anh dẫn tới.

Chu Tử vừa trở lại nội viện, đã được Triệu Anh gọi vào Nội thư phòng.

Nguyên lai hai vị này là có danh là Đan Thanh Thánh thủ.

Triệu Trinh dặn dò một câu: "Chu Tử, kể lại tướng mạo của mẫu thân, muội muội và Tam thúc của ngươi nói cho Cổ tiên sinh và Trương tiên sinh đi." Sau đó liền nằm xuống ghế dựa đặt sau bình phong, chợp mắt một chút. Bây giờ đã sắp hết giờ Hợi, mà hai canh giờ sau hắn phải đến giáo trường duyệt binh rồi tuyên thệ trước khi xuất quân dẹp loạn rồi! Trong lòng hắn nghĩ tới lời phải nói khi đứng trên điểm tướng đài ở giáo trường, ánh mắt rất nhanh đã có chút mông lung.

Chu Tử cẩn thận mô tả cho hai vị hoạ sĩ vẽ ra mấy bức chân dung, thấy đã rất giống rồi mới gật đầu, rồi hành lễ nói lời cảm tạ với Cổ tiên sinh và Trương tiên sinh.

Đúng lúc này, sau bình phong truyền đến giọng ngái ngủ của Triệu Trinh: "Đem bức họa giao cho Triệu Anh, sau khi đóng dấu thì bảo Khoái mã đưa đến các châu phủ, lệnh cho bọn họ cùng nhau tra xét, treo giải thưởng cực lớn!"

Trong thư phòng rất nhanh chỉ còn lại Chu Tử và Triệu Trinh đang nằm trên ghế dựa.

"Vương gia, đến phòng ngủ ngủ một chút đi!" Lúc Triệu Trinh đứng dậy, áo giáp trên người có chút va chạm phát ra tiếng "loảng xoảng". Chu Tử tiến lên đỡ hắn, không biết như thế nào, sống mũi lại có chút cay cay, nàng hít mũi một cái rồi nói: "Ngay cả áo giáp cũng không kịp cởi, ngày mai còn phải dậy sớm như vậy, Hoàng thượng đây là xem ngài thành đội cứu hoả rồi a!"

Triệu Trinh dường như đang suy nghĩ gì đó, không nói gì, chỉ ôm Chu Tử, cả sức nặng toàn thân dựa lên người Chu Tử, sau đó cười nhẹ nói: "Không phải có ngươi chia sẻ giúp ta sao!"

"Không phải có ngươi chia sẻ giúp ta sao" — Chu Tử lập lại những lời này, cuối cùng trên mặt cũng hiện lên nụ cười chân thành đầu tiên của ngày hôm nay, còn mang theo chút làm nũng nói: "Nô tỳ có thể giúp ngài làm cái gì a? Giúp ngài tiêu tiền sao?"

Triệu Trinh nhìn nàng cười có chút ngây thơ đáng yêu, nhớ tới những đồ nội thất mới được sắp xếp trong phòng kia, trên mặt không tự chủ được mỉm cười — tốn tiền mua những thứ đồ ngổn ngang đó về, Aizz, sở thích của Chu Tử thật tình không dám khen tặng a!

Chu Tử nhìn thấy Triệu Trinh mỉm cười, trên mặt cũng có chút ửng đỏ: "Không hiểu làm sao! Nô tỳ nghĩ gỗ Trầm Hương và gỗ Hoa lê nghe đều là hương hương…"

"Ngươi muốn tiêu tiền như thế nào thì cứ tiêu, ta có bạc a!" Đi đến cửa phòng ngủ, Triệu Trinh buông lỏng Chu Tử ra rồi đi vào, đứng trước cái giường gỗ Hoa lê khắc hoa hải đường xung quanh mà Chu Tử mới mua, vỗ nhẹ xuống cạnh giường khắc hoa, thật lòng ca ngợi, "Giường này mua đúng rồi!"

Chu Tử ngẩng đầu quét mắt liếc hắn một cái, nét ửng đỏ trên mặt vừa lặn hết lại nổi lên rồi.

28. Quyển 2 – Chương 25

Chương 25: Dừng ở Trường Đình, Chu Tử hắt dấm chua

Nằm ở trên giường, Chu Tử nhớ tới Lục Hà, trong lòng vẫn tràn đầy bội phục.

Chu Tử không có tài năng, cũng không có dã tâm làm những chuyện như Lục Hà làm. Nàng thầm nghĩ mình chỉ muốn sống thật tốt, người nhà cũng sống thật tốt.

Bây giờ vẫn còn nghĩ như vậy.

Mắt thấy sắp đến Kim Kinh, Chu Tử có chút khẩn trương.

Một tháng qua, tuy rằng đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng nàng cũng xem như thu hoạch rất lớn, trừ hai đôi giày đế mềm trong nhà, hai đôi ủng đi ra ngoài nàng còn làm cho Triệu Trinh một bộ trung y lụa trắng thêu hoa văn, một bộ trung y tơ tằm và một bộ quần ấo cưỡi ngựa màu tím.

Chu Tử vuốt ve số y phục đã làm xong, nghĩ tới tất cả y phục mặc trên người Triệu Trinh đều là do tự tay mình từng đường kim mũi chỉ làm ra, trong lòng cực kỳ ngọt ngào, có loại cảm giác "Nam nhân này là của ta".

Đương nhiên, nàng cũng chỉ dám có suy nghĩ phóng túng này ở trong lòng thôi.

Đối với Triệu Trinh, Chu Tử tất nhiên là ngày nhớ đêm mong, nhưng cũng không dám lộ ra. Có lẽ là do thân thể từ từ phát triển trổ mã, nên đêm khuya yên tĩnh lúc nhớ tới Triệu Trinh, trong cơ thể của nàng sẽ có một loại xôn xao, giống như có một con mèo nhỏ dùng móng vuốt nhẹ nhàng gãi trong người, không hề suy giảm.

Nàng càng thêm nhớ Triệu Trinh.

Buổi trưa thuyền của các nàng mới đến bến tàu.

Bến tàu này cách Kim Kinh một đoạn, sau khi xuống thuyền còn phải cưỡi ngựa hoặc là ngồi xe đi dọc theo một con đường cái hồi kinh, cho nên trên bến tàu có rất nhiều xe tới đón hoặc người đưa tiễn, dọc bến tàu còn sắp đặt một hàng cọc dài để buộc ngựa.

Trên bến tàu nào là người đưa người đón, nào là bốc dỡ hàng hàng hóa, trong chốc lát trở nên vô cùng rối ren lộn xộn.

Hồ ma ma cùng Ngân Linh và Chu Tử bước xuống thuyền, quản sự trên thuyền muốn phái người giúp đỡ Chu Tử vận chuyển hành lý, nào ngờ Ngân Linh không nói một tiếng, dễ dàng nhấc cái rương cùng hai túi quần áo của Chu Tử lên, bước lên trước. Chu Tử biết nàng là nữ Đại lực sĩ, cho nên cảm tạ quản sự, rồi vội vàng cùng Hồ ma ma đi theo.

Chu Tử vẫn nhớ kỹ câu nói lúc chia tay của Triệu Trinh "Đến bến tàu ở kinh thành, ta sẽ ra đón ngươi", nhớ tới đến liền đỏ mặt tim đập.

Vừa xuống thuyền, nàng liền bắt đầu dáo dác tìm kiếm khắp nơi, muốn tìm Triệu Trinh, nhưng tìm nửa ngày, một chút tăm hơi cũng không có. Đang uể oải, lại nghe Hồ ma ma nói: "Chu cô nương, đó không phải là Triệu Anh sao!"

Chu Tử trong lòng vui mừng, nhìn theo hướng Hồ ma ma chỉ, nhìn thấy Triệu Anh đứng trước một chiếc xe hoa lệ khảm ngọc lục bảo, trên nóc phủ xuống những chuỗi tua kết ngọc trai quý giá, đang giơ tay vẫy bọn họ!

Chu Tử vẫn nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng của Triệu Trinh, nhưng vẫn không tìm được. Bên kia Triệu Anh đã chỉ huy phu xe đánh xe chạy lại đây. Hắn nhảy xuống từ trên càng xe, cười nói: "Chu Tử cô nương, Hồ ma ma, Ngân Linh các ngươi rốt cục đã đến, ta chờ cả buổi rồi!"

Chu Tử thấy hắn chỉ đem tới một chiếc xe, nhớ tới nhóm Thu Đồng Ngọc Liên phía sau, sợ là không đủ chỗ ngồi, liền quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Thu Đồng Ngọc Liên Hàn Tinh Minh Nguyệt bọn họ ai ai cũng y phục hoa lệ đầu đầy châu ngọc, bộ dạng run rẩy yếu đuối được tiểu nha đầu đỡ bước xuống thuyền, trên bờ đã sớm có mấy ma ma bước ra nghênh đón, dẫn các nàng ấy lên bốn chiếc xe có mui đỏ thắm.

Triệu Anh giống như nhìn ra nghi vấn của Chu Tử, cười tủm tỉm nói: "Chu Tử cô nương, không cần phải để ý đến mấy vị kia, Vương gia đã tặng họ cho Mã Thống lĩnh của cấm quân, đương nhiên sẽ có xe của Mã phủ đón họ trở về!"

Chu Tử vừa nghe xong mới hiểu được vì sao dọc theo đường đi bọn người Minh Nguyệt hễ nhìn thấy mình lại giống như thấy kẻ thù rồi xoay người hờ hững rời đi.

Nàng từng nghe Triệu Hùng nhắc qua, dưới trướng Vương gia có một vị Mã Thống lĩnh hơn bốn mươi tuổi tên là Mã Diệu Nam. Nghe nói vị Mã thống lĩnh này người cũng như tên, khuôn mặt dài như mặt ngựa, trên mặt có một cái mũi vừa to vừa đỏ, còn đầy mụn. Bộ dạng hắn tuy là xấu xí, nhưng đánh giặc rất giỏi, chiến đấu anh dũng không hề sợ chết, là người Vương gia khen ngợi nhất, cho rằng hắn ta là một người có

nét đẹp nội tâm, so với mấy gã khác chỉ có vẻ bề ngoài như một cái gối thêu hoa, không biết còn tốt hơn bao nhiêu lần.

Hồ ma ma cùng Ngân Linh đợi Chu Tử lên xe, sau đó mới ngồi xuống. Ngồi trên xe, Chu Tử vẫn băn khoăn như cũ. Biết được bốn vị mỹ nhân được Vương gia tặng cho Mã thống lĩnh, nàng không vui vẻ vì ít đi bốn đối thủ, mà có chút cảm giác thương xót đồng loại 'một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ'. Hiện tại bởi vì thống lĩnh Mã Diệu Nam có hữu dụng với Vương gia, cho nên vì lung lạc hắn, Vương gia có thể tùy tay đem tặng bốn vị tuyệt sắc giai nhân còn đẹp hơn mình kia, như vậy đến một ngày kia nếu như cần thiết, Vương gia cũng sẽ làm vậy với nàng chăng. Nghĩ đến đây, Chu Tử lại có chút phiền muộn, lại có chút mờ mịt.

Cho tới bây giờ nàng và Vương gia vốn chưa từng ngang hàng. Trong lòng có chút rầu rĩ, rất là khổ sở, Chu Tử lập tức tự ép mình nghĩ đến việc khác.

Nàng không thấy Vương gia đến đón mình, vốn phi thường thất vọng, nhưng nghĩ đến chuyện Lục Hà trốn đi, lại có chút lo lắng, không biết Vương gia có giận chó đánh mèo hay không. Chu Tử vẫn đang miên man suy nghĩ, chờ khi tỉnh hồn lại, phát hiện xe ngựa đã cách bến tàu một đoạn khá xa rồi.

Đoạn đường này, nàng giống như đã từng quen biết — mùa xuân hai năm trước, nàng và Lục Hà, Xích Phượng, Phấn Nhụy – bốn người cũng ngồi xe đi qua con đường này đến bến tàu. Con đường cái này nối liền từ Kinh thành đến bến tàu, hai bên đường trồng Dương liễu, thân cành cứng cáp, hình như đã lâu năm.

Chu Tử còn nhớ rõ cạnh đường cái có một tòa đình nghỉ chân, chính là Thập Lý Trường đình nổi danh khắp ngoại ô thành Kim Kinh, vô số văn nhân thi sĩ đã ở đây bẻ cành liễu viết ngâm thi từ ca phú cùng bạn bè đưa tiễn, vô số nữ tử đa tình đã cùng tình nhân đứng trong này tay nắm tay, mắt nhìn mắt, rơi vài giọt lệ đỏ tương tư.

Nghĩ đến đây, Chu Tử tiện tay vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, không ngờ phía trước đúng lúc là Thập Lý Trường đình. Thấy Thập Lý Trường đình càng ngày càng gần, Chu Tử kiềm chế không được hưng phấn, vén rèm lên thật cao, muốn nhìn rõ một chút.

Lúc này đã qua buổi trưa, Thập Lý Trường đình không nhộn nhịp người đến người đi như bình thường, xa xa nhìn lại, dường như trong đình chỉ có hai đôi chủ tớ, ngoài đình có một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng lại, trên lan can đình buộc hai con tuấn mã. Theo cách ăn mặc và trang phục mà nói, chắc là một đôi nam nữ thanh niên đến đưa tiễn nhau, đi cùng nha hoàn, đầy tớ, có cả xe quý ngựa tốt của bọn họ.

Chu Tử nghĩ rằng ở triều Đại Kim này khó có khi nào được nhìn thấy cảnh nam nữ thanh niên quý tộc ước hẹn, nhất là giữa ban ngày ban mặt, thế là lòng hiếu kỳ nhất thời nổi lên, không để ý sắc mặt của Hồ ma ma, vội vàng bảo phu xe và Triệu Anh chạy chậm một chút.

Triệu Anh cách rèm, lớn tiếng nói: "Chu Tử cô nương, chúng ta vốn dĩ cũng phải chạy chậm lại đấy!"

Xe ngựa cách Trường Đình càng ngày càng gần, tốc độ cũng chậm lại, chậm rãi chạy về phía trước. Thân ảnh của bốn người kia cũng dần dần rõ ràng.

Chỉ thấy trên đầu vị kia công tử thiếu niên kia đội quan ngân (mũ bạc) trắng sạch, mặc trường bào tơ tằm mềm mại màu trắng có thêu hoa văn hình mây màu bạc, eo thon, thắt lưng đeo ngọc bích, mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng tóc đen như mây ngọc thụ lâm phong — không biết tại sao, Chu Tử cảm thấy bóng lưng này rất là quen thuộc.

Vị công tử này ngồi đối diện với vị tiểu thư kia, toàn bộ búi tóc trang sức ăn mặc Chu Tử không thấy rõ bởi vì không có chú ý, nàng chỉ chú ý tới gương mặt cười đẹp không thể tả – khó tô khó vẽ của nàng, trong đầu lập tức xuất hiện tám chữ — "Mặt như hoa xuân, mắt như sao sáng"! Về phần vị tiểu thư này trên người ăn mặc hay đeo châu ngọc trang sức gì tất cả đều giống như không nhìn thấy.

Không biết vị công tử kia nói câu gì, mỹ nhân đối diện hắn khẽ mỉm cười, cũng nói lại câu gì đó, thân thể vị công tử cử động, muốn xoay người lại.

Tim của Chu Tử bỗng chợt nhảy dựng lên, có loại dự cảm không tốt, giống như trước mặt chính là vực sâu vạn trượng, nàng chỉ biết là phải nhanh chân chạy trốn mới đúng. Chu Tử vừa muốn mở miệng bảo phu xe đánh xe rời đi, còn chưa kịp lên tiếng, xe ngựa đã ngừng lại, chỉ thấy Triệu Anh nhảy xuống xe, đi đến phía trước hai bước, sau đó khom người thỉnh an.

29. Quyển 2 – Chương 29

Chương 29: Tiểu biệt thắng tân hôn

Chu Tử đỏ mặt bước đến, cũng xem xét ngắm nghía cái giường mình mới mua.

Cái giường này giống như một căn phòng nhỏ, hơn nữa còn là căn phòng nhỏ có mùi hương. Trên giường đã trải chăn đệm bằng gấm đỏ thẫm. Trên bàn nhỏ bên cạnh giường đặt một đôi nến, đã sớm cháy lên ngọn lửa đỏ, cửa sổ phòng ngủ mở ra, một cơn gió nhỏ thổi vào, ngọn lửa trên đèn nhất thời chập chờn.

Triệu Trinh bước vào, thuận tay đóng cửa giường lại. Không có gió thổi vào, ngọn nến tất nhiên cũng yên ả lại, chiếu lên người Chu Tử đang ngồi ở cạnh giường, Chu Tử vừa vào phòng ngủ liền cởi áo ngoài, trên người hiện chỉ còn lại trung y mỏng màu trắng, cái yếm và váy mỏng màu đỏ chót. Ánh mắt Triệu Trinh cuối cùng rơi xuống vùng đầy đặn trắng nõn của Chu Tử bị cái yếm che lại, ánh mắt cũng không dời đi nữa.

Chu Tử bị hắn như vậy nhìn, cũng có chút động lòng. Sau khi biết được tin xấu, lòng của nàng hoàn toàn rối loạn, trong lòng lấp đầy nỗi hận, lửa giận hừng hực thiêu đốt. Thấy nàng như vậy, Triệu Trinh cũng không nói thêm gì, chỉ dùng hành động thực tế ủng hộ nàng. Với hắn mà nói, Chu Tử chỉ cần lên kế hoạch tốt, sau đó thì cứ theo từng việc mà làm thôi.

Triệu Trinh không hề lo lắng nàng có tổn hại đến lợi ích của mình hay không, cũng không có trách móc cằn nhằn kế hoạch của Chu Tử có phù hợp với hiếu đạo thời đại này hay không, càng không nhốt nàng ở trong phủ chờ hắn trở về sủng hạnh… Mà là chân chính ủng hộ nàng. Thường ngày hắn không hay nói nhiều, nhưng mà, Chu Tử biết, ý tứ của hắn là — cứ làm những gì ngươi muốn làm, tất cả mọi thứ của ta ngươi đều có thể dùng!

Nếu như nói lúc ban đầu nàng mê luyến Triệu Trinh là vì dung mạo tuấn mỹ của hắn, thì cảm giác hiện tại đã sớm chuyển hóa thành một loại có tên là "Yêu" — mặc dù có thể nàng vĩnh viễn không có tư cách nói ra.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, nhìn hắn híp đôi mắt phượng nhìn chằm chằm vào bộ ngực của mình, nàng thật cao hứng vì Triệu Trinh cần nàng.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, nhẹ nhàng cởi bỏ áo trung y màu trắng, sau đó cúi người, cởi váy của bộ trung y ra. Trên người nàng chỉ còn lại cái yếm đỏ thẫm và váy lót cùng màu, phía dưới váy không có mặc gì cả. Chu Tử bước lên phía trước, đến trước mặt Triệu Trinh, bắt đầu cởi áo giáp của Triệu Trinh.

Triệu Trinh cũng bắt đầu cởi áo giáp ra — trong đời hắn chưa có lúc nào cởi giáp nhanh như vậy. Cuối cùng, Triệu Trinh một thân trung y màu trắng đứng trước mặt Chu Tử, hắn ôm lấy Chu Tử, nhìn đôi mắt to ướt át của Chu Tử, cúi đầu hôn một cái, thân mình Chu Tử run rẩy một chút, cả người lập tức mềm nhũn ra. Nàng vịn vào Triệu Trinh, rướn người hôn lên môi Triệu Trinh, cảm thấy ẩm ướt lạnh lạnh, nàng mút vào vài cái, khẽ cắn nhẹ, đầu lưỡi theo khẽ hở của đôi môi Triệu Trinh chui vào, cùng Triệu Trinh quấn lấy nhau.

Triệu Trinh đã bao giờ được trải qua loại triền miên này? Lúc mới bắt đầu có chút phản ứng không kịp, nhưng rất nhanh liền đổi khách thành chủ, ôm Chu Tử hôn ngược lại.

Đây là nụ hôn đầu tiên của bọn họ.

Triệu Trinh ôm Chu Tử lên, Chu Tử sợ rớt xuống, hai cánh tay vịn lên cổ Triệu Trinh, hai chân quấn ngang hông hắn. Tư thế này làm cho bầu ngực đầy đặn của nàng cọ xát trên người Triệu Trinh. Triệu Trinh sải bước đến bên giường, mạnh mẽ ném Chu Tử lên giường, hắn cũng đi lên đè sát nàng, xốc váy Chu Tử lên, kéo cái yếm xuống.

Lúc này hai chân Chu Tử vẫn quấn ngang hông của hắn như trước.

Bộ trung y trên người Triệu Trinh đã trở nên lùng thùng, lúc này hắn đang khom lưng cúi đầu, Chu Tử có thể nhìn thấy lồng ngực trần trụi — da thịt khỏe mạnh bóng loáng, trên ngực điểm hai quả Thù du. Chu

Tử không dám nhìn nữa, dời mắt lên trên, nhìn cặp mắt xếch sâu đen thăm thẳm của Triệu Trinh, lông mi của hắn dày mà dài, như cây quạt nhỏ xòe ra, làm nổi bật đôi mắt mắt xếch xinh đẹp sâu thẳm tĩnh mịch như đầm nước — trái tim của nàng lại bắt đầu đập thình thịch cuồng loạn, lần thứ N, Chu Tử đau đớn biết được mình là kẻ háo sắc không hơn không kém!

Triệu Trinh cứ như vậy chăm chú nhìn nàng.

Nàng biết đêm nay nhất định sẽ có một lần, dù sao thân thể cường tráng của Triệu Trinh đã nhịn một tháng rồi. Nhất định phải làm, nhưng đã một tháng nàng không có trải qua chuyện phòng the, nhất định sẽ không chịu nổi 'vũ khí' có thể giết người kia của Triệu Trinh. Nếu muốn chính mình không bị thương, thì phải hướng dẫn Triệu Trinh, để hắn nâng cao kỹ thuật.

Vừa nghĩ như vậy, nàng lập tức hành động, rướn đầu ngậm lấy quả thù du trước ngực Triệu Trinh, đầu tiên là mút vào, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm, rồi dùng răng khẽ cắn.

Triệu Trinh chưa từng thể nghiệm điều này, ngay lập tức máu của hắn dồn hết xuống dưới bụng, vật phía dưới lập tức dựng thẳng lên, cách lớp y phục chĩa thẳng vào hạ thân của Chu Tử.

Một tay hắn dò vào nơi đó của Chu Tử, tay kia thì biểu diễn tuyệt kỹ 'một tay tháo dây lưng'. Đai lưng tháo xong, quần lụa mỏng lập tức rơi xuống, Triệu Trinh động hai chân đá văng quần ra, đỡ lấy đầu cây nấm của mình nhắm ngay vị trí, dùng sức đẩy vào bên trong.

Chu Tử cảm nhận được một trận đau đớn, muốn bắt lấy nguồn gốc gây họa phía dưới.

Nhưng dù gương mặt Triệu Trinh có xinh đẹp như nữ nhân thì cũng vẫn là võ tướng, bắt lấy hai tay nàng đè lên đỉnh đầu, sử dụng khí lực anh dũng chiến đấu mà xông vào, rốt cục trong đau nhức của Chu Tử mà chen đầu cây nấm lớn vào bên trong. Hắn buông cổ tay Chu Tử ra, nâng eo Chu Tử, mạnh mẽ dùng lực, vật của hắn lập tức đi vào hơn phân nửa.

Chu Tử cảm thấy phía dưới vừa căng đau khó chịu, vừa đau nhói như bị kim đâm, trừ mấy cái đó ra, không có một chút khoái cảm nào. Theo sức mạnh đẩy vào của Triệu Trinh, nàng bị va chạm đến phát ra tiếng gào thét đứt quãng.

Triệu Trinh chỉ cảm thấy vật của mình bị một nơi nóng bỏng chặt chẽ bao lấy mút vào, chỉ ra vào qua loa cũng mang cho hắn khoái cảm đến run rẩy, khiến động tác của hắn tăng nhanh đến mức không tưởng tượng nổi, hắn chỉ máy móc dùng sức va chạm ra vào, khát vọng leo lên đỉnh núi.

Trong tiếng khóc của Chu Tử, Triệu Trinh lên đỉnh lần thứ nhất.

Triệu Trinh thỏa mãn ngủ thiếp đi, Chu Tử lại trừng to mắt nhìn hoa văn điêu khắc trên nóc giường, cõi lòng đầy u oán — mụ nội nó, ai nói 'tiểu biệt thắng tân hôn' có nghĩa là hai vợ chồng tình cảm hòa hợp chứ? Rõ ràng là tái diễn màn huyết tinh và bạo lực đêm tân hôn thôi!

Thân thể đau đớn, nhưng loại đau đớn này cũng không chiến thắng được khát vọng ngủ của Chu Tử, sau khi ai oán than thở một hồi, nàng mơ mơ màng màng từ từ tiến vào giấc ngủ…

Cảm giác đau nhói trong phút chốc khi hạ thân bị đâm vào làm cho nàng tỉnh giấc.

Triệu Trinh đã được thỏa mãn một lần rồi, cho nên lần này rất nhẫn nại, chỉ chầm chậm nhè nhẹ ra vào, thấy Chu Tử đã hoàn toàn thanh tỉnh, lúc này mới đem hai chân thon dài của Chu Tử gác lên vai mình, hai tay vươn ra phía trước xoa nắn bầu ngực mềm mại đầy đặn giống như hai quả đào tiên, sau đó đẩy về phía trước một cái, đi vào lút cán, bắt đầu thong thả mà có lực va chạm từng cái.

Trong tiếng va chạm "phành phạch", Chu Tử nhắm chặt hai mắt, cảm giác phía dưới bị vật của Triệu Trinh lấp đầy, mỗi lần Triệu Trinh tiến vào, dường như đều đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể nàng, mỗi lần hắn tiến vào lại rút ra, đều khiến cho nàng khoái cảm đến co rút cả người, vừa đau cũng vừa sung sướng.

Cái giường lớn theo tiết tấu của Triệu Trinh khẽ lay động rung rinh.

Sau khi xong màn ân ái, Triệu Trinh nghiêng mặt dán lên bộ ngực Chu Tử, thân thể cũng đè lên người Chu Tử, mặc cho Chu Tử có lay thế nào, cũng tựa như một đứa trẻ ăn vạ không chịu xuống, cuối cùng cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

May mắn là hắn là đem thân mình đè lên người Chu Tử nhưng hai tay và hai chân cũng còn chống đỡ. Chờ hắn ngủ say, Chu Tử lặng lẽ đẩy Triệu Trinh từ trên người mình xuống.

Nàng nhặt y phục của mình lên, tắt nến đỏ, đóng cửa giường. Sau khi Chu Tử mặc quần áo vào, đi ra ngoài dặn dò nha hoàn gã sai vặt chuẩn bị nước nóng trong phòng tắm. Đầu tiên nàng tắm rửa sạch sẽ, sau đó bắt đầu thu thập hành lý cho Triệu Trinh. Chu Tử bỏ y phục và giày vớ mình làm cho Triệu Trinh vào hành lý.

Thu thập xong, nhìn đồng hồ nước, đã là giờ Sửu bốn khắc (2 giờ sáng), nàng vội mở cửa giường ra, níu lấy lỗ tai Triệu Trinh bắt đầu đánh thức: "Rời giường! Rời giường! Cún con mau rời giường a!"

Triệu Trinh mơ mơ màng màng ôm nàng, lại một lần nữa đặt nàng dưới thân, bàn tay lại đánh úp về phía bộ ngực Chu Tử, một phen nắm lấy bầu ngực bên trái Chu Tử, bóp vài cái. Cả quá trình, hắn vẫn còn nhắm mắt, còn khẽ phát ra tiếng thở o o.

Một lát sau, hắn mới thanh tỉnh lại, ngồi dậy, thuận tay kéo Chu Tử lên.

Tắm rửa xong Triệu Trinh đứng ở bên giường, mặc cho Chu Tử mặc quần áo mang giáp ình.

Chu Tử nghĩ đến lúc trên giường hắn mê luyến hiếm thấy với ngực của mình, vừa giúp hắn buộc chặt đai lưng, vừa giễu cợt hắn: "Ngài già rồi mà còn không đứng đắn, sao Hoàng thượng lại dám phái ngài đi đánh giặc a!"

Triệu Trinh nhìn về phía ngoài cửa sổ, "Ừ" một tiếng.

Chu Tử bắt đầu giúp hắn mặc áo giáp, trong ánh mắt mang theo tia nghịch ngợm: "Đến chiến trường, cũng đừng suy nghĩ miên man làm bảy loạn tám nha!"

Triệu Trinh như có điều suy nghĩ, vẫn chỉ "Ừ" một tiếng.

Không ngờ hắn ngoan như vậy, Chu Tử đang cột giáp đeo găng tay liền ngừng lại: "Không cần nhớ nô tỳ. Nô tỳ sẽ tự chăm sóc mình!"

Triệu Trinh vẫn… "Ừ" một tiếng.

Hắn từ nhỏ làm việc gì cũng rất chuyên chú, sau khi lớn lên bắt đầu ra chiến trường cũng như thế. Mỗi lần tác chiến, hắn đều chuẩn bị trước các hạng mục công việc, nên bao vây, nên đánh bất ngờ, nên mai phục đều phải chuẩn bị hết trong đầu sau đó mới ra tay.

Không giống với các Tướng quân khác của Đại Kim triều, trong quân doanh của hắn có một đội ngũ tinh nhuệ được chọn lựa kỹ càng từng vòng — gọi là đội quân Kiêu Kỵ (kỵ binh dũng mãnh), đặc biệt phụ trách việc thăm dò khảo sát tình hình trên chiến trường, lần này vào kinh, hắn dẫn theo một nửa đội Kiêu Kỵ.

Giống như lần này, sau khi ở trong triều hắn biết được tâm ý của phụ hoàng, từ trong Đại điện đi ra, còn chưa rời khỏi Ngự thư phòng, đội Kiêu Kỵ đóng quân ngoài thành đã nhận được mệnh lệnh cải trang giả dạng, phi ngựa đi trước đến phủ Lan châu tiến hành điều tra thăm dò rồi.

Triệu Trinh để mặc Chu Tử cột áo giáp, miệng chỉ "Ừ", trong lòng vẫn đang tính toán. Trải qua lần bình định này, mười vạn quân trấn thủ ở Nam Cương, mười vạn Cấm Quân, hơn mười lăm vạn quân ở đại doanh Tây Bắc, binh lực trong tay mình ít nhất sẽ có ba mươi lăm vạn, đến lúc đó chọn lựa tinh nhuệ, lại huấn luyện thêm một nhóm Tân Quân trang bị vũ khí mới nhất vừa được thiết kế chế tạo…

Trong lòng Triệu Trinh tràn đầy tính toán, nhưng trên mặt vẫn không có một chút biểu tình, bình tĩnh giống như vị lão tăng nhập thiền được xưng tụng là vô dục vô cầu vậy, tuy rằng hai năm nữa hắn mới làm lễ đội mũ(*), tuyệt đối không thể dùng một chữ "Lão" được.

(*) Lễ đội mũ (gia quan): thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành.

30. Quyển 3 – Chương 30

Quyển III: Đều do nữ nhân gây họa

Chương 30: Gặp Quý phi, được thừa nhận

Sau khi tiễn Triệu Trinh rời phủ, Chu Tử quyết định đi ngủ một lát.

Sau khi ngủ dậy, Chu Tử đầu tiên là uống một ly trà đậm, sau đó gọi Triệu Phúc đến, trực tiếp hỏi: "Trong thành Kim kinh, thanh lâu nào có cô nương phong lưu nhất, thủ đoạn nhất?"

Triệu Phúc mặt đỏ lên, á khẩu không trả lời được.

Chu Tử cười, lấy ngân phiếu ra giao cho Triệu Phúc: "Lựa chọn cho thật kỹ, tìm một cô nương phong lưu quyến rũ." Nàng dừng một chút lại nói: "Tốt nhất là gia cảnh phải thật đáng thương, tìm một nam nhân tự do đáng tin, dùng danh nghĩa của hắn chuộc thân cho nàng ta, mang nàng đến thành Uyển Châu, tìm một chỗ ở tạm thời trước."

Triệu Phúc lĩnh mệnh rời đi.

Bây giờ Chu Tử còn là nô tịch, khế ước bán mình vẫn còn ở chỗ Triệu Trinh, căn bản không có tư cách mua người, mà Triệu Phúc Ngân Linh cũng đều là nô tịch, cho nên đành phải ra hạ sách này.

Sau khi Triệu Phúc đi khỏi, Chu Tử kêu Triệu Hùng lại đây. Hai ngày trước, Chu Tử đã sai Triệu Hùng chuẩn bị xe ngựa và những thứ cần dùng trên đường, chờ nàng tiến trong cung yết kiến nương nương xong sẽ lên đường ngay. Dự kiến hành trình đến thành Uyển Châu thuộc phủ Uyển Châu trước, sau đó lại cùng Triệu Phúc đến Độc huyện.

Quả nhiên, hai ngày sau phủ Cao Thượng thư phái một ma ma ngồi xe đến đón Chu Tử.

Phủ Nam An vương và phủ Cao Thượng Thư gắn bó như môi với răng, đương nhiên sẽ thân cận, Hồ ma ma ra mặt tiếp đón vị ma ma này, dẫn vào Tùng Đào Uyển, ngồi ở phòng Trị sự của nội viện. Hồ ma ma vừa sai tiểu nha hoàn pha trà, vừa phân phó Ngân Linh: "Đi mời Chu Tử cô nương lại đây!"

Nghe Hồ ma ma nói là "Chu Tử cô nương", khóe miệng Doãn ma ma do Cao phủ phái tới khẽ nhếch lên, trong mắt mang theo vẻ khinh thường.

Không bao lâu, thấy một nữ hài tử khoảng mười sáu mười bảy tuổi ăn mặc thanh nhã chậm rãi đi tới, vừa tiến đến liền tươi cười xinh đẹp, vén áo thi lễ với Doãn ma ma, lại quay sang thi lễ với Hồ ma ma.

Hồ ma ma cười tiến lên kéo tay nữ hài tử này, thân thiết dẫn đến trước mặt Doãn ma ma: "Tỷ tỷ, đây là Chu Tử cô nương trong phủ chúng ta!"

Doãn ma ma đánh giá nàng từ đầu đến chân, rồi lại từ chân đánh giá lên đầu, chỉ thấy vị Chu Tử cô nương này: mắt to, mi dài, da trắng như tuyết, dáng người cao gầy yểu điệu, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên thoải mái hào phóng, trong đầu bà hiện lên tám chữ hát trong hý kịch "Ngọc mạo xinh đẹp phương dung yểu điệu".

Nghĩ đến Tứ tiểu thư trong phủ, Doãn ma ma âm thầm thở dài, trên mặt vẫn cười cười nói: "Không ngờ mới mấy năm không gặp, Chu Tử cư nhiên trổ mã xinh đẹp như vậy a!"

Chu Tử kỳ thật chưa gặp qua bà ta, một chút ấn tượng về bà cũng không có. Doãn ma ma nói như vậy chính là cố ý lên mặt, muốn tự ình là chủ cũ để lấy uy.

Hồ ma ma cùng Chu Tử cũng không tiếp lời. Hồ ma ma kéo Chu Tử ngồi xuống, chậm rãi nói: "Chu Tử cô nương, vị này là Doãn ma ma, là thị tì bên cạnh Đại phu nhân ở phủ Cao Thượng thư, là một người rất được nể mặt ở trong phủ Thượng thư!"

Chu Tử không nói gì, chỉ mỉm cười. Nàng hiểu được Hồ ma ma là đang nhắc nhở nàng: Doãn ma ma là thân tín của Đại phu nhân trong phủ Thượng thư.

Doãn ma ma cũng tự phụ cười cười.

Doãn ma ma đang muốn đưa Chu Tử đến lên chiếc xe ngựa dừng ngoài cửa viện, Ngân Linh lại chạy tới, nhún người chào Doãn ma ma quay ra bái kiến Hồ ma ma.

Hồ ma ma cười nói: "Đây là Ngân Linh, luôn luôn ở cùng phục vụ Chu Tử, không xa không rời, để cho nàng ta đi cùng Chu Tử đến phủ Thượng thư bái kiến bề trên đi, tránh ột mình Chu Tử lại gây ra lỗi thì không tốt lắm!"

Doãn ma ma liếc mắt nhìn Ngân Linh một cái, nhấy nha hoàn này cũng rất là bình thường, nên không quá để ý: "Vậy cùng theo lên đây đi!"

Xe ngựa của Doãn ma ma vẽ huy hiệu của Cao phủ, bên ngoài nhìn mới tinh, nhưng ngồi ở bên trong xóc nảy lắc lư kịch liệt, cũng không thoải mái, hẳn là dành cho nhóm ma ma đắc lực được nể trọng nhất phủ sử dụng.

Đến phủ Cao Thượng thư, xe tiến vào từ bên cửa hông nhỏ, tiếp tục đi đến cửa lớn của chính phòng mới ngừng lại. Chu Tử cùng Ngân Linh chờ Doãn ma ma xuống xe, rồi mới đỡ nhau xuống. Tự nhiên sẽ có gã sai vặt phủ Thượng thư tiến lên đánh xe ngựa đi chỗ khác.

Doãn ma ma dẫn Chu Tử cùng Ngân Linh vào sân của chính phòng, đi theo chiều từ Nam đến Bắc dọc theo hành lang trồng hoa rồi đi thẳng tới trước cửa chính phòng.

Đứng chỉnh tề trước cửa chính phòng là bốn tiểu nha đầu mặc quần áo giống nhau, phía sau có vài ma ma quản sự khác. Mặc dù không ít người, nhưng là im ắng, không ai dám ho khan một tiếng.

Chu Tử cùng Ngân Linh chờ ngoài cửa, Doãn ma ma vén rèm đi vào bẩm báo với Đại phu nhân.

Một lát sau, Doãn ma ma đi ra ngoài, thấp giọng nói: "Chu Tử cô nương, Đại phu nhân đang trang điểm thay quần áo, cô nương chịu khó chờ một chút vậy!"

Chu Tử cười cười: "Đa tạ Doãn ma ma, Chu Tử chờ được."

Đại khái một canh giờ trôi qua, một tiểu nha đầu vén rèm đi ra: "Ai là Chu Tử?"

Chu Tử chầm chậm bước lên trước.

Ánh mắt của tiểu nha đầu kia xoay tròn lanh lợi quét nhìn Chu Tử từ trên xuống dưới một cái, sau đó mới nói: "Theo ta vào gặp Đại phu nhân!"

Lúc Chu Tử đi vào, Đại phu nhân đã mặc xong lễ phục của Cáo mệnh phu nhân, trên mặt cũng thoa một lớp phấn trắng thật dày, đang đội kim quan (mũ vàng).

Chu Tử nhún người thỉnh an. Một lát sau, Đại phu nhân vẫn không nói một lời, Chu Tử cũng phải tiếp tục cúi người chờ đợi.

Chờ đại a đầu rốt cục cũng gắn kim quan xong, Đại phu nhân mới nói: "Đứng lên đi!"

Lúc này Chu Tử mới đứng dậy. Nàng mới phát hiện trong phòng còn có một vị thiếu nữ thanh xuân ngồi trên giường gấm trước cửa sổ, mắt nhỏ lông mày tinh tế khuôn mặt nhỏ nhắn, màu da trắng nõn, chỉ tiếc là gầy đến dọa người, cổ tay lộ ra khỏi tay áo bằng tơ mỏng, mảnh dẻ đến nỗi chỉ lớn bằng que củi lau.

Không biết vị tiểu thư này là ai, chỉ thấy dáng dấp nàng cùng Đại phu nhân có chút tương tự, vội vàng im lặng không lên tiếng chỉ vén áo thi lễ.

Đại phu nhân thoạt nhìn hơn bốn mươi tuổi, mắt nhỏ, lông mày thanh tú, dung mạo trung bình, xem ra là sống an nhàn sung sướng, có chút phát tướng. Từ khi Chu Tử tiến vào, bà cũng không liếc mắt một cái. Trong lòng bà, những người xuất thân nghèo hèn, chỉ ỷ vào mấy phần tư sắc mà câu dẫn nam chủ tử, mình liếc mắt nhìn một cái cũng cảm thấy dơ bẩn. Nếu nương nương trong cung không có ý chỉ muốn gặp thông phòng của Nam An Vương gia, thì bà cũng lười quan tâm tới!

Trên đường vào cung, Chu Tử và Ngân Linh ngồi cùng xe với hai đại nha đầu của phủ Cao Thượng thư. Vừa ra khỏi Cao phủ, Ngân Linh liền kề sát vào Chu Tử nhỏ giọng nói chuyện.

Nghe Ngân Linh phổ cập xong tin tức, Chu Tử mới biết hiện tại Hoàng cung chia làm hai khu lớn: ngoại điện và cung điện. Trong đó cung điện lại chia thành bốn khu: Hoàng đế ở Đại chính điện, Hoàng hậu ở Ngọc Khôn cung, Thái tử Đông cung cùng các phi tần ở Tây Lục cung. Mẫu phi của Triệu Trinh là Quý phi nương nương cư ngụ tại nơi nguy nga tráng lệ nhất Tây Lục cung – Thanh Vân điện.

Chu Tử và Ngân Linh đi theo Đại phu nhân cùng các nha đầu và ma ma vào cung.

Lúc nhìn thấy cửa cung nguy nga, Chu Tử bắt đầu có chút khẩn trương, khi vào Sùng An môn, nàng phát hiện bầu không khí trong hoàng cung có chút tương tự như cảnh cung đấu trong phim, tâm liền buông lỏng xuống.

Thanh Vân điện ngoại trừ Đại điện Thanh Vân điện, thật ra chỉ là một tiểu viện bao bọc một Tứ hợp viện lớn, Quý phi nương nương ở chính viện trong Thanh Vân điện.

Chu Tử cho là mình sẽ được diện kiến một vị Quý phi khoảng hơn bốn mươi tuổi đoan trang thận trọng, không ngờ ngẩng đầu nhìn lên lại là một mỹ nhân thoạt nhìn không quá ba mươi tuổi có khuôn mặt rất giống với Triệu Trinh đang tỉ mỉ quan sát mình. Vì vậy nàng có chút cảm thấy dáng dấp vị Quý phi này rất thân thiết. Nhưng nhớ ra đây chính là mẫu phi của Vương gia, căng thẳng trong lòng nàng lại bắt đầu tăng lên.

Quý phi nương nương cũng có một đôi mắt phượng xinh đẹp, chẳng qua là đường nét dịu dàng hơn, thoạt nhìn thanh diễm cao quý, mặt không lộ cảm xúc giống như Triệu Trinh, bộ dạng thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) không nhiễm khói lửa nhân gian.

Chu Tử thầm nghĩ: nếu để Lâm muội muội trong "Hồng Lâu Mộng" làm Quý phi, sợ là cũng có dáng vẻ như vậy a!

Cao Quý phi quan sát Chu Tử, phát hiện nàng dáng người cao nhưng cũng không lộ vẻ nhỏ bé yếu ớt, dáng người thướt tha vẻ mặt trầm tĩnh, trong lòng đầu tiên là âm thầm gật đầu. Lại hỏi vài câu, phát hiện giọng nói mạch lạc rõ ràng ngôn từ ngắn gọn, hơn nữa quả thật rất quen thuộc với thói quen sinh hoạt của Trinh nhi, chứng tỏ ngày thường rất biết quan tâm săn sóc, liền hài lòng thêm vài phần.

Người hầu Triệu Thanh Đức nhà Trương ma ma và Triệu Mộc Đức nhà Đào ma ma đặt bên cạnh Triệu Trinh cũng đã báo cáo.

Triệu Thanh Đức nói: Vương gia chuyên sủng một mình Chu Tử, vì Chu Tử mà những nữ nhân khác xinh đẹp hơn một chút đều bị đuổi khỏi Vương phủ; Triệu Mộc Đức nói Chu Tử này thật sự là người thành thật, đối với Vương gia toàn tâm toàn ý, ăn, mặc ở, đi lại đều luôn ở bên cạnh đặc biệt quan tâm.

Với chuyện chuyên sủng mà Triệu Thanh Đức nói, Cao Quý phi cảm thấy không sao cả. Nam tử thuộc Hoàng tộc Triệu thị đều có tinh lực cực kỳ dư thừa, phần lớn đều rất là háo sắc. Tiên hoàng năm ba mươi tám tuổi, một đêm thị tẩm đến năm cung nữ, chết vì 'Thượng mã phong'; Đương kim Thánh Thượng vừa qua tuổi bốn mươi, đây chính là lúc thể lực tinh tráng, nhưng bởi vì tham dâm háo sắc hậu cung ba vạn, đã bị ép đến mặt mũi xanh xám thân hình mảnh dẻ. Có vết xe đổ này, bà căn bản không muốn Triệu Trinh – nhi tử độc nhất của mình thật vất mới bảo vệ được, sẽ giống như ông nội hoặc phụ hoàng hay các huynh đệ của hắn: mỗi ngày ở trên người nữ nhân thậm chí là nam nhân để tìm hoan mua vui. Chu Tử có bản lĩnh được chuyên sủng vẫn là tốt nhất. Tương lai Vương phi vào cửa, nếu nàng ta biết quy củ liền bảo Trinh Nhi làm tục chải tóc cho làm di nương; nếu có ý muốn vươn lên cao, đến tình trạng không thể vãn hồi thì một dải lụa trắng đưa nàng lên đường, nô tỳ mà thôi, không là cái gì cả.

Về việc Triệu Mộc Đức nói Chu Tử thành thật, Cao Quý phi cảm thấy nếu đó là thật thì cũng không tệ. Từ khi bà tiến cung, đã bắt đầu đấu với: Hoàng hậu Nhan Minh Châu, Điềm phi Đinh Như Ngọc, Tương phi Hàn Thu thủy, Kim tần Kim Mãn Doanh… mấy năm gần đây lại đấu với tiện nhân nhà họ Vương – Vương Cẩm Hà. Từ lúc vào cung đến nay, ròng rã hai mươi năm, bà đấu suốt hai mươi năm, bà đã sớm ghét những nữ nhân mang theo mặt nạ giả trang hiền lành mà tâm cơ thâm trầm. Tương lai nếu làm Thái Hậu, liền ném từng người từng người trong đám nữ nhân này vào Hoàng lăng, tìm lại thanh tĩnh; tương lai cho dù vận khí kém, cũng có thể theo Trinh Nhi đến đất phong Nam Cương, làm Hoàng Thái phi. Cần gì phải để bên người Trinh Nhi nhưng loại nữ nhân này chứ!

Cao Quý phi suy nghĩ thật nhanh, nhưng trên mặt cũng không có chút biểu hiện gì, lại hỏi vài câu về tình hình Triệu Trinh trước khi đi và việc chuẩn bị hành lý, lúc này mới thoáng thả lỏng một nửa tâm tình. Lại nghĩ đến Triệu Thanh Đức và Triệu Mộ Đức đều ở lại Vương phủ tại Nam Cương, Vương phủ mới trong kinh thành không có chủ quản, liền đánh chuông gọi tâm phúc của mình là Đại cung nữ Đại Nhạn: "Đại

Nhạn, bản cung ban ngươi cho Trinh Nhi. Hồ ma ma chủ trì nội viện, ngươi đến đó chưởng quản ngoại vụ đi! Ngươi trước tiên cứ từ biệt với bọn tỷ muội đi, ngày mai sẽ cho người đưa ngươi đến phủ Trinh Nhi."

Đại Nhạn cúi người hành lễ.

Cao Quý phi nhìn Chu Tử dò xét, phát hiện nàng đang tò mò nhìn Đại Nhạn, cảm thấy nàng rất là đơn thuần, trong lòng liền buông lỏng. Trong quá trình tiếp kiến, Chu Tử thành thành thật thật, hỏi gì đáp nấy, lúc Quý phi nương nương nhắc tới Triệu Trinh, trên mặt tuy rằng vẫn không lộ cảm xúc gì, nhưng trong mắt mang theo yêu thương, có thể thấy được cũng là một người mẹ hiền.

Trước kia Chu Tử từng nghe không ít chuyện bát quái về vị Quý phi nương nương này, nói bà gần hai mươi năm càn quét Lục cung độc chiếm Thánh sủng, còn nói bà lòng dạ độc ác tâm như rắn rết, nói bà giả trang tiên nữ, giả vờ thanh cao kỳ thật là rất xấu xa…

Nhưng hôm nay gặp mặt, thật sự cảm thấy vị Quý phi nương nương này nếu trẻ đi mười tuổi, thật sự sẽ hợp với bốn chữ "Khuynh quốc khuynh thành", biết rõ bà đã gần bốn mươi, nhưng vẫn cảm thấy bà như vị mỹ nhân đứng trên đám mây vô cùng thanh trong phi thường diễm lệ.

Xem ra, tướng mạo của Triệu Trinh đều được di truyền từ mẹ hắn a!

Chu Tử nhớ tới khuôn mặt quanh năm không đổi luôn bày ra vẻ như có điều suy nghĩ của Triệu Trinh, lại len lén nhìn khuôn mặt không chút biểu tình giống hệt kia của Quý phi nương nương, cảm thấy di truyền thực kỳ diệu, thực kỳ diệu a!

Quay lại Mục lục

31. Quyển 3 – Chương 31

Chương 31: Quay đầu ba lần, thương nhân động lòng

Cũng như Triệu Trinh, khi Quý phi nương nương ban thưởng cho người, đến mắt cũng không chớp, vẻ mặt đều thanh lãnh như nhau, nhưng Chu Tử đang quỳ nghe thái giám tuyên đọc, trong lòng có chút rung động. Quý phi nương nương ban thưởng thật nhiều a!

Cao Đại phu nhân phải phân chia thành từng nhóm: đồ cổ, ngọc khí, các tơ lụa vải vóc. Ban cho Chu Tử đều là đồ trang sức bằng đá quý, bằng vàng ngọc cùng các loại tơ lụa gấm vóc và lụa mỏng in hoa mềm mại màu trắng sáng.

Trong lòng Chu Tử hiểu rõ, những thứ trang sức bằng đá quý, bằng vàng ngọc kia là ban thưởng ình, còn những thứ như tơ lụa gấm vóc này nọ đại khái là muốn mình may quần áo cho Triệu Trinh.

Sau khi ban thưởng xong, Cao Quý phi được các cung nữ dìu vào hậu điện thay quần áo, Chu Tử liền cùng Cao Đại phu nhân chờ ở chính điện. Cao Đại phu nhân căn bản là khinh thường không thèm để ý đến nàng, nàng cũng không chủ động nói chuyện, trong chính điện nhất thời rất an tĩnh.

Chu Tử chán muốn chết, lại không dám lộn xộn, đành phải đưa ánh mắt đi du ngoạn ngắm nhìn xung quanh, nhìn vào trong sân. Trong sân của Thanh Vân điện không có các loại hoa hoa cỏ cỏ, mà chỉ có cây thông già xanh ngắt một màu. Thân cây rất to, không biết đã sống trong vườn ngự uyển này được bao nhiêu năm, thấy được bao nhiêu thăng trầm rồi.

Dưới tàng cây, mặt đất được lót những viên gạch xanh lớn vì không ai đi lại nên mọc đầy rêu xanh. Nghĩ đến lúc còn bé Triệu Trinh từng ở đây chạy nhảy chơi đùa, trong lòng Chu Tử có một niềm vui sướng nhỏ nhoi, đây là nơi hắn ngày bé thường chơi đùa a!

Đúng lúc này, thì một đại cung nữ đến gọi Chu Tử vào.

Chu Tử đi theo nàng vào hậu điện.

Quý phi nương nương thanh lãnh ngồi trên giường gấm, đôi mắt phượng giống Triệu Trinh như đúc nhìn chằm chằm Chu Tử, một lúc sau mới nói: "Nghe nói Trinh Nhi rất sủng ái ngươi, một khi đã như vậy, ngươi cũng phải tận tâm, thay bổn cung chăm sóc hắn thật tốt." Bà dừng một chút, mới nói tiếp bằng giọng điệu

thong thả cơ hồ như nhấn mạnh từng chữ một: "Nhớ kỹ, đừng dụ dỗ để được ân sủng, đừng có lôi kéo hắn đi trêu chọc những nữ nhân không đứng đắn… Đợi sau khi hắn đại hôn suôn sẻ, tự bản cung sẽ ban thưởng cho ngươi, nếu không…" Tay bà nhẹ nhàng khẽ động, một cái lò sưởi nhỏ bằng bạch ngọc khắc hoa văn cầm trong tay trượt xuống đất, phát ra tiếng "Đinh đang đang" giòn vang, bể thành từng mảnh vụn.

Chu Tử vội quỳ xuống: "Nô tỳ thề trung thành với nương nương và Vương gia."

Sau khi xuất cung, Cao Đại phu nhân ngay cả nhìn mặt Chu Tử cũng không muốn, trực tiếp phân phó Doãn ma ma đi theo phía sau: lên xe của Chu Tử và Ngân Linh ngồi, đưa họ trở về.

Ngày thứ hai, Đại Nhạn ngồi xe đi tới trong phủ, mang theo vài rương hành lý. Nàng là người hầu của phủ Thượng thư, từ năm mười bốn tuổi đã bị đưa vào trong cung hầu hạ Cao Quý phi, bởi vì rất được việc, nên Cao Quý phi vẫn giữ nàng bên người, hơn hai mươi tuổi vẫn còn cô độc, Cao Quý phi phái nàng ra ngoái, một là muốn phái thêm một người ở bên cạnh Triệu Trinh, mặt khác chính là muốn cho nàng tìm nơi nương tựa.

Đại Nhạn là người trầm mặc ít nói, bất quá làm việc gì trong lòng đều có tính toán, hơn nữa luôn một lòng trung thành và tận tâm với Cao Quý phi và Triệu Trinh, khi Triệu Trinh xuất chinh bên ngoài, để một người như vậy ở trong phủ là thích hợp nhất.

Khi Chu Tử bẩm báo với Đại Nhạn chuyện mình muốn về quê thăm người thân, thì Đại Nhạn chỉ hỏi ba câu: "Vương gia có biết không?" "Ai đi theo?" "Phải đi bao lâu?"

Sau khi Chu Tử trả lời xong, nàng liền phất phất tay, giống như đang chào từ biệt Chu Tử: "Đi đi! Trên đường chú ý an toàn!"

Chỉ đơn giản như vậy? Chu Tử cực kỳ kinh ngạc, cả người lâng lâng vui vẻ như đạp lên bông mềm đi thu thập hành lý.

Cuối cùng đáp án được Ngân Linh công bố.

Buổi sáng hôm đó, Chu Tử liền xuất phát.

Triệu Hùng ở phía trước đánh xe, Chu Tử và Ngân Linh ngồi ở trong xe tán gẫu tám chuyện. Sau một thời gian ở cùng nhau, hai vị này phát hiện cả hai tâm đầu ý hợp có cùng sở thích: đều là người tiềm ẩn sở thích tán gẫu chuyện bát quái đồn đãi ở triều Đại Kim.

Thông qua Ngân Linh, Chu Tử biết được rất nhiều bí mật, ví như tình sử khá dài của đào hát nổi danh Kim Kinh – Lý Thanh Liên, truyền kỳ về cuộc đời võ tướng đầu tiên của Đại Kim triều, chuyện tình cảm phu thê của Đương kim Hoàng thượng và Hoàng hậu… Những chuyện như thế còn hơn hẳn bí văn (sách cấm), Ngân Linh quả thật lại thuộc như lòng bàn tay.

Cho nên, trong khi Chu Tử đang kinh ngạc với việc Đại Nhạn cô cô dễ dàng chấp thuận ình ra ngoài, thì Ngân Linh cười gian ba tiếng, hả hê đắc ý dào dạt nhưng lại không nói gì, mà vẻ mặt lại giống như đang nói: "Hỏi ta đi! Hỏi ta đi! Hỏi ta đi!"

Chu Tử thấy vậy liền hỏi.

Ngân Linh thần bí nói: "Chỉ hai chữ — Triệu Phúc!"

Chu Tử không nói gì thêm, trí tưởng tượng bắt đầu phóng túng suy nghĩ miên man bất định, cuối cùng biến hóa khôn lường thành một chuyện tình sử – người hữu tình sẽ được bên nhau:

Bộ thứ nhất: Thanh mai trúc mã bị bắt chia lìa;

Bộ thứ hai: Đôi tình nhân nhỏ rơi lệ ở cửa cung;

Bộ thứ ba: Trong cung – ngoài cung, tình vững hơn vàng;

Bộ thứ tư: Vén tan mây, thấy trăng sáng;

Bộ thứ năm: Phụng chỉ thành hôn, kết cục đại đoàn viên;

…

Bộ cuối cùng là: Từ đó về sau Triệu Phúc cùng Đại Nhạn trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Có người cùng trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, đi đường cũng dễ chịu hơn. Tuy rằng đã là cuối thu, càng đi về phía Bắc thì càng lạnh, nhưng Chu Tử đã dặn Triệu Hùng chuẩn bị thật đầy đủ, nên các nàng cũng không chịu khổ gì.

Nửa tháng sau, nhóm Chu Tử đã đến thành Uyển Châu, hơn nữa còn gặp được Triệu Phúc ngay tại khách điếm xa hoa nhất thành Uyển Châu.

Sau khi hàn huyên qua loa vài câu, Triệu Phúc nhanh chóng mời từ phòng cách vách ra một vị cô nương xinh đẹp yêu kiều: mái tóc dày đen nhánh, da thịt tuyết trắng, mắt long lanh như nước hồ thu ẩn dưới mày cong như liễu, đôi môi nhỏ anh đào đỏ tươi ướt át ẩn dưới sống mũi thẳng đẹp tinh xảo — thật là một giai nhân a!

Chu Tử thực vừa lòng, khen ngợi Triệu Phúc một phen, sau khi lấy được giấy chuộc thân, liền cho Triệu Phúc rời đi.

Mười ngày sau, phường Chí Thiện ở trung tâm thị trấn Độc huyện, tại cửa hàng ngọc khí Chương Phúc Ký nổi danh Đại Kim. Ông chủ của Chương Phúc Ký là Chương lão Tam ưỡn bụng chậm rãi khoan thai lắc lư ra khỏi tiệm, theo sau là gã sai vặt A Hân.

Mấy năm nay, Chương lão Tam rất ít khi rời khỏi Độc huyện, buôn bán bên ngoài đều do con trai độc nhất là Chương Kỳ phụ trách, càng buôn bán càng lớn, bụng của Chương lão Tam cũng cứ thế mà tròn theo, nguyên lai khuôn mặt gầy teo cũng trở nên trơn nhẵn bóng loáng.

Hắn hiện giờ: buôn bán thịnh vượng, gia đạo thịnh vượng, con cái hiếu thuận, hoa đào rực rỡ, trừ bỏ trong nhà có một bà vợ già như thùng dấm chua có chút khiến người ta không ưa nổi, còn lại cuộc sống quả thực rất hoàn mỹ a!

Chương lão Tam tuy rằng vô cùng háo sắc, nhưng cho tới bây giờ luôn yêu thương con cái, nhìn cách hắn xem con trai Chương Kỳ và nữ nhi Chương Mai như vật quý quan trọng nhất, luôn coi trọng Chương Kỳ và Chương Mai, đối với vợ cả Mạc thị cũng dễ dàng tha thứ.

Năm ngoái hắn có được một tiểu thiếp xinh đẹp nhưng lại không dám mang về nhà, mua một tòa nhà trên đường cái phía Tây an bài cho nàng ta. Bởi vì mình ngày ngày phải về nhà báo danh, sợ nàng ta còn trẻ không thủ tiết được, lại không chịu nổi cảnh nàng ta khóc sướt mướt, cho nên dù rất ghét mẹ của nàng là mụ tú bà Chu lão thái, vẫn phải đồng ý bà ta về ở cùng với nàng.

Hôm nay, Chương Mai đã được gả cho phú thương Lâm gia ở thành Uyển Châu báo có tin vui, Mạc thị liền đến thành Uyển Châu thăm Chương Mai, hắn nhân dịp đến chỗ ngoại thất (Vợ bé) Chu Tứ Mỹ trên phía tây đường cái khoái hoạt vài ngày.

Chương lão Tam đang sung sướng trong lòng, bỗng nhiên một làn gió thơm thổi đến, một thân thể mềm mại đụng vào hắn, hắn vội giơ tay ra, đỡ lấy ôn hương nhuyễn ngọc này. Định thần nhìn lại, thì ra là một tiểu nương tử vô cùng xinh đẹp, lúc này mặt đang đỏ bừng vén áo cúi đầu thi lễ: "Vị ca ca này, thiếp thất lễ rồi!"

Thân mình béo tròn của Chương lão Tam mềm nhũn hết một nửa: đến từng tuổi này mà còn có người gọi hắn là ca ca, chứng tỏ hắn vẫn còn ngọc thụ lâm phong, phong thái vẫn còn khiến người mê hoặc a!

Lúc này hắn chỉ lo ngây ngốc nhìn vị tiểu nương tử xinh đẹp mỹ miều này, hơn nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần đáp lễ nói: "Không sao cả, không sao cả!"

Vị tiểu nương tử nâng ống tay áo che lại khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, xoay người muốn đi, lại quay đầu liếc nhìn Chương lão Tam một cái, miệng khẽ mắng nha hoàn thô kệch theo sau: "Tử Trúc, sao ngươi không nhìn đường cho tốt, hại ta đụng phải vị ca ca này!"

Chương lão Tam híp mắt cười rung cả lông mày râu ria: "Không sao không sao!"

Vị tiểu mỹ nhân dùng ống tay áo che nửa mặt đi về hướng đối diện, lúc đến chân cầu thang, tiểu nương tử xinh đẹp lại nhẹ nhàng quay đầu liếc mắt nhìn, chạm phải ánh mắt của Chương lão Tam, nàng xấu hổ cúi đầu, vén làn váy đi lên lầu, rất nhanh đã biến mất ở đầu cầu thang.

32. Quyển 3 – Chương 32

Chương 32: Vì tiền bạc, hai mẹ con mặt dày

Tiểu mỹ nhân vừa xấu hổ vừa nhút nhát đi mất, nhưng nha đầu thô kệch đi theo sau nàng lại bị Chương lão Tam lôi kéo giữ lại được.

Chương lão Tam níu chặt nha đầu kia thấy: vóc dáng rất cao, gương mặt đen đúa, ngược lại có đôi mắt thật to, rất có thần thái, miễn cưỡng cũng được xem là ngăm đen thanh tú.

"Nha đầu đen, cho ngươi.", hắn lấy ra một ít bạc vụn nhét vào tay nha đầu đen thanh tú, "Tiểu nương tử của nhà ngươi hiện đang ở chỗ nào a?"

Chu Tử giả trang thành nha đầu đen còn không biết trong lòng Chương lão Tam nghĩ gì sao, mình bị kêu thành "nha đầu đen xinh đẹp", vuốt một ít bạc vụn liền vui vẻ, ngón tay chỉ chỉ đến lầu hai phía trước, sau đó từng bước nhún nhảy đi lên lầu.

Chương lão Tam nhìn kỹ, hóa ra vị tiểu nương tử xinh đẹp mỹ miều kia lại ở lầu hai đối diện cửa hàng bán ngọc khí nhà hắn. Chương lão Tam nhìn về phía gã sai vặt A Hân chép miệng một cái, A Hân nhìn xung quanh mấy lần, xoay người đi vào quán trà bên cạnh.

Chương lão Tam chắp tay sau lưng vừa đi vừa lúc lắc, trong miệng còn ngâm nga khúc nhạc: "Gặp một thiếu nữa đôi tám đẹp tựa thiên tiên, ta đành cất bước rời đi quay về…"

Chu Tử nấp sau cửa sổ lầu hai nhìn Chương lão Tam lúc la lúc lắc, dương dương tự đắc rời đi. Bốn năm không gặp, xem ra Chương lão Tam phát tài dữ, thoạt nhìn thật không nhận ra, trước kia chẳng qua chỉ là một lão chủ quê mùa, hiện tại một thân mặc toàn tơ lụa vàng kim lóng lánh có thể nói là quý khí bức người a.

Đến tòa nhà phía tây đường cái, Chương lão Tam vỗ vài cái lên cánh cửa sơn màu đỏ, rất nhanh cánh cửa lớn từ bên trong mở ra, một bà lão khoảng năm mươi tuổi mặc bộ quần áo màu tương bằng gấm thêu hoa văn hình tròn, toàn thân đeo vàng mang theo một ma ma đi ra đón, vừa thấy Chương lão Tam, lập tức trương ra khuôn mặt tươi cười: "Tam gia chắc bận việc a, đã lâu như vậy không thấy đến, Tứ Mỹ nhớ ngài muốn chết, khóc mấy ngày nay, giờ đang ở trên lầu thêu hoa, biết ngài đến, không biết sẽ vui mừng thế nào đây!"

Chương lão Tam không thèm nói gì chỉ cười cười, bước nhanh qua đình viện đi đến cầu thang, đi được vài bước, lại xoay người, lấy trong tay áo ra một thỏi bạc lớn, ném cho Chu lão thái đang đi theo sau, dặn dò nói: "Đến Hồng Thịnh Trai đặt một bàn tiệc tinh xảo, nửa canh giờ sau dọn lên, còn lại ụ!"

Chu lão thái tươi cười đầy mặt, giống như một đóa hoa cúc nở rộ: "Đã biết, ngài lên dỗ Tứ Mỹ trước đi!"

Chương lão Tam không cần mụ nhắc, tự mình lên lầu.

Chu lão thái nhìn thỏi bạc lớn trong tay, trong lòng rất là vui vẻ. Bình sinh mụ có chút tật xấu: vốn trên mặt bày ra vẻ đoan chính, mắt lạnh nhìn người, nhưng hễ gặp kẻ có tiền liền không tự chủ được mà mỉm cười; có biệt hiệu là Chu đại pháo, thanh âm khi nói tất nhiên rất kinh người, nhưng vừa nhìn thấy kẻ có tiền, thanh âm lại trở nên nhu hòa hẳn.

Chu lão thái ngắm nghía thỏi bạc một lát, trở về phòng lấy cái kìm cắt xuống một phần ba, lấy cái cân nhỏ cân một chút, thấy vừa đúng một lượng bạc. Mụ ra khỏi phòng, đưa bạc cho Lý ma ma: "Đến Hồng Thịnh Trai đặt một bàn tiệc có giá một lượng bạc, bảo bọn họ nửa canh giờ sau đem lại đây!"

Lý ma ma cầm bạc đi.

Chu lão thái bưng một cái khay bạc đựng hạt bí rang muối, vừa canh chừng ở dưới lầu vừa cắn hạt bí. Cắn được một chút, miệng thấy hơi mặn, mụ kêu to: "Tiểu Tứ nhi, châm một chung trà Trúc Diệp Thanh đậm đặc đến đây!"

Nha đầu Tiểu Tứ nhi trong trẻo dạ một tiếng, chạy đến phòng bếp pha trà.

Chu lão thái cảm thấy mình thật sự được hưởng phúc muộn của nữ nhi, đến già còn có thể la mắng sai bảo nô tài, thật sự rất là đắc ý a! Có chút không vừa lòng là Lý ma ma và Tiểu Tứ nhi này, một người đã rất già, sáu mươi mốt tuổi rồi a, còn già hơn mụ; một người lại quá nhỏ, mới mười hai tuổi, ngu ngốc khó đào tạo không sai bảo được bao nhiêu.

Lý ma ma đã trở về, Tiểu Tứ nhi cũng bưng trà lên. Ba người ngồi trong nhà chính ở dưới lầu, cùng cắn hạt bí cùng uống trà, cũng là thanh nhàn.

Ngôi nhà lầu bằng gỗ này hiệu quả cách âm không được tốt lắm, ba người ngồi ở dưới đất ăn hạt bí chẳng những phải chịu đựng tiếng vang chói tai phát ra từ giường lớn trên lầu lắc lư ma sát với sàn nhà, còn phải thưởng thức tiếng rên rỉ mơ hồ của Chu Tứ Mỹ truyền đến, tiếng thở dốc của Chương lão Tam hòa nhịp với tiếng giường va chạm một cái lại mắng một câu dâm từ phóng ngữ: "Đâm chết nàng – con đĩ nhỏ."

Tuy rằng được dự thính vô số lần, Lý ma ma vẫn có chút xấu hổ, không biết nói gì cho phải: "Ôi chao ôi, Tam gia thật là có khả năng a!"

Chu lão thái không lên tiếng trả lời. Mụ đang tính toán gia sản của mình đây!

Trước khi Tứ Mỹ đi theo Chương lão Tam, nhà mụ đã mua được sáu mươi mẫu ruộng đất rồi; từ lúc Tứ Mỹ đi theo Chương lão Tam, thuế thân của hai mẹ con không cần phải đóng, tiết kiệm được một số tiền rồi. Chương lão Tam thật không hổ là giàu nhất Độc huyện, ra tay luôn luôn hào phóng, hơn một năm nay bạc trong tay Tứ Mỹ còn nhiều hơn của bà, sợ là có hai ba trăm lượng rồi.

Chu lão thái đoán chừng, để Tứ Mỹ đi theo Chương lão Tam vài năm, kiếm thêm một chút bạc, chờ Chương lão Tam già đi, thì bỏ hắn, tìm nơi nào đó ở rồi kén rể, kén một nam tử trẻ trung cường tráng đến ở rể, đến lúc đó chẳng phải càng thêm vui vẻ sao?

Còn chưa tới nửa canh giờ, thanh âm chân giường ma sát sàn nhà ở trên lầu càng thêm dồn dập chói tai hơn, Chương lão Tam thở hổn hển gào lên một tiếng, chỉ nghe tiếng nam nữ cùng vang lên: "A… a… ", chợt hết thảy yên tĩnh xuống.

Chu lão thái phân phó Tiểu Tứ nhi: "Bưng nước nóng lên cho Tam gia và Tứ nương tử tắm rửa đi," rồi sai xử Lý ma ma: "Đi ra cửa nhìn xem Hồng Thịnh Trai đã đưa bàn tiệc tới chưa!"

Chờ Tiểu Tứ nhi bưng chậu nước đã dùng qua bước xuống, Chu lão thái lại chỉ huy Lý ma ma và Tiểu Tứ nhi lên trên lầu dọn bàn tiệc. Bàn tiệc dọn xong, mụ ăn cơm cùng Chương lão Tam vừa trút hao nhiều khí lực cùng Chu Tứ Mỹ mệt mỏi rã rời, ăn hai chén liền cáo từ đi xuống lầu, để hai người họ ăn uống được tự nhiên thoải mái.

Chương lão Tam ở chỗ Chu Tứ Mỹ vui vẻ sung sướng suốt cả buổi chiều, chạng vạng mới về tới tiệm Chương Phúc Ký, lặng lẽ hỏi A Hân: "Có hỏi thăm được gì không?"

A Hân giỏi mấy trò này nhất, lập tức cười tủm tỉm nói: "Nô tài ở trong quán trà uống một chung trà, ăn chút điểm tâm, lân la dò hỏi nửa ngày, đã hỏi thăm rõ ràng rồi ạ!" Hắn ghé sát vào lỗ tai Chương lão Tam, thấp giọng nói: "Tiểu nương tử kia họ Tần, khuê danh gọi là Ổn Nương, vốn là người ở Kim Kinh, phụ mẫu đều qua đời, bán hết gia sản lấy tiền mang theo hai nha đầu thô kệch và một gã sai vặt đến Độc huyện chúng ta tìm người thân, ai ngờ họ hàng thân thích đã sớm chuyển đi, đành phải thuê ba bốn gian phòng ở trên lầu hai cửa hàng đối diện tiệm chúng ta để ở. Nghe Tôn lão bà chủ quán trà nói, lộ phí bọn họ đem theo cũng sắp hết…"

Trong lòng Chương lão Tam đã có chủ ý, lúc hắn đi ra khỏi nhà Chu Tứ Mỹ đã thay một thân y phục bằng lụa màu mè hoa lá hẹ, lúc này đang đứng ở trước cửa tiệm Chương Phúc Ký, bày ra bộ dáng nhàn nhã, ánh mắt chốc chốc lại liếc nhìn cửa sổ lầu hai ở đối diện.

Thời gian không phụ người có lòng, sau khi mặt trời chiều dần ngã về phía tây, cánh cửa sổ đóng chặt kia rốt cục cũng có chút động tĩnh, lặng lẽ hé ra một chút, rồi nhanh chóng mở rộng ra, chỉ thấy gương mặt tươi cười của tiểu nương tử mỹ mạo kia thoáng qua, bắt gặp tầm mắt của Chương lão Tam, nàng dường như rất thẹn thùng, đỏ mặt ngại ngùng cười với Chương lão Tam, sau đó liền đóng cửa sổ lại.

Chương lão Tam cực kỳ vui mừng, hắn đã sớm biết bản thân mình một thân phú quý, khí phái mạnh mẽ, phụ nhân thấy hắn đều yêu mến là đúng a!

Quay lại Mục lục

33. Quyển 3 – Chương 33

Chương 33: Lập kế hoạch, ông chủ lớn mắc câu

Chương lão Tam bắt đầu điên cuồng theo đuổi vị giai nhân quay đầu cười ba lần Tần Ổn Nương kia, đối với hai nha hoàn Ngân Linh và Tử Trúc của Ổn Nương càng thêm hào phóng, thường xuyên nhét năm ba lượng bạc, mong hai nha hoàn có thể sắp xếp giúp mình tiếp cận người yêu dấu.

Nhưng Chu Tử lại kiên trì muốn Ổn Nương đoan trang một chút, xa cách một chút, làm ột chút, không nên dễ dàng đáp ứng. Ngân Linh rất khó hiểu, trước khi ngủ lặng lẽ hỏi Chu Tử vì sao.

Nửa tháng nay Chu Tử diễn trò diễn đến cực kỳ thích thú, lúc bắt đầu còn có hơi căng thẳng hồi hộp, sau đó dần tự nhiên hơn, có thể nói là nước chảy mây trôi. Hiện tại vừa nghe Ngân Linh hỏi, giấu giếm trong lòng kia liền có biểu hiện muốn lập tức ùn ùn tuôn ra, nhân cơ hội phụ đạo cho Ngân Linh: "Cái này gọi 'dục nghênh hoàn cự'(*)!"

(* Dục nghênh hoàn cự: muốn hoan nghênh nhưng lại ra vẻ cự tuyệt.)

Ngân Linh: "?"

Chu Tử rất đắc ý: "Có câu nói chính là: Càng khó lấy được thì càng quý giá!" Lúc này hai người đã ngồi lên giường, Chu Tử xốc chăn lên chui vào ổ chăn, lại nói: "Ngươi cứ chờ đi, chỉ mấy ngày nữa, nếu Chương lão Tam đủ thành ý, ta sẽ bảo Ổn Nương đồng ý!"

"Thành ý gì chứ, không phải là bạc sao!" Ngân Linh cũng nằm xuống.

Chu Tử đang muốn đứng dậy tắt đèn, Ngân Linh búng ngón tay một cái, ngọn đèn "xoẹt" một tiếng, tắt ngúm. "Chu Tử, ngươi thật là có bản lĩnh, cái biện pháp 'Dục nghênh còn cự' gì đó thật không tệ a!" Tinh thần bát quái của Ngân Linh chiến thắng lý trí, hỏi một câu như này: "Ngươi cũng làm vậy với Vương gia sao?" Hỏi xong, Ngân Linh trong bóng tối liền bưng kín miệng mình, hận không thể tát mình vài bạt tai. Chỉ trách Chu Tử bình thường rất kín miệng, cho tới bây giờ đều không nói gì về Vương gia, làm hại nàng luôn luôn tò mò.

"Chưa từng," tiếng của Chu Tử phá vỡ yên tĩnh, "Khi đó ta rất ngốc."

Ngân Linh không dám nói tiếp nữa.

Trong phòng rất yên tĩnh, Chu Tử lại ngủ không được. Nàng nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại, nàng có còn yêu thương Triệu Trinh như trước hay không. Cuối cùng, nàng cảm thấy mình vẫn sẽ nảy sinh tình cảm như trước. Cái này không liên quan đến thân phận có hèn hạ hay không, không liên quan đến có tự ái hay không. Đây chính là kiếp số của nàng, không có cách nào khống chế và cũng khó có thể tránh né.

Trong đêm đông giá lạnh ở nơi thành nhỏ phương Bắc này, Chu Tử bắt đầu nhớ nhung Triệu Trinh ở Tây Bắc xa xôi.

Năm ngày sau, vị Tần Ổn Nương cực kỳ xinh đẹp kia liền mang theo hai nha đầu thô kệch Tử Trúc, Ngân Linh cộng thêm một gã sai vặt đôn hậu – Tiểu Hùng, dọn đến ở trong tòa nhà xa hoa là dinh thự trên núi mà Chương lão Tam đã mua.

Tần Ổn Nương còn trẻ xinh đẹp, ở trên giường cũng phong tình vạn chủng, rất hòa hợp ăn nhịp với Chương lão Tam, như keo như sơn, vàng bạc châu báu tơ lụa tựa như miễn phí mà chảy vào nhà.

Chương lão Tam ngày ngày đều dính vào Tần Ổn Nương bên này, Chu Tứ Mỹ bên kia liền không thấy tung tích. Chu lão thái cảm thấy kỳ quái, cùng Chu Tứ Mỹ tính toán, phái Tiểu Tứ nhi ra ngoài hỏi thăm. Sau

khi nghe ngóng, rất nhanh đã biết Chương lão Tam mua tòa dinh thự lớn ở trên núi, nuôi một tiểu nương tử.

Chu Tứ Mỹ không có chủ kiến, chỉ biết trốn trên lầu khóc thút thít. Chu lão thái cũng không phải là dễ ăn hiếp, mụ bảo Tiểu Tứ nhi ở lại chăm sóc Tứ Mỹ, tự mình mang theo Lý ma ma ở trước cửa Chương Phúc Ký chặn đường Chương lão Tam.

Sau khi hai người nói qua nói lại vài câu liền bắt đầu cãi vã.

Chương lão Tam miệng dơ bẩn mắng mụ là lão chủ chứa tiểu dâm – phụ gì đó, Chu lão thái có biệt danh là Chu đại pháo, năm xưa từng mắng hết cả thôn, sao có thể chịu thua thiệt chứ? Mụ xông lên nắm lấy Chương lão Tam mà cào xé.

Chương lão Tam sợ hết hồn, lui về phía sau vài bước, vội quát tên tiểu nhị trong cửa hàng: "Còn không mau ra ngoài giúp một tay!"

Mấy tên tiểu nhị vọt ra, Chu lão thái vừa thấy, vội co giò chạy, vừa chạy vừa la làng: "Ngươi chờ đó cho ta, con tiểu dâm – phụ kia cũng chờ đó cho ta!"

Lý ma ma đứng xem toàn bộ cuộc chiến giữa "Nhạc mẫu" và "Con rể" một hồi, lúc này thấy Chu lão thái chạy trối chết, cũng vội vội vàng vàng đuổi theo.

Chương lão Tam trở về trong cửa hàng sửa sang lại diện mạo, càng nghĩ càng thấy không ổn. Hắn gần đây mê luyến Tần Ổn Nương, cả trong mắt đều là Tần Ổn Nương, sao có thể nhẫn tâm để nàng bị thương chứ? Sau khi suy nghĩ loáng thoáng, Chương lão Tam mang theo hai tên hộ vệ mạnh mẽ giỏi võ đi đến tòa dinh thự trên núi.

Người mở cửa là nha hoàn Ngân Linh của Tần Ổn Nương. Nàng không thích nói chuyện, bộ dạng cũng thực bình thường, Chương lão Tam nhìn cũng không thèm nhìn nàng lâu một chút. Vào cửa liền hỏi: "Tiểu nương tử đâu?"

Ngân Linh đi theo phía sau nói: "Tử Trúc và nương tử đang may quần áo ạ!"

Gã sai vặt Tiểu Hùng (Triệu Hùng) của Tần Ổn Nương dẫn hai tên hộ vệ mà Chương lão Tam đưa đến xuống bếp uống rượu, Ngân Linh đi theo Chương lão Tam vào chính phòng.

Chương lão Tam vừa vào cửa liền thấy Tần Ổn Nương và Tử Trúc đang ngồi ở trên giường cắt tơ lụa. Hắn vừa thấy Tần Ổn Nương mặt mày liền hớn hở, bước tới gần, đong đưa ngả ngớn nói: "Ổn Nương, tiểu tâm can của ta à, có nhớ Tam ca không a!"

Hắc nha đầu Tử Trúc vừa nhìn thấy, vội tuột từ trên gường xuống, cười nói: "Nô tỳ vào trong phòng chọn chỉ may!" rồi lôi kéo Ngân Linh còn đang ngoái nhìn lại, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Trong nhà kề nhỏ giành cho nha hoàn, Chu Tử và Ngân Linh ngồi nói chuyện phiếm.

Chu Tử lấy ra một cái hộp nhỏ, quệt chút chất lỏng có màu nâu sậm từ trong góc hộp bắt đầu bôi lên hai tay, vừa bôi vừa nói: "Ta nhớ rõ Chương lão Tam này trước kia luôn có bộ mặt nghiêm trang không thích nói chuyện, sao lại trở nên bỉ ổi đáng khinh như vậy? Thì ra là một kẻ dâm loạn!" Lại nói: "Con trai Chương Kỳ của hắn không biết có giống hắn hay không, nếu quả thật đúng như vậy, thật uổng phí ột gương mặt thanh tú a!"

"Da ngươi mềm như vậy, chà xát nhẹ một chút!" Ngân Linh nhìn nàng chà xát khí thế, vội nhắc nhở nàng.

"Da ta không mềm mại đâu, chỉ nhìn có vẻ trắng nõn thôi!" Chu Tử cười khổ một tiếng, nói, "Lúc ta mới vào phủ Thượng thư, lòng bàn tay ngón tay đều thô ráp chai thành một lớp, giáo tập cô cô bảo ta mỗi đêm phải dùng dấm chua bôi tay, làm mãi hơn một năm mới mềm đi. Khi đó trên người lúc nào cũng có mùi chua!"

Ngân Linh ngược lại không có cảm giác này. Nàng từ nhỏ đã có bộ dạng mộc mạc, phương diện này cũng không có ai gởi gắm kỳ vọng lên người nàng.

Lúc này ở trong phòng ngủ chính phòng, sau màn ân ái, Ổn Nương đang rúc vào Chương lão Tam, lặng lẽ nói: "Nghe Tử Trúc nói, nhiều ngày nay có một bà già bốn mươi năm mươi tuổi cứ đảo quanh cửa, cũng không biết tại sao, thật kỳ quái dọa người a!" Nói xong, dáng vẻ Ổn Nương mảnh mai yếu đuối, cực kỳ sợ hãi, nép sát vào Chương lão Tam: "Tam ca ca, Ổn Nương rất sợ!"

Chương lão Tam đoán là Chu lão thái, trong lòng có tính toán. Hắn vỗ về đôi tay mềm mại của Ổn Nương, dịu dàng an ủi nói: "Bên ngoài đều có người của Tam ca ca ta, nàng chỉ cần để ý hưởng phúc là được rồi!" Rồi rút ra một tấm ngân phiếu từ trong tay áo: "Thích cái gì thì mua đi. Nhớ mang theo hai tên hộ vệ kia, còn dặn hai nha đầu kia, chớ có lơ là!"

Chu lão thái hùng hùng hổ hổ về nhà, nhìn thấy khuôn mặt đẫm lệ của Tứ Mỹ, vội áp chế tức giận, an ủi ái nữ: "Đừng khóc, nghỉ ngơi bảo dưỡng thân thể để sửa sang nhan sắc lại. Cho dù Chương lão Tam hắn có nữ nhân mới, ta cũng không sợ, khăn gói thu dọn đống đồ nữ trang châu báu về làng chúng ta đi, chúng ta ba miệng ăn còn có nhà có đất, rồi kén một chàng rể tới ở rể cho ngươi, sống qua ngày…"

Chương lão Tam chừng đã mười ngày không đến đây, Tứ Mỹ vốn thương tâm sắp không sống nổi, giống như trời sập vậy, bây giờ nghe mẫu thân nói như vậy, cảm thấy có chút đạo lý, liền hết khóc, nghe mẫu thân chậm rãi khuyên giải tính toán.

Ngày hôm sau, tinh thần Chu Tứ Mỹ đã tốt hơn rất nhiều, Chu lão thái nhớ Tứ Mỹ còn ghi sổ tiệm tơ lụa một ít tiền, sau đó bảo tiệm tơ lụa tìm Chương lão Tam tính tiền. Mụ sợ về sau vạch mặt nhau rồi không còn loại cơ hội này, liền thúc giục Tứ Mỹ nhanh chân đến tiệm tơ lụa.

Vì thế, ăn xong bữa sáng, Chu Tứ Mỹ, Chu lão thái kêu Lý ma ma ở nhà trông cửa, mang theo Tiểu Tứ nhi ra cửa.

Bọn họ mới ra khỏi cửa, một gã sai vặt áo xanh nhàn rỗi đứng dưới tàng cây liễu đối diện một góc trước cửa liền đi theo.

Quay lại Mục lục

34. Quyển 3 – Chương 34

Chương 34: Thực hiện được lời thề, Chu Tử vui vẻ

Mang theo thù hận ngập lòng và vui vẻ vì báo được thù, chỉ đi dạo một vòng Vinh Khánh Tường, Tứ Mỹ và Chu lão thái đã chọn mua được một đống lớn tơ lụa, bảo tiểu nhị trong tiệm giao hàng đến tận nơi, hai mẹ con họ tiếp tục đi dạo.

Vừa mới bước vào tiệm tơ lụa Từ thị ở kế bên, Chu Tứ Mỹ đang ngắm nghía một cái chăn thêu Kỳ lân tống tử, chợt nghe bên ngoài truyền đến một thanh âm nũng nịu: "Tam ca ca bảo ta tự mình đi chọn, nhưng ta làm sao biết huynh ấy thích cái gì nhất chứ!"

Một thanh âm có chút trầm thấp từ người khác nói: "Chương Tam gia là người giàu nhất Độc huyện, rất hào phóng, tiểu nương tử người bây giờ theo Chương Tam gia, muốn cái gì thì chọn cái đó, dù sao tiểu nhị trong cửa hàng cũng sẽ tìm Chương Tam gia tính tiền!"

Lúc giọng nói trầm thấp của người nọ nói đến "Chương tam gia", dư âm của từ "Chương" được thốt ra quả thực có thể lượn lờ quanh xà nhà đến ba ngày, không khỏi khiến cho Chu Tứ Mỹ cùng Chu lão thái chú ý.

Hai mẹ con họ cùng quay đầu, thấy có hai nha hoàn đang dìu một vị nương tử mảnh mai xinh đẹp đi vào trong tiệm.

Tiểu Tứ nhi vội tiến đến nói bên tai Chu lão thái: "Đây chính là 'cái đó' mà Chương Tam gia mới nuôi!"

Chu lão thái cùng Chu Tứ Mỹ đều hiểu ra, nhìn tiểu nương tử kia giả vờ giả vịt lộ vẻ yếu đuối, trên đầu ánh vàng lấp lánh, trên tai thì trân châu rủ xuống, trên cổ tay đeo một bộ vòng kim cương, cả người tha thướt áo lụa, trong lòng liền xông lên một trận ghen tức, cùng nhau nhào tới, muốn bắt lấy xé nát cái vị tiểu nương tử kia, miệng còn lớn tiếng mắng: "Đánh chết ngươi, đồ kỹ nữ không biết xấu hổ!"

Ổn Nương lanh lợi tránh về phía sau một bước, Chu Tử và Ngân Linh bên cạnh giả vờ hoảng sợ hét to một tiếng, hai hộ vệ ở bên ngoài lập tức vọt vào, xách Chu lão thái cùng Chu Tứ Mỹ như xách hai con gà ném ra khỏi tiệm tơ lụa.

Chương lão Tam có mới nới cũ, đã sớm dặn dò hai tên hộ vệ: "An toàn của tiểu nương tử là quan trọng nhất, nếu có người bắt nạt nàng, mặc kệ là nam hay nữ, đánh trước nói sau, đánh xong Lão tử sẽ trọng thưởng!" Cho nên, hai hộ vệ này biết Chu Tứ Mỹ là vợ bé của Chương Tam gia bèn đẩy sang một bên, không chút lưu tình mà bắt đầu đánh Chu lão thái.

Chu Tử dìu Ổn Nương, lạnh lùng nhìn trò cười trước mắt.

Bốn năm trước, lúc đưa nàng đến người môi giới bán người – Lưu ma ma, Chu lão thái trên đầu ghim một cây trâm bạc cũ, trên người mặc áo váy màu xanh không còn mới. Bốn năm sau lại gặp lại, Chu lão thái giống như chiến thắng thời gian, trẻ hơn một chút, trắng ra, cũng béo hơn, trên đầu cài trâm vàng hình phượng ngậm hoa, lỗ tai đeo khuyên tai bằng vàng quê mùa, trên người mặc bộ áo gấm in hoa màu tương lớn cùng váy lụa tám mảnh màu trắng.

Thay đổi lớn như vậy là bắt đầu từ đâu?

Bán đi hai cháu gái ruột của mình, bán luôn cả con dâu, mặc kệ cháu trai ruột sống chết thế nào!

Chu Tử nhớ trước đây rất lâu, khi nàng vừa mới xuyên qua, khoảng chừng năm sáu tuổi, Chu lão thái cho là Chu Tử đang đứng một bên chơi đùa sẽ nghe không hiểu, nói với em gái ruột của mụ: "Sau khi con trai cưới vợ liền biến thành người ngoài, chỉ có khuê nữ ruột thịt của mình mới thương mình, tương lai của hai người chúng ta phải dựa vào khuê nữ Chu Tứ Mỹ mà sống qua ngày!"

Cuộc sống hạnh phúc của mụ ta và Tứ Mỹ được tạo nên từ sự nhà tan cửa nát của gia đình Chu Tử!

Nhìn từng nắm đấm của hai gã hộ vệ rơi xuống người Chu lão thái, Chu Tử có cảm giác sảng khoái lạ thường, từ từ thở ra một hơi.

Không, những thứ này còn chưa đủ! Chu Tử nắm chặt quả đấm, ta muốn bà… sống lâu trăm tuổi, không được chết yên lành!

Chu Tứ Mỹ thấy mẫu thân bị đánh, vội bước lên phía trước lôi kéo, nhưng nàng thuở nhỏ được nuông chiều, một năm nay lại hô nô gọi tỳ, may thêu vài cái khăn là lao động chân tay lớn nhất của nàng, lập tức bị hộ vệ tiện tay đẩy ra, liền lảo đảo xém chút nữa ngã nhào xuống. Nàng khó khăn đứng vững, nhìn tứ phía, chỉ thấy vị mà Chương lão Tam mới nuôi cùng hai nha hoàn đang vui vẻ đứng xem cuộc vui, vội nhào tới, khóc lóc kể lể: "Tiểu nương tử làm ơn cứu mẫu thân ta, kêu bọn họ dừng tay lại đi!"

Lúc Chương lão Tam chạy đến, hai tên hộ vệ đang sung sướng đánh đá Chu lão thái, còn Chu Tứ Mỹ thì đang ở bên cạnh quấn lấy Ổn Nương, chỉ nhìn thấy Ổn Nương hoảng sợ chau đôi mày liễu, khóc như hoa lê trong mưa, nhìn về phía hắn hô lên: "Ôi… Tam… Tam ca ca… Cứu mạng a…"

Chương lão Tam rất đau lòng, xông lên nắm lấy búi tóc của Chu Tứ Mỹ, mắng: "Tiểu tiện nhân, dám không phân rõ phải trái bắt nạt Ổn Nương của ta!"

Chu Tứ Mỹ bị kéo ra sau, mắt nước mắt lưng tròng nhìn Chương lão Tam: "Tam gia, người, người hiểu lầm thiếp rồi!"

Chương lão Tam giờ phút này chỉ có Ổn Nương, xem Ổn Nương như con ngươi trong mắt, nhìn Chu Tứ Mỹ như nhìn thấy một đống phân, hơn nữa còn là đống phân đáng ghét cản đường của hắn. Hắn đẩy Chu Tứ Mỹ té nhào, ôm lấy Ổn Nương tìm cách an ủi: "Ổn Nương, nàng có bị thương không? Có chỗ nào khó chịu không? Có nặng lắm không?" giơ ống tay áo lau nước mắt trên mặt Ổn Nương. Nhất thời nghĩ tới Tử Trúc và Ngân Linh cùng đi theo ra ngoài, xoay người lại mắng: "Hai người các ngươi chết hết cả rồi sao, đứng nhìn chủ tử bị đánh?"

Tử Trúc cùng Ngân Linh vội bước lên phía trước cúi đầu nhận lỗi.

Hắn còn đang muốn mắng tiếp, lại nghe Ổn Nương đau đớn rên rỉ một tiếng, Chương lão Tam lập tức nói: "Tử Trúc mau đi mời đại phu, Ngân Linh dìu nàng trở về!" Dứt lời, đỡ Ổn Nương nghênh ngang mà đi.

Hai hộ vệ kia cũng sợ đánh chết Chu lão thì sẽ bị bắt lên quan, cuối cùng chỉ phô trương thanh thế đánh đánh đá đá. Lúc này thấy ông chủ Chương lão Tam đã đi rồi, lại đá lên người Chu lão thái một cái, rồi cũng chạy đuổi theo.

Lúc này Tiểu Tứ nhi đang nấp sau cây hòe mới chạy ra, giả vờ giả vịt khóc kêu trời gọi đất nâng Chu Tứ Mỹ dậy, lại cùng Chu Tứ Mỹ đỡ Chu lão thái đang ôm đầu giả chết dậy, ba người giãy dụa trở về nhà.

Sau khi trở về, Chu lão thái không để ý thương tích đầy người, sai Lý ma ma đến Chu gia trang ở thành tây gọi lão Chu tới, lại sai Tiểu Tứ nhi đến cửa hàng tạp hóa Phương gia tìm chu Nhị lang — nương tử của Chu Nhị lang ngại Chu Tứ Mỹ là vợ bé nuôi bên ngoài của người ta khiến mình mất mặt, nên không cho Nhị lang cùng bọn họ lui tới.

Mãi cho đến trời tối, Lý ma ma mới trở lại.

Chu lão thái thấy Lý ma ma đi vào, liền nhìn sau lưng bà, không phát hiện bóng dáng ông lão nhà mình đâu, vội hỏi: "Cha của Tứ Mỹ nhà ta đâu?"

Lý ma ma ấp a ấp úng nửa ngày, cũng không nói.

Chu lão thái nóng nảy, cầm đồ nện lên người Lý ma ma mắng, Lý ma ma hét lên: "Lão Thái gia chứa chấp phụ nhân ở trong nhà…" Bà nhìn thấy Chu lão thái trong nháy mắt xanh tím mặt mày, cũng không dám nói tiếp nữa.

Chu Tứ Mỹ vội an ủi Chu lão thái: "Mẹ à, mẹ đừng nóng giận, có lẽ là Lý ma ma hiểu lầm!"

Lý ma ma bĩu môi nói: "Cái gì mà hiểu lầm a! Ta cũng đã hỏi người trong thôn trang, họ đều nói cô nam quả nữ ở chung đã hơn nửa tháng!"

Chu lão thái từ từ hít một hơi, trợn tròn đôi mắt: "Chả trách gần đây lão già kia ra sức khước từ không chịu vào thành hưởng phúc, chạy trốn trước nhanh hơn bất cứ ai!" Mụ xưa nay luôn kiên cường, hiện tại bị đánh lại bị lão chồng hồng hạnh vượt tường làm tức chết, nhưng cũng không vì vậy mà ngã xuống, lại hỏi Tứ Mỹ: "Sao Tiểu Tứ nhi còn chưa về?"

Lời còn chưa dứt, Tiểu Tứ nhi cũng đã trở lại, nhưng là một người trở về. "Nương tử của Nhị lang nói…" Tiểu Tứ nhi nhái giọng, nói: " 'Ta chỉ sợ đi qua đó, bà bà (mẹ chồng) lại đem ta và hai đứa con của ta bán đi. Nhị Lang, chàng cũng không thể đi, người có thể bán cháu gái và con dâu, chưa chắc sẽ không thể bán cháu trai và con trai'."

Chu lão thái giận dữ, giơ tay tát lên mặt Tiểu Tứ nhi một cái: "Ngươi bắt chước bậy bạ cái gì vậy!"

Tiểu Tứ nhi lầm bầm một câu: "Chúng ta là người Chương Tam gia mua, cũng không phải là người của lão già nhà bà, đánh cái gì mà đánh!"

Chu lão thái đứng dậy đuổi đánh, nhưng Tiểu Tứ nhi thân mình linh hoạt, tránh né một hồi liền không biết chui vào góc nào rồi.

Chu lão thái khóc lớn, vừa khóc vừa giậm chân mắng to ông chồng già không biết xấu hổ, đứa con trai cả hiếu thuận lại chết sớm, con thứ hai có vợ thì quên mẫu thân, đứa thứ ba thì dắt cháu nội bỏ trốn mất dạng, tóm lại, thế giới này ai cũng phản bội bà.

Chu Tứ Mỹ khuyên mụ, bị mụ mắng lây: "Đều tại mày, ngay cả lão già cũng không giữ được, để cho người khác cướp mất!"

Nghe vậy Chu Tứ Mỹ che mặt mà khóc, chạy lên lầu.

Lý ma ma thừa dịp trong phòng náo nhiệt, lặng lẽ lui ra ngoài, vào phòng bếp, móc ra khỏi túi tiền một thỏi bạc, ngắm nghía, lau lau chùi chùi, lại dùng miệng cắn một chút, xác định là bạc trắng thật, lúc này mới lấy khăn bọc thỏi bạc lại, nhét vào trong ngực, vẫn không yên lòng, lại móc ra bỏ vào túi tiền.

Tiểu Tứ nhi lúc này cũng đang thưởng thức thỏi bạc của mình vừa có được. Lúc xế chiều, nàng đi không bao xa liền bị một hắc nha đầu cản lại, gọi nàng qua, đưa thỏi bạc ra, yêu cầu rất đơn giản: "Chọc tức Chu lão thái, chỉ cần có thể làm cho Chu lão thái tức giận, muốn làm như thế nào đều được!" Thấy thỏi bạc trước mắt, Tiểu Tứ nhi đều làm theo lời nàng ta dặn.

Độc huyện nằm ở phương Bắc, tuy là đầu mùa đông, nhưng nhiệt độ đã tương đối thấp.

Chương lão Tam mua này tòa nhà này cho Ổn Nương, có thể nói là dinh thự hoa lệ ở Độc huyện, là dinh thự trên núi nằm ngay trung tâm thành, chính là nơi tấc đất tấc vàng.

Ở trên ặc dù có thể quan sát toàn thành, nhưng vào mùa đông sẽ lạnh hơn. Trong nhà chỉ có phòng ngủ của Chương lão Tam và Ổn Nương có lò sưởi, Chu Tử và Ngân Linh ngủ trong gian nhà nhỏ ở lầu dưới, lạnh run cả người.

Buổi tối Chu Tử cùng Ngân Linh ngủ chung một giường, hai người mỗi người một chăn, phía trên lại phủ thêm một cái chăn lớn, vẫn có chút lạnh. Chu Tử đề nghị hai người ngủ cùng một chăn, như vậy phía trên có thể phủ hai chăn, nhất định sẽ ấm áp hơn một chút.

Ngân Linh kiên quyết cự tuyệt. Nàng ta chu miệng: "Sức ghen của Vương gia quá lớn, lỡ như sau này biết hai ta cùng giường chung gối, da thịt chạm nhau, không biết sẽ làm gì ta nữa!"

"Cùng giường chúng gối, da thịt chạm nhau?" Chu Tử lặng lẽ buồn nôn, "Cô nương, ngươi có thể bớt ghê tởm một chút không!" Nàng không thèm thi hành dân chủ nữa, trực tiếp lật chăn của mình ra, phủ lên trên cùng, sau đó chui vào ổ chăn của Ngân Linh.

Ngân Linh lập tức hóa thân thành hoàng hoa đại cô nương bị khi dễ: "Ngươi, không được lại đây! Ngươi đừng đụng vào ta! A…"

Chu Tử từ sau lưng ôm lấy nàng: "Ngủ!"

Ngân Linh ủy ủy khuất khuất cùng Chu Tử ngủ thiếp đi, trong miệng còn lẩm bẩm nói: "Đến lúc đó ngươi phải nói với Vương gia, thừa nhận là ta không tự nguyện, ta là bị cưỡng ép, bị cưỡng ép đó a!"

"Im…"

Thế giới thanh tĩnh.

Ngân Linh mơ mơ màng màng sắp ngủ, nghe được thanh âm tỉnh táo của Chu Tử: "Ngân Linh, ngày mai ngươi ngồi xe đi một chuyến đến Chu gia trang, cho Dương tẩu thêm mười lượng bạc, dặn dò bà ta phải lôi kéo Chu lão đầu, canh chừng ông ấy, đừng để ông ấy vào thành!"

Ngân Linh lên tiếng đáp.

Sáng sớm hôm sau, Ngân Linh hầu hạ Ổn Nương và Chương lão Tam rời giường rửa mặt chải đầu. Sau khi xong xuôi, liền dựa theo kế hoạch, Triệu Hùng ra cửa, Ổn Nương mang theo Chu Tử, Ngân Linh bắt đầu thu dọn châu báu trang sức.

35. Quyển 3 – Chương 35

Chương 35: Nhận được tin, chính thê đánh tới

Chu Tử vừa ra tới, đã hỏi Triệu Hùng: "Ngươi chắc chắn đã đưa thư đến tay vợ Chương lão Tam?"

Triệu Hùng rất chắc chắn nói: "Ta đã mua được Lâm ma ma ở hậu viện, thấy bà ấy tận tay giao cho người thân của Chương phu nhân là Mã ma ma."

Chu Tử lúc này mới yên tâm, cúi đầu yên lặng tính toán lộ trình của vợ Chương lão Tam. Cuối cùng, cảm thấy với lòng đố kỵ của nữ nhân, hẳn là bà ta sẽ cố gắng trở về Độc huyện trong hôm nay.

Chu lão thái không chờ được Chu lão đầu đến, cũng không gọi được Chu Nhị lang đến, chỉ có thể tự mình tính toán. Mụ tìm một cái cớ, sai Tiểu Tứ nhi và Lý ma ma đi ra ngoài. Dặn dò Chu Tứ Mỹ ở nhà thu thập hành lý, còn mình ra ngoài thuê xe.

Chu lão thái thuê được ba chiếc xe tốt về nhà, vừa gõ cửa liền cảm thấy có gì đó không đúng, vừa muốn chạy trốn, cửa chính liền "Cạch" một tiếng mở ra, hai ma ma to khỏe mỗi người một bên xốc cánh tay mụ kéo vào trong, lại "Cạch" một tiếng đóng cửa lại.

Chu lão thái bị hai ma ma kia ném xuống đất như một cái túi rách, mụ kêu rên một tiếng, đang muốn nhảy dựng lên chửi mắng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vợ của Chương lão Tam nghênh ngang ngồi ở hành lang, hai bên đứng mười mấy ma ma to khỏe tay cầm chày cán bột.

Nhìn lại thì thấy Tứ Mỹ đang bị một ma ma nắm tóc nhấn ngã trên đất, mà trên lưng vẫn bị một ma ma khác dẫm lên.

Chu lão thái xưa nay, một là yêu tiền, hai chính là thương yêu Chu Tứ Mỹ, nhìn thấy tình trạng như vậy, quả thực là lòng đau như dao cắt, lập tức bò dậy xông về phía Tứ Mỹ.

Xách mụ vào là hai ma ma to khỏe có võ, thấy thế liền ngáng chân, Chu lão thái lại ngã như chó cạp bùn. Hai ma ma này cầm dây thừng trói mụ lên.

Chu lão thái thân mình không thể cử động, nhưng miệng vẫn còn tự do, vì thế lớn tiếng chửi mắng. Nhưng chưa mắng quá hai câu, đã bị người dùng vải bó chân nhét vào miệng. Lần này động không thể động, mắng không thể mắng, đành phải trơ mắt trông mong nhìn Chu Tứ Mỹ, lệ rơi đầy mặt.

Vợ Chương lão Tam thấy hai mẹ con mụ đã im lặng, lúc này mới bắt đầu nói: "Cùng là người Chu gia thôn, ai chẳng biết tính ta nóng nảy, cư nhiên lại dám động thủ trên đầu Thái Tuế!" Bà nhìn Chu Tứ Mỹ, cười lạnh một tiếng, dặn dò tâm phúc bên cạnh: "Mã Lục gia, đi gọi môi giới buôn người – Lưu ma ma đến đây!"

Lúc này Mã Lục gia ghé vào tai vợ Chương lão Tam nói câu gì đó, vợ Chương lão Tam lập tức sửa lại: "Thôi, kêu Ngải Tứ Hổ đi!"

Chu Tứ Mỹ vốn đang mềm oặt ngồi ở dưới đất, lúc này nghe thấy vợ Chương lão Tam nói muốn gọi Ngải Tứ Hổ đến, sợ tới mức hét ầm lên: "Ta không đi… ta không muốn… a!" Lưu ma ma là môi giới buôn người, còn miễn cưỡng chấp nhận được; Ngải Tứ Hổ là chuyên đi tuyển kỹ nữ a!

Vợ Chương lão Tam lúc này hận không thể ăn thịt nàng, thấy nàng ồn ào như vậy, quay qua mắng nhóm ma ma: "Các ngươi đều là lũ ngốc hết sao?"

Lập tức hai ma ma xông lên trói Chu Tứ Mỹ lại, miệng cũng bị bịt kín.

Ngải Tứ Hổ vừa qua tới, vợ Chương lão Tam liền ngông nghênh nói: "Tiểu thiếp này của lão gia nhà ta thực không nghe lời, ngươi đem nàng ta gả đi đi!"

Ngải Tứ Hổ vội cười xòa nói: "Việc này…"

Vợ Chương lão Tam 'xì' một tiếng khinh miệt, nói: "Trời có sập xuống còn có ta gánh, bảo ngươi đem đi gả thì gả đi, bạc thì cứ tùy ý, miễn đi là được!" Bà nhấn mạnh từ "Gả".

Ngải Tứ Hổ là lão cáo già xảo quyệt, đương nhiên ngầm hiểu, cười tủm tỉm gật gật đầu.

Bên này vợ Chương lão Tam phái người đi theo giám sát có làm đúng như vậy không thì không đề cập tới nữa.

Vài ma ma từ trên lầu chạy vội xuống, trong tay ôm bạc đống bạc, nữ trang, giấy tờ: "Phu nhân, thì ra bọn họ che giấu rất nhiều tiền của lão gia!"

Vợ của Chương lão Tam không thèm liếc mắt một cái: "Tiếp tục lục soát!"

Đúng lúc này, Mã Lục gia lặng lẽ đi ra ngoài rất nhanh đã vào tới, ghé sát vào tai vợ Chương lão Tam nói: "Mới vừa nhận được tin tức, còn có một người ở dinh thự trên núi kia ạ!"

Vợ Chương lão Tam giật mình, đứng lên: "Thật sao?"

"Thật ạ, trong thành đã sớm truyền ra!" Mã Lục gia lại châm thêm lửa, "Nghe nói là rất xinh đẹp lẳng lơ!"

Vợ Chương lão Tam vung tay lên: "Lý gia, Hồ gia, Hàn gia, Tống gia, các ngươi ở lại thu dọn, chở hết đồ đạc đi, niêm phong nơi này, ném mụ chủ chứa kia vào phòng trống! Những người khác đi theo ta!"

Cùng lúc vợ Chương lão Tam dẫn một đám người hùng hổ chạy thẳng đến tòa dinh thự trên núi của Chương lão Tam, Chương lão Tam cũng nhận được tin tức đang liều mạng chạy đến, hy vọng mình có thể nhanh chân hơn lão vợ, cứu tâm can bảo bối Ổn Nương một mạng.

Hắn đã biết rõ tính tình của lão vợ nhà mình, có chút chuyện liền nổi lửa, từ khi còn trẻ đã vậy. Mấy năm trước hắn chẳng qua chỉ là ngủ với một nha hoàn trong nhà mình, đã bị bà ta đánh cho bể đầu, nha hoàn đó cũng bị bán đi thật xa! Hắn cho là mình chẳng qua vì nể mặt mũi Chương Kỳ và Chương Mai, nên đại nhân đại lượng, không so đo với bà ta đó thôi!

Chương lão Tam trùng hợp đúng lúc chạm mặt lão vợ nhà mình ngay trước cửa tòa dinh thự trên núi.

Chương lão Tam thấy lão bà hùng hổ có chuẩn bị mà đến, liền xoay người bỏ chạy: Ổn Nương mặc dù quan trọng đấy, nhưng đầu của mình vẫn quan trọng hơn.

Vợ Chương lão Tam vung tay lên, vài ma ma liền xông lên túm Chương lão Tam lại. Một đám phụ nhân kèm chặt hai bên Chương lão Tam xông vào tòa nhà — cửa chính khép hờ, đẩy liền mở ra.

Nhìn trong nhà trống rỗng, hai vợ chồng Chương lão Tam đều rất nghi ngờ.

Chương lão Tam cũng không vùng vẫy nữa, trực tiếp vọt tới chính phòng tìm Ổn Nương. Vợ hắn cũng nhanh chân đi theo phía sau hắn.

Vào chính phòng, hai vợ chồng không nhìn thấy một bóng người.

Chương lão Tam nhảy dựng, lập tức vọt vào phòng ngủ, phòng ngủ trống không, giống như chưa từng có người ở.

Nghĩ đến mình tốn nhiều tiền mua các loại châu báu về trang trí, chính xác là đưa bạc cho Ổn Nương, Chương lão Tam thật thương tâm, tan nát cõi lòng — mới chơi đùa được vài ngày đã tốn nhiều tiền như vậy a, vàng đủ dùng để đúc thành hình người luôn rồi!

Vợ của Chương lão Tam rất hiểu rõ chồng mình, nhìn tình trạng của hắn như thế, biết là tổn thất nhất định rất lớn, nghiến răng xông lên nhéo lỗ tai Chương lão Tam: "Bị lừa mất bao nhiêu bạc, hử?"

Chương lão Tam nào dám nói ra, chỉ nhắm mắt không nói giả làm chó chết.

Vợ Chương lão Tam nổi giận, đoạt lấy chày cán bột từ trong tay một ma ma, nhắm ngay Chương lão Tam mà đánh: "Cho ngươi nuôi vợ bé này! Cho ngươi phung phí tiền bạc này!"

Chương lão Tam từ trước đến nay luôn sợ vợ, chỉ dám giãy dụa lung tung liên tục xin tha: "Phu nhân, tha mạng a, ta không dám nữa! Không dám nữa a!"

Chu lão thái bị nhóm ma ma Chương gia trói thành cái bánh chưng, nhốt vào trong một phòng trống. Đã qua hai ba ngày, mụ bị đói đến sắp chết, cửa phòng đột nhiên mở ra, Chu Nhị lang trợn mắt há mồm đứng ở cửa.

Chu Nhị lang là vừa nhận được tin Lý ma ma báo. Mà Lý ma ma này, không biết vì sao, cũng không báo tin sớm một chút. Chu Nhị lang không dám đem bà mẹ hung hãn này về nhà mình, cho nên thuê một cái xe, trực tiếp chở Chu lão thái đuổi về Chu gia thôn.

Về đến nhà, xuống xe, uống xong một chén nước, Chu lão thái lúc này mới phát hiện, trong nhà mình có thêm một phụ nhân họ Dương — là tiểu thiếp mới của Chu lão đầu.

Dương thị này mới hơn ba mươi một chút, thân thể khỏe mạnh, khuôn mặt xinh đẹp, sau khi chồng chết, không thủ tiết được mà cùng hàng xóm yêu đương vụng trộm, bị anh trai chồng bắt gian tại trận liền trốn đi, được Chu lão đầu thu giữ, ăn ở với nhau, cam nguyện làm thiếp.

Chu lão thái vừa mới khôi phục sinh lực được một chút lại muốn tính sổ với Dương thị.

Nào ngờ Dương thị chẳng những đẹp, mà sức lực lại lớn kinh người, lập tức liền đẩy Chu lão thái ngã đến trên giường.

Chu lão đầu là người già thiên vị người trẻ, thương yêu Dương thị nên cũng không đến đỡ dậy.

Chu lão thái đau xót, cũng không dám gây sự với Dương thị nữa, chỉ muốn Chu lão đầu đến nhà Ngải Tứ Hổ chuộc Tứ Mỹ về.

Chu lão đầu tuy rằng cực kỳ keo kiệt, nhưng con gái ruột nên cũng nguyện ý đi cứu.

Chu lão thái mỏi mắt chờ hắn vào nhà lấy bạc.

Không ngờ, bạc thì chưa thấy, Chu lão đầu vừa lui vào trong buồng.

Ngược lại, Dương thị đã chạy đến, một bạt tai liền vung lên đánh tới.

Quay lại Mục lục

36. Quyển 3 – Chương 36

Chương 36: Trở lại kinh thành, quý nữ giá lâm

Trong lúc vợ của Chương lão Tam náo động tại nhà vợ bé ở phía tây đường cái, đoàn người Chu Tử đã sớm chuẩn bị, gom hết châu báu nữ trang chuồn đi trước.

Gần một tháng diễn kịch ở đây, Chu Tử diễn xuất vô cùng thành công chẳng khác nào diễn viên lão luyện, diễn nhập tâm đến nghiện. Bất quá, đến đoạn cao trào của vở kịch, nàng sợ vợ chồng Chương lão Tam tỉnh ngộ rồi lại đây bắt được mình, nên sáng sớm liền mang theo Ngân Linh và Ổn Nương tên thật là Tần Thi Thi, được Triệu Hùng đánh xe bỏ trốn mất dạng.

Nhìn thị trấn Độc huyện biến mất ở đường chân trời, Chu Tử chắp tay trước ngực không ngừng cầu nguyện: Ông trời, để chúng con nhanh rời khỏi phủ Uyển Châu đi! Để cho hai vợ chồng Chương lão Tam biến thành mây bay đi!

Khi xe ngựa của bọn họ lướt qua thành Uyển Châu, lúc này Chu Tử mới thở dài nhẹ nhõm, trong lòng bắt đầu cảm tạ Triệu Trinh yêu thích phát minh cải tạo máy móc — Triệu Trinh anh minh thần võ cỡ nào a, có thể cải tiến khiến chiếc xe chạy nhanh như vậy hơn nữa còn có công năng giảm xóc a!

Đến chạng vạng, luôn dẫn đầu trên con đường nhỏ thênh thang, có thể nói chiếc xe ngựa được cải tiến của Triệu Trinh "Vẫn bị đuổi theo, chưa bao giờ bị vượt qua" rốt cục tốc độ xe cũng chậm lại, cuối cùng ngừng lại trong một thị trấn nhỏ trong núi.

Triệu Hùng bước xuống xe kéo vài người lại hỏi thăm, sau đó mới trở lại thông báo với Chu Tử: "Trấn này gọi là trấn Kinh Tử, là một địa phương rất tốt, nơi này là giáp giao giữa ba phủ: Uyển Châu, Kinh Châu và Thiểm Châu, không thuộc quản lý của phủ nào, chỉ là từ Uyển Châu đến Kim Kinh muốn đi qua nơi này, phải đi vòng một đoạn."

Bọn họ nghỉ lại trong một khách điếm lớn nhất trong trấn. Vì an toàn, Chu Tử, Ngân Linh và Tần Thi Thi ở chung một phòng, Triệu Hùng ở phòng kế bên. Sau bữa tối, Chu Tử muốn đi dạo một chút, Tần Thi Thi yếu ớt sợ lạnh, đã sớm chui vào vào trong ổ chăn rồi. Ngân Linh liền theo Chu Tử đi ra ngoài.

Bởi vì trấn Kinh Tử ở trong núi, gió đêm trong núi phần phật thổi đến, hàn khí bức người. Trên con đường nhỏ lót đá xanh im ắng, không có người qua lại, chỉ có vài cửa hàng bên cạnh thỉnh thoảng lộ ra chút ánh đèn. Vô cùng tĩnh mịch.

Hôm nay là ngày mười bốn tháng chạp, thời tiết mặc dù lạnh, nhưng trên bầu trời vẫn treo một vầng trăng lạnh lẽo cô tịch. Ngửa đầu nhìn ánh trăng, Chu Tử bỗng nhiên chợt cảm thấy cô độc. Đã trả được thù lớn, nỗi hận phẫn uất chất chứa trong lòng kia cũng từ từ tiêu biến mất, đáng ra nên vui mừng khôn xiết mới phải, nhưng nàng cảm thấy rất khổ sở, khổ sở đến muốn khóc.

Trong kiếp này, Phủ Uyển Châu này là quê nhà của nàng, lúc này đây rời đi, nàng có lẽ vĩnh viễn sẽ không trở về nữa, và cũng không về được. Hạng Vũ từng nói: "Phú quý không về cố hương, như mặc áo gấm đi đêm, nào ai biết đến ai." Nhưng nàng vì lần này báo thù, đã khiến mình rốt cuộc không về quê hương được nữa. Một lần nữa nàng lại trở thành cây lục bình không rễ, trôi theo vận mệnh như nước lũ mà phiêu đãng nơi nơi.

Muội muội Chu Bích, đệ đệ Chu Thanh cũng có vận mệnh tương tự.

Ngân Linh nhìn Chu Tử từ xa xa, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng nàng thấy được giọt nước mắt lăn trên má Chu Tử…

Xe chạy lúc nhanh lúc chậm, cuối cùng lúc bọn họ đến ngoài thành Kim Kinh đã là mồng sáu tháng giêng.

Sau khi vào Kim Kinh, Tần Thi Thi sẽ chia tay với nhóm người Chu Tử.

Ở trong đình nghỉ chân phía ngoài thành, Chu Tử đem khế ước bán mình trả lại cho nàng ta, còn đưa thêm cho nàng một tờ ngân phiếu trị giá hai trăm lượng.

Những châu báu tiền tài lừa gạt được từ chỗ Chương lão Tam, ngoại trừ tấm ngân phiếu này, tất cả mọi thứ khác Chu Tử sẽ trả lại cho Chương Kỳ. Chương Kỳ là một người trọng nghĩa như vậy, nếu mình tham mấy thứ này thì rất không trượng nghĩa rồi, không còn mặt mũi mà gặp Chương Kỳ.

Tuy rằng đã giao ước với Triệu Phúc và Chu Tử từ trước rồi, nhưng khi nhìn thấy khế ước bán thân của mình, trên khuôn mặt xưa nay vẫn luôn như đeo một lớp mặt nạ của Tần Thi Thi lúc bấy giờ cũng xuất hiện một tia xúc động. Nàng cầm khế ước bán mình trong tay, hết nhìn lại nhìn, sau đó cẩn thận gấp lại, bỏ vào trong áo.Tần Thi Thi ngẩng đầu thật cao, trong ánh mắt ươn ướt; khóe miệng muốn cười nhếch lên, nhưng lại có chút run rẩy.

Chu Tử cũng có chút không đành lòng, nên nàng quyết định giải thích một chút: “Ta, Ngân Linh và Triệu Hùng đều là nô tịch, cho nên…”

“Ta thật vui mừng!” Tần Thi Thi đánh gãy lời Chu Tử, “Ta bị cha mẹ ruột bán đi, vì muốn thêm vài lượng bạc mà bán ta vào Ngọc Chẩm lâu nổi danh ở Kim Kinh!…”

“Ngọc chẩm lâu, một đôi tay ngọc ngàn người gối, hừ!” Nàng xoay người chỉ vào một thông trang ở nơi xa xăm, “Nhìn đi, ban đầu gia đình của ta là ở nơi đó!” Tần Thi Thi cúi người thi lễ chào bọn Chu Tử một cái rồi nhanh chóng xoay người đi về phía trước, hướng nàng đi không phải là thông làng của của nàng, mà là hướng cửa thành Kim Kinh.

Bóng dáng của Tần Thi Thi đã biến mất trong đám người, Chu Tử, Ngân Linh cùng Triệu Hùng vẫn đứng trong đình nhìn theo.

Chu Tử cười cười: “Ta bị bà nội ruột bán đi, các ngươi thì sao?”

Ngân Linh và Triệu Hùng cùng liếc nàng một cái: “Nước trong trà không sôi thì trà làm sao có vị!(*)”

Ba người đều nở nụ cười, khóe mắt dường như mang theo ánh lệ: chúng ta có lẽ đã từng đáng thương, từng bi thảm, nhưng chúng ta luôn nỗ lực sống sót, hơn nữa còn muốn sống tốt hơn!

Sau khi trở lại Vương phủ ở kinh thành, Chu Tử phát hiện mình sai lầm rồi.

Nàng vốn cho rằng Vương gia không có ở nhà, trong phủ hẳn là vắng ngắt lạnh lẽo thê thê thảm thảm, ai ngờ mới vào Vương phủ, đã thấy nơi nơi treo từng mảnh lụa hồng lụa xanh mới tinh, tạo thành cảnh tượng xuân mới bừng bừng sức sống.

Nàng và Ngân Linh nhìn nhau, nhất trí quyết định đi chào Đại Nhạn cô cô trước.

Đại Nhạn vẫn ít nói như cũ, không nói lời nào dư thừa, lấy ra một cuốn sổ ghi chép, cầm bút viết lên mấy chữ, sau đó đưa cho Chu Tử, bảo Chu Tử ký tên. Chu Tử nhìn vào, thì ra là ghi ngày tháng rời phủ, tên người và ngày hồi phủ. Nàng đọc kỹ một lần, thấy không có sai sót gì, nhưng để cho an toàn còn kiểm tra lại một lần nữa, rồi mới ký tên đồng ý.

Sau khi ký tên xong, Đại Nhạn nói: “Các ngươi rời đi hai tháng, trong phủ cũng có một chút thay đổi.” Nàng dừng một chút, lại nói: “Bởi vì Vương phi chưa vào cửa, nên lễ mừng năm mới trong phủ có nhiều bất tiện, đành nhờ hai vị tiểu thư của phủ Thượng thư: Tứ biểu tiểu thư và Nhị biểu tiểu thư, qua phủ giúp Vương gia chăm nom việc nhà.”

Đại Nhạn nói thật ngắn gọn, nhưng Chu Tử có cảm giác mình dường như hiểu được một chút ý tứ trong đó, vì thế lập tức quyết định vẫn giống như trước: cụp lại cái đuôi mà đối nhân xử thế.

Trở lại Tùng Đào Uyển, sau khi tắm rửa thay y phục xong, nàng liền mang theo lễ vật đến cửa nội viện gặp Hồ ma ma. Đại Nhạn cô cô không thân quen lắm, không dám tùy tiện tặng quà, nhưng Hồ ma ma là một người rộng lượng, hẳn sẽ không giơ tay đánh người đang mang khuôn mặt tươi cười a.

Hồ ma ma nhìn thấy lễ vật, lúc đầu hô lên là quá giá trị a, liên tục từ chối không chịu nhận, sau lại thấy Chu Tử nài nỉ mãi, lúc này mới miễn cưỡng nhận lấy.

Hai người ngồi xuống nói chuyện.

Hồ ma ma cũng không nói gì khác, chỉ nói với Chu Tử: "Nếu thay y phục xong rồi, vậy đi bái kiến hai vị biểu tiểu thư đi. Là Nhị và Tứ biểu tiểu thư. Đi đi!"

Từ chỗ Hồ ma ma đi ra, Chu Tử nghiêm túc kiểm tra lại y phục trên người một chút. Nàng mặc một bộ y phục nửa mới nửa cũ, vạt áo dài toàn thân bằng tơ tằm màu Trầm Hương, phía dưới váy thêu bằng lụa trắng, thoạt nhìn rất phù hợp với thân phận nha đầu.

Cao thủ hóng chuyện Ngân Linh thám thính tin tức xong, đi đến gần Chu Tử. Nàng kéo Chu Tử qua, nhỏ giọng nói: "Nhị biểu tiểu thư tên Cao Diễm, là đích nữ của chi thứ hai phủ Thượng thư, gả cho nhà Uy Viễn Hầu, chồng chết sớm, hàng năm ở lại nhà mẹ đẻ; Tứ biểu tiểu thư, tên là Cao Quân, là đích nữ con vợ cả của phủ Thượng thư, năm nay vừa tròn mười sáu, chưa hứa hôn."

Chu Tử tiếp thu từ nàng ba tin: điều thứ nhất là Nhị biểu tiểu thư "Chồng chết sớm, hàng năm ở lại nhà mẹ đẻ"; thứ hai là Tứ biểu tiểu thư "vừa tròn mười sáu tuổi, chưa hứa hôn", điều thứ ba là: cả hai đều là "Đích nữ".

Trong lòng nàng cảm thấy có cái gì đó, đang sắp xếp lại suy nghĩ, nghe Ngân Linh nói: "Hai vị biểu tiểu thư đều ở tại chính phòng trong phủ, chúng ta đi qua đó thôi!"

Chính phòng? Chu Tử sửng sốt, lại không nói gì.

Ở tại chính phòng, mặc dù ý tứ rất rõ là thừa nhận thân phận, nhưng, chính phòng kia có thể cho người vào ở sao? Chu Tử mang theo nghi vấn cùng Ngân Linh đến chỗ hai vị biểu tiểu thư. Đi thỉnh an đã!

(*) nguyên văn: [ ] na hồ bất khai đề na hồ.

- "khai": ở đây là sôi trào, ví dụ "khai thủy": nước sôi.

- "na hồ": bình nước.

→ nước trong bình trà không sôi thì đâu còn là bình trà.

Câu ngạn ngữ trên có từ một câu chuyện dân gian:

Thuở xưa, có một tên vô lại luôn uống trà không trả tiền, ông chủ quán lại không dám đuổi hắn đi, liền nghĩ ra một kế: lấy nước không sôi pha trà cho hắn. Nước trong bình không sôi, đương nhiên trà sẽ không ra vị, tên vô lại từ đó không đến nữa.

Về sau, hậu nhân dùng câu này để miêu tả những người cố ý hoặc vô tình làm khó dễ, đề cập đến chuyện riêng tư khó nói hoặc chuyện đau lòng, điểm yếu của người khác. Cũng có nghĩa khuyên: những gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì đừng hỏi. (Theo baike)

-MTY-

37. Quyển 3 – Chương 37

Chương 37: Chiến thắng trở về, không biết theo ai

Vương phủ ở Kinh thành và ở Vương phủ Nam Cương có một điểm giống nhau là: rất là… lớn!

Là vô cùng lớn đó.

Còn những chỗ khác thì hoàn toàn không giống.

Vương phủ ở Nam Cương do Nam An vương Triệu Trinh tự mình thiết kế, từ những vật nhỏ như mỗi nhánh cây ngọn cỏ, mỗi đình đài nghỉ chân, đến những công trình lớn như khuôn viên lầu các đều tốn không ít tâm tư, mỗi nơi mỗi góc đều rất đẹp.

Dường như Triệu Trinh không muốn ở lâu dài trong Vương phủ ở kinh thành, nên chỉ dụng tâm sắp xếp nơi mình ở là nội viện của Tùng Đào Uyển, ngay cả Ngoại thư phòng là nơi hắn tiếp khách cũng chỉ được thu dọn qua loa. Mặt khác, trừ những phòng không thể không sửa sang như phòng của quản gia, nha hoàn, nô tài, các phòng khác căn bản đều không quan tâm, trên cơ bản đều là phòng trống không.

Cho nên Chu Tử mới cảm thấy kỳ quái. Đi được một đoạn đường thật xa, rốt cục cũng đến được cửa lớn của chính phòng.

Trước cửa lớn, có hai ma ma và hai tiểu nha đầu đang ngồi trong phòng Trị sự. (trước cửa lớn của viện nào luôn có phòng Trị sự, là nơi các nha hoàn hay ma ma ngồi chờ để sai xử hay thông báo công việc)

Hai ma ma này một béo một gầy, mặc y phục bằng gấm, nhìn qua cũng thực danh giá. Hai tiểu nha đầu hơi nhỏ tuổi, bộ dáng khoảng mười một mười hai tuổi.

Chu Tử cùng Ngân Linh bước lên phía trước nói rõ mục đích đến đây với hai vị ma ma.

Hai vị ma ma một gầy một béo này vừa nghe đến cái tên "Chu Tử", thì vẻ mặt đều có chút biến đổi, ma ma gầy nói: "Cô nương đợi một chút, bọn ta đi vào thông báo trước đã!"

Chu Tử vội khiêm tốn: "Ma ma quá khách khí rồi, cứ gọi ta là Chu Tử là được!"

Vị ma ma gầy đi vào, liền giống như Hoàng Hạc "một đi không quay lại" nữa. (*)

(*) nguyên văn câu thơ: "Hoàng Hạc nhất khứ bất phục phản", trong bài thơ "Hoàng Hạc lâu" của Thôi Hiệu.

Chu Tử và Ngân Linh hết chờ lại đợi, chờ muốn mỏi mòn, rốt cục không nhịn được gọi ma ma béo ra. Trên mặt ma ma béo nặn ra một nụ cười trừ: "Hai tiểu thư nhà chúng ta. Nhị tiểu thư và Tứ tiểu thư còn đang dùng cơm trưa, cô nương chờ thêm một lát vậy!"

Chu Tử mỉm cười gật đầu, cùng Ngân Linh tiếp tục chờ. Lại đợi một hồi lâu, mới nhìn thấy ma ma gầy chầm chậm đi ra: "Được rồi! Hai vị tiểu thư đã dùng cơm xong, hai vị cô nương có thể đi vào!"

Chu Tử và Ngân Linh đều cảm thấy hai vị Cao tiểu thư này thật kiêu ngạo, nhưng cũng không lên tiếng, đi theo ma ma gầy vào trong.

Đến cửa chính phòng, Chu Tử nhìn thoáng vào trong, phát hiện trong phòng đã được sắp xếp bày biện tương đối ổn thỏa, trên cửa sổ bên ngoài dán vải bông nhuộm cỏ xuyến màu xanh nhạt nổi tiếng là quý hiếm, bên trong lót gạch lưu ly, tất cả đồ nội thất đều bằng gỗ lim, trên tường treo tranh chữ của học giả nổi tiếng — đoán chừng lần trang hoàng sửa sang này tốn không ít bạc a.

Sau khi đi vào, Chu Tử hơi hơi ngẩng đầu, thấy phía trên chính phòng hai vị tiểu thư một trái một phải ngồi ở hai bên.

Vị ngồi bên trái, bộ dáng khoảng chừng hai mươi hai – hai mươi ba tuổi, mắt hạnh mày ngài, da thịt có hơi đầy đặn, trên người mặc áo bào dài chấm gót bằng tơ mỏng thêu hoa văn loan phượng màu đen, váy lụa trắng xen lẫn ánh vàng.

Vị ngồi bên phải có khuôn mặt rất nhỏ hắn, mắt nhỏ lông mày mảnh, gầy đến dọa người, bởi vì rất gầy nên không đoán chính xác được độ tuổi, chắc sẽ không hơn mười sáu — hình như cũng chính là vị tiểu thư đã gặp trong phòng của Cao Đại phu nhân. Nàng hôm nay mặc áo gấm đỏ thẫm quét đất, váy vàng kim phủ dài, chẳng qua nàng ta vừa gầy vừa nhỏ, nhìn có vẻ như không chống đỡ nổi lớp y phục tươi tắn khí phái này.

Chu Tử đoan đoan chính chính nhún người, hành lễ đúng mực: "Nô tỳ Chu Tử bái kiến Nhị biểu tiểu thư, Tứ biểu tiểu thư!"

Ngân Linh ở phía sau cũng hành lễ theo.

Hai vị biểu tiểu thư mỗi người bưng một chung trà, hé nắp chậm rãi uống, ai cũng không muốn mở miệng kêu Chu Tử và Ngân Linh đứng dậy.

Chu Tử vẫn không ngẩng đầu, cứ như vậy nửa quỳ nửa ngồi ở đó. Loại tư thế này rất khó chịu, nhưng Chu Tử cũng không xem là gì, loại đối xử này nàng đã sớm đoán được.

Vị lớn tuổi hơn – Cao Nhị tiểu thư nhìn đường muội(*), thấy nàng vẫn đang nghiêm túc uống trà, không có ý kêu Chu Tử đứng lên, liền cười cười nói: "Đứng lên đi!"

(* "biểu": chỉ những người bên họ ngoại, thường dùng: biểu tỷ, biểu ca, biểu muội… – "đường": chỉ những người bên họ nội, thường dùng: đường muội, đường ca, đường tỷ…)

Lúc này Chu Tử và Ngân Linh mới đứng dậy.

Đây là lần đầu Cao Nhị tiểu thư – Cao Diễm mới nhìn thấy nha đầu thông phòng của Trinh biểu đệ. Trước đây thường nghe người ta nhắc tới, nói là đi ra từ trong phủ mình, gặp nha đầu vú già nào trong phủ cũng đều nói là rất xinh đẹp, hôm nay nhìn thấy, bất quá chỉ có thế, toàn là phóng đại thôi!

Nàng chỉ thấy Chu Tử này vóc dáng rất cao, làm mất đi vẻ yêu kiều mảnh mai của nữ nhân; đường nét khuôn mặt rõ ràng, đánh mất vẻ dịu dàng mềm mại của nữ tử; quần áo trang sức vô cùng mộc mạc, mất đi vẻ hoa lệ lộng lẫy của nữ tử — tóm lại, chả biết tại sao ai cũng nói nàng ta đẹp.

Nàng vốn nghĩ, đại khái là vì Trinh biểu đệ không thích nữ sắc, nguyên do trong phòng chỉ được có một nha đầu thông phòng, nên chọn người 'vì ít nên hiếm' thôi.

Cao Tứ tiểu thư – Cao Quân, là con gái dòng chính của phủ Thượng thư, nhà mẹ là phủ Thái Bình Hầu, xuất thân cực vì cao quý, lại được mẫu thân cưng chiều, dưỡng thành tính tình không coi ai ra gì. Bởi vì nàng quanh năm ốm yếu, cho nên tự xưng là "Băng mỹ nhân", chán ghét nhất là những sinh vật giống cái vui vẻ bừng bừng sức sống. Khi nàng còn nhỏ đã được Cao Đại phu nhân tự mình dạy dỗ, cho nên rất coi trọng tôn ti trật tự, phân chia chủ tớ rất rõ, đối với tiểu thiếp thông phòng mê hoặc chủ tử thì càng xem thường.

Nay lại nhìn thấy Chu Tử, nàng vẫn vô cùng chán ghét, trong lòng rất ngạc nhiên về khiếu thẩm mỹ của Trinh ca ca, cuối cùng suy đoán ra: tất cả là vì con nha đầu này nịnh nọt câu dẫn Trinh ca ca.

Chu Tử không có thuật đọc tâm, chỉ thành thành thật thật thỉnh an, cũng không nói nhiều. Nàng vốn nghĩ hai vị biểu tiểu thư này sẽ hỏi gì đó, đến lúc đó mình nên trả lời thế nào mới tốt đây. Ai ngờ hai vị đại thần tôn quý này: một thì cười tủm tỉm, híp mắt quan sát mình; một lại hếch mắt lên trời khinh bỉ mình, cũng không nói gì.

Vì thế, nàng bộ dạng phục tùng khép mi buông mắt, cúi đầu cũng sắm vai khúc gỗ mộc khó đẽo.

Cuối cùng, Cao nhị tiểu thư mỉm cười gọi nha hoàn của mình: "Mỹ Liên, lấy hai bao lì xì thưởng cho hai nha đầu này!"

Cao Nhị tiểu thư vừa mở miệng, Cao Tứ tiểu thư vẫn đang đánh lôi đài cùng nàng cũng mở miệng: "Thanh Ca, lấy hai bộ vòng tay lại đây, thưởng!"

Sau khi Chu Tử ra khỏi cửa lớn chính phòng, thắt lưng vẫn ẩn ẩn đau, sau lưng ướt đẫm một tầng mồ hôi lạnh, bước ra ngoài gió vừa thổi qua, bất giác thấy hơi lạnh rùng mình. Nàng và Ngân Linh bộ dáng rất là cung kính nâng phần thưởng của hai vị biểu tiểu thư, quy củ một trước một sau quay về Tùng Đào Uyển.

Chu Tử nghĩ mình cũng không phải là cơ thiếp chính thức của Triệu Trinh, cho nên mỗi ngày cũng không cần phải đi đi về về đến thỉnh an hai vị biểu tiểu thư, hàng ngày ở lỳ trong Tùng Đào Uyển thành thành thật thật thêu thùa may vá.

Nàng cũng bắt đầu lo lắng, hai vị biểu tiểu thư còn chưa lên làm chính thê của Triệu Trinh, mà đã kênh kiệu như vậy rồi, tương lai nếu có một trong hai người lên làm Vương phi, cuộc sống về sau của mình sẽ rất vất vả a!

Nếu Vương phi tương lai xem mình như chó như mèo, nhìn cũng không thèm nhìn, nói không chừng còn tốt hơn a! Nàng bắt đầu nghiêm túc lo lắng cho tương lai của mình.

***

Mười lăm tháng hai, Nam An Vương gia Triệu Trinh tiêu diệt phản tặc, chiến thắng trở về.

Đầu tiên hắn vào cung diện kiến Thánh Thượng, lại phụng ý chỉ của Thánh Thượng đến thăm Quý phi nương nương, cuối cùng đến lúc quay về Vương phủ đã là giữa trưa.

Vương phủ ở kinh thành huy động toàn bộ lực lượng nghênh đón Vương gia thắng trận trở về, Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy hai vị biểu tỷ và biểu muội dẫn đầu mọi người trong phủ quỳ mọp xuống, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, chau mày.

Bất quá mặt hắn luôn luôn không chút biểu cảm, hơn nữa mọi người nghênh đón hắn cơ hồ đều cúi mọp đầu, cho nên không ai nhìn thấy cả.

Đã hơn năm tháng Chu Tử không gặp hắn, dĩ nhiên là rất mong nhớ, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, nên trên mặt không dám biểu lộ một chút mảy may cảm xúc. Nàng chưa bao giờ chủ động nhắc đến Vương gia, ngay cả ở trước mặt Ngân Linh cũng không đề cập đến, sợ bị người có ý đồ nghe được.

Hiện tại Vương gia đã trở lại, Chu Tử quỳ gối trong đám người phía sau, trong lòng vừa đắng vừa ngọt vừa vui vừa buồn, tóm lại, cảm xúc hỗn độn.

Hành lễ xong, lúc tất cả mọi người đều đứng dậy, nàng len lén nhìn về phía Triệu Trinh, phát hiện Triệu Trinh như trưởng thành hơn, nét mặt chín chắn hơn một chút. Nàng đang nhìn lén, thình lình Triệu Trinh cũng nhìn về phía nàng, hai người ánh mắt giao nhau khiến tim Chu Tử bắt đầu đập nhanh, vội dời ánh mắt.

Triệu Trinh xuống ngựa, ánh mắt thanh lãnh lạnh lùng của hắn quét đều qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên người Chu Tử đang đứng ở đám người cuối cùng.

Chu Tử mặc áo váy lụa mỏng màu trắng ánh kim, quần áo có hơi cũ, so với hai vị biểu tỷ biểu muội khoác áo lông chồn thì ăn mặc có chút đơn bạc, lúc này nàng buông mi cúi mắt không biết đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Trinh chăm chú nhìn nàng, cuối cùng cảm thấy như vậy sợ sẽ gây chú ý, vừa muốn dời tầm mắt thì thấy Chu Tử khẽ nghiêng mặt, lặng lẽ dò xét hắn.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Chu Tử lập tức lại cúi đầu.

Triệu Trinh không nói nhiều lời, trực tiếp bảo mọi người giải tán trước, mình quay về Tùng Đào Uyển tắm rửa thay quần áo, ngày mai lại triệu kiến hạ nhân. Nói xong, hắn lập tức đi về hướng Tùng Đào Uyển.

Chu Tử biết mình nên theo sau, nhưng lại cảm thấy làm vậy sẽ trở thành mục tiêu quá rõ ràng, đang phân vân khó xử, Hồ ma ma đã dẫn đầu nhóm người, theo Vương gia về Tùng Đào Uyển. Lúc này Ngân Linh cũng đi theo, khi đi ngang qua Chu Tử, nàng dùng bả vai huých Chu Tử một cái. Chu Tử liền vội vàng đi theo.

Gần năm tháng không gặp, Chu Tử cảm giác Triệu Trinh trở nên vừa quen thuộc vừa xa lạ, không biết nên phải đối mặt với Triệu Trinh như thế nào.

Triệu Trinh đứng ở trong phòng ngủ cởi quần áo, Chu Tử vội vàng tìm quần áo sạch sẽ cả trong lẫn ngoài cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh muốn đi tắm, Chu Tử vội vàng đưa quần áo, sau đó lui xuống.

Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, đứng ở trước mặt Chu Tử chờ Chu Tử lau khô tóc ình, Chu Tử lại đưa khăn bông lên, sau đó lui ra ngoài dặn dò tiểu nha đầu chuẩn bị điểm tâm.

Triệu Trinh tự mình lau khô tóc, cố ý cầm cây lược ở trên bàn trang điểm của Chu Tử, đưa cho Chu Tử, ý bảo Chu Tử chải đầu đeo quan ngọc ình, Chu Tử đặt cây lược xuống lại, lấy cây lược bằng ngọc của Triệu Trinh ra.

...

Loại tình hình này vẫn tiếp tục đến tối, Triệu Trinh cởi quần áo nằm tựa trên giường đọc sách, hắn là đang đợi Chu Tử chủ động ôm ấp yêu thương, nhưng một quyển sách đã rầm rào lật hết rồi, lại nhìn qua Chu Tử, nàng đang đứng ở bên ngoài nghiêm túc buông tay chờ chủ tử dặn dò!

Vì vậy, Triệu Trinh vẫn luôn bị vắng vẻ xa cách từ giữa trưa đến ban đêm liền phẫn nộ rồi.

Quay lại Mục lục

38. Quyển 3 – Chương 38

Chương 38: Nhịn nửa năm, Vương gia ra oai

Làm hành động người lớn kiêm luôn lời nói trẻ con, Triệu Trinh xuống giường, sải bước đi qua, vươn tay nắm lấy tay Chu Tử, vừa muốn kéo lên giường, lại phát hiện bàn tay của nàng lạnh như băng. Hắn có chút kinh ngạc, lại nắm chặt một chút, phát hiện tay Chu Tử thật sự là lạnh như băng. Triệu Trinh một phen kéo Chu Tử đến bên giường ngồi xuống, lại sờ cổ tay Chu Tử, phát hiện cũng lạnh ngắt.

Triệu Trinh thấy Chu Tử mặc quần áo có chút mỏng manh, trong lòng khẽ nhói, im lặng không lên tiếng kéo Chu Tử vào trong lồng ngực, kề sát lên mặt Chu Tử.

Mặt của Chu Tử lạnh như băng, mặt của Triệu Trinh lại nóng như lửa, một lạnh một nóng, cứ như vậy kề sát chặt chẽ với nhau.

Qua một lúc lâu, Triệu Trinh đặt Chu Tử lên giường, giơ tay cởi bỏ đi giày của nàng, lại cởi áo khoác của nàng, sau đó kéo Chu Tử nằm xuống, kéo chăn đáp kín người Chu Tử, lúc này mới hỏi: "Tại sao trong phòng không đốt lò sưởi?"

Chu Tử chớp chớp đôi mắt to, nhưng không nói gì. Nàng không biết nên nói thế nào.

Một là từ nhỏ nàng chịu lạnh đã quen, thật tình cũng không thấy cái này có gì trầm trọng; Mặt khác chính là hai vị biểu tiểu thư đang quản lý mọi việc trong phủ, mình sao có thể chạy đến nói "Biểu tiểu thư, trong phòng ta không có lò sưởi!" sao? Tự chuốc lấy mất mặt thôi!

Chu Tử nhìn nhìn sắc mặt Triệu Trinh, sợ hắn nghi ngờ này nọ, vội nói: "Trước giờ nô tỳ vẫn bị vậy a, đến mùa đông cả người đều lạnh, có đôi khi ngủ thẳng đến sáng mà chân vẫn còn lạnh như băng a!"

Triệu Trinh cũng không nói gì thêm, vươn tay vào trong chăn, cầm lấy bàn chân Chu Tử, phát hiện thật sự cũng giống như tay, cũng lạnh ngắt.

Bàn chân của Chu Tử đột nhiên bị bàn tay ấm áp của Triệu Trinh nắm, cảm thấy có chút nhột nhột, vội đạp nhẹ một cái: "Đừng sờ mà, ngứa!"

Triệu Trinh càng mò càng hăng say, đầu ngón tay gãi gãi lòng bàn chân nàng.

Chu Tử cảm thấy một luồng tê ngứa từ lòng bàn chân chạy lên trên, lan đến tận xương sống, không khỏi vừa cười vừa đạp giãy dụa.

Triệu Trinh ngẩng đầu nhìn Chu Tử, nhìn thấy sắc mặt nàng ửng đỏ, một đôi mắt long lanh ngấn nước trắng đen rõ ràng, bờ môi đầy đặn đỏ tươi khẽ hé mở ra, có chút thở gấp.

Chu Tử thấy hắn yên tĩnh trở lại, cũng ngưng mắt nhìn hắn, thấy đôi mắt phượng trong suốt của hắn như hai mặt nước hồ thu khẽ dập dờn gợn sóng, khiến người khác không tự chủ được mà muốn đắm chìm trong đó.

Bên dưới của Triệu Trinh đã cứng rắn đến phát đau, hắn nhanh tay cởi bỏ quần áo của mình, trần truồng ngồi ở mép giường, vật bên dưới cứng rắn dựng thẳng lên, hắn kéo tay Chu Tử từ trong chăn ra, đặt lên trên vật đó của mình.

Tay Chu Tử vuốt nhè nhẹ một chút, chỉ cảm thấy vừa nóng vừa cứng, nàng thật có chút ngượng ngùng, cũng thấy Triệu Trinh trần truồng ngồi ở đó cũng rất quái dị.

"Ngài cũng vào đi!" Chu Tử buông tay, chui vào trong chăn phủ kín từ đầu đến chân.

Triệu Trinh xốc chăn lên cũng chui vào, một phen đem Chu Tử cuộn lại ở dưới thân. Chu Tử bị hai tay hai chân của hắn cuốn lấy thật chặt, liền muốn giãy dụa.

Triệu Trinh cố chịu đựng bên dưới căng đau, xoa nắn Chu Tử nửa ngày, rốt cục cũng không nhịn được, dùng đỉnh vật đâm đâm một cái, cảm thấy đã hơi ươn ướt, liền nâng mình lên, tách hai chân Chu Tử, nhắm ngay nơi đó, dùng sức đẩy vào.

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị, nhưng trong nháy mắt hắn tiến vào kia, Chu Tử vẫn kêu lên sợ hãi. Triệu Trinh cúi người hôn lên môi Chu Tử, chặn lại thanh âm của nàng, mình thì ôm mông Chu Tử nâng lên, khom mình dùng sức ra vào. Trên người Chu Tử mặc dù lạnh, nhưng bên trong lại hầm hập như lửa nóng, gắt gao siết chặt, bao bọc lấy hắn, khiến Triệu Trinh còn chưa thưởng thức hết cảm giác, đã không khống chế được mà bắn ra.

Hắn không muốn cứ như vậy mà rút ra, nằm đè lên người Chu Tử, nơi kết hợp bên dưới vẫn giữ yên không động, cong người hôn lên bầu ngực Chu Tử.

Trước tiên hắn hôn lên đỉnh phấn hồng bên trái một cái, tiếp theo liền ngậm vào miệng, vừa dùng lực mút vào vừa dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng ma sát trêu chọc — hắn còn nhớ rõ một khi hôn lên chỗ này thì Chu Tử sẽ có phản ứng. Hôn xong bên trái lại hôn bên phải, hắn hôn mãi cho đến khi hai hạt đậu đỏ trước ngực Chu Tử hóa thành hai quả anh đào nhỏ — có lẽ là đã sưng lên.

Quả nhiên Chu Tử bắt đầu vặn vẹo uốn éo, ánh mắt khép, trong miệng phát ra âm thanh nức nở như khóc nhưng không phải khóc: "Vương gia… người nhẹ một chút… đau quá…" Tuy là nói vậy, nhưng nàng vẫn là không tự chủ được mà ưỡn ngực lên, khiến đầu ngực càng tiến sâu vào trong miệng Triệu Trinh.

Triệu Trinh rốt cục cũng tìm được bí quyết có thể khống chế Chu Tử ở trên giường, cảm thấy rất có thành tựu, hung hăng mút thêm vài cái, ngậm quả anh đào bên phải của Chu Tử vào miệng, bên dưới lại lần nữa chuyển động.

Nơi đó của Chu Tử vẫn gắt gao quấn chặt lấy hắn từng chút một.

Triệu Trinh nhấn mạnh vài cái, cảm thấy nơi đó dường như có ý thức độc lập, co rút siết chặt. Hắn chậm rãi ra vào một lát, cảm giác được nơi đó của Chu Tử đang từ từ phun ra nuốt vào liếm láp mình — tóm lại muốn thoải mái sung sướng thế nào thì được thế ấy.

Lúc thì hắn vào nhanh ra mạnh mưa rào gió giật, lúc thì nhẹ nhàng chậm rãi ra vào, khiến chuyện trên giường này trở nên thật thú vị, thật đa dạng.

Lúc mới bắt đầu Chu Tử còn cố gắng đè nén, kiềm chế không chịu phát ra âm thanh, sau đó thật sự không nhịn được, theo động tác lúc nhanh lúc chậm của Triệu Chinh mà nhỏ giọng rên rỉ. Lúc này là lúc Triệu Trinh cực kỳ sảng khoái, vì kéo dài thời gian sảng khoái hơn một chút, đầu óc bắt đầu mất hồn: Đây không phải là cực phẩm mà Phùng Du và Hàn Đại Phú nói đến sao?

Hắn cảm thấy nhất định là đúng rồi, bằng không làm sao có thể mang đến ình nhiều khoái cảm như vậy, khiến mình có thể tình nguyện chết ở trên người Chu Tử như vậy?

Triệu Trinh buông quả anh đào đã sưng đỏ của Chu Tử ra, giữ lấy hai chân Chu Tử mạnh mẽ tiến công vài cái, sắp không nhịn được, liền vội vàng ngừng lại, thở hổn hển nhìn chằm chằm Chu Tử.

Chỉ thấy Chu Tử đang ngước mặt, trong đôi mắt to đen thẫm như phủ ánh nước, lông mi cũng ẩm ướt, nhìn có vẻ ngơ ngác, thật là đáng thương đáng yêu khiến người muốn yêu chiều. Đôi môi giống như cánh hoa cũng hơi sưng lên, khẽ hé mở ra, thấp giọng xin tha: "Thật là… không chịu nổi… Nhanh… Nhanh một chút!"

Triệu Trinh rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, hắn dùng hết toàn lực đâm từng cái từng cái, dần dần càng tăng tốc nhanh hơn, đâm sâu vào khiến Chu Tử co rút hôn mê bất tỉnh. Lúc này hắn mới nằm trên người Chu Tử bắt đầu phóng ra.

Sau màn cuồng hoan, Triệu Trinh ôm Chu Tử đang mê man vào trong ngực, trong lòng nổi lên một loại ý tưởng rất xấu xa, cảm thấy lần này ăn Chu Tử thật sự rất no. Hắn suy nghĩ, mỗi lần mình làm đều phóng vào trong nhiều như vậy, nếu không uống canh tránh thai, nói không chừng con trai đã biết chạy rồi!

Nghĩ đến con cái, Triệu Trinh lại nghĩ tới nghi thức tuyển phi gần ngay trước mắt, không khỏi đau đầu phiền muộn, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, ôm Chu Tử ngủ mới là đúng.

Lúc Chu Tử tỉnh lại, phát hiện hai tay hai chân Triệu Trinh đồng loạt ra trận, bao trọn lấy mình ôm vào trong ngực. Là một vị võ tướng đủ tiêu chuẩn, thân hình của Triệu Trinh tuy rằng thon gầy, nhưng lại phi thường cường tráng, bị hắn ôm chặt như vậy, Chu Tử cảm thấy vừa ấm áp lại an toàn, cũng không có ý định giãy dụa, chỉ nhẹ cựa mình, muốn điều chỉnh thân thể một chút, đổi tư thế thoải mái hơn.

Triệu Trinh chinh chiến trên chiến trường một thời gian quá dài, Chu Tử vừa nhúc nhích, hắn liền theo phản xạ mà tỉnh lại. Hắn kề sát vào da thịt non mềm của Chu Tử, lúc ma sát thoải mái khác thường, trong lòng khẽ động, liền muốn làm thêm một lần nữa.

Triệu Trinh thuộc loại người hành động.

Hắn lập tức nhổm dậy quỳ gối trên giường, nâng người Chu Tử lên, bày ra tư thế đưa lưng về phía mình, vịn eo Chu Tử, nhắm ngay vị trí mà nhấn vào.

Bờ mông trắng nõn bóng loáng đầy đặn của Chu Tử dính sát vào cơ bụng gầy nhưng săn chắc của hắn; theo từng va chạm của hắn mà phát ra tiếng "phạch phạch", nơi hai người giao hợp không ngừng tràn ra bọt nước, phát ra tiếng nhèm nhẹp dinh dính.

Sắc trời đã sáng rõ, tia sáng ban mai xuyên qua cửa sổ dán vải lụa thô xanh biếc mà chiếu vào phòng. Trong phòng ngủ tựa hồ rất yên tĩnh, chỉ là không khó nhận ra chân giường khổng lồ đang đong đưa, dường như còn có tiết tấu.

Cho đến trưa, Triệu Trinh vẫn chưa ra cửa, buổi chiều mới vội vã thay triều phục đi ra ngoài. Chu Tử tắm rửa xong, đang bưng bát canh tránh thai Hồ ma ma đưa tới chậm rãi uống, Ngân Linh tiến vào nói: "Nha hoàn Mỹ Liên của Nhị biểu tiểu thư vừa đến đây, nói là hai vị biểu tiểu thư mời ngươi qua có chuyện cần dặn dò."

Chu Tử bị Triệu Trinh dày vò cả đêm khiến cả người đau nhức, vốn đinh sau khi uống canh tránh thai xong ngủ bù, hiện tại vừa nghe Ngân Linh nói vậy, chịu đựng khó chịu, thay quần áo, nhờ Ngân Linh giúp nàng chải đầu — cánh tay của nàng đau nhức không nâng lên nổi.

Ở trong phủ của Triệu Trinh đã hơn một tháng, hai vị biểu tiểu thư đều có chút mệt mỏi đuối sức. Trong phủ này, Triệu Trinh dùng quân pháp để cai quản giống như một cái thùng sắt vậy, khiến người ta không có chỗ nào để nói.

Mấy tên quản gia lớn nhỏ đều là thân tín của Triệu Trinh, trên mặt thì có vẻ cung kính cười đó, nhưng nên làm cái gì thì làm cái đó, động một chút liền nói Vương gia chúng ta thế này Vương gia chúng ta thế kia. Còn bọn sai vặt căn bản là người Triệu Trinh chọn lựa từ trong quân đội ra, mặc áo giáp vào thì thành lính, cởi giáp là nô, càng thêm đàn gảy tai trâu.

Ma ma lớn tuổi trong phủ chỉ có mỗi Hồ ma ma, cũng là loại người không có việc gì thì ngồi yên một chỗ, có việc thì giả bộ hồ đồ, khiến người ta hận không thể bóp bà ta một cái. Quản lý ngoại viện là Đại Nhạn – thân tín của Quý phi nương nương trong cung, giống như pho tượng Phật bằng ngọc ngồi đó, không ai lay chuyển được.

Trong nội viện Tùng Đào Uyển nơi Triệu Trinh ở chỉ có hai nha hoàn — là Chu Tử và Ngân Linh.

Ngân Linh nhìn thì mơ mơ màng màng, bộ dạng cũng bình thường, nhưng mà hai vị tiểu thư cũng đều tận mắt thấy Ngân Linh làm một hành động vĩ đại: nàng một tay có thể giúp người làm vườn nhổ một gốc cây hòe mọc hoang, thân cây to bằng một vòng ôm… Ai dám trêu chọc nữ đại lực sĩ này chứ?

Muốn bóp cũng nên chọn quả hồng mềm, vậy cũng chỉ còn lại nha đầu thông phòng của Triệu Trinh – Chu Tử. Mà ả Chu Tử này luôn cố tình thật khiêm tốn, tuy rằng được sủng ái, nhưng lại tuyệt không ương ngạnh, y phục trên người cũng rất bình thường, rất ít đeo trang sức quý giá, bình thường cũng ít nói, ngáng chân thì nàng cũng tiếp nhận, ngay cả phản kháng cũng không. Triệu Trinh không ở trong phủ, ả liền như con rùa co đầu rút cổ ở trong Tùng Đào Uyển, ai cũng không thể tự tiện đi vào kéo ả ra ngoài.

Hai vị biểu tiểu thư đều được cao thủ trạch đấu bồi dưỡng, nhưng ở trong Vương phủ này, dù có vô số thủ đoạn trấn áp trừng trị nha hoàn hay thiếp thất, cũng không có chỗ để phát huy, quả thực là anh hùng không có đất dụng võ a!

Hôm nay rốt cục các nàng cũng nắm được cơ hội.

Biểu đệ Vương gia trưa ngày hôm qua đã trở về Vương phủ, lại bị tiện tỳ Chu Tử này lôi kéo vào Tùng Đào Uyển, ở đó một ngày một đêm, đến trưa nay ăn cơm xong mới tiến cung. Ở Vương phủ hai vị biểu tiểu thư không tìm được thuộc hạ có thể dùng, đành phải phái nha hoàn của mình đi theo dõi. Sau khi biết Triệu Trinh đã ra ngoài, các nàng tận dụng triệt để, gọi Chu Tử qua.

Chu Tử đứng ở giữa chính phòng, ánh mắt của Nhị biểu tiểu thư và Tứ biểu tiểu thư đều sắc như dao cạo, hung hăng quét qua toàn thân nàng từ đầu đến chân. Cuối cùng, các nàng đều cảm thấy trạng thái của Chu Tử hôm nay thoạt nhìn không được tốt lắm. Mặc dù Chu Tử ăn mặc chỉnh tề, mặt mày sạch sẽ, nhưng khi nhìn tỉ mỉ, sẽ phát hiện mí mắt nàng hơi sưng, môi cũng hơi sưng, sắc mặt cũng tái nhợt.

Tứ biểu tiểu thư là cô nương chưa lấy chồng nên không hiểu những thứ này, nhưng Nhị biểu tiểu thư đã từng gả cho người nên nhìn ra được, cảm thấy trên người Chu Tử tản mát ra một loại hơi thở kỳ quái — nhìn qua là biết đã cùng nam nhân hoan ái, hơn nữa tuyệt đối còn là quá độ!

Lúc này cũng khiến mặt nàng không khỏi bắt đầu đỏ lên.

Quay lại Mục lục

39. Quyển 3 – Chương 39

Chương 39: Sinh oán giận, đẩy ngã Vương gia

Vị Nhị biểu tiểu thư – Cao Diễm này, xưa nay rất chính chắn đoan trang, nàng bưng ly trà xanh nóng hổi lên uống một ngụm, che giấu khuôn mặt ửng đỏ vì ngượng, rồi mới bắt đầu nói chuyện: "Quý phi nương nương ở trong cung," nàng dừng một chút, dịu dàng cười, lại nói tiếp: "Cô cô mời chúng ta đến Vương phủ của biểu đệ, vì sợ Vương phủ không có ai lo lắng việc bếp núc, sợ Trinh biểu đệ bận rộn, khó khăn mọi bề, cho nên bảo hai tỷ muội chúng ta giúp biểu đệ trông nom công việc trong phủ." Nàng dừng một chút, quét mắt liếc nhìn Chu Tử một cái, thấy Chu Tử vẫn đang buông mi cúi mắt lẳng lặng lắng nghe, thái độ rất là kính cẩn, liền nói tiếp: "Ngày hai mươi lăm tháng hai sắp tới là sinh nhật của Tứ muội muội, cô cô có ý chỉ, muốn tổ chức tiệc mừng uội muội ở Vương phủ, gởi 'quần phương thiếp'(*), mời tất cả các thiên kim tiểu thư trong thành Kim Kinh tới!" Cao Diễm nói rất chậm, cứ như là đang vừa nghĩ vừa nói.

(* quần phương thiếp: thiệp mời hình hoa, có mùi thơm, giành cho phái nữ)

Chu Tử vừa lắng nghe vừa suy nghĩ, nghe đến "Quần phương thiếp", bất giác nàng ngước mắt nhìn Tứ biểu tiểu thư – Cao Quân một cái, phát hiện tay cầm ly trà của Cao Quân run lên.

Cao Diễm nhìn theo ánh mắt Chu Tử, biết thông phòng này của Trinh biểu đệ đã nghe rõ. Nàng lại mang theo ác ý nhìn thoáng qua Cao Quân, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cao Quân thêm tái nhợt. Buổi sáng nay, lúc nhận được ý chỉ của Quý phi nương nương trong cung, lúc Tứ muội muội biết được tin ấy liền lảo đảo, thân thể gầy yếu loạng choạng muốn ngã.

Đại bá bá muốn Tứ muội muội làm Vương phi, đưa nàng tới ở chung với Trinh biểu đệ, nhưng lại sợ thân thể nàng quá mảnh mai, không thể quản lý được, bèn kêu mình đi theo tới đây làm quản gia. Nhưng Quý phi cô cô lại đau lòng con trai, muốn cho Trinh biểu đệ gặp các tiểu thư danh môn khuê tú ở Kim Kinh gom lại xem mặt một lần, lựa chọn người vừa ý, hoặc ít nhất cũng sẽ có vài trắc phi hợp ý Trinh biểu đệ.

Lại nghĩ đến Cao Diễm nàng đây, còn trẻ đã phải ở goá, lại không có con cái, đương nhiên ai cũng đều nghĩ muốn lợi dụng thì lợi dụng, bất quá, nàng cũng không phải là người mà ai muốn làm gì cũng được, muốn không công mà lợi dụng nàng, sẽ phải trả giá rất cao.

Cao Diễm thản nhiên nhìn Chu Tử liếc mắt một cái, hỏi tiếp: "Ngươi có biết chữ không?"

Chu Tử trả lời: "Nô tỳ biết được vài chữ."

"Biết viết không?"

"Biết viết vài chữ đơn giản."

"Ta và Tứ muội muội đang nghĩ danh sách khách mời để viết quần phương thiếp…" Cao Diễm muốn nói lại thôi, chờ Chu Tử tiếp lời.

Chu Tử lại cúi đầu đứng đó như đứa ngốc, cũng không tiếp lời.

Cao Diễm chờ lại chờ, không thấy đáp lại, Chu Tử này, không biết trời sinh là một cái đầu gỗ hay là quá gian trá xảo quyệt đây, quả thực là trơn không dính tay, không bắt được kẽ hở nào. Cao Diễm đành phải nói tiếp: "Ngươi đến đây giúp ta và Tứ muội muội viết danh sách đi!"

Cao Diễm và Cao Quân nhỏ giọng bàn bạc danh sách, Chu Tử đứng trước bàn gỗ lim giữa hai bọn họ, theo kết quả mà hai nàng bàn bạc là: viết tên của quý nữ muốn mời và tên – chức vị của phụ thân họ. Việc này đúng ra cũng không mệt nhọc gì, chẳng qua là Chu Tử bị Triệu Trinh lăn qua lộn lại ép buộc cả một đêm lại thêm nửa ngày hôm sau, nên cả người đau nhức, cánh tay cũng không nhấc nổi, lúc này đứng một chỗ dùng bút lông viết chữ thật có chút vất vả, mà hai vị biểu tiểu thư lại cố tình lề mề thương lượng, tên của mỗi vị thiên kim tiểu thư có tuổi và thân phận tương đương với Triệu Trinh trong kinh thành đều được đem ra thảo luận.

"Tam tiểu thư Hồ Song Mai, con vợ cả của Binh bộ Hồ thượng thư," Cao Diễm suy nghĩ nói ra tên, sau đó hỏi Cao Quân, "Nhà nàng ấy còn có hai vị tiểu thư thứ xuất, con của tiểu thiếp cũng tròn mười bốn tuổi, có nên mời đến không?"

Cao Quân không kiên nhẫn đáp: "Thứ nữ mà thôi, mời làm cái gì, đến để khiến người ta ghê tởm hay sao?!"

Cao Diễm cười cười, ở triều Đại Kim này, con của chính thất và tiểu thiếp có sự khác biệt rất lớn, các vị tiểu thư đến tuổi thành thân trong Cao phủ hiện không ít, nhưng chỉ có mình Cao Quân là con chính thất, nếu không xét về nhân phẩm tướng mạo tâm cơ gì đó, chọn thế nào cũng không đến lượt Cao Quân.

Lúc Chu Tử nghe được câu: "Thứ nữ mà thôi, mời làm cái gì, đến để khiến người ta ghê tởm hay sao?!" thì thân mình khựng lại — tương lai nếu mình sinh hài tử không phải sẽ là thứ xuất sao! Nguyên lai trong tầng lớp quý tộc của triều Đại Kim này, con của thứ xuất lại có địa vị thấp như vậy. Nàng vẫn biết là không cao, lại không nghĩ là có thể thấp đến thế.

Cao Diễm cười cười, nói tiếp: "Đại tiểu thư Tống Y, con chính thất của Binh bộ Tống Lhị Lang."

"Tống Nhất?" Chu Tử không biết viết thế nào, vội thỉnh giáo Cao Diễm.

(Y [ ] và Nhất [ ] đều phát âm là [yī])

Cao Diễm bước đến, đứng bên cạnh Chu Tử, cầm lấy bút lông trong tay Chu Tử: "Ta viết giúp ngươi!"

Chữ của Cao Diễm rất đẹp, một tay viết từng nét Khải(*), đẹp hơn thể chữ lệ(*) của Chu Tử nhiều.

(*)thể chữ lệ, lối chữ lệ: loại chữ thông dụng thời Hán; chữ Khải, Khải thư: một trong các cách viết chữ Hán, kiểu chữ nhỏ, ngay ngắn rõ ràng.

Lúc viết chữ, Cao Diễm đứng rất gần Chu Tử, nàng ngửi thấy một mùi thuốc nhàn nhạt trên người Chu Tử, rất là quen thuộc. Nàng nghĩ mãi mới mới nhớ hóa ra đó là mùi của thuốc tránh thai, chẳng qua là so với mùi thuốc tránh thai mà Cao Diễm biết thì hình như có chút khác biệt. Chắc là đơn thuốc từng đại phu kê đều khác nhau, thuốc tránh thai cũng không nhất định phải dùng vị thuốc cùng loại.

Lúc Thế tử Uy Viễn Hầu – chồng trước đoản mệnh của Cao Diễm còn sống, nàng mỗi ngày đều chuẩn bị thuốc tránh thai. Một trong số thị thiếp và hai thông phòng vì uống thuốc tránh thai nhiều năm, kết quả dạ con cực hàn, mất khả năng sinh con.

Sau khi Thế tử Uy Viễn Hầu qua đời, bởi vì một đám thê thiếp đều không sinh được con, nên đệ đệ ruột cùng mẹ của hắn liền kế thừa vị trí Thế tử, phu nhân của Thế tử tiền nhiệm – Cao Diễm bị mẹ chồng và em chồng xa lánh, chèn ép, đành phải rời khỏi phủ Uy Viễn Hầu, quay về nhà mẹ đẻ.

Nhớ tới chuyện lúc trước, Cao Diễm thật hối hận, nếu năm đó không tàn nhẫn, không dứt khoát như vậy, để một nha đầu thông phòng vừa trung thành vừa tận tụy sinh một đứa con trai, rồi tự mình nuôi, thì sẽ không bởi vì mình không con mà khiến cho vợ chồng lão Nhị được lợi.

Bất quá, Trinh biểu đệ cũng quá tàn nhẫn với nha đầu thông phòng – Chu Tử này rồi. Tổng cộng chỉ có một thông phòng thị tẩm này, Trinh biểu đệ trẻ tuổi sức lực hơn người thế kia, ở phương diện đó nhất định rất là mãnh liệt rồi, cứ nhìn bộ dạng Chu Tử chịu đủ giày vò hiện giờ là biết. Như vậy tính ra Chu Tử hẳn là đã uống nhiều thuốc tránh thai rồi.

Xem ra, Trinh biểu đệ thật đúng có cách trị gia, còn lợi hại hơn nữ nhân, nếu không phải vì hắn không có tử cung nên không thể sinh Thế tử, chắc cũng không cần đến Vương phi đâu a! Nghĩ đến đây, Cao Diễm thấy mình suy đoán có chút ác ý, đại khái là vì Trinh biểu đệ quyền cao chức trọng, khôi ngô khỏe mạnh, thật sự là hoàn mỹ mà, khiến người ta không thể tìm ra khuyết điểm a!

Nàng trả bút lại cho Chu Tử, ngồi trở lại vị trí cũ, rồi nói cái tên tiếp theo: "Tam tiểu thư Từ A Na, con chính thất của Lại bộ Từ Thị Lang."

Cao Quân vừa nghe thấy, thuận miệng hỏi: "Mời Từ A Na làm gì!"

Chu Tử cầm bút, ánh mắt nhìn về phía Cao Diễm, chờ nàng chỉ thị.

Cao Diễm hào hứng giải thích: "Từ A Na này, lại nói thật ra đáng cười! Lúc còn trẻ, mẹ nàng ta xuất thân là thông phòng của Từ Thị Lang, chủ mẫu tiền nhiệm mất đi, thiếp thất lên phù chính (từ thiếp lên làm vợ cả), ai ngờ lúc trước bị chủ mẫu cho uống nhiều thuốc tránh thai, kết quả không có khả năng sinh con. Mẹ nàng vì muốn có con, cầu y khắp nơi, uống không ít đủ loại thuốc, vất vả lắm mới sinh được Từ A Nan, lại vốn sinh non, nên đến giờ dù đã mười lăm tuổi, vóc dáng mới chỉ được thế này thôi!" Cao Diễm giơ tay để ngang đến bả vai Chu Tử, so độ cao.

Trái tim Chu Tử run lên, cả người bắt đầu rét run — nàng uống thuốc tránh thai đã một năm!

Cao Quân không thích nghe những lời này, chính mình cũng là phát dục không tốt, cắt đứt lời của đường tỷ: "Không cần viết tên Từ A Na!" Ánh mắt của nàng giống như châm chọc nhìn về phía Chu Tử.

Chu Tử vội cúi đầu đáp một tiếng "Vâng!"

Cao Diễm nhìn thấy phản ứng của Chu Tử, trong lòng lại thở dài một hơi. Biểu đệ của nàng thật lợi hại, thân là hoàng tử Thân Vương, luôn ở biên cương, không ngừng lập công lớn cho xã tắc, trị quân thật tốt mà trị gia cũng thật giỏi, một giọt nước cũng không hắt được vào Vương phủ, ngay cả thông phòng mình sủng ái cũng bị quản chế nghiêm ngặt, còn bị ép uống thứ thuốc tránh thai tàn bạo đó — làm trước chuyện mà chủ mẫu nên làm.

Cao Diễm nhìn Tứ đường muội lạnh lùng thản nhiên ngồi ở bên cạnh, trong lòng cũng thật đồng tình: Nam nhân như vậy, người bên gối như vậy, ngươi quản được sao? Ngươi chịu đựng được sao? Ngươi không sợ sao?

Thật vất vả mới viết xong bản danh sách, Cao Diễm nhìn thấy hai chân Chu Tử đều đang run lên, biết không thể làm quá, nói vậy mọi người sẽ rất khó coi, dù sao mục đích của mình cũng đã đạt được, vì vậy vẻ mặt ôn hoà nói: "Chu Tử, hôm nay ngươi vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi!"

Chu Tử cong cong hai chân cứng ngắc, nỗ lực hành lễ đúng tiêu chuẩn.

"Mỹ Liên, thưởng!"

Mỹ liên lần này trực tiếp cầm cả thỏi bạc đưa cho Chu Tử.

Chu Tử vội vàng tạ ơn rồi cáo lui. Chu Tử cố sức kiên trì đi ra cửa chính viện. Mới ra khỏi cửa chính, đã thấy Ngân Linh đang đứng ở cửa chờ mình. Nàng vươn tay với Ngân Linh: "Ngân Linh, đỡ ta!"

Ngân Linh vội chạy tới đỡ nàng.

Cả người Chu Tử đều dựa vào Ngân Linh, chậm rãi bước đi. Cho dù bị đến mức này, nàng vẫn còn chú ý tư thế. Người khác nhìn vào chỉ thấy nàng và Ngân Linh thân thiết vịn tay nhau mà đi.

Trên đường trở về Tùng Đào Uyển, Chu Tử lại nghĩ tới thuốc tránh thai, trái tim giống như bị ngâm trong Hoàng liên(*), đắng không thể tả.

(* Hoàng liên: một loại thuốc đông y, vị rất đắng)

Nàng cố gắng dời lực chú ý của mình đi, tìm niềm vui trong nỗi khổ: nếu là ở trạch đấu như trong sách viết, mình là tiểu thiếp lòng dạ hiểm độc của nam chính, có phải nên té xỉu ở chính phòng nhằm hãm hại hai vị biểu tiểu thư kia không?

Lời kịch lúc đó sẽ thế nào ta?

"Vương gia, không phải lỗi của hai vị biểu tiểu thư, là do thiếp thân không cẩn thận, hài tử của chúng ta không… híc híc…"

Trong lòng cười khổ hai tiếng, nàng lại nghĩ: Trong truyện trạch đấu, đều là chủ mẫu chèn ép thông phòng và tiểu thiếp, bắt phải uống thuốc tránh thai gì đó, nhưng trong cuộc sống thật của mình, những việc lợi hại nên do chủ mẫu làm này, Vương gia đều đã tự mình làm trước rồi.

Trong truyện trạch đấu, nếu nam chính là Vương gia xem chính thê là nữ chính, thì Vương gia chính là nam nhân vật chính hoàn mỹ; còn nếu xem tiểu thiếp là nữ chính, thì Vương gia là nam chính cặn bã!

Xem ra, mình thật thê thảm, tương lai Vương phi lại rất hạnh phúc a! Chu Tử suy nghĩ muốn tìm vui trong khổ, tâm lại giống như ngâm trong nước Hoàng liên từ từ chìm xuống, vừa buồn vừa đau lại ngột ngạt.

Buổi tối Triệu Trinh mới trở lại Vương phủ.

Mấy năm nay, hắn Nam chinh Bắc chiến, lập không ít chiến công, lần này lại dẹp yên phản loạn Tây Bắc. Hắn vốn chính là Thân vương, lại nắm binh quyền, Hoàng thượng không khen cũng thưởng, không chừng còn muốn tặng ngôi vị Hoàng đế cho hắn luôn đấy chứ?

Cho nên, khi hắn nói muốn huấn luyện một nhóm binh lính mới (Tân Quân), ông liền đồng ý. Chẳng qua, Thái tử dường như không được vui lắm.

Triệu Trinh yên lặng suy nghĩ. Cho tới bây giờ, điều hắn muốn không phải là ngôi vị Hoàng đế, mà là năng lực có thể nắm giữ vận mạng của chính mình và những người thân cận khác!

Thái tử thì tính là gì chứ? Không được thì đổi người khác làm! Ngược lại, đề nghị của Nhị hoàng huynh lại có thể cân nhắc. Trong lòng hắn suy nghĩ thật cuồng ngạo, nhưng trên mặt vẫn trầm tĩnh như nước.

Bởi vì trong lòng có chuyện suy nghĩ tiến hành kế hoạch mưu tính, cho nên Triệu Trinh trở về Tùng Đào Uyển, mãi đến khi tắm xong ra ngoài, vẫn luôn im lặng, một câu cũng không nói. Dù sao Chu Tử hầu hạ hắn đã thành thói quen, không cần hắn nói chuyện cũng làm hết mọi việc ổn thỏa.

Chu Tử rầu rĩ hầu hạ Triệu Trinh. Khi nàng nhìn lại, Triệu Trinh một khi có vẻ mặt như có điều suy nghĩ đó, nhất định là đang nghĩ đến cái âm mưu quỷ kế gì đó, không biết ai sắp gặp xui xẻo đây!

Buổi chiều sau khi Chu Tử trở về, phát hiện trong phòng trở nên thực ấm áp, trên giường cũng thay đổi chăn nệm dày hơn.

Trong không khí ấm áp, chiếc giường bằng gỗ Hoa lê tỏa ra mùi thơm, Chu Tử có chút buồn ngủ, vốn nghĩ nằm lên giường chợp mắt một lát, ai ngờ vừa chợp mắt là ngủ liền hai ba canh giờ.

Chờ nàng tỉnh lại, đã thấy thân thể gần như khôi phục như bình thường. Lúc Triệu Trinh trở về phòng, Chu Tử lại nghĩ tới thuốc tránh thai, trong lòng mang theo oán giận, lúc nàng hầu hạ Triệu Trinh cũng mạnh tay không ít.

Nhưng bộ dáng của Triệu Trinh một mực không biết gì, sau khi ném một cái bọc nhỏ bằng gấm lên giường, liền yên lặng đứng trong phòng chờ Chu Tử hầu hạ mình.

Chu Tử mạnh tay lau khô tóc cho Triệu Trinh xong, hung ác cầm cây lược bằng ngọc chải tóc cho hắn, không nghĩ tới ngay cả tóc của hắn cũng vừa đen vừa mượt dễ chải, Chu Tử chải vài cái liền suôn thẳng, mái tóc dài của hắn buông xuống như một thác nước đen.

Mang theo oán khí nhìn Triệu Trinh, phát hiện thì ra hắn vẫn đang suy nghĩ, nhìn một bên mặt, lông mi thật dài xòe ra, cằm hơi nâng lên, đường nét gương mặt đẹp như tranh vẽ — trái tim Chu Tử chợt thịch một cái.

Nàng hận mình mê luyến sắc đẹp này, vì thế không chút dịu dàng giúp hắn khép vạt áo cột trung y, kéo hắn cất bước đến mép giường, sau đó dùng lực đẩy ngã hắn.

40. Quyển 3 – Chương 40

Chương 40: Gan tày trời, Chu Tử khóc lóc om sòm

Triệu Trinh bị Chu Tử đẩy ngã trên giường, đầu óc nhất thời không kịp xoay chuyển, mắt phượng híp lại, có chút sương mù nhìn Chu Tử.

Chu Tử vén váy, hào phóng cưỡi trên người hắn, nhìn hắn cười tủm tỉm. Triệu Trinh nhìn khuôn mặt tươi cười sáng rực rỡ của nàng, trong lòng rối loạn, vật phía dưới kia đã tự chủ trương rục rịch ngóc đầu dậy.

Chu Tử cúi người xuống, đưa môi hôn Triệu Trinh. Đây là lần đầu tiên Chu Tử chủ động với chuyện trong phòng, quả thực khiến Triệu Trinh ý loạn thần mê, không biết lúc này là lúc nào nữa.

Nhất thời xong chuyện, Chu Tử từ trên người Triệu Trinh lăn xuống, chui vào làm ổ trong ngực Triệu Trinh. Hơi thở của Triệu Trinh dần dần bình ổn lại, tay phải mò đến trước ngực Chu Tử, ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp quả anh đào nhỏ trước ngực Chu Tử.

Chu Tử nghỉ ngơi một lát, nghĩ đây là lúc cảnh giác của Triệu Trinh thả lỏng nhất, liền cố gắng làm bộ như con chim nhỏ, nghiêng người gối đầu lên cánh tay Triệu Trinh, "nhẹ nhàng" tranh công: "Hôm nay nô tỳ lợi hại không?"

Triệu Trinh mới từ chín tầng mây xuống, thân thể đang buồn ngủ, mắt đã khép hờ, như ngủ như không: "Ừ."

"Về sau còn muốn nô tỳ 'lợi hại' như vậy không?"

"Muốn."

"Nô tỳ còn có nhiều kiểu mới nữa a, có nguyện ý nếm thử không?"

"Nguyện ý."

Mắc câu! Chu Tử mừng rỡ, giọng điệu càng nũng nịu như sắp chảy thành nước: "Khế ước, bán thân, của nô tỳ để ở đâu a?"

"Không nói cho ngươi!" giọng của Triệu Trinh lập tức trở nên rất tỉnh táo.

Chu Tử bị dọa phải ngồi dậy, ngơ ngác nhìn hắn.

Dưới ánh nến, trong đôi mắt đen của Triệu Trinh như có ngàn vạn ánh sao, trong suốt lóe sáng, khóe miệng hơi vểnh, hai cánh tay ung dung thong thả gối sau đầu, nghiêng đầu nhìn Chu Tử.

Chu Tử biết quỷ kế bị vạch trần, từ xấu hổ chuyển thành giận, kéo chăn một cái, chui vào co thành một khối, để lại Triệu Trinh một mình sung sướng.

Triệu Trinh mỉm cười một hồi, cảm thấy Chu Tử thật sự là rất biết làm cho người khác vui vẻ, liền ngồi dậy, dùng sức đào Chu Tử từ trong chăn ra, đặt lên đùi hỏi: "Ngươi thật sự còn rất nhiều kiểu mới?"

Chu Tử đang cuộn tròn trong chăn yên lặng thương tiếc cho kế hoạch thất bại của mình, nỗ lực khắc phục cảm giác xấu hổ vì bị Triệu Trinh dễ dàng vạch trần, lập tức bị lôi ra ngoài, thực không vui lòng, xoay qua xoay lại, vặn vẹo một hồi, cuối cùng vặn đến nỗi xoay cái ót và phần lưng của mình về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh buồn cười không nhịn được, hắn thực khoái trá vuốt ve sống lưng của Chu Tử, biểu tình thực ôn nhu hỏi lại: "Ngươi thật sự còn rất nhiều kiểu mới sao?"

Hả? Chu Tử giống như nghe hiểu được cái gì, mắt trợn tròn, dùng tốc độ rất nhanh xoay một chiêu Càn Khôn Đại Na Di(*) ở trên đùi Triệu Trinh, ánh mắt lấp lánh nhìn Triệu Trinh: "Có, có à nha!"

(* Càn Khôi Đại Na Di: đại khái là xoay chuyển trời đất, đảo lộn âm – dương)

Triệu Trinh dùng một loại ánh mắt đầy quyến rũ dụ hoặc nhìn nàng, âm thanh trầm thấp: "Vậy ngươi có muốn Khế, Ước, Bán, Thân của ngươi không a?"

"Muốn, muốn a!"

Triệu Trinh cảm thấy nếu Chu Tử có cái đuôi, lúc này nhất định là đang ngoe nguẩy, lắc tới lắc lui không chừng!

"Vậy ngươi…" Triệu Trinh ghé môi tới gần lỗ tai Chu Tử, nhẹ nhàng nói vài câu.

Chu Tử một bên ôm lỗ tai, một bên u oán nhìn hắn. Nội tâm xung đột, nàng khẽ cắn môi: "Vậy ngài nói phải giữ lời!"

Triệu Trinh mỉm cười nhìn nàng, không nói lời nào.

Chu Tử phẫn nộ: "Vậy ngài đi tắm lần nữa đi!"

Triệu Trinh vui vẻ tòng mệnh, chỉ khoác trung y xuống giường, đôi chân dài trống trơn thản nhiên đi về phòng tắm.

Chu Tử ở phía sau thêm vào một câu: "Chỗ… chỗ đó nhất định phải tẩy trắng tinh, không nhiễm một hạt bụi đó!"

"Ừ!." Từ trong phòng tắm truyền đến giọng buồn cười của Triệu Trinh.

Sau khi chuông điểm canh ba, Triệu Trinh tựa vào gối, đầu dựa lên đầu giường, nhắm chặt mắt, thân thể khẽ run rẩy. Chu Tử quỳ gối giữa hai chân hắn, cúi đầu làm việc…

Đến thời khắc cuối cùng, Chu Tử vừa có cảm giác muốn nhả ra, lại bị Triệu Trinh nhấn chặt.

Sau khi hết thảy chấm dứt, Triệu Trinh thực khoái trá, cả người lâng lâng nhẹ nhàng hận không thể hát vang một khúc; Chu Tử cứ một chốc lại "nấc" một cái, vẫn muốn nôn, tâm tình thực không thoải mái rất là buồn bực.

Chu Tử tính xấu không đổi, cảm thấy mình bị thua thiệt nhiều, buồn bực hỏi: "Khế ước bán thân của nô tỳ đâu?"

Triệu Trinh trên mặt cười như không cười, thực tế trong lòng cười đến đau cả bụng, cảm thấy Chu Tử thật đáng thương đến đáng yêu, vẫn muốn đặt nàng xuống dưới thân hung hăng chà đạp một phen. Hắn sợ mình không khống chế được, vội vàng đứng dậy xuống giường, đẩy cửa giường ra, ở bên ngoài lục lọi một lát, rất nhanh đã cầm một tờ giấy tới, đưa cho Chu Tử đang nghển cổ ngóng chờ.

Sau khi Chu Tử mở ra, nhìn lướt qua, không thể tin được, lại nhìn kỹ một lần, lúc này mới tin chắc tờ giấy tầm thường mình cầm trong tay này thật sự là một tờ hộ thiếp (hộ khẩu), trên hộ thiếp ghi nơi ở là Nhuận Dương, mà chủ hộ chính là bản thân Chu Tử.

Tay cầm hộ thiếp của Chu Tử khẽ phát run, đôi mắt to đen lúng liếng rất nhanh đã ươn ướt. Thì ra, nàng đã sớm không còn là thân phận nô tỳ; thì ra, nàng đã sớm có được thân phận tự do rồi!

Chu Tử nhấc nệm gấm lên, thật cẩn thận bỏ hộ thiếp vào, lại đắp nệm gấm lên, sau khi đắp còn chưa yên lòng, lại dùng lực đè mấy cái.

Triệu Trinh cảm thấy mình bị lơ là, liền "Hừ" một tiếng.

Chu Tử lườm hắn một cái, cảm thấy thực không yên lòng với nhân phẩm của hắn, lại lấy hộ thiếp ra, khoác quần áo bước xuống giường, đóng kỹ cửa lớn cửa sổ, lúc này mới yên tâm mà giấu hộ thiếp đi.

Trở lại trên giường, Chu Tử không nói gì.

Sau khi tắt nến, nàng cởi trung y, trần trụi chui vào trong ngực Triệu Trinh, hai tay hai chân quấn lấy Triệu Trinh, nghĩ tới nghĩ lui, thật lâu sau mới lờ mờ ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Chu Tử bị nóng mà tỉnh, vừa sờ lên người Triệu Trinh, phát hiện mồ hôi ướt nhẹp, nàng lầm bầm một câu: "Sao lại nóng như vậy?"

Triệu Trinh vừa bị nàng sờ liền tỉnh giấc: "Ngươi không thích quá nóng?"

"Dạ, trên người đều toát đầy mồ hôi!"

Triệu Trinh đứng dậy, đi ra bên ngoài rung rung chuông vàng, sau đó nói với Triệu Dũng trực đêm ở ngoài cửa sổ: "Đem bốn chậu than gần tường ra ngoài, để lại một chậu là được rồi!"

Triệu Dũng dạ một tiếng.

Triệu Trinh vẫn luôn thích lạnh sợ nóng, vì Chu Tử, buổi sáng trước khi ra ngoài, đặc biệt dặn người đặt vài chậu than cạnh tường trong phòng, không ngờ mình lại nóng đến người toát đầy mồ hôi. Ban đầu còn chịu đựng, ai ngờ Chu Tử cũng không thích quá nóng, vậy bỏ bớt đi là tốt rồi!

Không bao lâu sau, độ ấm trong phòng dần dần giảm xuống, Chu Tử làm ổ trong ngực Triệu Trinh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng, Triệu Trinh còn chưa đi, Triệu Phúc đã tới, đứng cách cửa sổ nói với Chu Tử hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là nhận được tin tức: Tam thúc Chu Tam Lang của Chu Tử từng xuất hiện ở kinh thành, mang theo bên người một đứa bé trai hơn hai tuổi. Hắn làm công mấy tháng trong một tiệm đồ gỗ ở phường Trạng Nguyên, kiếm đủ lộ phí liền rời đi, nghe nói là đến Bắc Cương tìm người thân.

Chuyện thứ hai là gã sai vặt bố trí trong tiệm Chương Phúc Ký ở phường Trạng Nguyên báo lại, nói ông chủ lớn Chương Kỳ của Chương Phúc Ký từ quê nhà đã trở lại!

Nghe xong hai tin tức này, Chu Tử trầm tư một chút mới nói với Triệu Phúc: "Xin tiếp tục giúp ta thăm dò tin tức của thúc thúc và đệ đệ của ta."

Sau khi Triệu Phúc rời đi, Chu Tử nhìn thấy Triệu Trinh đang đứng ở trước bàn đọc sách cầm bút không biết đang vẽ cái gì, liền nói: "Lần này bọn nô tỳ lừa Chương lão Tam một lượng lớn trang sức vàng bạc, mặc dù rất ghét Chương lão Tam háo sắc vô độ này, nhưng dù sao hắn cũng là cha của Chương Kỳ, Chương Kỳ lại trượng nghĩa như vậy…"

"Nói thẳng!" Triệu Trinh không ngẩng đầu, hai chữ ngắt lời Chu Tử đang thao thao bất tuyệt lại.

"Cái đó, cái đó," Chu Tử chắp hai tay sau lưng đứng bên cạnh Triệu Trinh, "Nô tỳ muốn đem những tang vật đã lừa được kia trả lại cho hắn!"

Triệu Trinh đứng thẳng lên, buông cây bút trong tay, liếc nhìn nàng một cái: "Đi đi!"

Chu Tử rất vui mừng: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật!" Triệu Trinh nhìn nàng, "Ta đi cùng ngươi!"

"Vậy, cũng được!" Chu Tử gật đầu đáp ứng.

Nhìn dáng vẻ gượng gạo khó hiểu của Chu Tử, Triệu Trinh giơ tay dùng sức ở gõ lên đầu nàng một cái.

Chu Tử bị cốc đầu sửng sốt, một lát sau, lặng lẽ nói với Triệu Trinh: "Vương gia, nô tỳ giống như càng ngày càng không sợ ngài a!"

Triệu Trinh đang mặc áo khoác, nghe nàng vừa nói như vậy, cũng chỉ cười cười, ngược lại không lên tiếng: Muốn người bên gối mình sợ mình để làm gì chứ? Nếu người thân cận nhất thấy mình câm như hến, cuộc sống còn có gì thú vị?

Lúc này Triệu Trinh đã quên, hắn đã từng trước mặt Chu Tử, sai người đánh chết Xích Phượng và Triệu Toàn — Khi hắn có ở trong Vương phủ, hình phạt của hắn chỉ phân thành hai loại: một là đánh hai mươi trượng, không chết thì chăm chỉ mà làm việc; hai là trực tiếp đánh chết, không có đường lui.

Triệu Trinh mặc quần áo tử tế, phát hiện trên người Chu Tử còn mặc bộ quần áo mỏng manh đơn bạc ngày hôm qua, lúc này mới nhớ tới cái gì, sải bước về phía giường, ở cuối giường lấy ra một cái bọc nhỏ bằng gấm, đưa cho Chu Tử.

Chu Tử vừa mở ra nhìn, thì ra là một bộ quần áo màu trắng thuần: áo khoác bằng tơ mỏng, vạt nghiêng; quần bông bằng len, thoạt nhìn có hơi dày, trừ hơi nhẹ một chút, cũng không có gì khác thường.

"Ngươi thử sờ một cái đi!" Triệu Trinh ở một bên nói.

Chu Tử sờ một cái thì thấy đây không phải là bộ y phục bình thường. Lại tỉ mỉ xem xét một hồi, mới hỏi: "Là da chồn?"

"Ừ!" Triệu Trinh biểu tình nghiêm túc, "May thành như vậy, sẽ không ai nhìn ra là da chồn!"

Chu Tử vuốt ve chiếc áo tơ mỏng vạt nghiêng màu trắng trong tay, mắt có hơi cay cay, thật giống như loại cảm giác khi ăn mù tạc vậy. Nàng cúi đầu không lên tiếng.

Đúng lúc này, Hồ ma ma ở bên ngoài nói vọng vào: "Vương gia, thuốc tránh thai đến rồi."

"Bưng vào đi!"

Hồ ma ma mang theo một tiểu nha đầu bưng một chén thuốc tránh thai tiến vào, sau đó đồng loạt lui ra ngoài.

Chu Tử nhìn bát thuốc tránh thai nóng hôi hổi, trong tay cầm bộ quần áo da chồn Triệu Trinh ình, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn.

Triệu Trinh thấy nàng không động đậy, cho là nàng sợ nóng, bưng bát thuốc lên nếm thử một ngụm, thấy độ ấm vừa phải, liền nói: "Mau uống đi!"

Chu Tử vẫn bất động, miệng lẩm bẩm: "Thân thể nô tỳ vốn hàn, thuốc tránh thai này…"

Triệu Trinh há mồm, vừa muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy phiền muốn chết, cuối cùng trăm ngàn lời nói hóa thành một câu: "Uống!"

Nước mắt Chu Tử rất nhanh trào ra, nàng quệt nước mắt lung tung, miệng không lựa lời bắt đầu lên tiếng phê phán Triệu Trinh: "Lần nào ngài cũng bắt nô tỳ uống thuốc tránh thai, sao ngài không tự mình uống? Ngài nhất định là đã biết thuốc tránh thai rất hàn, không tốt cho thân thể, mới cố ý, đúng không? Nếu sau này nô tỳ mắc bệnh, ngài càng cao hứng, đúng không? Ngài…"

Thấy Chu Tử lớn mật, rất không phân rõ phải trái, Triệu Trinh lúc đầu trợn mắt há hốc mồm, trơ mắt nhìn Chu Tử khóc lóc om sòm; sau đó mở miệng muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy nói thế nào cũng dài dòng, không thể nào nói rõ, vì vậy liền khép miệng lại; cuối cùng, hắn muốn đánh cho Chu Tử một bạt tai để không nói nữa, bàn tay cũng giơ lên, nhìn thấy Chu Tử tức giận đến đỏ bừng cả mặt, lại nghĩ đến làn da nàng non mịn như vậy, dùng sức bóp một cái cũng lưu lại vết bầm, thế là bàn tay giơ lên lại buông xuống.

Đánh không thể đánh, mắng lại không thể, Triệu Trinh rất bị động, nghẹn nửa ngày, chỉ nghẹn ra một câu:

"Không muốn nhìn thấy ngươi nữa!"

"Nô tỳ mới không muốn nhìn thấy ngài!"

Chu Tử lần này là mặc kệ bất cứ giá nào, nếu đã muốn như vậy, chẳng lẽ còn có thể tệ hơn sao, "Ngài đi ra ngoài cho ta!"

"Ra ngoài thì ra ngoài!" Triệu Trinh phẩy tay áo bỏ đi.

Sau khi hầm hừ đi ra khỏi cửa viện, bị gió lạnh thổi qua, cái đầu nóng hổi cay xè của Triệu Trinh dần bình tĩnh lại:

Rõ ràng là phòng của ta, sao người bị đuổi là ta?

41. Quyển 3 – Chương 41

Chương 41: Nguyệt tín đến, Vương gia bi thương

Triệu Trinh bày ra tư thái ngọc thụ lâm phong (cây Ngọc đón gió) đứng trong nội viện, cơn gió tháng hai cuồn cuộn thổi đến từ phương Bắc vẫn mang theo tia lạnh lẽo, thổi tỉnh cơn giận bị Chu Tử chọc giận của hắn.

Triệu Trinh không biết tại sao bản thân luôn bị người trong phòng kia làm cho tay chân luống cuống, hắn trời sinh hay suy tư, vì vậy liền cứ đứng trong gió rét mà suy nghĩ một hồi, cuối cùng rút ra kết luận — tiểu nhân và nữ nhân thật khó nuôi!

Nữ nhân thật khó chiều a, may mà hắn chỉ có một. Triệu Trinh rất đồng tình với Phụ hoàng và hai vị huynh trưởng của hắn, hơn nữa còn đồng tình với những oanh oanh yến yến trong Vương phủ của Nhị hoàng huynh.

Lúc này Triệu Trinh chợt nhớ ra hành trình của buổi sáng hôm nay. Hắn vốn nghĩ vì đi xa năm tháng, nên muốn thân thiết ở bên Chu Tử, đã đẩy xuống rất nhiều việc. Lúc này đầu óc đã bình tĩnh lại, Triệu Trinh vừa vặn đi làm làm đại sự của hắn.

Kêu Triệu Phúc và Ngân Linh, Triệu Trinh dặn dò vài câu, vừa muốn rời đi, dường như lại nghĩ tới cái gì, quay đầu nói với Triệu Phúc: "Để thêm hai chậu than cạnh tường kép (tường hai lớp) trong phòng!" Nói xong, Triệu Trinh nhấc chân bước đi, trong lòng còn khinh bỉ bản thân lề mề, yếu đuối như đàn bà — tức chết ta rồi, Lão Tử còn quan tâm ngươi lạnh hay không lạnh! Dẹp —

Sau khi Chu Tử nhiệt huyết sôi trào gan to tày trời đuổi Triệu Trinh ra ngoài, lúc đầu còn có cảm giác hả giận, nhưng sau đó bắt đầu sợ hãi.

Nàng lẳng lặng ngồi ở trong phòng, đợi Triệu Trinh xử lý. Muốn đánh, muốn nhốt, muốn bán, nàng cũng chờ. Chu Tử cũng không biết vừa rồi tại sao mình tức giận như vậy. Không phải nàng đã biết rất rõ rồi sao?

Trước khi Vương phi vào cửa Triệu Trinh sẽ không muốn nàng mang thai, thuốc tránh thai không uống thì làm sao bây giờ? Nhiều người cũng đã uống rồi, sao mình không thể uống được chứ?

Tuy rằng ngoài miệng cũng nói thật dễ nghe, dù ở trong lòng cũng tự lừa mình, nhưng Chu Tử biết, linh hồn của nàng vẫn là người hiện đại, nàng không thể dễ dàng tha thứ việc cùng người khác chia sẻ một người đàn ông. Đại khái căn nguyên chính là chỗ đó!

Nhưng với một nô tỳ mà nói, không thể dễ dàng nhẫn nhịn cũng phải cắn răng để mà nhẫn nhịn, hơn nữa muốn sống sót, thì chỉ có thể tranh với người khác, đấu với người khác, chỉ có thể sống như một oán phụ mà thôi.

Chu Tử vẫn luôn biết rõ chính mình cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày rơi vào trong vũng bùn.

Nhưng hiện tại Triệu Trinh đã giao hộ thiếp cho nàng, cái này giống Chu Tử đang ở trong một phòng lớn bị bịt kín, không thấy được hy vọng, không thể thở, hấp hối sắp chết, nhưng Triệu Trinh đã mở cho nàng một cánh cửa sổ, không khí trong lành mang theo ánh nắng tràn vào — nàng có hy vọng rồi. Cho nên, Chu Tử hết sức vui mừng, có hơi chút cuồng loạn.

Sau khi đợi nửa ngày, Chu Tử mãi không thấy trừng phạt, rất kinh ngạc. Đi hỏi Triệu Phúc và Ngân Linh một chút, mới biết được Triệu Trinh đi Đại doanh đóng quân ở phía đông ngoài thành.

Chu Tử dùng nửa ngày để suy nghĩ, rốt cục đưa ra một kết luận mà bản thân nàng cũng không dám tin — Triệu Trinh thích nàng, ít nhất là trong lòng cũng có nàng!

Kết luận này, trên thực tế thì trong lòng nàng đã sớm giống như lờ mờ hiểu được, nhưng mà không thể tin được, vẫn nóng lòng muốn thử kiểm tra một chút, hôm nay rốt cục cũng mạo hiểm tính mạng kiểm chứng một phen, hơn nữa lại còn thành công!

Thành công! Thành công! Thành công!

Chu Tử vui mừng muốn hét to, muốn ăn mừng thật lớn. Cuối cùng, phương thức ăn mừng của nàng chính là đem kia bát thuốc tránh thai "xả giận", nhìn thấy được mảnh vỡ của bát thuốc, nhưng lại không hẹn mà đều giữ vững trầm mặc.

Triệu Trinh tốn gần nửa ngày, ở Đại doanh phía đông tiến hành sơ tuyển tân binh. Đại doanh phía đông đóng năm vạn quân lính, cuối cùng lại chỉ chọn ra hơn sáu trăm người.

Triệu Trinh muốn những tân binh này trở thành đội kì binh trên chiến trường đánh đâu thắng đó, cho nên tiêu chuẩn lựa chọn rất cao, thân thể có cường tráng không, phản ứng có nhanh nhạy không, đầu óc có tỉnh táo hay không, đây là nội dung khảo sát của cửa ải đầu tiên cần sơ tuyển.

Sau khi sơ tuyển chấm dứt, Triệu Trinh tập trung những người này lại, tiến hành một hồi phát biểu động viên. Hắn nói rất ít, nhưng lời nói như đinh đóng cột rất có khí phách, tóm lại nội dung chủ yếu chính là "Cầu phú quý trong nguy hiểm, mới có thể lập tức phong hầu."

Sau khi kết thục việc sơ tuyển ở Đại doanh phía đông, hắn dẫn một đám thị vệ thân tín phi ngựa đến nơi ở của Cấm quân của phía Bắc kinh thành, dùng hai mấy đã hoàn thành sơ tuyển.

Lúc hắn trở lại Vương phủ, màn đêm đã sớm buông xuống.

Triệu Trinh đứng bên ngoài thư cửa lớn của thư phòng, trong đầu đấu tranh mãnh liệt, rốt cuộc là nên đi gặp Chu Tử hay không gặp đây. Cuối cùng, Triệu Trinh quyết định lạnh nhạt với Chu Tử vài ngày, để cho nàng biết sủng ái của mình quan trọng đến thế nào! Hắn nhấc chân bước vào ngoại thư phòng.

Sau khi ăn qua loa vài thứ, Triệu Trinh cho gọi hai quân sư thân tín nhất là Hồ Phi Đồng và Tưởng Đức Hằng, ba người cùng nhau bàn bạc kế hoạch quân sự. Ba người vừa uống trà vừa bàn bạc, không khí rất là sôi nổi, đột nhiên Triệu Trinh nghe thấy bên ngoài có chút tranh cãi ầm ĩ, đôi lông mày thanh tú của hắn lập tức nhíu lại. Hồ Phi Đồng và Tương Đức Hằng vừa thấy sắc mặt Vương gia không tốt, biết tính tình của hắn, cũng im bặt.

Lúc này Triệu Anh Triệu Dũng dắt một nha đầu xinh đẹp áo màu vàng tiến vào.

"Chuyện gì?"

"Bẩm báo Vương gia, nha đầu này đứng ngoài thư phòng theo dõi Vương gia."

"Đánh hai mươi trượng trước, đánh xong rồi hỏi tiếp!" Triệu Trinh vuốt vuốt giữa đầu lông mày, thản nhiên nói.

Nha đầu áo vàng kia vừa nghe thế, vùng vẫy đứng lên: "Vương gia, nô tỳ là Mỹ Liên, là nha hoàn bên cạnh hai vị tiểu thư của phủ Thượng thư, là Nhị tiểu thư —"

Triệu Trinh không kiên nhẫn phất tay áo, Triệu Anh, Triệu Dũng lập tức che cái miệng đang nói lại, kéo ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, Triệu Anh lại tiến vào: "Bẩm báo Vương gia, quả thật là nha hoàn của Nhị biểu tiểu thư, nói là đến mời ngài thương lượng chuyện tiệc quần phương." (bữa tiệc mời các tiểu thư chưa chồng.)

"Đã biết."

Đáng thương Mỹ Liên. Muốn tìm phú quý trong nguy hiểm, muốn ăn mặc xinh đẹp tới quyến rũ Vương gia, ngờ đâu bị đánh cho cái mông nở hoa.

Ngày hôm sau, Triệu Trinh thu xếp công việc tới gặp Nhị biểu tỷ và Tứ biểu muội của mình.

Cao Diễm và Cao Quân sử dụng Mỹ Liên mà các nàng rất quý, lần này đang nằm ở trên giường không dậy nổi — a không, là nằm úp sấp trên giường không dậy nổi — lấy cơ hội, tóm tắt rõ ràng dễ hiểu chuyện bữa tiệc quần phương.

Triệu Trinh ngược lại không thèm để ý: "Các ngươi cứ xem mà làm đi, có gì cứ phòng thu chi mà lấy bạc. Ngày đó ta có việc không ở trong phủ, cứ để Chu Tử trong phòng ta xem qua một chút là được!" Nói xong, Triệu Trinh rời đi ngay.

Hắn bận rộn như vậy, làm sao có thời gian đến xem những nữ nhân này chơi đùa, biểu diễn. Nghĩ đến ngày tổ chức tiệc quần phương, trong Vương phủ sẽ đầy rẫy một đám oanh oanh yến yến quần áo sặc sỡ ríu ra ríu rít, Triệu Trinh rùng mình một cái — một nữ nhân đã đáng sợ như vậy, huống chi còn tụ tập đầy cả viện! Để Chu Tử đi cho biết sự lợi hại của nữ nhân đi, còn dám lên mặt đốp chát với Bổn vương hay không!

Sau khi Chu Tử quăng bể bát thuốc tránh thai, Triệu Trinh cũng không sai người bưng vào nữa. Hắn quyết định mặc cho số phận: đem chuyện này giao cho ông trời là được rồi, ta cũng không muốn cãi nhau nữa.

Chu Tử không biết được suy nghĩ của hắn, vừa mới bắt đầu thống khoái được vài ngày, liền bắt đầu lo lắng, lỡ như mang thai thì phải làm sao bây giờ a! Nàng còn chưa đầy mười bảy tuổi đó!

Hơn nữa, Vương gia làm sao có thể để nàng sinh con được!

…

Chu Tử thấp thỏm suốt năm ngày.

Trong năm ngày này, Triệu Trinh bôn ba với các tướng lĩnh của mình trong quân doanh, không có ở Vương phủ.

Sang ngày thứ sáu, Chu Tử nhìn thấy vết đỏ trên nệm giường thì kích động muốn rơi nước mắt — nguyệt tín đến rồi, không có mang thai nha! Cảm tạ trời cao, tạ ơn đất rộng, cảm tạ đạn pháo của Vương gia không bắn chuẩn.

Ngày thứ bảy, Vương gia hoàn tất việc sơ tuyển, cảm thấy Chu Tử nhất định là hối hận rồi, nói không chừng còn vừa nhớ mình vừa hối hận không thôi đâu, cho nên, lão nhân gia hắn nghênh ngang trở về Vương phủ, trực tiếp tiến vào nội viện. Mãi cho đến lúc tắm rửa xong ngồi lên giường, Triệu Trinh cảm thấy trong nháy mắt Chu Tử nhìn thấy hắn, trong ánh mắt không phải là vui mừng mà mà là hả hê khi người gặp họa.

Đến lúc ngủ, hắn rốt cục cũng hiểu rõ ràng minh bạch lý do vì sao ánh mắt Chu Tử nhìn hắn có chút hả hê rồi!

Đêm đã khuya trong phòng rất ấm áp, Chu Tử đã sớm ngủ say.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, đau thương mà mất ngủ — có thể nhìn có thể sờ… lại không thể ăn, sao có thể đau thương đến thế chứ!

Quay lại Mục lục

42. Quyển 3 – Chương 42

Chương 42:Tiệc quần phương, sơ tuyển phi tần

Triệu Trinh trằn trọc ở trên giường lăn qua lộn lại, cuối cùng ồn ào khiến Chu Tử tỉnh giấc. Chu Tử ngái ngủ hỏi Triệu Trinh: “Sao còn chưa ngủ?”

Triệu Trinh không lên tiếng, cầm tay Chu Tử đặt lên vật phía dưới của mình vẫn đang căng đau. Chu Tử mơ mơ màng màng bóp một cái, Triệu Trinh “hít” một tiếng, hút một ngụm khí lạnh.

Tay Chu Tử sờ soạng lung tung vài cái, sau đó lại nặng nề nhắm mắt lại, rất nhanh lại ngủ mất.

Triệu Trinh gấp như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên, cuối cùng ngồi dậy đốt nến, lại bắt đầu quấy rầy Chu Tử. Hắn cởi bỏ vạt áo trung y của Chu Tử, cúi đầu lần lượt hôn mút vuốt ve hai hạt phấn hồng trước ngực Chu Tử.

Cực độ khoái cảm kích thích thần kinh khiến Chu Tử giật mình tỉnh giấc. Nàng phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, thân mình vặn vẹo lung tung, nhưng lại không thể làm gì, cuối cùng đưa tay vân vê nơi đó của Triệu Trinh, thấy vừa cứng lại vừa nóng, đang mạnh mẽ dựng thẳng đứng. Chu Tử vừa muốn rút tay về, đã bị Triệu Trinh nhấn chặt lại. Hắn nhìn Chu Tử, trong ánh mắt tràn đầy cầu khẩn.

Chu Tử nhìn hắn, dưới ánh nến ánh mắt Triệu Trinh sâu đen ẩm ướt, răng trắng như tuyết cắn chặt đôi môi đỏ bừng, thoạt nhìn giống như một con cún đáng thương, lòng Chu Tử lập tức mềm nhũn, nàng hôn thật nhanh lên môi hắn, thấp giọng nói: "Nằm xuống đi!"

Triệu Trinh mừng như điên, nhanh chóng nằm xuống. Thân mình hắn nằm thẳng, ánh mắt vẫn nhìn Chu Tử không chớp mắt.

Trong lòng Chu Tử có loại cảm giác thỏa mãn, dùng tay giúp hắn giải tỏa trước, sau đó vươn đầu lưỡi liếm liếm, Triệu Trinh rên rỉ một tiếng: "Chu Tử, nhanh một chút, được không?" Giọng của hắn thật thấp, vẻ mặt khó nhịn, nhìn qua nhìn lại giống như là đang làm nũng.

Chu Tử cúi đầu cố gắng ngậm đỉnh đầu của hắn.

Mấy ngày kế tiếp, Triệu Trinh giống như đứa trẻ có được món đồ chơi mới, càng không ngừng quấn lấy Chu Tử, bắt Chu Tử thử nghiệm mấy kiểu mới mà nàng nói lúc trước. Chu Tử rất là không nguyện ý, nhưng Triệu Trinh lại như đứa bé quấn lấy Chu Tử, cuối cùng luôn luôn có thể được như ý. Lúc này, Chu Tử nhắc lại chuyện đã nói, muốn gặp Chương Kỳ một lần.

Triệu Trinh gần đây đang chơi đùa gì đó với Nhị hoàng tử, bận rộn muốn phân thân, không rảnh ở bên nàng, nên bảo Triệu Phúc và Ngân Linh đi cùng Chu Tử.

Chương Kỳ nhận được thiệp mời do Triệu Phúc đưa tới, theo thời gian hẹn gặp đến quán trà gặp Chu Tử.

Hắn vừa đẩy cửa phòng trà, đã nhìn thấy Chu Tử đang đứng ở bên trong, mỉm cười nhìn mình. Hôm nay Chu Tử mặc áo lụa trắng vạt chéo và váy lụa màu xanh lục, trên mái tóc đen mượt như mây chỉ cài một cây trâm vàng hình hoa hồng, thoạt nhìn không mang vẻ tầm thường, chỉ cảm thấy vô cùng thanh lệ, khó tô khó vẽ.

Tim Chương Kỳ vừa nhảy thịch một cái, đang muốn mở miệng nói chuyện, Chu Tử đã nhún người với hắn thật thấp: "Chương đại ca, Chu Tử xin thỉnh tội với huynh!"

(Sau nhiều việc, 2 người này đã thân thiết hơn nên đổi xưng hô thành huynh – muội nhé!)

Chương Kỳ cũng cười, vươn tay nâng nàng dậy, nói: "Chớ vội, ngồi xuống trước rồi hẵng nói!" Chương Kỳ là người thông minh, sau khi hắn về nhà, nghe được đầu đuôi sự tình từ mẫu thân và người làm, thoáng nghĩ một chút, liền đoán được là do Chu Tử giở trò quỷ.

Hắn là người thông suốt, cũng chẳng để bụng đến những thứ này, ngồi xuống đối diện Chu Tử, lại cười nói: "Ngược lại ta nên trịnh trọng cảm ơn muội. Nhờ sự cố đó, bây giờ gia phụ đã thành thật yên ổn ở nhà rồi khiến cho gia mẫu rất là vui vẻ!"

Hắn vừa nói như vậy, Chu Tử càng cảm thấy ngượng ngùng hơn, lại trịnh trọng xin lỗi Chương Kỳ, cuối cùng nói muốn trả lại những thứ đồ lừa được cho Chương Kỳ. Chương Kỳ hiện nay đã là ông chủ lớn của Chương Phúc Ký, cửa hàng trải rộng khắp Đại Kim, làm gì để ý đến chút đồ này, vô luận có nói như thế nào cũng không cần. Cuối cùng, thấy Chu Tử thật thành khẩn, hắn đành phải nhận lấy.

Trước khi chuẩn bị rời đi, Chương Kỳ thừa dịp lúc Triệu Phúc và Ngân Linh đi xuống lầu chuẩn bị xe ngựa, lặng lẽ hỏi Chu Tử: "Hiện nay muội đã có hộ thiếp?"

Chu Tử không hiểu ý tứ của hắn, mờ mịt gật gật đầu.

Gương mặt thanh tú của Chương Kỳ rất là nghiêm túc, gật đầu nói: "Vậy thì tốt rồi!" Hắn chấm nước trà bắt đầu viết lên bàn: "Ta đem những thứ này đổi thành bạc, xem như là muội góp vốn vào chi nhánh bạc ta sắp sửa mở ở Long Châu."

Chu Tử sửng sốt, Chương Kỳ lấy tay nhẹ nhàng vuốt, trên bàn chỉ còn lại chút vết nước đọng lại.

"Sau này ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với muội!"

***

Hiệu suất làm việc của Nhị biểu tiểu thư và Tứ biểu tiểu thư quả thật rất cao, sau khi Chu Tử trở về Vương phủ, đã thấy Vương phủ trở thành một biển hoa muôn hồng nghìn tía rồi.

Nàng và Ngân Linh vừa đi vừa thưởng thức hoa đào hồng phấn, các loại mẫu đơn cùng với nhiều kỳ hoa dị thảo. Chu Tử không hiểu những thứ này, bèn thỉnh giáo Ngân Linh: "Không phải chưa tới mùa sao, làm sao có được những thứ này?"

Ngân Linh thường ở kinh thành, tất nhiên hiểu được những thứ cong cong lượn lượn ở nơi nhà cao cửa rộng này, cười nói: "Đó không phải là hoa, tất cả đều là bạc!"

Nguyên lai trong thành Kim Kinh này, có nhà đặc biệt trồng hoa trái mùa, chẳng qua giá tiền cao đến khó tin, chỉ khi những nơi nhà cao cửa rộng, gia tộc quyền quý, phú thương gia giàu có cần trang hoàng mới có thể mua.

Hiện tại mặc dù đã là cuối tháng hai, nhưng Kim Kinh vẫn còn lạnh thấu xương, những cánh hoa xinh đẹp mỏng manh này sợ là không kéo dài được vài ngày.

Chu Tử cũng có chút cảm thán.

Ngân Linh thực không cho là đúng nói: "Vương gia ngược lại cũng không sợ hai vị biểu tiểu thư bày biện hoa cỏ, trang hoàng tốn kém như vậy đâu!"

Chu Tử rất có lòng phổ cập kiến thức: "?"

Ngân Linh trịnh trọng giải thích: "Vương gia của chúng ta có bổng lộc của Thân vương, có thu thuế từ đất phong, có các loại tiền thuế từ thành Nhuận Dương, ngài ấy Nam chinh bắc chiến, được Thánh Thượng ban thưởng rất nhiều, chức vụ của ngài lại cao, luôn có bạc mà tiêu… Tóm lại, có không ít bạc…"

Lúc này Chu Tử mới biết thì ra Triệu Trinh còn là một ông chủ giàu có rất nhiều ngân lượng!

"Vương gia chúng ta trừ ngươi ra, không có nữ nhân khác, cũng không có con cháu, nương nương trong cung cũng chỉ ỗi ngài ấy lại không có yêu cầu ngài ấy cái gì cả, bản thân ngài ấy lại không có thời gian ra ngoài tiêu bạc, đổi lại là ai cũng sẽ tích lũy được núi vàng núi bạc đấy!" Ngân Linh nói tiếp, "Thế tử tương lai có người phụ thân như vậy, thật là có phúc a! Nếu là một nam tử ngày ngày ăn chơi đàng điếm thê thiếp thành đàn thử xem, thì núi vàng núi bạc cũng bị tiêu hết!"

Chu Tử yên lặng nghe. Triệu Trinh dù có núi vàng núi bạc, cũng là dành cho Thế tử tương lai và Vương phi tương lai của hắn thôi, chả có quan hệ gì đến nàng cả. Chu Tử lại nghĩ đến câu nói mà Chương Kỳ trước khi đi hỏi nàng "Hiện tại muội đã có hộ thiếp?", trong lòng có chút toan tính, cũng có chút buồn bực, vẫn nghe Ngân Linh nói chuyện.

Ngân Linh biết mình và Triệu Phúc đã được Vương gia giao cho Chu Tử, sợ là tương lai sẽ đi theo Chu Tử cả đời, cho nên Chu Tử khi có hỏi, chỉ cần có thể nói, nàng đều biết được bao nhiêu bèn nói bấy nhiêu, có thể nói là tình báo viên tốt nhất của Chu Tử.

Mãi đến khuya, Triệu Trinh mới trở về Tùng Đào Uyển.

Hôm nay nguyệt tín của Chu Tử đã hết, Triệu Trinh nhân cơ hội cuồng hoan thỏa thích một hồi, cuối cùng dưới vây hãm của mình, khiến Chu Tử kiệt sức.

Trước khi ngủ, hắn mới nhớ đến tiệc quần phương ngày mai, liền dặn dò Chu Tử: "Bữa tiệc quần phương ngày mai, ngươi giúp ta xem thử khuê tú nhà ai có thể làm Vương phi, ừm, cả trắc phi nữa, tốt nhất là hỏi Nhị biểu tỷ để lấy danh sách khuê tú được mời đến phủ."

Một lát sau, hắn lại bổ sung một câu: "Phải viết tên và chức vị của phụ mẫu họ lên trước."

Chu Tử cúi đầu dạ một tiếng.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Tuy rằng thân thể mệt mỏi, nhưng đầu óc Chu Tử lại thanh tỉnh, vô luận như thế nào cũng không ngủ được. Nàng kéo cánh tay Triệu Trinh để qua ở một bên, sau đó khoác áo đứng lên. Nàng mở cửa sổ, ngồi xuống ghế Quý phi ở trước cửa sổ.

Bên ngoài không có ánh trăng, tối tăm mịt mù, ngọn gió đêm mang theo khí lạnh thổi thẳng vào. Ngày tuyển phi càng lúc càng gần, mãi cho đến hôm nay, Chu Tử mới tỉnh táo biết được, ngày mai chính là ngày

Triệu Trinh tuyển chọn Vương phi và trắc phi. Chu Tử lấy cái hộp nhỏ đựng ngân lượng của mình ra, trong bóng đêm vắng lặng ngồi ở nơi đó sờ rồi lại vuốt. Đây mới là tài sản thuộc về nàng a, những thứ khác, cái gì nàng cũng không có, chỉ có bản thân nàng…

Sáng sớm, Chu Tử bị gọi vào chính phòng gặp hai vị biểu tiểu thư.

Vào chính phòng, sau khi hành lễ, Chu Tử liền đứng yên một chỗ, chờ hai vị biểu tiểu thư mở miệng trước.

Lần này hình như tâm tình Cao Diễm có vẻ rất tốt: "Ngọc Liên, sao còn không mang ghế cho Chu Tử cô nương?"

Chu Tử thụ sủng nhược kinh, vội nói "Không dám ạ!"

Cao Diễm ỷ vào thân phận của mình, cũng không nhiều lời, nói thẳng: "Trinh biểu đệ có dặn dò gì không?"

Chu Tử cúi đầu nói: "Bẩm biểu tiểu thư, Vương gia đã căn dặn: muốn lấy danh sách các vị quý nữ đến dự tiệc ở Vương phủ, phải viết tên và chức vụ của phụ mẫu mỗi người lên trước ạ."

"Vậy à!" Cao Diễm nâng chung trà lên khẽ nhấp một ngụm, "Đã sớm chuẩn bị xong rồi, hôm nay phái người đi đối chiếu thực tế rồi, sau khi thẩm tra xong sẽ giao cho Trinh biểu đệ."

Cao Quân ở bên cạnh vẫn không hề lên tiếng, biểu tình trên mặt rõ ràng chính là mất hứng. Cao Diễm nhìn nàng một cái, trong lòng hừ một tiếng. Kể từ lần gặp mặt đó, Trinh biểu đệ nói những lời này: "Ta có việc không ở trong phủ, cứ để cho Chu Tử trong phòng ta giúp ta xem qua là được", thì sau khi trở về viện, vị Tứ muội muội này liền có chút không bình thường. Có lúc vụng trộm mỉm cười, có khi lại âm thầm trừng mày trợn mắt.

Vui vẻ như vậy, sợ là nàng ta nghĩ rằng Trinh biểu đệ không coi trọng mấy quý nữ kia, cho là muốn chọn nàng ta làm Vương phi; về phần không vui, sợ là vì thấy Trinh biểu đệ sủng ái Chu Tử quá mức, nên trong lòng bất mãn thôi.

Bên này Cao Diễm không nói, Cao Quân lại hỏi: "Chu Tử, ngươi định giúp Vương gia tuyển chọn thế nào đây?"

Nàng rất ít nói chuyện, giọng nói rất thấp, như tiếng muỗi vo ve, Chu Tử vểnh tai mới miễn cưỡng nghe được lời của nàng ta. Suy nghĩ một chút, sau đó Chu Tử đáp: "Bẩm biểu tiểu thư, nô tỳ chính là đang muốn thỉnh giáo."

Cao Quân quét mắt liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: "Bảo một con tiện tỳ đến tuyển chọn quý nữ, Trinh biểu ca thật đúng là…"

"Tứ muội muội!" Cao Diễm cắt đứt lời nàng, "Mọi người cũng đang đến rồi, chúng ta nên đi ra ngoài nghênh đón thôi!"

Cao Quân hậm hực đứng lên, vài nha hoàn bên cạnh nàng lập tức tiến đến hầu hạ, người thì sửa sang lại xiêm y, người thì giúp nàng phủ thêm áo choàng lông chồn, người thì tiến lên dìu nàng, người thì chuẩn bị lò sưởi cầm tay, người thì trang điểm lại, nhìn như hỗn loạn, kì thực lại rất có thứ tự.

Cao Diễm đã biết phái đoàn chăm sóc của vị Tứ muội muội này rất lớn, lên trước kéo Chu Tử nói: "Chu Tử, hai ta đi trước thôi!"

Chu Tử vội lui nhường một bước, khiêm nhường cúi đầu, chờ hai vị biểu tiểu thư đi trước. Sau khi Cao Diễm và Cao Quân cùng đám nha hoàn bà vú vây quanh cất bước đi, nàng mới theo sau.

Trong phút chốc bước ra cửa lớn của chính phòng, Chu Tử bi ai nghĩ: Mình có thể cố gắng chịu nhục đến vậy được, thật là lợi hại a!

Chu Tử vừa bị gọi đi, Triệu Trinh liền đi ra ngoài. Kế hoạch của hắn và Nhị hoàng tử Triệu Chính đã sắp nhìn thấy kết quả rồi.

Chuyện gì Triệu Trinh cũng luôn thích suy xét kỹ lưỡng thật tốt sự tình trước, cân nhắc mọi tình huống có thể xảy ra, sau đó lên kế hoạch cụ thể, rồi tiến hành theo từng bước. Giống như lần này, hắn và Triệu Chính

từng bước thâm nhập trước, sau đó từng bước làm cho tan rã, lại "nội ứng ngoại hợp", cuối cùng "bắt giặc phải bắt tướng", một chiêu liền xong việc!

Hiện tại, bọn họ đã tiến hành đến bước "từng bước làm tan rã", rất quan trọng, quyết không thể khinh nhờn.

Ngày hôm nay, tới tham gia tiệc Quần phương đều là không hổ là danh môn quý nữ trong kinh thành, ăn mặc lại càng tranh đua khoe sắc, Chu Tử yên lặng đi theo sau Cao Diễm và Cao Quân, được một phen mở mang tầm mắt. Nàng cũng không tin Triệu Trinh thật sự đem chuyện tuyển phi này giao cho nàng quyết định, cho nên chỉ đến thưởng thức quan sát thôi.

Trong "Bài thơ nhỏ" của Biện Chi Lâm từng viết: "Em đứng trên cầu ngắm cảnh quang, trên lầu trông cảnh lại ngắm em." (*)

(*) Biện Chi Lâm (1910-2000) quê tỉnh Giang Tô, là nhà thơ, dịch giả Trung Quốc. Năm 1929 học tiếng Anh tại Đại học Bắc Kinh và bắt đầu làm thơ. Phong cách thơ gần với phái tượng trưng, chú ý đến âm tiết hoàn chỉnh, văn tự lạ và khéo.

"Bài thơ nhỏ" gồm 4 câu:

Em đứng trên cầu ngắm cảnh quang,

Trên lầu trông cảnh lại ngắm em.

Vầng trăng làm đẹp nhà em đó,

Em làm tươi đẹp giấc mộng người.

Chu Tử đang lẳng lặng nhìn những danh môn quý nữ đến dự tiệc này, những quý nữ tin tức linh thông kia cũng lặng lẽ quan sát lại nàng. Các nàng đã sớm biết, cô nương ăn mặc như nha đầu đứng sau Cao Nhị tiểu thư và Cao Tứ tiểu thư, chính là nha đầu thông phòng được Nam An vương Triệu Trinh sủng ái nhất, tên gọi là Chu Tử. Những quý nữ này cũng vô cùng tò mò về nàng.

Kết quả lại không như Chu Tử đoán, buổi tối Triệu Trinh trở về Tùng Đào Uyển, cầm lấy danh sách kia tỉ mỉ xem qua một lần, sau đó nsoi với Chu Tử: "Chuẩn bị bút và mực đỏ."

Chu Tử chuẩn bị bút mực xong, Triệu Trinh cầm bút lên, chấm mực đỏ, viết lên chữ:

"Vương phi: Tiểu thư con chính thất của phủ Vương Thừa Tướng." ở hàng thứ nhất.

Và "Trắc phi: Ngũ tiểu thư con chính thất của Lại bộ thị lang Nhạc Liên Quan." ở hàng thứ năm.

Viết xong, Triệu Trinh liếc nhìn Chu Tử một cái: "Chu Tử, còn muốn để ai làm trắc phi nữa?"

Chu Tử lúc này tâm như đao cắt, làm sao nói nên lời, chỉ yên lặng không nói.

Triệu Trinh cười nói: "Vậy tự ta đây tuyển thôi!"

Hắn lại đặt bút ở hàng thứ mười sáu:

"Trắc phi: Đại tiểu thư con chính thất của Chính nghị Đại phu Mao Thuận Đào"

Su đó đem bút đưa cho Chu Tử: "Mệt chết Lão tử mà!"

Chu Tử cầm lấy, bước ra ngoài rửa bút.

43. Quyển 3 – Chương 43

Chương 43: Âm thầm tranh đấu, huynh đệ hòa hợp

Sau khi rửa sạch mực đỏ trên cây bút lông sói, Chu Tử không trở về phòng, mà đứng ngẩn người.

Nhị biểu tiểu thư Cao Diễm bất kể là làm chuyện gì, luôn muốn làm thật tốt.

Trong nội viện Tùng Đào Uyển cũng trang hoàng không ít hoa cỏ. Tùng Đào Uyển vốn lấy cây thông làm chủ đạo, cái tên lấy từ ý "Từng đợt tiếng thông reo". Cao Diễm cho trồng thêm mấy gốc hoa đào, hoa đào màu hồng phấn nở trong gió đêm, trong không khí lạnh khẽ run lẩy bẩy, đoán chừng đến ngày mai sẽ bị đông lạnh mà héo rũ.

Chu Tử sớm quen với cái rét lạnh của phương bắc rồi. Nhưng cành hoa đào nở sớm này đã quen với cuộc sống ấm áp trong nhà kính, làm sao có thể sống sót trong gió rét đầu xuân tháng hai chứ?

Triệu Trinh muốn đi tắm, chờ Chu Tử lấy quần áo ình, đợi hơn nửa ngày, không thấy Chu Tử vào, bèn đi ra ngoài tìm Chu Tử. Hắn vừa đi đến cửa chính đường đã thấy Chu Tử.

Chu Tử đứng trước một cành đào ở trong sân, dường như đã đứng đó được một lúc lâu rồi. Không biết tại sao, Triệu Trinh cảm thấy nhìn bóng lưng Chu Tử rất cô đơn, rất hiu quạnh, nhưng lại rất kiên cường. Hắn đột nhiên có một loại cảm giác, giống như Chu Tử cách mình rất xa rất xa, không thể lại gần, không thể đuổi kịp. Triệu Trinh đột nhiên cảm thấy rất áp lực, rất khó chịu, hắn bước lên phía trước, từ phía sau ôm chặt lấy Chu Tử.

"Làm sao vậy?" Chu Tử nghiêng mặt mỉm cười hỏi.

"Trở về đi!"

"Vâng."

Triệu Trinh liền nắm lấy tay Chu Tử, bước vào trong phòng.

Sau khi vào phòng, Triệu Trinh thấy tâm tình Chu Tử dường như có chút suy sụp, nên cũng không làm phiền nàng, tự mình đi tìm trung y đồ lót này nọ để tắm rửa…

Có bao giờ hắn tự mình quan tâm đến mấy thứ này chứ, bình thường đều do Chu Tử chuẩn bị cho hắn, vì vậy không cần biết đúng sai, mở ngăn tủ ra tùy tiện vơ đại vài món ra, cầm lấy rồi bước đi.

Chu Tử vội nói: "Để nô tỳ xem lại một chút!"

Triệu Trinh liền nhét mấy thứ y phục kia cho Chu Tử.

Chu Tử bước đến dưới ánh đèn, vừa nhìn đã phát hiện mấy thứ trung y tiết khố này đều là những bộ mình may cho Triệu Trinh khi ở trên thuyền. Lúc Triệu Trinh đi Tây Bắc, Chu Tử cũng thu dọn xếp mấy bộ y phục này vào trong hành lý của hắn. Triệu Trinh ở Tây Bắc mặc suốt năm tháng, y phục của hắn đều là do thân binh giặt, tay của nam nhân thô, hơn nữa tơ lụa không bền chắc, những y phục này đã trở nên càng mỏng hơn rồi, dưới ánh nến có vài chỗ nhìn như trong suốt.

Chu Tử cầm mấy bộ y phục này, cảm xúc trong lòng ngổn ngang trăm mối, nhất thời không thốt ra lời.

Triệu Trinh có chút không kiên nhẫn, túm lại y phục bước đi: "Có gì mà xem? Ta vẫn mặc bình thường, có gì đâu chứ!"

Chu Tử đuổi theo: "Mấy bộ này đều đã cũ rồi, thay cái mới đi!"

"Vậy ngươi nhanh chóng làm cho ta đi!" Triệu Trinh vừa đi vừa nói.

Chu Tử nhìn theo bóng lưng cao gầy khỏe mạnh của hắn, không nói gì.

Đêm đó, Triệu Trinh cảm thấy Chu Tử dường như mềm dịu rất nhiều, bình thường phải thúc giục ba bốn bận mới chịu làm, hiện tại bây giờ chỉ thuận miệng nói ra, Chu Tử liền nghe theo hắn. Triệu Trinh cảm thấy thực hạnh phúc a, thực thỏa mãn a, sau khi xong chuyện, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Chu Tử chờ hắn ngủ thật sâu, lúc này mới đứng dậy thắp nến, dưới ánh nến lẳng lặng ngắm nhìn Triệu Trinh. Lúc hắn mới từ Tây Bắc trở về, gương mặt hơi đen, có chút thô nữa, nhìn giống như trở nên chín chắn, nhưng qua vài ngày, lại khôi phục không ít, làn da lại mịn màng hơn, cũng trắng ra một chút, ngũ quan trên mặt dường như cũng mềm mại hơn, thoạt nhìn lại có chút ngây thơ như trẻ con.

Dường như ở trong mộng hắn đang tức giận với ai, lông mày nhíu chặt, như đang nảy sinh điều gì ác độc. Triệu Trinh ngủ rất ngoan, cũng không ngáy, cho dù là mệt mỏi cực kỳ, hoặc là tư thế không đúng, cũng chỉ có hô hấp nặng nề một chút mà thôi. Hắn chưa bao giờ nói nói mớ, lúc ngủ thì miệng cũng giống như lúc tỉnh, luôn ngậm chặt, một chút lời thừa nào cũng không nói. Lúc vừa ngủ, Triệu Trinh luôn ôm chặt Chu Tử, tay chân đều phải quấn lấy, nhưng một khi ngủ say, sẽ giang tay sải chân trên giường lớn, vô cùng thản nhiên vô tư, tuyệt không giống hắn lúc bình thường.

Chu Tử ngồi đó, hết xem rồi lại nhìn, mãi cho đến khi nơi xa xa truyền đến vài tiếng gà gáy sáng, lúc này mới tắt nến, chui vào ổ chăn. Nàng nghiêng người gối lên cánh tay Triệu Trinh, khoác tay lên người Triệu Trinh, đùi phải cũng gác lên đùi Triệu Trinh, nhẹ nhàng mà vuốt ve, cảm thụ được khoái cảm gai gai tê tê khi da thịt tiếp xúc.

Triệu Trinh đang mơ thấy mình và Thái tử đang tranh cãi nói lý, đột nhiên cảnh trong mơ thay đổi, mơ thấy Chu Tử đang cưỡi trên người mình. Một khoái cảm mãnh liệt đánh úp tới, hắn rất nhanh đã tỉnh lại, lật người ép chặt Chu Tử dưới thân…

Buổi sáng, Chu Tử viết một tờ giấy, xếp lại nhét vào tay áo, sau đó mang Ngân Linh và Triệu Phúc đi dạo phường Trạng Nguyên. Đi dạo loanh quanh rồi đến tiệm Chương Phúc Ký, Chu Tử biết trong khoảng thời gian này Chương Kỳ còn ở trong kinh thành, hẳn là đang ở trong tiểu hoa viên phía sau Chương Phúc Ký, liền trực tiếp xưng tên muốn gặp ông chủ.

Đúng lúc Chương Kỳ cũng đang ở đây, nhanh chóng đi ra. Vừa nhìn thấy Chu Tử, rất là vui vẻ, đưa Chu Tử cùng Triệu Phúc và Ngân Linh mời vào nơi ở của hắn phía sau cửa hàng.

Sau khi uống trà được một lát, Chương Kỳ mời ba người Chu Tử đi dạo vườn hoa xem con rùa ngàn năm mà hắn nuôi.

Chương Kỳ dẫn Chu Tử đi phía trước, Triệu Phúc và Ngân Linh đi theo phía sau. Cuối con đường mòn của vườn hoa là một ngã rẽ, Chương Kỳ cùng Chu Tử đi đằng trước. Chu Tử thấy Triệu Phúc và Ngân Linh còn chưa theo kịp, lấy mảnh giấy đã giấu kín trong ống tay áo đưa cho Chương Kỳ.

Chương Kỳ hơi hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh. Hắn vừa mỉm cười giới thiệu cảnh trí trong vườn hoa, vừa hồi tưởng lại trong khoảnh khắc được chạm vào bàn tay mềm mại dịu dàng kia, không khỏi có chút tâm thần rung động.

Sau khi Chu Tử cáo từ, Chương Kỳ lấy mảnh giấy kia ra, đọc một mạch xong lập tức xé nát ném vào xọt rác.

Ngày một tháng ba là sinh nhật của Nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương – Triệu Chính, ba vị hoàng tử đã trưởng thành ở trong kinh: Thái tử, Bắc Tĩnh vương và Nam An vương đều tề tụ ở phủ Bắc Tĩnh vương, dưới mái hiên trong vườn hoa uống rượu nghe hát.

Mặc kệ trong lòng ba huynh đệ có bao nhiêu suy tính âm thầm nào, nhưng nhìn qua lại vạn phần hòa thuận.

Thái tử Triệu Trực là do Nhan Hoàng hậu sinh ra, là trưởng tử của đương kim Thánh Thượng, là một người thân thiện, rất thương yêu đệ đệ, rất có phong thái của huynh trưởng.

Nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương – Triệu Chính là do Hàn Đức phi sinh ra, được phong đất ở Bắc Cương, nhưng vì được Thánh Thượng yêu thương nhất, bên ban cho phủ đệ ở kinh thành, bởi vậy vẫn luôn ở tại Kim Kinh, không đến nơi đất phong. Hắn tuổi trẻ anh tuấn nhiều tiền đa tình, lại rất hiểu phong tình, lại hào phóng, gặp được nữ nhân mình thích liền dùng mọi biện pháp để đem về nhà cất giấu, ở trong phủ hắn, từ xinh đẹp phương Bắc đến giai lệ phương Nam, oanh oanh yến yến nhiều không đếm xuể, chính hắn cũng không rõ mình rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân.

Tam Hoàng tử Nam An vương – Triệu Trinh do Cao Quý phi sinh ra, đất phong ở Nam Cương, năm trước vừa được Thánh Thượng triệu về kinh thành. Trong ba huynh đệ, hắn là người trầm mặc ít nói nhất, tính tình cực vì ngang ngược, hắn mà nổi giận thì ngay cả phụ hoàng của bọn họ cũng phải nhường nhịn ba phần, chứ đừng nói gì tới Thái tử và Bắc Tĩnh vương. Bất quá, mấy năm nay hắn luôn dẫn binh chinh chiến ở biên cương, tính tình cũng được mài giũa đi rất nhiều, mặc dù vẫn không thích nói chuyện, vẫn rất thâm trầm, nhưng lại nguyện ý lui tới gặp gỡ người khác.

Rượu nguyên chất cùng mỹ nhân, là kết hợp làm say lòng người nhất, hơn nữa âm nhạc đặc sắc, ba huynh đệ uống cạn hết ly này sang ly khác đến say khướt.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một nha hoàn trong phủ Bắc Tĩnh vương lảo đảo chạy vội tới, quỳ sấp ở trước mặt Triệu Chính, khóc lóc: "Bẩm báo Vương gia, Doãn di nương sinh non!"

Triệu Chính lập tức đứng lên, vội vàng nói: "Ta đi một chút sẽ trở lại." Rồi đi về hướng hậu viện.

Nam An vương Triệu Trinh không giỏi kiềm chế, ngồi không ở đây chờ đợi lâu như vậy, đã sớm không thể nhẫn nại được nữa, nghiêm mặt ngồi ở đó, không nói một lời.

Rốt cục Bắc Tĩnh vương cũng trở ra, vô cùng thành khẩn nói xin lỗi, sau đó ba huynh đệ lần lượt nâng chén, tiếp tục uống mừng.

Đêm khuya trở lại phủ của mình, Triệu Trinh gọi Triệu Hùng ở ngoài phòng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Hùng cúi đầu bẩm báo: "Trong phủ Bắc Tĩnh Vương gia có một tiểu thiếp họ Doãn, mang thai, bị tỳ nữ của Tống trắc phi đẩy ngã, sinh non." Nói xong, hắn lại bổ sung một câu: "Doãn di nương này lúc trước chính là Lục Hà trong phủ của chúng ta, tỳ nữ của Tống trắc phi kia, mặt ngoài là người do Hứa trắc phi đặt bên cạnh Tống trắc phi, trên thực tế là người của Bắc Tĩnh vương phi."

Triệu Trinh đứng dậy, thong thả đi tới đi lui ở trong phòng. Hắn vốn cho là hôm nay Triệu Chính là cố ý diễn trò ở trước mặt Thái tử, nào ngờ bên trong là thật sự hỗn loạn.

"Hiện tại trong phủ Bắc Tĩnh vương ai được sủng ái nhất?" Hắn dừng lại hỏi.

Triệu Hùng nghĩ một chút rồi đáp trả: "Lúc trước là Lục Hà, hiện tại Bắc Tĩnh vương sủng ái nhất một ca nữ nhỏ, tên là Bích Nương."

Triệu Trinh gật đầu, nói: "Được rồi, ngươi lui xuống đi!" sau khi Triệu Hùng rời khỏi, Triệu Trinh sai người mang lên một chén trà đậm, hơi nóng một chút. Sau khi trà được bưng lên, Triệu Trinh đầu tiên là ngậm vài hớp súc miệng, sau đó đem lá trà bỏ vào miệng nhai nhai, cuối cùng thấy đã không còn mùi rượu, lúc này mới đi đến Tùng Đào Uyển.

Dạo này Triệu Trinh luôn cảm thấy Chu Tử dường như hay lặng lẽ chăm chú nhìn hắn, nhưng một khi hắn chú ý tới, ánh mắt Chu Tử lập tức dời đi chỗ khác. Hơn nữa, Chu Tử trở nên dịu dàng với hắn hơn, bảo gì thì làm nấy, lúc trên giường làm chuyện đó cũng cực kỳ mềm mại đáng yêu, khiến Triệu Trinh liên tiếp hưởng thụ đến đỉnh điểm, cảm giác cực kỳ sảng khoái.

Triệu Trinh cho rằng tất cả là do mình là nam nhân có sức hấp dẫn lớn như ánh hào quang tỏa xa vạn trượng, hơn nữa còn do Chu Tử trưởng thành hiểu chuyện, có lương tâm, biết báo đáp hắn. Hắn quyết định sẽ đối xử tốt với Chu Tử hơn chút nữa.

Trở lại Tùng Đào Uyển, vừa tới cửa nội viện, Triệu Trinh đã nhìn thấy ánh sáng hắt ra từ trong cửa sổ. Hắn nhớ rõ đã sắp đến giờ Dần, sao Chu Tử còn chưa ngủ?

Triệu Trinh cho Triệu Anh và Triệu Dũng lui xuống, tự mình bước vào nội viện. Vào trong phòng ngủ, dưới ánh nến hắn nhìn thấy Chu Tử đến ngồi trên ghế Quý phi may quần áo, trong lòng lập tức trở nên mềm mại vạn phần, nhẹ bước qua, ngồi xuống bên cạnh Chu Tử: "Sao còn chưa đi ngủ?"

Chu Tử ngẩng đầu ôn nhu nhìn hắn: "Nô tỳ muốn may xong bộ trung y này."

Triệu Trinh kề sát vào nhìn, thì ra là một bộ trung y của nam tử bằng lụa trắng, Chu Tử đang thêu một khóm trúc xanh sau cổ áo. Hắn cầm quần lót lên nhìn, lưng quần cũng thêu một khóm trúc xanh.

Triệu Trinh nhìn khóm trúc xanh kia, lại nhìn Chu Tử, trong lòng không khỏi ngọt ngào, cảm thấy Chu Tử thật sự là yêu mình đến cực điểm, ngay cả trên nội y cũng thêu khóm trúc, muốn mình thời thời khắc khắc đều nhớ đến nàng.

Giọng nói của hắn lập tức cũng trở nên càng thêm ôn nhu: "Hai ta mỗi ngày đều ở cùng nhau, có cần phải như vậy không?" Triệu Trinh nghĩ sau khi hoàn tất mọi chuyện trong kinh, hắn liền mang theo Chu Tử trở về Nam Cương, vậy không phải là ngày ngày ở gần nhau sao.

Chu Tử ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng như ánh sao, lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên má phải: "Nô tỳ muốn làm thêm mấy bộ cho ngài, mấy bộ trước kia làm cho ngài cũng sắp không thể mặc nữa rồi."

Triệu Trinh nhất thời cảm thấy vô cùng ấm áp, đầu óc choáng váng, giống như đang bay ở giữa không trung, hắn dứt khoát nằm xuống ghế Quý phi Chu Tử đang ngồi: "Chu Tử, ta ngủ ở chỗ này chờ ngươi."

Chu Tử vội nói: "Để nô tỳ đi lấy cái gì đó đắp cho ngài!" Nàng buông công việc trong tay, đến trên giường cầm cái chăn mỏng đi tới, lúc này mới phát hiện Triệu Trinh đã ngủ rồi.

Chu Tử đem chăn đắp cho Triệu Trinh, ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh, tiếp tục thêu khóm trúc.

Triệu Trinh đã báo tên tuổi của Vương phi và hai vị trắc phi cho Tông Nhân Phủ rồi, ít ngày nữa thánh chỉ tứ hôn sẽ ban xuống.

Những ngày còn lại của Chu Tử không nhiều lắm, nàng muốn làm thêm vài thứ cho hắn.

Quay lại Mục lục

44. Quyển 3 – Chương 44

Chương 44: Sau đợt rối ren, người ấy đã không còn đây

Hôm nay là ngày hai mươi tháng ba âm lịch, cho dù là ở phía bắc thành Kim Kinh thì nhiều loại hoa cũng đã nở rộ như gấm. Nơi nơi cả trong lẫn ngoài thành Kim Kinh đều nở rộ những bụi hoa Nghênh xuân (*) vàng nhạt, Đinh hương, liễu xanh cũng đều nẩy mầm, trên những hàng cây Bạch dương thì treo đầy từng chùm từng chùm hoa — khắp nơi trong thành ngoài thành đều tràn ngập cảnh xuân.

Đối với dân chúng mà nói, tin tức lớn nhất trong thành Kim Kinh hôm nay chính là Hoàng thượng chỉ hôn cho Nam An Vương gia.

Chính phi tương lai của Nam An vương là con gái dòng chính của trưởng tử của Vương Thừa tướng, cũng chính là cháu gái ruột của Vương Thừa tướng, tên gọi Vương Băng Ngọc. Nghe nói năm nay Vương Băng Ngọc vừa tròn mười lăm, đoan trang nhã nhặn, nhất là có khí phái của một vị quý nữ nhà quyền quý.

Trắc phi tương lai có hai vị. Một vị là ngũ tiểu thư do phu nhân của Lại bộ Thị lang Nhạc Liên Quan sinh ra, tên gọi Nhạc Mẫn San; một vị còn lại là nữ nhi duy nhất do chính thất của Chính nghị Đại phu Mao Thuận Đào sinh, tên gọi Mao Vân Lam. Hai vị tiểu thư này đều tròn đôi tám (16), xinh đẹp như hoa như ngọc, cũng được coi là quý nữ trong thành Kim Kinh.

Phủ Nam An vương do Nhị biểu tiểu thư Cao Diễm chủ trì vô cùng náo nhiệt, sau khi Nam An Vương gia Triệu Trinh tiếp chỉ liền tiến cung tạ ơn.

Gần như cùng lúc hắn vào cung tạ ơn thì Vương phi tương lai cùng hai vị trắc phi của hắn cũng vào cung. Chẳng qua Nam An Vương gia phải đi Đại chính điện tạ ơn Đương kim Thánh Thượng chính là phụ hoàng của hắn, mà thê thiếp tương lai của hắn đều theo mẫu thân bọn họ đi đến Ngọc Khôn cung để tạ ơn Nhan Hoàng hậu. Tạ ơn Hoàng hậu đã ban hôn xong, sau đó ba vị quý nữ này lại cùng mẫu thân của họ đi đến Thanh Vân điện ở Tây cung, bái kiến Cao Quý phi ở Thanh Vân điện.

Tối hôm đó, trong cung tổ chức tiệc ban thưởng, trong bữa tiệc Triệu Trinh gặp được thê thiếp tương lai của mình. Hắn lơ đễnh liếc nhìn, đại khái cũng có ấn tượng với Vương phi và trắc phi tương lai.

Triệu Trinh cảm thấy đôi mắt của Vương Băng Ngọc quá nhỏ, không bằng tiểu cô cô Vương Tích Trân của nàng; mà bộ dạng của Nhạc Mẫn San thì quá nghiêm túc, trên mặt không có một chút biểu tình, giống như người khác thiếu nợ nàng mười lượng bạc không chừng; về phần Mao Vân Lam, Triệu Trinh cảm thấy ánh mắt của nàng quá tùy tiện, nhìn thì cứ nhìn đi, nháy mắt cái gì mà nháy, mắt bị rút gân à?

Tóm lại, ba vị này đều không hợp ý của hắn.

Buổi tối hôm nay, trong cung mở tiệc vui vẻ đến nửa đêm, sau khi được Hoàng thượng và Hoàng hậu đặc biệt cho phép, Triệu Trinh đến Thanh Vân điện của Cao Quý phi nghỉ lại, đương nhiên, những tần phi cấp

thấp ở các viện xung quanh Thanh Vân điện đều phải lánh ra ngoài, để hai mẹ con Quý phi nương nương và Nam An Vương gia gặp nhau.

Không biết Nam An Vương gia và Quý phi nương nương nói chuyện gì, mà ngày hôm sau Nam An Vương gia dẫn theo một đám đệ đệ chưa trưởng thành đến Bắc Giao săn chim nhạn dùng để cầu hôn, trong khi đó Quý phi nương nương phái cung nữ thân tín của mình là Tiểu Yến đến phủ Cao Thượng thư. Sau đó, phủ Cao Thượng thư nhanh chóng phái hai vị ma ma đến phủ Nam An vương vấn an Nhị tiểu thư Cao Diễm và Tứ tiểu thư Cao Quân.

Ngày hôm đó, Triệu Trinh dẫn theo một đám đệ đệ chơi cả nửa ngày, lúc chạng vạng lại trở về tay không, đừng nói chim nhạn, ngay cả một con chim sẻ nhỏ cũng không săn được. Có lẽ không lấy được lễ vật cầu hôn, vẻ mặt Nam An Vương gia vốn đã đen nay còn đen hơn, nghiêm mặt đem đám đệ đệ kia đuổi về Hoàng tự, sau đó mặt không chút thay đổi trở về Vương phủ, chạy thẳng đến Tùng Đào Uyển.

Chu Tử vẫn bộ dáng dịu ngoan mềm mại như cũ, mặc dù không hỏi han ân cần, nhưng vẫn rất ôn nhu săn sóc Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy có chút kỳ quái, Chu Tử dấm chua lớn như vậy, sao lần này lại bình tĩnh như vậy? Hắn quan sát một hồi, phát hiện Chu Tử vẫn thật bình tĩnh, cảm xúc không có gì dao động. Triệu Trinh thầm nghĩ: Chẳng lẽ mị lực của ta lớn như vậy? Lớn đến mức Chu Tử vì quá yêu ta nên yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả Vương phi cùng trắc phi tương lai của ta cũng yêu thương.

Đương nhiên, chính hắn cũng thấy giải thích này là giả, không có khả năng. Cho nên, Triệu Trinh quyết định ngày mai phải căn dặn Ngân Linh nhất định phải bảo vệ tốt cho Chu Tử.

Trước ngày chính thức đính hôn một ngày, phủ Cao Thượng thư liền phái tới đây mấy chục nha hoàn và gã sai vặt cùng sáu vị quản sự ma ma để giúp Cao nhị tiểu thư chuẩn bị chuyện đính hôn của Nam An Vương gia.

Ngày chính thức đính hôn, phủ Nam An vương giống như mây bay đầy cửa phủ vậy, Cao Nhị tiểu thư 'mạnh vì gạo bạo vì tiền' chiêu đãi nhóm phu nhân quý nữ không chút sơ sót gì.

Triệu Trinh cưỡi con Ô Vân Đạp Tuyết, dẫn đầu mấy vị tướng quân trẻ tuổi dưới trướng mình, cầm theo một bức tượng chim nhạn bằng gỗ đến phủ Vương phủ Thừa Tướng cầu hôn.

Buổi trưa vừa dùng bữa xong, tại chính phòng, Tứ biểu tiểu thư Cao Quân liền nháo loạn lên, ở trong phòng đập bể đồ đạc, đánh nha hoàn, huyên náo đến gà bay chó sủa.

Sau khi Cao Diễm nhận được tin báo vội vàng chạy đến, phát hiện Cao Quân đã gần như phát điên rồi, giãy đạp loạn xạ, điên cuồng cấu xé, đập phá. Nàng thử khuyên vài câu, nhưng nhiều năm qua Cao Quân vẫn luôn hy vọng vị trí Nam An vương phi, nay bỗng dưng vuột mất khỏi tầm tay, cứ nghĩ đến vị lang quân như ý mà mình luôn ôm ấp hy vọng nay trở thành trượng phu của người khác, tinh thần sụp đổ, kêu gào ầm ỹ, mấy nha hoàn hầu hạ của nàng đều không áp chế được, mà cũng không dám áp chế — tính khí vị Tứ tiểu thư này cũng rất là ác liệt.

Sau cùng Hồ ma ma thật sự hết cách, bèn gọi Ngân Linh ở Tùng Đào Uyển đến đây — Ngân Linh vốn dĩ rất khỏe mạnh, áp chế một Tứ biểu tiểu thư đang phát cuồng cũng không có gì khó khăn.

Ngân Linh đứng ở trước cửa nội viện liếc nhìn vào trong, thấy Chu Tử đang lẳng lặng ngồi trước cửa sổ thêu thùa, liền yên tâm đi theo Hồ ma ma qua đó. Nàng vừa nhìn thấy bộ dáng của Cao Quân, đã biết là lửa giận công tâm nổi cơn điên rồi, cũng không muốn lôi thôi, bước đến sau lưng Cao Quân đang hoa chân múa tay giãy dụa điên cuồng mắng chửi, giơ tay dùng sức đánh lên gáy nàng một cái, Cao Quân lập tức trợn trắng mắt ngã xuống đất ngất xỉu.

Đám nha hoàn ma ma vội vàng chạy đến nâng đỡ Tứ tiểu thư đang ngất xỉu dậy. Cao Diễm cảm thấy thật là bẽ mặt, vội kêu gã sai vặt nâng nhuyễn kiệu đến, ra lệnh đám nha hoàn ma ma nhét Cao Quân vào trong, lại qua loa chỉ trỏ vài nha hoàn ma ma đi theo. Nhìn nhuyễn kiệu được nâng lên, vây quanh một đám nha hoàn ma ma hướng về phía cửa sau của Vương phủ mà đi, lúc này nàng mới yên tâm mà đến Tiền viện tiếp đón khách khứa.

Ngân Linh giúp đỡ xong việc này, vừa đi vừa thưởng thức thỏi vàng mà Cao Diễm thưởng ình, cảm thấy thỏi vàng này thật là dễ kiếm, đúng như lời Chu Tử nói vậy. Nàng trở lại Tùng Đào Uyển, ngó vào nội viện, phát hiện cửa sổ phòng ngủ của Vương gia đã đóng lại, cửa phòng cũng khép chặt. Ngân Linh vốn muốn đi qua xem thử, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không đi nữa, đứng một mình ở trong phòng Trị sự chờ Hồ ma ma trở về.

Không biết dạo này Chu Tử bị làm sao, vẻ mặt lúc nào cũng phờ phạc rũ rượi, cũng không thích nói chuyện, dưới mí mắt còn lộ quầng thâm nữa, hẳn là vội vàng chuẩn bị cho hôn sự của Vương gia, nên quá mệt mỏi rồi. Ngân Linh cho là Chu Tử đang ngủ trưa, nên cũng không muốn quấy rầy nàng, làm phiền nàng nghỉ ngơi.

Buổi lễ đính hôn hoàn tất, Triệu Trinh cùng với đám tướng quân dưới trướng trở lại Tiền viện Vương phủ uống mừng suốt đêm, mãi đến hừng đông ngày hôm sau mới tàn tiệc, say khướt trở về Tùng Đào Uyển.

Hắn đẩy cửa phòng ra, không thấy Chu Tử — chắc là Chu Tử còn chưa tỉnh dậy đây mà!

Hắn mở cửa giường ra, trên giường chăn đệm chỉnh tề, không hề có dấu vết có người ngủ — chẳng lẽ Chu Tử đã rời giường sao?

Đầu óc Triệu Trinh đang choáng váng nặng nề trong nháy mắt đã thanh tỉnh — Chu Tử bỏ trốn ư?

Hắn sải bước tìm từ phòng ngủ đến chính đường, vẫn không tìm được Chu Tử.

Hắn chạy ra phòng ngoài, vẫn không thấy Chu Tử.

Trong hai gian nhà kề cũng không, trong phòng tắm cũng không.

Hắn chạy đến trong rừng thông, vẫn không thấy bóng dáng Chu Tử.

Từ trong rừng thông bước ra, Triệu Trinh nhìn đến cây hoa anh đào hôm trước còn nở rộ nay đã tàn lụi héo úa, hắn dùng sức đá một cước, cây đào vẫn im hơi lặng tiếng, chỉ rơi xuống vài đóa hoa đã sớm héo tàn.

Hắn vẫn chưa bỏ cuộc, vì thế lại trở về phòng ngủ.

Cả phòng vắng lặng, người đã không còn.

(*) Hoa Nghênh xuân: còn gọi là hoa nhài mùa đông (Winter Jasmine): có màu vàng nhạt như hoa mai ở Việt Nam, mọc thành bụi, thường nở vào tháng 2-4, nên gọi là "Nghênh xuân".

Hoa Tử Đinh hương: đinh hương tím

Quay lại Mục lục

45. Quyển 3 – Chương 45

Chương 45: Bên này chấn động mạnh, bên kia Chu Tử nhàn nhã

Những người thân tín gồm: Ngân Linh, Hồ ma ma, Triệu Hùng, Triệu Anh, Triệu Dũng, Triệu Phúc nhanh chóng được gọi đến. Triệu Trinh không làm lớn chuyện, sợ tương lai sau này sẽ gây bất lợi cho Chu Tử.

Cửa nội viện đóng chặt, thân binh của Triệu Trinh canh giữ bên ngoài. Triệu Trinh nằm trên xích đu trong thư phòng. Bọn người Ngân Linh đứng ở trước mặt hắn, chờ lệnh.

Vương gia có vẻ như cực kỳ mệt mỏi, mí mắt sưng thũng, đôi mắt phượng mọi ngày lấp lánh xinh đẹp nay đã không còn thần thái, sắc mặt tái nhợt, môi cũng có chút trắng bệch khô nứt, sắc màu ảm đạm.

Triệu Trinh cảm thấy huyệt thái dương giống như liên tục gõ trống, đau nhức không chịu nổi. Hắn nhắm mắt lại, thanh âm khàn khàn trầm thấp: "Chuyện này không được để lộ ra ngoài, bằng không…" trong giọng nói của của hắn mang theo ý tứ ngoan độc.

Đám người Ngân Linh cúi người đáp một tiếng "Dạ". Thủ đoạn của Vương gia như thế nào bọn họ hiểu rõ hơn ai hết.

"Hồ ma ma mang vài người tin cậy lục soát hết toàn bộ phủ, không được bỏ sót chỗ nào."

“Triệu Hùng dẫn người đi điều tra đám người Cao phủ rời đi.”

“Ngân Linh dẫn người đi điều tra theo dõi tên Chương Kỳ kia.”

“Triệu Anh trở về Nam Cương.”

“Triệu Phúc mang theo đội Kiêu Kỵ (đội kỵ binh dũng mãnh được huấn luyện đặc biệt của Triệu Trinh) tìm kiếm dọc theo con đường từ Kinh thành đến phủ Uyển Châu, không được bỏ qua một chút đầu mối nào.”

“Triệu Dũng tìm kiếm trong Kinh thành.”

Cảm thấy đã tính toán đủ đường không sót chút nào, lúc này Triệu Trinh mới nói: “Các ngươi lui ra đi, không được cho ai vào quấy rầy ta!”

Mọi người lui ra, cửa Nội thư phòng được nhẹ nhàng đóng lại.

Triệu Trinh mở mắt ra. Toàn thân hắn mệt chết đi được, đầu óc không còn tỉnh táo, huyệt thái dương thì co giật từng cơn.

Hắn muốn ngủ, cho rằng ngủ đi thì có thể xem hết thảy mọi chuyện trước mắt đều trở thành một cơn ác mộng, nhưng mà, hắn ngủ không được, tất cả trong đầu đều là hình ảnh của Chu Tử lúc trước mềm mại đáng yêu, quan tâm săn sóc — hắn thật ngu mà, hắn lại cứ cho rằng đó là biểu hiện của Chu Tử yêu mình chứ!

Nàng đưa ta lên thiên đường, khiến cho ta nếm được cảm giác hạnh phúc; sau đó, sẽ hung hăng đá ta xuống, rơi vào địa ngục trần ai!

Triệu Trinh như người mộng du, lảo đảo bước vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ nơi nơi đều lưu lại dấu vết của Chu Tử.

Trên án thư còn bày ống đựng bút lông khắc hình sơn thủy bằng gỗ Trầm hương mà Chu Tử mua về, bên cạnh ống đựng bút là một chồng sách, là mấy quyển thoại bản và từ khúc (*) mà Chu Tử thích xem nhất.

* thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

* từ khúc: hình thức văn vần, ngôn ngữ linh hoạt gần với ngôn ngữ nói.

Bên cạnh án thư, là hai cái tủ gỗ Hoa lê được đặt dựa vào tường cũng do Chu Tử mua về, một cái để chứa quần áo của Chu Tử, một cái là của Triệu Trinh.

Triệu Trinh bước đến trước tủ quần áo, mở cánh cửa tủ ra nhìn vào trong.

Ba chồng y phục của hắn được sắp xếp thật chỉnh tề, theo thứ tự là: đồ lót, quần áo mùa xuân và áo khoác — đều là do Chu Tử làm trong khoảng thời gian này.

Quần áo của Chu Tử vẫn còn đây, cũng được gấp lại ngăn nắp gọn gàng, nhìn qua dường như cũng không thiếu thứ gì. Nhưng Triệu Trinh vô cùng quen thuộc Chu Tử, hắn nhìn một chút đã biết Chu Tử mang theo vài bộ nội y mà nàng thích nhất.

Triệu Trinh dừng một chút, đặt tay xuống cái áo yếm màu phấn hồng của Chu Tử — đây là cái nàng không thích, cũng giống mình!

Trước giường là bàn trang điểm bằng gỗ Trầm hương, cũng là do Chu Tử mua về. Triệu Trinh đi đến trước gương, nhìn thấy hộp đựng son phấn và trang sức của Chu Tử. Tay hắn run nhè nhẹ, mở nắp hộp ra.

Những thứ trong hộp chưa bao giờ được đặt chỉnh tề như vậy: ba cây lược gỗ Đào, lược ngọc và lược vàng được đặt nằm song song nhau, son và phấn sáp đặt chung một chỗ, mấy khối than kẻ lông mày chia ra, được cẩn thận xếp vào bên trong mấy cái hộp nhỏ.

Triệu Trinh có cảm giác trong lòng mình bị từng búa từng búa nện vào, dần dần đến chết lặng. Hắn phảng phất giống như một cái xác không hồn, đưa tay ấn lên hộp đồ trang sức của Chu Tử một cái, hộp trang sức hạp “cạch” một tiếng mở ra.

Bên trong nhét thật đầy, trang sức của Chu Tử rất nhiều, nhưng chỉ có rất ít là của nàng, phần lớn là do một năm qua Triệu Trinh liên tục cho nàng — hắn ở bên ngoài hễ nhìn thấy thứ đồ trang sức quý báu nào mới lạ đẹp mắt, đều nghĩ biện pháp mang về cho Chu Tử. Chẳng qua là Chu Tử đều chỉ ở trong phòng mang cho hắn xem, rất ít khi nào đeo lên người đi ra ngoài, sợ rước phải họa.

Trong lòng Triệu Trinh lại thêm một tầng chết lặng: Thì ra tình cảnh của Chu Tử lại tệ hại đến như thế, vậy mà hắn chưa từng nhận ra!

Đứng trong căn phòng ngày xưa tràn ngập ấm áp, hôm nay lại nhuốm một màu thê lương ảm đạm, Triệu Trinh rốt cục đã nhận ra rõ ràng: Chu Tử không còn đây! Chu Tử đã đi rồi!

Trong khoảnh khắc nhận ra được điều kia, thân thể hắn tuy vẫn hoàn hảo, nhưng linh hồn dường như đã chìm vào hôn mê.

Thời gian cuồn cuộn trôi qua, không biết tự khi nào, ngoài cửa sổ trời đã bắt đầu đổ mưa. Hạt mưa bụi từ cửa sổ rộng mở nhẹ nhàng bay vào, rơi lên người Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, hắn đi về phía chiếc giường bằng gỗ Hoa lê khắc hoa hải đường xung quanh mà Chu Tử mua về, mở cửa giường ra, rồi đi vào. Hắn ngồi lên giường. Trên giường chỉ có một tấm chăn, Chu Tử và hắn vẫn cùng giường chung gối, ngay cả chăn cũng không tách ra.

Hắn nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên mình, che kín cả đầu. Trên chăn, trên gối đầu đều lưu lại hơi thở của Chu Tử, đó là một loại mùi hương vô cùng nhẹ nhàng đem đến cho hắn cảm giác vô cùng tốt.

Triệu Trinh ở nơi tràn ngập hơi thở của nàng, tự lừa mình dối người, nói cho chính mình: Chu Tử không bỏ đi, nàng chẳng qua là ra ngoài chơi, rất nhanh sẽ trở lại bên cạnh ta.

Ngoài trời, mưa không ngừng rơi xuống, càng lúc càng lớn, dần dần thành cơn mưa to nặng hạt.

Triệu Trinh ở nơi tràn ngập mùi hương của Chu Tử, chậm rãi tiến vào mộng đẹp, toàn bộ thế giới đầy huyên náo rốt cục cũng trở nên yên tĩnh lại.

Phủ Nam An vương lục soát tìm kiếm Chu Tử là chuyện cơ mật. Thời gian dần dần trôi qua, nhưng việc tìm kiếm lại càng ngày càng khó khăn.

Hồ ma ma lấy cớ vì nghênh đón tân Vương phi và trắc phi, muốn chỉnh đốn Vương phủ, giống như dùng lược dầy để chải tóc thưa vậy, đem toàn bộ nô tỳ trong Vương phủ tỉ mỉ tra xét lại, cuối cùng do thám biết được lúc Cao Tứ tiểu thư ở chính phòng náo loạn, dường như có người nhìn thấy một bóng dáng như là Chu Tử nha đầu chen vào trong đám người Cao phủ rời đi.

Triệu Hùng dẫn theo người âm thầm điều tra nghe ngóng nhóm người của phủ Cao Thượng thư ra vào Vương phủ trong hai ngày qua, cuối cùng, rốt cục cũng tìm ra manh mối —gã sai vặt khiêng kiệu ra ngoài nói là có thấy một nha hoàn hơi lạ mặt. Nhưng lúc Triệu Hùng tỉ mỉ hỏi lại, hắn lại không dám khẳng định, cũng không nói rõ được bộ dáng của nha hoàn kia, chỉ cảm thấy dáng dấp không thấp lắm, cao cũng gần bằng mình.

Ngân Linh theo dõi Chương Kỳ một khoảng thời gian, phát hiện Chương Kỳ vẫn bình thường: Ban ngày hắn ra ngoài bàn chuyện làm ăn, hoặc là ở trong tiệm. Buổi tối thỉnh thoảng đi ra ngoài uống chút rượu, còn bình thường đều ở hoa viên phía sau tiệm Chương Phúc Ký.

Những người khác thì một chút manh mối cũng không có.

Đảo mắt, đã nửa tháng trôi qua.

Triệu Trinh ru rú ở trong nhà, ngoại trừ những lúc đến giáo trường ở ngoại thành huấn luyện tân binh, cũng chỉ khi có thánh chỉ mới tiến cung một lần.

Trong khi Triệu Trinh ru rú ở trong nhà, triều đình Đại Kim lại xảy ra chuyện chấn động mạnh. Thật ra bắt đầu của cơn chấn động cũng thực bình thường.

Sủng phi Vương Thục phi của Hoàng thượng bị bệnh.

Hoàng thượng xưa nay sủng ái Vương Thục phi nhất, vì vậy sau một trận xuân ý dạt dào, lúc giữa trưa, liền cùng Hoàng hậu và Cao Quý phi định đến Khinh Hà cung là nơi ở của Vương Thục phi thăm bệnh. Trước khi đi, Nhan Hoàng hậu đề nghị muốn cho Vương Thục phi một niềm vui bất ngờ, Hoàng thượng cảm thấy cũng rất thú vị, liền vui vẻ đồng ý.

Bởi vì ở phương bắc, cho nên mặc dù sắp hết tháng ba, thành Kim Kinh vẫn tràn ngập cảnh xuân rực rỡ, trong hoàng cung cũng không ngoại lệ, khắp nơi Dương hoa phơ phất, hương hoa tỏa ra bốn phía, hương thơm động tình sôi nổi lãng mạn đập vào mặt.

Bên ngoài Khinh Hà cung, hoa Hạnh đã nở thơm ngát, cánh hoa phấn hồng lấm tấm rơi đầy đất. Lúc này là thời gian ngủ trưa, trong hậu cung im ắng.

Hoàng thượng và thê thiếp vây quanh đi đến cửa cung Khinh Hà, phất tay ngăn tiểu thái giám vào báo tin, đoàn người cố ý nhẹ tay nhẹ chân đi vào Khinh Hà cung, muốn cho Vương Thục phi một niềm vui bất ngờ lớn.

Vừa mới tiến vào Khinh Hà cung, liền nhìn thấy một cung nữ đứng trước cửa sổ, đang muốn ném một chậu hoa xuống. Thị vệ nhanh tay lẹ mắt, phi thân ngăn lại.

Lúc này mọi người phía sau đã có chút hiểu ra. Bọn họ tràn vào chính điện Khinh Hà cung, tạo cho Vương Thục phi đang ở trên giường ngọc cùng thị vệ cung đình đang "điên loan đảo phượng" một sự "Kinh hỉ" thật lớn.

Cũng không ai ngờ, sự kiện quan hệ bất chính này đã dẫn đến sự chấn động đầu tiên về chính trị trong các thế lực cầm quyền của vương triều Đại Kim.

Lúc xảy ra chuyện này, Chu Tử đang ở trong sân nhỏ của mình, cầm một cái chày gõ lên áo – giặt đồ. Bây giờ tất cả quần áo của nàng đều là áo vải thô, áo vải đã hồ qua rất chắc chắn, cần phải đập mềm mới có thể mặc.

Đây là nhà của một thợ giày trong ngõ nhỏ ở phía tây thành Kim Kinh, trên hộ khẩu ghi là thuộc về một nam tử tên là Lương Đại Tài. Lương Đại Tài là tiểu nhị làm ở tiệm Chương Phúc Ký, tháng Ba năm nay bị điều đến phủ Long Dương ở Bắc Cương để mở chi nhánh mới cho Chương Phúc Ký.

Trước khi đi, hắn mua một ngôi nhà ngói nhỏ có ba gian của một thợ giày ẫu thân ở, trước nhà còn có một cái sân ở, để mẫu thân cùng muội muội chuyển đến ở.

Trên thực tế, muội muội Lương Thu Cúc của Lương Đại Tài đã bỏi trốn theo người ta vào mùa đông năm ngoái, hiện giờ muội muội trong nhà đã sớm đổi thành Chu Tử.

Quay lại Mục lục

46. Quyển 3 – Chương 46

Chương 46: Cục diện chính trị thay đổi, Triệu Trinh được lợi

Trong cung rất nhanh đã truyền ra tin tức Vương Thục phi lâm bệnh nặng qua đời.

Phủ trạch của Vương Thừa Tướng không hổ là danh gia vọng tộc suốt trăm năm, tin tức lớn như vậy truyền đến, cũng chỉ chấn động nhẹ, trừ lão phu nhân của phủ Thừa Tướng là thật sự đau buồn ra, những người khác trên mặt thì cố tỏ ra một chút cực kỳ bi thương, nhưng trong lòng thì hết thảy vẫn như thường.

Vương Thục phi mười bốn tuổi đã bị gia tộc đưa vào hoàng cung, cho tới nay đã qua mười sáu năm, rất nhiều người trong phủ cũng chưa từng gặp nàng, cho dù là phẩm chất cao đến mức có thể vào cung yết kiến, thân thể cũng đã luyện thành "bách độc bất xâm", còn ai vẫn giữ được cảm tình như người bình thường chứ.

Muội muội nhỏ tuổi nhất của Vương Thục phi là Vương Tích Trân, tuy là con thứ xuất, nhưng bởi vì xinh đẹp lại tài cao, nên được lão phụ thân Vương Thừa tướng xem như là món đồ hiếm có mà nuôi dưỡng ở trong nhà, vẫn chưa từng hứa hôn cho ai.

Tin dữ Vương Thục phi qua đời truyền đến, Vương Thừa tướng cố gắng tự trấn định, bảo con trai trưởng Vương Tích Triều nghĩ cách vào Hoàng Tự cư, thăm Thập Thất vương tử Triệu Đĩnh do Vương Thục phi sinh ra.

Vương Tích Triều vắt óc tìm kế, dùng hết các loại quan hệ, cuối cùng cũng không thể đi vào Hoàng Tự cư.

Vương Thừa tướng lại lệnh cho con trai thứ là Vương Tích Mộ đi gặp đại thái giám bên người Hoàng thượng là Hổ Đại Bạn, muốn nhờ Hổ Đại Bạn giúp một tay, đưa tiểu nữ nhi của mình là Vương Tích Trân vào trong cung làm bạn với Hoàng thượng.

Hổ Đại Bạn tên thật là Hổ Kiên Cường, là người Hoàng thượng đặc biệt giữ bên người để hầu hạ, rất được Hoàng thượng tin chìu, trong cung ngoài cung đều tôn xưng hắn một tiếng "Hổ Đại Bạn."

Hổ Đại Bạn nhìn thấy Vương Tích Mộ, lúc đầu còn đoan đoan chính chính giữ kín miệng, bộ dáng "tam trinh cửu liệt". Vương Tích Mộ cười xòa rút ra một xấp ngân phiếu, Hổ Đại Bạn liếc mắt một cái, cơ thịt dưới mắt giật giật, lúc này khuôn mặt căng thẳng mới buông lỏng xuống, kề sát bên tai Vương Tích Mộ nhỏ giọng nói mấy câu.

Vương Tích Mộ vừa nghe, sắc mặt liền đại biến, lập tức nói: "Cảm tạ Đại Bạn! Cảm tạ Đại Bạn!" Hắn thất hồn lạc phách từ biệt Hổ Đại Bạn, chạy như bay về phủ nhà mình.

Ngày hôm sau vào triều, môn sinh của Vương Thừa tướng – Ngự sử Trung thừa Trần Tố Chí đang muốn bước ra khỏi hàng, lại bị Thị lang Bộ hình – Tiêu Nam đứng bên cạnh giành trước.

Tiêu Nam dâng tấu vạch tội Thừa tướng Vương Nãi Bình cùng vây cánh kết bè kết phái, thao túng triều chính, tự tạo ra đủ loại hình phạt tàn ác vô lý.

Tiêu Nam dâng tấu xong lui ra, Binh bộ thị lang – Kim Hoán Nhiên lại bước ra khỏi hàng dâng tấu vạch tội Thừa tướng Vương Nãi Bình cùng với bè phái lén lút thông đồng với kẻ thù bên ngoài, cắt xén quân nhu.

Lễ bộ thượng thư – Hà Nguyên Triêu bước ra khỏi hàng, dâng tấu vạch tội Thừa tướng Vương Nãi Bình làm nhục lễ tiết, dung túng người nhà khinh nam ép nữ, ức hiếp dân lành.

...

Tường sập là do người đẩy, sau mười hai năm yên ổn, Tể tướng Vương Nãi Bình vì thế mà khuynh đổ, không còn oai phong nữa.

Hoàng thượng hiếm khi nào cương quyết mạnh mẽ như vậy, toàn tộc Vương thị bị đày đến Tây Cương, vây cánh của Vương Nãi Bình: Công bộ Thượng thư – Mã Toàn Giang, Công bộ Thị lang – Hàn Tuấn Nghị, Lại bộ Thị Lang – Nhạc Liên Quan, Tế tửu (người chuyên lo việc tế lễ, cúng bái) ở Quốc Tử Giám – Giang Hiểu Trạch, Ngự Sử Trung thừa – Trần Tố Chí, Ngự sử Đại phu – Đinh Bảo Xuyên, Chính nghị Đại phu – Mao Thuận Đào, toàn gia đều bị lưu đày.

Mắt thấy ngươi xây lầu cao, mắt thấy ngươi đãi tân khách, lại nhìn thấy nhà ngươi sụp đổ.

Quyền quý ở Kim Kinh trong vòng một tháng hoàn toàn bị xóa sạch.

Có người hôn mê bất tỉnh thê thảm bước gần con đường đến suối vàng, cũng có người uy phong hiển hách tước vị thăng cao. Tấm biển "Phủ Thượng Thư" treo hai mươi năm trước của phủ Cao Thượng thư rốt cục cũng được tháo xuống, đổi thành một tấm biển "Phủ Thừa Tướng" lấp lánh ánh vàng rực rỡ.

Phố phường đồn đãi, trong lần chấn động chính trị này, người mất mặt nhất không phải Vương Nãi Bình và đồng đảng, mà là Tam hoàng tử của Đương kim Hoàng thượng, Nam An Vương gia chiến công hiển hách nắm binh quyền trong tay.

Thái thượng trượng nhân, trượng nhân và hai phó trượng nhân (*) của Nam An vương Triệu Trinh, trong sự kiện lần này đều ầm ầm rơi đài.

(* Thái thượng trượng nhân: cha của cha vợ; trượng nhân: cha vợ, nhạc phụ)

Dân chúng thành Kim Kinh, nhiều năm qua sống dưới chân Thiên Tử, đối với chính trị có trời sinh mẫn cảm, lúc mọi người 'trà dư tửu hậu' nói chuyện trời đất, âm thầm rối rít cười nhạo vị Nam An Vương gia xui xẻo nhất này, trong một ngày mà chính phi cùng hai trắc phi đều bị vuột mất.

Lúc ai ai cũng cho rằng Nam An vương Triệu Trinh xấu hổ không dám gặp người, đóng cửa từ chối tiếp khách, Triệu Trinh đang ở Thiếu Lăng Nguyên phía bắc thành Kim Kinh huấn luyện tân binh.

Hắn hoàn toàn chú tâm vùi đầu vào việc huấn luyện đám binh lính mới, cùng binh lính lăn lê đánh đấm, cùng ăn cùng ở, không đến hai mươi ngày sau đã trở nên vừa đen vừa gầy.

Sau khi Cao Thượng thư biến thành Cao Thừa tướng, Triệu Trinh trở lại kinh thành, tiến cung đi gặp Phụ hoàng của hắn.

Hoàng đế vừa thấy Triệu Trinh, ban đầu cũng không dám tin vào hai mắt của mình: Tên tiểu tử vừa đen vừa gầy trước mắt này chẳng lẽ lại là Tam hoàng tử nổi danh tuấn mỹ – Triệu Trinh của mình sao?

Thân thể Hoàng đế 'vì nữ nhân mà gầy yếu' vô cùng đau lòng: "Nữ nhân cũng giống như tờ giấy dán cửa sổ, rách rồi thì dán cái mới, làm sao lại lộ ra bộ dạng như chết cha chết mẹ thế kia? Ta và mẹ ngươi cũng chưa có chết đâu!"

Triệu Trinh càng hờ hững im lặng.

Hoàng đế xưa nay biết tính khí của đứa con trai này quật cường, tính tình cao ngạo, trong một ngày mà mất đi chính phi và hai trắc phi, tất nhiên là trong lòng rất khó chịu. Nhìn khuôn mặt Triệu Trinh kiên cường trầm mặc, tế bào làm phụ thân của Hoàng đế thức tỉnh một chút, ôn nhu an ủi hắn: "Chuyện hôn nhân tương lai của ngươi do chính ngươi làm chủ đi, muốn cưới ai thì cưới đi, ai cũng không được can thiệp!"

Triệu Trinh yên lặng không nói nghe xong, quỳ xuống hành đại lễ với Hoàng đế: "Phụ hoàng nói lời sẽ giữ lời?"

"Đương nhiên giữ lời!" Hoàng đế đỡ Triệu Trinh dậy, ôn nhu nói, "Đi gặp mẫu phi của ngươi đi!"

"Vâng!."

Đến Thanh Vân điện, báy lạy Cao Quý phi xong, Triệu Trinh ọi người lui ra, liền trực tiếp nói: "Phụ hoàng đã nói, chuyện hôn nhân của con sẽ do con làm chủ, ai cũng không được can thiệp!"

Cao Quý phi nghẹn họng nhìn trân trối, cuối cùng thở dài nói: "Lần này ông ngoại con có thể hoàn thành tâm nguyện, lên làm Tể tướng, là nhờ có con!" Nghĩ một chút, lại nói: "Con không muốn cưới Tứ biểu muội của con, không muốn cưới thì sẽ không cưới. Nghe nói ngày hôm đó đính hôn, Cao Quân náo loạn một trận ở trong phủ con?"

Triệu Trinh mặt không chút thay đổi gật gật đầu.

Cao Quý phi cũng không ngờ tới cháu gái nhà mẹ đẻ mình lại làm việc bẽ mặt như vậy, trên mặt cũng có chút không vui. Bà suy nghĩ một hồi, lại nói với Triệu Trinh: "Con và Triệu Chính liên hợp thì liên hợp, nhưng nên cẩn thận thì vẫn phải cẩn thận, chớ để bị thua thiệt nhiều!"

Triệu Trinh gật gật đầu.

"Đúng rồi, nha đầu thông phòng Chu Tử của con đâu, năm sau lại lớn hơn năm trước, đều tận tâm tận lực hầu hạ con, cũng nên làm lễ chải tóc cho con bé rồi!"

Triệu Trinh ánh mắt buồn bã, cúi đầu: "Mẫu thân của nàng bệnh nặng, nhắn tin đến kêu nàng trở về, đã về nhà thăm mẫu thân của nàng rồi."

"Vậy a!" Cao Quý phi không hề đề cập đến Chu Tử nữa, bà tỉ mỉ quan sát Triệu Trinh: "Trinh Nhi, sao con lại gầy thành bộ dạng này? Lại còn đen như vậy?"

Triệu Trinh không lên tiếng, bước lên phía trước, đến bên giường ngồi xuống, nghiêng người dựa vào Cao Quý phi, tựa đầu lên bả vai bà, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

Hắn giống như lại biến trở về thành đứa nhỏ mười hai tuổi, lúc đó sắp đến Nam Cương xây nhà dựng phủ, một mình đảm đương một phía. Hắn cũng giống như lúc này ngồi bên cạnh mẫu phi, dựa vào trên người mẫu phi.

Cao Quý phi cho là vì sự kiện lần này vì quá mất mặt Triệu Trinh trong lòng khó chịu, nên bà rất đau lòng, đưa tay nhẹ vỗ về lên lưng Triệu Trinh khinh: "Mẫu phi cũng tùy ý con, chuyện hôn nhân của con mẫu phi cũng không nhúng tay vào, tùy con vậy!"

Triệu Trinh gối đầu lên người mẫu phi, nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Hai mẹ con cũng không nói gì thêm nữa, lẳng lặng ngồi trên giường gấm.

Trong đại điện rất râm mát, tuy ngoài đại điện có cây thông che mát, vẫn không giấu được ánh mặt trời gay gắt — mùa hè, bất tri bất giác đã đến nhân gian.

Phía tây thành Kim Kinh, tại tận cùng một con ngõ nhỏ, trong sân nhỏ của người thợ đóng giày, Chu Tử và Lương mẫu đang phủi sạch cái ghế nhỏ ngồi dưới tàng cây ngô đồng ở trong sân nhặt rau.

Con gái của Lương mẫu bỏ trốn theo người khác, con trai lại không ở bên cạnh, đối xử với Chu Tử rất là thân thiết. Tình cảm hai mẹ con càng ngày càng tốt.

Nhà bọn họ cách cửa thành phía tây không xa, buổi sáng tinh mơ hai mẹ con thường ra khỏi thành, đi đến bờ sông ngoài thành hái rau dại, đúng lúc này mầm lúa mạch và rau dền dại đều rất non, hái luôn nhánh con bên dưới, còn có thể luộc ăn.

Hiện tại họ đang nhặt rau dền dại mới hái lúc sáng để làm món ăn.

Nhặt rau xong, Chu Tử cầm cái rổ đến cạnh giếng rửa rau — trong sân ngôi nhà mới của Lương gia này vừa vặn có một miệng giếng cũ — lại bị Lương mẫu kéo lại: "Con bé này, con còn nhỏ tuổi, nước giếng rất lạnh, vậy mà cũng dám ngâm nước, tương lai sẽ dễ bị bệnh đấy!"

Chu Tử vốn không tin cái này, nhưng thấy Lương mẫu thật sự kiên trì, nàng cũng không đi nữa, cầm lấy cây chổi dựng ở cửa nhà bếp, bắt đầu quét sân.

Hiện tại Chu Tử, một búi tóc đen quấn sau ót, dùng một cây trâm đồng cố định, sắc mặt hơi đen, trên hai gò má điểm không ít nốt rỗ chi chít như sao trên trời, mặc trên người là quần áo vải thô màu xanh giặt đã nửa mới nửa cũ, cho dù nhìn thế nào, cũng không thể xem như là cô nương xinh đẹp. Đi ở trên đường, đoán chừng cũng không ai thèm liếc mắt.

Lúc này nguyệt tín còn chưa đến, trong lòng Chu Tử thấy thật kỳ lạ.

Theo cảm tình mà nói, nàng hy vọng mình có thể mang thai, tương lai sinh được tiểu bảo bảo, cho dù là bé trai hay gái, bộ dạng đều sẽ giống Triệu Trinh, nhất định là vô cùng dễ nhìn, lúc nhớ đến Triệu Trinh, cũng có thể nhìn ngắm đứa nhỏ này. Có đứa bé này, thì ở trong thế giới cô độc này sẽ có người ở bên nàng, cùng nhau vượt qua năm tháng vô tận của tương lai, cũng có thể chứng minh nàng đã từng tồn tại trên thế giới này.

Mặt khác, theo lý trí mà nói, nàng hiểu rõ không mang thai mới là kết quả có lợi ình nhất. Sau vài năm, chờ khi Triệu Trinh cưới vợ sinh con, thê thiếp đầy phủ, lúc đó tự nhiên sẽ không tìm nàng nữa, nàng cũng có thể mang bạc đến một nơi xa lạ mà sống, sống cuộc sống của chính mình. Nếu sinh son, đứa bé sẽ liên lụy đến nàng.

Sau đó, nguyệt tín của Chu Tử vẫn đến đúng hẹn. Ngay lúc đó, toàn thân Chu Tử lập tức tràn ngập thất vọng đến cực độ — nàng không còn cơ hội có thể sinh một đứa bé có huyết mạch, có bộ dạng giống Triệu Trinh nữa!

Mùa hè đã đến, thời tiết càng ngày càng nóng.

Hôm nay là ngày mười ba tháng năm, lúc Chu Tử và Lương mẫu đang đi trên đường, phát hiện ngự phố (đường giành cho vua chúa) bị ngăn lại, hỏi ra mới biết được Nam An Vương gia phải về đất phong ở Nam Cương, Hoàng đế lão gia đang dùng ngự phố đưa tiễn hắn!

Trở về đến nhà, Chu Tử mua không ít trái cây. Nhìn thấy bé gái bán hoa giơ một nhánh hoa sen lên rao hàng, Chu Tử lấy ra hai đồng tiền mua hai đóa. Lương mẫu trách cứ nàng tốn kém, Chu Tử lại cười nói: "Hôm nay là sinh nhật của Quan lão gia, tất nhiên là nên chúc mừng một chút rồi!"

Đêm đã khuya, hai mẹ con chải chiếu ra sân ngồi hóng mát. Lương mẫu phe phẩy quạt hương bồ, kể cho Chu Tử mình nhớ thương đứa con gái Thu Cúc không hiểu chuyện.

Chu Tử nằm xuống chiếu, ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời kia xem có tròn hay khuyết, trong tay vuốt vuốt cành hoa sen. Nguyên lai ngày hôm nay Triệu Trinh sẽ trở về đất phong, hôm nay là sinh nhật mười chín tuổi của hắn.

Nàng nhớ lại lúc học cấp ba có đọc một bài thơ:

"Vượt sông hái phù dung, hoa trong đầm thơm ngát.

Hái hoa để tặng ai? Trên đường xa hoài niệm.

Quay đầu nhìn quê cũ, đường dài thật mênh mông.

Đồng lòng mà xa cách, ưu thương đến cuối đời."

"Trên đường xa hoài niệm… Đường dài thật mênh mông… Ưu thương đến cuối đời…" Chu Tử thấp giọng đọc, bất tri bất giác, lệ đã rơi đầy mặt.

"Con gái, con đọc gì vậy?" Lương mẫu ngồi bên cạnh hỏi nàng.

"Không có gì," Chu Tử dùng ống tay áo lau đi nước mắt, "Con nhớ mẹ con!"

"Aizz…" Lương mẫu thở dài một hơi.

47. Quyển 3 – Chương 47

Chương 47: Vì lá thư, hành tung bại lộ

Nghĩ đến Triệu Trinh đi rồi, rời khỏi Kim Kinh, sẽ cách xa mình vạn dặm, trái tim Chu Tử liền không kiềm được mà co rút đau đớn, giống như có một bàn tay to, nắm lấy trái tim của nàng, độc ác nắm bóp — bàn tay to này chắc hẳn chính là vị thần vận mệnh!

Chu Tử vô cùng khổ sở, nhưng cố gắng tìm ra niềm vui khi Triệu Trinh rời khỏi Kim Kinh: Triệu Trinh đi rồi, không phải những hạ nhân dưới trướng hắn cũng đều đi theo hắn trở về Nam Cương sao? Vậy chẳng phải mình càng cách tự do rất gần sao?

Vừa nghĩ như vậy, cảm thấy dường như việc Triệu Trinh rời đi thật sự cũng có chỗ tốt. Cho dù tự an ủi mình như vậy, nhưng trong lòng Chu Tử vẫn mơ hồ đau đớn, làm việc gì cũng có chút không yên lòng. Nàng phải máy móc làm một chút việc gì đó, ví như giặt quần áo, quét sân, nhặt rau hay việc linh tinh gì đó.

Hôm nay, Chu Tử đang ở trong sân quét rác, mới thấy cô nương Xuân Anh bên nhà hàng xóm qua chơi, trên tay cầm một cái rổ đựng kim chỉ may vá. Chu Tử gọi nàng lại đây, hai người ngồi ở dưới tàng cây ngô đồng trong sân cùng nhau thêu thùa may vá. Xuân Anh nhìn ngó bốn phía, rồi từ trong rổ kim chỉ lấy ra một phong thư đưa cho Chu Tử.

Chu Tử không khỏi liếc nhìn Xuân Anh một cái. Nàng thật không ngờ tới thì ra Xuân Anh này lại là người đưa tin của Chương Kỳ!

Mượn cớ trở về trong phòng, Chu Tử mở thư ra xem.

Nguyên lai việc Nam An vương rời đi thì sẽ an toàn hơn, ý nghĩ này không chỉ có mình Chu Tử mà hiển nhiên Chương Kỳ cũng nghĩ như vậy.

Ngày mười ba tháng năm, Nam An vương rời khỏi Kim Kinh, ngày mười bốn tháng năm, Chương Kỳ liền dặn dò tiểu nhị thân tín của mình là Chủng Xuân Lâm, giao cho Chủng Xuân Lâm một phong thơ sai mang về nhà, giao uội muội Chủng Xuân Anh, sau đó Chủng Xuân Anh tìm cơ hội qua chơi, đưa thư cho Chu Tử.

Trong thư, hắn nói mình muốn đi Bắc Cương thị sát cửa hàng mới mở, muốn mời Chu Tử đi cùng hắn đến phủ Long Châu là thị trấn lớn đứng đầu của thành Long Dương ở Bắc Cương.

Chu Tử đọc thư xong, liền viết một phong thơ giao cho Xuân Anh mang về.

Lúc Chương Kỳ nhận được thư trả lời, trong lòng không khỏi có chút vui mừng mơ hồ, lại mang theo chút chờ mong; sau khi mở thư ra đọc xong, trong lòng liền đặc biệt thất vọng.

Hắn vốn cho là chỉ cần Nam An vương rời khỏi kinh thành, Chu Tử và mình sẽ dần dần gần gũi hơn, nào ngờ Chu Tử cũng vẫn như trước ngăn mình xa ngoài ngàn dặm.

Trong thư nói, Chu Tử đầu tiên là lấy lý do không công không dám nhận lộc, từ chối đề nghị chia lợi nhuận từ cửa hàng chi nhánh của Chương Phúc Ký ở thành Long Dương. Sau đó thực thành khẩn cảm tạ hắn giúp mình trốn thoát khỏi phủ Nam An vương, trịnh trọng nói là mình nguyện ý tận lực hồi báo. Ở cuối thư, Chu Tử thật uyển chuyển biểu đạt nguyện vọng hàng đầu của mình bây giờ là muốn tìm thấy mẫu thân, muội muội và đệ đệ của mình, đối với những chuyện khác, nàng không muốn bận tâm. Cuối cùng, Chu Tử dặn dò Chương Kỳ, xem xong phong thư này nhất định phải hủy đi.

Chương Kỳ cảm thấy lần này mình giúp Chu Tử trốn thoát cũng không có gì lớn, chủ yếu vẫn là dựa vào bản thân Chu Tử mà thôi. Chu Tử chỉ nhờ hắn tìm giúp nơi ẩn náu, nhà của tiểu nhị tâm phúc của hắn – Lương Đại Tài là thích hợp nhất — trong nhà vốn có mẫu thân và muội muội, nhưng vì muội muội lại bỏ trốn theo người khác; Lương Đại Tài và mẫu thân vì sợ mất mặt với bà con chòm xóm, nên cũng không lộ ra ngoài cho ai biết.

Vì thế Chương Kỳ cho Lương Đại Tài một khoảng bạc, kêu Lương Đại Tài mua một ngôi nhà nhỏ kín đáo là một hiệu giày cũ trong một con hẽm nhỏ ở thành Tây, ngôi nhà cách vách là nơi ở của tiểu nhị thân tín của hắn Chủng Xuân Lâm, sau đó lại phái Lương Đại Tài đến chi nhánh thành Long Dương — để Lương Đại Tài trông chừng Chu Tử, hắn không yên lòng a…!

Chuẩn bị xong hết thảy rồi, nhưng đối với việc Chu Tử có thể trốn khỏi phủ Nam An vương, Chương Kỳ vẫn cảm thấy không dám ôm hy vọng. Quy củ của phủ Nam An vương rất nghiêm ngặt.

Vì Chu Tử, hắn không phải là chưa từng thử mua chuộc hạ nhân của phủ Nam An vương, ngờ đâu phủ Nam An vương lại giống như tường đồng vách sắt vậy, tốn không ít bạc cũng không tìm được chút lỗ hổng nào. Sau đó, hắn mới nghe nói Nam An vương Triệu Trinh vẫn dùng quân pháp để cai quản phủ. Đối với thuộc hạ, người có công, ban thưởng cực kỳ rộng rãi; nhưng nếu là phạm sai lầm, động một chút là lôi ra đánh chết tươi. Bởi vậy không ai dám tùy tiện làm trái với quy củ Vương phủ.

Sau khi biết Nam An Vương gia tính tình tàn bạo ngang ngược như vậy, Chương Kỳ từng do dự đối với việc giúp đỡ Chu Tử, nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định giúp nàng, để nàng có thể trốn thoát tìm cuộc sống mới, rời khỏi cái tên Nam An Vương gia quen thói bạo ngược, quyền uy một cõi kia.

Chương Kỳ cầm lá thư đọc lại một lần, sau khi xem xong, theo lời Chu Tử dặn dò, hắn vừa muốn đem thư hủy đi, nhưng nhìn thấy nét chữ theo kiểu "thể chữ lệ" trau chuốt non nớt trên tờ giấy, liền nghĩ đến dáng người Chu Tử vô cùng thanh trong diễm lệ, thì không khỏi có chút say mê.

Hắn lại nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Chu Tử lúc đó mới mười hai tuổi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bất tri bất giác, bọn họ đều đã lớn lên, đã có cuộc sống riêng của mình.

Chương Kỳ đứng trước khung cửa sổ, ngắm nhìn đám cây cối sum sê trong vườn hoa nhỏ bên ngoài, thầm thở dài một tiếng. Mẫu thân đã sai người giao thư tới, nói là cả nhà chuẩn bị chuyển đến trong thành Kim Kinh ở, sau đó sẽ quyết định chuyện hôn sự cho hắn, để hắn thành gia lập nghiệp, nối dõi tông đường cho Chương gia.

Về sau, khoảng cách giữa hắn và Chu Tử sẽ càng ngày càng xa!

Trong lòng ôm một loại phiền muộn, Chương Kỳ cất kỹ lá thư này, kẹp vào một cuốn sổ trên giá sách.

Ngày mười ba tháng năm, Hoàng đế tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho Triệu Trinh sau đó tiễn hắn lên đường, đưa mắt nhìn hắn cưỡi chiến mã dọc theo ngự phố đi ra khỏi kinh thành.

Trên thực tế, lần này Triệu Trinh rời đi, là muốn mang theo hai vạn Tân Quân mà hắn huấn luyện cùng rời đi, sao có thể dễ dàng xuất phát như vậy? Hắn mang theo thân binh cùng các tướng lĩnh ở trạm dừng chân ngoài thành ở lại hai đêm.

Chạng vạng ngày mười lăm tháng năm, Triệu Trinh mang theo đám tướng lĩnh và thân binh ngừng lại trong Thập Lý Trường đình, chuẩn bị chờ sau khi toàn bộ binh lính ở bến tàu đã lên thuyền, thì cũng lên thuyền rời đi.

Lúc này mặt trời ban chiều đã lặn xuống phía tây, tịch dương nhuộm màu như lòng đỏ của trứng vịt muối, ở chân trời phía tây dần dần biến mất, nắng chiều ảm đạm, chân trời nhuốm một chút màu lam tối, bóng đêm mông lung dần dần buông xuống. Triệu Trinh mặc một thân bào phục màu trắng của Thân vương, trên áo thêu hình Hải Long (rồng biển), áo choàng màu đen, yên lặng không nói gì, đứng trong Trường Đình nhìn xa xăm về phía tây, bên ngoài đình, các tướng lĩnh và thân binh mặc áo giáp lặng im đứng đợi.

Triệu Trinh nhìn nắng chiều dần dần mờ nhạt, nhớ tháng chín năm trước, lúc đó mình cũng đứng ở nơi này chờ đón Chu Tử xuống thuyền vào kinh.

Khi đó, hắn vốn đã đồng ý với Chu Tử là sẽ đến bến tàu đón nàng, nhưng khi gần đến bến tàu, lại cảm thấy mình đường đường là Hoàng tử Thân vương, đến bến tàu trông ngóng đón chờ một thông phòng, để người biết sợ rằng sẽ bị cười chê, cho nên ngừng lại ở Trường Đình, phái Triệu Anh cùng phu xe đến bến tàu đón Chu Tử.

Hắn mới vừa ở Trường Đình đợi một chút, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạm khắc huy hiệu của phủ Vương Thừa tướng đang lộc cộc chạy đến, dừng lại bên Trường Đình.

Người xuống xe là Vương Tích Trân.

Tuy rằng hắn và Vương Tích Trân ngày bé có quen biết, nhưng từ lúc hắn mười hai tuổi đi đến Nam Cương, cũng chưa hề gặp lại nàng. Hai người đứng ở trong Trường đình hàn huyên vài câu rồi cũng không còn lời nào để nói, không khí có chút xấu hổ lúng túng.

Đúng lúc này, xe ngựa chở Chu Tử chạy lại đây.

Chu Tử từ trên xe bước xuống, hai mắt Triệu Trinh như tỏa sáng, đôi mắt to tròn trong suốt của Chu Tử tối tăm, cánh môi đỏ tươi ướt át, vạt áo bằng lụa trắng dệt sợi ánh kim buộc lại thật cao, càng tôn lên bầu ngực cao ngất, vòng eo nhỏ nhắn được buộc chặt. Trái tim của hắn không khỏi nhảy 'thịch' một cái. Vội liếc mắt nhìn một cái, sau đó hắn liền dời ánh mắt đi, tiếp tục nói chuyện cùng Vương Tích Trân.

Sau khi trở về, hắn mới biết thì ra Chu Tử ghen.

Nghĩ đến lúc đó Chu Tử lặng lẽ ghen, lại không dám nói ra, bộ dạng chu môi nằm trên giường quay lưng về phía mình, trong lòng Triệu Trinh thật ngọt ngào, nhưng rất nhanh chút ngọt ngào kia liền biến mất không còn bóng dáng — đến hôm nay, vẫn chưa tìm được Chu Tử.

Nếu tìm được Chu Tử, trước tiên… phải đánh Chu Tử một trận trước đã!

Triệu Trinh trầm mặc đứng nơi đó, yên lặng ảo tưởng sau khi tìm được Chu Tử rồi, sẽ trừng phạt như thế nào mới có thể khiến nàng từ nay về sau sau ngoan ngoãn thành thật sống trong phủ, không dám rời nhà trốn đi nữa.

Triệu Hùng phi ngựa đến, ghì dây cương dừng ngựa ở ngoài Trường Đình.

"Vương gia, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!"

Triệu Trinh quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn Triệu Hùng.

Triệu Hùng hành lễ rồi sải bước tiến vào Trường Đình, thấp giọng nói: "Thuộc hạ đã tìm được nơi lẩn trốn của Chu Tử cô nương rồi ạ."

"Thật?"

Triệu Trinh cố gắng đè nén nội tâm kích động, trầm giọng nói, “Ở đâu?”

Quay lại Mục lục

48. Quyển 3 – Chương 48

Chương 48: Phi ngựa tới, Chu Tử bị tóm

Triệu Hùng nói xong, Triệu Trinh bình tĩnh hỏi địa điểm, cũng không nói nhiều, vung tay lên, Triệu Anh lập tức dắt ngựa đến, đứng trước Trường Đình.

Triệu Trinh vừa dặn dò đám tướng lĩnh thuộc hạ, vừa sải bước đến gần ngựa. Sau khi xoay người lên ngựa, hắn vung roi ngựa, lao vùn vụt đi. Triệu Hùng Triệu Anh cùng đám thân binh cũng xoay người lên ngựa theo sát phía sau, giục ngựa đuổi theo Vương gia.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, binh lính canh giữ cửa thành đang muốn đóng cửa thành, chợt thấy một nhóm người uốn lượn phi ngựa đến, trong nháy mắt đã đến gần ngay trước mắt, nhanh chóng vọt vào cửa thành. Lính giữ thành đang muốn đuổi theo, thì quân sĩ ở cuối hàng ghìm ngựa lại, lấy ra lệnh bài thông hành của phủ Nam An vương.

Triệu Trinh đi trước dẫn đường, vọt vào thành tây, ở trong con hẻm nhỏ hẹp ngoằn ngoèo rẽ trái rẽ phải, những người khác theo sát phía sau. May mắn buổi tối không có người qua lại, bằng không thế nào cũng có chuyện người ngã ngựa đổ.

Triệu Trinh phi ngựa một mạch chạy đến, lúc càng ngày càng gần đến thành Tây, trong đầu đột nhiên trở nên trống trơn, trống rỗng, ý nghĩ gì cũng không có — chỉ có duy nhất một điều là “bắt lấy Chu Tử”.

Đến cửa một hiệu giày trong ngõ nhỏ, Triệu Hùng tự động đánh ngựa vượt lên Triệu Trinh, đi trước tiến vào hiệu giày.

Mùa hè trời tối muộn, Chu Tử và Lương mẫu ăn cơm chiều xong, thu dọn một chút, cảm thấy trên người thấm đầy mồ hôi, liền muốn tắm rửa một cái. Chu Tử nấu nước cho Lương mẫu tắm trước. Lương mẹ ở trong sương phòng tắm rửa, Chu Tử ở trong nhà bếp nấu nước. Đun xong một nồi nước sôi, nàng liền pha với nước lạnh, mang vào cho Lương mẫu.

Trong nhà bếp nóng hừng hực, sau khi Chu Tử đem nước vào cho Lương mẫu xong, sợ nước không đủ ấm, lại đổ thêm nước vào nồi, chuẩn bị đun tiếp.

Con trai Lương Đại tài của Lương mẫu có làm ra tiền, cho nên củi đốt trong nhà không phải loại gốc rạ rễ ngô linh tinh mà người nghèo thường mua, mà là củi do tiều phu chẻ ra đem bán. Loại củi này chỉ cần đốt cho bắt lửa, rồi cũng không cần người trông chừng, mà có thể đi làm việc khác.

Sau khi Chu Tử bỏ củi vào lò bếp, chợt nhớ mình chưa chuẩn bị nội y sạch sẽ để thay, liền đứng dậy đi vào phòng ngủ của mình. Bởi vì miễn cưỡng có thể nhìn thấy vài thứ, nên Chu Tử không đốt đèn, sờ soạng vào phòng ngủ. Dù sao cũng đã ở đây một thời gian, đồ vật để nơi nào nàng cũng rất quen thuộc. Chu Tử trực tiếp đi đến bên giường, cầm lấy nội y đã sớm chuẩn bị ở bên gối.

Nàng vừa cầm nội y bước ra cửa phòng, dường như nghe thấy một loạt tiếng vó ngựa, liền nghiêng tai lắng nghe, còn chưa nghe ra là cái gì, chợt bên ngoài liền truyền đến một tiếng “Rầm” thật lớn. Chu Tử phút chốc giật mình, cảm thấy phảng phất như là tiếng xô cửa. Nàng còn chưa hồi hồn, đã nghe “Ầm” một tiếng, cửa chính dường như bị đạp vỡ.

Chu Tử lập tức nghĩ đến Lương mẫu còn đang ở trong sương phòng tắm rửa, vội mang theo quần áo liền xông ra ngoài. Nàng chung quy vẫn là đến muộn. Chỉ thấy vài người mặc áo giáp đã xông vào, người dẫn đầu vóc dáng cao lớn xông lên đá văng cửa sương phòng ra. Phản ứng đầu tiên của Chu Tử là che mắt lại — Ông trời ơi, Lương mẫu thân ái bị nhìn thấy hết trơn hết trọi rồi!

Sau khi thân binh phá sập cửa lớn của Lương gia, Triệu Trinh xoay người xuống ngựa, sải bước đi vào. Trong viện chỉ có hai nơi đèn sáng — sương phòng và nhà bếp. Trong nhà bếp có nồi nước đang nấu, nhưng không có ai. Triệu Trinh suy nghĩ một chút, một cước đá văng cửa sương phòng. Hắn lập tức phát hiện

người ở bên trong đang tắm, vung tay lên, binh lính phía sau lập tức lui ra phía sau vài bước. Triệu Trinh tập trung nhìn kỹ, dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn dầu, một bác gái trần trụi đang run lẩy bẩy trong bồn tắm.

Triệu Trinh che mắt, yên lặng lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Triệu Trinh đứng ở trước cửa sương phòng nhìn về phía bên trái, hắn nhìn thấy một thân ảnh nữ tử đứng ở trước cửa nhà chính — nhìn thoáng qua hắn có thể xác định đây chắc chắn là Chu Tử! Triệu Trinh cũng không nói nhiều, vài bước đi qua đó, duỗi cánh tay phải ra, ôm lấy Chu Tử đi ra cửa lớn.

Chu Tử muốn giãy dụa, nhưng mà đã sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, thật là thân bất do kỷ (không theo ý mình).

Triệu Trinh vắt ngang Chu Tử lên lưng ngựa, sau đó xoay người lên ngựa. Huýt một tiếng, đoàn người nhanh chóng rời đi.

Chu Tử bị vắt ngang trên ngựa như vậy, xóc nảy muốn ói ra. Nhưng lúc này nàng đã thanh tỉnh lại, cố chịu đựng khó chịu, tự hỏi nên giải quyết vấn đề thế nào — đây là điều nàng học được từ Triệu Trinh, gặp vấn đề thì giải quyết vấn đề, không được trốn tránh.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, mãi cho đến khi Triệu Trinh dừng ngựa ở cửa thành, Chu Tử vẫn chưa nghĩ ra biện pháp. Cuối cùng, nàng quyết định chấp nhận vận mệnh. Bản thân mình học nghệ không tinh bỏ chạy không thành, chẳng trách được ai, chỉ hy vọng đừng liên lụy đến Chương Kỳ và Lương mẫu.

Vào lúc này, Chu Tử chỉ hy vọng tử lúc chết có thể chết nhanh một chút, đừng có giống như Xích Phượng vậy, từng trượng từng trượng đánh xuống, đánh tới hơn năm mươi trượng mới chết hẳn. Nàng nghĩ, không biết có thể quỳ xuống cầu xin Vương gia niệm tình mình hầu hạ bấy lâu, lúc sai người ta đánh thì đánh vào điểm yếu, một trượng đánh chết, còn hơn phải từ từ chịu trận đau đớn hay không.

Cửa thành mở ra, một mình Triệu Trinh giục ngựa lao ra trước, vội chạy về hướng bến tàu.

Ngựa của hắn phi quá nhanh, dạ dày Chu Tử bị yên ngựa xóc nảy lộn lên lộn xuống, vừa đau vừa choáng váng. Trong lúc chịu đựng khó chịu, nàng quyết định chờ một lát nữa, để sớm được chết sớm được siêu sinh, bảo nàng liếm chân Triệu Trinh cũng được!

Đến bến tàu, Triệu Trinh ôm Chu Tử xuống ngựa, ném dây cương cho thân binh, thẳng hướng thuyền lớn của mình mà đi.

Trong khoang chính đèn đuốc sáng trưng, nhưng chỉ có hai người: Triệu Trinh và Chu Tử.

Triệu Trinh vén áo bào trắng thêu hình Hải long, khí thế sắc bén, oai phong lẫm liệt ngồi trên ghế cao, nhìn xuống nha đầu đen thui bị ném dưới sàn, à không, là nha đầu da đen mặt rỗ.

Nha đầu da đen mặt rỗ này, không những mặt đen, ngay cả cổ, sau tai, cổ tay cũng đều đen, mấy nốt rỗ tròn trên mặt cũng chấm thực là đều — bên trái hai mươi lăm nốt, bên phải cũng là hai mươi lăm nốt.

Trên đầu búi thành búi tóc như của đạo cô, trên người mặc áo vải thô màu xanh, dưới váy lộ ra một đôi giày vải đen thô cứng. Đây là Chu Tử sao? Chu Tử mềm mại động lòng người sao lại biến thành bộ dạng này? Hắn nhìn chằm chằm nha đầu đen mặt rỗ, nhìn đi nhìn lại, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn từ trái qua phải, vẫn là trăm điều khó hiểu như cũ.

Chu Tử bị Triệu Trinh ném xuống đất, cái mông chạm đất trước tiên, đau muốn chết, lại không dám lên tiếng, cứ ủy ủy khuất khuất như vậy ngồi trên sàn thuyền. Nàng chờ Triệu Trinh nổi giận, nhưng mà đợi hết nửa ngày, Triệu Trinh vẫn không có một chút động tĩnh. Chu Tử cúi đầu, không biết Triệu Trinh đang làm gì.

Rốt cục, Triệu Trinh giật mình, cúi người ghé sát vào, đưa tay dùng sức quệt mạnh lên mặt Chu Tử một cái.

Chu Tử bất ngờ bị hắn quệt mạnh một cái, liền bủn rủn ngã ra đất.

Triệu Trinh cau mày nhìn một lớp mỡ màu đen dính trên đầu ngón tay, quan sát một lát, không biết rõ đây là thứ gì, liền chộp lấy bả vai Chu Tử, lại quệt một cái ở trước ngực nàng, phát hiện vẫn là một lớp mỡ dày màu đen này. Hắn cầm một cái khăn lụa lau sạch sẽ đầu ngón tay, sau đó tiếp tục nhìn chằm chằm Chu Tử.

Chu Tử bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, cảm thấy mình giống như con chuột nhắt đang nằm co rút dưới móng vuốt của con mèo, động cũng không dám động, chạy cũng không dám chạy, chỉ có thể chờ đợi con mèo chơi đã, "Meo meo" một tiếng nuốt luôn nàng vào bụng.

Triệu Trinh giải được câu đố Chu Tử biến thành đen, lại bắt đầu nghiên cứu mấy nốt rỗ phân phối đều hai bên mặt Chu Tử. Một tay hắn nắm cằm Chu Tử, một tay nhắm ngay một nốt rỗ lớn, lau một cái, nốt rỗ vẫn còn. Hắn lại dùng thêm sức lau thêm cái nữa, lúc này nốt rỗ biến mất! A, nguyên lai là dùng bột chì chất lượng kém trộn với nước, sau đó chấm lên mặt.

Triệu Trinh vừa lòng giải đáp được hai câu hỏi này, lại dời ánh mắt về phía bộ ngực bằng phẳng hơn rất nhiều so với trước kia của nha đầu đen, lòng hiếu kỳ vẫn tràn đầy: Làm sao có thể thấp xuống nhiều như vậy, cũng không có cả rãnh ngực! Hắn dứt khoát đi tới, cúi người đưa tay kéo vạt áo phía trước của cái áo mùa hè màu xanh được quấn chặt trên người của cô nương da đen này, bên trong lộ ra cái yếm màu đỏ.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm vào con bướm rực rỡ bên cánh hoa thêu trên cái yếm bằng gấm mềm màu đỏ — cái yếm này rất quen thuộc, nhưng tại sao một tháng không gặp, nơi này lại teo nhỏ đến vậy? Ôm tinh thần ham học hỏi – có nghi hoặc phải giải cho ra, Triệu Trinh rất nghiêm túc tháo cái yếm của Chu Tử ra. Nhìn thấy bên trong quấn lụa trắng thật chặt, nghi vấn của Triệu Trinh đã được giải quyết — thì ra là thế!

Nhưng bó chặt như vậy không đau sao? Triệu Trinh nhớ rõ trước kia, cái yếm của Chu Tử hễ hơi chật một chút, buổi tối sẽ đau vô cùng, căn bản ngay cả đụng vào cũng không ình đụng vào một chút. Hắn nhìn mấy vòng lụa trắng quấn chặt kia, liền đau lòng thay Chu Tử.

Triệu Trinh nhìn vài giây, tay nhanh hơn não tự tiện hành động, chờ hắn ý thức được, hai tay nâng Chu Tử dậy, sau đó duỗi tay vào vạt áo của Chu Tử, cởi nút thắt sau lưng của dải lụa. Hai quả đào lớn trước ngực Chu Tử bị bó buộc đã lâu, lúc này được giải phóng, lập tức bật ra, trắng nõn mềm mịn hơi rung rung, hai quả anh đào nhỏ hồng phía trước cũng cứng lại.

Triệu Trinh ngồi xổm trước người Chu Tử, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm hai quả đào lộ ra trước ngực Chu Tử, ngón tay ngứa ngáy tự chủ trương vô sỉ giơ ra, đầu tiên là quệt một chút, sau đó cảm thấy dường như chưa đã nghiền, vươn móng vuốt nắm trọn tay. Nắm rồi lại bóp, Triệu Trinh thấy xúc cảm vẫn như cũ, tâm tình lúc này mới hoàn toàn thả lỏng.

Hắn vẫn mang vẻ mặt không chút cảm xúc, xách Chu Tử dậy, đi đến cửa phòng tắm, mở cửa ném Chu Tử vào. "Cho ngươi hai khắc (30 phút), tẩy rửa cho sạch sẽ!" Nói xong, Triệu Trinh đẩy cửa phòng rời đi.

Chu Tử nhìn phòng tắm đã chuẩn bị nước tắm, cởi cái áo đã bị Triệu Trinh kéo xộc xệch, lại kéo đống vải ngổn ngang trước ngực xuống, sau đó cởi váy, rồi quần lót, lúc này mới bước vào thùng tắm.

Sau khi Triệu Trinh đẩy cửa phòng tắm bước ra, Chu Tử không còn ở trước mắt, hắn lập tức thanh tỉnh lại, cảm thấy bản thân mình thật mất mặt, không lộ ra được dáng vẻ nam tử hán tróc nã được thê tử bỏ trốn! Hắn ngồi xuống ghế trong khoang chính, nghiến răng nghiến lợi vắt hết óc suy nghĩ, đứng ngồi không yên, cuối cùng nghĩ ra được một biện pháp trừng phạt vừa ác độc vừa tàn nhẫn có thể khiến Chu Tử nhớ mãi không quên.

Chu Tử sợ Triệu Trinh không kiên nhẫn chờ lâu, vội tắm thật nhanh, ngó lại trên người đã dùng xà bông thơm lau rửa thật sạch sẽ, lúc này mới bước ra khỏi thùng tắm. Quần áo của nàng không thể mặc lại, vốn đã mang theo mùi mồ hôi, lại bị Triệu Trinh đặt trên lưng ngựa chạy thẳng đến đây, trên quần áo đã bám đầy bụi đất. Chu Tử nhìn một vòng, thấy trên cái kệ bên cạnh đặt một xấp đồ lót của Triệu Trinh — trung y và quần lót bằng lụa trắng đều do Chu Tử may.

Cửa phòng tắm hé ra một khe nhỏ, Triệu Trinh liếc mắt một cái, thấy Chu Tử đã tắm xong, mái tóc đen thật dài xõa tung xuống, làm nổi bật đôi mắt to sáng long lanh tựa như chứa đầy ánh nước, da thịt trắng nõn như có thể nhéo ra nước, đôi môi đầy đặn khẽ mở, trên người mặc chính là trung y của mình, rộng thùng thình lại mê người đến khó thốt thành lời.

Lồng ngực Triệu Trinh đập rộn ràng, hơi thở bắt đầu dồn dập. Từ lúc Chu Tử rời đi đến bây giờ, hắn đã nhịn một tháng.

Quay lại Mục lục

49. Quyển 3 – Chương 49

Chương 49: Thi hành hình phạt, Triệu Trinh dùng kế

Triệu Trinh tim đập nhanh hơn, cơ thể thèm khát, tế bào kêu gào, nhưng đại não vẫn còn mấy phần tỉnh táo, mắt phượng nhíu lại, quát một tiếng chói tai: "Còn không mau lại đây!"

Triệu Trinh xưa nay mặt không biểu cảm, lời nói bình tĩnh, cho dù núi Thái Sơn co sập xuống trước mặt cũng không làm mất đi khí chất vương giả, lúc này lại vô cùng gay gắt, thật sự làm Chu Tử giật mình. Nàng đẩy cửa phòng tắm ra, cúi đầu chậm chạp đi tới.

Triệu Trinh thấy nàng lề mề, đứng dậy khẽ quát: "Nhanh lên một chút!"

Chu Tử rất sợ, vội vàng chạy đến bên cạnh Triệu Trinh. Nào ngờ trên người nàng mặc trung y và tiết khố của Triệu Trinh, kích thước đều đều lớn hơn nhiều, nhất là quần lại được làm bằng tơ lụa mềm mại rũ xuống, quấn ở dưới chân, nàng mải chạy, không để ý liền dẫm phải ống quần, thân mình lập tức bổ nhào về phía trước, trực tiếp ngã xuống trước mặt Triệu Trinh.

Ngực và bụng của nàng dán trên sàn, tuy rằng bên trong khoang, sàn làm bằng gỗ nhưng lần này ngã cũng quá mức. Chu Tử cảm thấy ngực và bụng đều đau không chịu được, muốn khóc nhưng lại không dám khóc, chống hai tay hai tay chân bò dậy, đứng trước mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh vừa rồi không tự chủ muốn vươn tay ra, rồi lặng lẽ rút tay vào trong tay áo — may nhờ trên người vẫn còn mặc chiếc áo bào Thân vương màu trắng thêu hình Hải Long, tay áo đủ rộng — ngồi xuống ghế.

"Quỳ xuống!"

Giữa đêm yên tĩnh, hắn đột nhiên lớn giọng, như một tiếng sấm vang lên giữa trời quang. Chu Tử sợ tới mức cả người run bắn, "bịch" một tiếng quỳ gối lên sàn. Đầu gối rơi mạnh xuống rất đau, nhưng Chu Tử không dám kêu đau, cúi đầu quỳ gối trước mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh cầm cây roi ngựa đặt trên bàn bên cạnh lên, đập nhẹ nhẹ lên bàn tay trái, thanh âm trầm thấp thong thả lại mang theo ý ngoan độc: "Nói đi, tại sao muốn bỏ trốn?"

Chu Tử quỳ trên mặt đất, ngực và bụng bị té đau, đầu gối cũng đau, nàng cố gắng sắp xếp lời nói, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Nhìn nàng yên lặng không nói gì quỳ ở đó, Triệu Trinh nghĩ đến cái gã Chương Kỳ kia giúp nàng, lửa giận bốc lên, tay phải cầm roi ngựa nổi đầy gân xanh, hận không thể một cước đá chết Chu Tử, cắn răng nghiến lợi cả nửa ngày rồi nói: "Là vì cái gã Chương Kỳ kia hử?"

"Làm sao có thể!" Tim Chu Tử run lên một cái, vội ngẩng đầu giải thích, nàng không sợ chết, nhưng sợ Triệu Trinh giở thủ đoạn độc ác với Chương Kỳ, như vậy thật quá có lỗi với bằng hữu rồi, "Là nô tỳ lừa Chương Kỳ… nô tỳ nói với hắn… Nói với hắn, Vương gia ngược đãi nô tỳ, cầu xin Chương Kỳ nể tình đồng hương mà giúp đỡ, cứu nô tỳ một mạng…" Vì muốn gỡ tội cho Chương Kỳ, Chu Tử nói dối càng lúc càng thuận miệng.

"Ta ngược đãi ngươi?" Triệu Trinh vừa sợ vừa giận vừa tức, thiếu chút nữa đứng lên, "Ta ngược đãi ngươi khi nào? Sao ta lại không biết!" Hắn cảm thấy Chu Tử nói những lời này vô cùng buồn cười, quả thực là không nói lý, cơ hồ muốn cười lạnh hai tiếng tỏ ý phẫn nộ.

Chu Tử cúi đầu, đại não nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ nên làm thế nào khiến những lời nói dối này trở nên hợp lý. Nhưng mà, trước nay nàng thật sự chưa từng nói láo, miệng lưỡi lại không khéo ăn nói, dĩ nhiên lúc này cũng sẽ không tự nhiên mà gia tăng khả năng này rồi.

Triệu Trinh nhìn nàng, roi ngựa trong tay chỉ vào nàng: "Ngươi mau nói thật ra! Hừ!" Trong lỗ mũi hắn tràn ra khí giận, hừ lạnh một tiếng.

"Ngài cố ý ở trước mặt nô tỳ đánh chết Xích Phượng và Triệu Toàn, đó là muốn dằn mặt, hù dọa nô tỳ!" Chu Tử bật thốt ra.

Triệu Trinh sửng sốt: Ta sai người đánh chết hai kẻ tiện nhân kia, là vì hù dọa ngươi sao?

Nhìn vẻ mặt Triệu Trinh vẫn không chút thay đổi, Chu Tử trong lòng càng hoảng sợ, nhưng nghĩ lại thì, nếu đã nói ra, vậy cứ đơn giản nói cho thoải mái đi, dù sao trước sau cũng chết: "Ngài còn sai người mỗi ngày trông chừng nô tỳ, nào có ai giống như nô tỳ chứ, ra khỏi viện một bước cũng có người canh chừng? Nô tỳ là phạm nhân ngồi tù sao?"

Vẻ mặt Triệu Trinh có chút khó coi.

Chu Tử nói xong cao hứng quỳ thẳng lưng lên, mắt nhìn chằm chằm Triệu Trinh miệng tiếp tục lên án: "Ngày ngày ngài đều bắt nô tỳ uống canh tránh thai, hủy hoại thân thể nô tỳ, không thể sinh con!"

Chu Tử nghĩ đến mà phát cáu, hơn một tháng mình không uống thuốc tránh thai, hầu như ngày nào cũng ở cùng Triệu Trinh, nhưng cũng không thể hoài thai, đã sớm lo lắng thân thể mình bị Triệu Trinh ép dùng thuốc tránh thai mà bị hỏng, sau này không bao giờ… có thể sinh con, tâm tình kích động hẳn lên: "Đều tại ngài, nô tỳ đến bây giờ vẫn không thể mang thai!"

Thân mình và biểu tình của Triệu Trinh có chút buông lỏng, ngồi trở lại trên ghế, trầm giọng nói: "Còn hết?"

"Đương nhiên là còn!" Chu Tử cảm xúc càng thêm kích động, "Người nói cưới chính phi liền cưới chính phi, nói cưới trắc phi liền cưới trắc phi, còn muốn nô tỳ tuyển giúp ngài, căn bản là người không để ý đến cảm nhận của nô tỳ!"

Triệu Trinh nhướng mày: "Không tệ, nói tiếp!"

"Ngươi…" Chu Tử hết từ để dùng rồi, mở miệng rồi ngậm lại, cuối cùng không thể phun ra cái gì, đành ăn vạ: "Dù sao tội của người chính là tội lỗi chồng chất!"

Triệu Trinh không khỏi bật cười.

Nhìn hắn cười chói lọi như hoa xuân, Chu Tử dựa vào một chút dũng khí vừa sinh ra không khỏi lại xẹp xuống, thân mình mềm nhũn, cúi đầu không nói.

Triệu Trinh cầm roi ngựa đứng lên, dùng cán roi ngựa điểm điểm lên đầu Chu Tử: "Nói xong chưa?"

"Nói xong rồi!" Chu Tử khúm núm thấp giọng hừ một tiếng.

"Nói xong thì nhận phạt đi!" Triệu Trinh hạ kết luận.

"Vâng!"

"Cởi quần ra!" Triệu Trinh dùng roi ngựa chỉ vào lưng Chu Tử, thanh âm rất nhẹ nhưng khiến người khác không thể trái lời, "Xoay lưng đứng vịn vào giường!"

Chu Tử giãy dụa đứng lên, đi đến mép giường, khom lưng cởi tiết khố ra, đứng đưa lưng về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh đứng sau lưng nàng.

Chu Tử mặc trung y của hắn, thật sự quá lớn, vạt áo rũ xuống che khuất đi cái mông Chu Tử, nửa kín nửa hở lộ ra bắp đùi trắng nõn thon dài của Chu Tử.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm cái mông Chu Tử bị quần áo hoàn toàn che lấp, hắn còn nhớ rõ mông Chu Tử vừa trắng vừa mềm, tròn vo, bóp vào vô cùng co dãn, có thể nói là đầy đặn rắn chắc, rất là mê người, làm hắn nhịn không được muốn đánh lên trên vài cái — cho nên chuyện chăn gối của hai người đều dùng tư thế sau lưng nhiều hơn một chút, Triệu Trinh thích nghe âm thanh "phách phách phách" phát ra khi mình va chạm vào Chu Tử.

Hắn vươn tay bấm lên mông nàng một cái, Chu Tử bị đau, co rúm lại một chút. Lông mi thật dài của Triệu Trinh rũ xuống, lập tức đi đến mép giường, xốc vạt áo trước của áo bào trắng thêu hình Hải Long lên, tụt quần xuống một chút, ngồi xuống, lộ ra vật to lớn đã sớm dựng thẳng đứng.

Thanh âm của hắn có chút khàn khàn: "Lại đây đi!"

Chu Tử quay đầu nhìn nơi đó của Triệu Trinh liếc mắt một cái, trong lòng hiểu được ý tứ Triệu Trinh, không khỏi có chút sợ hãi. Lúc hai người hòa thuận, Triệu Trinh luôn chìu theo nàng, cũng chỉ để nàng ngậm đỉnh đầu mà không yêu cầu thêm nữa, nhưng Chu Tử biết trong lòng hắn vẫn muốn mình ngậm sâu hơn, chẳng qua không muốn làm nàng khó chịu thôi.

Hiện tại hai người nháo đến tình trạng này, Triệu Trinh tất nhiên sẽ không thương hương tiếc ngọc, lần này sợ là sẽ rất thảm! Chẳng lẽ bị Triệu Trinh "tiền dâm hậu sát" bạo lực tình dục mà chết sao?

Nàng lại nhìn lướt qua vật kia của Triệu Trinh, chậm rãi bước tới, ngồi xổm giữa ở hai chân Triệu Trinh, cúi đầu liếm vài cái.

Ngày mùa hạ, Triệu Trinh cưỡi ngựa chạy tới chạy lui xa như vậy, cho dù là một mỹ nam tử thích sạch sẽ, cái vật vươn cao kia cũng không thể không có mùi.

Trước kia lúc hai người như vậy, Triệu Trinh luôn nghe lời nàng tẩy rửa nơi đó sạch sẽ thơm tho ngào ngạt, một chút mùi lạ cũng không có. Nhưng hiện tại, Chu Tử mới liếm vài cái, tuy rằng phía trên không có loại mùi sau khi trải qua chuyện phòng the, nhưng trong miệng nàng có mùi mằn mặn của mồ hôi.

Chu Tử vừa chần chờ một chút, Triệu Trinh liền thấp giọng nói: "Còn không ngậm đi?"

Chu Tử giật mình, vội vàng há miệng, cố gắng ngậm vật của hắn vào. Nhưng một là quá lớn, hơn nữa lại có mùi mồ hôi, Chu Tử không nhịn được nữa, nhanh chóng phun đỉnh đầu ra. Ngẩng đầu lên đã thấy Triệu Trinh vẻ mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Chu Tử cảm thấy thực ủy khuất: "Mùi mặn quá, ngài đi tắm rửa một chút đi!"

Triệu Trinh mặt không chút biểu tình, nhưng trong lòng trình diễn một màn – mắt trợn trắng, mồm há hốc – con mẹ nó, đến lúc này mà còn dám chê nơi đó của Lão tử mặn!

Chu Tử ủy khuất nhìn hắn: thật sự rất mặn mà, không tin ngài tự thử xem!

Triệu Trinh cũng có chút ưa sạch sẽ, lẳng lặng đứng dậy, cởi bỏ áo bào và trung y, cởi quần ra, đôi chân dài trần trụi đi vòng qua Chu Tử, bước đến phòng tắm.

Nhìn hắn đi vào phòng tắm, lúc này Chu Tử mới vỗ ngực thở ra một hơi: May mắn Triệu Trinh đi tắm rửa, bằng không khẩu vị quá nặng rồi!

Triệu Trinh tắm rửa xong, thân mình trần trụi đi ra.

Chu Tử đứng ở mép giường, nhìn thân mình hắn khỏe mạnh cao gầy, cảm thấy Triệu Trinh hình như gầy đi không ít, trong lòng không khỏi khổ sở: Hắn vốn đã gầy rồi, lại gầy như không còn miếng thịt nào!

Triệu Trinh khỏa thân bước tới, cũng không lại muốn chơi trò "thổi tiêu" nữa, bảo Chu Tử đưa lưng về phía mình vểnh mông lên, sau đó nắm lấy hông Chu Tử, nhắm ngay nơi đó của Chu Tử, không một chút ôn nhu, mạnh mẽ đâm vào.

Chu Tử bị đau, giãu dụa một chút.

Triệu Trinh ấn lưng nàng xuống một chút, giữ chặt hông Chu Tử, mạnh mẽ đẩy vào.

Chu Tử đau đến run người, nhưng lại không dám ra tiếng, đành phải cắn răng chịu đựng.

Sau khi Triệu Trinh ra vào vài cái, cảm thấy bên trong dường như đã trơn hơn, liền dùng sức như khi tập trận, mạnh mẽ va chạm như đi đánh trận, trong âm thanh "phách phách" liên tiếp, Triệu Trinh rất nhanh đã tới đỉnh. Hắn nâng mông Chu Tử, dùng sức đâm vào Chu Tử, đạn pháo bắn ra liên tục không ngừng.

Sau khi bắn xong, hắn không buông Chu Tử ra, mà vẫn giữ nguyên tư thế, ôm siết Chu Tử vào trong ngực, ngồi xuống giường, biến thành tư thế Chu Tử đưa lưng ngồi trong lòng hắn.

Thật ra lúc hắn mạnh mẽ đâm vào, lúc ấy Chu Tử có hơi đau một chút, nhưng dù sao cũng là có kinh nghiệm bị vật to lớn này 'chinh phạt' rồi, nên rất nhanh đã thích ứng, lại bị Triệu Trinh va chạm mạnh mấy trăm cái, thân mình đã sớm co rút thành một khối.

Một tháng tích góp từng li từng tí, Triệu Trinh bắn ra không ít, cảm thấy thật mỹ mãn, vươn hai cánh tay ôm lấy Chu Tử kéo vào trong lòng mình, phát hiện toàn thân Chu Tử vẫn còn run rẩy, chỗ bên dưới vẫn còn quấn chặt lấy vật của mình.

Hắn không biết bộ dạng này của Chu Tử là bị dọa sợ, hay là bị đau, hay là giống như trước kia khi hai người cùng phòng, nàng cũng giống mình là cực kỳ khoái cảm mới như vậy. Một lát sau, Triệu Trinh cảm giác được phía dưới Chu Tử vẫn còn quấn chặt lấy mình, như vậy hắn có thể xác định được là chuyện gì xảy ra, dương vật vẫn còn ở trong cơ thể Chu Tử lại mạnh mẽ dựng đứng, oai phong như trước.

Triệu Trinh ngồi ở trên giường, hai tay giữ lấy vòng eo Chu Tử, kéo nàng lên lên xuống xuống phun ra nuốt vào vật của mình. Chu Tử đã sớm mềm nhũn ra như nước, mặc cho động tác của hắn.

Bên dưới của Triệu Trinh bền chắc cứng rắn, sắc bén mạnh mẽ, Chu Tử thật sự là không chịu nổi, quay đầu nhìn Triệu Trinh, tròng mắt ướt át chứa một tầng lệ quang, không nói gì, nhưng nhìn như muốn khóc như tố cáo.

Triệu Trinh cắn môi, nhẫn nại rút ra, kéo nàng đứng lên, chuyển thành tư thế Chu Tử ngồi trên người hắn đối diện với hắn, sau đó một tay đỡ vật lớn, một tay giữ mông Chu Tử, nương theo trơn trượt mà đẩy vào.

Chu Tử nằm sấp trước ngực hắn, hai cánh tay choàng qua ôm lấy cổ hắn, nương theo động tác của hắn mà ra vào, hai quả đào lớn trước ngực vì thế mà đung đưa, Triệu Trinh há mồm ngậm lấy một quả, phía dưới dùng sức điên cuồng đẩy lên, trong tiếng khóc của Chu Tử lên đỉnh lần thứ hai.

Sau trận cuồng hoan, Triệu Trinh ôm Chu Tử, tê liệt ngã xuống giường, cảm giác thỏa mãn tinh thần sảng khoái. Chu Tử thì hỗn loạn, xụi lơ nằm trong lòng hắn.

Toàn thân hai người đều là dấu vết hoan ái, ai cũng không có sức để đi tắm rửa. Thân mình Triệu Trinh cực kỳ mệt mỏi, nhưng cũng phi thường thoải mái, cảm thấy một đêm này là đêm thoải mái nhất trong một tháng qua.

Hắn ôm Chu Tử nằm ở trên giường La Hán (*), khoang thuyền dập dềnh bềnh bồng theo sóng nước, nàng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Con thuyền lớn giống như một cái nôi khổng lồ, đong đưa không ngừng dỗ Chu Tử ngủ như trẻ nhỏ, mãi đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại — trong giấc ngủ ngửi thấy mùi thức ăn, bị đói mà tỉnh dậy.

Nàng ngửi thấy mùi cháo mà mở mắt, nhìn thấy Triệu Trinh mặc quần áo mùa hè đơn giản màu trắng, ngồi trên một cái ghế ở trước giường, đối mặt với mình, trong tay bưng một chén cháo thịt bò.

Trải qua cả đêm vận động kịch liệt, Chu Tử đói muốn ngất đi, dạ dày cũng không chịu thua kém: kêu lên rột rột.

Triệu Trinh nhìn vẻ mặt chờ mong của nàng, một tay bưng chén cháo thịt bò, một tay cầm thìa khuấy khuấy, đôi mắt xếch xinh đẹp lóe ra tia sáng gian xảo: "Chu Tử, muốn ăn không a?"

"Muốn!" Chu Tử tha thiết nhìn chén cháo thịt bò, rất thành thật trả lời.

"Vậy về sau ngươi có ngoan không?" Vẻ mặt Triệu Trinh mang theo chút dụ hoặc.

"Ừm." Mắt thèm muốn nhìn bát cháo, Chu Tử gật gật đầu.

Triệu Trinh cười nhạt một tiếng: "Vậy về sau còn dám bỏ trốn hay không?"

Chu Tử cúi đầu, không trả lời: Chẳng lẽ sau này Triệu Trinh cưới vợ sinh con, ghét bỏ mình cũng không trốn sao?

Triệu Trinh thấy vậy, cũng không nói nhiều, dứt khoát đứng dậy bưng bát cháo thịt bò đi.

Chu Tử mắt thấy bát cháo thịt bò thơm ngon bị đem đi càng lúc càng xa, trong lòng khổ sở cực kỳ, hận không thể nổi giận đập giường.

Quấn chăn xuống giường, Chu Tử tìm khắp một vòng trong phòng tắm, muốn mặc quần áo đi ra ngoài tìm chút đồ ăn lấp bụng, nhưng tìm hết cả khoang, một bộ y phục cũng không thấy. Đừng nói quần áo bẩn hôm qua của nàng, ngay cả quần áo của Triệu Trinh cũng không thấy.

Chu Tử cảm thấy cực kỳ bi thống, quấn chăn trở lại giường, khóc không ra nước mắt.

Triệu Trinh giống như "Hoàng hạc bay đi" vậy, cả buổi chiều không thấy một chút tin tức.

Chu Tử thiếu chút ngất xỉu vì đói, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ càng ngày càng u ám, biết là trời sắp tối. Toàn thân nàng, từ trái tim đến dạ dày, từ đỉnh đầu đến ngón chân, đều chờ mong Triệu Trinh trở về.

Nhưng ngoài cửa sổ đều đã tối đen, mà Triệu Trinh vẫn chưa về đến.

* giường La Hán:

Quay lại Mục lục

50. Quyển 3 – Chương 50

Chương 50: Khéo đàm phán, đạt được mục đích

Có lẽ là do vấn đề thân thể, cơn thèm ăn của Chu Tử vẫn thực dồi dào cho dù là cơm rau dưa cũng có thể ăn thật ngon lành. Ở Vương phủ tại Nam Cương, lúc vừa mới vào nội viện Diên Hi cư hầu hạ Triệu Trinh, hơn một nửa thức ăn khuya đều vào bụng của nàng.

Từ lúc Triệu Hùng đi theo Chu Tử, có nhiều lúc đi ra ngoài là vì mua đồ ăn cho Chu Tử. Có mấy lần Triệu Trinh đụng mặt Triệu Hùng mang theo gã sai vặt xách hộp thức ăn từ bên ngoài trở về, hỏi ra mới biết là món ăn đặc biệt của tửu lâu nổi danh mà Chu Tử bảo mua về.

Chu Tử còn rất yên tâm thoải mái: Đây là bạc của mình a! Cho nên nàng ăn uống thả cửa, chỉ là buổi tối phải ăn ít một chút.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử ăn ăn uống uống như đứa nhỏ, trong lòng cảm thấy Chu Tử thật tham ăn, bất giác muốn dùng thức ăn uy hiếp nàng.

Lúc này Triệu Trinh đang ở trên tầng hai thoáng mát rộng rãi của thuyền lớn, cùng hai môn khách giỏi thư họa Cổ Mộc, Trương Sơn Quân, và thủ lĩnh Tiêu Thám của đội quân Kiêu Kỵ cùng thăm dò, bàn bạc vẽ bản đồ Bắc Cương.

Triệu Trinh đã phái đội quân Kiêu Kỵ của hắn đi Bắc Cương để tra xét tìm hiểu địa hình. Kiêu Kỵ trở về đã vẽ một bức bản đồ sơ lược, Triệu Trinh xem xong rất không hài lòng, vì thế gọi Cổ Mộc và Trương Sơn Quân đến để chỉnh sửa lại cẩn thận chính xác hơn.

Mấy năm nay, quốc gia ở lân cận Bắc Cương là Ô Thổ quốc cực kì hiếu chiến, luôn như hổ rình mồi với Bắc Cương của Đại Kim. Triệu Trinh cho rằng sớm muộn gì cũng sẽ phải đánh một trận, chi bằng chuẩn bị sớm một chút.

Bởi vì thấy thái độ của Triệu Trinh, vị tướng lĩnh Tiêu Thám của đội quân Kiêu Kỵ và nhóm Cổ Mộc đều rất nghiêm túc thảo luận, đang trong lúc bàn bạc, Triệu Hùng lặng lẽ tiến vào hỏi Triệu Trinh: "Vương gia, Chu Tử cô nương cả ngày nay còn chưa…"

Triệu Trinh ngắt lời hắn: "Ngươi đi xuống chuẩn bị trước một ít đi!"

Triệu Hùng lui xuống.

Lúc chuyện vẽ bản đồ trên cơ bản đã an bài xong, Triệu Trinh lúc này mới ra lệnh cho Triệu Anh thay mặt hắn chiêu đãi đám người Cổ Mộc uống rượu, còn mình thì đi xuống trước.

Thực ra, với địa vị của hắn, thì có rất nhiều chuyện không cần phải tự mình làm, nhưng tính tình của Triệu Trinh trời sinh thích nghiên cứu những thứ mới lạ nên mới cho gọi bọn họ đến để tự mình hỏi rõ.

Lúc từ tầng hai đi xuống tầng một, Triệu Trinh lơ đãng nhìn thoáng qua bốn phía hai bên bờ sông Hoàng Hà đã tối đen như mực, cho thấy đêm đã khuya, hẳn là Chu Tử đã đói lắm rồi.

Đợi Triệu Trinh rửa tay xong, Triệu Hùng vội bưng khay đồ ăn đã chuẩn bị đưa cho hắn.

Triệu Trinh vừa nhận lấy khay, phát hiện trên khay là hai chén đĩa rau dưa, một chén cháo Bích ngạnh(*), một đĩa rau dương xỉ trộn non mềm, một đĩa cà tím om chay, đều là những món Chu Tử thích ăn. Sau khi nhìn qua, hắn rất hài lòng bưng khay đi về phía khoang thuyền của mình.

Chu Tử đói muốn ngất đi, hơn nữa không riêng gì đói, trong lòng còn chứa chuyện khác, đến nỗi cho dù cực kỳ đói bụng nhưng vẫn không nhịn được đứng lên đi đi lại lại, suy nghĩ vẩn vơ, vọng tưởng tìm được một đường cho nàng chạy trốn.

Cửa khoang bị khóa từ bên ngoài. Cúi nhìn mặt nước qua cửa sổ mở rộng, Chu Tử cảm thấy với kỹ thuật bơi lội của mình, nhảy xuống là có thể bơi tới bờ sông chạy trốn, chỉ là nhìn lại thân thể trần trụi của mình quấn dưới lớp chăn mỏng, nàng quyết định bỏ qua cho ý tưởng này.

Đang lúc Chu Tử hết đường xoay xở, đói muốn chết rồi thì Triệu Trinh giống như Bồ Tát giáng thế hóa thân thành gã sai vặt, rất ư là bình tĩnh điềm đạm bưng khay đồ ăn đi vào.

Hắn đặt khay lên bàn, sau đó ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh, bày ra một tư thái ung dung thoải mái.

Chu Tử thấy thế vội quấn chặt chăn trên người, rồi mới nhìn sang Triệu Trinh, không thèm để ý đến cái bụng đói kêu ọt ọt: "Quần áo của nô tỳ lúc mặc đến đây đâu rồi!"

Triệu Trinh đặt tay lên tay vịn của ghế: "Ý ngươi muốn hỏi mấy tờ ngân phiếu giấu trong cổ áo sao?!"

Chu Tử nhìn hắn, quả thực không còn lời nào để nói.

"Ở chỗ của ta." Triệu Trinh rất thẳng thắn nói.

"Đó là nô tỳ để giành…" Chu Tử cũng ngượng ngùng khi nói vậy.

Triệu Trinh không khách khí đánh gãy lời nàng: "Ngay cả ngươi cũng là của ta."

Chu Tử không còn lời nào để nói, đành phải dời lực chú ý lên bàn đồ ăn.

Triệu Trinh lần này còn có chút nhân tính: "Ăn đi!"

Chu Tử kéo sát chăn vào người, lắc lư từng bước đến trước bàn, ngồi xuống đối diện với Triệu Trinh, bắt đầu ăn cơm.

Dù sao nàng cũng ở phủ Cao Thượng thư, à không, nay là phủ Cao Thừa tướng, hai năm 'bị' giáo dục lễ nghi quý tộc, lúc này mặc dù hận không thể nuốt hết toàn bộ thức ăn vào bụng, nhưng tư thế biểu hiện bên ngoài vẫn rất là tao nhã.

Thấy nàng ăn cũng được nhiều rồi, Triệu Trinh mới nói: "Đã có tin tức muội muội Chu Bích của ngươi."

Chu Tử sửng sốt xém chút nữa bị sặc, vội vàng nuốt một ngụm cháo trong miệng xuống, lúc này mới hỏi: "Chu Bích bây giờ đang ở đâu?"

Triệu Trinh không lên tiếng, ánh mắt thâm thúy lướt nhìn trên người nàng từ trên xuống dưới.

Chu Tử nhìn hắn nghiêm túc nói: "Sự kiện kia về sau chúng ta hãy nói sau."

Triệu Trinh chậm rãi nói: "Nàng ta bị người đưa vào phủ Bắc Tĩnh vương cũng chính là phủ của Nhị hoàng huynh ta."

Chu Tử hít sâu một hơi, ánh mắt trông mong nhìn Triệu Trinh: "Con bé không bị thu dùng chứ?"

"Nhị hoàng huynh trước mắt rất sủng ái nàng ta.", Triệu Trinh rất nhanh lại nói tiếp một câu: "Bất quá, nữ nhân trong phủ Nhị hoàng huynh rất nhiều, số lượng cụ thể còn không thể rõ nữa là."

Chu Tử ánh mắt mờ mịt nhìn Triệu Trinh. Sao nàng lại không biết những chuyện ngoằn ngoèo lẩn quẩn giữa những nữ nhân kia chứ. Non nớt nhu nhược như Chu Bích làm sao có thể đối phó lại? Nghĩ đến đây, Chu Tử nhìn về phía Triệu Trinh, trong ánh mắt mang theo chút mờ mịt, lúng túng và… bất lực.

Triệu Trinh giật mình lại buông mắt xuống, không chịu nói.

Chu Tử trầm tư một chút. Thân phận của nàng rất thấp kém, trong phòng còn có thể ỷ vào Triệu Trinh sủng ái mà làm càn này nọ một chút, nhưng mà ở bên ngoài, một chút tác dụng cũng không có.

Chu Bích là ai? Là muội muội ruột của nàng cùng nàng nắm tay nhau đi suốt đêm trong cơn gió rét, là muội muội đã nhiều năm cùng nàng chia xẻ một cái bánh bao, một bát cháo ngô, cùng nàng rúc vào một cái chăn thô trong đêm đông giá rét sưởi ấm cho nhau… nước mắt nàng chảy xuống.

Nàng bước đến trước mặt Triệu Trinh, quỳ xuống trước đầu gối của hắn. Chu Tử vùi mặt vào vạt áo mùa hè bằng lụa mỏng màu trắng thêu hoa văn của Triệu Trinh, nước mắt chảy ra thấm vào trong vạt áo bào Triệu Trinh. "Vương gia cầu xin ngài giúp muội muội của nô tỳ!"

Nhìn nàng rơi lệ, Triệu Trinh vốn tự ình là sắt đá cũng đã có một chút mềm lòng, hắn giơ tay vuốt ve búi tóc vấn lên sơ sài của Chu Tử: "Ta sẽ sai người bảo toàn tánh mạng của nàng ta và cả con cái của nàng ấy." Giọng nói của hắn trầm thấp, thong thả nhưng Chu Tử biết là hắn rất nghiêm túc.

Mà nàng cũng có thể đoán được Triệu Trinh làm như vậy, tất sẽ sử dụng mật thám nằm vùng mà hắn xếp vào ở phủ Bắc Tĩnh vương, sẽ khiến cho hắn một số phiền toái nhất định.

"Về sau Vương gia nói gì nô tỳ đều nghe lời." Chu Tử ngẩng mặt lên, tựa cằm lên đầu gối Triệu Trinh, nhưng không chịu nhìn hắn "Nhưng nếu sau này Vương phi trắc phi vào phủ, xin để nô tỳ rời đi."

"Được!" Triệu Trinh giống như tùy tiện đáp lên tiếng.

Chu Tử thấy hắn sảng khoái đáp ứng nhanh như vậy, cho là hắn không nghe rõ lại nói một lần nữa cường điệu hơn: "Nô tỳ nói là mặc kệ ngài có Vương phi hay là trắc phi nô tỳ cũng sẽ rời đi!"

Tay của Triệu Trinh đã chuyển sang bờ vai trần của nàng, ngữ khí rất không kiên nhẫn: "Ta biết!"

Chu Tử không nói thêm gì nữa. Nàng nghĩ tới Chu Bích lại ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh: "Vương gia, muội muội của nô tỳ hiện tại sống có tốt không?"

Triệu Trinh phiền não nhìn nàng: "Làm sao ta biết được? Ngươi đi mà hỏi Triệu Hùng ấy!"

Chu Tử trong lòng vui vẻ "Dạ!" một tiếng. Có những lời này của Triệu Trinh, nàng có thể hỏi cặn kẽ Triệu Hùng mọi tình huống rồi.

Triệu Trinh thấy sắc mặt nàng vui mừng, liền nói chút chuyện mà Triệu Hùng bẩm báo lúc trước một vài tình huống mà mình nhớ kỹ: "Nghe nói rất giống ngươi, chỉ là ngũ quan hơi nhỏ một chút." Hắn lại bổ sung một câu: "Không đẹp bằng ngươi!"

Chu Tử lại cười nói: "Bộ dạng muội muội rất xinh đẹp mềm mại: mắt to, miệng nhỏ, cằm nhọn, thật ra đẹp hơn nô tỳ rất nhiều, còn rất thiện lương, con bé…" Nghe được tin tức của Chu Bích, trong lòng nàng cực kỳ vui vẻ lại không có ai để chia xẻ, chỉ có thể chia xẻ cùng Triệu Trinh, cho nên nói thao thao bất tuyệt không ngừng.

Triệu Trinh một bên lắng nghe Chu Tử nói lan man, một bên chậm rãi vuốt ve Chu Tử.

Lúc này đã qua giờ Hợi, trong thuyền lớn yên tĩnh, bên ngoài chỉ có tiếng nước ào ào chảy qua, nhất thời vô cùng tĩnh lặng. Thanh âm của Chu Tử mềm mại êm ái, chậm rãi chảy xuôi giữa trời đêm yên tĩnh. Triệu Trinh cảm thấy ban đêm như vậy thật sự là vô cùng ấm áp, vô cùng ngọt ngào.

(*) Cháo Bích ngạnh: là cháo được nấu từ một loại gạo tẻ có màu xanh như ngọc bích ( ), loại gạo này đặc biệt được trồng ở tỉnh Hà Bắc huyện Ngọc Điền. Vào đời Thanh là cống phẩm, chỉ có Hoàng thân quốc thích và quan lại quyền quý mới được ăn.

Quay lại Mục lục

51. Quyển 3 – Chương 51

Chương 51: Chăm sóc khi đau ốm, hiểu rõ tấm lòng

Bởi vì lần này đi cùng đội quân, trong toàn bộ đội tàu chỉ có một nữ nhân chính là Chu Tử, cho nên Triệu Trinh không muốn Chu Tử xuất đầu lộ diện, sợ bị người khác nhìn thấy, cho nên cũng không chuẩn bị quần áo cho Chu Tử, chỉ cho nàng mặc trung y của mình sống trong khoang thuyền, dù sao đang là mùa hè, thời tiết cũng không lạnh. Đồ ăn gì đó đều do tự hắn mang đến.

Lúc này đội tàu chưa đến được đất phong của hắn, Triệu Trinh cũng không cần phải đến mỗi bến tàu là phải dừng lại tiếp kiến quan viên, cho nên thời gian rộng dài thảnh thơi.

Trong suốt một tháng hai người tách ra, Triệu Trinh quả thật là thành thành thật thật suốt một tháng, nhịn đến nỗi lửa nóng đầy người sắp bùng nổ, một khi bắt được Chu Tử về, hắn liền tận lực bù lại một tháng chịu thiệt kia, ban ngày ban đêm chỉ cần rảnh rỗi là quấn lấy Chu Tử không rời. Mỗi lần Chu Tử đến cực hạn, lúc thật sự không thể chìu theo hắn nữa, Triệu Trinh chỉ cần trương ra vẻ mặt thất vọng xen lẫn khát vọng nhìn về phía Chu Tử, Chu Tử sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ mặc hắn xử lý. Suốt hai mươi ngày, Triệu Trinh sảng khoái, sung sướng cực độ, cảm giác như mình đang ở thiên đường của nhân gian.

Hôm nay, bởi vì sắp đến đất phong, đội tàu ngừng lại ở phủ Giang Xuyên trên đường đi, Triệu Trinh đi gặp các quan viên đến yết kiến, Chu Tử rốt cục có thể nghỉ ngơi một chút. Triệu Trinh vừa đi, nàng liền bắt đầu ngủ mê man.

Lúc tỉnh ngủ, Chu Tử phát hiện mình ngã bệnh. Nàng cảm thấy cổ họng đau đến nói không được, cả người rét run, lạnh đến xương cốt đều đau, nằm ở trên giường mà nhúc nhích cũng khó khăn. Đúng lúc này Triệu Trinh lại không có trong khoang, người khác cũng không dám tiến vào, bị bệnh nằm ở trên giường, Chu Tử kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, đành phải choáng váng nặng nề nằm một chỗ, phó mặc cho số phận. Chu Tử cứ như vậy nằm ở trên giường, đến tối, nàng lạnh đến rùng mình, đầu óc mơ hồ hỗn loạn, cảm giác như mình sắp chết rồi.

Cả ngày nay Triệu Trinh vẫn chưa trở về.

Hắn nghe nói phủ Giang Xuyên sửa một con đập lớn, rất có lợi cho dân chúng nơi đây, bảo các quan viên phủ Giang Xuyên cùng đến xem xét. Tuy rằng lộ trình tương đối xa, đợi đến khi trở lại thuyền cũng là rạng sáng ngày hôm sau. Nhưng hắn nghĩ trong phòng còn có không ít điểm tâm, hẳn là Chu Tử có thể kiên trì một ngày, cho nên vốn cũng không lo lắng nhiều.

Chu Tử lạnh run lên, xương cốt cả người đều đau nhức, trong lòng ngóng trông Triệu Trinh trở về, nhưng ngoài cửa sổ chỉ một màu tối đen, ngay cả một tia ánh sáng cũng không có, Triệu Trinh vẫn chưa trở về. Cuối cùng, nàng rơi vào hôn mê.

Đợi đến khi nàng tỉnh lại, còn chưa mở mắt, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm lộp độp, hình như là tiếng giọt mưa rơi trên mạn thuyền vọng lại. Trời mưa sao? Nàng vẫn cảm thấy rất lạnh, nhưng xương cốt và làn da hình như không còn đau nhức khủng khiếp như trước nữa.

Vừa mở mắt nhìn, trong khoang trống rỗng, im ắng, chỉ có một mình nàng, chỉ có tiếng mưa rơi đơn điệu. Lúc đau yếu nhất, người trong đầu Chu Tử nhớ tới trước hết vẫn là Triệu Trinh. Nghĩ đến Triệu Trinh, Chu Tử lại thêm đau lòng.

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Trinh, nàng đã bắt đầu không kiềm chế được mà thích hắn. Vì hắn, cái gì nàng cũng nguyện ý làm, cứ thế kiên nhẫn chăm sóc hắn, hầu hạ hắn, ở bên hắn, không nghĩ tới mấy năm qua mình chỉ sinh bệnh có một lần này, Triệu Trinh lại không biết tiêu dao nơi nào, vứt bỏ mình ở đây. Tâm tình người bệnh đều rất mẫn cảm, Chu Tử cũng thế.

Cho tới bây giờ nàng đều biết địa vị của mình và Triệu Trinh quá chênh lệch, biết rõ Triệu Trinh vô tình lạnh nhạt, nhưng dẫu đã biết thế, vẫn luôn mang theo chút chờ mong của thiếu nữ. Hiện tại nàng một thân mình mình ốm đau liệt giường, Triệu Trinh thì không biết ở nơi nào. Chu Tử hối hận, nước mắt lại chảy ra.

"Bẩm báo Vương gia, thuốc đã muốn sắc xong!"

A? Bên ngoài hình như là tiếng của Triệu Hùng? Chu Tử cảm thấy rất kỳ quái, cố gắng giãy dụa cử động. Nhưng mặc dù đầu óc của nàng tỉnh táo, thân thể lại không hợp tác, cố gắng nửa ngày, căn bản cũng không nhúc nhích được, cuối cùng chỉ đành phải nhắm hai mắt lại.

"Ngươi tỉnh rồi!"

Là giọng của Triệu Trinh! Chu Tử lập tức mở mắt, trong đôi mắt đẫm lệ mông lung, nàng nhìn thấy Triệu Trinh đang bưng bát thuốc tiến vào. Nàng muốn gọi Triệu Trinh, nhưng cổ họng vẫn không thể thốt ra lời.

Triệu Trinh thấy Chu Tử đã tỉnh, bước nhanh tới, đặt chén thuốc lên trên bàn cạnh giường, đi tới cuộn cái chăn, gấp thành cái gối đầu, một tay đỡ Chu Tử dậy, một tay đặt cái chăn vừa gấp dưới thân Chu Tử. Lúc hắn làm những hành động này, hơi khom lưng, cách Chu Tử rất gần. Ngửi được mùi hương quen thuộc trên người hắn, Chu Tử bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, những hối hận thương tâm thất vọng vừa rồi lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Vào giờ này khắc này, Chu Tử biết rõ ràng, mình thật sự đã rơi vào tình yêu. Nước mắt lại một lần nữa chảy ra. Nàng nhắm hai mắt lại.

Triệu Trinh thu xếp ổn thỏa cho nàng xong, ngồi xuống mép giường. Hắn cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Chu Tử, sau đó bưng chén thuốc lên: "Uống thuốc đi!"

Hắn múc một muỗng thuốc, dùng miệng nếm nếm, lúc này mới đút cho Chu Tử. Bởi vì sốt cao không giảm, môi của Chu Tử khô nứt, lúc nàng hôn mê Triệu Trinh đã đút không ít nước, nhưng vẫn không có hiệu quả. Triệu Trinh cẩn thận đưa muỗng thuốc qua, sợ chạm vào vết thương trên môi Chu Tử.

Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên hắn làm chuyện hầu hạ người khác, nhưng thật ra hắn lại làm thật nên hình nên dạng.

Đút thuốc xong, hắn cẩn thận dùng khăn lụa lau thuốc nơi khóe miệng cho Chu Tử. Sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài tiếp nhận một chậu nước lạnh mà đưa tới Triệu Hùng, bưng vào. Triệu Trinh vắt một cái khăn lạnh từ trong chậu nước lạnh, gấp lại đặt lên trán Chu Tử.

Chu Tử trợn tròn mắt, nhìn đăm đăm vào mặt hắn, giống như vĩnh viễn cũng nhìn không đủ.

Triệu Trinh cảm nhận được ánh mắt của nàng, thấy nàng đã khôi phục được một chút, trong lòng dễ chịu hơn. Chu Tử đi theo hắn mấy năm nay, chưa từng sinh bệnh bao giờ, cả ngày tung tăng vui vẻ, không ngờ một khi ngã bệnh lại bệnh lợi hại đến vậy.

Hắn rũ mắt xuống, nhớ tới lời đại phu nói, trên mặt có chút xấu hổ. Lần này Chu Tử ngã bệnh, căn bản là bởi vì chuyện phòng the quá độ, nàng là bị chính mình ép quá mức, hư nhược thân thể.

Nhìn sắc mặt Chu Tử tái nhợt, bờ môi khô khốc, lòng Triệu Trinh như bị dao cắt, hắn bỗng nhiên ý thức được, nguyên lai, đây chính là người trong lòng hắn, hắn cứ như vậy mà hành hạ nữ nhân mình yêu.

Triệu Trinh ôm Chu Tử đặt nàng nhích vào bên trong, sau đó xốc chăn lên, nằm xuống bên người nàng. Thân mình Chu Tử vẫn nóng như cũ, chỉ là Triệu Trinh muốn ôm nàng, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể bảo hộ nàng, khiến nàng nhanh khỏi bệnh.

Trước đó, sáng hôm sau hắn mới trở về.

Đi xem xét con đập lớn xong, vừa tới phủ thành phủ Giang Châu, trời liền đổ mưa, đoàn người bị mắc mưa tại phủ thành Giang Xuyên. Cuối cùng, Triệu Trinh bắt đầu lo lắng cho Chu Tử ở trong khoang, hắn biết nếu không được hắn cho phép, không ai dám tiến vào trong khoang của hắn, sợ là Chu Tử đã bị bỏ đói!

Cho nên, mặc dù mưa vẫn chưa ngừng rơi, Triệu Trinh vẫn kiên trì cưỡi ngựa đội mưa chạy về.

Hắn lên thuyền, liền sải bước về khoang của mình. Khi hắn vừa vào trong khoang, Chu Tử đã nóng cháy đến hôn mê sâu, khuôn mặt trắng bệch xanh xao, đôi môi cũng phủ thành màu trắng, hơi thở yếu ớt như có như không. Hắn hết sức kiềm chế bản thân, giơ tay sờ sờ trên người nàng, phát hiện thân thể của nàng nóng đến phỏng tay. Triệu Trinh dùng mọi biện pháp cho nàng uống nước, mỗi lần đều bị chảy ngược ra, uống không được bao nhiêu. Nghĩ đến việc Chu Tử sẽ rời bỏ mình mà đi, Triệu Trinh cảm thấy một trận khủng hoảng, hắn cúi người xuống, ôm chặt lấy Chu Tử, thấp giọng gọi nàng.

Theo lời hắn gọi, lông mi của Chu Tử lông hình như giật giật, nhưng vẫn thủy chung không tỉnh lại. Triệu Trinh bắt đầu cảm thấy sợ hãi, ôm Chu Tử thật chặt vào trong ngực, không nhúc nhích. Đúng lúc này, Triệu Hùng dẫn Hầu đại phu – đại phu đi theo đoàn quân đến đây. Hầu đại phu y thuật inh, chỉ với mấy thang thuốc, hơn nữa còn được Triệu Trinh dốc lòng chăm sóc, Chu Tử chậm rãi khôi phục lại.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Trinh đều đem chính vụ, quân vụ chuyển đến nơi này xử lý. Dùng một tấm bình phong ngăn ra, vừa chăm sóc Chu Tử, vừa xử lý công việc.

Nhờ Triệu Trinh dốc lòng chăm sóc, bệnh của Chu Tử dần dần có khởi sắc. Chờ khi đội tàu tiến vào đất phong của Triệu Trinh, Chu Tử đã hoàn toàn bình phục.

Có thể tung tăng vui vẻ trở lại như bình thường, chuyện đầu tiên Chu Tử làm chính là hỏi Triệu Trinh về bộ quần áo bằng vải thô màu xanh kia của mình, giặt sạch sẽ rồi treo trước cửa sổ, rất nhanh đã được gió sông hong khô. Sau khi nàng mặc quần áo vào, chuyện tiếp theo nàng làm chính là tìm kéo và kim chỉ, sửa lại hai bộ y phục của Triệu Trinh, mặc tạm thời đối phó trước vài ngày.

Lần này Triệu Trinh trở về Nam Cương, bởi vì có một lượng lớn binh lính đồng hành, cho nên trừ bỏ dọc đường tiếp tế quân nhu, hầu như cũng không dừng lại thêm lần nào, vì thế Chu Tử cũng không có cách nào rời thuyền đến các thị trấn dọc bờ sông mà mua quần áo.

Cả một đội tàu, ngoại trừ Chu Tử ra, không có một nữ nhân nào khác, cho nên sau khi khỏi bệnh, lúc thì Chu Tử mặc lại bộ quần áo vải màu xanh khi bị Triệu Trinh tóm về, hai là mặc y phục của Triệu Trinh đã được sửa lại nhưng cũng không vừa người.

Lúc khoác lên người bộ quần áo vảo thô màu xanh kia, nàng còn có thể lên boong thuyền lắc lư, hóng gió một chút, ngắm chút phong cảnh dọc đường. Đợi sau khi tắm rửa thay quần áo, nàng cũng chỉ có thể mặc y phục của Triệu Trinh trốn ở trong khoang mặc nam trang đã được sửa, vẫn không nên để người khác nhìn thấy.

Bất quá, cho dù Chu Tử chỉ loanh quanh ở trong khoang trung cũng không buồn chán.

Chu Tử ngã bệnh một lần, Triệu Trinh giống như thiện lương thêm một chút. Chu Tử vừa khỏi bệnh, hắn liền mở hộc tủ, lấy hộp trang điểm và hộp trang sức của nàng ra, trả lại cho nàng.

Chu Tử mừng quýnh, nàng không ngờ Triệu Trinh lại có thể mang những thứ này theo. Đây đều những thứ nàng rất thích a, chẳng qua lúc chạy trốn không có cách nào mang theo, cho nên mới đành phải bỏ lại.

Ban ngày Triệu Trinh phải gặp những tướng lĩnh đóng quân dọc đường và các quan viên chủ quản của cách các châu phủ ở đất phong, còn phải xử lý quân vụ cùng những việc ở đất phong Nam Cương, vô cùng bận rộn, chỉ có buổi tối mới có thể trở về với Chu Tử.

Hôm nay, Triệu Trinh bận rộn cho đến trưa, đến buổi trưa không ở lại dùng cơm, phái Triệu Anh ở lại mở tiệc rượu tiếp đãi mấy vị quan viên kia, tự mình trở về với Chu Tử.

Triệu Trinh vừa vào trong khoang, đã nhìn thấy Chu Tử đang cầm cây bút nằm dài trên bàn viết thư! Triệu Trinh cũng không quấy rầy nàng, tự rót ình một ly trà xanh, cầm một quyển sách ngồi ở bàn bên kia, vừa phẩm trà vừa đọc sách, giữa lúc phẩm trà đọc sách chốc chốc cũng liếc mắt mãnh liệt nhìn Chu Tử.

"Thể chữ lệ" của Chu Tử, cũng không rõ chữ, chỉ cảm thấy tròn tròn bẹt bẹt, thoạt nhìn giống một viên bánh trôi, non nớt lại đáng yêu. Chu Tử vừa nghĩ vừa viết, viết rất chậm, chờ khi viết xong một phong thư, đã hết thời gian ngủ trưa.

Nàng vừa dán phong thư, vừa nói với Triệu Trinh: "Nô tỳ nhờ Triệu Hùng sai người mang tới uội muội nô tỳ!"

Triệu Trinh cầm sách đọc, không thèm để ý đến nàng.

Một lát sau, Triệu Trinh ngẩng đầu lên, đã không thấy Chu Tử đâu, quay đầu nhìn lại, thì ra Chu Tử đang ngồi trên giường La Hán!

Nàng bày la liệt mọi thứ trên giường La Hán, cầm lấy hộp trang sức, đổ toàn bộ trang sức trong hộp lên giường, sau đó ngồi ở mép giường lựa từ đông sang tây, lại chọn từ tây sang đông, bộ dáng tỉ mỉ chọn lựa.

Triệu Trinh cảm thấy tò mò, cũng không đọc sách nữa, đứng ở bên giường xem Chu Tử đang muốn làm cái gì.

Ánh mắt Chu Tử lướt qua đống đồ trang sức một lần, sau đó đưa tay cầm lấy một đóa Mẫu đơn bằng vàng điểm lá bằng ngọc bích, giơ lên nhìn ngắm xem xét một hồi, vẻ mặt rất nhu hòa, giống như thật là vui sướng.

Đặt vật trang sức này qua một bên, Chu Tử lại lấy ra một cây trâm San hô Như ý, quan sát một chút, đặt ở cạnh đóa Mẫu đơn bằng vàng lá điểm ngọc bích kia.

Chu Tử cứ như vậy mà chọn tới chọn lui từng cái một, rốt cục chọn được hết một phần ba hộp đồ trang sức, trong đó đều đã được đặc biệt tuyển chọn, những cây trâm hay đồ trang sức bằng bạc không đáng bao nhiêu tiền của nàng trước kia thì không được chọn.

Chu Tử sắp xếp những vật này ngay ngắn lại, bày thật chỉnh tề trong hộp, sau đó quay đầu lại nhìn Triệu Trinh, trên mặt cười e lệ, kêu một tiếng: "Vương gia…"

Nàng chưa bao giờ vì bản thân mà bày ra vẻ mặt này, cho nên trong lòng Triệu Trinh rất rõ ràng nàng nhất định là vì người khác mà cầu xin.

Quả thực, Chu Tử đi đến phía trước vài bước, mặt khẽ nâng, khóe miệng mỉm cười nhìn Triệu Trinh: "Vương gia, nô tỳ muốn gởi uội muội ít đồ…"

Triệu Trinh nhớ tới phong thư nàng viết cả buổi trưa, lại nhìn đến cái hộp trang sức đang kẹp trong khuỷu tay nàng, cảm thấy quả thực phiền toái cực kỳ, hắn cũng không thèm quan tâm tới nàng, nhấc chân định đi ra ngoài: Lão tử không dây dưa với ngươi, chẳng lẽ Lão tử không thể tránh né sao!

Chu Tử vội ngăn hắn lại: "Vương gia, có được hay không ạ?"

Triệu Trinh dùng lỗ mũi "Hừ" một tiếng.

Ở nơi như phủ Bắc Tĩnh vương, nhóm cơ thiếp mặc dù cũng có chút vốn riêng, đồ trang sức linh tinh, nhưng đồ trang sức có chút đặc biệt tinh xảo, đắt giá, đều được ghi lại vào sổ sách. Trước mắt, muội muội của Chu Tử bất quá chỉ là một ca nữ nho nhỏ, hưởng chút sủng ái, lấy đâu ra những thứ đồ này?

Quả thật Chu Tử đã lựa ra những món trang sức tốt nhất của nàng.

Triệu Trinh chưa từng quên những thứ trang sức này trên cơ bản đều là mình đặt mua cho nàng, trong lòng không khỏi có chút chua chua.

Chu Tử nhìn thấu vẻ mặt không tán thành của Triệu Trinh, vội hỏi: "Vậy đưa cho con bé cái gì mới được ạ? Ngân phiếu sao?"

Nàng nói rất ôn nhu, thái độ cực kỳ chân thành, Triệu Trinh lại dứt khoát nói: "Ngươi đưa ngân phiếu cho nàng ta không phải hay hơn mấy thứ này sao?"

"Thì ra là vậy a!" Chu Tử cười cười, vội giơ tay ra trước mặt Triệu Trinh, "Vương gia à, ngân phiếu của nô tỳ đâu?"

Triệu Trinh không ngờ trải qua lần ngã bệnh này, Chu Tử lại dám đùa cợt với mình, trong lòng ngứa ngáy, giơ tay đánh lên móng vuốt nhỏ mà Chu Tử duỗi ra trước mặt mình: "Tự mình tìm đi, tìm được đều cho ngươi là quà tặng!"

"Thật sao?" Chu Tử vẻ mặt kinh hỉ.

"Ừ." Triệu Trinh chắp tay sau lưng, như ông cụ non bước ra ngoài.

Sau khi Chu Tử nhận được nhiệm vụ Triệu Trinh giao, thêm mười phần động lực, trước tiên nàng không vội vã tìm, mà ngồi một chỗ suy nghĩ: với tính cách của Triệu Trinh, hắn sẽ để ngân phiếu ở nơi nào.

Cuối cùng, nàng suy ra kết luận là: Triệu Trinh lười phí sức lo chỗ cất giấu, nhất định là tiện tay mà để xuống!

Triệu Trinh vừa mới ở trong phòng, vật cuối cùng cầm trong tay là cái gì nhỉ? Chu Tử đảo mắt quanh phòng, rốt cục dừng ngay trên quyển sách mà Triệu Trinh vừa mới lật xem!

Nàng cầm quyển sách lên, phát hiện là một quyển thuỷ lợi nông học nổi tiếng, tên là Khải Dân Nông Kinh . Mở quyển Khải Dân Nông Kinh này ra, bên trong kẹp một xấp ngân phiếu chỉ nhìn đến độ dày, Chu Tử biết còn nhiều hơn số tiền mình bị Triệu Trinh cướp đoạt!

Quay lại Mục lục

52. Quyển 3 – Chương 52

Chương 52: Trở về Nhuận Dương, Vương phủ thay đổi

Chu Tử cất thư và ngân phiếu xong, liền đi tìm Triệu Hùng.

Lúc nàng tìm được Triệu Hùng, Triệu Hùng đang đứng ở trên boong thuyền nói chuyện với Hiệu úy thống lĩnh Chiêu vũ mới – Tôn Triết. Chu Tử gọi Triệu Hùng, Triệu Hùng và Tôn Triết cùng xoay người lại.

Vị Tôn Triết trẻ tuổi này khoảng hai mươi hai – hai mươi ba tuổi, thân hình cao lớn, tay chân thon dài, làn da ngăm đen, diện mạo anh tuấn, mang theo một cỗ khí lực vạm vỡ, lúc này đang mỉm cười nhìn Chu Tử. Hắn biết vị thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp trước mắt này chính là nữ nhân của Vương gia, chỉ không ngờ lại có bộ dáng này, mặt mộc, không chút phấn son, một mái tóc đen dài xõa sau lưng, trên người là một bộ quần áo vải thô màu xanh hơi cũ, thoạt nhìn không lộ vẻ thanh bần, chỉ cảm thấy thanh nhã.

Triệu Hùng vội nói với Tôn Triết: "Tôn Hiệu úy, ta đi một chút sẽ quay lại!" Dứt lời, liền cùng Chu Tử rời khỏi boong thuyền.

Tôn Triết cũng không lập tức rời đi, mà là đứng ở đó nhìn bóng lưng Chu Tử. Hắn cảm thấy dáng đi của vị cô nương này không hề ưỡn ẹo, thong thả thoải mái, thật xinh xắn tao nhã không nói thành lời.

Đi được một đoạn, Chu Tử mới hỏi Triệu Hùng: "Người vừa rồi là ai vậy?"

"Là một người mới trong quân đội, Hiệu úy Chiêu vũ, họ Tôn."

Triệu Hùng không nói cụ thể, Chu Tử cũng không định hỏi, vì vậy đề tài này liền chấm dứt.

Nghe Triệu Hùng báo lại, Triệu Trinh mới biết được số lượng ngân phiếu Chu Tử đã đưa cho Chu Bích. Hắn vừa nghe xong, lúc ấy liền vỗ trán — nữ nhân này, ai đời lại đem gởi hết toàn bộ ngân phiếu mình đưa cho nàng, không giữ lại một chút cho bản thân!

Tối hôm đó, hai người cùng ngồi chơi cờ — theo lời dặn của đại phu, nhiều ngày nay Triệu Trinh thành thành thật thật, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, đơn giản ngồi chơi cờ với Chu Tử, cũng không có chút tà niệm gì.

Đương nhiên, dựa vào thực lực giữa hai người họ, Chu Tử thua liên tục, thắng nàng không có một chút hăng hái nào. Chu Tử suy nghĩ hơi lâu, Triệu Trinh chờ lâu, có vẻ buồn chán, liền hỏi Chu Tử: "Ngươi gởi hết toàn bộ ngân phiếu uội muội ngươi, vậy lấy gì mà tiêu?"

Chu Tử cảm thấy hắn hỏi rất buồn cười, hé miệng cười, nhìn Triệu Trinh, mắt lóe tia sáng lấp lánh tinh nghịch: "Không phải nô tỳ còn có ngài sao!"

Triệu Trinh nhìn nàng, cứng họng, sau đó buồn bực — ta thế mà lại giống kẻ coi tiền như rác sao! – Sau đó lại nghĩ sâu xa: Đây là Chu Tử tin tưởng ta, không muốn rời xa ta a! Cuối cùng, Triệu Trinh kiêu ngạo, rũ mắt khiển trách Chu Tử: "Cả ngày chỉ biết phung phí bạc, đúng là đàn bà phá của!"

Nói xong, gọi Triệu Hùng tới: "Đem hộp đựng bổng lộc của ta lại đây!"

Rất nhanh hộp đã được đưa tới.

"Cầm đi! " Triệu Trinh đưa cái hộp cho Chu Tử, "Lúc chi tiêu phải biết kiềm chế, đừng có khiến ta phá sản!"

Chu Tử ôm cái hộp, mặt mày hớn hở: "Vương gia, nếu nô tỳ lỡ xài hết, vậy phải làm sao?"

"Ăn rau thay cơm!" Triệu Trinh có chút buồn bực, "Bổng lộc mỗi tháng được phát một phần, còn lại sẽ được phát vào cuối năm… Rốt cuộc có bao nhiêu, ta cũng không rõ lắm, ngươi hỏi Triệu Hùng là được!" Hắn cảm thấy thật phiền muốn chết, phải tắm một cái rồi ngủ mới được, nghĩ như thế liền nhấc chân đi tới phòng tắm.

Chu Tử biết hắn nhất định sẽ kêu mình, liền cầm trung y sạch sẽ đứng chờ sẵn ở ngoài cửa phòng tắm.

Quả nhiên, trong phòng tắm rất nhanh đã truyền ra tiếng của Triệu Trinh: "Chu Tử, tìm y phục mới cho ta…"

Đoàn tàu sắp tới thành Nhuận Dương, Chu Tử bắt đầu có chút sốt ruột: "Nô tỳ còn chưa chuẩn bị lễ vật cho Đào ma ma nữa, Đào ma ma tốt với nô tỳ như vậy, làm sao bây giờ?"

Triệu Trinh vô tình nói: "Không cần chuẩn bị."

"…?"

Chu Tử đang chuẩn bị kéo hắn hỏi kỹ, Triệu Trinh đã đứng dậy sải chân rời đi.

Đến thành Nhuận Dương, đội tàu vừa cập bến, trên bến tàu đã sớm có hai ma ma đứng chờ, lên thuyền đón Chu Tử đi xuống, lặng lẽ ngồi xe ngựa trở về phủ Nam An vương.

Vào Vương phủ, Chu Tử trực tiếp bị đuổi về Diên Hi cư. Lúc này nàng mới phát hiện, người chờ nàng ở trong Diên Hi cư lại là Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma và Ngân Linh.

Chu Tử không biết Triệu Trinh đã sắp xếp, ngạc nhiên che miệng, cũng không hỏi nhiều, chỉ cười nói, mình vẫn luôn ở trong khoang thuyền, cũng không ra ngoài đi dạo, không hay biết chút gì về việc này.

Chu Tử nhờ Triệu Hùng giúp một tay, đến Thu Hưng lâu – tửu lâu xa hoa rực rỡ mới mở ở thành Nhuận Dương đặt một bàn tiệc thịnh soạn. Sau khi bàn tiệc được đưa đến Vương phủ, bày ở trong phòng Trị sự ngoại viện Diên Hi cư, Chu Tử mời Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma và Ngân Linh cùng đến đây, chỉ nói muốn cùng mọi người tụ họp. Trong bữa tiệc, nàng chưa hề nói lời xin lỗi, nhưng Hồ ma ma và Ngân Linh trong lòng cũng ngầm hiểu, không ai nhắc gì ở trước mặt Đại Nhạn cô cô – thân tín của Quý phi nương nương.

Uống cạn một vò Hạnh Hoa Xuân, bốn người đều đã hơi say, nói chuyện cũng thoải mái một chút.

Lúc này Chu Tử mới biết, Trương ma ma và Đào ma ma đều được Vương gia trả lại khế ước bán thân, trở lại kinh thành dưỡng già. Bây giờ ở Phủ Nam An vương này, ngoại quản gia là Triệu Hùng, nội quản gia là Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma quản lý Diên Hi cư, Triệu Phúc, Triệu Anh, Triệu Dũng cùng với Triệu Tráng – mà Chu Tử chưa từng gặp mặt đi theo Vương gia giúp việc trong quân.

Sau khi biết được mấy tin tức này, Chu Tử không thể nói rõ cảm nhận trong lòng, yên lặng uống một chén rượu, lại đứng dậy rót cho ba người kia mỗi người một chén, ba người cụng ly, một hơi cạn sạch.

Tháng sáu trôi qua rất nhanh.

Tháng bảy có lẽ là tháng nóng nhất trong năm ở Nam Cương, Triệu Trinh cũng giảm cân trong mùa hè (do ăn ít đi), lại gầy đi một chút.

Cuối tháng bảy thời tiết bắt đầu trở nên mát mẻ hơn, Chu Tử bắt đầu mỗi ngày quan tâm việc giúp Triệu Trinh bồ bổ thân thể. Bởi vì Triệu Trinh quá bận rộn, chỉ có buổi tối mới có thể trở lại Diên Hi cư, cho nên Chu Tử thường dặn dò phòng bếp chuẩn bị các loại thức ăn khuya dinh dưỡng cho hắn.

Hôm nay là canh gà nhân sâm, ngày mai lại chuẩn bị cháo trắng rau dưa, ngày kia sẽ là canh cá linh tinh gì đó…. Ăn xong bữa khuya, Chu Tử còn bưng trái cây đến.

Dụng tâm như vậy đương nhiên là có hiệu quả, chưa tới mười lăm tám tháng, thân thể của Triệu Trinh đã khôi phục như cũ, làn da ngăm đen do bị phơi nắng cũng dần dần trắng lên mềm mại hơn, thoạt nhìn khí sắc xem ra rất tốt.

Chu Tử càng nhìn hắn càng thấy đẹp, hơn nữa cảm thấy tầm mắt của Quý phi nương nương trong cung cũng rất biết thưởng thức, những tấm tơ lụa đã ban ình đều là màu trắng ánh bạc, may thành quần áo mặc ở trên người Triệu Trinh thật sự là nói không nên lời vẻ tuấn mỹ tiêu sái, như ngọc thụ lâm phong của hắn.

Vì thân thể Chu Tử, gần đây Triệu Trinh thường đè nén nhu cầu của mình, mấy ngày mới làm một lần, còn không dám phóng túng, luôn nhã nhặn từ tốn, chẳng qua "có chút ít còn hơn không có" thôi.

Chu Tử không biết Triệu Trinh phải đèn nén, chỉ cảm thấy kỳ quái: Hiện tại Triệu Trinh ngày ngày đều được mình tẩm bổ không ngừng, tư thái "gió lớn cũng không cản nổi" như ngày xưa đâu rồi? Trước kia hầu như mỗi ngày đều quấn lấy nhau, hiện tại dăm ba ngày mới làm một lần; trước kia luôn mạnh mẽ bừa bãi, hiện tại cứ luôn nhẹ nhàng cọ xát; trước kia thích cảm giác từ sau lưng, hiện tại căn bản đều dùng tư thế truyền thống… Chu Tử vốn đoán rằng có phải mình không còn lực hấp dẫn, nhưng Triệu Trinh vẫn luôn ngày ngày trở về, chưa từng qua đêm ở bên ngoài.

Chu Tử đâm ra nghi ngờ, trong lòng thấp thỏm không yên.

Tối hôm nay, Triệu Trinh uống xong một chén canh ba ba mà Chu Tử chuẩn bị, cầm một quyển sách tựa vào đầu giường đọc.

Lúc này Chu Tử đã tắm rửa xong, từ phòng tắm đi ra, Triệu Trinh vô tình liếc nàng một cái. Gần đây Chu Tử cũng ăn khuya cùng Triệu Trinh, kết quả cũng tẩm bổ khiến cơ thể hao gầy vì sinh bệnh hồi phục trở lại, gương mặt trắng hồng, ánh mắt trong suốt ẩn tình, thân mình nở nang hấp dẫn — chỉ một cái liếc mắt này, ánh mắt Triệu Trinh liền không dời đi được, hắn cảm thấy trong lòng bốc hỏa, huyết mạch sôi sục, hô hấp nóng như lửa, xương cốt ngứa ngáy.

Cuối cùng, Triệu Trinh dùng hết ý chí, ép buộc hai mắt của mình trở lại quyển sách cầm trong tay.

Vừa rồi Chu Tử cố tình dụng tâm thử Triệu Trinh một chút, xem thử Triệu Trinh rốt cuộc bị làm sao. Nàng bưng một khay nho đi đến bên người Triệu Trinh, đụng vào Triệu Trinh: "Ăn nho đi!"

Triệu Trinh há miệng ra.

Chu Tử dùng hai đầu ngón tay non mịn ngắt một quả nho, đưa tới bên miệng Triệu Trinh.

Triệu Trinh há mồm ngậm quả nho và cả ngón tay nàng, không chịu buông ra.

Chu Tử lập tức đỏ mặt, mắt to ướt át, thân thể kề sát Triệu Trinh, bầu ngực đầy đặn cách lớp áo tắm mỏng manh cọ xát.

Đối mặt với dụ dỗ trắng trợn như vậy, Triệu Trinh không muốn nhịn nữa, ôm Chu Tử, ném lên giường.

Hắn trước kia ở trên giường vẫn luôn có chút phóng túng, giống như không như vậy thì thật chán; hiện tại lại cố ý dịu dàng, càng thêm cẩn thận, đè nén tính tình. Dù như thế, khi hắn động thân mà tiến vào, Chu Tử vẫn kêu lên một tiếng.

Triệu Trinh không dám động mạnh, vừa chậm rãi đẩy vào, vừa quan sát phản ứng của Chu Tử. Lúc hắn vừa mới tiến vào, Chu Tử nhắm mắt lại, cắn môi giống như là đang nhịn đau. Triệu Trinh nhẫn nại chậm rãi tiến vào, lại từ từ rút ra. Sau ba lượt như thế, Chu Tử vươn hai tay ôm lấy hắn. Lúc này Triệu Trinh mới dám buông thả lỏng tay chân, ra nhanh vào mạnh.

Hoan ái qua đi, hai người không quan tâm đến mồ hôi trên người, rúc vào nhau, mặt kề mặt, chân chạm chân, thân thiết cọ tới cọ lui.

"Chu Tử, ngày mai ăn mặc xinh đẹp một chút!"

"Để làm gì ạ?"

"..."

"Rốt cục là để làm gì a?"

"..."

Triệu Trinh nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, hàng mi thật dài dưới ánh nến tạo ra một bóng râm dưới mắt, đôi môi mím lại thật chặt.

Chu Tử nhổm dậy, hôn lên môi hắn một cái, dập tắt nến, rúc vào trong khuỷu tay hắn, rất nhanh cũng ngủ thiếp đi.

Quay lại Mục lục

53. Quyển 3 – Chương 53

Chương 53: Phong phu nhân, Triệu Trinh ra oai

Chu Tử bị Triệu Trinh quấy rầy mà tỉnh giấc.

Nàng cố gắng mở mắt, cảm thấy trong màn vẫn u ám, liền nhắm hai mắt lại.

Triệu Trinh cũng mặc kệ nàng, ngồi trên giường, tự vén chăn lên, nghiên cứu bụng Chu Tử. Hắn nhìn một hồi, không nhìn ra được gì, chỉ thấy hình như bụng của Chu Tử mập ra một chút so với trước kia. Bởi vì không dám khẳng định rốt cục là mập hay vì lý do nào khác, hắn vươn tay nhẹ nhàng nhấn lên bụng Chu Tử một cái, không dám dùng sức nhiều. Nhấn nhấn hai cái, giống như cũng không nhấn ra được cái gì, Triệu Trinh liền đem lỗ tai dán lên bụng Chu Tử, nghe ngóng. Hắn nghe được một chuỗi thiếng thầm thì.

Chu Tử bị hắn quấy phá mà tỉnh giấc, không biết Triệu Trinh đang làm cái gì, cho nên quyết định yên lặng xem xét, lấy bất biến ứng vạn biến. Ai ngờ cái bụng không nghe lời nàng, tự náo loạn kêu lên. Nhìn mặt vẻ mặt không chút biểu tình của Triệu Trinh, Chu Tử ngượng ngùng giải thích: "Nô tỳ đói bụng." Nói xong, vẫn là có chút ngượng ngùng, liền quyết định làm 'ác nhân cáo trạng trước': "Ai bảo tối hôm qua ngài không cho nô tỳ uống chén canh ba ba kia!"

Triệu Trinh ngồi thẳng dậy, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Canh ba ba ngươi không thể uống!" Nói xong, quay đầu tự vén màn đi ra ngoài.

Chu Tử rời giường, đang rửa mặt, Ngân Linh đột nhiên tiến vào bẩm báo, nói rằng Vương gia lệnh cho đại phu Hứa Văn Cử trong phủ tới bắt mạch cho nàng.

Trước kia Hứa Văn Cử đã từng băng bó đầu gối cho Chu Tử, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng là người rất cẩn thận, y thuật cũng rất inh, vết thương trên đầu gối Chu Tử lành rất nhanh, cũng không để lại sẹo. Cho nên ấn tượng của Chu Tử với hắn rất tốt, vội bảo Ngân Linh dẫn Hứa đại phu qua phòng bên chờ. Nàng vội vội vàng vàng rửa mặt xong cũng chạy qua.

Hứa đại phu vừa bưng chén trà xanh mà Ngân Linh pha, Chu Tử đã vào đến. Hàn huyên một hồi, Chu Tử ngồi xuống bên cạnh Hứa đại phu, duỗi cổ tay ra, đặt lên đệm kê bằng gấm của Hứa đại phu. Đầu tiên Hứa đại phu nhìn sắc mặt của Chu Tử một chút, rồi mới bắt đầu chẩn mạch.

Chẩn mạch xong, Hứa đại phu thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi. Chu Tử vội hỏi: "Hứa đại phu, Vương gia…"

Hứa đại phu lại cười nói: "Vương gia trẻ trung khoẻ mạnh, Chu Tử cô nương thân thể khoẻ khoắn, chuyện con cháu sau này, thật sự không cần lo ngại!"

Chu Tử nghe hiểu được, nhất thời sắc hồng dâng lên từ sau tai, dần dần lan rộng.

Hứa đại thấy sắc mặt Chu Tử đỏ hồng như hoa đào, không dám nhìn nữa, cúi đầu cáo từ.

Sau lần phát sinh sự kiện Chu Tử đào tẩu ở kinh thành, Triệu Trinh cũng không trừng phạt nhóm người Ngân Linh và Triệu Hùng. Từ nhỏ, bọn Ngân Linh và Triệu Hùng đã đi theo Vương gia, biết Vương gia tính tình nóng nảy, cho nên trong lòng đều hiểu được, nếu không nhờ Chu Tử, sợ là bọn họ cũng không giữ được mạng. Vì vậy, sau khi Chu Tử theo Vương gia trở về, đám người Ngân Linh đối xử với Chu Tử càng thêm chu đáo.

Sau khi Hứa đại phu rời đi, Ngân Linh nhìn thấy Chu Tử đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, liền an ủi: "Chu Tử cô nương ngươi còn trẻ, Vương gia lại chỉ yêu thích mình ngươi, giữ tâm tình thoải mái, tương lai chắc chắn sẽ có thôi!"

Chu Tử đang suy nghĩ chuyện tối hôm qua tại sao Triệu Trinh dặn nàng ăn mặc xinh đẹp, thình lình được Ngân Linh an ủi như vậy, không khỏi mỉm cười, xoay người ôm chầm lấy Ngân Linh, hôn một cái "Chụt!" lên mặt Ngân Linh: "Ngân Linh yêu dấu à, không cần lo lắng cho ta đâu!" Nàng ôm chặt hông Ngân Linh kéo về phía trước một chút: "Ngươi nói xem nào, nhìn trúng ai, chỉ cần nói với ta, ta sẽ làm mai cho!"

Mặc dù Ngân Linh võ công cao cường, nhưng vóc dáng lại thấp hơn Chu Tử nửa cái đầu, lúc này bị Chu Tử ôm chặt như vậy, liền cảm thấy không được tự nhiên, vừa giãy dụa vừa nói: "Chu Tử cô nương, ngươi nhanh chóng dùng điểm tâm đi, dùng xong điểm tâm còn nhiều chuyện để làm đó!"

"Chuyện gì?" Chu Tử buông nàng ra, đôi mắt to chớp chớp, tràn đầy vẻ nhiệt tình ham học hỏi.

"Ăn cơm trước rồi nói sau!" Ngân Linh mặt không chút thay đổi đi kêu người dọn bữa sáng.

Ăn sáng xong, Chu Tử vừa dùng trà thơm xúc miệng, Ngân Linh liền mang theo hai phụ nhân chuyên chải đầu (*) tiến vào.

(* người chuyên chải đầu trong các dịp tục lễ lớn phải là đàn bà con gái đã có chồng, nên mình để là "phụ nhân" khác với bản edit là "cô nương" nhé)

Ngân Linh đặt cái hộp trong tay xuống, mở ra cho Chu Tử xem: "Đây là quần áo đồ trang sức Vương gia dặn phải chuẩn bị!"

Lúc này trong lòng Chu Tử mới hiểu được: Thì ra hôm nay mình được thăng chức rồi.

Nàng cầm xiêm y lên nhìn ngắm một chút, phát hiện tuy rằng hoa lệ đắt giá, nhưng cũng không phải kiểu dáng lễ phục, liền biết là mình từ nha đầu thông phòng được thăng cấp lên làm thiếp, hơn nữa sợ còn là quý thiếp.

Nhất thời cảm xúc trong lòng ngổn ngang trăm mối, không biết là nên vui mừng tiếp nhận, hay là nên cao ngạo như vứt đồ cũ. Cuối cùng, suy nghĩ trăm xoay ngàn chuyển, nàng cũng chỉ thở dài, không nói lời nào, mặc cho Ngân Linh cùng hai phụ nhân chải đầu loay hoay với mình.

Chỉ có chính thức trở thành thiếp của Triệu Trinh, nàng mới có thể đường đường chính chính liên lạc với Chu Bích đang sống ở phủ Bắc Tĩnh vương, thậm chí còn có thể gặp mặt.

Nửa canh giờ sau, rốt cục hai phụ nhân chải đầu cũng hoàn tất công việc, một người trong đó bưng một cái gương thủy tinh thật to đến cho Chu Tử xem xét.

Chu Tử nhìn mình trong gương: đầu đầy châu ngọc, toàn thân hoa lệ. Rất bình tĩnh gật gật đầu, trong lòng lại đang hoan hô rốt cục mình đã thoát trận "Tra tấn" này.

Nhìn thấy Chu Tử hài lòng, hai phụ nhân chải đầu lúc này mới thu thập đồ đạc cáo từ. Lúc này Chu Tử mới nhớ tới còn chưa ban thưởng, vội hỏi: "Ngân Linh, lấy hai thỏi vàng tới đây!"

Hai phụ nhân chải đầu vội hành lễ tạ ơn ban thưởng.

Sau khi họ rời đi, Chu Tử chỉ cảm thấy cả người rườm rà vướng víu khó chịu, đành phải ngồi ngay ngắn trêu ghế thêu bằng gấm, cầm một chén trà xanh lên, chậm rãi uống.

Đúng lúc này thì Đại Nhạn cô cô và Hồ ma ma bỗng nhiên đi vào, bình tĩnh đứng trước mặt Chu Tử, Ngân Linh cũng đi qua, đứng sóng đôi với họ.

Chu Tử còn đang kinh ngạc, ba người liền nhún thân hành lễ, đồng thanh nói: "Nô tỳ bái kiến Chu phu nhân!"

Chu Tử nhất thời ngẩn ngơ: "Chu phu nhân?"

Trong đầu nàng đầu tiên là nhớ tới hình ảnh Trúc phu nhân khoanh tay trước ngực đứng hóng mát trong ngày hè, tiếp đó lại nghĩ tới câu đố chữ của Tiết Bảo Thoa trong Hồng Lâu Mộng "Có mắt không tròng bụng cũng không, Hoa sen nước biếc vui gặp mặt. Ngô đồng rụng lá đừng ly biệt, phu thê ân ái chẳng tàn đông".

Trong lòng Chu Tử bỗng dâng lên một nỗi bi thương.

Nàng chỉ ngây người trong phút chốc, rất nhanh liền phản ứng lại, tiến lên đỡ ba người Đại Nhạn lên, miệng liên tục nói: "Không dám nhận! Không dám nhận!" Sau đó lại chân thành nhận lỗi: "Thật sự là xin lỗi, vừa rồi có chút thất thần."

Chu Tử biết ba vị này đều là tâm phúc của Triệu Trinh chuẩn bị ình, cho nên cũng không keo kiệt, lấy ra một xấp ngân phiếu, chia đều ra, tự tay giao cho bọn họ, lại cười nói: "Không cần nhún nhường với ta như vậy đâu, về sau có chỗ nào không phải, các người cứ thẳng thắn chỉ rõ!"

Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma và Ngân Linh đồng loạt nhún người nói: "Tạ ơn Chu phu nhân!"

Chu Tử nhìn trời, vẫn thấy xưng hô "Chu phu nhân" này thật là kinh người mà.

Đến giờ Tỵ (9-11h sáng), Ngân Linh liền dẫn một đám tiểu nha hoàn tiến vào ngoại viện của Diên Hi cư, đứng xếp thành hai hàng chờ ở đó, sau đó tiến vào mời Chu Tử đi ra.

Lúc này Chu Tử mới biết thì ra là muốn nàng chọn lựa nha hoàn.

Ngân Linh nhỏ giọng nói với Chu Tử: "Đây đều là những người Vương gia đặc biệt huấn luyện ở biệt trang (*). Vương gia có dặn dò, hễ cô nương nhìn trúng ai, khế ước bán mình của người đó liền giao cho cô nương!"

(* Biệt trang: thôn trang bên ngoài, nơi Triệu Trinh thu nuôi những đứa bé mồ côi.)

Chu Tử thấp giọng hỏi: "Vương gia bảo ta chọn mấy người?"

Ngân Linh cũng nhỏ giọng trả lời: "Vương gia nói, phu nhân muốn chọn mấy người cũng được!" Lại nói: "Nô tỳ nghĩ, ít nhất cũng không thể ít hơn tám người!"

Chu Tử gật đầu, ngồi xuống ghế Ngân Linh đã cho chuẩn bị trước, ánh mắt chậm rãi đảo qua đám nha hoàn này.

Sau khi nhìn lướt qua toàn bộ, trong lòng nàng cảm thán một tiếng, cảm thấy lời đồn đại bên ngoài quả thật cũng không sai!

Trước kia Chu Tử nghe phố phường đồn đại, đồn rằng trong cả Nam Cương, Phủ Nam An vương có mấy cái "Nhất" tướng mạo của nha hoàn là xấu nhất, bộ dáng của Vương gia là tuấn tú nhất ; y thuật của đại phu là inh nhất, tay nghề của đầu bếp là kém cỏi nhất; võ công của thị vệ là cao nhất, diện mạo của gã sai vặt là đáng tin nhất!

Hôn nay xem ra, quả đúng như lời đồn.

Chu Tử nhìn một lát, mặc dù biết trông mặt mà bắt hình dong là không đúng, nhưng vẫn có điểm thất vọng, nàng đem chuyện này giao cho Ngân Linh: "Ngân Linh, ngươi tuyển giúp ta đi!"

Ngân Linh vui vẻ nhận mệnh: "Dạ, phu nhân."

Còn một khắc nữa là đến giờ Ngọ (11-13h), Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma và Ngân Linh dẫn bốn Đại nha hoàn vừa tuyển được đến, mời Chu Tử ra ngoài, cùng đi đến Đại điện.

Đúng giờ Ngọ, Ngân Linh và Đại Nhạn cùng Chu Tử đi ra từ sau bình phong.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, rồi bước qua. Hắn dắt tay Chu Tử, đi tới ngay giữa Đại điện, nhìn "quan văn tướng võ" của mình đứng dưới điện, chậm rãi nói: "Hôm nay là ngày vui của Triệu mỗ!" Đôi mắt phượng lóng lánh lạnh như băng của hắn nhìn lướt qua mọi người: "Từ nay về sau, việc bên ngoài phủ Nam An vương, đều có Triệu mỗ; việc bên trong, liền giao cho vị tiểu thiếp họ Chu này của Triệu mỗ!"

Đám quan viên võ tướng phía dưới mỗi người đều có tâm tư khác nhau, nhưng đối mặt với quyền hành như vua một cõi từ xa xưa tới nay của Triệu Trinh, cũng không dám nhiều lời, bắt đầu từ quan Trường sử của Vương phủ – Lý Dự, giơ tay lên, đồng thanh hô: "Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Chu phu nhân!"

Quay lại Mục lục

54. Quyển 3 – Chương 54

Chương 54: Đêm động phòng, thổ lộ nổi lòng

(Bắt đầu từ chương này hai người đã là phu thê, nên MTY đổi lại xưng hô nhé.)

Buổi chiều Chu Tử trở lại Diên Hi cư, phát hiện Ngân Linh đã sai một đám người chuẩn bị hỉ phục và đạo cụ cho Triệu Trinh và mình lễ phục màu đỏ, ngọc quan (mũ của chú rể) và mũ phượng. Chu Tử yên lặng những đồ vật tượng trưng cho chuyện hỉ bày đầy trên giường, trong lòng không ngừng oán thầm: Rõ ràng chỉ là nạp thiếp mà thôi, có cần phải cosplay toàn bộ thành đêm động phòng hoa chúc thế không?

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Chu Tử cũng không nói gì.

Nhìn bên ngoài, về sau nàng là chủ nội của phủ Nam An vương, nhưng nội quản gia là người thân tín của Quý phi nương nương trong cung – Đại Nhạn cô cô, ma ma quản sự của Diên Hi cư là nhũ mẫu của Vương

gia – Hồ ma ma, Đại nha hoàn duy nhất của Diên Hi cư là thân tín của Vương gia – Ngân Linh, cho nên căn bản Chu Tử cũng không cần phải xen vào việc gì, mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, nàng chỉ cần làm một Chu phu nhân hầu hạ Vương gia thật tốt là được.

Trong lòng Chu Tử buồn bực, phát tiết một chút, sau đó rất nhanh liền bình thường trở lại: Triệu Trinh đối xử với nàng còn chưa đủ tốt sao? Trên đời này còn có người nào khác có thể đối xử tốt với nàng hơn hắn sao? Khẳng định sẽ không. Cho nên, Chu Tử tự nhủ là phải tích phúc. Có thể ở cùng với người mình yêu là đã rất khó, không bằng quý trọng duyên phận được ở bên nhau.

Chu Tử không vội thay quần áo, mới là buổi chiều, ai biết Triệu Trinh lúc nào thì mới trở về chứ. Nàng bảo Ngân Linh cho gọi mười hai nha hoàn đã được chọn, lần lượt tiến vào cho nàng gặp.

Trước tiên là bốn nha hoàn nhất đẳng, bởi vì sau này sẽ hầu hạ bên cạnh mình, cho nên Chu Tử nhìn kỹ lại, hỏi thêm vài câu. Ngân Linh rất dụng tâm tuyển chọn, bốn nha hoàn tương đương nhau, đứng thành một hàng ngang chờ nàng hỏi.

Chu Tử quan sát tỉ mỉ một lát, thấy bốn người đứng song song, nhìn từ trái sang phải, một người hơi mập, một hơi gầy, một da hơi ngăm, một mắt hơi nhỏ, mặt mũi tuy rằng đều bình thường, không xuất chúng, nhưng đều có bộ dạng chững chạc thận trọng.

Chu Tử hỏi tên, thế mới biết tên đều do Ngân Linh đặt, nàng cũng không có ý định đặt lại. Người hơi mập một chút gọi là Thanh Ba, hơi gầy gọi là Thanh Thủy, người da ngăm đen gọi là Thanh Châu, người có mắt hơi nhỏ gọi là Thanh Tuyền. Thái độ của bốn nha đầu này cũng rất đoan trang, có hỏi thì đáp, cũng không nói nhiều. Chu Tử cảm thấy rất hài lòng.

Sau khi bốn người Thanh Ba đi ra ngoài, Ngân Linh mới nói: "Bốn người Thanh Ba bọn họ đều có chút công phu, Vương gia nói như vậy mới có thể bảo vệ tốt phu nhân được."

Chu Tử liếc xéo Ngân Linh một cái. Nàng đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Ngân Linh, nhưng nàng còn lâu mới để ý a!

Từ khi Ngân Linh ở bên cạnh Chu Tử, bọn họ đã cùng nhau đã trải qua rất nhiều chuyện.

Trên đường từ Nhuận Dương đi thuyền đến Kim Kinh, Ngân Linh luôn bảo hộ Chu Tử, nhắc nhở Chu Tử. Chu Tử đến Cao phủ gặp Đại phu nhân, Ngân Linh theo sát Chu Tử. Chu Tử biết được tin phụ thân bệnh chết, mẫu thân muội muội bị đem bán, thương tâm muốn chết, Ngân Linh lặng lẽ an ủi Chu Tử. Chu Tử trở về Độc huyện bày kế gài bẫy Chương lão Tam, trả thù bà nội, Ngân Linh vẫn ở bên cạnh hỗ trợ nàng. Chu Tử thừa dịp hỗn loạn khi Triệu Trinh đính hôn lặng lẽ đào tẩu, Ngân Linh thiếu chút nữa bị liên lụy lại vẫn không xa lánh Chu Tử… Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Chu Tử từ lâu đã xem Ngân Linh như muội muội của mình rồi.

Chu Tử không tiếp lời của Ngân Linh, mà là nói lảng sang chuyện khác: "Ngân Linh, ngươi nói Đại Nhạn cô cô thích Triệu Phúc, vậy ngươi thích ai?"

Khuôn mặt đen của Ngân Linh đỏ ửng, cúi đầu không nói.

Nhìn thấy Ngân Linh cũng có lúc thẹn thùng xấu hổ, Chu Tử hả hê, thấp giọng cười nói: "Ngân Linh, ta có thể làm chủ cho ngươi nha!"

Chu Tử nhìn mặt Ngân Linh vẫn có chút xấu hổ mà đỏ hồng, liền nghiêm túc nói: "Có người trong lòng, nhất định phải nói cho ta biết, người sống một đời, nhất định phải hạnh phúc vui vẻ!"

Ngân Linh lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Chu Tử, gật đầu một cái. Nàng biết Chu Tử là thật lòng.

Bốn nha hoàn nhị đẳng cùng bốn nha hoàn tam đẳng tiến vào, Chu Tử chỉ hỏi tên rồi cho lui ra ngoài.

Xong xuôi chuyện này, Chu Tử tiếp nhận chén trà Ngân Linh đưa tới, uống một ngụm mới hỏi: "Tứ Tĩnh trước kia ở Diên Hi cư đâu rồi?"

"Nhóm Tĩnh Túc sao?" Ngân Linh vừa dọn đĩa điểm tâm vừa nói, "Các nàng đã đến tuổi thành thân rồi, Vương gia đều thưởng bạc rồi thả các nàng ra ngoài rồi!"

"Ừm." Chu Tử gật gật đầu. Nàng lại nâng chén trà lên uống một ngụm. Vị trà vị lúc đầu hơi đắng, một lúc sau lại ngọt. Đối với việc Tứ Tĩnh rời đi, trong lòng nàng có chút rối bời, trong đầu hiện lên mấy chữ "Sông lớn cuồn cuộn, cảnh còn người mất."

Người bên cạnh cứ đến rồi đi, điều gì sẽ tồn tại vĩnh viễn? Nàng hy vọng mình và Triệu Trinh sẽ sống lâu dài bên nhau.

...

Hôm nay tâm tình của Triệu Trinh rất tốt, mặc dù trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng ánh mắt ẩn ẩn ý vui mừng. Những quan viên và các tướng quân kia đều là những người tinh tường, làm sao lại nhìn không ra, rối rít nâng chén kính rượu.

Triệu Trinh đối với ai đến kính rượu đều không cự tuyệt, đều uống một hơi cạn sạch, chén nào cũng thấy đáy.

Đến giờ trở về động phòng, Triệu Trinh đã uống say khướt, đầy người đều là mùi rượu. Triệu Anh cùng Triệu Dũng dìu hắn về Diên Hi cư.

Vào nội viện, Triệu Trinh ôm lấy Chu Tử đi ra đón hắn, lắc lư lảo đảo bước vào phòng ngủ. Tiến vào phòng ngủ, hắn hồ nghi nhìn xung quanh, sau đó sắc mặt trầm xuống, vẻ mặt mất hứng: "Nến đỏ đâu? Rượu hợp cẩn đâu?" Lại nhìn sang Chu Tử bên cạnh, chân mày cau lại: "Sao nàng không thay quần áo?"

Chu Tử đã sớm ngửi được mùi rượu trên người hắn, biết lần này hắn uống say quá rồi, không muốn đôi co với người say, liền đáp ứng: "Được rồi, được rồi, thiếp sẽ cho người chuẩn bị!"

Chu Tử đi gọi Ngân Linh và tứ Thanh (bốn nha hoàn tên Thanh), dặn dò đổi hết tất cả nến ở nội viện Diên Hi cư thành nến đỏ Long Phượng, lại dặn người nhanh chóng chuẩn rượu hợp cẩn.

Chờ nàng dặn dò xong, trở lại phòng ngủ, đã thấy Triệu Trinh đứng trước giường, trên người mặc bộ hỉ phục màu đỏ!

Hắn vốn đã uống say nên động tác không nhịp nhàng, vì thế loay hoay nửa ngày mới mặc xong y phục, nhưng đai lưng hồng mã não lại không buộc được, quấn qua quấn lại nhiều lần.

Chu Tử đứng ở cửa phòng ngủ, lẳng lặng nhìn hắn. Dưới ánh nến thấp thoáng, gương mặt Triệu Trinh được phủ một tầng sáng, thoạt nhìn rất ngây thơ, hắn giống như tiểu hài tử bướng bỉnh vật lộn cùng với cái đai lưng.

Chu Tử nhìn một lát, bỗng nhiên cảm thấy sống mũi cay cay. Nàng nhẹ nhàng đi tới, từ phía sau ôm lấy Triệu Trinh. Thắt Triệu Trinh lưng rất nhỏ, vòng tay nàng hoàn toàn có thể ôm gọn. Nam nhân này vóc người cao gầy, tính cách ngây thơ, yêu thương nàng như vậy, tốt với nàng như vậy, là chỗ dựa của cả đời nàng!

"Triệu Trinh!" nàng vùi mặt vào lưng hắn, đôi môi ấm áp cách lớp lụa đỏ hôn lên lưng hắn, "Chàng là của thiếp, vĩnh viễn là của thiếp!"

Triệu Trinh đã buộc xong đai lưng, xoay người lại, nhìn thấy trên người Chu Tử vẫn còn mặc bộ y phục ngày thường nhạt màu, hắn cau mày đẩy Chu Tử ra, cầm lấy hỉ phục màu đỏ trên giường khoác lên người Chu Tử, miệng càu nhàu: "Thay nhanh lên cho Lão tử, còn cọ cọ lề mề nữa thì nàng sẽ biết tay!"

Trong lòng Chu Tử tràn đầy nhu tình mật ý lập tức không cánh mà bay, dứt khoát đẩy Triệu Trinh đang giúp nàng thay quần áo ra: "Chàng đừng làm loạn, để thiếp tự mặc!"

Sau một trận rối ren, trong sân treo đầy đèn lồng màu đỏ, trong phòng ngủ đốt nến đỏ, trên giường treo màn đỏ trải chăn nệm cũng một màu đỏ thẫm, trên án thư dựng trước cửa sổ đã bày sẵn rượu hợp cẩn toàn bộ nội viện Diên Hi cư đều có dáng vẻ của đêm động phòng hoa chúc.

Ngân Linh dẫn bọn người Thanh Ba lui ra ngoài, toàn bộ nội viện Diên Hi cư chỉ còn lại Triệu Trinh và Chu Tử.

Triệu Trinh mặc hỉ phục đỏ thẫm, ngọc quan đội lệch, bước chân có chút lảo đảo, nhìn qua buồn cười không chịu được. Hắn lôi kéo Chu Tử đi đến trước cửa sổ, cầm hai ly rượu hợp cẩn trên án thư lên, đưa cho Chu Tử một ly, mình cầm một ly.

"Chu Tử, uống rượu hợp cẩn thôi!"

Chu Tử nhìn hắn, cái gì cũng nghe theo hắn.

Hai người bắt chéo tay, đều nghe thấy hơi thở của nhau, cùng nâng chén uống cạn.

Uống rượu xong, Chu Tử đỡ Triệu Trinh, đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài.

Hôm nay là ngày mười hai tháng tám, vầng trăng sáng trên bầu trời đã nhô ra tròn đầy, toàn bộ phủ Nam An vương được bao trùm trong màu trắng bạc của ánh trăng.

Phủ Nam An vương bị chia thành hai phần. Phía trước là cảnh ca múa vui mừng, rượu rót người say, đó là yến tiệc đang diễn ra ở Tiền viện; Phần phía sau trong trẻo nhưng lạnh lùng, tĩnh lặng như tờ, nơi đây là hậu viện – nơi động phòng hoa chúc.

Trong nội viện Diên Hi cư cũng treo không ít đèn lồng màu đỏ, chiếu rọi đỏ rực cả viện, giống như được bao phủ một tầng lụa mỏng hồng đỏ, tuy rằng yên tĩnh, lại mang theo không khí vui mừng vô hạn và kiều diễm.

Ở nơi tĩnh lặng mang đầy không khí vui mừng này, Triệu Trinh vươn cánh tay dài ôm Chu Tử vào lòng, thấp giọng nói: "Chu Tử, chúng ta ở bên nhau cả đời đi!"

Chu Tử ngửa đầu nhìn hắn, đôi mắt to xinh đẹp che phủ một tầng ánh nước: "Được!"

Triệu Trinh ôm chặt Chu Tử……

Quay lại Mục lục

55. Quyển 3 – Chương 55

Chương 55: Đêm xuân, lần đầu bàn chuyện con nối dõi

Triệu Trinh ôm Chu Tử đứng một lát, hắn cũng không kiên trì được bao lâu, đầu óc choáng váng hồ đồ, cảm giác như đang cưỡi mây đạp gi, mọi thứ đều nhập nhèm.

Chu Tử biết hắn thật sự là đã say quá rồi, hiếm khi dịu dàng nói: "Chúng ta đi ngủ thôi!"

Triệu Trinh "Ừm" một tiếng, ôm eo Chu Tử, đi về phía giường.

Đến bên giường, Chu Tử kéo Triệu Trinh ngồi xuống mép giường. Sau đó bắt đầu cởi quần áo giúp hắn. Triệu Trinh ngoan ngoãn ngồi bên mép giường, Chu Tử bảo giơ tay phải liền giơ tay phải, bảo nâng tay trái liền nâng tay trái, ngoan vô cùng.

Cởi xong lễ phục màu đỏ bên ngoài và trung y bên trong, Triệu Trinh chỉ còn tiết khố màu trắng mặc bên dưới.

Nhìn Triệu Trinh ngơ ngác như vậy, Chu Tử thấy chơi thật vui, tay của nàng chậm rãi du ngoạn trên người hắn, vuốt ve cổ, bả vai, xương quai xanh, thắt lưng, cuối cùng, hai tay dừng lại ở thắt lưng bên hông của Triệu Trinh.

Chu Tử không lập tức cởi đai lưng Triệu Trinh, mà là ngửa đầu nhìn hắn. Triệu Trinh cũng đang cúi mắt nhìn nàng, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, đôi mắt phượng lấp lánh bị hàng lông mi dày che lại, có chút mê ly lại có chút khó hiểu.

Chu Tử nhìn hắn khẽ mỉm cười, đôi mắt to cong thành hình trăng khuyết, sau đó cúi đầu cởi đai lưng Triệu Trinh.

Đai lưng vừa cởi xong, tiết khố màu trắng bằng lụa mềm liền lập tức trượt xuống, rơi xuống mắt cá chân Triệu Trinh.

Chu Tử ngồi xổm xuống, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn tiểu huynh đệ của Triệu Trinh. Vị tiểu huynh đệ này thường ngày tung hoành ngang dọc hung mãnh, lúc này dưới tác dụng của cơn say quá chén liền hiền lành xếp cờ thu trống nghỉ ngơi lấy sức.

Chu Tử nhìn tiểu huynh đệ của Triệu Trinh một chút, lại ngửa đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, ánh mắt mờ mịt của Triệu Trinh đang đứng ngây ngô, trong lòng giống như có hàng vạn con sâu nhỏ chui vào, tê tê ngứa ngáy, ngón tay cũng tê ngứa. Trong lòng nàng còn đang suy nghĩ là có nên làm hay không, ngón tay cũng đã xấu xa tự động giơ lên, nhẹ nhàng nắm lấy tiểu huynh đệ đang mềm nhũn rũ xuống của Trinh Triệu.

Triệu Trinh dường như cảm giác được, nhưng chỉ rũ mắt xuống, sau đó quay đầu nhìn phía khác, lúc này hàng lông mi dày và dài xòe ra như một cây quạt nhỏ.

Chu Tử dứt khoát ngồi xổm trước mặt Triệu Trinh, đưa tay cầm lấy tiểu huynh đệ, không ngừng vân vê xoa nắn — vị tiểu huynh đệ này của Triệu Trinh bình thường lúc nhìn thấy nàng liền bật dậy dữ tợn, có bao giờ mềm mại nghe lời như lúc này đâu — nhẹ nhàng xoa nắn cả nửa ngày, tiểu huynh đệ của Triệu Trinh vẫn ngủ yên.

Khiêu khích không có hiệu quả, Chu Tử quyết tâm không muốn chịu thua.

Nàng nhoài người về phía trước một chút, tay phải cầm tiểu huynh đệ, sau đó cố gắng há miệng ngậm lấy vị tiểu huynh đệ không muốn thức tỉnh này.

Trong nháy mắt bị nàng ngậm lấy, Triệu Trinh nhắm hai mắt kêu một tiếng "Chu Tử", sau đó không lên tiếng nữa.

Nàng ngậm được một lát, thấy nó đã lớn hơn một chút, sắp không ngậm được nữa, vội nhả ra, một tay cầm, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên đỉnh đầu. Nàng vừa chơi đùa, vừa nhìn trộm Triệu Trinh. Khi nàng khẽ cắn lên đỉnh, Chu Tử phát hiện ánh mắt Triệu Trinh hé mở một chút, rồi theo thân mình chợt khẽ run, ánh mắt của hắn giống như không mở cũng không đóng hẳn, đôi môi hé mở, cúi đầu thở hổn hển.

Lúc này, tiểu huynh đệ trong tay Chu Tử đã lớn thành "Đại" huynh đệ.

Chu Tử lại sờ soạng hai cái, phát hiện vật này đã trở nên ấm áp cứng rắn, tay không thể cầm gọn, lúc này mới đứng dậy, nhanh tay cởi bỏ y phục của mình.

Nàng cởi y phục xong, phát hiện tiết khố quấn quanh mắt cá chân Triệu Trinh đã bị đá ra xa.

Triệu Trinh nằm ngã xuống giường trước, hai chân dài giang rộng ra, ánh mắt say mê mờ ảo nhìn Chu Tử, rầm rì kêu một tiếng "Chu Tử". Chu Tử cười hì hì nhào tới, thành thạo ngồi trên người Triệu Trinh, hơn nữa còn nhẹ nhàng ma sát cọ cọ. Triệu Trinh nhắm hai mắt lại, ngón tay thon dài khẽ luồn vào mái tóc dài của Chu Tử, mỗi lần rung động đều khiến hắn hơi dùng sức.

Ma sát một lúc, Chu Tử ngồi dậy, hai chân tách ra quỳ gối phía trên tiểu huynh đệ Triệu Trinh, nhắm ngay vị trí, chậm rãi ngồi xuống. Nàng đã sớm động tình, bên dưới có chút ướt át, dần dần thích ứng với vật lớn của Triệu Trinh, chỉ chốc lát sau liền toàn bộ nuốt vào.

Chu Tử vẫn cảm thấy hơi đau, nhíu mày, chậm rãi lên xuống.

Triệu Trinh nhắm hai mắt lại nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy mình lúc tỉnh lúc mơ, lúc say mê lúc sảng khoái, có lúc như ở trên mây vô cùng sung sướng, lúc thì gấp gáp không nhịn nổi muốn nhanh chóng phát tiết.

Trong cơn mê loạn, hắn đẩy Chu Tử ngã về phía sau, sau đó nằm đè ép lên.

Trong nháy mắt sắp phóng ra, Triệu Trinh hoàn toàn tỉnh táo lại, dừng lại một chút, hắn cắn chặt răng rút vật kia ra khỏi cơ thể Chu Tử, bởi vì quá chặt chẽ, lúc rút ra vang lên một tiếng "Cạch".

Triệu Trinh nằm xoay người đưa lưng về phía Chu Tử, kéo chăn đắp lên người mình.

Chu Tử đang từ cực hạn khoái cảm chưa từng có lập tức biến thành hư không khó chịu, thân thể ngứa ngáy không chịu được. Nàng xốc chăn lên chui vào, thân thể trần trụi dán sát vào sau lưng Triệu Trinh, hai quả đào lớn đầy đặn trước ngực cọ xát vào lưng Triệu Trinh, vừa cọ xát vừa rầm rì.

Triệu Trinh không kiềm được, xoay người ôm nàng vào trong ngực, cúi xuống hôn môi nàng, thấp giọng giải thích: "Đại phu trong phủ chúng ta, chính là người chẩn mạch cho nàng sáng nay – Hứa Văn Cử, hắn nói với ta sinh hoạt vợ chồng sau khi uống rượu, rất dễ sinh ra đứa trẻ ngốc." Lúc này, Triệu Trinh đã hoàn toàn tỉnh táo. Vật bên dưới của hắn bởi vì trẻ tuổi khỏe mạnh mà vẫn dựng thẳng đứng như cũ, nhưng suy nghĩ của hắn rất rõ ràng: "Nếu Thế tử của phủ Nam An vương là một đứa ngốc, vậy đệ đệ và muội muội của hắn nên dựa vào ai đây?!"

Triệu Trinh nghĩ đến cảnh tượng đó thì trong lòng vô cùng sợ hãi. Trước kia hắn là một Hỗn Thế Ma Vương không sợ trời không sợ đất, nhưng lúc nói chuyện phiếm với Hứa Văn Cử, tùy tiện nói mấy câu kia lại làm cho hắn sợ. Hắn cảm thấy cho dù ông trời sai lầm ban cho hắn và Chu Tử một đứa con không thông minh, thì cũng không sao cả. Nhưng đứa con này tuyệt đối không thể là trưởng tử của hắn. Con trai trưởng của hắn phải làm Thế tử cùng hắn ra chiến trường, phải là một vương tướng tương lai của Nam Cương, nếu như là một đứa ngốc thì phải làm sao bây giờ?

Hắn ôm Chu Tử vào trong ngực, kiên nhẫn nói với nàng: "Vương vị mà ta phải vào sinh ra tử mới có được này, người thừa kế của ta phải là đứa nhỏ của hai ta, phải được sinh ra cẩn thận mới được!"

Chu Tử nghe vậy đã sớm ngây người.

Giờ nàng mới hiểu được tại sao lần này sau khi trở lại Nhuận Dương, vài ngày Triệu Trinh mới làm một lần, lúc làm còn kiên trì áp dụng tư thế truyền thống nam trên nữ hạ dưới. Phải biết rằng, bình thường hắn thích tư thế làm từ sau lưng, vì theo như hắn nói là: Có thể nắm mọi thứ trong tay.

Thì ra là như vậy! Chu Tử cười, nằm bên tai Triệu Trinh nhẹ nhàng nói vài câu.

Đôi lông mày thanh tú của Triệu Trinh nhíu lại: "Nàng thật nguyện ý sao?"

Chu Tử khẽ 'ừ' một tiếng.

Triệu Trinh mừng rỡ, liền nhanh chóng đẩy ngã Chu Tử, nằm đè lên.

Lần này Triệu Trinh liền lập tức như mưa rền gió dữ. Trong trận mưa gió dồn dập này, Chu Tử đung đưa thân mình, nghênh đón hắn, rên rỉ, hưởng thụ.

Nàng vừa cảm nhận được nơi đó của Triệu Trinh bắt đầu căng to giật giật, lập tức đẩy hắn ra, bò dậy nhanh chóng ngậm lấy….

Hoan ái qua đi, Triệu Trinh nằm bên cạnh Chu Tử, chân tay sảng khoái duỗi thẳng tùy tiện trên giường, trong dư vị còn chưa dứt, nói với Chu Tử: "Lần tới uống rượu, ta cũng muốn như vậy nữa!"

Chu Tử không để ý tới hắn, cuộn mình lại, chỉ chừa lại cho hắn cái lưng.

Triệu Trinh thỏa mãn thật lâu, sau đó vươn cánh tay kéo Chu Tử vào trong khuỷu tay mình, kéo chăn đắp kín, lại tiện tay buông màn xuống.

Lúc này, nến đỏ ngoài màn vẫn còn cháy mạnh, mùi hương hoan ái trong màn thơm ngát, sau một hồi kịch liệt hoan ái, cảm giác ban đầu đã sớm không còn, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, trong lòng Triệu Trinh ngứa ngáy, muốn hỏi Chu Tử một câu.

Hỏi ra, lại sợ Chu Tử nghĩ mình không đứng đắn, không hỏi, thì lòng hiếu kỳ lại quá mạnh mẽ.

Cuối cùng, lúc Chu Tử mơ mơ màng màng sắp ngủ, lại bị tay Triệu Trinh sờ loạn làm tỉnh giấc, nỉ non một tiếng: "Làm gì vậy?"

Triệu Trinh kề sát tai nàng, thấp giọng hỏi: "Chu Tử, mùi vị vừa rồi là gì vậy? Mùi vị có giống lúc uống rượu không?"

Chu Tử không nghĩ tới Triệu Trinh bình thường ở trên giường luôn vùi đầu tận lực làm không nói nhiều lời, hôm nay lại cảm thấy hứng thú với vấn đề này, đầu óc vốn mông lung lập tức tỉnh táo lại, nàng nghĩ một chút rồi nói: "Hôm nay hơi ngọt."

Nghi vấn của Triệu Trinh được giải đáp, cảm thấy trấn an, ôm Chu Tử không hề lộn xộn nữa.

Một lát sau, Chu Tử bị hắn làm cho hoàn toàn tỉnh táo, vừa định nói gì đó với hắn, quay đầu lại, thấy Triệu Trinh đã nghiêng người ngủ thiếp đi, hơi thở đều đều khuôn mặt thả lỏng.

Triệu Trinh tiến vào mộng đẹp, ngọt ngào ôm Chu Tử thật chặt, khiến nàng bị mất ngủ.

Mãi đến lúc trời tờ mờ sáng, Chu Tử mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Triệu Trinh dậy rất sớm. Trước khi đi, hắn gọi Chu Tử dậy, cẩn nhẫn dặn dò: "Ta phải đến đầm lầy Vân Trạch ở phía đông nam Nhuận Dương, mười lăm tháng tám là sinh nhật của nàng, sợ là không thể về kịp, ta sẽ lệnh cho nhóm phu nhân ở Nhuận Dương đến chơi với nàng."

Chu Tử nửa tỉnh nửa mê nghe hắn nói chuyện, nàng muốn nói mình cũng không cần những vị phu nhân này qua chơi, nhưng mí mắt nặng nề giống như dính lại với nhau, dường như lúc nào cũng có thể rơi vào giấc ngủ sâu, căn bản là không nói nên lời.

Triệu Trinh hôn lên môi nàng một cái, rồi mới đứng dậy rời đi.

Chu Tử ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh lại.

Nàng cũng không vội vã rời giường, mà nằm ở trên giường bình tĩnh tự hỏi: Vương gia và mình, rốt cuộc là ai bỉ ổi hơn đây? Là Vương gia vẫn luôn ra vẻ đạo mạo lạnh lùng bình tĩnh, ở trên giường lại sinh long hoạt hổ đấu đá lung tung; hay là mình bình thường luôn ỡm ờ muốn cự tuyệt nhưng lại nghênh đón Vương gia cưỡng gian đi kèm với dụ tình đây?

Đây là một vấn đề đáng phải suy nghĩ nghiêm túc.

Tiếp theo, nàng lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề con cái mà Triệu Trinh đề cập lúc ở trên giường.

Suy nghĩ một hồi lâu, trong lòng nàng dần dần có mơ mơ hồ hồ vui sướng. Nhưng vừa nghĩ lại: Lời nói của nam nhân lúc trên giường hơn nữa lại là lúc uống say mới nói, có thể là thật khLão tử?

Đây là một vấn đề cần phải suy nghĩ thận trọng.

Cùng lúc đó, Nam An Vương gia Triệu Trinh đang ngồi trên lưng ngựa chạy tới đầm lầy Vân Trạch, ngay cả hắt xì vài cái, trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại hớn hở thầm nghĩ: Chẳng lẽ Chu Tử đã bắt đầu nhớ mình?

Quay lại Mục lục

56. Quyển 3 – Chương 56

Chương 56: Nghi ngờ mang thai, gặp lại người quen cũ

Trong phòng khách ngoại viện Diên Hi cư, phu nhân của Tôn tri phủ thành Nhuận Dương – Điền thị cùng phu nhân Diêu thị của Kim tổng binh thành Nhuận Dương đang ngồi ở đó, nội quản gia phủ Nam An vương – Đại Nhạn cô cô cùng ngồi với họ.

Tôn phu nhân và Kim phu nhân theo thứ tự là phu nhân của văn thần võ tướng đứng đầu thành Nhuận Dương, Nam An vương lập nhà xây phủ đã bảy năm, trong Vương phủ chẳng những không có chính phi, ngay cả trắc phi cũng không, cho nên trong đám quý phu nhân trong thành Nhuận Dương này, với thân phận tôn quý, khí độ bất phàm của hai người bọn họ, có ai mà không đến rào đón nịnh hót họ chứ?

Đêm qua khi trượng phu say khướt trở về phủ, không giống thường ngày chạy thẳng đến trong phòng tiểu thiếp, mà là cố nén say liên tục dặn dò: "Ngày mai nhớ đến Vương phủ cầu kiến Chu phu nhân!"

Hai vị phu nhân đợi rất lâu, trong lòng vừa nghi ngờ có phải tại mình đến sớm quá không, vừa oán hận: Phu nhân cái gì chứ, bất quá chỉ là một quý thiếp xuất thân tiện tỳ mà thôi! Dám cưỡi lên đầu phu nhân chân chính như họ mà làm mưa làm gió, không phải chỉ là ngủ với nam nhân quyền cao chức trọng kia thôi sao? Có cái gì hay mà đắc ý! Nhà giàu mới nổi!

Hai vị phu nhân vừa bình tĩnh uống trà thơm của phủ Nam An vương, trong lòng vừa không kiêng dè mắng chửi thứ đồ bỏ Chu phu nhân không biết xấu hổ tự cao tự đại kia dám để họ chờ ở phòng khách nhỏ xíu này! Phi! Trư (heo) phu nhân mới đúng!

Gần đến giờ Tỵ, hai người sắp không kiên nhẫn, chỉ nghe tiếng chuông phát ra khi bức rèm che bị nhấc lên, thì có người nói: "Chu phu nhân đến…"

Tôn phu nhân cùng Kim phu nhân vội đứng dậy hành lễ.

Điền Quế Cầm và Diêu Thụy Hà nhìn vị Chu phu nhân này một cái, thấy nàng khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc đơn giản, tướng mạo xinh đẹp, khóe miệng ẩn chứa nụ cười ngây ngô, nhìn bộ dáng cũng không khó tiếp cận. Hai người họ tâm ý tương thông nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy vị Chu phu nhân này thật sự là thứ đồ xinh đẹp lại không hề có linh hồn, điển hình của ngực to não phẳng, sợ là chỉ biết cười ngây ngô.

Sau khi khách và chủ ngồi xuống, hai bên cũng bày ra một bộ dạng tao nhã — thân người thẳng tắp, cằm hơi vểnh, không chút hoang mang nói mấy câu vô nghĩa không mặn không nhạt.

Một canh giờ trôi qua, Tôn phu nhân và Kim phu nhân phát hiện vị Chu phu nhân này tuy nhỏ tuổi, nhưng nói chuyện cẩn thận — hoặc là nói, nàng ta chỉ nghe, thỉnh thoảng "Ừ" "Vậy sao" "Thật à", như khuyến khích hai vị tiếp tục đề tài.

Phu nhân Tri phủ và phu nhân Tổng binh đối với vị sủng thiếp của Vương gia này thật sự là không có chuyện gì để nói:

Nói đến trượng phu, địa vị trượng phu của bọn họ thật sự kém quá xa; tán gẫu việc nhà, mình là chính thê, Chu phu nhân là tiểu thiếp, không gì có thể so; nói đến nhà mẹ đẻ, mình luôn lấy xuất thân danh môn mà kiêu ngạo, lại nghe nói đối phương có xuất thân nhà nghèo, càng thêm "không cùng đường không thể cùng nói chuyện" ; bàn về con cái, mình có một đám con trưởng con thứ, mà đối phương bụng vẫn chưa có chút động tĩnh nào…

Tôn phu nhân cao ngạo và Kim phu nhân thông minh thật sự là không còn chuyện gì để nói, dù sao nhiệm vụ mà trượng phu căn dặn đã hoàn thành rồi, thắng lợi liền rút lui là tốt nhất! Họ đứng dậy cáo từ. Chu Tử mỉm cười đứng dậy tiễn họ.

Tôn phu nhân và Kim phu nhân thấy vị sủng thiếp này của Vương gia lại có thể tự mình đưa tiễn họ, lúc này bất mãn trong lòng mới hóa giải một chút.

Họ nghĩ vị Chu phu nhân này xuất thân nghèo hèn, hẳn nên kính trọng các nàng – những vị chính thất phu nhân xuất thân danh môn quý nữ, hơn nữa phải đưa các nàng đến cửa lớn của Vương phủ mới có thể thể hiện thành ý.

Ai ngờ, Chu phu nhân ở giữa nhóm nha đầu vây quanh, đi được dăm ba bước, đưa họ đến cửa ngoại viện Diên Hi cư, liền dặn dò một Đại nha hoàn: "Ngân Linh, giúp ta tiễn hai vị phu nhân!"

"Dạ!" Một nha đầu đen bước lên trước, thoải mái hành lễ chào một cái: "Tôn phu nhân, Kim phu nhân, xin mời!"

Sau khi đi một đoạn đường, thừa dịp đến khúc quanh, Kim phu nhân liếc nhìn về hướng cửa chính của Diên Hi cư một cái, phát hiện Chu phu nhân vẫn còn si ngốc đứng ở đó, đưa mắt nhìn họ rời đi!

Nhìn bóng dáng Tôn phu nhân và Kim phu nhân biến mất ở bóng cây sau bụi hoa, lúc này Chu Tử mới thả lỏng xuống, duỗi lưng một cái. Đang chuẩn bị quay về, nàng lại cảm thấy đói bụng, muốn ăn mấy món chua cay. Kiên trì đi trở về nội viện Diên Hi cư, Chu Tử kêu Hồ ma ma, Đại Nhạn cô cô đều đi nghỉ ngơi, chỉ để lại bốn người nhóm nha hoàn Thanh Ba.

"Thanh Ba, đến phòng bếp, dặn bọn họ chuẩn bị một bát Bún gạo chua cay lại đây!"

Ăn xong một tô bún gạo lớn, Chu Tử ôm bụng lại buồn ngủ, nàng dặn dò mọi người trong viện Diên Hi cư lui xuống, sau đó tự mình leo lên giường bắt đầu kê cao gối mà ngủ.

Lúc chạng vạng, Chu Tử tỉnh lại.

Sau khi nằm ngây ngốc ở trên giường hồi lâu, nàng chợt nhớ lại chuyện định làm lúc ban ngày. Chu Tử cho người mời Đại Nhạn cô cô tới, nói đến chuyện muốn đổi một đầu bếp giỏi hơn.

Đại Nhạn cô cô dĩ nhiên là đáp ứng.

Chu Tử vẫn chưa thỏa mãn, bổ sung thêm: "Phải biết làm món ăn cay, còn có thể làm các món điểm tâm ngọt, ừm, còn phải biết làm bánh bao, còn có…"

Đại Nhạn cô cô bình tĩnh lắng nghe, gật đầu liên tiếp. Nội tâm cũng kinh ngạc không thôi: Chu Tử cô nương mới lên làm phu nhân sao hoàn toàn biến thành kẻ tham ăn rồi? Chu Tử cô nương thường ngày ngoan ngoãn hiểu chuyện vô dục vô cầu đâu rồi?

Đại Nhạn cô cô mạnh mẽ vang dội, hiệu suất làm việc rất cao, ba ngày sau, một nhóm đầu bếp mới đã được mời tới, làm ra một loạt mỹ thực món ăn ngon, điểm tâm đẹp mắt linh tinh gì đó.

Chu Tử cũng không biết mình bị làm sao vậy, chỉ luôn cảm thấy thèm ăn, luôn đói, muốn ăn. Hơn nửa tháng sau, nàng thấy bụng mình hơi nhô lên, nhìn lại cái váy đuôi cá thắt eo nhỏ mà Ngân Linh chuẩn bị cho nàng, khóc không ra nước mắt.

Hồ ma ma dù sao cũng là người từng trải đã từng sinh con, cũng cảm thấy Chu Tử gần đây có chút khác thường, vội tìm đại phu Hứa Văn Cử trong phủ đến bắt mạch cho Chu phu nhân.

Hứa đại phu nghiêm túc thăm dò sắc mặt, tỉ mỉ chẩn mạch, cuối cùng nói: "Chúc mừng Chu phu nhân!"

Chu Tử lập tức ngẩn ngơ — việc mang thai nói đến liền đến, cũng quá nhanh đi!

Mọi người đều mang vẻ mặt khác nhau, không biết nên biểu hiện vui mừng hay không vui mừng đây. Cuối cùng, thống nhất đều mang bộ dáng sâu xa khó hiểu.

Buổi tối, Chu Tử dặn dò tứ Thanh trông chừng cửa nội viện Diên Hi cư, không được tiến vào trong nội viện, cũng không được để cho bất luận kẻ nào tiến vào, sau đó, lôi kéo Ngân Linh hỏi ý kiến.

Ngân Linh cũng đã sớm suy nghĩ nên dặn dò nàng các việc cần chú ý.

"Nô tỳ đã phái người báo tin vui cho Vương gia rồi!" Nàng nghĩ một chút, lại nghiêm túc dặn dò Chu Tử, "Đại Nhạn cô cô là người của Quý phi nương trong cung nương, không nên tín nhiệm quá nhiều, e là nương nương trong cung không muốn để phu nhân sinh hạ con cháu của Vương gia. Hồ ma ma là vú nuôi của Vương gia, đã bắt đầu chăm sóc Vương gia từ lúc còn ở Hoàng Tự cư, mặc dù không nói một lời, nhưng lại trung thành với Vương gia nhất, chúng ta cứ yên tâm; tứ Thanh đều là tâm phúc của Vương gia, cũng không có gì lo lắng; nô tỳ thì lại càng không cần nhiều lời, người biết rõ mà!"

Hai người thương lượng, kết quả chính là đầu bếp trong phủ cũng miễn đi, tiểu phòng bếp trong Diên Hi cư nhất định phải là người của mình.

Sau khi Ngân Linh rời khỏi, Chu Tử nằm ở trên giường dự tính ngày sinh, nhưng cho dù nhớ lại thế nào, nàng đều không nhớ nổi đến tột cùng mang thai lúc nào, hơn nữa bởi vì lần trước ngã bệnh, ngày có kinh nguyệt cũng hoàn toàn rối loạn, cho nên, dự tính ngày sinh thật sự là không thể nào tính được a!

Chu Tử cảm thấy, điều duy nhất mình có thể khẳng định là, đứa bé này nhất định là của Triệu Trinh!

Ngày mồng một tháng chín, Chu Tử nhận được một thiếp mời, là Kim Tổng binh phu nhân Diêu thị phái người đưa tới, Chu Tử xem hồi lâu mới đoán được một chút.

Thiếp mời viết như thế này:

"Kính gửi Chu phu nhân!

Trời đêm nay quang đãng, ánh trăng như được gột rửa, bởi vì tiếc cảnh đẹp hiếm gặp, khó mà ngủ được, đã qua canh ba, vẫn còn bồi hồi quanh quẩn trong hoa viên, thấy hoa cúc Trọng Dương nở rộ. Thụy Hà đã bày hai – ba bàn nơi khe suối, có thể uống rượu ngâm thơ. Nếu hạ cố đến hàn xá, Thụy Hà sẽ quét hoa mà đợi. Kính thư!"

Chu Tử đọc đi đọc lại, đoán được nội dung đại khái, nhưng cảm thấy Kim phu nhân không để ý đến mình lắm, sợ là tự mình đa tình. Vì vậy nhờ Ngân Linh giúp, Ngân Linh vừa đọc, cũng u mê nốt.

Vì vậy hai người cùng đi tìm người được công nhận là có học vấn nhất trong phủ Nam An vương – Đại Nhạn cô cô.

Đại Nhạn cô cô nhìn lướt qua nói: "Kim phu nhân nói hoa cúc trong nhà sắp nở rộ, muốn ngắm hoa cúc, mở hội hoa cúc, muốn mời các quý phu nhân thành Nhuận Dương, cũng muốn mời phu nhân đến tham gia."

Chu Tử mấy ngày nay đang nhàm chán, liền nói: "Ta mang mấy người các người cùng đi dạo một chút vậy!"

...

Tết Cửu trùng dương (9/9) tháng chín, Chu Tử theo thời gian ước định mang theo Hồ ma ma, Ngân Linh và tứ Thanh đến phủ Kim Tổng binh.

Mặc dù phủ Tổng binh không thể so sánh với phủ Nam An vương, nhưng cũng là cỏ cây hoa lá sum xuê tươi tốt, phòng ốc gọn gàng sạch sẽ, rất có khí chất phú quý.

Lúc các vị quý phu nhân này nhún người hành lễ với Chu Tử, Chu Tử cũng thản nhiên đáp lại. Nàng không có chuyện gì để nói với họ, đến gần Diêu Thụy Hà cùng đi dạo vườn hoa Kim phủ.

Lúc đoàn người cả khách lẫn chủ cùng đi đến dưới giàn hoa Lăng Tiêu, thì chạm mặt một mỹ nhân áo trắng mang theo một tiểu nha hoàn áo xanh đang vén hoa rẽ liễu đi tới. Chu Tử vừa nhìn thấy vị mỹ nhân này liền cảm thấy rất quen mặt, nhanh chóng đã nhớ ra đó là ai.

Mỹ nhân áo trắng hướng đầu về phía Chu Tử, duyên dáng lượn lờ vén áo thi lễ: "Tích Trân bái kiến Chu phu nhân!"

Thì ra là ấu nữ của cựu Vương Thừa tướng – Vương Tích Trân!

Chu Tử nhìn thấy nàng, trong lòng bắt đầu chua chua, trên mặt lại không biểu lộ chút gì, chỉ quét mắt nhìn về phía Diêu Thụy Hà.

Diêu Thụy Hà vội cho đám nha hoàn lui hết, sau đó giải thích: "Bẩm báo phu nhân, tiểu thư Tích Trân vốn do Vương gia an bài ở trong phủ chúng ta!"

Quay lại Mục lục

57. Quyển 3 – Chương 57

Chương 57: Gặp tình địch, Ngân Linh nhổ liễu

Nghe Diêu Thụy Hà nói xong, Chu Tử quay đầu nhìn lại Vương Tích Trân.

Vương Tích Trân cúi đầu, bộ dáng ra vẻ khiêm tốn, nhưng toàn thân lại toát ra khí thế ít người có được, càng không cần phải nói đến dung mạo của nàng ta giống như hoa xuân rực rỡ, khí chất trong trẻo tựa như tiên nữ.

Chu Tử biết mình không thể tức giận, cũng không cần phải tức giận. Tâm tư của Triệu Trinh đối với nàng, nàng đã sớm hiểu rõ, cần gì phải tức giận với nữ nhân không liên quan thì có ích lợi gì?

Nhưng khi nhìn Vương Tích Trân, nàng liền nhớ lại buổi trưa năm ấy trong Thập Lý Trường đình: bộ dáng Vương Tích Trân khẽ mỉm cười với Triệu Trinh. Mãi cho đến hiện tại, Chu Tử vẫn cảm thấy cái gọi là vẻ đẹp đến 'khuynh quốc khuynh thành', chính là hình ảnh trong khoảnh khắc khi Vương Tích Trân mỉm cười dưới ánh mặt trời kia.

So với nàng ta, nói dễ nghe thì mình có thể được gọi là xinh đẹp khỏe mạnh, nói khó nghe một chút, chính là mình xinh đẹp kiểu thô tục!

Mặt khác, trực giác nói cho nàng biết, Vương Tích Trân này khẳng định cũng rất thích Triệu Trinh! Có một kẻ địch mạnh luôn chờ chực ở bên như hổ rình mồi như vậy, thật sự là khiến Chu Tử buồn bực a!

Tâm tình Chu Tử sa sút, nhưng vẫn cố gắng giả bộ tươi cười, nói với Vương Tích Trân: "Vậy Vương tiểu thư hiện đang ở Kim phủ rất tốt, vậy cứ ở lại đây đi!"

Nàng mỉm cười với Vương Tích Trân, sau đó quẹo trái, đi vào con đường nhỏ bên cạnh, ra khỏi hành lang dưới giàn hoa Lăng Tiêu(*) , đi một đoạn khá xa mới dừng lại ở một đình nhỏ tinh xảo, tỉ mỉ ngắm nghía một chậu Mặc cúc (hoa cúc tím) được đặt trong đình nhỏ.

Ngân Linh theo sát nàng, lúc này nhìn bốn phía xung quanh không có ai, nhỏ giọng trêu chọc: "Chu phu nhân à, vừa rồi ngài cười nhưng còn khó coi hơn khóc nha!"

Chu Tử không nói gì, nắm một bông cúc tím, rầu rĩ thở dài.

Ngân Linh cười một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng lay động, ngắt đóa cúc tím kia, không biết xoa nắn thế nào, đóa hoa Cúc tím kia biến thành từng mảnh vụn xanh đen lả tả rơi xuống đất.

Chu Tử nhẹ dẫm chân, đạp những mảnh vụn hoa Cúc tím đó dưới chân, nói: "Ngân Linh, như vậy rất ác độc, ta chẳng qua chỉ đố kỵ vì nàng xinh đẹp hơn ta, cho nên trong lòng khó chịu!" Nói xong, nàng vẫn cố gắng mỉm cười như trước.

Ngân Linh biết trong lòng nàng khó chịu, trong lòng tính toán một chút, cũng không nhiều lời nữa.

Xuất thân trong một gia đình nhà cao cửa rộng ở Kim Kinh, trong nhà của Diêu Thụy Hà xác thực cũng có chút gập ghềnh, thủ hạ cũng có vài phần bản lĩnh, suy nghĩ bố trí vườn hoa này một cách tỉ mỉ lý thú, Chu Tử mang theo Ngân Linh từ từ đi dạo — mặc dù nàng tự xưng là thân thể khỏe mạnh, nhưng bản thân đang mang thai cũng không dám lơ là.

Dọc theo con đường nhỏ mọc đầy cúc dại, đi thẳng đến dưới tàn cây Liễu rũ, trước mặt liền xuất hiện một hồ sen nho nhỏ. Hoa sen trong hồ sớm đã không còn bóng dáng, ngay cả những phiến lá sen, cũng có mấy phần tàn lụi.

Ngân Linh nhỏ giọng nói thầm: "Kim phủ thế này là sao a, lá sen đã sớm tàn cũng không nhổ bỏ, nhìn khó coi chết đi được!"

Chu Tử mỉm cười, đang muốn khoe khoang vài câu như "Sen tàn nghe rốn tiếng mưa thu (Còn mỗi sen tàn hóng tiếng mưa)…" linh tinh, nhưng nghĩ lại, lời như vậy nói với Triệu Trinh chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, huống chi là Ngân Linh, vì vậy cười cười, không nói lời nào. Nàng nhớ tới lần trước lúc ngồi thuyền trở lại Kim Kinh, khi đó bệnh của nàng vừa mới khỏi hẳn, buổi tối quấn quít lấy Triệu Trinh bắt lên boong thuyền ngắm trăng với nàng. Lúc ấy vầng trăng sáng treo giữa không trung, gió mát thổi nhẹ, Chu Tử không nhịn được đạo văn cướp thơ mà đọc: "Gió mát thổi trên sông, Trăng sáng soi trên núi. Lấy không cấm, dùng không cạn, mà ta và chàng lại có thể cùng hưởng thụ, thật là thoải mái biết bao!"

Lúc Chu Tử nói tới câu "Trăng sáng soi trên núi", Triệu Trinh cởi áo choàng ra, khoác lên người Chu Tử, cứng rắn nói: "Gió thổi sao? Ngươi thấy lạnh hả?"

Chu Tử: "…"

Lúc ấy chỉ cảm thấy Triệu Trinh không hiểu phong tình, nhưng bây giờ nghĩ đến, lại thấy có vài phần ngọt ngào cùng uất ức.

Chu Tử đang mơ màng nhớ lại, bên kia lại có người nói tiếp: "Biểu tỷ này của ta, tuy rằng bản thân là chủ quản trong phủ, mỗi ngày đều phải lo lắng việc trong nhà, nhưng lại là người rất văn nhã. Tỷ ấy đặc biệt dặn bọn bọn hạ nhân không được tỉa những lá sen đã héo rũ trong hồ, nói cái gì mà việc vui vẻ nhất trong đời là ở trong núi 'Sen tàn nghe rốn tiếng mưa thu'."

Chu Tử không ngờ còn có người ghê tởm hơn mình, trong lòng cười thầm, trên mặt lại không lộ vẻ gì.

Vương Tích Trân một thân áo váy trắng thuần được tiểu nha hoàn áo xanh đi bên cạnh dìu đỡ mà chậm rãi từng bước đi đến.

Bước chân của nàng ta tuy rằng rất nhỏ, nhưng Ngân Linh đã sớm nghe thấy, cho nên không hề rời khỏi Chu Tử bên cạnh một bước.

Vương Tích Trân đứng ở trước mặt Chu Tử, khẽ vén áo thi lễ. Lúc thẳng lưng đứng dậy, ánh mắt lóe tia sáng lạnh chậm rãi quét qua Chu Tử, nàng nhìn nữ tử càng ngày càng tươi tắn rực rỡ trước mắt, trong lòng không khỏi lại càng thêm chua sót.

Cũng vào thời gian này năm ngoái, nàng ta từng gặp qua Chu Tử, chẳng qua khi đó nàng là tiểu thư của phủ Thừa Tướng, lúc ấy Chu Tử lại chỉ là một nha hoàn thông phòng không đáng kể của Trinh ca ca. Lúc ấy nàng căn bản cũng không thèm liếc nhìn Chu Tử, chỉ nói một tiếng "Thưởng", Chu Tử liền phải ngoan ngoãn cúi đầu nhận thưởng tạ ơn. Một năm trôi qua, Chu Tử nay đã thành Quý thiếp của Nam An vương, người người tôn kính gọi một tiếng "Chu phu nhân", mà bản thân mình lại trôi dạt chân trời, ăn nhờ ở đậu, còn phải thi lễ với thiếp thất nho nhỏ này.

Cả triều Đại Kim này, đều biết phe cánh của phụ thân mình bị Thái tử cùng Nhị hoàng tử hợp sức bóp nát, chỉ có Nam An Vương gia, tuổi còn trẻ lại nắm binh quyền trong tay, luôn giữ mình trong sạch, cũng không tham dự tranh đấu trong triều, rất dễ kết thân, ngược lại có thể trở thành trợ lực lớn nhất giúp phụ thân lấy lại quyền lực. Những tâm tình thiếu nữ trước kia mình giành cho Triệu Trinh cũng đều theo gió bay đi thôi!

(Nàng không biết Triệu Trinh là đầu sỏ tất cả vụ này.)

Nàng cắn chặt răng, âm thầm hạ quyết tâm.

Vương Tích Trân lúc này đứng rất gần Chu Tử, gương mặt bừng sáng hơn sắc hoa xuân, quả nhiên là một đại mỹ nhân phải khiến người thương tiếc.

Ánh mắt nàng ta lộ ra chút hèn mọn, nhút nhát nhìn Chu Tử: "Chu phu nhân, thế sự bấp bênh, cả nhà Tích Trân bị lưu đày, Tích Trân chỉ là một thiếu nữ, trên đường đii khổ không thể tả, may nhờ Vương gia coi trọng, nhớ tới tình cảm khi còn bé, kéo Tích Trân ra khỏi bể khổ, đưa Tích Trân đến Nhuận Dương, an bài cho Tích Trân ở trong phủ của biểu tỷ, Tích Trân thật vô càn cảm tạ Vương gia…"

Chu Tử nhìn nàng ta, trong lòng càng thêm buồn bực.

Vương Tích Trân này thật sự là rất xinh đẹp, đẹp đến nỗi mặc dù Chu Tử biết nàng ta tiếp cận mình là không có ý tốt, nhưng vẫn ngượng ngùng không nỡ nói những lời khó nghe với nàng ta. Bản thân mình còn "vừa thấy đã thương", chứ đừng nói gì đến Triệu Trinh. Thật là phiền chết được!

Vương Tích Trân nói nửa ngày, không thấy Chu Tử nói tiếp, lặng lẽ nhìn lại, chỉ thấy Chu Tử đang níu lấy một đóa cúc tím mà giày xéo!

Ngân Linh lại không chịu nổi khi nhìn thấy Chu Tử đang mang thai mà rầu rĩ như vậy, nàng bèn giải quyết vấn đề theo phương pháp luôn luôn đơn giản mà hữu hiệu.

Ngân Linh xăn ống tay áo lên, đi đến trước một gốc cây Dương liễu, cau mày lớn tiếng nói: "Vị trí của bụi liễu này chả thích hợp gì cả, làm chướng mắt phu nhân nhà chúng ta!" Nói xong, nàng liền khom lưng, hai tay ôm thân liễu xù xì, dùng sức một cái, nhổ cả rễ của bụi cây Dương liễu lên.

Sau khi nhổ cây Dương liễu lên, Ngân Linh kéo gốc cây Dương liễu ném vào hồ sen bên cạnh, phủi phủi tay, không có hảo ý lườm Vương Tích Trân một cái, nói: "Ngân Linh là người thô lỗ, chỉ biết những thủ đoạn đơn giản này thôi!" Nàng lại quay đầu nhìn Chu Tử, cười nói: "Phu nhân, thế này hết chướng mắt rồi nhỉ!"

Nhìn Ngân Linh và gốc cây Dương liễu xui xẻo, Chu Tử dở khóc dở cười, nhưng vẫn thuận theo tình huống trước mắt mà nói: "Ngân Linh, một thân công phu của ngươi sao có thể sử dụng ở nơi này được!"

Vương Tích Trân nhìn ngây người, trước khi cả nhà đi đày, nhiều năm qua nàng được nuông chiều ở trong khuê phòng, tiếp xúc toàn những người mặt mỉm cười mà ngấm ngầm ngáng chân – trạch đấu, có khi nào nhìn thấy uy hiếp trần trụi trắng trợn như vậy.

Trinh ca ca tuấn mỹ hơn người, thanh lãnh như ngọc như vậy, sao lại có nữ nhân trong phòng thô thiển nông cạn như vậy chứ! Nàng ta làm sao có thể xứng với Trinh ca ca được! Bên người Trinh ca ca nên là người thân thuộc xinh đẹp như hoa, mềm mại bền bỉ như dòng nước chảy mới đúng chứ!

Nhưng cho dù là nghĩ như vậy, Vương Tích Trân không thể nhận ra là mình bất giác lui về sau một bước, đối với những người thô lỗ như Chu Tử và Ngân Linh, nàng thật sự có loại cảm giác vô lực như 'tú tài gặp phải nhà binh'.

Ngân Linh nâng cánh tay Chu Tử, nói: "Phu nhân, vườn hoa bên kia hồ trồng rất nhiều hoa cúc trắng, chúng ta qua bên đó nhìn một chút đi!"

Chu Tử đang muốn gật đầu đồng ý, bỗng nhiên xa xa truyền đến tiếng ồn ào, nghe đâu như là "Nam An Vương gia đến, các vị nữ quyến tránh ra!".

Nàng vội ngẩng đầu nhìn lại.

Vương Tích Trân cũng đứng ngây ra, vườn hoa hậu viện Kim phủ đang tổ chức họp mắt nữ quyến, sao Trinh ca ca đang ở Vân Trạch xa xôi lại gấp gáp trở về, hơn nữa lại còn xông vào hậu viện?

Trong lòng mang theo nghi vấn, nàng nhìn về hướng cửa vườn hoa. Chỉ thấy cuối con đường nhỏ, Trinh ca ca một thân áo bào trắng khoác áo choàng màu đen dẫn theo vài thân binh đang sải bước đi lại gần.

Trong lòng Vương Tích Trân run lên, trái tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Ngày nay mặc dù nàng đã không còn là tiểu thư của phủ Thừa Tướng, không còn vinh quang như ngày xưa, nhưng trong cái rủi có cái may, hóa ra quan hệ họ hàng vắt ngang giữa nàng và Trinh ca ca đã không còn, nàng chỉ mong có thể đứng bên cạnh Trinh ca ca, cho dù chỉ là làm một tiểu thiếp cũng không sao cả — nàng có tự tin Trinh ca ca nhất định sẽ độc sủng một mình nàng, loại tiện tỳ như Chu Tử kia căn bản sẽ không đấu lại nàng!

Sau khi Triệu Trinh nhận được tin vui mà Ngân Linh phái người đưa tới, hắn cả đêm cưỡi ngựa chạy về. Vừa về đến Vương phủ, hắn liền nghe nói Chu Tử đến phủ Kim Tổng binh tham dự hội ngắm hoa cúc, không khỏi giận dữ, ngay cả quần áo cũng chưa thay, vội cưỡi ngựa đến Kim phủ, không để ý đến vườn hoa hậu viện là nơi họp mặt nữ quyến, trực tiếp xông vào tìm Chu Tử.

Hắn nhanh chóng bước đến trước mặt Chu Tử, trên gương mặt tuấn tú phủ một tầng nghiêm lạnh: "Mang thai cũng không biết ở trong phủ dưỡng, nàng là đồ ngốc sao? Có đầu óc hay không…"

Thấy hắn nghiêm khắc như vậy, ánh mắt Chu Tử trông mong liếc hắn một cái, lại cúi đầu, không dám nói lời nào.

Triệu Trinh ồn ào mắng vài câu, thấy nàng ngoan ngoãn cúi đầu không nói, tức giận trong ngực cũng dần dần tiêu tán, tiến lên cầm tay Chu Tử, vừa muốn an ủi vài câu, lại phát hiện bàn tay béo của Chu Tử lạnh lẽo.

Hắn cau mày nhìn lướt qua Chu Tử, thấy nàng không mặc áo khoác ngoài, chỉ mặc một bộ y phục mỏng màu đỏ, quả thật có chút phong phanh, trong lòng lại tức giận lên, đang muốn khiển trách thêm, lại thấy Chu Tử ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt to phủ ánh nước, đôi môi mím chặt, bộ dáng vô cùng ủy khuất.

Hắn trong lòng thở dài, giơ tay cởi áo choàng của mình xuống, khoác lên người Chu Tử, lại sợ quá dài vướng chân Chu Tử, liền rút dải lụa bên hông mình ra, choàng qua ngang hông Chu Tử cột lại.

Triệu Trinh nắm tay Chu Tử đang muốn rời đi, chợt nghe bên cạnh truyền đến một giọng nói rụt rè "Trinh ca ca", lúc này hắn mới chú ý tới Vương Tích Trân đứng ở bên cạnh.

"A, là Tích Trân sao!" Triệu Trinh vừa nắm tay Chu Tử dắt đi, vừa nói, "Cứ an tâm ở lại Kim phủ, có gì cần cứ thông qua Kim Tổng binh báo cho Bổn vương biết!"

Toàn bộ chú ý của Triệu Trinh đều ở trên người Chu Tử, vừa thuận miệng nói, vừa dắt Chu Tử đi về phía trước.

Vương Tích Trân đã sớm chuẩn bị một bài "trường hận ca", nhưng căn bản là không kịp nói, đành phải trơ mắt nhìn Triệu Trinh nắm tay Chu Tử bước đi.

* Hoa Lăng Tiêu: thuộc họ hoa loa kèn, màu cam, thường mọc theo giàn:

Quay lại Mục lục

58. Quyển 3 – Chương 58

Chương 58: Tính toán sổ sách, Vương gia kinh ngạc

Triệu Trinh mặt trầm như nước, nắm tay Chu Tử bước nhanh về phía trước.

Đi được vài bước, hắn mới ý thức được bước chân của mình quá lớn, Chu Tử theo không kịp, lúc này mới từ từ bước chậm lại, để Chu Tử đi song song với mình.

Ngân Linh và đám thân binh của Triệu Trinh không dám theo sát, chậm lại ở xa xa phía sau chừng mười bước.

Vườn hoa ở hậu viện Kim phủ, những người tới tham dự hội Ngắm hoa cúc đều là các tiểu thư nhà giàu và các quý phu nhân, thật vất vả mới có cơ hội được chiêm ngưỡng diện mạo Nam An vương nổi tiếng tuấn mỹ ở khoảng cách gần như vậy. Trừ ít người từng trải, ví như tiểu thư Cập Kỳ là con của chính thất Điền thị – phu nhân của Tôn tri phủ, những người khác cũng không tránh đi theo lễ nghi, mà đứng trước bụi hoa trong đình, cạnh con đường lặng lẽ nhìn lén.

Triệu Trinh mắt nhìn thẳng bước đi, rất tự nhiên.

Hắn biết bộ dáng của bản thân xông thẳng vào trong nhà người ta đã rất không thích hợp rồi, bây giờ lại nhìn đến phu nhân của nhà người ta thì càng thêm vô lễ. Người quân tử như hắn không thèm làm mấy chuyện mà chỉ có kẻ háo sắc mới có thể làm này! Lúc sắp đi tới cửa vườn hoa hậu viện, thấy bên cạnh đã không còn ai, Triệu Trinh dùng sức bóp tay Chu Tử một cái, thấp giọng nói: "Trở về phủ lại tính sổ!"

Chu Tử rùng mình, đang muốn cãi lại, lúc này đã ra khỏi cửa Nguyệt lượng (cửa có hình tròn) của vườn hoa hậu viện, đã thấy một đám tướng quân mình mang giáp, mạnh mẽ tiến đến trước mặt họ, đồng loạt khom người chào: "Bái kiến Vương gia, bái kiến Chu phu nhân!"

Chu Tử vội nghiêm mặt trả lễ, nhưng tay phải lại bị Triệu Trinh nắm, không có cách nào hành lễ. Nàng dùng sức giãy giãy, Triệu Trinh ánh mắt ý cảnh cáo trừng nàng một cái, nhìn lại nhóm tướng quân, dặn dò: "Các ngươi hồi phủ đi, giờ Thìn ngày mai tập họp ở Ngoại thư phòng của Bổn vương!" Nói xong, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực nắm tay Chu Tử bước ra ngoài.

Lúc này, một vị tướng quân trẻ tuổi bước ra khỏi hàng nói: "Vương gia, chuyện Tiêu Hạ…"

"Sáng mai nói sau!" Triệu Trinh vừa đi, vừa gọi Triệu Tráng ở phía sau, "Còn không đi chuẩn bị kiệu đi!"

Từ trong nhóm thân binh ở phía sau nhảy ra một thiếu niên cường tráng đen sì, ôm quyền đáp một tiếng "Dạ!", rồi nhanh chóng rời đi.

Chu Tử nhận ra vị tướng lĩnh trẻ tuổi mới vừa bước ra khỏi hàng kia chính là Hiệu úy Chiêu vũ – Tôn Triết mà Triệu Trinh khá coi trọng. Nàng lơ đãng nhìn thoáng qua, ai ngờ chạm phải ánh mắt của Tôn Triết. Chu Tử nhướng mày, dời tầm mắt, nàng cảm thấy ánh mắt của Tôn Triết này sáng quắc, quá mức càn rỡ rồi.

Đến Tiền viện của Kim phủ, đã thấy cỗ kiệu trên nóc có buộc chuỗi cẩm ngọc đã dừng ngay giữa cửa chính viện.

Triệu Trinh đi lên, vén rèm lên nhìn trước một cái, lại dùng tay đè nhấn một chút, thấy Chu Tử ngồi cỗ kiệu này nhất định sẽ không thoải mái. Nhưng mà nghĩ lại, Chu Tử có thai, ngồi xe sẽ xóc nảy, càng không được. So sánh giữa xe và kiệu, ngược lại cỗ kiệu này thích hợp hơn. Có lẽ cỗ kiệu này còn có thể cải tiến thêm một chút.

Trong lòng hắn đang tính toán, trên mặt cũng vẫn không chút biểu tình, một tay vén màn kiệu lên, một tay đặt trên nóc kiệu, sợ Chu Tử lăng xăng bất cẩn mà bị đụng đầu.

Hắn lo lắng không thừa, lúc Chu Tử ngồi vào trong kiệu, dù đã khom lưng, đầu vẫn đụng phải lòng bàn tay của Triệu Trinh.

Chu Tử ngồi trong kiệu, thấy bên trong kiệu cũng thật rộng rãi, liền nhìn Triệu Trinh, cười nịnh làm nũng: "Vương gia, vào ngồi với thiếp đi!"

Triệu Trinh nhìn nàng cười đến thật giả tạo, vốn đang muốn trách móc, nhưng nhìn thấy cặp mắt to của Chu Tử đang trông mong nhìn mình, tràn đầy khẩn cầu, lập tức nhớ tới mình và nàng đã gần một tháng nay không gặp nhau, lòng mềm nhũn, thấp giọng nói: "Được!"

Hắn cũng ngồi vào.

Phía sau, đám tướng lĩnh kia trơ mắt nhìn Đại nguyên soái nắm giữ binh mã thiên hạ kiêm Nam An Vương gia luôn luôn anh minh thần võ, tỉnh táo kiềm chế, thản nhiên chui vào trong kiệu của tiểu thiếp – tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Khóe miệng Hiệu úy Chiêu vũ – Tôn Triết hơi cong lên, trong đôi mắt hoa đào lóe ánh sáng quỷ quyệt. Là hoa hoa công tử nổi danh của Kim Kinh, hắn là người trong mộng của vô số oán nữ quý phu nhân hồi xuân, không biết đã dâng tặng nón xanh cho bao nhiêu công tử thế gia, lão gia quý tộc, hay là thương nhân giàu có buôn lớn bán nhỏ rồi. Vị tiểu thiếp mà Vương gia coi trọng này, đối với Tôn Triết mà nói càng có tính khiêu chiến! Tôn Triết hăng hái nhìn kiệu phu nâng kiệu đi.

Sau khi cỗ kiệu bằng lụa gấm có treo dãy chuỗi ngọc mà Vương gia ngồi rời đi, lúc này những vị tướng lĩnh kia mới dám bình tĩnh lại, Tôn Triết cũng thả lỏng tứ chi, trêu đùa với mấy người cùng nhóm. Những vị tướng quân này ở đầm lầy Vân Trạch cực khổ gần một tháng, thật vất vả mới nương theo ánh sáng tiểu thiếp của Vương gia mà chạy theo về, sau khi trêu đùa vài câu, bọn họ cũng nhanh chóng tán loạn như chim muông.

Ngồi trong kiệu, Chu Tử cũng không an phận, cỗ kiệu vừa bắt đầu di chuyển, nàng liền kéo tay phải Triệu Trinh đặt lên đùi mình, sau đó cởi bao tay của hắn ra, vươn tay mò mẫm vào trong tay áo của Triệu Trinh, từ cổ tay Triệu Trinh bắt đầu sờ sờ lên trên, vừa sờ vừa đánh giá: "Vương gia, chàng cứng hơn rồi a!"

Triệu Trinh vốn muốn khiển trách Chu Tử, nghe vậy liền sửng sốt: "Cứng hơn?" Hắn là thật sự là nghĩ lung tung rồi.

Chu Tử sờ hết cánh tay hắn, rút tay ra, cách lớp áo choàng đặt tay giữa hai chân Triệu Trinh, dùng sức ngắt, mặt cười xấu xa: "Vương gia, thật cứng rắn nha!"

Lời trách móc Triệu Trinh định nói sớm đã bị ném tới Trảo Oa quốc (*),khuôn mặt tuấn tú hơn hai mươi ngày không ngừng thao luyện bị phơi nắng đen thui – khẽ hơi ửng hồng. Sau khi bị Chu Tử đánh lén vài cái mới đè nén thanh âm, nói: "Nàng lại nghịch ngợm rồi!"

(* Trảo Oa quốc: đảo Java, là một quần đảo ở Indonesia)

Chu Tử cười hắc hắc, tay càng chơi đùa hăng say.

Triệu Trinh nén nhịn, thấp giọng rên rỉ một chút: "Về phủ sẽ trừng trị nàng!"

Nghe miệng Triệu Trinh nói từ "Trở về phủ liền tính sổ" biến thành "Về phủ sẽ trừng trị nàng", Chu Tử không khỏi mừng rỡ, dựa cả người lên người Triệu Trinh, nghiêng đầu lườm hắn: Trở về còn không biết ai trừng trị ai đâu!

Về tới ngoại viện Diên Hi cư, đám người tứ Thanh xông tới, đang muốn đỡ Chu Tử, lại bị Triệu Trinh gạt đi: "Không cần đi theo!" Hắn nắm tay Chu Tử đi về hướng nội viện Diên Hi cư.

Vào phòng ngủ, Triệu Trinh thật cẩn thận bế Chu Tử lên, đi đến bên giường đặt nàng nằm lên giường, lại kéo chăn đắp lên. Nghĩ một chút, tự mình cũng cởi giày leo lên giường.

Chu Tử ngồi trên giường, kéo một cái gối lớn đặt ở sau người, thoải mái ung dung dựa lên, đang muốn nói chuyện, lại ngửi thấy mùi gì kỳ quái, nàng nhăn mũi ngửi ngửi, phát giác mùi này quả nhiên hôi không chịu nổi.

Chu Tử lần theo mùi hôi tìm nguồn gốc, xốc chăn lên, rốt cục phát hiện đầu sỏ gây nên — chân thối của Triệu Trinh!

Chu Tử một tay bịt mũi, một tay đẩy đẩy Triệu Trinh: "Ai nha, hôi chết đi được, chàng mau đi tắm đi!"

Triệu Trinh luôn là người thích sạch sẽ, lúc này lại không nhúc nhích, lười biếng chen đến dựa vào cái gối lớn sau lưng Chu Tử. Hắn cưỡi ngựa suốt mấy canh giờ, mệt đến xương cốt cũng ê ẩm, vừa dính giường liền không muốn cử động nữa. Tuy rằng biết chân mình thối, cũng không muốn đi rửa.

Chu Tử đẩy mãi mà hắn vẫn bất động, tròng mắt đảo một vòng, nảy ra ý hay.

Nàng ghé sát tai Triệu Trinh, dịu dàng nói: "Vương gia của thiếp à, chàng có muốn thiếp làm cái kia cho chàng không…"

Triệu Trinh nghe liền hiểu ra, nhớ tới khoái cảm sung sướng kia, một luồng cảm giác tê dại bắt đầu chạy dọc theo xương sống đi lên, lông tơ cả người giống như bị điện giật dựng thẳng lên, hắn lập tức nói: "Muốn!"

Chu Tử biết chắc hắn sẽ nói vậy, cười nói: "Chàng đi tắm rửa chút đi, chút nữa muốn như thế thì thiếp cũng nghe theo!"

Triệu Trinh không nói nhiều, lập tức xốc chăn lên bước xuống giường, ngay cả giày cũng không mang, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Chu Tử ở phía sau bổ sung một câu: "Nhớ dùng xà bông thơm mùi hoa cúc đó!"

...

Chu Tử vuốt ve Triệu Trinh trơn bóng thơm ngào ngạt, sờ soạng toàn thân Triệu Trinh một lần, hôn một lần, lúc này mới nắm lấy cái vật đã sớm hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang.

Sau khi cực kỳ thích thú 'tính sổ', Triệu Trinh ôm Chu Tử, không nhịn được lại xấu xa hỏi một lần nữa: "Chu Tử, lần này có hương vị thế nào?"

Chu Tử mệt mỏi, quai hàm đều ê ẩm, tức giận nói: "Đắng!"

Lúc Triệu Trinh tắm rửa dùng thêm nhiều xà bông thơm tinh chế từ hoa cúc trắng, mùi hẳn là đắng rồi! Nghi vấn trong lòng Triệu Trinh được giải quyết, cũng không lại dây dưa vấn đề này nữa, cùng Chu Tử dựa lên gối lớn, nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau, hắn mới hỏi nói: "Đứa nhỏ mấy tháng rồi?"

Chu Tử sửng sốt, suy nghĩ một chút, mới hiểu được ý tứ của Triệu Trinh. Nàng nở nụ cười một cái rồi nói: "Thiếp phản ứng hơi chậm!" Lại nói: "Thiếp cũng không rõ lắm, dù sao hình như là có lúc ở trên thuyền!"

Triệu Trinh ừ một tiếng, duỗi tay vào trong chăn, nhẹ nhàng vuốt ve bụng đã hơi nhô lên của Chu Tử. Ngay một khắc khi nhận được tin vui, Triệu Trinh cũng không nói rõ cảm giác của mình, chỉ thấy sống mũi hơi cay, xém chút nữa là rơi lệ.

Lúc này, tình cảm của Triệu Trinh vô cùng phức tạp.

Hắn đã mười chín tuổi rồi, đã sớm nên có con nối dõi, mà hắn từ lâu cũng đã mong ngóng Chu Tử mang thai. Cho nên, biết Chu Tử mang thai, hắn thực sự vui mừng vô cùng.

Mặt khác, nghĩ đến trong bụng của nha đầu Chu Tử bướng bỉnh kia lại có kết tinh của hai người họ, trong lòng liền cảm thấy kỳ diệu vô cùng. Trên đường cưỡi ngựa về vẫn luôn nghĩ: Rốt cuộc là vào lúc nào, mình một phát đã bắn trúng mục tiêu nhỉ?

Còn nữa, hắn cũng đang nghĩ nên nói chuyện này thế nào với mẫu phi cùng nhà ngoại Cao phủ đây. Nếu ngay cả nữ nhân và đứa nhỏ của mình mà cũng không bảo hộ được, vậy Triệu Trinh hắn thật hổ thẹn làm nam nhân!

Trong lòng Triệu Trinh nổi sóng cuồn cuộn không ngừng, nhưng đến khi ra khỏe miệng chỉ có một câu: "Chu Tử, sắp làm mẫu thân rồi, nàng cũng đừng bướng bỉnh nữa!"

Mấy ngày nay Chu Tử ngủ rất nhiều, lúc này tuy rằng mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, nghe xong Triệu Trinh nói thế, há mồm định phản bác.

Triệu Trinh lại nói tiếp: "Ta không ở bên cạnh, mọi việc nàng phải cẩn thận!"

"Hở..." lời Chu Tử định nói đều bị nuốt trở lại, mắt to trợn tròn nhìn Triệu Trinh, "Chàng phải đi đâu sao?"

Triệu Trinh trong lòng rối bời.

Vốn cảm thấy không là gì, nhưng nay lại không biết mở miệng thế nào. Phân vân một hồi lâu, hắn há mồm giải thích nói: "Bây giờ là tháng chín, đến tháng mười một. Đầm lầy Khám Trạch giữa Đại Kim và Ô Thổ quốc sẽ đông cứng lại thành bình địa, nơi hiểm yếu sẽ biến thành đường cái. Theo hồi báo của nhóm quân Kiêu Kỵ, Ô Thổ quốc đã sẵn sàng ra trận, chuẩn bị đánh về phía nam."

Hắn nhấc Chu Tử lên, ôm vào trong lồng ngực mình: "Ta, lại sắp xuất chinh!"

Quay lại Mục lục

59. Quyển 3 – Chương 59

Chương 59: Đi đến Kim Kinh, đại quân tập họp

Chu Tử sửng sốt, lập tức từ trong ngực Triệu Trinh giãy ra, trơ mắt nhìn hắn: "Phải đi bao lâu?"

Triệu Trinh nhìn nàng, phát hiện trong ánh mắt của nàng đã bịt kín một tầng hơi nước, đôi mắt cũng đã sớm đỏ. Trong lòng hắn có chút khó chịu, há mồm trách cứ: "Khóc cái gì? Cũng không phải ta sẽ không trở lại!" Hắn tâm loạn như ma, xốc chăn lên bước xuống giường, mặc quần áo qua loa liền đi ra ngoài. Trong nháy mắt bước ra cửa phòng, hắn nghe trong phòng ngủ truyền ra tiếng khóc lớn đến tê tâm liệt phế của Chu Tử.

Thân mình hắn khựng lại một chút, rồi nhanh chóng cất bước ra ngoài.

Hắn vốn chính là võ tướng, Chu Tử vẫn biết thế, hai người vẫn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, có cái gì mà phải khóc? Hơn nữa, lần này hắn và Phụ hoàng đã chuẩn bị thật đầy đủ cho trận chiến, xác định mục tiêu cuối cùng chính là đánh một trận toàn thắng đội quân Ô Thổ, đổi lấy mười năm nghỉ ngơi lấy lại sức cho dân chúng Đại Kim.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, nhanh chóng ném Chu Tử ra sau ót.

Lúc xế chiều, Triệu Trinh cùng Đinh Khánh Quân là thân tín của Bắc Tĩnh vương phái tới, ở trong thư phòng nói chuyện nửa canh giờ. Triệu Trinh lần này vẫn chuẩn bị hợp tác cùng Nhị hoàng huynh, hắn phụ trách tác chiến ở tiền tuyến, Triệu Chính phụ trách hậu cần, huynh đệ liên thủ, đem một trận không thể không đánh này đánh cho thật hoành tráng!

Bàn xong chính sự, hai bên khách và chủ bởi vì đã thỏa thuận hiệp nghị xong, đều vô cùng hài lòng.

Trong lòng Triệu Trinh nhẹ nhõm không ít, nhưng trên mặt vẫn điềm tĩnh, nhàn nhạt nói: "Muội muội của tiểu thiếp Chu thị của Bổn vương ở trong phủ nhị ca, không biết cuộc sống thế nào?"

Đinh Khánh Quân vẻ mặt tươi cười, hạ thấp người nói: "Bẩm báo Vương gia, sau khi nhận được thư của ngài, Vương gia chúng ta rất coi trọng, bây giờ tiểu Chu thị đã được phong Quý thiếp làm phu nhân, được Vương gia tự mình an bài vào Thiến Hương cư!"

Triệu Trinh gật gật đầu, không nói gì thêm.

Chạng vạng, Triệu Trinh rốt cục cũng giành được chút thời gian, muốn đi thăm Chu Tử.

Trở lại Diên Hi cư, trước tiên hắn không vội tiến vào nội viện, mà gọi Ngân Linh và tứ Thanh tới, dặn dò vài câu, lúc này mới chắp tay sau lưng, thong thả bước vào nội viện.

Chu Tử vẫn còn mê man ngủ.

Triệu Trinh đi tới, nhẹ nhàng lật chăn, ngồi xuống bên giường. Hắn cũng không gọi Chu Tử, tự mình nói: "Muội muội nàng tên là Chu Bích? Nàng ta ở phủ Bắc Tĩnh vương được gọi là Bích Nương, nghe nói đã thành Chu phu nhân."

Chu Tử mặt ngoài là không nhúc nhích nhắm mắt lại ngủ, trên thực tế vừa nghe tiếng vang khi Triệu Trinh bước vào, lỗ tai của nàng liền dựng thẳng lên.

Triệu Trinh lại phải đi đánh giặc, nàng tất nhiên là không vui rồi. Trên chiến trường đao thương không có mắt, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Chu Tử còn nhớ rõ lúc mình mới được đưa vào trong phòng Triệu Trinh, khi nhìn thấy những vết thương trên người Triệu Trinh…

Sau khi Triệu Trinh tức giận rời đi, đầu tiên nàng gào khóc, khóc mệt liền bắt đầu dùng lý trí suy nghĩ. Cuối cùng, tuy rằng trong lòng hiểu rõ Triệu Trinh tất nhiên là thế nào cũng phải đi, nhưng trong lòng vẫn thương tâm, khổ sở, càng thêm đau lòng và lo lắng cho hắn.

Nàng đã sớm muốn đi tìm Triệu Trinh giải hòa.

Nếu Triệu Trinh đã nói với nàng như vậy, cho thấy hai người sắp phải xa nhau, vậy thì nàng nên quý trọng thời gian ở cùng Triệu Trinh, cùng nàng vui vẻ. Nhưng hiện tại là Triệu Trinh đến giải hòa trước, sao nàng còn vờ không nhượng bộ được?

Chu Tử trở mình bò dậy, quỳ gối trên giường, ôm lấy cổ Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn đầu tóc nàng rối bời, mắt sưng như quả đào, trên mặt cũng khóc đến tiều tụy, trong lòng thương tiếc, vừa giúp nàng vén sợi tóc mai, vừa thấp giọng trách cứ: "Nàng cũng sắp làm mẫu thân rồi, sao không biết tự chăm sóc mình? Như vậy làm sao ta có thể yên tâm rời đi? Chẳng lẽ muốn ta vừa đánh giặc vừa lo lắng cho nàng?"

Chu Tử không nói lời nào, chỉ ôm lấy hắn, nước mắt lại một lần nữa chảy ra như dòng sông nhỏ.

"Nàng yên tâm, cả nàng và con, ta đều đã chuẩn bị rất tốt rồi! Phía Phụ hoàng và mẫu phi, phía ông ngoại và cậu, cả chỗ của Nhị ca, ta đều đã sắp xếp hết rồi!"

Chu Tử khóc đến tắt nghẽn cả lỗ mũi, cổ họng nghẹn ngào, nàng thút tha thút thít nói: "Thiếp không khóc vì cái đó!"

Triệu Trinh khẽ vỗ về lưng nàng: "Ta biết! Ta đều biết rồi!"

Hắn ôm chặt Chu Tử, lỗ mũi cũng có chút chua chua, lại cố nhịn xuống: Hắn luôn luôn tự xưng là anh hùng, sao lại giống như nữ nhi tình trường vậy chứ?

"Ta dẫn theo quân phòng thủ ở Nam Cương, Tân Quân và đội quân Kiêu Kỵ đến Kim Kinh; Cấm Quân và quân phòng thủ ở Kim Kinh đã tụ họp ở Kim Kinh rồi, đang chờ ta đến đó; quân phòng thủ ở Bắc Cương cũng đã tập họp. Tính đi tính lại cũng hơn năm mươi vạn quân rồi, nhiều người như vậy mà ta còn không đánh nổi một nước Ô Thổ nho nhỏ sao?"

"Ngày mười lăm tháng chín, chúng ta sẽ xuất phát, nàng cũng đi theo ta đến Kim Kinh, nàng sẽ ở lại trong cung với mẫu phi."

"..."

Triệu Trinh dặn dò liên miên. Hắn chưa bao giờ biết mình là loại nam nhân lưu luyến tình cảm như nữ nhi vậy.

"Thiếp đói bụng!" Chu Tử lau khô nước mắt, gượng cười nói với Triệu Trinh, "Thiếp muốn ăn lẩu!"

Triệu Trinh trừng mắt với Chu Tử: "Mang thai sao có thể ăn cay!"

"Thiếp muốn ăn!" Chu Tử hiếm khi nào không phân rõ phải trái, "Muốn ăn!"

Triệu Trinh không quen nàng như thế, hừ mũi một tiếng, đứng lên.

Buổi tối, rốt cục Chu Tử cũng được ăn một món giống như lẩu — chỉ là bên trong nồi ngay cả một hạt tiêu cũng không có, quả thực là nhạt như nước ốc!

Lúc ăn cơm, Chu Tử bỗng nhiên có lương tâm, nói với Triệu Trinh: "Chuyện của Chu Bích, cám ơn chàng!"

Triệu Trinh bộ dáng cao ngạo, không thèm để ý đến nàng, yên lặng ăn cơm.

Đến tối, Triệu Trinh dẫn Chu Tử đến phòng chế tạo vũ khí của của hắn.

Triệu Anh, Triệu Dũng và trợ thủ đã sớm chờ sẵn ở đó.

Thì ra là muốn cải tiến xe ngựa cho Chu Tử.

Mục tiêu chính của Triệu Trinh là kết hợp xe ngựa và kiệu lại với nhau, thích hợp cho phụ nữ có thai ngồi lên.

Nhìn Triệu Trinh vừa vẽ vừa chỉ huy nhóm Triệu Anh vội vàng tới lui, ban đầu Chu Tử còn thấy hứng thú, sau liền cảm thấy chán nản, Triệu Trinh liền bảo Ngân Linh đỡ nàng về nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Triệu Trinh cả một đêm không ngủ, cũng không trở về Diên hi cư, trực tiếp ra Ngoại thư phòng rửa mặt, giờ Thìn lại triệu tập tướng lĩnh mở hội nghị quân sự, sắp xếp các hạng mục công việc cụ thể để đoàn quân có thể hành quân liên tục một đường từ Nhuận Dương đến Kim Kinh.

Hội nghị Quân sự kéo dài đến buổi trưa mới tan.

Sau khi tan họp, Triệu Trinh day day hai mắt có chút mỏi mệt, đi đến Diên Hi.

Theo lời Triệu Hùng, Chu Tử đã biết Vương gia suốt một đêm không ngủ, lại bận rộn cho tới trưa, cả điểm tâm cũng không ăn. Vừa thấy Triệu Trinh về tới, nàng vội sai người dọn cơm canh, đều là những món mà Triệu Trinh thích ăn đã được chuẩn bị trước rồi. Hầu hạ Triệu Trinh ăn xong, nàng lại giục Triệu Trinh đi ngủ: "Thiếp muốn ngủ trưa, chàng ngủ cùng thiếp đi!"

Triệu Trinh bất đắc dĩ đồng ý, kỳ thật trong lòng hắn còn đang quan tâm đến cỗ xe ngựa cải tiến còn chưa đâu đến đâu. Nằm lên giường, Chu Tử dựa lưng vào lồng ngực Triệu Trinh, rúc vào trong lòng hắn, hai người rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Ngày mười lăm tháng chín, Triệu Trinh ở giáo trường bên ngoài thành Nhuận Dương kiểm duyệt quân đội, chuẩn bị xuất phát, cùng lúc đó, Chu Tử đã ở trên thuyền lớn của Triệu Trinh.

Cùng nàng đi thuyền vào kinh, ngoại trừ Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma, Ngân Linh và tứ Thanh, còn có "sáng chế độc quyền" do Triệu Trinh cải tiến – "Xe kiệu" — sở dĩ có tên như vậy bởi vì, tuy là xe, nhưng lại có đặc điểm như cỗ kiệu.

Lúc này là cuối thu, trời trong xanh thanh mát, trên sông Hoàng Hà có nhiều thuyền bè đi lại, chính là lúc "Trời trong xanh biếc, đất phủ lá vàng, sóng nhuộm sắc thu", phong cảnh đẹp không sao tả xiết, nhưng vừa nghĩ tới phải ở cùng với Quý phi nương nương trong cung, trong lòng Chu Tử hoảng sợ.

Quay lại Mục lục

60. Quyển 3 – Chương 60

Chương 60: Vào Hoàng cung, thịnh tình khó báo

Chu Tử ngồi trên con thuyền lớn, trên sông Hoàng Hà rẽ sóng chạy suốt mười ngày, đến bến tàu phủ Giang Châu thì mới cập bến.

Đã mười ngày Chu Tử không gặp Triệu Trinh, trong lòng rất nhớ hắn, nàng lớn mật đoán rằng chắc Triệu Trinh cũng đang nhớ nhung mình, nhất định sẽ đến đón nàng. Nàng tính toán lộ trình một chút, cảm thấy họ ngồi thuyền vẫn chậm hơn một chút, Triệu Trinh nhất định đã tới Giang Châu trước rồi.

Sau khi thuyền lớn dừng lại, Chu Tử đứng trước cửa sổ của khoang thuyền, nhìn chằm chằm người lui tới trên bến tàu, mắt cũng không chớp.

Nhóm người Hồ ma ma, tứ Thanh đều biết rõ tâm tư Chu Tử, sợ nàng ngượng ngùng, đều ra vẻ không biết, ai nên làm gì thì làm nấy, chỉ sợ Chu Tử xấu hổ. Chỉ có Ngân Linh, nhìn thấy Chu Tử nằm sấp ở đó, mắt mũi cũng sắp dính lên cửa sổ rồi, nhịn không được nói đùa: "Vương gia bận rộn quân vụ, nhất định sẽ không đến, ngài đừng trông mong nữa!"

Chu Tử nghe thấy nàng ta, tuy rằng ngượng ngùng không nhìn nữa, nhưng chốc chốc vẫn len lén liếc nhìn một cái.

Ngân Linh thấy nàng ăn mặc phong phanh, đi cầm một cái áo khoác mềm màu trắng thêu lá trúc màu tím đến, giúp Chu Tử mặc vào.

Sau khi mặc quần tử tế, lòng hiếu kỳ của Ngân Linh nổi lên, muốn xem bảo bối trong bụng Chu Tử đang làm cái gì. Nàng ngồi xổm xuống – dán lỗ tai lên bụng đã nhô lên rõ ràng của Chu Tử, lẳng lặng nghe một lát, sau đó đứng lên, rất nghiêm túc nói: "Chu phu nhân, ngài đói bụng!"

Chu Tử vui cười: "Cũng đã hai canh giờ ta chưa ăn gì rồi, chẳng lẽ không đói sao?"

Bởi vì gần đây Chu Tử vừa hết nôn nghén, không muốn ăn đồ mặn, Ngân Linh phải dặn dò đầu bếp làm một bát mì chay.

Mì vừa bưng lên, Chu Tử cầm chiếc đũa còn chưa kịp ăn, Triệu Trinh đã đẩy cửa khoang thuyền đi vào, đi theo phía sau hắn chính là Hứa Văn Cử và Hầu đại phu trong Vương phủ, Triệu Phúc và Triệu Tráng đi sau cùng.

Triệu Trinh vừa tiến vào, mắt đảo qua, thấy Chu Tử đang ăn mì, phát hiện là một bát mì trong vắt, trên mặt chỉ rắc vài mẩu hành thái nhỏ, trong lòng có vài phần bất mãn: "Hiện tại nàng chỉ có một người sao? Ăn như vậy làm sao có dinh dưỡng? Không biết hiểu chuyện một chút sao?"

Chu Tử vừa gặp hắn, trong lòng tràn đầy vui mừng, mắt to như phát sáng, ai ngờ hắn đổ ập xuống đầu nàng một loạt quở mắng, trước mặt nhiều người như vậy nàng không thể phản bác hắn, vì vậy vô cùng ủy khuất, đôi mắt lập tức ửng đỏ.

Đại phu Hứa Văn Cử cười nói: "Vương gia, phụ nữ có thai ba bốn tháng thường ốm nghén, không ăn nổi đồ ăn mặn, có thể cố gắng ăn chút mì đã rất tốt rồi!"

Lúc này Triệu Trinh mới biết mình mắng sai, hắn liếc nhìn Chu Tử một cái, thấy nàng rũ mi buông mắt không thèm nhìn mình. Triệu Trinh biết Chu Tử đang tức giận, muốn an ủi vài câu, nhưng thấy hạ nhân đứng đầy trong khoang, thì hắn cũng không nói được gì, trầm ngâm một chút, nhìn về phía Chu Tử: "Nàng còn không ăn đi?!"

Chu Tử trừng mắt liếc hắn một cái, cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn mỳ.

Mới ăn được vài miếng, Chu Tử ngẩng đầu lên đã thấy Triệu Phúc, giật mình, cười cười nói với Đại Nhạn: "Đại Nhạn cô cô, ngươi mang Triệu Phúc đến khoang đáy kiểm tra xem trục xe của xe kiệu có chắc không!?"

Đại Nhạn nghe vậy, trên mặt tuy rằng vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn về phía Chu Tử lại mang theo ý vui mừng. Triệu Phúc vẫn đi theo Triệu Trinh, bọn họ cũng đã lâu không gặp mặt rồi.

Triệu Trinh buông mắt xuống, tay bưng chén trà đang muốn uống dừng một chút, liếc nhìn Chu Tử một cái, cũng không nói gì.

Hắn biết xe kiệu tự tay mình cải tiến làm gì có vấn đề, xem ra Chu Tử muốn tạo cơ hội cho Triệu Phúc và Đại Nhạn đây. Nha đầu kia, vẫn còn tinh nghịch như vậy!

Chu Tử ăn hết bát mỳ, súc miệng xong, lúc này mới ngồi vào chỗ của mình để đại phu Hứa Văn Cử bắt mạch cho nàng.

Tất cả đều rất ổn định, Hứa đại phu chỉ dặn dò Chu Tử đợi sau khi hết nôn nghén thì phải chú ý ăn uống bồi bổ dinh dưỡng.

Chu Tử nghe nói tất cả đều ổn định, trong lòng thật vui mừng, nhưng nghĩ đến trước kia mình uống canh tránh thai trong thời gian dài như vậy, lại có chút lo lắng, nhìn nhìn xung quanh, biết đều là thân tín của Triệu Trinh, lúc này mới mở miệng hỏi: "Trước kia ta có uống một năm thuốc tránh thai, không biết có ảnh hưởng không tốt gì không?"

Hứa đại phu và Hầu đại phu vẫn ngồi ngay ngắn bên cạnh uống trà không khỏi nhìn nhau cười, nói: "Chu phu nhân không cần lo lắng, hoàn toàn không đáng ngại!"

Hầu đại phu nói tiếp: "Sợ rằng cả Đại Kim này cũng không tìm ở đâu có canh tránh thai giống như Vương phủ chúng ta đâu!"

Hứa đại phu lại cười nói: "Canh tránh thai mà phu nhân uống là do Vương gia đặc biệt ra lệnh cho ta cùng Hầu đại phu điều chế, không chỉ có hiệu quả ngừa thai, mà đối với thân thể cũng có công hiệu nhất định! Thể chất phu nhân thuộc tính hàn, uống vào nhất định còn rất tốt!"

Lúc Chu Tử nói chuyện cùng Hầu đại phu và Hứa đại phu, Triệu Trinh chỉ rũ mắt uống trà, không hề nói lời nào.

Thấy Chu Tử nhìn mình, ánh mắt lộ vẻ áy náy, hắn vẫn thực bình tĩnh buông chén trà xuống, liếc nhìn Chu Tử một cái, sau đó nói: "Được rồi, các ngươi lui xuống đi!"

Trong khoang rất nhanh chỉ còn lại có Chu Tử và Triệu Trinh.

Triệu Trinh buông chén trà, lạnh lùng nói: "Còn không lại đây!"

Trong lòng Chu Tử đang tràn ngập áy náy, vừa nghe hắn lên tiếng, lập tức vui vẻ chạy chậm qua, thật cẩn thận ngồi lên đùi Triệu Trinh.

"Ai cho nàng ngồi ở đây?" bộ mặt tuấn tú của Triệu Trinh cực kỳ nghiêm túc, "Đứng lên cho ta, dựa lên bàn!"

Chu Tử ủy khuất nhìn hắn một cái, từ trên đùi hắn đứng lên, quay lưng về phía Triệu Trinh, dựa vào trên bàn.

Triệu Trinh giơ tay dùng sức vỗ lên mông Chu Tử, một tiếng "Bốp" vang lên thanh thúy.

Chu Tử bị đau, nhưng cũng biết mình sai rồi, cũng không dám mở miệng cầu xin tha thứ.

Triệu Trinh lại giơ tay lên đánh hai cái, lúc này mới ôm Chu Tử ngồi lên đùi mình, trầm giọng hỏi: "Sau này còn tin ta hay không?"

"Tin." Chu Tử cúi đầu đáp.

Triệu Trinh ôm Chu Tử vào trong ngực, hai người lại quấn quýt lấy nhau, vô hạn vấn vương không cần phải nói.

Chu Tử ngồi thuyền từ Nhuận Dương đến Kim Kinh, mỗi khi đến một bến tàu lớn luôn dừng lại một chút, bởi vì Triệu Trinh sẽ đến thăm nàng. Cứ như vậy đi một chút lại ngừng một chút, khi đến bến tàu bên ngoài thành Kim Kinh, thì đã là tuần cuối cùng của tháng mười rồi.

Lúc nàng lên thuyền chỉ mặc áo kép mỏng manh, áo ngắn mềm cùng váy lụa mỏng, lúc rời thuyền đã phủ thêm áo choàng, thay váy gấm dày và quần vải dày.

Triệu Trinh tới kinh thành trước nàng, sắp đặt đội quân xong sau sẽ đến bến tàu chờ nàng cùng tiến cung.

Chu Tử và xe kiệu độc nhất vô nhị của Triệu Trinh cũng theo Chu Tử xuống thuyền.

Triệu Trinh giao con ngựa quý Ô Vân Đạp Tuyết của mình cho gã sai vặt thân tín, mình cũng ngồi vào xe kiệu với Chu Tử.

Chu Tử ngồi ở trong xe, ngạc nhiên phát hiện chiếc xe mới này quả thật không giống với chiếc xe trước kia, đã không còn cảm giác xóc nảy, giống như là ngồi ở trong kiệu, nhưng lại vững chắc hơn kiệu. Nàng vội hỏi Triệu Trinh là do nguyên lý gì, Triệu Trinh rất nhẫn nại bắt đầu giải thích, nhưng là nói không được vài câu, Chu Tử bởi vì nghe không hiểu mấy thứ cân bằng lắc lư gì đó, nên không muốn nghe nữa, khiến Triệu Trinh rất là buồn bực — hiếm có khi hắn vui vẻ mà giải thích như vậy.

Bọn họ vẫn đi về phía Hoàng cung.

Dọc theo đường đi, Triệu Trinh không nói gì, chỉ đưa cho Chu Tử một bọc ngân phiếu, hơn nữa còn nói với nàng: "Thưởng người gì đó, đều có Ngân Linh lo, nàng không cần phải quan tâm!" Sợ Chu Tử lo lắng, hắn lại dặn dò: "Ở trong cung không cần lo lắng, Phụ hoàng và mẫu phi cũng sẽ che chở cho nàng! Người của ta cũng sẽ bảo vệ nàng!"

Triệu Trinh không nói tỉ mỉ với Chu Tử, sở dĩ Phụ hoàng của hắn sẽ bảo vệ Chu Tử, bởi vì Triệu Trinh mang theo năm mươi vạn đại quân xuất chinh ra biên cương, Chu Tử và đứa bé trong bụng là sự bảo đảm tốt nhất; mẫu phi của hắn nhất định sẽ bảo vệ đứa bé, bởi vì nếu hắn một đi không trở lại, đứa nhỏ trong bụng Chu Tử sẽ là huyết mạch duy nhất của Triệu Trinh.

Nhìn Chu Tử non nớt như đứa trẻ, Triệu Trinh ở trong lòng thầm thở dài. Hắn lo lắng Ô Thổ quốc sẽ phái người tới uy hiếp Chu Tử và đứa bé, tuy rằng công phu của Ngân Linh và tứ Thanh đều không tệ, nhưng có nơi nào an toàn hơn trong cung chứ?

Chỉ có thể sắp xếp như vậy.

Chu Tử và đứa nhỏ được bảo hộ, Phụ hoàng có được đảm bảo, mẫu phi được an ủi, chính mình cũng có được an tâm.

Chu Tử không ngờ Hoàng thượng cùng Quý phi nương nương đứng ngoài cửa lớn Thanh Vân điện nghênh đón mình, không khỏi sợ hãi không thôi, mắt nhìn về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh lại rất điềm tĩnh, kéo Chu Tử cùng quỳ xuống. "Tham kiến phụ hoàng, mẫu phi."

Chu Tử không dám kêu "Phụ hoàng", "Mẫu phi", chỉ thấp giọng nói theo "Hoàng thượng", "Nương nương".

Hoàng đế và Quý phi mỉm cười tiến lên, nâng Triệu Trinh và Chu Tử đứng dậy.

Đoàn người đi vào chính điện.

Triệu Trinh, Hoàng đế và Quý phi cùng tiến vào chính điện, đương nhiên là có chính sự muốn bàn bạc.

Đại cung nữ Hoàng Oanh cô cô bên người Quý phi nương nương đi trước dẫn đường, Đại Nhạn cô cô cùng đám người Ngân Linh dìu Chu Tử đi ở đằng sau, đi đến hậu hoa viên. Mấy thái giám đi theo phía sau mang hành lý của đám người Chu Tử.

Trời đã vào đầu đông, trong vườn hoa hiu quạnh đìu hiu, chỉ có chút cành khô trơ trụi và cây cỏ úa vàng. Chỗ ở của Chu Tử đã sớm được sắp xếp xong xuôi, là chỗ sâu nhất trong hoa viên hậu viện ở Thanh Vân điện, gọi là "Tiểu lâu Thanh trúc".

Tiểu lâu Thanh trúc là một tòa nhà gỗ ba tầng, bề ngoài nhìn có hơi cũ, xem ra có chút lâu năm. Nhưng Chu Tử đi vào mới phát hiện bên trong chẳng khác gì cảnh tiên, trong phòng ấm áp, bố trí vừa thanh nhã vừa thoải mái, đồ vật bên trong, tùy tiện cầm lên cũng đều là vật quý giá.

Hoàng Oanh cô cô nhìn qua cũng chỉ khoảng hai mươi mốt hai mươi hai tuổi, cũng rất trầm ổn. Chu Tử phát hiện về mặt thưởng thức dùng người, Quý phi nương nương và Triệu Trinh rất nhất trí, đều thích dùng người trầm ổn một chút.

Hoàng Oanh cười nói: "Vừa nhận được thư của Vương gia, nương nương liền bắt đầu khẩn trương, mỗi ngày thúc giục chọn nơi ở. Vốn muốn để phu nhân và nương nương cùng ở tại tiền điện (chính phòng của Thanh Vân điện), nhưng lại sợ…"

Hoàng Oanh cô cô dừng một chút, lại nói tiếp: "Thật vất vả mới chọn được nơi này, nương nương lại ngại là quá cũ, muốn sơn quét lại bên ngoài lần nữa, lại sợ nước sơn mới có độc, không tốt cho phu nhân ngài, cho nên mới không dám quét sơn."

"Sau đó chính là rải Địa Long, dọn dẹp phòng ốc. Nương nương chỉ sợ không kịp, ngày ngày đều đốc thúc, mỗi đồ vật đều đã xem qua tỉ mỉ, chỉ sợ có chút gì không ổn!"

Chu Tử vừa bước vào Tiểu lâu này, cũng đã cảm nhận được tấm lòng của Quý phi nương nương, không khỏi cảm thấy sợ hãi — thịnh tình như thế, phải báo đáp thế nào?

Quay lại Mục lục

61. Quyển 3 – Chương 61

Chương 61: Tụ họp đêm rét buốt, trước giáo trường tuyên thệ

Hoàng thượng, Quý phi cùng Nam An vương ngồi trong chính điện tán gẫu việc nhà, bồi dưỡng tình cảm. Ba người chưa từng cùng nhau ngồi một chỗ, chưa từng ấm áp như vậy, cũng có chút sụt sùi. Đúng lúc này, Đại thái giám Hổ Đại Bạn bên người Hoàng thượng đi đến, bẩm báo: "Hoàng thượng, Ngọc tần nương nương khó chịu trong người, phái người đến mời Hoàng thượng!"

Ngọc tần nương nương là một vị phi tần mà gần đây Hoàng thượng sủng ái, năm nay mới mười lăm tuổi, còn rất nhỏ, dáng vẻ mềm mại đáng yêu, càng thêm xinh đẹp như hoa. Hoàng thượng đối xử như châu báu ngọc ngà, ban danh hiệu là Ngọc Tần, hiện tại đang được sủng ái nhất hậu cung. Bằng không Hổ Đại Bạn có là người nịnh nọt thế nào cũng sẽ không đúng lúc này mà chạy vào bẩm báo Hoàng thượng.

Trên mặt Hoàng thượng nhất thời có chút xấu hổ, muốn đi, nhìn nhi tử đã sớm trưởng thành dáng người cao gầy ở trước mắt; không đi, Ngọc tần này được nuông chiều quá rồi, ban đêm sẽ khóc nháo, đến lúc đó càng khó dỗ.

Mắt phượng của Triệu Trinh chợt lóe một cái, nghiêm mặt nói: "Phụ hoàng, hay là nên đi an ủi Ngọc tần một chút đi!"

Hoàng thượng có được bậc thang này, khách khí vài câu rồi vội rời đi.

Hắn vừa rời đi, hai mẹ con Cao Quý phi và Triệu Trinh đều trầm mặc.

Hơn nửa ngày sau, Cao Quý phi mới phun ra một câu: "Thật ghê tởm!"

Triệu Trinh không nói lời nào, hắn chưa bao giờ thấy nam nhân năm mươi tuổi nào giống như Phụ hoàng vậy: Ở cùng với một tiểu cô nương chưa đầy mười lăm tuổi, ngày ngày trình diễn màn "Một cây Hoa lê áp hoa Hải đường", có phong nhã cái rắm gì, chỉ cảm thấy ghê tởm và biến thái.

"Là do nhị ca đưa vào." Hắn thản nhiên nói.

Mẹ con nhìn nhau, cũng không nhiều lời nữa.

Ngày mai Triệu Trinh sẽ tuyên thệ trước toàn quân trước giờ xuất phát, cũng muốn nói với mẫu phi mấy lời trong lòng, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Mẫu phi không nên suy nghĩ nhiều, cứ nghỉ ngơi thật tốt, tương lai cùng con đến Nam Cương, tự do tự tại mà sống."

Hai mẹ con đều biết "Tương lai" có ý chỉ điều gì, cho nên cũng không nói nhiều thêm về đề tài này.

Cuối cùng, Triệu Trinh dặn dò Cao Quý phi: "Mẫu phi, Chu Tử đang mang thai, nhất định phải chú ý ăn uống của nàng!"

Cao Quý phi trừng mắt phượng: "Nếu ta không biết những thứ này, sao có thể nuôi con? Còn nuôi lớn như vậy?"

Triệu Trinh đụng phải chân tường còn không chịu quay đầu lại, nói tiếp: "Chu Tử hay thèm ăn, nên bảo phòng bếp mỗi ngày nên chuẩn bị nhiều loại điểm tâm mới lạ cho nàng."

"Biết rồi!"

"Cũng đừng để nàng ấy ăn nhiều quá, đại phu nói ăn nhiều quá tương lai sẽ khó sinh."

"Con đi đi!" Quý phi hoàn toàn nổi giận, đứng dậy tính phẩy tay áo bỏ đi, đi được vài bước lại ngừng chân, quay đầu nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cũng đứng lên, nhìn bà.

Năm đó mẫu phi xinh đẹp đến dường nào, bây giờ nhìn vẫn mỹ lệ như trước, nhưng trong mắt lại lộ ra đau thương và mệt mỏi vô hạn. Bà ở trong bể khổ Hoàng cung này nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, nơi duy nhất để nương tựa và trông cậy vào chỉ có mình hắn. "Mẫu phi, người nhất định phải bảo trọng!" Hắn nhìn mẫu phi, quỳ xuống, trong mắt có chút ướt át, "Nhi tử cũng sẽ bảo trọng!"

Cao Quý phi bước nhanh tới, ôm lấy đầu Triệu Trinh.

Đứa con này, từ khi ra đời đã bắt đầu sống ở Hoàng Tự cư, cách vài ngày nửa tháng mình mới có thể đi thăm; mười hai tuổi vẫn còn là tiểu hài tử, đã rời khỏi mình, một mình đến Nam Cương dựng nhà khai phủ; mười bốn tuổi đã bắt đầu ra chiến trường, mãi cho tới bây giờ, bà làm sao lại không biết trên người hắn tràn đầy thương tích chứ...

Đây là một đứa con khiến người ta đau lòng đến cỡ nào!

Hắn phải ra chiến trường sinh tử khó lường, trước khi đi nguyện vọng duy nhất chính là hy vọng mình chăm sóc tốt cho người hắn thích cùng huyết mạch tương lai của hắn, mình làm sao có thể cự tuyệt?

"Trinh Nhi, con yên tâm!" Cao Quý phi thanh âm thực bình tĩnh.

Triệu Trinh không nói gì.

Lệ nam nhi không dễ rơi.

Hắn sợ mẫu thân phát hiện ra nước mắt của mình.

Thật lâu sau, Cao Quý phi nhẹ nhàng lau mặt, sửa sang lại cho Triệu Trinh một chút, rồi mới nói: "Ta đã bẩm báo với Hoàng thượng, cho tất cả các phi tần cấp thấp ở Thiên Viện trong Thanh Vân điện đều chuyển ra ngoài. Đêm nay con đến Tiểu lâu Thanh trúc ở đi!"

Tiểu lâu Thanh trúc trong hậu hoa viên, Chu Tử nhìn đống hành lý đều đã được chuyển vào, nháy mắt với Ngân Linh, Ngân Linh lấy ra vài thỏi bạc bước ra ngoài thưởng cho tiểu cung nữ và vài thái giám.

Chu Tử liền mời Hoàng Oanh cô cô đến chính đường dưới lầu, mỉm cười lấy ra một tờ ngân phiếu giá trị lớn, tự tay giao cho Hoàng Oanh cô cô: "Hôm nay cô cô vất vả rồi!"

Hoàng Oanh biết Nam An Vương gia có nhiều bạc, hơn nữa mình nhận, vị Chu phu nhân này mới có thể càng thêm an tâm sống ở Thanh Vân điện, cũng liền thản nhiên nhận lấy.

Dưới sự an bài của Hoàng Oanh cô cô và Đại Nhạn cô cô, đoàn người Chu Tử đã nhanh chóng dàn xếp xong xuôi. Bởi vì sợ leo lên leo xuống không an toàn, Chu Tử ở trong phòng ngủ chính của lầu một, Hồ ma ma và Ngân Linh ở sát vách, để thuận tiện chăm sóc; Đại Nhạn cô cô mang theo tứ Thanh, ở sương phòng bên ngoài Tiểu lâu; Hoàng Oanh cô cô mang theo hai tiểu cung nữ tâm phúc đã tới lúc ban ngày, buổi tối đã trở về tiền điện.

Hoàng Oanh cô cô nhìn mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, liền mang theo tiểu cung nữ trở về phục mệnh với Quý phi nương nương.

Không bao lâu sau, Triệu Trinh một thân một mình dọc theo con đường mòn của hoa viên đi tới.

Hắn đầu đội ngọc quan Thân vương, trên người mặc lễ phục Thân vương màu trắng thêu Hải Long bốn móng, sắc mặt ngưng trọng, trên gương mặt tuấn tú dường như ngưng đọng tầng sương lạnh.

Triệu Trinh vừa tiến đến, Hồ ma ma và Đại Nhạn cô cô lập tức dẫn theo người lui xuống.

Trong chính đường chỉ còn lại Triệu Trinh cùng Chu Tử.

Chu Tử nhìn thấy nét mặt của hắn, có chút lo lắng, vội bước tới hỏi: "Chàng làm sao vậy?"

Triệu Trinh ngồi xuống trên giường La Hán bằng gỗ hoa lê khắc hình con Li(*) , lấy tay vuốt mặt một cái, sau một hồi lâu cũng không nói chuyện.

Chu Tử thẳng lưng quỳ gối trên giường, xoa bóp đỉnh đầu cho hắn.

Một lát sau, Triệu Trinh mới nói: "Chu Tử, tất cả đều an bài ổn thỏa rồi!"

Chu Tử "Ừ" một tiếng.

Hai người không hẹn mà cùng vươn cánh tay, muốn ôm đối phương, kết quả chính là cùng ôm nhau, một cái ôm mạnh mẽ chặt chẽ.

Màn đêm vừa buông xuống, Hoàng Oanh cô cô dẫn theo tiểu cung nữ xách theo hộp đựng thức ăn đưa cơm tối đến.

Ngân Linh và tứ Thanh dọn đồ ăn xong cũng liền lui xuống.

Triệu Trinh cùng Chu Tử lẳng lặng ăn bữa tối.

Ban đêm, ngoài trời nổi gió lớn, gió mạnh thổi cuồn cuộn lay động rừng trúc trước Tiểu lâu Thanh trúc, phát ra âm thanh "xào xạc xào xạc", khiến người ta có cảm giác run rẩy rùng mình. Địa Long trong Tiểu lâu Thanh trúc lúc này phát huy tác dụng, trong phòng Chu Tử vô cùng thoải mái ấm áp.

Trên giường đắp một cái chăn dày, Chu Tử vẫn thoải mái, Triệu Trinh lại bị nóng cả người đổ đầy mồ hôi. Chu Tử quyết định đứng dậy xếp chăn dày lại, ôm tấm chăn mỏng trải ra, đắp lên người Triệu Trinh.

Hai người thân mật thắm thiết nằm song song trên giường.

Triệu Trinh không nói chuyện nhiều, Chu Tử nói thao thao bất tuyệt kể lể như trẻ con, nào là nếu sinh con gái thì nên gì, nếu sinh con gái thì nên làm gì…

Triệu Trinh lẳng lặng nghe, một lát sau bỗng nhiên cầm lấy tay Chu Tử, đặt lên nơi nào đó dưới bụng mình.

Chu Tử mò tới vật cứng rắn nóng hổi kia của hắn, cũng không nói đâu đâu nữa, nhẹ giọng hỏi: "Có muốn thiếp…"

Có lẽ là vì trong phòng quá nóng, dưới ánh đèn gương mặt của Triệu Trinh hơi ửng hồng: "Hứa đại phu có nói, qua ba tháng, cẩn thận một chút thì không sao."

Thật ra nguyên văn đại phu Hứa Văn Cử nói là — "Vương gia trẻ tuổi khí thịnh, lại chỉ có một mình Chu phu nhân, không tránh được tinh lực quá mức dư thừa. Thật ra thì phụ nữ có thai qua ba tháng, chỉ cần khống chế cường độ, cũng không sao."

Chu Tử mỉm cười, ánh mắt chứa ý cười trong suốt nhìn Triệu Trinh, chậm rãi nằm xuống nói: "Vậy chàng hôn thiếp trước đi!"

Triệu Trinh ngồi dậy, cúi người hôn lên đôi môi Chu Tử. Cảm thấy mềm mịn ươn ướt, hôn càng sâu hơn.

Bên ngoài gió thổi cành khô lá úa "xào xạc" khắp nơi, bên trong màn, khung giường lay động phát ra tiếng "kẽo kẹt". Giữa ý loạn tình mê Chu Tử không kiềm được rên rỉ ra tiếng, bị đôi môi của Triệu Trinh chặn lại. Trong khoái cảm khó kìm lòng nổi, đôi chân dài trắng nõn của Chu Tử quấn lên vòng eo rắn chắc của Triệu Trinh, hai cánh tay vươn ra phía trước ôm lấy cổ Triệu Trinh.

Mặc dù Triệu Trinh vẫn muốn buông thả chính mình, nhưng vì biết nàng có thai, nên vẫn có chút khắc chế, ở trên giường không còn điên cuồng phóng túng giống thường ngày. Lúc này hắn chăm chú ngắm nhìn Chu Tử, nơi giao hợp phía dưới cảm nhận được Chu Tử co bóp giật giật, không khỏi nhắm mắt lại, hết sức kiềm chế đẩy mấy chục lần, cuối cùng trong tiếng nức nở nghẹn ngào của Chu Tử mà đánh trống thu binh.

Sau màn hoan ái, Triệu Trinh nghiêng người ôm Chu Tử ôm vào trong ngực, để nàng đưa lưng về phía mình, sau đó dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve trên cái bụng đã nhô ra của Chu Tử.

Đây là nữ nhân của hắn, nơi này là đứa con của hắn. Mình nhất sẽ còn sống trở về!

Ngày hôm sau, giờ Dần, Triệu Trinh liền đứng dậy rời đi.

Sau khi tiễn đưa Triệu Trinh rời đi, Chu Tử lại trở về ngủ thêm.

Lúc Chu Tử rời giường, Hồ ma ma đi vào, gọi bọn Ngân Linh đi ra ngoài trước, sau đó mới nói với Chu Tử: "Phu nhân, đáng ra lão bà như ta không nên nói, nhưng không nhịn được mà phải nói thôi, các người tuổi còn nhỏ không biết, mang thai mà sinh hoạt vợ chồng sẽ không có lợi cho thai nhi đâu!"

Chu Tử bị bà nhắc nhở mà mặt đỏ ửng. Nàng biết Hồ ma ma rất trung thành với Triệu Trinh, cũng là lo lắng ình, cho nên chỉ đành đỏ mặt gật gật đầu, nói: "Biết rồi, về sau sẽ không thế nữa Hội ma ma."

Dù sao lần này sợ là Triệu Trinh sẽ đi một hai năm, chờ hắn trở về cục cưng đã sớm sinh ra, hơn nữa còn chạy khắp nơi rồi.

Hồ ma ma chính là muốn nghe câu đảm bảo này của nàng, vì vậy cũng hài lòng rời đi. Dĩ nhiên, sau lại bà phát hiện bảo đảm này của Chu Tử quả thật không đáng tin chút nào. Đó là chuyện sau này, không đề cập tới nữa.

Lúc Chu Tử đang ở trong Tiểu lâu Thanh trúc nhận sai với Hồ ma ma, thì Triệu Trinh đang đứng trên đài điểm tướng ở giáo trường lớn, thật kích động hướng về phía binh lính mà tuyên thệ, thanh âm của hắn thông qua thiết bị đặc biệt mà phóng đại truyền ra ngoài, vang dội cả giáo trường lớn: "… Hai mươi năm trước, Ô Thổ quốc thừa dịp Đại Kim nội loạn, ngang nhiên xâm lấn, chiếm lĩnh lãnh thổ Bắc Cương rộng lớn của Đại Kim ta, gây ra cảnh trăm họ lầm than cho Đại Kim ta, quốc gia bị xâm lược, đất đai bị chiếm đoạt, nữ nhân bị cướp đi, vô số dòng họ không còn người thừa kế mà biến mất."

Triệu Trinh toàn thân mặc quân phục, mũ chiến màu vàng dưới ánh mặt trời lấp lánh rực rỡ, khôi giáp màu xanh tối lóe lên hàn khí lẫm liệt, đôi mắt phượng vô cùng tuấn mỹ giống như một Chiến thần bách chiến bách thắng: "Hiện tại, đại binh Ô Thổ quốc lại tiếp cận đến, Đại Kim Quốc chúng ta lại một lần nữa nguy

nan. Các ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn quốc gia mình bị xâm lược sao? Các ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn đất đai lãnh thổ mình bị chiếm đoạt sao? Các ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn nữ nhân của mình bị cướp đi sao? Các ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn đời sau của mình phải thay tên đổi họ mà tuyệt tự tuyệt tôn sao?"

Y chí chiến đấu của toàn quân kích thích, nắm quyền cùng hô vang: "Chúng ta không muốn!"

Triệu Trinh không ngừng cố gắng, ngữ khí càng dõng dạc hơn: "Các ngươi muốn làm tướng quân, muốn lập tức được phong hầu không? Các ngươi có muốn đất phong ngàn dặm không?"

"Muốn!"

"Vậy thì dũng cảm chiến đấu, đánh cho lũ Ô Thổ lui về hang ổ của chúng!"

"Đánh bại Ô Thổ quốc! Đánh bại Ô Thổ quốc! Đánh bại Ô Thổ quốc!"

Trong giáo trường khổng lồ, bốn mươi vạn binh lính đồng loạt hô to giống như sóng thần núi đổ cuốn lấy tất cả.

Đứng trên đài điểm tướng, tay Triệu Trinh cũng nắm chặt thành quyền.

Trận chiến này, hắn nhất định phải thắng lợi!

* con Li: con rồng không sừng trong truyền thuyết, thường được khắc trên các công trình kiến trúc hoặc vật phẩm, đồ trang sức. Các bạn đừng tưởng nó là rồng mà nhầm nhé.

Quay lại Mục lục

62. Quyển 3 – Chương 62

Chương 62: Nhớ Triệu Trinh, mẹ chồng nàng dâu đồng lòng

Chu Tử đã sớm hỏi Đại Nhạn cô cô và Hoàng Oanh cô cô giờ giấc nghỉ ngơi của Quý phi nương nương, đoán chừng Quý phi nương nương sắp trở lại từ Ngọc Khôn cung của Hoàng hậu, lúc này mới mang theo Ngân Linh đi theo Hoàng Oanh cô cô và Đại Nhạn cô cô đi đến Tiền viện của Thanh Vân điện.

Đến Tiền viện, bọn họ không trực tiếp tiến vào Đại điện, mà đứng ở cuối hành lang Đại điện đợi Quý phi nương nương.

Trước Thanh Vân điện khắp nơi đều trồng cây Tùng (thông), tuy đang là mùa đông, nhưng cây Tùng vẫn xanh, đứng sừng sững nghiêm trang, không chút khô tàn, rất giống với Tùng Đào Uyển của Vương phủ ở Kim Kinh. Chu Tử đứng ở cuối hành lang, lẳng lặng nhìn tán lá xanh biếc của cây Tùng, nhẩm tính hành trình của Triệu Trinh.

Cao Quý phi trở về, từ xa đã nhìn thấy Chu Tử đoan trang đứng thẳng lưng ở cuối hành lang, ánh mắt mơ hồ nhìn về xa xăm, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Khi Chu Tử quỳ lạy Quý phi nương nương, Cao Quý phi thản nhiên nói: "Đứng lên đi!" Dứt lời, đôi mắt phượng xinh đẹp của bà lướt nhìn Hoàng Oanh. Hoàng Oanh lập tức tiến đến đỡ Chu Tử dậy.

Ở chính điện, Cao Quý phi ngồi trên ghế cẩm đặt chính giữa điện, Chu Tử đứng hầu dưới bậc thềm.

Chu Tử vốn vụng về, không khéo ăn nói, lúc này không biết nói gì cho phải, chỉ cúi đầu thẳng lưng đứng lẳng lặng một chỗ.

Cao Quý phi quan sát Chu Tử kỹ lưỡng, bà cũng chưa từng cẩn thận đánh giá Chu Tử. Đứa bé Chu Tử này: mày rậm, mi dài, mắt to, môi đầy đặn, làn da trắng như tuyết, môi đỏ tươi, làn da nhìn qua còn có nét ửng hồng, khí sắc rất tốt, dáng dấp cũng rất khỏe mạnh. Vóc dáng của nàng rất cao, đứng ở nơi đó, sống lưng thẳng tắp, biết hóp bụng lại, tư thế đoan trang, rất có giáo dưỡng.

Ánh mắt của bà nhìn lên cái bụng của Chu Tử, trong thoáng chốc, biểu tình trên mặt Cao Quý phi liền giãn ra thả lỏng: trong bụng Chu Tử là đứa bé của con trai bà, là tôn tử tương lai của bà. Bà mở miệng dặn dò cung nữ: "Hỉ Thước, mang một cái ghế dựa lót nệm êm đến để cho Chu phu nhân ngồi!"

Tiểu cung nữ lập tức mang cái ghế dựa lót nệm đến, đặt bên cạnh Chu Tử.

Chu Tử xin phép rồi mới ngồi xuống.

Cao Quý phi lại hỏi Chu Tử: "Dăm ba bữa trước, ta ở chỗ Đức phi có gặp muội muội của ngươi là tiểu Chu phu nhân, vốn cảm thấy dáng vẻ cũng thật giống ngươi, nhưng hiện tại nhìn thấy ngươi, lại cảm thấy không giống."

Chu Tử vội đứng dậy đáp một tiếng "Dạ".

Cao Quý phi nói: "Không cần đứng lên đáp lời, ngồi là được!"

Lúc này Chu Tử mới ngồi xuống, rồi trả lời: "Ngày bé, tỉ muội nô tỳ vốn rất giống nhau, chỉ là khi lớn lên, nô tỳ càng giống phụ thân, muội muội thì càng giống mẫu thân."

"À, thì ra là thế," Cao Quý phi gật đầu nói, "Cha mẹ ngươi cũng thật khéo sinh!"

Chu Tử không biết tiếp lời như thế nào, đành cúi đầu lắng nghe. Trên thực tế, Chu Tử cũng không rõ tại sao lại như thế này, càng lớn diện mạo của nàng càng giống với kiếp trước.

Điểm tâm sáng được dọn ra, Cao Quý phi dẫn Chu Tử đến phòng ăn.

Bữa sáng rất đơn giản, chỉ có bánh bao, cháo Bích ngạnh và chút rau dưa.

Sau khi ngồi xuống, Chu Tử vừa thấy có món mình thích ăn: củ cải xắt sợi xào chay và cải bẹ trộn dầu vừng, trong lòng thực vui mừng, không tự chủ nhìn Quý phi nương nương nói: "Nương nương, cám ơn người!"

Cao Quý phi sửng sốt, tay cầm đũa khựng lại, trong lòng ấm áp hài lòng: Nha đầu này cũng biết nghĩ đến mình! Trên gương mặt xưa nay không chút biểu cảm của bà nở một nụ cười: "Ngươi thích là tốt rồi!"

Chu Tử vội gật đầu lia lịa: "Rất thích! Thật sự rất thích ạ!"

Bữa sáng này, Chu Tử ăn bốn cái bánh bao, húp hết hai chén cháo Bích ngạnh, lại giải quyết hai đĩa sợi củ cải xào chay và cải bẹ trộn dầu vừng.

Cao Quý phi thấy nàng ăn ngon miệng, trong lòng rất cao hứng, nói: "Cơm trưa muốn ăn gì? Trinh nhi nói ngươi thích ăn mỳ, vậy làm mỳ thịt bằm được không?"

Chu Tử ăn rất no rồi, nhưng nghĩ đến mỳ thịt bằm, lại cảm thấy thèm ăn, liên tục gật đầu.

Cao Quý phi cảm thấy rất có cảm giác thành tựu. Triệu Trinh quả thật không có món ăn ưa thích nào, cho cái gì là ăn cái đó, khiến người ta không hứng thú nổi, không có cảm giác thành tựu. Ngược lại Chu Tử này lại dễ nuôi, giống như con lợn con ấy.

Sau bữa sáng, Cao Quý phi muốn dẫn Chu Tử đến hậu hoa viên tản bộ.

Trước khi đi, Cao Quý phi sai Hoàng Oanh lấy từ trong phòng ra một đôi giầy cho Chu Tử: "Là kích cỡ của ngươi, mang vào đi!"

Chu Tử nhận lấy đôi giày, vừa nhìn đã phát hiện mặt giày mũi giày cao quý tinh xảo, chỉ là đế giày dùng dây gai rất thô đóng lên, nhô ra lởm chởm(*).

Nàng nghĩ một chút, liền hiểu ra.

(* đế giày thô để tăng lực ma sát, hạn chế trơn trượt – MTY)

Ngân Linh hầu hạ nàng thay giày mới. Vừa khít, tuyệt không đau chân.

Chu Tử không ngờ Quý phi nương nương lại tỉ mỉ đối đãi với mình như vậy, trong lòng cảm kích vô cùng, mắt to chớp chớp, luôn nhìn lén Quý phi nương nương.

Hai người không mang theo người hầu, một trước một sau, chậm rãi đi thong thả dạo trong hoa viên. Đi đến một phòng khách nhỏ trong hậu hoa viên, Quý phi nương nương bước vào trước.

Sau khi đi vào, Chu Tử mới phát hiện bên trong có nhóm lò sưởi, không hề lạnh chút nào. Nội thất bên trong gia đều chế tạo từ gỗ thông, trên bàn bày bộ ấm trà tinh xảo, trên ghế có lót đệm bông.

Hai người ngồi xuống, Quý phi nương nương mở miệng hỏi: "Sao ngươi cứ nhìn ta vậy?!" Chu Tử còn chưa kịp mở miệng, bà đã cười nói: "Có phải thấy ta cùng Trinh Nhi giống nhau không?"

Chu Tử xấu hổ gật gật đầu. Diện mạo của Triệu Trinh rất giống Quý phi nương nương, cho nên nàng thích nhìn, một phần cũng vì giảm bớt nỗi nhớ nhung.

Quý phi nương nương nở nụ cười: "Ta biết ngay mà!"

Chu Tử cũng cười: "Thật sự rất giống ạ, người rất xinh đẹp!"

"Triệu Trinh rất tuấn tú đúng không?!" Quý phi nương nương nổi lên lòng kiêu ngạo của người làm mẹ, trong lòng rất sung sướng, "Từ khi còn bé, bộ dạng hắn đã giống ta rồi!"

Chu Tử cười híp mắt nhìn Quý phi nương nương, trong lòng nghĩ đến Triệu Trinh, trái tim đang thấp thỏm lo âu cũng buông lỏng không ít.

Sau bữa trưa, Quý phi nương nương bảo Chu Tử về ngủ trưa, đã không còn gọi Chu phu nhân nữa, chỉ gọi 'Chu Tử': "Chu Tử, ngủ trưa cũng không thể ngủ quá lâu, nửa canh giờ là được rồi, ngủ nhiều đến tối sẽ không ngủ được!" Lại dặn dò Đại Nhạn và Hồ ma ma: "Chú ý một chút, đủ nửa canh giờ thì kêu nàng tỉnh dậy!"

Đại Nhạn và Hồ ma ma cùng cúi người đáp "Dạ!".

Sau khi nằm lên giường, Chu Tử kéo chăn trùm kín đầu, lỗ mũi hít hà ngửi lung tung, muốn ngửi thấy mùi hương của Triệu Trinh. Không bao lâu sau liền thiếp đi.

Sau khi nàng ngủ, Hồ ma ma và Ngân Linh tiến vào nhìn một chút, hơi kéo chăn xuống, chỉ để lộ mặt Chu Tử ra. Thanh Ba lại bưng một chậu nước sạch đặt trong phòng, sau đó bọn họ mới lui ra ngoài. Các nàng đều là tâm phúc của Triệu Trinh, tất nhiên tận tâm tận lực đối xử với Chu Tử hơn ai khác.

Đến xế chiều, Chu Tử bị Hồ ma ma và Ngân Linh cứng rắn lay tỉnh. Thanh Ba bưng tới một ly lê và đường phèn hâm cách thủy để nàng uống một ngụm, lúc này nàng mới thanh tỉnh lại.

Tuy rằng đầu óc Chu Tử tỉnh táo, nhưng thân thể vẫn uể oải, ngồi trên giường La hán ở chính đường dựa vào gối mà ngẩn người.

Hoàng Oanh cô cô đột nhiên dẫn theo tiểu cung nữ tới: "Bẩm Chu phu nhân, Bắc Tĩnh vương phi đến vấn an Quý phi nương nương!"

Chu Tử vốn nghe không hiểu, nhưng trong lòng Ngân Linh hiểu rõ, thấp giọng nhắc nhở: "Có thể là tiểu Chu phu nhân tới!"

Chu Tử vừa nghe liền mừng rỡ, lập tức từ trên giường La Hán nhảy xuống, lại bị Hồ ma ma lải nhải vài câu.

Chu Tử vội bảo Thanh Châu lấy áo khoác ngoài tới, mặc vào, định đến Tiền điện xem một chút, Hoàng Oanh cô cô lại nói: "Tiểu Chu phu nhân và Doãn phu nhân của phủ Bắc Tĩnh vương đã đến đây!"

Chu Tử vội ra ngoài nghênh đón.

Nàng vừa đi tới cửa, đã thấy đoàn người nối đuôi nhau mà đến. Hai người đi trước chính là Chu Bích và Lục Hà.

Ba người gặp lại nhau, đều thổn thức. Không kịp nhiều lời, Chu Tử dẫn Chu Bích và Lục Hà vào phòng trong.

Đám người Ngân Linh và nhóm nha hoàn của phủ Bắc Tĩnh vương phủ đi theo cũng ở lại bên ngoài.

Chu Tử ôm chầm lấy Chu Bích nhìn qua xem lại, sau đó mới quan sát Lục Hà một chút, tiếp theo lại nhìn Chu Bích.

Chu Bích đã nẩy nở rồi.

Lúc Chu Bích và Chu Tử không đứng cùng nhau, người khác nhìn vào đều cảm thấy hai tỷ muội nàng đều giống nhau, nhưng một khi ở gần nhau, liền cảm thấy chỉ có hình dáng là hơi tương tự thôi.

Chu Bích dáng dấp cũng cao nhồng, khung xương nhỏ hơn Chu Tử một chút, mắt hạnh rạng rỡ, bờ môi anh đào nho nhỏ, cằm nhọn, diện mạo vô cùng xinh đẹp, phi thường cổ điển, thật sự là mỹ nhân tuyệt sắc.

Lúc nàng vừa gặp Chu Tử thì có chút gò bó không được tự nhiên, nhưng khi chỉ còn lại ba người, tỉ mỉ nhìn tỷ tỷ, phát hiện khí sắc nàng rất tốt, lúc này mới kêu một tiếng "Tỷ", rồi nhào vào trong ngực Chu Tử, lên tiếng khóc lớn.

Chu Tử không ngừng vỗ về lưng nàng, thấp giọng an ủi: "Không phải đều còn sống sao? Chỉ cần còn sống, tương lai sẽ có hi vọng!"

Mấy năm nay, Chu Bích chịu đủ loại khổ sở, nhưng cũng không dám rơi lệ, nay gặp lại tỷ tỷ, liền bắt đầu khóc không ngừng.

Chu Tử biết nàng tính tình yếu đuối, chỉ ôm nàng an ủi.

Lục Hà đứng bên cạnh liền cảm thấy nhìn không quen, mở miệng nói: "Khóc cái gì mà khóc? Không dứt được sao? Không thấy tỷ tỷ của ngươi có mang à? Cũng không sợ nàng khó chịu sao?"

Chu Bích vừa nghe vậy, ngoan ngoãn buông Chu Tử ra, cầm lấy cái khăn tay Lục Hà đưa cho, lau lau nước mắt, lầm bầm: "Đã nhiều năm rồi ta không gặp tỷ tỷ!"

Bây giờ vóc dáng Lục Hà cũng cao lên không ít, tuy rằng không cao bằng hai tỷ muội Chu Tử, Chu Bích, nhưng cũng cao hơn mức trung bình rồi. Nàng mắt đẹp mày thanh, ánh nhìn thông minh trong suốt, rất có khí thế, xem ra Chu Bích rất ỷ vào nàng.

Ba người ngồi xuống hàn huyên.

Lúc này Chu Tử mới biết Lục Hà được Triệu Trinh phái đến phủ Bắc Tĩnh vương. Sau khi nhận được lệnh chăm sóc Chu Bích, liền bắt đầu tiếp cận Chu Bích, hiện tại hai người đều được Bắc Tĩnh vương phong làm phu nhân, cùng ở tại Thiến Hương cư.

Biết Chu Tử mang thai, Chu Bích thực vui vẻ: "A, muội sắp làm dì rồi!" Sau đó lại bắt đầu lo lắng: "Không biết tương lai, Nam An Vương phi có trách cứ không…"

"Đang vui nói chuyện này để làm gì?" Lục Hà lại cắt lời Chu Bích. Chu Bích lườm nàng một cái, ngoan ngoãn không thèm nói nữa.

Ba người lại nói chuyện trong được một lát, Chu Tử chủ yếu hỏi hai nàng có đủ bạc để dùng không, Chu Bích và Lục Hà đều nói đủ dùng, không cần cho thêm nữa.

Trong phòng thực ấm áp, Ngân Linh bưng hạt dưa, hạt thông đã bóc vỏ cứng cùng một ít điểm tâm tinh xảo tiến vào, ba người vừa uống trà vừa ăn điểm tâm, ngồi trên giường nói chuyện phiếm, rất là vui vẻ.

Chu Bích chốc chốc lại sờ soạng lên bụng Chu Tử, vô cùng vui vẻ, cũng không biết biểu đạt thế nào, cuối cùng ảm đạm nói: "Sau này Lục Hà tỷ tỷ sẽ không thể sinh con nữa!"

Chu Tử vội hỏi Lục Hà đã xảy ra chuyện gì.

Lục Hà trừng mắt liếc Chu Bích một cái: "Chẳng phải có ngươi sinh là được rồi sao!" Lại nói: "Mấy chuyện trước kia đã trôi qua rồi, đừng nhắc lại nữa." Nàng nhìn Chu Tử, nghiêm túc nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ chăm sóc Chu Bích thật tốt, ai dám khi dễ nàng, ta liền cắn chết người đó a!"

Bởi vì lo là Bắc Tĩnh vương phi phải đi về, Chu Bích và Lục Hà chỉ nán lại một lát rồi lập tức cáo từ rời đi.

Sau khi tiễn bước họ, Chu Tử ngồi tựa lên gối, cứ có cảm giác Chu Bích và Lục Hà là lạ sao ấy, nhưng lại không nói được là lạ chỗ nào.

Quay lại Mục lục

63. Quyển 3 – Chương 63

Chương 63: Thiên vị, Quý phi ra tay

Sau khi Chu Bích và Lục Hà vội vã rời đi, Chu Tử suy đi nghĩ lại, càng nghĩ, vẫn cảm thấy sức tưởng tượng của mình quá phong phú rồi, suy nghĩ lung tung, nghĩ nhiều quá rồi. Nàng nghĩ: Có lẽ là vì tính tình Chu Bích quá mềm yếu, luôn nghe lời người khác chỉ huy; mà Lục Hà tính cách lại mạnh mẽ, thích chỉ huy người khác; hơn nữa nữ nhân trong phủ Bắc Tĩnh vương quá nhiều, tranh đấu trong hậu viện chắc chắn vô cùng kịch liệt, thế nên hai người này mới có thể kết thành liên minh thân thiết như vậy!

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng thư thái một chút. Nhưng lại cảm thấy mình thật sự có chút tự dối mình.

Sau khi Chu Bích rời đi, Chu Tử nghĩ tới mẫu thân và đệ đệ Chu Thanh chưa từng gặp mặt, càng thêm chán nản.

Một tháng cứ thế mà trôi qua, rất nhanh mùa đông đã tới Kim Kinh. Mùa đông ở Kim Kinh, đặc sắc vì có cuồng phong và bão tuyết, bão tuyết còn chưa đến, cuồng phong đã đến trước, suốt ngày gào thét không ngừng, cuốn sạch những chiếc lá thưa thớt còn sót lại trên những ngọn cây trong hậu hoa viên của Thanh Vân điện, không còn sót lại một chút nào.

Trong khoảng thời gian này, cứ đến tối là trời lại nổi gió lớn, nên Quý phi nương nương không gọi Chu Tử đến chỗ bà cùng ăn tối nữa, mà mỗi đêm đều phái Hoàng Oanh cô cô dùng hộp đựng thức ăn đưa bữa tối tới.

Mỗi lần ăn cơm tối xong, trước tiên Chu Tử sẽ chậm rãi lắc lư trong Tiểu lâu khoảng nửa canh giờ, sau đó chọn vải gấm, lụa trắng, vải lanh mỏng, vải bông thượng hạng cùng kéo, kim chỉ và đồ may vá linh tinh, ngồi ngay ngắn trên giường La Hán ở giữa chính đường, bắt đầu cắt may y phục cho Triệu Trinh.

Đầu tiên nàng định may cho Triệu Trinh một cái áo choàng gấm màu đen, vạt áo thêu hoa văn ánh vàng kim. Nam nhân muốn đẹp, cả người phải ăn mặc đơn giản. Nàng cảm thấy Triệu Trinh mặc vào nhất định rất đẹp mắt.

Chu Tử nghĩ là làm liền, lại rất kiên trì, mỗi khi rảnh là may vá, chỉ trong thời gian ngắn đã làm xong áo choàng gấm màu đen. Sau khi may áo gấm xong, nàng lại bắt đầu cắt vải len may vài bộ trung y mặc mùa đông cho Triệu Trinh.

Đêm đó, ngoài trời cuồng phong gào thét, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân. Chu Tử đang ngồi may y phục dưới ngọn đèn, chợt nghe ngoài lâu có người gõ cửa, Ngân Linh chạy ra mở cửa, mới phát hiện Hoàng Oanh cô cô mang theo vài vị cung nữ đứng ở bên ngoài, vội mời vào.

Hai cung nữ đi cuối cùng đang đỡ lấy một nữ nhân khoác áo choàng lông vũ có mũ, trên mũ làm bằng lông chồn, sau khi tiến vào, vén mũ áo choàng lông chồn lên, mới nhận ra là Quý phi nương nương.

Gió bên ngoài thổi rất dữ dội, Cao Quý phi buổi tối ngủ không yên, nghĩ bụng của Chu Tử đã nhô lên rõ, nên cố ý tới xem một chút. Bà vừa bước vào đã thấy Chu Tử đang may vá.

Cao Quý phi không để Chu Tử đứng dậy chào, bà cởi bỏ áo choàng bên ngoài, bên trong chỉ còn lại y phục thường ngày, bà ngồi xuống trên giường La Hán, cầm bộ trung y mà Chu Tử đã làm xong, tỉ mỉ ngắm nhìn.

Bởi vì là trung y mùa đông, cho nên trong ngoài có hai lớp, bên ngoài là một lớp gấm trắng dệt rất mịn, sờ lên cảm thấy vô cùng nhẵn bóng; bên trong là một lớp lụa trắng đặc biệt mềm, sờ vào vô cùng thoải mái.

Cao Quý phi lấy tay sờ sờ, bỗng nhiên phát hiện vạt áo trung y có chút cấn tay, vân vê sờ thử, phát hiện bên trong là một vật vừa cứng vừa tròn, theo xúc cảm ước đoán lớn nhỏ, giống như là một đồng tiền vàng lớn. Bà nghi vấn nhìn về phía Chu Tử.

Chu Tử vội vàng giải thích nói: "Nô tỳ nghe nói Triệu Hùng sắp theo Quan quân nhu(*) ở Binh bộ đi Bắc Cương, nô tỳ muốn làm mấy bộ y phục gởi cho Vương gia!"

(* Quan quân nhu: quan tiếp tế lương thực, tài liệu cho quân đội)

Chu Tử nhìn sắc mặt Quý phi nương nương, thấy bà rũ mắt xuống như đang suy nghĩ điều gì, dừng một chút, có chút ngượng ngùng nói: "Nô tỳ nghĩ trên chiến trường đao tên không có mắt, nếu dùng đồng xu — chính là loại đồng xu trong cung thường dùng để thưởng cho hạ nhân — khảm ở vị trí quan trọng trước ngực bên trái (tim), nói không chừng…"

Càng nói, đầu Chu Tử càng cúi thấp, giọng cũng càng ngày càng nhỏ. Nàng biết rõ Triệu Trinh nhất định sẽ mặc y phục mình gởi đến, cũng biết rõ trong trung y mà khảm đồng tiền lớn như vậy nhất định sẽ gây giật mình, nhưng vì một lý do buồn cười nào đó mà vẫn làm như vậy.

Chu Tử rất sợ Quý phi nương nương nổi giận, nhỏ giọng đến mức ấp úng.

Nhưng Quý phi nương nương vẫn không chút biểu hiện nào, tay lại cầm áo choàng gấm màu đen kia lên vuốt ve, hỏi: "Tại sao không khảm đồng tiền bên trong áo choàng gấm?"

Chu Tử lén nhìn Quý phi nương nương một cái, mới nói: "Áo choàng gấm rộng thùng thình, sợ phòng hộ không tốt."

Cao Quý phi thẳng người, ánh mắt sáng ngời nhìn Chu Tử. Lần đầu tiên bà phát hiện Chu Tử thật sự rất mỹ lệ, là loại xinh đẹp đáng yêu thấm sâu vào tim bà.

Cao Quý phi không nói gì. Cũng giống như Triệu Trinh vậy, bà luôn làm nhiều, nói ít. Cho nên, bà chỉ bưng một ly trà sâm, cùng Chu Tử ngồi ở trên giường La Hán làm bạn với Chu Tử, nhìn Chu Tử thiêu thùa may vá.

Tết âm lịch sắp đến rồi, mặc dù Nam An vương đang thống lĩnh đại quân quyết chiến với đại quân Ô Thổ xâm lấn biên cảnh Bắc Cương, ở nơi hậu phương, Kim Kinh vẫn giống như những năm trước, bắt đầu chuẩn bị đón năm mới.

Trong cung càng hơn thế nữa.

Ngày hôm đó, trừ Đức phi cáo bệnh, những phi tử có mặt mũi khác đều tề tụ ở cung Hoàng hậu, ồn ào thảo luận đưa ra chủ ý mới mẻ để chuẩn bị cho lễ mừng năm mới.

Kể từ khi Triệu Trinh trưởng thành, Cao Quý phi một mực không tham dự đến những thứ "tranh kỳ đấu diễm" (ganh đua sắc đẹp) trong cung này nữa, chỉ có mặt làm nền thôi.

Năm nay Ngọc tần được sủng ái nhất đã được tấn phong làm phi, Hoàng đế ban tên hiệu là Ngọc phi, ở tại Ngoạn Nguyệt các là nơi gần nhất với chính điện của Hoàng đế. Ngoạn Nguyệt các tất cả đều tốt, chỉ là có hơi nhỏ một chút, cho nên Ngọc phi rất không hài lòng.

Hậu cung của đương kim Hoàng đế thật sự vô cùng khổng lồ, mọi người tập trung đến vườn Ngự Uyển ngồi chật kín như vậy mà vẫn không đủ chỗ. Ngọc phi nương nương quét đôi mắt nhìn hết toàn bộ hậu cung, cảm thấy Ngọc Khôn cung của Hoàng hậu chỉ có một mình Nhan Hoàng hậu ở, coi như bỏ qua. Nhưng mà, dựa vào cái gì mà Thanh Vân điện có diện tích tương đương Ngọc Khôn cung, nhưng chỉ có một mình Cao Quý phi ở? Hơn nữa, nay cả tiểu thiếp của Nam An Vương gia – nhi tử của Cao Quý phi cũng dám cả gan ở lại trong cung, hơn nữa còn chiếm cả hậu hoa viên của Thanh Vân điện!

Ngọc phi nương nương rất không hài lòng.

Nàng cảm thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, không cần bàn bạc với người đứng sau lưng mình — Nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương ở ngoài cung, liền tự chủ trương muốn khiêu chiến với người lâu nay không được sủng ái – Cao Quý phi.

Vì thế, ngồi ở chỗ cao ngay dưới Hoàng hậu, Ngọc phi ngọt ngào cười nói: "Hoàng hậu, thần thiếp có một chủ ý!"

Hoàng hậu hơi nghiêng người, cười tủm tỉm nhìn nàng: "Ngọc phi, xin cứ nói."

Ngọc phi biểu hiện một bộ dáng đáng yêu, lúm đồng tiền đẹp mắt lúc ẩn lúc hiện, cười nói: "Diện tích của hậu hoa viên trong Thanh Vân điện của Quý phi cũng khá rộng lớn, lại vẫn để đó không dùng đến, chi bằng sai bọn thái giám dựng đài kinh kịch, đêm Trừ Tịch mời một gánh hát bên ngoài đến diễn tuồng, sau đó sẽ đốt pháo hoa, đám nữ nhân trong cung chúng ta cũng tụ họp ở nơi đó, vừa tự do vừa vui vẻ!"

Hoàng hậu mỉm cười, bưng chung trà lên uống một ngụm, cũng không tiếp lời.

Các phi tần khác ai mà chẳng biết Cao Quý phi nhìn thì không nói không rằng đấy, mặc dù không chủ động tiến công, nhưng thủ đoạn lại lợi hại nhất, cũng không dám tiếp lời.

Ngọc phi càng đắc ý, cười hì hì vỗ tay một cái: "Hoàng hậu, ngài không lên tiếng, vậy thần thiếp đi xin chỉ thị của Hoàng thượng!" Nàng nghiêng đầu nhìn Hoàng hậu, thanh âm mềm mại nũng nịu: "Hoàng hậu…"

Hoàng hậu buông chén trà, ánh mắt nhìn về phía Cao Quý phi: "Cao muội muội, muội xem…"

Cao Quý phi ngồi trên ghế, vững như Thái Sơn, trầm giọng nói: "Thải Tước, Nhũ Yến!"

Hai nữ quan thân cận bên cạnh bà đi vào, theo sau là bốn Đại cung nữ.

"Vả vào mặt tiện nhân không biết trời cao đất rộng này cho ta!"

Hai đại cung nữ tiến vào ấn chặt Ngọc phi đang liều mạng giãy dụa, Thải Tước cùng Nhũ Yến đứng trước mặt Ngọc phi.

Ngọc phi tóc tai bù xù trâm cài rơi gãy, quần áo loạn xạ, bị hai cung nữ hung hăng mạnh tay nhấn xuống, vừa giãy dụa vừa gào thét: "Cao Lâm, ngươi dám… ngươi dám cả gan…"

Cao Quý phi đứng dậy, bước thong thả đến trước mặt nàng ta, trên mặt không chút biểu tình, nhưng đôi mắt phượng lạnh thấu xương: "Ngọc phi nương nương, Cao Lâm ta thật ra là người rất thiên vị (bao che khuyết điểm), người ở trong hậu hoa viên Thanh Vân điện là mẹ của cháu trai tương lai của ta, ta sẽ không để cho bất kỳ ai quấy rầy nàng!"

Bà cười lạnh một tiếng: "Vả miệng bốn mươi cái cho ta!"

Trong tiếng bạt tai bốp bốp của Thải Tước và Nhũ Yến hòa với tiếng khóc la của Ngọc phi nương nương, Cao Quý phi khom người thỉnh tội với Hoàng hậu: "Hoàng hậu, thần thiếp vượt quyền rồi!"

Hoàng hậu thở dài, nói: "Muội muội, muội quá nóng nảy rồi!"

Cao Quý phi rũ mắt nói: "Thần thiếp chỉ có một nhi tử, mà con trai duy nhất này vẫn đang vì Đại Kim mà anh dũng chém giết trên chiến trường Bắc Cương, huyết mạch duy nhất của hắn, ai muốn tổn thương, vậy…." bà dừng lại một chút, đôi mắt phượng xinh đẹp ánh lên tia lạnh lẽo: "Vậy thì phải bước qua xác của thần thiếp!"

Hoàng thượng nhìn sủng phi của mình bị đánh sưng thành đầu heo, đang thút thít nức nở, thở dài, oán giận nói: "Nàng đi trêu chọc nàng ta làm cái gì! Nàng không thấy nàng ta không chủ động trêu chọc người khác, nhưng cũng không ai dám chọc vào nàng ta sao!"

Quay lại Mục lục

64. Quyển 3 – Chương 64

Chương 64: Chiến thắng trở về, cả nước vui mừng

Đêm giao thừa đến trong tiếng pháo rộn ràng của nhân gian.

Cùng đến trong đêm giao thừa là những bông tuyết bay tán loạn đầy trời.

Tuyết rơi mỗi lúc càng lớn, hậu hoa viên Thanh Vân điện rất yên tĩnh, trừ lúc thỉnh thoảng nghe được loáng thoáng tiếng pháo nổ từ ngoài cung truyền đến, thì cũng chỉ nghe thấy âm thanh bông tuyết lả tả bay xuống. Không bao lâu sau, cả hoa viên đều bị tuyết phủ lên một lớp dày như được khoác lên một chiếc áo choàng nhung màu trắng bạc.

Đến bữa cơm tối, Quý phi nương nương đạp tuyết mà đến, cùng Chu Tử ăn cơm tối. Quý phi nương nương và Chu Tử đều không phải là người thích nói chuyện, ở trên bàn cơm thì càng trầm mặc, chỉ yên lặng dùng cơm.

Trong phòng Chu Tử rất ấm áp.

Kể từ sau khi được Triệu Trinh đưa vào trong cung, nàng vẫn luôn ở trong hậu hoa viên của Thanh Vân điện. Vì an toàn của Chu Tử, Quý phi nương nương không cho phép Chu Tử tùy ý rời khỏi Thanh Vân điện, cũng không cho bất cứ ai tiến vào Thanh Vân điện, cho nên Chu Tử toàn mặc áo gấm rộng thùng thình và quần bông thật dày, dù sao nàng cũng chỉ quanh quẩn trong Tiểu lâu Thanh trúc và trong hậu hoa viên của Thanh Vân điện thôi, nên không sợ gặp được người lạ chỉ trích nàng y phục không chỉnh tề.

Sau bữa tối, Chu Tử cùng Cao Quý phi ngồi trên giường La Hán tán gẫu. Hàn huyên được một lát, tính trẻ con của Chu Tử nổi lên, thẳng lưng quỳ lên giường, quay đầu mở cánh cửa sổ sau giường La Hán, muốn nhìn bông tuyết tung bay đầy trời một chút.

Lúc này đã gần chạng vạng, tuyết không còn rơi nhanh nữa, nhưng bông tuyết lại to hơn, tựa như từng đám lông ngỗng, từ trên trời cao là đà bay xuống.

Nhìn từng bông tuyết to, trong lòng Chu Tử lại nhớ Triệu Trinh.

Nàng nhớ rõ, vào dịp Tết âm lịch năm ngoái, Triệu Trinh vẫn còn đang ở Tây Bắc dẹp loạn, mãi đến mười lăm tháng hai mới trở về Vương phủ ở Kim Kinh.

Chu Tử còn nhớ rõ ngày đó, cả phủ đều cùng nhau ra cổng nghênh đón Triệu Trinh, lúc đứng dậy, nàng len lén liếc nhìn Triệu Trinh một cái, lại phát hiện Triệu Trinh cũng đang nhìn nàng. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, tim Chu Tử liền bắt đầu đập nhanh.

Cho tới bây giờ, Chu Tử vẫn còn nhớ như in cảm giác lúc đó, nàng đoán rằng, có lẽ bắt đầu từ lúc đó, Triệu Trinh trong lòng đã có chút thích mình rồi!

Nàng còn nhớ rõ chuyện xảy ra tiếp theo vào đêm hôm đó: Lúc bấy giờ Chu Tử cảm thấy mệt muốn chết, lại còn bực bội giận dỗi Triệu Trinh vì chuyện uống canh tránh thai. Nhưng bây giờ nhớ lại, đó cũng là khoảng thời gian mà Chu Tử cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời: Triệu Trinh quấn quít, thương yêu nàng, không cho nàng rời khỏi nội viện Tùng Đào Uyển một bước.

Tại sao khi mất đi, người ta mới biết điều đó vô cùng quý báu?

Nước mắt Chu Tử chậm rãi tràn mi.

Nàng sợ Quý phi nương nương thấy mà đau lòng, cho nên lặng lẽ dùng tay áo lau đi.

Quý phi nương nương cũng đang ngắm nhìn bông tuyết ngoài trời.

Hiện tại Kim Kinh đã có những trận tuyết rơi lớn như vậy, không biết tuyết ở Bắc Cương càng rơi nhiều thế nào nữa! Mặc dù hơn một nửa binh lính cấp dưới của Triệu Trinh là cấm quân Kim Kinh, quân phòng thủ ở Bắc Cương, đội quân Kiêu Kỵ và Tân Quân đều ở phía Bắc đã lâu, nhưng dù sao vẫn có một phần quân đội riêng là quân phòng thủ của Nam Cương, đến từ Nam Cương, không biết có thể thích ứng với cái lạnh của phương Bắc hay không!.

Thời tiết như vậy, thật không biết có ảnh hưởng gì đến chiến sự của Trinh nhi hay không! Trinh nhi bây giờ ra sao, hẳn là hắn đã nhận được áo bông Chu Tử làm rồi, không biết mặc trên người có vừa không, không biết có đỡ lạnh hay không!? Nghĩ đến Chu Tử, ánh mắt Quý phi không khỏi nhìn về phía Chu Tử, thấy nàng hướng về phía cửa sổ, ngưng mắt nhìn ra bên ngoài, vội hỏi: "Chu Tử, bên ngoài tuyết lớn, cẩn thận kẻo lạnh!"

Chu Tử vội đóng cửa sổ lại, quay đầu cười với Quý phi: "Nương nương, nô tỳ cảm thấy trong phòng có chút nóng, muốn hít thở không khí!"

"Nóng thì uống chút nước đi!" Cao Quý phi lệnh cho Hoàng Oanh bưng lên một chén nước lê đường phèn chưng cách thủy, tự mình trông chừng Chu Tử uống, lúc này mới yên tâm.

Đêm dần buông, Chu Tử và Quý phi nương nương cũng không bận việc gì, ngồi trên giường La Hán, tựa vào đệm lớn tán gẫu. Sau không biết thế nào, lại nói đến tên cho tiểu bảo bảo trong bụng Chu Tử.

Với đề tài này, Chu Tử cảm thấy rất hứng thú, nàng cười hì hì nói: "Nương nương ngài đặt tên cho bảo bảo đi, Vương gia nhất định sẽ rất vui mừng!"

Cao Quý phi suy nghĩ thật lâu sau, mới nói: "Nếu là bé trai, thì gọi là Triệu Hi, hoặc là Triệu Tử, hoặc là Triệu Giác…"

Bà liền bảo Hoàng Oanh đi chuẩn bị giấy và bút lông, nghĩ nên ghi lại trên giấy xem sao.

Hoàng Oanh còn chưa đem giấy và bút đến, Cao Quý phi đã bắt đầu nghĩ tên cho bé gái: "Nếu là bé gái, thì gọi là Triệu Châu? Ta và Trinh nhi nhất định sẽ xem nó như châu như bảo!" Lại nói: "Hoặc gọi là Triệu Chỉ (*)? 'Hoa lan bên sông, bạch chỉ bên bờ, xanh mướt thơm nồng', ý này rất hay!"

(* Chỉ hoặc Bạch chỉ: Một loại cỏ thơm, rễ làm thuốc)

"Ừm, Triệu Hạm (hoa sen) cũng không tồi, 'Một đóa hoa sen, hương thơm nhẹ nhàng', Triệu Hạm cũng tốt!"

Chu Tử cười híp mắt nghe Quý phi đặt tên cho bảo bảo, thấy thật vui.

Hoàng Oanh và Nhũ Yến bày giấy bút lên bàn, Cao Quý phi viết hết toàn bộ những cái tên mình nghĩ ra trên giấy, gọi Chu Tử đến chọn cùng mình.

Cuối cùng, Cao Quý phi tạm thời chọn vài cái tên đã ghi xuống. Nếu là bé trai, thì gọi là Triệu Hi hoặc Triệu Tử; nếu là bé gái, thì gọi Triệu Châu hoặc Triệu Hạm. Cao Quý phi đề bút viết xuống những cái tên này, chờ Triệu Trinh về sẽ để hắn chọn.

Hai người lại bàn đến nhũ danh cho bảo bảo.

Quý phi nói với Chu Tử: "Nhũ danh của đứa bé đương nhiên phải để người làm mẹ là ngươi chọn là tốt nhất!"

Chu Tử nghĩ nghĩ một chút nói: "Nương nương, gọi Bánh Bao Nhỏ (Tiểu Bao Tử) được không?"

"Phụt —" Quý phi nương nương vừa nhấp một ngụm nước lê chưng đường phèn thì liền phun ra, "Cái đồ tâm hồn ăn uống này!"

Cao Quý phi cười lớn.

Bên này mấy người Hoàng Oanh tiến lên dọn dẹp liên tay.

Chu Tử chớp chớp đôi mắt to, rất vô tội nhìn bà: "Nương nương, bảo bảo vừa mềm vừa tròn lại còn thơm ngào ngạt, gọi là Bánh Bao Nhỏ, Sủi Cảo Nhỏ, Nắm Viên Nhỏ… linh tinh này đó, không phải rất đáng yêu sao?"

Cao Quý phi cười đến không ngừng được, liền nói: "Được được được! Chờ Vương gia nhà ngươi về, tự ngươi nói với hắn đi! Ha ha!"

Đêm giao thừa này, Cao Quý phi và Chu Tử vẫn không thể thức qua đêm được, cuối cùng Cao Quý phi ngủ lại ở chỗ Chu Tử.

…

Đêm giao thừa, đầm lầy Khám Trạch – nơi tiếp giáp giữa Bắc Cương và Ô Thổ quốc, Triệu Trinh đang cưỡi ngựa dẫn theo một đội thân binh thị sát các đại quân doanh.

Triệu Trinh vừa dẫn quân đến Bắc Cương, liền dựng đại doanh ở đây, sau đó bắt đầu bắt đầu di chuyển dân chúng, thiết lập vườn không nhà trống. Chờ khi đại quân Ô Thổ ra trận, phát hiện thứ chúng phải đối mặt là hệ thống phòng ngự tường đồng vách sắt của nước Đại Kim, vô luận thế nào cũng không có nổi một miếng mà gặm. Đại quân Ô Thổ lại tấn công liên tục, thế nào cũng sẽ không đánh mà lui. Tiếng trống đầu tiến công khí thế như hổ, tiếng thứ hai suy yếu, tiếng thứ ba cạn kiệt.

Hiện tại, sẽ là lần tiến công đầu tiên của Đại Kim.

Ô Thổ quốc từ xưa đến nay đều chịu ảnh hưởng rất lớn của Đại Kim, bọn họ cũng muốn chiến thắng vào mùa xuân này. Mấy lần mạnh mẽ tấn công, binh sĩ người người đều kiệt sức, ngựa thì hết hơi. Quân do thám báo lại, nói doanh trại Đại Kim đang vui mừng đón giao thừa, bày bàn tiệc rượu lớn. Đại quân Ô Thổ

nghe thấy thế liền lơi lỏng. Vì vậy cũng bắt đầu nhộn nhịp uống rượu ăn thịt mừng đón giao thừa, chuẩn bị dưỡng sức ngày mai tái chiến.

Chỉ trong nửa đêm, Triệu Trinh thị sát toàn bộ quân doanh, cuối cùng xác định từ binh lính đến tướng lĩnh, tất cả đều chuẩn bị tốt, lúc này mới hài lòng quay về.

Quân đội Đại Kim chính là đang áp dụng chiến thuật mê hoặc. Nhìn mặt ngoài, Triệu Trinh đến đâu, đều vui vẻ nâng chén ăn thịt cùng binh lính. Trên thực tế, thịt là ăn thật, nhưng rượu lại toàn là nước lã.

Lúc này còn chưa đến giờ Dần, nhưng bởi vì bão tuyết lớn, chung quanh thoạt nhìn một mảnh tuyết trắng. Quân doanh Đại Kim nối liền theo một mảnh, thoạt nhìn thì im ắng, không chút tiếng động, dường như tất cả đều ngủ say.

Giờ Dần vừa đến, đại quân của Đại Kim bắt đầu xung phong!

Đêm giao thừa này, quân Ô Thổ quốc bất ngờ không kịp đề phòng, bị đánh tả tơi tan tác, lập tức rút lui hai trăm dặm về phía Bắc của đầm lầy Khám Trạch.

Đội quân Đại Kim thừa dịp ồ ạt tiến công, mùng sáu tháng giêng lại một lần nữa đánh bại quân Ô Thổ, "trực đảo Hoàng Long", đánh thẳng vào thành Chính Kinh là kinh đô của Ô Thổ quốc. Ngày mười tám tháng giêng, Triệu Trinh thống lĩnh đại quân của Đại Kim bao vây thành Chính Kinh.

Lần này tiểu quốc Ô Thổ quốc tự cao tự đại bắt đầu hoảng sợ, vội vàng phái sứ giả đến Kim Kinh xin cầu hòa với Đại Kim.

Thế lực trong triều Đại Kim chia làm hai phe, một bên do Thái tử làm chủ, chủ trương đánh bại Ô Thổ quốc, biến Ô Thổ quốc thành thuộc địa của Đại Kim; một bên ủng hộ Nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương, chủ trương nghị hòa, cho rằng đánh một trận này đổi lấy hai mươi năm hòa bình của Đại Kim là đủ.

Hoàng đế phân vân, khó có thể quyết định, vì vậy chờ ý kiến của Triệu Trinh.

Tấu chương của Triệu Trinh rất nhanh đã được đưa đến. Hắn cho rằng Ô Thổ quốc mất đi là chưa đủ.

Người dân Ô Thổ quốc tính tình hiếu chiến, hay gây sự cũng khó thuần phục, thay vì chiếm lĩnh Ô Thổ, sẽ luôn bị người dân không ngừng phản kháng, không bằng tung một đòn hiểm, bắt Ô Thổ quốc bồi thường thiệt hại chiến tranh cho Đại Kim một khoản tiền lớn, hàng năm phải tiến cống cho Đại Kim, khiến trong vòng hai mươi năm họ cũng không còn sức để tái chiến.

Hoàng đế chuẩn tấu.

Dưới sự chủ trì của Triệu Trinh, Ô Thổ quốc và Đại Kim ký kết hiệp ước:

Một. Ô Thổ quốc trả bốm trăm triệu lượng bạc trắng tiền bồi thường chiến tranh cho Đại Kim quốc, chia ra trả hết trong vòng bốn mươi năm.

Hai. Trong vòng hai trăm dặm về phía bắc của đầm lầy Khám Trạch đều thuộc về lãnh thổ của Đại Kim quốc, nước Đại Kim sẽ phái trọng binh đóng quân.

Ba. Ô Thổ quốc phải nhận lỗi với Đại Kim quốc, trừng phạt những quan viên chủ chiến.

Lúc Cao Quý phi và Chu Tử biết tin, đã là ngày mười sáu tháng hai. Triệu Trinh đang thống lĩnh đoàn quân Đại Kim từng bước rời khỏi Ô Thổ quốc.

Triệu Trinh mang quân phòng thủ ở Bắc Cương đóng quân ở phía bắc đầm lầy Khám Trạch, giao cho ái tướng Đinh Sâm Lâm của hắn cùng mưu sĩ Tưởng Đức Hằng mà hắn tín nhiệm nhất chỉ huy.

Đồng thời, Triệu Trinh ra chế độ thay quân mới – quân đồn trú Bắc Cương bao gồm: quân phòng thủ Bắc Cương và đội Tân Quân sẽ luân phiên thay quân ba năm một lần.

Sau khi hoàn tất xong xuôi, Triệu Trinh chuẩn bị hoàn toàn rút quân khỏi Ô Thổ quốc, đại quân khải hoàn hồi hương.

Sắp tiến vào biên giới Đại Kim, đại quân nối đuôi nhau, Triệu Trinh dẫn đầu, cưỡi trên con ngựa quý Ô Vân Đạp Tuyết của hắn, trong lòng rất thư thái. Hắn suy nghĩ: chờ khi về tới Kim Kinh, heo mẹ Chu Tử hẳn đã sinh một chú heo con nho nhỏ rồi!

Mặc dù hắn và Chu Tử đều không tính được rốt cục là ở lúc nào và ở nơi nào thì mang thai tiểu bảo bảo, nhưng hai người họ cũng lờ mờ đoán là có lẽ mang thai vào tháng sáu năm ngoái lúc còn ở trên thuyền. Tính như vậy, vậy chờ tháng ba hắn về đến Kim Kinh, Chu Tử hẳn là sắp sanh rồi. Nói không chừng, mình còn có thể tận mắt nhìn bảo bảo được sinh ra ấy chứ! Trong lòng Triệu Trinh tràn ngập vui mừng, cảm thấy trong suốt mấy tháng qua chưa từng có nhẹ nhõm như lúc này.

Lúc này, cả nước Đại Kim reo hò vui mừng, đắm chìm trong vui mừng thắng lợi. Trong hoàng cung, Quý phi nương nương và Chu Tử cũng vui mừng vô hạn, ngóng trông Triệu Trinh khải hoàn hồi kinh.

Triệu Trinh làm việc luôn chu toàn, hắn bố trí hết thảy, suy tính đủ đường, vì vậy trên mặt trầm tĩnh như nước, nhưng nội tâm thoả thuê mãn nguyện.

Thế nhưng, hắn lại quên, trong tự nhiên cái gì quá thì sẽ tận, tạo hóa là không thể đoán trước, những câu đại loại như "Nhân định thắng thiên (*)", nhiều lúc chỉ là một đống phân chó. (đây là nguyên văn của tác giả nhé)

(* Nhân định thắng thiên: con người có thể thắng được thiên nhiên.)

65. Quyển 4 – Chương 65

Quyển IV: Đều do chiến tranh gây họa

Chương 65: Biến cố phát sinh, Chu Tử rời kinh

Triệu Trinh mang theo một đội thân binh, cưỡi ngựa dừng trước đầm lầy Khám Trạch, nhìn khắp vùng đầm lầy không người.

Bây giờ là cuối tháng hai, băng trên đầm lầy Khám Trạch còn chưa tan, đại quân có thể thuận lợi đi qua, như vậy khoảng trung tuần đến hạ tuần tháng ba, lúc đó băng ở đầm lầy Khám Trạch tan hết thì sao? Khi đó mười vạn quân phòng thủ của Bắc Cương đóng quân tại lãnh thổ mới cách hai trăm dặm về phía bắc của đầm lầy Khám Trạch này, không phải sẽ bị cô lập ở bên ngoài sao?

Mặc dù điều kiện khí hậu tại nơi đầm lầy Khám Trạch này vô cùng khắc nghiệt, nhưng nơi này không những có rất nhiều loại dược liệu quý giá, mà còn ẩn chứa số lượng dầu đen lớn có giá trị đều không thể đo lường được. Tuy Triệu Trinh không biết loại dầu đen này có tác dụng gì, nhưng theo bản năng cảm thấy ở tương lai không xa, loại dầu đen này nhất định sẽ có đất dụng võ. Vì nguyên nhân đó, hắn mới đồng ý việc cầu hòa, chủ trương ký kết hiệp định, ghi trong hiệp ước đem biên giới Ô Thổ quốc dời đi, nhằm mục đích hoàn toàn đoạt lấy đầm lầy Khám Trạch.

Triệu Trinh cưỡi ngựa, dọc theo bờ sông Ô Giang của đầm lầy, chậm rãi tiến lên.

Làm thế nào để cải tạo đầm lầy Khám Trạch, biến đầm lầy này từ bất lợi thành có lợi, đây là vấn đề mà một tháng nay hắn luôn luôn suy nghĩ.

Sau khi trở lại nơi đóng quân, Triệu Trinh bắt đầu triệu tập tướng lĩnh cùng danh lão ở địa phương cùng thương lượng đối sách.

Kết quả thương lượng là cho sửa chữa và xây dựng một cây cầu nổi khổng lồ bắc qua đầm lầy Khám Trạch, như vậy đội quân đóng giữa tại phía bắc đầm lầy có thể liên thông Bắc Cương và đầm lầy Khám Trạch, cuối cùng biến đầm lầy Khám Trạch hoàn toàn trở thành lãnh thổ của Đại Kim.

Triệu Trinh một mặt đem chuyện này báo lên triều đình, một mặt bắt đầu điều hành thợ xây và binh lính cùng xây dựng cây cầu nổi lớn bắc qua đầm lầy Khám Trạch.

Một tháng sau, cầu nổi ở đầm lầy Khám Trạch được xây dựng thành công.

Nhìn khe sâu biến thành đường lớn, trên mặt Triệu Trinh mặc dù vẫn trầm tĩnh, nhưng trong lòng có chút kích động, hắn cũng tham gia bữa tiệc ăn mừng do đám thợ xây và binh lính cùng người dân địa phương tổ chức.

Triệu Trinh dự tính sau khi bữa tiệc chấm dứt, hắn liền trả mảnh đất này lại cho địa phương, còn mình thì dẫn đại quân khải hoàn về kinh.

Trời đã tối, nhưng vì dân chúng chưa thỏa lòng mong ước, nên vẫn nổi lửa trại, tiếp tục vừa múa vừa hát, uống rượu vung quyền, ăn mừng buổi lễ long trọng trăm năm khó gặp này.

Triệu Trinh cũng được mời vài chén rượu.

Không đợi buổi lễ long trọng kế thúc, hắn liền cưỡi ngựa mang theo thân binh chuẩn bị trở về doanh trại.

Lúc này đã cuối tháng ba, gió xuân se lạnh thổi lất phất qua khuôn mặt lửa nóng vì rượu của hắn, khiến khuôn mặt của Triệu Trinh dần dần lạnh xuống.

Vì ghét nóng, hắn sớm đã cởi tấm áo khoác màu đen bằng gấm mà Chu Tử đã may cho hắn, trên người chỉ còn mặc một bộ quần áo cưỡi ngựa màu tím và bộ trung y bên trong cũng là Chu Tử may. Bởi vì là tham gia hoạt động dân gian, thân binh bảo vệ tầng tầng lớp lớp, cho nên ngay cả mũ chiến hắn cũng không đội, áo giáp cũng không mặc.

Phía trước xuất hiện một con sông lớn, chính là sông Ô Giang, trên mặt sông rộng khoảng bốn dặm là một cái cầu nổi mới tu sửa, bên dưới cầu nổi, tuyết mới tan chảy xiết thành dòng. Sông Ô Giang chảy xuôi về hướng Đông, ầm ầm mãnh liệt chảy qua biên cảnh là núi Vân Mông Sơn của Đại Kim và Ô Thổ quốc, chảy đến cửa biển phía đông Ô Thổ quốc rồi chảy ra biển.

Cây cầu nổi bắc qua sông Ô giang này (*) cũng là do Triệu Trinh sai người xây dựng, giải quyết được rất nhiều vấn đề khó khăn cho dân chúng địa phương, ít nhất lúc qua sông cũng không cần phải đi đò ngang phiền toái nữa.

(* bản edit để là "Đình nghỉ chân bên cầu nổi", như vậy là không đúng, mình sửa lại nhé)

Nhìn cây cầu nổi được xây dựng rất chắc chắn, tâm tình Triệu Trinh rất tốt, dẫn đầu đoàn người cưỡi ngựa qua cầu.

Đồng thời lúc đó, trong hoàng cung Kim Kinh, tại hậu hoa viên của Thanh Vân điện, trong Tiểu lâu Thanh trúc, Chu Tử đang nằm trên giường đau đớn rên rỉ. Trước đó Triệu Trinh đã có lệnh cho bà đỡ trong Vương phủ ở Kim Kinh vào cung trước, giờ phút này đang vây quanh ở trước giường, không ngừng bận rộn.

Chu Bích vẫn ngồi ở đầu giường, ở bên cạnh Chu Tử, nắm tay nàng không buông. Ngân Linh cũng ở trong phòng, trông chừng Chu Tử. Lục Hà đi theo Chu Bích tiến cung lúc này đang đứng bên ngoài cửa sổ, cũng rất khẩn trương.

Khẩn trương nhất vẫn là Quý phi nương nương. Tay bà gắt gao bám lấy cây cột ở ngoại lâu, không nhúc nhích, như đang trầm tư, nhưng thật ra là đang cực kỳ khẩn trương. Trên đôi tay trắng nõn của bà, Lục Hà thấy nổi đầy gân xanh.

Giờ Tý đêm khuya ngày hai mươi tháng ba, vang lên một tiếng khóc trẻ con "Oa oa", Chu Tử thuận lợi sinh hạ một bé trai, nặng bảy cân tám lượng (3.9kg).

Đồng thời trong lúc đó, Triệu Trinh giục ngựa lên cầu, bỗng nhiên như nghe thấy một tiếng xé gió, còn chưa kịp phản ứng, trước ngực của hắn chợt nhói lên, con ngựa Ô Vân Đạp Tuyết của Triệu Trinh đang cưỡi cũng bị tên bắn trúng, chợt vọt lên, cả người lẫn ngựa đều rơi xuống sông, hắn lúc chìm lúc nổi trong dòng nước sông cuồn cuộn đen ngòm, nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

Ngay lúc Triệu Trinh bị trúng tên, thân binh của hắn lập tức phản ứng, một phần truy kích đám người bắn lén, một phần phi ngựa dọc theo bờ sông đuổi theo xuống hạ lưu.

...

Chu Tử ôm tiểu bảo bảo nhăn nheo đỏ hồng, trong lòng thấy như chua chua nhưng không phải là chua, có chút như ngọt nhưng không phải là ngọt, trên mắt đã sớm ươn ướt — bảo bảo có đôi mắt xếch, bộ dạng giống Triệu Trinh, lúc này đang nhắm mắt, miệng khẽ mấp máy.

Mắt Cao Quý phi cũng đã ươn ướt, bà ôm lấy tiểu bảo bảo, cười nói chuyện với bé: "Bảo bối, khuôn mặt nhỏ của con phúng phính như vậy, vậy cứ theo lời mẹ con, gọi là Bánh Bao Nhỏ đi!"

Hai mươi ngày sau, Cao Quý phi nhận được tin Triệu Trinh bị tập kích rơi xuống sông mất tích. Trong một khắc nhận được tin kia, Cao Quý phi không hề rơi lệ, đầu tiên bà kín đáo bố trí thân tín của Triệu Trinh ở kinh thành, ra lệnh cho họ lập tức lao đến Bắc Cương và phía đông Ô Thổ quốc, dùng hết mọi lực lượng tiếp tục tìm kiếm; sau đó viết thư gởi cho đám tướng lĩnh thân tín của Triệu Trinh, bảo họ ổn định lòng quân.

Hoàn tất những việc này, bà đứng lặng người trước cửa sổ Thanh Vân điện một hồi lâu, cuối cùng quyết định giấu Chu Tử vài ngày, chờ Bánh Bao Nhỏ đầy tháng mới cho Chu Tử biết tin này.

Chưa đợi đến lúc Bánh Bao Nhỏ đầy tháng, trong hoàng cung lại xảy ra chuyện lớn — Hoàng đế chết ở Ngoạn Nguyệt các! Nói chính xác là, Hoàng đế chết trên người Ngọc phi nương nương ở Ngoạn Nguyệt các.

Mấy ngày nay Nhan Hoàng hậu đang có bệnh nhẹ phải tĩnh dưỡng, Đức phi nương nương thay bà tạm thời xử lý hậu cung, rất mạnh mẽ vang dội, nhanh chóng chạy tới Ngoạn Nguyệt các, thẩm vấn Ngọc phi cả đêm, mới biết được nàng ta dung túng Hoàng đế dùng xuân dược quá liều, vô cùng tức giận, lệnh cho thái giám đánh chết Ngọc phi tại chỗ.

Ở Đông cung, Thái tử cũng khẩn cấp chạy tới, nhưng Bắc Tĩnh Vương gia trong phủ Bắc Tĩnh vương tại kinh thành, nhanh chân tới trước một bước lấy được chiếu thư truyền ngôi mà Hoàng đế để trong Thượng Thư Phòng.

Thái tử chạy tới sau, tuyên bố mình là đương kim Thái tử, là Thái tử do Hoàng đế ban ngôi, chiếu thư truyền ngôi của Bắc Tĩnh vương chỉ là ngụy tạo.

Hai bên đều có thế lực riêng trong triều, nhất thời tranh chấp không yên. Kẻ thứ ba nắm thế lực trong tay là Nam An Vương gia, nắm giữ một phiếu quyết định, nhưng hắn bây giờ vẫn chưa rõ tung tích.

Triều đình Đại Kim lâm vào nội loạn.

Mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, trong Tiểu lâu Thanh trúc cũng không hề hay biết, vẫn bình yên thoải mái.

Chu Tử nuôi Bánh Bao Nhỏ bằng sữa mẹ. Khi nàng không đủ sữa, mới để cho nhũ mẫu cho ăn. Bánh Bao Nhỏ không uổng công được dinh dưỡng đầy đủ, bộ dạng trắng trắng tròn tròn, cực kỳ đáng yêu.

Trời đã vào xuân, hậu hoa viên trong Thanh Vân qua một mùa đông héo tàn, biến thành một thế giới rực rỡ sắc màu.

Buổi sáng lúc mặt trời ấm áp, Chu Tử mang theo Ngân Linh, ôm Bánh Bao Nhỏ đi dạo trong hoa viên. Đi được chưa bao lâu, Bánh Bao Nhỏ quá nặng, Chu Tử thấy hơi mệt, liền giao Bánh Bao Nhỏ cho Ngân Linh bế, mình thì bước vào trong phòng khách nhỏ ở hoa viên, ngồi xuống trước lan can.

Ngân Linh ôm Bánh Bao Nhỏ đứng dưới lan can, nói chuyện với Chu Tử đang ngồi trước lan can trong phòng khách.

Nghe hạ nhân báo lại hành tung của Chu Tử, Quý phi nương nương dẫn theo Hoàng Oanh, Nhũ Yến chạy tới.

Từ xa, bà đã nghe thấy tiếng Chu Tử đang đùa với Bánh Bao Nhỏ: "Bánh Bao Nhỏ nè, bộ dạng con thật giống phụ thân con, thật xinh đẹp, thật đáng yêu nha! Con cười cái gì a? Con còn đẹp hơn hoa đào sao?"

Bước chân của Cao Quý phi dừng lại, đứng đó nhìn về phía trước, thấy Bánh Bao Nhỏ được Ngân Linh ôm, đứng dưới tàng cây hoa đào, mà Chu Tử đang nằm dài lên lan can, cầm một cành đào trêu đùa Bánh Bao Nhỏ!

Cao Quý phi nhắm mắt một cái, sau đó kiên định bước lên phía trước. Bà tin rằng, Chu Tử rất kiên cường, nhất định có thể chấp nhận tin tức này. Con đường phía trước, bà muốn cùng Chu Tử và Bánh Bao Nhỏ cùng đối mặt.

Lúc đầu nghe được tin tức, Chu Tử giật mình. Nàng muốn cười, muốn nói: "Nương nương, sao ngài lấy loại chuyện này ra đùa giỡn, không vui chút nào đâu!" Nhưng mà, đôi môi nàng run rẩy, không thốt ra lời. Nàng biết đây là sự thật.

Chu Tử không khóc, trong nháy mắt nàng đã hạ quyết tâm. Nàng ôm Bánh Bao Nhỏ từ trong ngực Ngân Linh, giao cho Quý phi nương nương, sau đó quỳ xuống: "Nương nương, nô tỳ muốn đến Ô Thổ quốc tìm kiếm Vương gia, xin nương nương giúp nô tỳ chăm sóc cho đứa bé!"

...

Trời đã vào cuối tháng tư, dọc hai bên đường trải dài đến Bắc Cương phủ đầy Dương Liễu, người như nêm cối. Từng chiếc xe ngựa chạy nhanh trên đường, dọc hai bên đường người người chậm rãi qua lại, đôi khi còn bắt gặp một thiếu phụ mặc quần áo mới tinh cưỡi lừa về nhà mẹ đẻ thăm người thân.

Cuộc sống của mọi người nhàn nhã thong dong, không nhanh không chậm.

Bỗng nhiên, một chiếc xe ngựa song mã hơi cũ bỗng nhiên vụt qua, rồi nhanh chóng biến mất cuối đường. Mọi người không khỏi chặc lưỡi: "Xe ngựa chạy thật nhanh! Đúng là ngựa tốt!"

Ngồi phía trước điều khiển xe ngựa chính là Ngân Linh trong bộ nam trang. Da nàng hơi đen, vóc người cứng nhắc, mặc chiếc áo xanh như gã sai vặt, thật ra mặc vào nhìn cũng giống như đúc, người bình thường không dễ phân biệt được là nam hay nữ.

Đi theo Chu Tử là Thanh Châu và Thanh Thủy ngồi ở trong xe — Thanh Ba và Thanh Tuyền thì ở lại chỗ Quý phi, bảo hộ Quý phi nương nương và Bánh Bao Nhỏ. Kim Kinh lúc này, hai phe thế lực tranh quyền đoạt thế, đã vào thế trận như nước với lửa, bên người họ không có người bảo vệ đắc lực thì không được.

Bốn người chạy suốt ngày đêm, đến mỗi trạm dịch quân đội đều cầm thẻ bài của phủ Nam An vương mà Triệu Trinh lưu lại để thay ngựa, không bao lâu, đầu tháng năm đã tới biên giới của Đại Kim Quốc và phía đông Ô Thổ quốc — núi Vân Mông Sơn.

Chảy qua núi Vân Mông Sơn, chính là dòng sông Ô Giang của Ô Thổ quốc. Thân binh của Triệu Trinh đuổi theo dấu vết đến nơi này, nhưng không tiếp tục đi xuống — bởi vì đã đến biên giới của Ô Thổ quốc rồi. Tin tức Triệu Trinh mất tích còn bị phong tỏa, vì sợ Ô Thổ quốc phản công, lại khiêu chiến lần nữa.

Xe ngựa chạy đến núi Vân Mông Sơn thì ngừng lại, Ngân Linh và Thanh Châu xuống xe, Ngân Linh đi tìm đường, Thanh Châu thì lấy nước.

Chu Tử cùng Thanh Thủy cũng từ trên xe bước xuống, Thanh Thủy một thân võ công cao cường như thế mà cũng thấy khó chịu, nàng đỡ Chu Tử, chậm rãi đi dạo quanh xe, hoạt động đôi chân đã muốn tê dại.

Sau khi đi được một lát, Chu Tử ngừng lại, đứng bên cạnh xe nhìn quang cảnh xung quanh. Vân Mông Sơn ở bên trái, bên phải ngọn núi chính là dòng sông Ô Giang, tọa lạc bên phải dưới chân núi Vân Mông Sơn là một thôn sơn nhỏ, chân núi chính là dòng sông Ô Giang. Có lẽ bởi vì bị Vân Mông Sơn ngăn trở, dòng nước vốn chảy xiết của sông Ô Giang, vì chảy qua khúc quanh ở chỗ này mà khiến dòng nước xiết chảy thong thả hơn.

Các hộ gia đình ở sơn thôn dường như cũng không nhiều lắm, chỉ quanh quẩn trong khe núi, con đường bên cạnh vắng vẻ lác đác hai ba người qua lại.

Chu Tử vốn nhìn thấy một đứa bé bốn năm tuổi đang chơi đùa ở bờ sông, nhưng chỉ chớp mắt, đã không thấy tăm hơi đứa bé kia đâu.

Chu Tử hoảng hốt, vội chạy nhanh qua, phát hiện trên mặt nước gần bờ sông đang nổi bọt. Chu Tử có biết bơi, nàng không một chút nghĩ ngợi liền lập tức nhảy xuống.

Nàng níu lấy nhánh cây ở bờ sông, lặn xuống đáy nước, rốt cục thấy được đứa bé trai kia đang giãy dụa ở dưới dáy, vội bơi qua, một tay nắm được tóc hắn, một tay nắm chặt lấy cành cây, dưới sự giúp đỡ của đám

Ngân Linh, rốt cục cũng bò được lên bờ.

Vừa lên bờ, Ngân Linh đang trách cứ Chu Tử, thì thấy một nữ nhân chạy tới như điên, miệng kêu: "Tiểu Thanh… Tiểu Thanh… Tiểu Thanh của mẹ…"

Quay lại Mục lục

66. Quyển 4 – Chương 66

Chương 66: Trùng phùng mẫu thân đệ đệ, nước mắt thấm ướt vạt áo

Phụ nhân áo xanh này xách váy từ trên sườn dốc chạy như bay đến, chạy đến bên cạnh Chu Tử, không kịp nói chuyện, đoạt lấy đứa bé từ trong tay Chu Tử, quỳ trên mặt đất, há miệng run rẩy nhìn chằm chằm mặt đứa bé, giọng nói cũng run rẩy: "Tiểu Thanh! Tiểu Thanh!"

Toàn thân Chu Tử ướt đẫm, xiêm y dính lên người, rất không thoải mái, nàng lẳng lặng ngồi bên cạnh.

Nhìn hai mẹ con này, Chu Tử nhắm mắt lại, trong lòng lại ở cầu nguyện trời cao: "Ông trời, con cứu người một mạng, người cũng nên trả lại cho con một mạng! Người phải phù hộ cho Triệu Trinh của con! Cầu xin người! Về sau con nhất định sẽ tiếp tục tích đức hành thiện, làm nhiều việc tốt!"

Ngân Linh vốn đang tìm ký hiệu mà đám người Triệu Phúc và Triệu Tráng để lại, không ngờ chợt nghe tiếng Thanh Châu hô gào, vội từ giữa sườn núi nhảy xuống, vừa vặn đúng lúc lôi được Chu Tử từ dưới sông lên.

Lúc này Ngân Linh cũng không nhìn được nữa, nàng đi tới muốn gỡ đứa bé ra, ai ngờ phụ nhân này ôm chặt đứa nhỏ trong ngực, căn bản không chịu buông tay. Ngân Linh đưa tay điểm một cái lên người phụ nhân này, cánh tay bà ta đột nhiên mất lực, Ngân Linh liền đoạt lấy đứa bé ra. "Dừng lại!" Ngân Linh trừng mắt nhìn phụ nhân kia lại muốn nhào tới, "Đây là ta muốn cứu con của ngươi!"

Lúc này phụ nhân kia mới ngừng lại được, mắt chăm chú nhìn Ngân Linh đang ép lên con mình.

Thanh Châu bước lên trước, nói với Chu Tử: "Phu nhân, đi thay quần áo thôi! Theo giao hẹn, chậm nhất đến tối sẽ có người đến đón chúng ta. Lỡ như bọn họ đến sớm…"

Lúc này Chu Tử mới phát hiện cả người mình ướt nhẹp dính chặt, búi tóc cũng bung ra, tóc dài xõa xuống, lớp vải mỏng manh của y phục mùa xuân dính sát vào người, trước mắt tuy rằng không có gương, nàng cũng biết giờ phút này mình nhất định giống nữ quỷ rơi xuống nước. Nhìn sắc trời hơi u ám, Chu Tử cảm thấy vẫn là không cần phải dọa người đâu, trước thay quần áo cái đã.

Thanh Châu đỡ Chu Tử vào trong xe ngựa, buông màn xe thả xuống, sau đó canh giữ ở bên ngoài.

Thanh Thủy đã chuẩn bị y phục sạch sẽ, chuẩn bị hầu hạ Chu Tử thay. Chu Tử cầm lấy y phục sạch sẽ, vừa muốn cởi bỏ quần áo ướt sũng, lại phát hiện một lát nữa quả thật nàng không thể gặp người mà, lúc nãy không để ý là — phía dưới nàng mặc cái váy màu đen nhiều nếp gấp nhìn qua tất nhiên sẽ không thấy gì, nhưng thân trên lại là áo trắng mỏng lại ướt đẫm, hoàn toàn dính chặt lên người, vừa nhìn đã thấy được cái yếm vàng mặc bên trong.

Nàng thở dài, nghĩ thầm: Nếu bộ dạng này bị Triệu Trinh bắt gặp, không biết lại tức giận đến thế nào, rồi trừng phạt mình ra sao nữa! Nàng đã từng bị Triệu Trinh dùng chân đạp, bị Triệu Trinh uy hiếp thưởng nàng cho Triệu Quý, bị Triệu Trinh đánh mông, cũng bị Triệu Trinh bỏ đói……

Lúc ấy tức giận muốn chết, thề một ngày kia… một ngày mình sẽ tận lực hành hạ lại hắn, khiến cho hắn phải hối hận.

Nay, một ngày kia quả thực đã tới. Lòng của nàng thế mà không thể cứng rắn, đau thương không chịu được, không thể nhịn được nữa, dần dần chết lặng. Trước kia Chu Tử cảm thấy Triệu Trinh đối xử với mình thô bạo, hiện tại muốn hắn thô bạo cũng không thể nữa.

Giờ này khắc này, nàng nhớ lại lần đầu tiên sau khi cùng Triệu Trinh làm chuyện đó, Triệu Trinh đầu tiên là trêu đùa mình, sau đó mới bôi thuốc giúp mình; nhớ lúc Triệu Trinh giận dỗi với mình, kết quả lại đuổi bốn vị mỹ nhân mà Bắc Tĩnh vương đưa tới ra ngoài; nhớ lúc Triệu Trinh sợ mình lạnh, lặng lẽ dặn người

kê bốn chậu than lớn ở vách tường kế phòng ngủ, kết quả chính hắn bị nóng đến người đổ đầy mồ hổi; nhớ lúc Triệu Trinh không muốn mình bị hai vị biểu tiểu thư đố kỵ, liền may lông chồn ở mặt trong của áo; nhớ lần đến phương bắc, Triệu Trinh đi theo đại quân, lại đến mỗi bến tàu sẽ lên thuyền thăm mình; nhớ đêm trước ngày Triệu Trinh khởi hành, dịu dàng triền miên với mình…

Chu Tử tay cầm y phục lặng yên suy nghĩ, không biết lệ đã sớm rơi đầy mặt.

"Phu nhân, thay y phục trước đi, nếu không sẽ bị cảm!" Thanh Thủy thật cẩn thận lên tiếng, đưa khăn lụa tới.

Chu Tử nhận lấy khăn lụa, lau lung tung trên mặt vài cái, cất giọng khàn khàn: "Ta tự thay được rồi, ngươi cứ ra ngoài trước đi!"

Sau khi rời kinh, ngực của nàng trong khoảng thời gian này càng ngày càng căng đau, đều do Chu Tử tự mình nặn sữa ra, giờ lại hơi sưng lên. Chu Tử biết có thể sắc một ít thuốc ngắt sữa để uống, nhưng không muốn dừng lại lãng phí thời gian, cho nên mỗi lần đều kêu bọn Thanh Châu rời đi, tự mình lén nặn sữa.

Chu Tử chỉnh đốn xong xuôi, lúc này mới bước xuống xe.

Lúc này Ngân Linh đã cứu đứa bé tỉnh.

Vị mẫu thân vui mừng vô hạn không biết nói gì cho phải, đầu tiên là ngàn ân vạn tạ Ngân Linh, sau đó ôm đứa nhỏ đến bên cạnh xe tìm Chu Tử, muốn nói lời cảm tạ.

Chu Tử đã ăn mặc chỉnh tề, tuy rằng trong lòng khổ sở, nhưng vẫn mỉm cười đứng đó, nhìn qua phong thái vẫn như trước.

Người mẫu thân này ôm đứa nhỏ ngơ ngác nhìn chằm chằm Chu Tử, mắt trừng to.

Ngân Linh khó chịu, quát lớn: "Nhìn cái gì mà nhìn! Đây là phu nhân của chúng ta!"

Chu Tử cũng nhìn lại bà ta, ánh mắt đầy kinh ngạc: "Bà là, bà là… mẹ sao?" Chu Tử từng bước về phía trước, sững sờ nhìn phụ nhân áo xanh này.

"Tử nhi? Tử nhi!" phụ nhân áo xanh ôm đứa nhỏ nhào tới, kêu khóc, "Con đúng là Tử nhi rồi!" Bà rất kích động, không biết nói cái gì làm gì mới được, chỉ nhét đứa bé vào trong ngực Chu Tử, lệ rơi đầy mặt: "Tiểu Thanh, rốt cục cũng tìm được Tử tỷ tỷ của con rồi!"

Chu Tử gọi một tiếng mẹ, nước mắt trào dâng, nhận lấy Tiểu Thanh ôm vào trong ngực, hai mắt đẫm lệ mơ hồ quan sát đệ đệ của mình.

Mẫu thân Chu Tử đứng nhìn hai tỷ đệ này, dùng ống tay áo lau lau nước mắt, lúc này mới nói: "Hiện tại mẹ ở trong khe núi Vân Mông Sơn, trước tiên đến nhà mẹ cái đã!" Bà chỉ tay về phía ngôi nhà ngói xanh tựa bên núi Vân Mông Sơn, cách sông Ô Giang một dặm: "Mẹ bị bà nội con giữa đêm trói tay chân bịt miệng đưa lên xe, bán đến nơi này!"

Chu Tử ôm đệ đệ Tiểu Thanh, mẹ Chu Tử đi trước dẫn đường, dọc theo một đường nhỏ đi đến khe núi.

Tiểu Thanh và Chu Tử có bộ dạng rất giống nhau, tuy rằng lớn lên ở nơi sơn dã, nhưng khuôn mặt trắng như tuyết, lông mày và lông mi dày rậm, đôi mắt to trong sáng, thoạt nhìn rất lanh lợi. Hắn ngoan ngoãn núp trong ngực Chu Tử, nghe Chu Tử và mẫu thân nói chuyện.

Mấy người Ngân Linh và Thanh Châu cũng vội đánh xe ngựa đi theo sau, mặc dù đường nhỏ hẹp, nhưng một chiếc xe ngựa miễn cưỡng cũng có thể đi qua.

Mẫu thân Chu Tử vừa đi vừa nói: "Sau khi bị bán đến nơi này, mẹ được gả cho Dương Đại lang, ông ấy không già cũng không trẻ, ngày thường lên núi săn thú xuống sông bắt cá, cái gì cũng đều làm được, cuộc sống trôi qua cũng không tệ; Tam thúc của con lại không ngại đường xa vất vả đưa Tiểu Thanh tới, trừ lúc nghĩ tới hai chị em con, ngày ngày mẹ sống cũng tạm được!" Mẫu thân Chu Tử đã trải qua quá nhiều đau khổ, nhưng bà không muốn nói nhiều trước mặt nữ nhi, chỉ phóng đại những mặt tốt, kể cho Chu Tử nghe.

Chu Tử nghe, ánh mắt cũng chua xót. Mặc dù mẫu thân không nói, nàng cũng biết từ Độc huyện đến Bắc Cương, đoạn đường này đầy đau xót khổ sở.

Đi đến cửa nhà, mẫu thân Chu Tử lại nói: "Tiểu Thanh hiện tại đã đổi họ, gọi là Dương Tiểu Thanh, dù sao cũng ăn cơm nhà người ta, được người ta nuôi dưỡng…"

Chu Tử nhìn gương mặt mẫu thân có chút tiều tụy, vội an ủi: "Mẹ, với con chuyện này không sao cả, Tiểu Thanh họ Dương thì cứ theo họ Dương thôi!"

Mẫu thân Chu Tử thở dài, không lên tiếng. Trong lòng bà thật sự rất hận, hận Chu lão thái ích kỷ ác độc, hận Chu đại lang yếu đuối ngu hiếu, cho nên bà mới chủ động đổi họ cho Chu Thanh thành Dương Tiểu Thanh. Nhưng những lời này bà không thể nói với Chu Tử, dù sao, Chu Tử cũng họ Chu, là con cháu của Chu gia!

Chu Tử nhìn thần sắc ảm đạm của mẫu thân, muốn an ủi bà, vì thế cười nói: "Mẫu thân, hay là con và Chu Bích cũng đổi họ, hai chúng con cũng họ Dương đi!"

"Chu Bích?" mẹ Chu Tử kéo Chu Tử lại, "Con gặp được Chu Bích sao?"

"Vâng, gặp được!" Chu Tử ôm đệ đệ đẩy cửa chính ra, "Hiện tại Chu Bích sống tốt lắm!"

Ba mẹ con bước vào sân.

Ngân Linh bảo Thanh Châu đi theo Chu Tử vào. Nàng dừng xe ngựa ở ngoài cửa viện, kêu Thanh Thủy dẫn ngựa ăn chút cỏ khô, mình thì lại đi tìm dấu hiệu của bọn Triệu Phúc Triệu Tráng để lại.

Dương đại lang vào núi săn thú, trong nhà không có ai.

Chu Tử thả đệ đệ xuống, nhìn ngó nhà mới của mẫu thân một chút.

Đây là một ngôi nhà ngói ba gian: một gian chính, hai gian phụ, nhà bếp và kho lúa nằm trong gian phụ, nhà hướng về phía nam. Mảnh sân nho nhỏ được quét tước sạch sẽ, dùng đá xanh lát thành lối đi.

Đầu tiên mẹ Chu Tử hỏi thăm tình hình Chu Bích, yên tâm rồi mới nhớ đến việc tiếp đón Thanh Châu: "Vị cô nương này ngồi xuống trước đã, ta xuống nhà bếp chần mấy quả trứng!"

Chu Tử vội kéo bà: "Mẹ, ngồi xuống trước đi, để tự nàng ta đi làm!"

Nghe Chu Tử nói, Thanh Châu cười cười, đi xuống bếp chần trứng.

Hai mẹ con trò chuyện nửa ngày, mới biết rõ ràng tình huống của nhau. Mẫu thân Chu Tử càng không ngừng niệm Phật, cảm tạ Ông trời đã phù hộ.

Chu Tử nhìn bà vừa niệm Phật vừa tạ ơn Trời, không khỏi có chút buồn cười, nhưng lại nghĩ đến Triệu Trinh, nụ cười chợt lóe rồi vụt tắt. Mẫu thân Chu Tử vội hỏi đã xảy ra chuyện gì. Chu Tử liền nói ra chuyện Triệu Trinh trúng tên rơi xuống nước mất tích. Mẫu thân Chu Tử nghe xong, hai tay vỗ đùi, giật mình nói: "Hơn một tháng trước, ban đêm khi Dương đại lang đến bờ sông thu lưới, đã cứu lên được một người!"

Chu Tử nghe được, vừa mừng vừa sợ, lại không dám tin là thật, nàng bổ nhào tới trước người mẫu thân, vội hỏi: "Người kia hiện tại ở đâu?"

Mẫu thân Chu Tử vỗ vỗ lưng Chu Tử: "Hắn bị thương rất nặng, tỉnh lại thì đưa cho chúng ta một khối bạc vụn cùng một cây pháo nhỏ, nhờ Dương đại lang lúc ban đêm, đốt ở trước cửa nhà!"

Chu Tử quỳ gối trước mẫu thân, không hề chớp mắt, khẩn trương lắng nghe.

"Khi khẩu pháo được đốt lên, không bao lâu sau, một đám người mặc đồ đen chạy tới, đón hắn đưa đi rồi," Mẫu thân Chu Tử điểm tay nhẩm tính thời gian trong đầu một chút "Đến bây giờ, đã đi được gần một tháng lẻ mười lăm ngày rồi!"

Lúc này, Ngân Linh đi vào, nói: "Phu nhân, đã tìm được dấu hiệu Triệu Tráng để lại rồi!"

Quay lại Mục lục

67. Quyển 4 – Chương 67

Chương 67: Được cứu chữa, đôi đường khó chọn

Nghe Ngân Linh nói vậy, Chu Tử trầm ngâm một chút, rồi nói: "Vậy chờ đám người Triệu Tráng đến đây đã!"

Cao Quý phi kiên trì không cho Chu Tử đến đây tìm kiếm Triệu Trinh, nói rằng các tướng quân, mưu sĩ thân tín dưới trướng của Triệu Trinh đã phái người đi tìm, Triệu Phúc cũng dẫn đầu một nhóm thân binh hộ vệ của Triệu Trinh đi tìm kiếm, hơn nữa bà cũng phái Triệu Tráng chỉ huy một nhóm ám vệ trong kinh thành đến đó, Chu Tử chỉ cần ở lại trong kinh chờ tin tức là được rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến Triệu Trinh, lòng Chu Tử nóng như lửa đốt. Nàng nghĩ tới tình huống xấu nhất, nếu Triệu Trinh chết, nàng muốn tìm đưa hắn trở về; hoắc nếu Triệu Trinh còn sống, nàng càng muốn đi tìm hắn trở về! Chu Tử cảm thấy ai cũng không cẩn thận và kiên trì như nàng, không yên tâm, cho nên nhất định phải đến đây.

Quý phi không lay chuyển được nàng, đành phải dùng bồ câu đưa tin, lệnh cho Triệu Tráng Triệu Phúc đang tìm kiếm Triệu Trinh ở vùng núi Vân Mông Sơn dọc đường đi liên lạc với Ngân Linh.

Lúc này Ngân Linh đang suy nghĩ biện pháp liên lạc với Triệu Tráng, Chu Tử cẩn thận hỏi mẫu thân người được Dương đại lang cứu có bộ dáng ra sao.

Mẫu thân Chu Tử nghĩ một chút rồi nói: "Cứu được hắn lúc rạng sáng, khi đó trời còn tối đen! Nhưng người đó còn rất trẻ, bộ dạng cũng dễ nhìn, trên ngực trúng một mũi tên, khiến cho sốt cao… Đều là Dương đại lang chăm sóc, mẹ chỉ lên núi hái chút rễ cây bản lam và bồ công anh, sắc hai chén thuốc mang tới mới nhìn thấy mặt một chút!"

Mẫu thân Chu Tử cũng nói không nói thêm được gì, bỗng đột nhiên nhớ là người nọ có để lại một cái nút bạc và một ít bạc vụn, vội nói: "Đúng rồi, lúc hắn tỉnh có đưa cho Đại Lang một cái nút áo bằng bạc, trước khi đi còn có lòng tốt cho chúng ta mười lượng bạc vụn!"

Mẫu thân Chu Tử chạy vào buồng trong, rồi nhanh chóng trở ra, trong tay cầm một cái nút bạc và một ít bạc vụn. Bà đưa mấy thứ này cho Chu Tử xem.

Chu Tử không để ý tới bạc vụn, chỉ cẩn thận giơ cái nút bạc hình trái tim kia lên, lật qua lật lại nhìn kỹ. Đến lúc này, lòng của nàng mới thật sự thả lỏng, rốt cục trái tim và thân thể căng thẳng một tháng qua cũng được buông xuống. Cái nút bạc hình trái tim này là do Chu Tử vẽ ra, rồi nhờ Triệu Hùng cầm theo hình mẫu ra ngoài làm, Chu Tử chỉ dùng một cái, khâu trên hà bao (túi tiền) mà nàng làm cho Triệu Trinh.

Như vậy xem ra, Triệu Trinh đúng thật là được trượng phu hiện tại của mẫu thân – Dương đại lang cứu được. Trong lòng Chu Tử thầm đoán vậy, nhưng trái tim đập thình thịch, sợ là chút hy vọng cuối cùng này tan biến mất. Nàng muốn chờ gặp Triệu Tráng để hỏi cho rõ.

Lúc này Thanh Châu đã chần trứng xong, bưng ra ngoài, mẫu thân Chu Tử vội tiến lên đón lấy, nhường đi nhường lại cuối cùng Chu Tử ăn một chén, Tiểu Thanh ăn một chén, còn một chén khác mẫu thân Chu Tử nhất định nhường cho Thanh Châu ăn.

Thanh Châu vẫn còn từ chối, Chu Tử nói: "Thanh Châu, ngươi ăn đi!"

Chu Tử há to miệng ăn trứng chần, mẫu thân Chu Tử ngồi bên cạnh nàng, vừa nhìn nàng ăn, vừa vuốt tóc, vỗ lưng Chu Tử, nhìn ngắm y phục của Chu Tử.

Chu Tử ăn rất nhanh, vài miếng đã ăn xong quả trứng.

Ánh mắt của nàng ươn ướt, nhưng trên mặt vẫn cười: "Mẫu thân, mẹ không cần lo lắng cho con cùng Chu Bích đâu. Đầu tiên là con bị bán cho Cao thái gia trong huyện, sau đó bị đưa đến phủ Cao Thừa tướng, cuối cùng là đến phủ Nam An vương, mấy năm nay con được ăn rất no, rất ngon, cũng không chịu khổ; còn Chu Bích đầu tiên là bị bán đến nhà Võ Nãi Hiên là quan Thủ bị (phòng thủ) của thành Uyển Châu, sau bị đưa đến phủ Bắc Tĩnh vương, hiện tại đã thoát nô tịch, làm quý thiếp, mọi người đều gọi con bé là Tiểu Chu phu nhân đấy!"

Lúc này mẫu thân Chu Tử mới nhẹ lòng, vuốt ve tóc mai Chu Tử: "Như vậy mẹ cũng yên tâm một chút." Bà ngẩng đầu, nhìn hoàng hôn mênh mông ngoài trời: "Mẹ biết các con cũng sống rất khó khăn, đều do người làm mẹ này quá hèn nhát…" Một giọt nước mắt lăn trên những nét khắc khổ, dọc theo khuôn mặt gầy gò của bà chảy xuống dưới.

Chu Tử cũng có chút chua xót, nàng lấy khăn lau nước mắt cho mẫu thân: "Mẫu thân, con sống tốt lắm, thật đó, Vương gia đối với con tốt lắm!" Chu Tử nhớ tới Bánh Bao Nhỏ bị mình để lại chỗ Quý phi, trái tim quặn đau: "Con còn có con nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, tay chân, mông nhỏ đều núc ních thịt, bộ dạng như cái bánh bao, nhũ danh cũng kêu là Bánh Bao Nhỏ!"

Biết mình có cháu ngoại, mẫu thân Chu Tử đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại ảm đạm: "Danh gia vọng tộc có nhiều quy củ, đứa bé có để cho con nuôi không?"

Chu Tử nở nụ cười: "Vương phi tạm thời chưa vào cửa, trước mắt có thể nuôi giữ bên mình!"

Hai mẹ đều không nói nữa.

Ba mẹ con họ, sinh ra trong nhà bần nông, bộ dạng lại vô cùng xinh đẹp, vì vậy, họ đều không thể làm chủ vận mệnh của mình, bị bán làm nô làm thiếp, chỉ có thể để cho người khác an bài cuộc sống của mình.

Lúc này Tiểu Thanh đã ăn xong. Hắn chồng cái chén không của mình lên cái chén của Chu Tử, sau đó bê hai cái chén, nhìn Thanh Châu, chờ Thanh Châu ăn xong.

Thanh Châu vội nói: "Để tỷ tự làm cho!"

Tiểu Thanh nhìn Thanh Châu cười cười, nhỏ giọng nói: "Tỷ là khách mà, nên để ta làm thì hơn!" Đợi Thanh Châu ăn xong, hắn cầm cái chén không của Thanh Châu, chồng ba cái lại, sau đó bê ra ngoài.

Bậc cửa nhà chính hơi cao, hắn từ từ bước một chân qua trước, sau đó mới bước chân kia qua. Cứ như vậy mà ra khỏi nhà chính, đi tới nhà bếp.

Thanh Châu cũng vội vàng đi theo.

Nhìn đệ đệ như một tiểu đại nhân, cảm xúc của Chu Tử ngổn ngang trăm mối. Nàng lại nhớ tới bảo bối của mình ở Kim Kinh. Mặc kệ tương lai có được nuôi dưỡng con trai ở bên mình hay không, hiện tại việc khẩn yếu trước mắt là tìm được Triệu Trinh, chăm sóc hắn.

Lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, hoàng hôn mờ mịt, màn đêm bắt đầu nặng nề buông xuống nhân gian, cũng giống như tâm tình của Chu Tử lúc này vậy.

Chu Tử nói chuyện với mẫu thân một hồi lâu sau. Trước mắt cuộc sống của mẹ Chu Tử rất yên ổn, bà cũng rất quý trọng cuộc sống yên ổn khó có được này: "Ít ra ở đây, Đại Lang rất tốt với mẹ, ông ấy là người đến từ nơi khác, không có thân thích cũng không dựa vào ai, mẹ cũng không cần phải lo sẽ bị bán lần nữa!" Mẫu thân Chu Tử hiền lành nhìn Chu Tử: "Tam thúc của con đi tòng quân, Độc huyện nơi đó đã không còn là nhà của chúng ta. Mẹ và Tiểu Thanh ở lại đây, tương lai sau này con và Chu Bích… ít nhất các con còn có nhà mẹ đẻ… Tương lai nếu như… vẫn còn có nơi để tìm về nương tựa!"

Lời bà nói rất mơ hồ, nhưng Chu Tử vẫn hiểu được.

Trên người Chu Tử có cả một xấp ngân phiếu lớn, nhưng nàng không đưa cho mẫu thân, mà chỉ để lại số bạc vụn hiện đem trên người. Trước mắt đối với mẫu thân mà nói, ngân phiếu ngược lại là một mối họa.

Mẫu thân Chu Tử không chịu nhận bạc của nàng, Chu Tử cười nói với mẫu thân: "Mẹ, hiện tại thứ con có nhiều nhất là bạc, mẹ cứ yên tâm. Tương lai Tiểu Thanh lớn lên, nếu con còn ở kinh thành, mẹ cứ mang em đến phủ Nam An vương ở Kim Kinh tìm con, nói là tìm Chu phu nhân; còn nếu con ở thành Nhuận Dương tại Nam Cương, mẹ cứ đem em đến Vương phủ ở thành Nhuận Dương của Nam Cương tìm con. Con sẽ mời thầy đến dạy học cho em, để em nó học hành thành tài."

Mẫu thân Chu Tử gật đầu, nghĩ một chút, lại gật gật đầu.

Hai mẹ con ngồi cùng nhau, tâm tình bi thương, lại nói không nên lời.

Lúc Dương đại lang trở về nhà, trời đã tối đen.

Chu Tử nhìn ông ta một hồi, bộ dạng ông ta ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, làn da ngăm đen, ngũ quan đoan chính, ít nói, nhưng lời nói ra đều đã nghĩ kỹ, rất mạch lạc.

Lúc ăn cơm tối, Chu Tử nhìn thấy Dương đại lang rất tự nhiên gắp rau cho Tiểu Thanh và mẫu thân, xới cơm cho Tiểu Thanh, tâm trạng thấp thỏm của Chu Tử lúc này mới thả lỏng. Lần này, rốt cục mẫu thân cũng có được hạnh phúc rồi!

Đến nửa đêm, Triệu Tráng dẫn theo một đội ám vệ chạy đến. Chu Tử không ngủ, vừa nghe thấy bên ngoài có động tĩnh liền vội vàng đứng dậy.

Ngân Linh đang ở bên ngoài nói chuyện với Triệu Tráng.

Vừa thấy Chu Tử, Triệu Tráng lập tức hành lễ nói: "Bẩm báo Chu phu nhân, Vương gia ra lệnh cho thuộc hạ đưa phu nhân qua đó!"

Chu Tử từ biệt cha dượng, mẫu thân và đệ đệ, sau đó ngồi lên xe ngựa, Triệu Tráng cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn người thẳng hướng tây chạy đến đại doanh của Bắc Cương.

Triệu Tráng là người rất trầm mặc, Chu Tử cỏ hỏi hắn cái gì cũng hỏi không ra, vậy dứt khoát không hỏi.

Rạng sáng, nhóm người Chu Tử đã đến đại doanh Bắc Cương. Triệu Tráng không dẫn họ tiến vào đại doanh Bắc Cương, mà vòng qua đại doanh tiếp tục đi về phía trước, đi đến một trấn nhỏ sau lưng đại doanh. Cuối cùng, Triệu Tráng dừng lại trước một cánh cửa lớn sơn đỏ ở cuối đường trong trấn.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, mặc dù Chu Tử cả đêm không ngủ, nhưng tinh thần lại rất kích động, xe vừa dừng lại, nàng liền vén màn xe nhảy xuống.

Triệu Tráng đứng trước cánh cửa lớn sơn đỏ đã bong thành từng mảng cũ nát, bắt chước tiếng chim kêu lên ba lần. Cửa lớn "Cạch" một tiếng mở ra.

Khuôn mặt bình thản như không của Triệu Phúc hiện ra sau cánh cửa.

Chu Tử lập tức chạy đến trước mặt Triệu Phúc, vội vàng hỏi: "Vương gia…"

Triệu Phúc lập tức khom người hành lễ, sau đó nói: "Mời phu nhân đi theo nô tài!"

Triệu Phúc đi lên trước, Chu Tử theo sát phía sau. Cuối cùng, Chu Tử được dẫn đến một gian nhà ngói đỏ tường đá xanh.

Chu Tử đứng trước cửa, hít một hơi thật sâu. Nàng không tham lam cầu mong có thể tìm thấy Triệu Trinh vui vẻ khỏe mạnh, chỉ hy vọng Triệu Trinh bị thương nhẹ đi một chút.

Trong ngôi nhà ngói tường xanh, Triệu Trinh đang nằm trên giường gạch, nặng nề ngủ thiếp đi. Hắn lại mơ thấy cái đêm bị đánh lén kia.

Lúc mũi tên kia bay nhanh tới, bị số đồng tiền vàng mà Chu Tử may tại trước ngực cản lại, làm chệch mũi tên, bắn trúng sườn phải của hắn, trong nháy mắt, Triệu Trinh cảm giác như nghe được tiếng xương nứt ra. Áo bào tím và trung y hắn mặc trên người bị mũi tên găm chặt trên người, trong nháy mắt đã bị máu tươi thấm ướt. Ngay sau đó, trời đất quay cuồng, hắn rơi vào dòng nước sông lạnh như băng.

Triệu Trinh cố gắng giãy dụa, nhưng nước sông chảy xiết, từng cơn sóng đánh thẳng vào, đổ ập xuống đẩy hắn vào thế giới vô tri vô giác. Khi hắn tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng chất đầy lương thực và củi đốt. Triệu Trinh thử cử động một chút, phát hiện chỉ có cánh tay và chân có thể nhúc nhích được một chút, ngực tê buốt, không có phản ứng, cũng không thấy đau đớn. Hắn cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, lại phát hiện trong cổ họng mình như lửa đốt.

Khí trời đầu xuân, Bắc Cương rất lạnh, Triệu Trinh cảm giác thân thể rét run, lạnh đến nỗi hai hàm răng đánh vào nhau, nhưng mặc dù thân thể rét lạnh, nhưng trong người lại nóng như lửa, trong lồng ngực như đang đốt lửa, ngọn lửa nhỏ này theo từng nhịp thở của hắn mà dâng lên trong lồng ngực, thiêu đốt cổ họng hắn, như bị nướng chín không còn cảm giác, môi cũng như bị nướng cháy, mấp máy một chút cũng thấy đau.

Trong cơn nóng lạnh lẫn lộn, Triệu Trinh cảm thấy tử thần đang tới gần. Mười bốn tuổi, Triệu Trinh đã bắt đầu kiếp sống chinh chiến trên lưng ngựa. Năm năm nam chinh bắc chiến, vô số lần hắn đối diện với cái chết, nhưng lần nào hắn cũng đều dựa vào thân thể cường tráng và ý chí kiên cường mà chịu đựng vượt qua.

Lần này, chỉ cần mình đã tỉnh lại, Triệu Trinh sẽ không cam chịu chết. Cho dù trong hoàn cảnh hiện tại, trong lòng hắn vẫn nghĩ đến sống sót trước tiên.

Chết? Vì sao ta phải chết? Mẫu thân vẫn còn ở trong cung, ta chết rồi, cái chờ đợi bà sẽ là tuổi già thê lương và sự khi dễ vô tận; nữ nhân của ta còn đang mang đứa con sắp chào đời, nàng vẫn chỉ là thiếp thất, con của nàng sinh ra sẽ bị xem là thứ xuất, nàng và đứa bé làm sao có thể sống tốt đây?

Cho nên, ta không thể chết được.

Khi thấy một người đàn ông trung niên thoạt nhìn chất phát, trầm tĩnh bưng một cái bát vào, Triệu Trinh yên lặng không nói gì, chỉ mở mắt.

Người đàn ông trung niên nọ thở dài nói: "Rốt cục người cũng tỉnh rồi! Aizz, nơi này thiếu thầy thiếu thuốc, phải làm sao đây a!"

Triệu Trinh nghe thấy rõ ràng, người đàn ông này nói giọng địa phương Bắc Cương của nước Đại Kim. Nhưng Triệu Trinh vẫn không dám hoàn toàn tin tưởng.

Người đàn ông nọ đỡ hắn lên uống một chén nước, lại đỡ hắn nằm xuống, rồi nói: "Trước tiên cứ nghỉ ngơi một lát đi, vợ ta đã lên núi hái cây bồ công anh và rễ bản lam (*) rồi, ráng uống vào, nói không chừng sẽ tốt hơn một chút!"

(* rễ bản lam: một vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh; bồ công anh ở đây là loại bồ công anh của Trung Quốc, hoa màu vàng, lá cây có thể dùng như một loại rau dinh dưỡng và có thể làm thuốc như lọc máu, giải nhiệt.)

Triệu Trinh không gửi gắm hy vọng vào công hiệu của rễ bản lam và bồ công anh gì đó không biết có hữu dụng hay không. Sau khi người đàn ông trung niên đi ra ngoài, hắn cố gắng cử động cánh tay, tháo hà bao mà Chu Tử làm cho hắn treo bên thắt lưng xuống — hắn nhớ rõ Chu Tử còn khâu một cái nút thắt bằng bạc cực kỳ buồn cười ở mặt trên. Triệu Trinh dùng răng nanh cắn cái nút bạc ra, rồi giấu nó ở dưới người.

Sau khi người đàn ông trung niên đi vào lần nữa, Triệu Trinh cố gắng giả giọng, lừa gạt ông ta, nói: "Bạc trên người ta… toàn bộ bị cướp đi… Nhưng nhà ta ở Kim Kinh… có chút tài sản… Ngươi có thể giúp ta… báo tin… họ nhất định sẽ hậu tạ ngươi…" Lúc đó Triệu Trinh mới lấy cái nút bạc kia ra.

Người đàn ông trung niên nhận lấy cái nút bạc, Triệu Trinh thấy trong mắt hắn vui mừng, liền cố gắng lấy ra khẩu pháo nhỏ dùng để báo tin đã sớm chuẩn bị trong hà bao: "Chỉ cần đốt cái này ở trước cửa nhà, tự nhiên sẽ có người đến đón ta!"

Người đàn ông trung niên nọ cảm thấy đúng là ở hiền gặp lành (*), hắn đã làm nhiều việc tốt như vậy, đây là lần đầu tiên được báo đáp: chỉ cần đốt một khẩu pháo nhỏ, là có thể nhận được một vật bằng bạc đẹp như vậy, bạc này thật sự là dễ kiếm a!

(* nguyên văn: hảo nhân hữu hảo báo: làm người tốt tất nhận kết quả tốt, MTY đổi lại thành tục ngữ VN cho dễ hiểu)

Hắn cầm cái nút bạc đi thương lượng với vợ. Vợ hắn dĩ nhiên là tán thành: "Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp Phù Đồ, chỉ tiện tay mà thôi sao lại không giúp người ta đi? Đi thôi!"

Sau khi Triệu Trinh được hai vợ chồng ân nhân đỡ dậy giúp hắn uống hai chén thuốc sắc rễ bản lam và bồ công anh, thì Triệu Tráng và Triệu Phúc đang lùng sục tìm kiếm gần đó đã tìm tới.

Mặc dù đã đi dạo một vòng qua Quỷ môn quan, nhưng Triệu Trinh vẫn suy nghĩ âm mưu quỷ kế. Hắn luôn có cảm giác sự cố lần này là có người lợi dụng. Cho nên, Triệu Trinh sợ rằng hai vợ chồng này đem chuyện mình bị thương nặng tiết lộ ra ngoài.

Hắn lưỡng lự rất râu giữa hai lựa chọn khó khăn: giết người diệt khẩu hay cảm tạ ân nhân, cuối cùng Triệu Trinh quyết định tích chút đức cho đứa con sắp chào đời hoặc là đã chào đời của mình, không giết người diệt khẩu.

Trước khi đi, Triệu Trinh bảo Triệu Tráng tặng cho ân nhân mười lượng bạc trắng — hắn sợ cho nhiều hơn, hai vợ chồng nghèo này bỗng nhiên giàu lên, sẽ không nhịn được mà tiết lộ mọi chuyện ra ngoài.

Triệu Trinh được Triệu Tráng và Triệu Phúc đưa đến trấn Từ Thủy ở phía sau đại doanh ở Bắc Cương — vị mưu sĩ Tưởng Đức Hằng mà hắn giao ở lại trấn giữ biên giới mới (ở đầm lầy Khám Trạch) không quen ở trong doanh trại, nên mua một căn nhà trong trấn, đã dọn dẹp ngăn nắp, hiện tại đang bỏ trống.

Hầu đại phu và Hứa đại phu nhanh chân chạy tới, tiến hành mổ thịt rút mũi tên cho Triệu Trinh — trên mũi tên quả nhiên là có độc! Dù Hầu đại phu và Hứa đại phu y thuật cao minh, nhưng Triệu Trinh vẫn phải chịu không ít đau khổ, đến hôm nay, còn đang nằm liệt trên giường.

Sau khi hắn biết Chu Tử vì muốn tìm kiếm mình mà đến Bắc Cương, quả thực tức muốn sùi bọt mép — nữ nhân phá của này, không sợ nguy hiểm sao? Không lo cho đứa bé trong bụng sao? Muốn cho ta tuyệt hậu sao? Muốn khiến ta tức chết sao?

Đương nhiên, hắn không nhúc nhích được, chỉ có thể nằm ở trên giường, cho nên đành phải tạm thời nuốt cơn giận này xuống, chờ Chu Tử đến đây, trừng trị nàng thật đích đáng, cho nàng biết khí thế của người làm chồng là như nào.

68. Quyển 4 – Chương 68

Chương 68: Gặp lại nhau, ngỡ như trong mộng

Chu Tử đứng ở cửa phòng, nghĩ đến Triệu Trinh đang ở bên trong, nhất thời có chút gần bên mà sợ hãi, nhưng lại không nhấc chân nổi. Nàng ngước nhìn hai câu đối Tết còn treo trước cửa, hít một hơi thật sâu.

Triệu Phúc đứng bên cạnh, nhìn Chu Tử phu nhân mỹ mạo đứng trước cửa, trừng mắt nhìn chằm chằm, cắn răng nghiến lợi nghĩ ngợi gì đó, lại không chịu đẩy cửa đi vào, nhìn có chút buồn cười. Trong kinh thành, lúc Quý phi nương nương trong cung biết được chuyện là: Vương gia khi được đưa trở về đã dặn dò bọn họ là đem chuyện này gạt bà, thì lúc này bà nổi giận, lập tức ra lệnh: "Ai dám tiết lộ chuyện Chu phu nhân đã sinh cho Vương gia biết, nghiêm trị không tha!"

Cho nên, mặc dù bọn họ là những người thân tín bên người Triệu Trinh đều biết Chu phu nhân đã sinh hạ tiểu công tử, nhưng không một ai nhắc tới ở trước mặt Vương gia. Mọi người chỉ biết là, khi thấy chỉ có mình Vương gia là chẳng hay biết gì, cảm giác đó thật sự rất tuyệt!

Lúc này Triệu Trinh cũng đã sớm tỉnh.

Kể từ khi phái Triệu Tráng đi đón Chu Tử, hắn vốn không ngủ — dù sao hắn cũng không nhúc nhích được, ban ngày ngủ đủ rồi, ban đêm tự nhiên không buồn ngủ. Triệu Trinh đang suy nghĩ chuyện quốc gia đại sự. Đương nhiên, biểu tình của hắn lúc này có thể gọi là "trăm điều suy nghĩ", nhưng nếu để Chu Tử nhìn thấy, lại oán thầm hắn đang dự kiến âm mưu quỷ kế thì có!

Triệu Trinh biết hiện tại Thái tử đang giằng co với Bắc Tĩnh vương, hắn không định "trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi", nhưng hắn muốn bắt chước theo thanh quan nhân(*) xinh đẹp nhất trong mấy phường ca múa – chờ hai bên ra giá, ai ra giá cao nhất, hắn liền ủng hộ người đó.

(* thanh quan nhân: tên gọi những kỹ nữ bán nghệ không bán thân.)

Hắn đã phái đi ba nhóm người ngựa đến Kim Kinh, một nhóm đến gặp người nắm vị trí trưởng tôn – Đông cung Thái tử, một nhóm đi gặp người cầm di chiếu – Bắc Tĩnh vương, một nhóm khác đến gặp ông ngoại của hắn – Cao Thừa tướng.

Hiện nay, việc Triệu Trinh cần phải làm là trông coi đại quân của hắn, chờ đợi trái cây chín muồi rồi nhẹ nhàng hái là được.

Triệu Trinh càng nghĩ càng đắc ý, nhưng lại nghĩ đến kết quả điều tra về sự cố không may lần này của mình: không ngờ lại là do lính mới Hiệu úy Tôn Triết, bị một ả đàn bà Ô Thổ quốc mê hoặc, đem ả ta giả trang thành nam nhân mang vào doanh trại Bắc Cương, ai ngờ ả ta lại là thích khách!

Phải trừng phạt Tôn Triết như thế nào đây? Vì nữ nhân mà gây họa, hay cũng nên dùng nữ nhân trừng phạt hắn! Triệu Trinh yên lặng suy nghĩ nên trừng phạt hắn thế nào mới ác độc, mới giải hận.

Chu Tử chuẩn bị tâm lý một hồi lâu, cuối cùng cắn răng một cái đẩy cửa ra — mặc kệ là thế nào, cho dù Triệu Trinh tàn tật, nàng cũng sẽ hầu hạ hắn cả đời!

Sải bước vào nhà chính, lại quẹo vào buồng trong. Triệu Trinh nằm trên giường và Chu Tử… bốn mắt nhìn nhau.

Triệu Trinh chăm chú nhìn Chu Tử, dường như Chu Tử gầy đi không ít, sắc mặt tái nhợt, đôi môi cũng bị cắn nát.

Hắn quan sát Chu Tử từ trên xuống dưới. Tiếp theo phát hiện mặc dù khuôn mặt Chu Tử gầy đi, nhưng bộ ngực dường như lại đầy đặn lên không ít. Ánh mắt tiếp tục dời xuống, Triệu Trinh hốt hoảng: Cái bụng to đâu? Đứa nhỏ đâu? Chẳng lẽ sinh ở trên đường? Chẳng lẽ…

Chu Tử bước vài bước về phía trước, thoáng cái đã đứng trước giường, trơ mắt nhìn Triệu Trinh.

Năm ngoái lúc Triệu Trinh đi, mặt bị phơi nắng đen thui, hiện tại có trắng nhưng là trắng nhợt xanh xao, bởi vì lông mày và lông mi vẫn dày đen như trước, càng nổi bật vẻ trắng nõn có chút không khỏe mạnh. Mặt Triệu Trinh cũng gầy đi, vẻ vạm vỡ đã biến mất không còn — hắn trăm phần trăm hóa thành mỹ nhân bị bệnh!

Chu Tử vô cùng đau lòng, nước mắt không kiềm được mà "bộp bộp" rơi xuống, môi của nàng run run, cuối cùng thốt ra: "Chàng…" nhưng nghẹn ngào không thốt nên lời.

Triệu Trinh cau mày nhìn Chu Tử, hắn vừa nhìn thấy đôi mắt to sâu thẳm ầng ậng nước của Chu Tử, khí thế Bá Vương mới nổi lên tựa như một quả khí cầu, bị kim đâm một lỗ nhỏ, "xì xì xì" tràn hết khí ra ngoài, lập tức liền teo tóp.

Hắn âm thầm thở dài, vươn tay ra: "Đến đây!"

Chu Tử chạy đến bên giường, quỳ gối tựa lên giường, thật cẩn thận kéo tấm chăn mỏng đắp trên người Triệu Trinh nhấc lên.

Sau khi Triệu Trinh nói một câu: "Không sao đâu, đừng lo lắng!", liền lập tức truy hỏi: "Đứa bé đâu?"

Chu Tử không để ý tới hắn. Nàng xốc chăn lên, thấy Triệu Trinh chỉ mặc tiết khố nằm trong ổ chăn, trên người quấn đầy băng vải, trên băng vải còn thấm vài vết máu đã khô. Nàng cực kỳ đau lòng, vươn tay nhẹ vuốt, nước mắt lại lộp bộp rơi xuống.

Thấy Chu Tử vậy, trái tim lạnh lùng cứng rắn của Triệu Trinh không tự chủ được mà mềm đi. Hắn vốn thấy mình bị thương không có gì nghiêm trọng, nhưng nhìn Chu Tử có biểu tình như vậy, trong lòng lại cảm thấy áy náy, cảm thấy mình không nên bất cẩn như vậy, hại Chu Tử lo lắng.

Triệu Trinh để mặc cho Chu Tử vuốt ve kiểm tra, tiếp tục truy vấn: "Đứa bé đâu? Nàng mau nói a!"

Chu Tử vừa kiểm tra hết thảy xong, xác định Triệu Trinh chỉ bị thương trên ngực, lúc này mới thoáng thả lỏng một chút. Nàng quỳ gối trên giường, nhẹ nhàng kéo tấm chăn mỏng lên, thật cẩn thận đắp lên người Triệu Trinh, rồi mới nói: "Con đã sớm ra đời rồi, là một bé trai, sinh ngày hai mươi tháng ba, giờ Tý, rất béo, lúc sinh ra nặng bảy cân tám lạng!"

Triệu Trinh đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng tính toán một chút, ngày hai mươi tháng ba giờ Tý, không phải là ngày mình bị thương xém chết sao? Đứa bé này, nên nói là có tâm linh tương thông với cha hay nên nói là kẻ địch của cha hắn a, lại canh đúng giờ lão cha bị thương mà ra đời, đây là muốn chế giễu hắn sao?

Sau đó, trong lòng Triệu Trinh giống như bị ngâm vào chậu nước vừa chua vừa ngọt, sống mũi có chút xót, mắt lại ươn ướt.

"Chu Tử, lại đây!" Triệu Trinh kéo Chu Tử đến nằm nghiêng bên cạnh mình.

Hai người cùng gối đầu lên một cái gối lớn, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, cứ như vậy mà ngây ngốc nhìn nhau.

Chu Tử vươn tay sờ sờ mặt Triệu Trinh, cảm thấy thật đã mềm rất nhiều, cũng mịn nữa, sờ rồi lại sờ, cuối cùng rầu rĩ nói: "Nhất định là gần đây chàng ăn uống không đầy đủ, để gầy đến như vậy! Vốn đã gầy rồi, gầy nữa thì làm sao mà nhìn được?"

Triệu Trinh không cảm tính như nàng, sau khi biết được con trai đã ra đời, dư vị hạnh phúc vẫn còn đọng lại, lúc này hắn vô cùng sung sướng — xem nhẹ đau đớn mơ hồ từ trong ngực truyền đến.

Triệu Trinh nằm nghiêng người, từ lúc Chu Tử nằm xuống đối mặt với hắn, tay trái của hắn tự động có ý thức, tự vươn đến bộ ngực của Chu Tử, vừa sờ vừa nắn. Bóp nhẹ vài cái, Triệu Trinh thực nghi hoặc, liền hỏi rõ: "Sao chỗ này lại cứng như vậy?"

Hắn vừa hỏi, Chu Tử lúc này mới nhớ ngực lại căng sữa, mỗi đêm nàng thường nặn sữa một lần, nhưng vì lo lắng cho Triệu Trinh, sốt ruột chạy tới, đêm qua lại quên mất chuyện này, bây giờ ngực đang căng lên rất khó chịu!

Nhìn vẻ mặt ham học hỏi của Triệu Trinh, Chu Tử xấu hổ, kéo tay Triệu Trinh ra, nói: "Bị căng sữa!"

Vẻ mặt của Triệu Trinh biểu tình như "không thể tin nổi". Hắn không nghĩ là Chu Tử tự cho con bú.

Một lát sau, Chu Tử nghe giọng Triệu Trinh hưng phấn: "Căng khó chịu lắm sao?"

"Có hơi đau."

"Để ta giúp nàng đi!" Giọng Triệu Trinh ngoại trừ hưng phấn, còn thêm chút chờ mong.

Chu Tử quýnh lên: Vương gia của ta à, chàng đang bị thương đấy, nghĩ cái gì đâu không!

Về phương diện "nghĩ là làm liền" của mình, cho tới bây giờ Triệu Trinh luôn dũng cảm tiến tới bám riết không tha, mặc dù thân mình hắn không thể cử động, miệng không thích nói, nhưng đầu có thể nghĩ, tay có thể động.

Không bao lâu sau, Chu Tử liền bị khuất phục, nhích mình lên, đem đỉnh quả đào lớn hướng tới miệng Triệu Trinh.

Triệu Trinh lấy tay cầm lấy, hút rồi lại hút, cảm thấy hương vị trong ngọt, quan trọng nhất là — trò này chơi rất vui, quả thực là kiếp sống dưỡng bệnh buồn tẻ của hắn hiếm khi nào có được điều hòa a!

Sau khi hút hết một bên, Triệu Trinh cực kỳ hưng phấn, mắt phượng sáng lấp lánh nhìn Chu Tử: "Chu Tử, còn bên kia!"

Chu Tử bị hắn hút có cảm giác là lạ.

Nói đến thật sự rất kỳ quái, lúc cho Bánh Bao Nhỏ bú sữa, lòng Chu Tử tràn đầy tình cảm yêu thương của người mẹ, làm sao mà Triệu Trinh vừa hút, bắt đầu từ đỉnh ngực, cảm giác tê tê dại dại lan ra toàn thân, giống như một dòng điện lan truyền khắp toàn thân, khiến cho thân thể nàng run rẩy.

Triệu Trinh hút hai quả đào cứng rắn thành mềm nhũn, rất có cảm giác thành tựu, cảm thấy ngay cả bữa sáng mình cũng không cần ăn, chỉ có điều phía dưới lại cứng rắn khó chịu, như muốn thiêu đốt, nghẹn chết người!

Hắn kéo tay Chu Tử đặt giữa hai chân mình, đôi mắt phượng xinh đẹp lóe lên tia sáng quỷ quyệt khó phân biệt, nhìn chằm chằm Chu Tử.

Quay lại Mục lục

69. Quyển 4 – Chương 69

Chương 69: Chăm người ốm, đôi lòng hòa hợp

Ban đầu Chu Tử còn chưa kịp phản ứng, đợi đến khi tay đụng phải vật cứng rắn dựng thẳng của Triệu Trinh, nhất thời có chút dở khóc dở cười, ngắt lên trên một cái, sau đó nhanh chóng buông tay, nghiêng mắt lườm Triệu Trinh khinh bỉ: "Chàng, còn cử động nổi sao?"

Đôi mắt phượng của Triệu Trinh lóe sáng lấp lánh, ánh mắt trông mong nhìn Chu Tử: "Nàng giúp ta đi!"

Miệng vừa nói thế, đầu óc của hắn đã nhanh chóng tính toán, cuối cùng rất nhanh đã tính ra, vội vàng lên án: "Từ đêm cuối cùng hai ta ở cùng nhau, ngày hai mươi lăm tháng mười năm ngoái, cho tới bây giờ, ta đã nhịn sáu tháng lẻ mười ngày!" Hắn lý lẽ hùng hồn nhìn chằm chằm Chu Tử, oán khí đầy bụng như muốn bốc lên ngùn ngụt.

Chu Tử trợn mắt há mồm nhìn hắn: Ngay cả ngày giờ cũng nhớ chính xác như vậy? Chàng là não người máy hay là tinh trùng lên não đây? Nàng cũng không muốn tốn chất xám đi tính toán mấy thứ này.

Chu Tử đứng dậy, thật cẩn thận giúp Triệu Trinh nằm ngửa ra, sau đó ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh. Nàng vén tấm chăn mỏng lên, cởi bỏ đai lưng tiết khố của Triệu Trinh, nhẹ nhàng cởi bỏ tiết khố của hắn, đem cái vật hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đã sớm dựng đứng như cột cờ kia giải phóng ra.

Triệu Trinh cõi lòng đầy kỳ vọng trông mong nhìn Chu Tử, hắn cảm giác bàn tay Chu Tử mềm mại mịn màng, sờ mình thật thoải mái.

Trước tiên Chu Tử nhấn tiểu huynh đệ của Triệu Trinh về hướng bụng hắn, sau đó nhẹ buông tay, vị tiểu huynh đệ kia lại quật cường bật lại.

Chu Tử biết hắn đã kiềm nén hết mức rồi, trong lòng hơi buồn cười, mím môi cười nửa ngày, mới nói: "Thiếp đi lấy chút nước, tẩy rửa cho chàng trước đã!"

"Ừ!" Triệu Trinh rất biết điều trừng mở hai mắt — hắn nằm ngửa trên giường, thật sự là không còn cách nào khác đành vội vàng liên tục gật đầu a!

Sau khi xong chuyện, mặt Chu Tử đỏ bừng, Triệu Trinh quỷ kế đã thành, nàng nằm cạnh hắn một lát, nhỏ giọng lầu bầu: "Đợi lát nữa, thiếp không còn mặt mũi đi ra gặp người khác rồi!"

Triệu Trinh toàn thân sảng khoái, cảm thấy thỏa mãn cười tủm tỉm không nói gì. Một lát sau, hắn chậm chạp nói: "Nàng đã đến đây rồi, thì cứ ở đây cùng ta đi, sau đó hai ta cùng hồi kinh, dù sao con đã có mẫu phi trông nom, ta và nàng cũng yên tâm…" Hắn vừa mới nói mấy câu, quay đầu nhìn Chu Tử, thấy nàng đã dựa sát vào hắn ngủ thiếp đi rồi.

Triệu Trinh nhìn quầng thâm dưới mí mắt Chu Tử, cực kỳ thương tiếc, nghiêng mặt khẽ hôn lên mí mắt Chu Tử một cái, cũng kề sát vào da thịt Chu Tử thơm tho mềm mại, không lâu sau cũng rơi vào mộng đẹp.

Lúc hai người tỉnh lại, mặt trời đã lên rất cao, nơi Triệu Trinh ở là phòng ngủ chính của chính viện. Phòng ngủ hướng nam, ánh mặt trời xuyên lớp giấy dán trên cửa sổ, chiếu rọi vào trong phòng ngủ sáng trưng.

Sau khi ngủ vài canh giờ, tinh thần Chu Tử đã hoàn toàn khôi phục, nàng rời giường trước, rửa mặt chải đầu xong liền đi gặp Hầu đại phu và Hứa đại phu.

Hỏi rõ ràng Triệu Trinh cần kiêng ăn những cái gì, Chu Tử dẫn Thanh Châu Thanh Thủy vào phòng bếp, bắt đầu bận rộn. Ngân Linh sức mạnh hơn người, ở trong phòng bếp không thể giúp được gì, đành phải ở trong sân chẻ củi.

Thanh Châu Thanh Thủy luôn thấy Chu phu nhân bình thường tựa như thần tiên, nay được chứng kiến nàng đích thân vào bếp, rất là kinh ngạc, họ vốn đã chuẩn bị tinh thần một khi phu nhân thất bại thì họ liền ra tay, không ngờ là Chu phu nhân vào phòng bếp lại có thể thành thạo như thế, cẩn thận cọ rửa nồi hai lần, rồi mới múc hai gáo nước đổ vào.

Thanh Thủy châm lửa, bắt đầu nhóm bếp, lúc đó Chu Tử đã vo gạo xong, vốc gạo cho vào nồi, đảo vài cái, liền nhắc nhở Thanh Thủy chỉnh lửa trong lò đừng quá lớn. Đợi khi cháo loãng đã nấu xong, Chu Tử cũng đã nấu xong món củ cải xắt sợi xào thịt.

Nàng rửa ráy qua loa, sau đó vào phòng ngủ chỉ huy Triệu Phúc, Triệu Tráng kê chiếc ghế dựa ra ngoài cửa sổ phòng ngủ, sau đó trải nệm êm lên ghế, cảm thấy còn chưa đủ mềm, lại xếp thêm một cái chăn mỏng, đặt lên mặt trong cùng của ghế. Trước ghế kê một cái bàn nhỏ.

Xong xuôi đâu vào đấy, trước tiên Chu Tử bảo Ngân Linh cùng Thanh Thủy và Thanh Châu dọn cháo và đồ ăn lên cái bàn nhỏ, sau đó liền vào phòng ngủ, kêu Triệu Phúc đỡ Triệu Trinh ra, đặt lên ghế dựa nàng đã bố trí bên ngoài.

Từ lúc sau khi Chu Tử rời giường liền bắt đầu bận rộn, Triệu Trinh cũng không thèm vận dụng đầu óc suy nghĩ nữa, từ thân đến tâm hoàn toàn biến thành một đứa trẻ lớn xác, mặc cho Chu Tử loay hoay làm gì thì làm.

Khi ngụm cháo loãng đầu tiên được Chu Tử đút vào miệng, Triệu Trinh ngồi thoải mái trên ghế mềm phơi nắng, hắn cảm thấy hài lòng thoải mái chưa từng có — Chu Tử hầu hạ mình, so với đám nhóc mạnh mẽ như bọn Triệu Phúc vạn lần cũng không bằng a, quả thật sướng muốn chết!

Lúc này thời tiết ở Trung nguyên đã là đầu mùa hè, nhưng ở Bắc Cương mùa xuân tới quá muộn, chậm đến thì chậm đi, cho nên sắc xuân vẫn dồi dào, dưới ánh mặt trời ấm áp của cuối xuân, được người âu yếm tự tay nấu ăn ình còn kiên nhẫn đút mình ăn, trên đời còn có cái gì hạnh phúc hơn sao?

Ăn xong bữa sáng muộn, Triệu Trinh nằm ở trên ghế đệm, nghĩ cái gì liền nói ra; Chu Tử ngồi trên ghế dài kê sát bên, tựa vào bàn nhỏ viết thư cho Quý phi nương nương. Chu Tử viết xong, đưa cho Triệu Trinh xem.

Triệu Trinh đọc rất nhanh, nhìn qua một lượt, rồi nhíu mày nói: "Bánh Bao Nhỏ? Bánh Bao Nhỏ nào?"

Chu Tử đảo đảo đôi mắt to, vừa lén nhìn vẻ mặt hắn, vừa tìm từ thích hợp: "Bánh Bao Nhỏ à, không phải là con trai chúng ta sao…" Nàng liếc trộm Triệu Trinh, thấy hàng lông mày thanh tú của hắn nhíu chặt, là bộ dáng rất không cao hứng, trong lòng liền bắt đầu bồn chồn.

"Tiểu Thế tử khỏe mạnh vì sao gọi là Bánh Bao Nhỏ?" mặc dù bệnh yếu, nhưng thanh âm của Triệu Trinh vẫn nghiêm khắc như trước.

Chu Tử không dám nhìn hắn, nói lí nha lí nhí: "Con trai chỗ nào cũng mập mạp béo ú, không phải giống một cái Bánh Bao Nhỏ sao…" Nàng không biện hộ được, có chút thẹn quá thành giận, vì thế trong cái khó ló cái khôn, nhớ tới thủ đoạn của Triệu Trinh — trả đũa!

Chu Tử hạ quyết tâm, khuyến khích bản thân cố lên, sau đó ngồi thẳng lưng, giận dữ nhìn Triệu Trinh, thoáng lên giọng: "Còn không phải vì lúc ấy không có chàng ở bên sao, nếu lúc đó chàng có trong kinh, đã để cho chàng đặt tên rồi, ai bảo tự chàng không biết cẩn thận, để cho kẻ địch lợi dụng cơ hội đánh lén mà bị thương! Nếu như chàng biết cẩn thận một chút, an toàn trở lại kinh thành, thì con cũng sẽ không gọi là Bánh Bao Nhỏ!"

Triệu Trinh bị Chu Tử oán trách đâm ra luẩn quẩn bối rối: Được lắm, lại còn oán trách cả ta! Đầu óc hắn xoay chuyển rất nhanh, lập tức hiểu ra, trừng mắt phượng: "Thế nào, đặt cho con một cái nhũ danh như vậy, tương lai thế nào cũng bị người ta cười chê, xem còn khiếu nại với ta không? Gan cũng lớn rồi nhỉ? Vào phòng úp mặt vào tường!"

Chu Tử đứng dậy, hừ một tiếng, dậm chân một cái, thật sự về phòng nhìn vách tường.

Triệu Trinh dùng vũ lực trấn áp Chu Tử phản kháng, lại không nhấm nháp được thắng lợi vui sướng, nhàm chán nằm phơi nắng được một chút, cảm thấy buồn chán không có ai nói chuyện.

"Chu Tử, mẫu phi đã đặt tên chính thức cho con chưa?"

Trả lời của hắn là một tiếng "Hừ" của Chu Tử ở buồng trong phát ra từ cửa sổ.

Triệu Trinh cảm thấy có chút buồn cười: hơn nửa năm không gặp, tính tình nóng nảy của Chu Tử lớn lên thấy rõ a!

Hắn cười cười, sau đó nghiêng mặt nói với cái cửa sổ: "Đi ra đi, còn chưa có viết xong thư đó!"

Cách cánh cửa sổ, Chu Tử le lưỡi với hắn, miệng nói: "Vâng!"

Chu Tử thấy giọng hắn như nhận thua, lúc này mới chịu đi ra, lại cầm cây bút lên, chấm mực, bắt đầu viết thư.

Viết thư xong, dán kín lại, để cho an toàn, Chu Tử lại đưa lá thư cho Triệu Trinh xem qua một chút, rồi mới giao cho Triệu Phúc, bảo Triệu Phúc phái người gởi vào kinh, nhân tiện mang theo ít lễ vật mà Triệu Trinh chuẩn bị cho Quý phi nương nương.

Lúc này, dưới sự chỉ đạo của Triệu Tráng, Ngân Linh đã sắc xong thuốc của Triệu Trinh, thật cẩn thận rót thuốc ra chén, bưng tới đây.

Chu Tử bảo Ngân Linh đặt chén thuốc lên cái bàn nhỏ, lấy tay sờ sờ vành chén, thấy còn rất nóng, liền ngồi trên ghế nhỏ thổi thổi chén thuốc. Thổi một hồi, nàng thấy đã vừa uống, liền nếm thử một ngụm.

Ai ngờ thuốc này tuy rằng không nóng lắm, nhưng lại đắng vô cùng, khiến Chu Tử xém chút nữa là phun ra. Nàng thật cẩn thận từ từ đặt chén thuốc xuống bàn, sau đó quay đầu cười sáng lạn với Triệu Trinh: "Không đắng chút nào, thật đó!"

Vẻ mặt Triệu Trinh nhìn nàng như đang nhìn đứa ngốc, rất buồn bực: "Đây là lần đầu tiên ta uống thuốc này sao? Ngốc!"

Chu Tử quỷ kế bị vạch trần, thành thành thật thật bưng chén thuốc lên đưa cho Triệu Trinh: "Rất đắng đó, uống đi!"

Triệu Trinh nhận lấy bát thuốc, uống một hơi cạn sạch.

Buổi trưa, Chu Tử hỏi ý kiến hai vị thầy thuốc, rồi sau đó chuẩn bị phần ăn cao cấp cho Triệu Trinh: gói sủi cảo.

Chu Tử ngồi ở trong sân, hai tay thoăn thoắt gói sủi cảo, Triệu Trinh nằm bên cạnh xem. Hắn không ngờ Chu Tử còn có bản lĩnh này, xem đến ngây người. Rốt cục Chu Tử cũng có chỗ phát huy, đắc ý nói: "Kỳ thật, thiếp mà có xa chàng thì cũng có thể sống rất thoải mái, cùng lắm thì ở trong một cái hẻm nhỏ, mở một tiệm bán sủi cảo!"

Triệu Trinh không nói gì, nhìn nàng cười.

Chu Tử nhìn hàm răng trắng của Triệu Trinh dưới ánh mặt trời lóe sáng lấp lánh, cảm giác đây mới đúng là "nụ cười ác độc" trong truyền thuyết, nàng đảo mắt một cái, nhìn Triệu Trinh, cười nịnh nọt: "Thiếp mới không rời xa Vương gia đâu, mỗi buổi tối thiếp sẽ gói sủi cảo, hoành thánh cho chàng, gói đến khi chàng ăn đến buồn nôn mới thôi!"

Triệu Trinh không để ý tới nàng, nhắm mắt dưỡng thần.

Chu Tử gói sủi cảo xong, quay đầu nhìn lại Triệu Trinh, phát hiện hắn đã nằm trên ghế ngủ thiếp đi, buổi trưa ánh sáng mặt trời gay gắt chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn, bởi vì quá trắng nõn, dường như có thể thấy được mạch máu trên mặt hắn, lông mi thật dài giống như mi giả, khẽ run heo hơi thở nặng nề của hắn, khiến người ta có cảm giác vô cùng yếu đuối mỏng manh.

Chu Tử ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng cảm giác được lấp đầy.

Nàng bảo Thanh Thủy bưng mâm sủi cảo mình đã gói xong đi, dặn nàng ta chờ Vương gia tỉnh giấc sẽ bỏ bánh vào nồi nấu chín.

Chu Tử rửa tay, vào trong phòng cầm cái chăn mỏng ra, đắp lên người Triệu Trinh. Sau đó kéo chiếc ghế nhỏ đến gần ghế dựa Triệu Trinh đang nằm, ngồi dựa vào hắn.

Ánh mắt trời dần dần chếch đi, Triệu Trinh vẫn còn ngủ say. Thân thể hắn chưa tan hết chất độc, vẫn còn cực kỳ suy yếu. Nhưng vì không muốn Chu Tử lo lắng, hắn mới miễn cưỡng nói chuyện với nàng, lúc này đã thật sự mệt mỏi, cầm cự không nổi liền ngủ thiếp đi.

Chu Tử nhìn hắn đang say ngủ.

Lúc không ở bên cạnh Triệu Trinh, Chu Tử thường nhìn ngắm Bánh Bao Nhỏ cho đỡ nhớ, bởi vì Quý phi nương nương thường nói bộ dạng Bánh Bao Nhỏ thật sự rất giống Triệu Trinh khi còn bé, nhìn Bánh Bao Nhỏ, nàng có thể tưởng tượng ra giọng nói, dung mạo và dáng điệu của Triệu Trinh. Hiện tại, Triệu Trinh ở ngay trước mặt nàng, nàng có thể tùy ý nhìn ngắm. Đây là hạnh phúc biết dường nào!

Triệu Trinh ngủ thẳng một giấc đến giờ Thân.

Hắn vừa tỉnh giấc, Chu Tử liền bảo Thanh Thủy Thanh Châu đi nấu sủi cảo.

Chu Tử biết Triệu Trinh chỉ thích uống trà, không thích uống nước. Nhưng hắn đang bệnh, đang uống thuốc, không thể uống trà. Vì vậy nàng tự tay bưng một ly nước ấm lại gần Triệu Trinh, dỗ hắn uống nước như dỗ đứa bé: "Uống một ngụm đi! Một ngụm thôi!"

Triệu Trinh rũ mắt xuống, nhận lấy cái ly uống cạn, sau đó nói: "Ta muốn ăn đào mật!" Chu Tử sửng sốt: bây giờ làm gì có đào mật? Sợ là phải chờ một tháng nữa mới có thể chín được?

Triệu Trinh nhìn chằm chằm trước ngực nàng, liếc mắt chọc ghẹo nàng một cái. Chu Tử lập tức hiểu được, vừa tức giận vừa buồn cười, co ngón tay gõ nhẹ lên trán Triệu Trinh: "Chàng đó, không còn muốn cái mạng này nữa sao!"

Triệu Trinh quét ánh mắt một vòng trong sân, xác định mọi người đã tự động biến mất đến sương phòng, lúc này mới thấp giọng nói: "Ta sợ nàng căng đau thôi!"

Chu Tử đỏ mặt, lườm Triệu Trinh một cái, nghiêng mặt không nói.

Triệu Trinh nhìn nàng, thấy đôi mắt to của Chu Tử long lanh, như phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, một khoảng đỏ ửng lan từ bên tai trắng nõn, quả nhiên là kiều diễm không gì sánh được. Hắn hạ giọng nói: "Chu Tử, được không?!"

Triệu Trinh mềm giọng năn nỉ, Chu Tử lập tức bị khuất phục, nhỏ giọng nói: "Thiếp đỡ chàng vào phòng!"

Đương nhiên Triệu Trinh không có ý muốn trình diễn xuân cung sống ọi người tiêu khiển, lúc này liền cùng Chu Tử đi vào buồng trong.

Thanh Thủy nấu sủi cảo xong, múc ra, đang muốn bưng lên nhà chính lại bị Ngân Linh kéo lại. Ngân Linh vẻ mặt co quắp: "Ngươi ăn trước đi, hai khắc sau nấu lần nữa cũng không muộn!"

Thanh Thủy: "…"

Đến giờ Tuất, trời đã hoàn toàn tối đen, dân chúng ở trấn Từ Thủy đều tiến vào mộng đẹp, chủ tướng Tôn gia của Tân Quân (đội quân lính mới) dẫn theo một đội binh sĩ, áp giải một nam một nữ đến.

Quay lại Mục lục

70. Quyển 4 – Chương 70

Chương 70: Xét xử phản tặc, Triệu Trinh nổi giận

Lúc Triệu Phúc nhìn thấy Tôn Triết cùng nữ thích khách kia, trong lòng liền có một ý nghĩ: Tôn Triết cùng nữ thích khách này, sợ là nhất định không còn đường sống.

Dưới ánh đèn lồng mờ ảo, hắn chỉ nhìn lướt qua, liền cảm thấy bộ dạng của nữ thích khách này rất giống một người, một người quan trọng nhất trong trái tim Vương gia, người mà Vương gia ngậm trong miệng sợ tan nâng trên tay sợ rớt. Triệu Phúc hắn cũng có thể nhìn ra, anh minh thần võ như Vương gia sao có thể không nhìn ra chứ?

Triệu Trinh nghe báo lại là Tôn Gia Nghị áp tải người đến, trầm ngâm một chút, nói với Triệu Tráng: "Đưa đến gặp ta một chút trước đã, sau giao cho ngươi thẩm tra!"

Sau khi Triệu Tráng ra ngoài, Triệu Trinh mới nói với Chu Tử: "Nàng tránh sang phòng bên ở cùng nhóm Ngân Linh một lát đi."

Chu Tử "Dạ" một tiếng, sau đó đứng dậy rời đi. Ở trước mặt thuộc hạ Triệu Trinh, nàng luôn rất giữ mặt mũi cho hắn, vẫn một mực cung kính, Triệu Trinh nói gì liền nghe đó.

Triệu Trinh cố gắng tựa vào gối ngồi lên giường.

Phòng ngủ được Chu Tử đốt nến ở bốn góc, sáng ngời.

Tôn Gia Nghị là ái tướng của Triệu Trinh trong đội quân phòng thủ ở Bắc Cương, được đặc biệt chọn ra làm chủ tướng thống lĩnh đội Tân Quân, trung thành với Triệu Trinh nhất. Lúc Triệu Trinh bị thương, lúc đó hắn luôn theo sát bên cạnh, lập tức lệnh ột nhóm quân lùng sục vùng ven sông tìm kiếm Triệu Trinh, một nhóm khác phong tỏa lùng bắt thích khách ngay tại chỗ.

Thích khách còn chưa chạy xa đã bị bắt được, thì ra là một nữ nhân xinh đẹp! Ả ta rất kín miệng, Tôn Gia Nghị tốn hết mấy ngày mới khiến ả ta khai ra — thì ra là do hoàng tử Vân Hàn thuộc phe chủ chiến của Ô Thổ quốc phái tới!

Sau khi Vân Hàn điều tra cặn kẽ, biết được Triệu Trinh chỉ có một cơ thiếp, vả lại còn cực kì sủng ái, liền tuyển chọn nữ nhân có diện mạo tương tự nàng lẻn vào vùng phụ cận đại doanh Bắc Cương của Đại Kim. Vốn dĩ, nhiệm vụ của ả ta là tiếp cận Binh Mã Đại Nguyên Soái của nước Đại Kim quốc – Triệu Trinh, sau đó ám sát hắn. Ai ngờ vị Nam An Vương gia này căn bản không thể nào tiếp cận, lại còn giống như không có ánh mắt vậy (không để ý đến ả). Ả bèn giả trang thành thôn nữ địa phương, làm rất nhiều chuyện gây chú ý, cuối cùng cũng như là quyến rũ thằng mù vậy, ngược lại vậy mà quyến rũ được Hiệu úy Tôn Triết của Tân Quân.

Tôn Triết vừa thấy ả liền chết mê chết mệt, hận không thể chết trên người ả ta, bởi vì phải rút quân về doanh trại, nên để ả ta giả làm nam trang theo hắn trở về.

Triệu Trinh nghe Tôn Gia Nghị hồi báo xong, trầm ngâm một chút, nói: "Trước tiên ngươi cứ chờ ở một bên đi, cho chúng vào đi!" Hắn thật sự là có chút tò mò: Bộ dạng giống Chu Tử sao? Rốt cuộc giống đến mức nào?

Hai thân vệ của Triệu Trinh thay binh lính của Tôn Gia Nghị, áp tải Tôn Triết đi vào.

Chỉ hơn hai mươi mấy ngày ngắn ngủn, Tôn Triết ngày xưa anh tuấn tiêu sái nay thật giống như thay đổi hẳn thành một người khác, y phục vẫn còn chỉnh tề, nhưng Tinh – Khí – Thần đã hoàn toàn không còn, lưng cong, bả vai rũ xuống, tứ chi thon dài như không còn chút khí lực, cũng không còn khí thế cao ngạo ngông cuồng, coi thường người đồng trang lứa như ngày xưa nữa.

Vừa tiến vào, hắn nhìn thấy Triệu Trinh sắc mặt tái nhợt nằm tựa trên giường, liền biết mình nhất định đã không còn đường sống, nhưng vẫn muốn liều một phen, tranh thủ một tia hy vọng.

Triệu Trinh không lên tiếng. Hắn nhìn Tôn Triết.

Tôn Triết không phải là người Triệu Trinh tự mình tuyển chọn.

Lúc đang tiến hành tuyển chọn Tân Quân, hắn xem qua từng binh lính, tướng lĩnh đương nhiên cũng nghiêm túc xem qua; loại tướng lĩnh háo sắc giống như Phùng Du cùng Hàn Đại Phú của quân phòng thủ ở Nam Cương, ngày thường hắn cũng rất ưa thích, cảm thấy rất thú vị, nhưng tuyệt đối sẽ không tuyển chọn vào đội Tân Quân mà hắn coi trọng nhất.

Triệu Trinh còn nhớ Tôn Triết là kết quả trong một lần giao dịch giữa hắn cùng Cao phủ Nhị tiểu thư – Cao Diễm. Khi đó Cao Diễm và Cao Quân được Cao Quý phi mời đến Vương phủ ở kinh thành, trên danh nghĩa là giúp Triệu Trinh xử lý việc nhà, chỉnh đốn phủ đệ.

Triệu Trinh nghe hạ nhân báo lại, Cao Diễm và Cao Quân bắt nạt Chu Tử. Hắn liền nảy ra một chủ ý.

Theo kế hoạch của Quý phi nương nương và ông ngoại, sợ là muốn hắn cưới Cao Quân làm Vương phi, như vậy có thể lợi dụng quả phụ Cao Diễm một chút rồi. Cao Diễm và hắn đã thỏa thuận với nhau, lúc bấy giờ đã đồng ý yêu cầu của hắn: khuyến khích, châm ngòi Cao Quân, khiến Cao Quân làm nhiều việc ngốc không đáng tin cậy!

Điều kiện của Cao Diễm cũng rất đơn giản. Nàng ta sớm đã qua lại với con trai của Mẫn bá – Tôn Triết, nhưng trong nhà đều không đồng ý, ngại gia tộc Tôn Triết suy tàn, không có chức tước địa vị, đã thành người sa cơ thất thế. Cho nên nàng hy vọng Triệu Trinh có thể cất nhắc Tôn Triết vào đội Tân Quân, để cho hắn lập được công trạng, tương lai có thể chấn hưng gia nghiệp, nàng có thể vui vẻ gả cho hắn.

Triệu Trinh gặp mặt Tôn Triết một lần, tự mình hỏi mấy câu, thấy coi như cũng không tệ, để cho hắn vào làm Hiệu úy mới của Tân Quân.

Triệu Trinh chăm chú nhìn đi nhìn lại Tôn Triết, hắn không nghĩ là mình quả thật đã tự ôm đá đập chân mình!

Tôn Triết kể ra cũng lanh trí, thấy Triệu Trinh không nói gì, lập tức nghĩ tới nguyên nhân mình được vào Tân Quân… bèn "bốp" một tiếng dập đầu khấu lạy, giọng nói vô cùng nặng nề vẻ cam chịu: "Tiểu nhân thực có lỗi với sự cất nhắc của Vương gia! Thật có lỗi với sự ưu ái của Nhị tiểu thư, chỉ đáng thương cho Nhị tiểu thư vẫn còn si ngốc chờ đợi tiểu nhân…"

"Câm mồm!" Triệu Trinh không có tình cảm sâu nặng gì đó với biểu tỷ Cao Diễm, nghe hắn nói vậy liền chán ngấy. Triệu Trinh không có ý định để cho Tôn Triết còn sống, nể mặt Cao Diễm, cho hắn một cái chết tử tế thôi!

Nữ thích khách bị Triệu Phúc và Triệu Tráng áp tải vào.

Sau khi Triệu Phúc và Triệu Tráng tiến vào, ra dấu tay, cho hai thân vệ của Vương gia đã đi vào trước đó lui ra ngoài trước — hai người bọn họ đều là người cơ trí, đều là huynh đệ nhà mình, bảo toàn được cho người nào thì hay người đó!

Ánh nến trong phòng ngủ sáng ngời, nữ thích khách kia ngẩng ặt tiến vào, ả vừa tiến vào, Triệu Trinh đã nhìn thấy rõ mặt ả ta: da trắng mắt to, mày đen mi rậm, đôi môi đầy đặn — bộ dạng thật đúng là giống Chu Tử!

Triệu Trinh cười lạnh một cái, lúc này hắn mới là thật sự nổi ý muốn giết người.

Triệu Trinh cũng không thèm thẩm tra nữa, ra lệnh cho Tôn Gia Nghị đang lặng lẽ đứng ở một bên: "Lôi nữ nhân này ra ngoài ghìm chết, về phần Tôn Triết…" trong mắt Triệu Trinh hiện lên một tia tàn nhẫn: "Không phải hắn thích nữ nhân sao, ném hắn vào quân kỹ trong đại doanh đi, thông báo với quản sự, bất kể là nữ nhân nào, chỉ cần "cưỡi" lên hắn một lần, liền thưởng mười lượng bạc!"

Hắn cười cười, mắt phượng híp lại: "Sau đó… độc câm hắn, mở một Đại hội toàn quân, công khai tuyên án tên phản tặc này đã phản bội Bổn vương, rồi trước mặt mọi người "loạn mã phân thây" để răn đe; tiếp đó tùy theo công trạng mà ban thưởng cho binh sĩ — ít ngày nữa triều đình sẽ ban thưởng xuống!"

Tôn Gia Nghị cúi người đáp "Dạ" một tiếng, xoay người nhìn về phía Triệu Phúc và Triệu Tráng, hắn cũng từng hầu hạ bên người Triệu Trinh, rất quen thuộc với Triệu Phúc và Triệu Tráng. Triệu Phúc và Triệu Tráng không lên tiếng, xách Tôn Triết và nữ thích khách kia lôi ra ngoài. Tôn Gia Nghị cũng theo sau đi ra.

Một lát sau, Triệu Phúc và Triệu Tráng tiến vào hồi báo: "Tôn tướng quân đã đem hai người kia đi rồi ạ!"

Triệu Trinh đã sớm kiệt sức, không chống đỡ nổi, đầu gối lên đệm dựa, thấp giọng dặn dò: "Lấy nước rửa sạch nền nhà nhiều lần, sau mời Chu phu nhân qua đây!"

Triệu Tráng "Dạ" một tiếng, lại nhìn xuống đất, phát hiện mặt đất chỗ vừa rồi Tôn Triết quỳ lên đã ướt nhẹp, mùi tanh tưởi, thế mới biết Tôn Triết bị dọa sợ đến đái ra quần.

Triệu Tráng kêu hai thân vệ cọ rửa mặt đất, Triệu Trinh nhắm mắt dưỡng thần. Hắn không ngờ còn có người dám mơ ước Chu Tử của hắn, thật là gan tày trời!

Triệu Trinh ngầm quyết định: bộ dạng Chu Tử bình thường rất dễ khiến người thấy liền thương yêu, về sau nhất định phải giấu kỹ bên người, ai cũng đừng mong nhúng chàm!

Quay lại Mục lục

71. Quyển 4 – Chương 71

Chương 71: Phu thê hòa hợp, phát sinh biến cố

Thật ra Chu Tử đã sớm không có ở trong phòng bên.

Ban ngày, nàng giao cho Ngân Linh ra ngoài mua một con gà sống, nghĩ bụng muốn hầm canh gà cho Triệu Trinh bồi bổ thân thể. Hiện tại đang đứng ở phòng bếp của Thiên Viện, cùng Ngân Linh, Thanh Thủy còn có Thanh Châu bàn chuyện hầm canh gà.

Chu Tử nhát gan không dám sát sinh, vì vậy thực dối trá giao nhiệm vụ giết gà này cho Ngân Linh. Nàng vốn tưởng rằng Ngân Linh sẽ xách con gà đi ra ngoài giết, ai ngờ Ngân Linh lại cảm thấy giết gà sao lại dùng đao mổ trâu, giết một con gà có là gì, trước mặt Chu Tử trực tiếp dùng hai ngón tay nhẹ nhàng vặn cổ con gà, trong nháy mắt con gà mái này chết đi, từ đó bay đến thiên đường.

Chu Tử: "..."

Nàng quay đầu nói với Thanh Châu: "Thanh Châu, ngươi đi dọn dẹp đi!"

Xem như Chu Tử sợ Ngân Linh rồi.

Chu Tử vừa nhìn Thanh Thủy hầm canh gà trên bếp lò nhỏ, vừa nói với Ngân Linh: "Ngươi đi nói với Triệu Tráng, khi nào Vương gia xong việc, thì qua đây báo cho chúng ta biết, ta hầm canh gà xong sẽ bưng lên cho Vương gia!"

Khi Chu Tử bưng khay đựng hai chén canh gà đi vào phòng ngủ, đã phát hiện Triệu Trinh nghiêng mình nằm trên giường, đầu đặt trên gối không biết đang suy nghĩ cái gì, mà nàng tiến vào hắn không hay biết. Chu Tử hé miệng cười, rón rén bước qua, đặt cái khay lên cái bàn thấp trên giường gạch(*), sau đó dời bàn thấp đến trước mặt Triệu Trinh, cúi người xuống, giơ tay nhéo lên khuôn mặt vì đang dưỡng bệnh mà vô cùng trơn mềm của Triệu Trinh, cười trêu: "Tiểu thân ái à, nên bổ sung dinh dưỡng rồi!"

Lúc này Triệu Trinh mới hồi phục tinh thần lại, mắt phượng sáng ngời có hồn, chăm chăm nhìn Chu Tử, tầm mắt theo cử động của Chu Tử mà chuyển dời.

Chu Tử cảm thấy rất kỳ quái, vừa cầm cái muỗng múc canh lên thổi nguội bớt, vừa lành lạnh hỏi: "Sao vậy? Chẳng lẽ Vương gia chàng đột nhiên phát hiện thiếp thật xinh đẹp, vừa thấy đã yêu, không thể tự kềm chế sao?"

Triệu Trinh thu hồi vẻ mặt đăm chiêu lại, quyết định uống canh gà trước đã rồi nói sau, tránh cho Chu Tử nghe xong lời mình nói mà bực bội, không đút canh ình uống nữa.

Chu Tử hầu hạ ăn xong một chén canh gà, sau đó mình cũng nhanh chóng uống hết một chén khác, giao khay chén không cho Ngân Linh đang chờ ở bên ngoài, sau đó bước qua phục vụ Triệu Trinh. Nàng giúp Triệu Trinh dùng trà thơm súc miệng, sau đó sửa sang lại gối đầu cho thoải mái, rồi mới đỡ Triệu Trinh nằm xuống.

Triệu Trinh nằm trên giường gạch nghỉ ngơi, Chu Tử đi ra ngoài rửa mặt.

Rửa mặt xong trở lại, Chu Tử cởi áo ngoài màu xanh ngọc và chiếc váy xếp li màu lục nhạt, chỉ còn lại trung y và tiết khố màu trắng, sau đó cởi giày leo lên giường. Nàng không vội nằm xuống, mà quỳ gối bên người Triệu Trinh, nhẹ nhàng xoa bóp cho Triệu Trinh.

Tay nàng múp míp, cực kỳ mềm mại, xoa bóp Triệu Trinh thực thoải mái. Vì vậy, hắn lại quyết định chờ Chu Tử xoa bóp cho hắn xong đã rồi nói sau.

Chu Tử xoa bóp cho Triệu Trinh từ trên xuống dưới, từ trước ra sau vài lần, đến khi trên người nàng toát một lớp mồ hôi mới ngừng lại. Lúc này, nàng lại nhìn đến Triệu Trinh, thấy hơi thở hắn đã đều đặn, đã ngủ rồi.

Sáng hôm sau, Chu Tử bị Triệu Trinh vuốt ve đánh thức.

Thân thể Triệu Trinh vẫn còn yếu, ngủ không sâu, đã sớm tỉnh, nhìn Chu Tử ngửa đầu ngủ như con lợn nhỏ, cố nhịn không quấy rầy nàng. Sau đó, hắn thấy mặt trời cũng đã lên thật cao, nắng sớm đã chiếu vào, lúc này mới bắt đầu quấy rầy Chu Tử.

Chu Tử bị hắn phá làm cho tỉnh giấc, thật hết cách, đành dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên hắn: "Vương gia của thiếp à, không phải thiếp không để ý tới chàng, thật sự là…"

Chu Tử cảm giác nói ra sợ là sẽ kích thích Triệu Trinh, nhưng nếu không nói thì tay của Triệu Trinh cứ sờ tới sờ lui trên người nàng, rất là gian nan, liền hít một hơi nói: "Trước tiên chàng phải điều dưỡng thân thể cho tốt đã, hiện tại thân thể chàng…"

Triệu Trinh nhướng bụng dưới lên, đâm đâm vào nàng.

Chu Tử nói không ra lời.

Triệu Trinh giơ tay bóp nhẹ mấy cái lên quả đào to đang đau vì căng sữa của nàng, sau đó nâng quả đào lớn trong tay, vừa vùi đầu ngậm phần đỉnh, vừa vuốt ve vừa mút vào.

Chu Tử bị hắn ngậm đầu ngực, thở hồng hộc, thân mình uốn éo.

Triệu Trinh hút xong một bên, lại chuyển đến bên còn lại. Đang hút thật hăng say, hắn nghe Chu Tử hít một hơi, tiếp theo cảm nhận được thân mình Chu Tử run run.

Triệu Trinh giơ tay vỗ một cái lên mông Chu Tử, Chu Tử thuận theo xoay ngược người lại, đưa lưng về phía Triệu Trinh. Triệu Trinh chạm vào phía trước, phát hiện đã sớm ươn ướt, vội dùng sức đâm vào.

Hoan ái qua đi, hai người nằm song song trên giường nói chuyện.

Nói được một lát, Chu Tử đột nhiên nhớ tới cái gì, đắc ý nói với Triệu Trinh: "Chàng phải cảm tạ thiếp đó nha!"

Triệu Trinh vươn tay đặt lên mái tóc nàng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, cũng không đáp lời.

Chu Tử đã sớm quen với bộ dạng này của hắn, không để ý, nói tiếp: "Chàng có biết ân nhân cứu mạng của chàng là ai không?"

Triệu Trinh liếc nàng một cái, nhẹ nhàng nâng đùi phải thon dài, gác lên người Chu Tử.

Chu Tử có cảm giác duyên phận thực kỳ diệu, nàng hất chân Triệu Trinh, xoay người nằm ghé vào bên gối, cười đến thực vui vẻ: "Chàng biết không? Người cứu chàng là mẹ của thiếp và…"

Triệu Trinh nhìn Chu Tử muốn nói lại thôi, nhíu mày: "Cái gì của nàng nữa?"

Chu Tử mặc kệ nói: "Cha dượng của thiếp!"

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, vẻ mặt cười vui vẻ tự đáy lòng: "Vậy chúng phải cảm tạ họ thật tốt mới được!"

"Không cần!" Chu Tử nhích về phía trước, chui vào trong ngực Triệu Trinh, tìm một vị trí thoải mái, "Mẹ thiếp thật vất vả mới có thể sống yên ổn, không muốn trong cuộc sống có thêm biến hóa gì nữa!"

Triệu Trinh có chút đăm chiêu, ôm lấy Chu Tử đang làm ổ trong lòng mình, tay trái cầm khăn tay lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vừa rồi Chu Tử thật là dọa hắn sợ a.

Hắn không sợ giết người, không sợ báo ứng, chỉ sợ Chu Tử rời bỏ hắn.

Triệu Trinh ở trong lòng cảm tạ Bánh Bao Nhỏ nhà hắn: Bánh Bao Nhỏ à, may mắn lúc ấy nghĩ là nên vì con mà tích đức làm việc thiện, bằng không mẹ của con biết được chân tướng, cuộc sống này của cha sợ là không thể vượt qua rồi….

Buổi sáng hầu hạ Triệu Trinh ăn điểm tâm xong, Chu Tử để Triệu Trinh nằm phơi nắng trên ghế dựa ngoài cửa sổ, nàng chỉ huy Ngân Linh, Thanh Châu và Thanh Thủy giặt giũ ga giường chăn gối, chỉ huy Triệu Tráng, Triệu Phúc cùng mấy thân vệ phơi chăn, đệm giường và tổng vệ sinh gian phòng.

Bận rộn cả buổi sáng, đến buổi chiều, Triệu Trinh không đồng ý cho nàng ra ngoài nữa. Vì thế, Triệu Trinh nằm trên giường, cầm binh thư bảo Chu Tử đọc cho hắn nghe.

Chu Tử đọc được một lát, cảm thấy thứ binh thư bỏ đi này thật khô khan, thực không có ý nghĩa, vì vậy liền bắt đầu nhảy cóc. Ai ngờ vừa nhảy được vài hàng, Triệu Trinh lập tức đã phát hiện: "Đọc lại!"

Chu Tử không dám cãi lời, đành phải thành thành thật thật đọc lại.

Rất nhanh đã đến giờ Dậu, Chu Tử thật không muốn đọc nữa, vì thế suy nghĩ biện pháp, nói với Triệu Trinh: "Chàng có đói bụng không? Thiếp làm chút đồ ăn lót dạ cho chàng nhé?"

Triệu Trinh "Ừm" một tiếng, quyết định buông tha cho Chu Tử.

Chu Tử vừa nghe thấy, như được ân xá, nhanh chân nhảy xuống giường mang giầy vào. Không kịp sửa sang lại quần áo bỏ chạy ra ngoài.

Triệu Trinh ở trên giường nhìn theo bóng lưng đã nhanh chóng biến mất của nàng, lầm bầm lầu bầu: "Văn dốt võ nát!"

Chu Tử đang ở ngoài cửa sổ nghe được, lập tức quay lại phán một câu: "Chàng mới là đầu gỗ vô vị ý!" Nói xong, sợ Triệu Trinh tức giận, nhanh chân co giò chạy biến.

Triệu Trinh tức giận đến phì cười.

Triệu Phúc cùng Triệu Tráng cảm thấy Chu Tử phu nhân đến trấn Từ Thủy này thật sự là quá tốt: Vương gia có người chăm sóc, không cần làm phiền bọn họ; lực chú ý của Vương gia bị dời đi, bọn họ thật thoải mái; tâm tình buồn bực của Vương gia được thư giải, bọn họ không cần hễ động một tí là phạm lỗi; thân thể Vương gia khôi phục càng lúc càng nhanh, bọn họ yên tâm…… Nói tóm lại là, mặc dù Chu Tử thỉnh thoảng bắt họ tiến hành tổng vệ sinh, nhưng bọn họ vẫn rất ủng hộ Chu phu nhân kính yêu, Chu phu nhân hiền lành — đương nhiên, bọn họ cũng không dám ủng hộ quá mức, bởi vì Vương gia dấm chua thật sự là rất lớn a!

Chạng vạng ngày hôm nay, thời tiết vẫn còn ấm áp, Triệu Tráng bị Ngân Linh sai ra ngoài trấn hái một bó hoa hồng về, ở trong sân đụng phải Chu phu nhân, thấy Chu phu nhân nhìn thấy hoa hồng mắt bỗng sáng rực lên, Triệu Tráng liền thuận tay rút ra một đóa đưa cho Chu phu nhân.

Ai ngờ, Chu Tử cầm hoa vào phòng ngủ, ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh đang đọc sách, đầu tiên không nói lời nào, cầm đóa hoa hồng ngắm nghía, sờ qua sờ lại, rồi lại hít hà, cuối cùng làm như lơ đãng thầm oán Triệu Trinh: "Triệu Tráng người ta còn biết tặng cho Ngân Linh một bó hoa hồng, ai như chàng cho tới bây giờ cũng chưa từng tặng hoa cho thiếp, ngay cả một đóa cũng không có, đừng nói là hoa hồng đắt tiền, đến hoa loa kèn cũng không có!"

Chu Tử kỳ thật là đang làm nũng, nhưng Triệu Trinh lại tưởng thật, mặt trầm xuống, nhướng mày: "Triệu Tráng, Triệu Phúc!"

Triệu Tráng, Triệu Phúc vội xuất hiện trước mặt Vương gia.

"Đi mua hoa hồng cho ta, càng nhiều càng tốt!"

Đến buổi tối, Chu Tử nhìn thấy từ trong phòng đến ngoài sân toàn là hoa hồng, cực kỳ trầm mặc.

Triệu Trinh liếc nàng một cái, bắt đầu giáo huấn: "Thứ người ta có đều tốt cả sao? Người khác có cái gì nàng phải có cái đó sao? Không thấy nàng cũng có rất nhiều thứ mà người khác không có sao? Lòng tham hư vinh như vậy? Lòng của ta như thế nào nàng còn không biết sao!"

Chu Tử không nói lời nào, chỉ ngã đầu gối lên bả vai Triệu Trinh, thấp giọng nói: "Thiếp biết chàng rất tốt với ta!"

"Biết là tốt!" Triệu Trinh vẫn hầm hừ, "Chẳng lẽ ngay cả Triệu Tráng ta cũng không bằng sao?"

Chu Tử vùi mặt vào hắn gáy, cười lén.

Triệu Trinh đột nhiên nhớ tới việc mình muốn nói lại chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói, lại nói tiếp: "Còn nữa, về sau đừng có dễ dàng gặp nam nhân xa lạ, gặp người khác lời nói phải đoan trang, phải tự giữ…"

Chu Tử vẫn lén cười, ngửa đầu dùng môi gặm, chặn cái miệng không ngừng giáo huấn của Triệu Trinh.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Mùa xuân trong vô thức đã rời đi, lá cây Bạch dương trong lúc vô tình đã từ màu vàng nhạt kiều diễm biến thành màu xanh non biếc, đợi cho bóng cây trong sân từ từ trở nên to lớn, Triệu Trinh cùng Chu Tử mới ý thức được mùa hè đã lặng lẽ đến nhân gian.

Mười ba tháng năm là của sinh nhật Triệu Trinh, sáng sớm Chu Tử thức dậy làm mỳ trường thọ cho hắn. Từ khi Chu Tử có bên cạnh Triệu Trinh, thân thể Triệu Trinh đã khôi phục rất nhanh, đã có thể được Chu Tử vịn đi lại trong phòng, trong sân.

Ăn xong mỳ trường thọ, Triệu Trinh và Chu Tử vào trong thư phòng chơi đùa: Triệu Trinh vẽ tranh, vẽ xong bức nào Chu Tử sẽ viết mấy hàng chữ đề tựa.

Triệu Trinh vẽ rất đẹp, núi cao suối sâu, cầu nhỏ làng quê, cảnh vật trùng điệp, ngay cả một đóa hoa, một lùm cây đều cũng có thể rất sống động.

Chữ Chu Tử tròn trịa non nớt, thật rất đáng yêu, chỉ là nàng chữ nàng viết trên tranh lại cực kỳ ngây thơ.

Triệu Trinh vẽ một bức Cao Sơn Lưu Thủy , Chu Tử đề hai hàng tám chữ thẳng đứng: "Tri âm khó gặp, bạn sơ dễ tìm"; Triệu Trinh vẽ một bức Rừng thông bên suối , Chu Tử đặt bút đề tám chữ: "Gió thổi không động, hậu phương vững chắc" ; Triệu Trinh vẽ bức Non Sông Vạn Dặm , Chu Tử cười hì hì viết tám chữ "Núi sông vạn dặm, A Trinh đứng đầu"……

Hai người đang chơi vô cùng vui vẻ, Triệu Phúc tới bẩm báo, nói là mưu sĩ Hồ Phi Đồng, Chương Tử Hàm và Vương Nãi Vũ được phái tới Vương phủ ở kinh thành, đã trở về từ Kim Kinh.

Triệu Trinh thoáng suy nghĩ một chút rồi nói với Chu Tử: "Nàng cứ chơi tiếp đi!" Sau đó dặn dò Triệu Tráng: "Gọi bọn ba người họ đến thư phòng!"

Triệu Tráng rời đi, Chu Tử cuộn những bức họa của Triệu Trinh lên, dọn dẹp án thư (bàn đọc sách) chỉnh tề, rồi mới mang những bức hoạ rời khỏi thư phòng về phòng ngủ.

Triệu Trinh nằm yên trên ghế đệm mà Chu Tử đã chuẩn bị cho hắn, yên lặng chờ nhóm Hồ Phi Đồng.

Hồ Phi Đồng, Chương Tử Hàm và Vương Nãi Vũ nhanh chóng đi theo Triệu Tráng tiến vào.

Không bao lâu sau khi lão Hoàng đế "thượng mã phong" chết vì quá sung sướng, mật thám được Triệu Trinh bố trí trong cung liền dùng bồ câu đưa tin, đem chuyện này báo lại đây. Lúc ấy Triệu Trinh vừa được bọn Triệu Tráng đón về không bao lâu, thương thế rất là trầm trọng, lúc tỉnh thì ít, lúc mê man thì nhiều.

Triệu Trinh đoán trúng việc Thái tử và Bắc Tĩnh vương nhất định sẽ xuất hiện cục diện giằng co, cố chống đỡ thân thể bệnh tật lệnh cho ba vị mưu sĩ thân tín là: Hồ Phi Đồng, Chương Tử Hàm cùng Vương Nãi Vũ mang theo thư của hắn trở về kinh thành. Hồ Phi Đồng đi gặp Nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương, Chương Tử Hàm đi gặp Đông cung Thái tử, Vương Nãi Vũ thì tới phủ Cao thừa tướng gặp Cao thừa tướng.

Ngay giờ phút này, đã là lúc Triệu Trinh nên hạ quyết định, ai có thể ngồi lên ngôi vị chí tôn kia, tùy thuộc vào quyết định hôm nay của Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn ba vị mưu sĩ phong trần mệt mỏi, đầu tiên là ngợi khen một phen, sau đó mới nói: "Hồ huynh nói trước đi!"

Hồ Phi Đồng biết thương thế của Vương gia vẫn chưa khỏi hẳn, đơn giản nói ngắn gọn, lời ít mà ý nhiều: "Bắc Tĩnh vương đáp ứng tất cả điều kiện của ngài!"

Triệu Trinh khẽ giương đôi mày thanh tú: "Tất cả sao?"

"Đúng vậy!" Đôi mắt nhỏ của Hồ Phi Đồng lóe lên tia sáng, nhìn Vương gia kiên định nói.

Triệu Trinh suy nghĩ thêm một chút, quay đầu hỏi Chương Tử Hàm: "Thái tử nói như thế nào?"

Chương Tử Hàm cũng không dong dài, nói thẳng: "Thái tử cho là, Vương gia nắm giữ binh quyền thiên hạ có vẻ không ổn; ngoài ra, đối với việc Vương gia muốn lập thứ tử do thiếp sinh ra làm Thế tử, Thái tử cho là không hợp lễ pháp (kỷ cương, phép tắc); cái khác thì không có dị nghị."

Triệu Trinh hừ lạnh một tiếng: "Lễ pháp? Chỉ cần thế lực của ta đủ lớn mạnh, trên thế gian này, lễ pháp nào có thể làm khó được ta?"

Chương Tử Hàm không nói lời nào, cúi đầu làm lễ, lui xuống.

Vương Nãi Vũ là vị mưu sĩ trung thành già nhất trong ba người, hắn sửa sang lại bộ dạng, tiến lên nói: "Cao thừa tướng cực kì tán thành sách lược của Vương gia, chỉ đưa ra…"

Hắn nhìn nhìn sắc mặt của Vương gia, muốn nói lại thôi.

Triệu Trinh nhìn hắn một cái, ra lệnh: "Nói!"

Vương Nãi Vũ biết lời của mình sợ là sẽ chọc giận Vương gia, vì vậy đắn đo một hồi mới nói: "Thừa tướng đại nhân hy vọng có thể cùng Vương gia 'thân càng thêm thân'."

Sau một lúc lâu, Triệu Trinh mới nói: "Lão nhân gia ông ta đúng thật là nghĩ như vậy!"

Ba người Hồ Phi Đồng yên lặng, chờ đợi Triệu Trinh quyết định.

Triệu Trinh nằm ngửa trên ghế đệm, mắt phượng hơi khép, nhìn như đang nhắm mắt dưỡng thần, trên thực tế là trong đầu đang nhanh chóng tính toán.

Ghi Chú:

* giường đất, nguyên văn gọi là "kháng": loại giường gạch hoặc bằng đất ở miền Bắc Trung Quốc, còn được gọi là giường lò, bên dưới giường có để lổ hổng để đốt lò sưởi ấm.

* bàn thấp, nguyên văn gọi là "kháng trác": là một loại bàn thấp (cao 20 – 40cm), được đặt trên giường đất để thuận tiện cho việc ăn cơm trên giường, uống trà, hoặc viết lách…

mình ghi chú kỹ như vậy là vì trong bản edit để là "giường lò" thay cho "bàn thấp", và còn ghi là "giường lò" đó có thể dời đi được. Mình không hiểu cái giường lớn xây bằng gạch đó dời đi bằng cách nào? (o.O) – MTY

Quay lại Mục lục

72. Quyển 4 – Chương 72

Chương 72: Trở thành trắc phi, ngây thơ không biết

Rốt cục, Triệu Trinh cũng tính toán xong, nói: "Thay ta thảo một bản tấu chương, đưa đến kinh thành, đồng thời loan truyền khắp thiên hạ; mặt khác, lệnh cho quân phòng thủ và cấm quân trấn giữ ở Kim Kinh chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón địch, phòng ngừa nội loạn!"

Hồ Phi Đồng, Chương Tử Hàm cùng Vương Nãi Vũ đồng thanh hô một tiếng "Dạ!".

Triệu Trinh dừng một chút, nói tiếp: "Ta đọc, Hồ Phi Đồng chấp bút!"

Hồ Phi Đồng tiến lên một bước, trầm giọng nói: "Dạ!"

Lúc này đã gần đến giữa trưa, thư phòng nằm ở đầu phía tây của viện, bên ngoài thư phòng lại có một bụi cây Hương Thung, bóng cây ngăn trở ánh mặt trời chiếu nghiêng vào, hơn nữa thư phòng rải đá xanh lấp lánh, khiến thư phòng có vẻ rất là râm mát.

Trong thư phòng râm mát như vậy, ba người Hồ Phi Đồng lại cảm thấy nóng ran, trên lưng toát mồ hôi. Trong ba người họ, người đi theo Nam An vương Triệu Trinh lâu nhất chính là Hồ Phi Đồng, được trọng

dụng nhất cũng là Hồ Phi Đồng, bất quá Chương Tử Hàm và Vương Nãi Vũ cũng là người được Vương gia rất nể trọng. Nhưng vô luận như thế nào, bọn họ cũng không thể ngờ được, có một ngày, bọn họ sẽ có cơ hội tham gia vào việc quyết định người ngồi vào vị trí Chí Cao Vô Thượng trên Đại Chính Điện kia của triều Đại Kim!

Trong phòng mát mẻ, lư hương trong góc phòng đốt hương Tĩnh Tâm, nhưng trong lòng bọn hắn cảm xúc sôi sục không kềm chế được — nhiều năm gian khổ học hành, đọc vạn quyển binh thư, bày mưu nghĩ kế đều không phải vì giờ khắc này sao!

Hoàn tất ổn thỏa mọi việc, Triệu Trinh mới nói: "Các ngươi theo ta vào kinh thôi!"

Lúc này, Hồ Phi Đồng tiến lên một bước, nói: "Thuộc hạ có một câu, không biết có nên nói hay không?"

Triệu Trinh nhìn hắn một cái, nói: "Nói đi!"

Hồ Phi Đồng thử thăm dò liếc nhìn Triệu Trinh một cái: "Vương gia, sao ngài không dứt khoát……"

Triệu Trinh nở nụ cười.

Hắn rất ít cười, nụ cười tựa như đóa Hoa Xuân phá băng tuyết mà nở ra, ba người Hồ Phi Đồng cả kinh, lập tức cúi đầu.

"Ngồi trên cái vị trí kia lại có lợi gì cho ta chứ?" Triệu Trinh nằm trên ghế dựa, mỉm cười nói, "Có thể thao túng vận mệnh của người khác ư? Có thể có được tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần sao? Có thể hưởng dụng những thứ tốt nhất trong thiên hạ sao?"

Triệu Trinh ý cười càng thêm sâu: "Không cần ngồi lên vị trí kia, hiện tại ta cũng có thể nắm trong tay vận mệnh của rất nhiều người, chẳng lẽ không bao gồm cả người ngồi trên vị trí kia sao? Tam cung lục viện bảy mươi hai tần phi, bất quá chỉ dùng để cân bằng quyền lực của đám đại thần quyền quý mà thôi, ta là nam kỹ sao, mỗi ngày sủng hạnh các nàng, rốt cuộc là ai "chơi"(*) ai? Còn thứ tốt nhất trong thiên hạ, nếu không có lợi cho ta, vậy muốn để làm gì?"

(* nguyên văn "phiêu": dùng trong việc mua vui thanh lâu, đối với nam là "chơi gái", dùng cho nữ là "bao trai")

Nghe hắn phân tích một phen, ba người Hồ Phi Đồng giật mình sợ hãi, khom người quỳ gối. Bọn họ thật sự nể phục vị Binh mã Đại Nguyên Soái – Nam An Vương gia Triệu Trinh còn chưa quá hai mươi tuổi này.

Đến bữa cơm trưa, Triệu Trinh cũng không giữ bọn Hồ Phi Đồng lại ăn trưa.

Cũng không phải hắn keo kiệt, mà hắn biết những người này lúc ăn cơm cùng hắn sẽ không thoải mái, không bằng để bọn họ trở về tự do tự tại ăn cơm.

Bởi vì hôm nay là sinh nhật Triệu Trinh tròn hai mươi tuổi, nên Chu Tử rất để tâm, đầu tiên đi hỏi Hầu đại phu và Hứa đại phu lúc Vương gia dưỡng bệnh, ăn uống cần kiêng kỵ thứ gì, sau đó sai Ngân Linh cùng Triệu Tráng đi ra ngoài mua đồ. Sau khi mua thức ăn về, nàng liền dẫn đầu Thanh Thủy và Thanh Châu, bận rộn trong phòng bếp.

Chờ khi khách của Triệu Trinh rời đi, Chu Tử đã tự chuẩn bị xong bốn món mặn một món canh.

Triệu Trinh vừa thấy Chu Tử chuẩn bị cho nàng một vò rượu mật ong vàng, trầm tư một chút nói: "Dọn vào trong phòng ngủ đi!"

Triệu Trinh đang bệnh không nên uống rượu, Chu Tử chuẩn bị nước trắng cho hắn, lại tự rót thêm rượu mật ong ình.

Lúc này, nhóm người Ngân Linh đã lánh ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Triệu Trinh và Chu Tử ngồi đối diện nhau.

Chu Tử rót ình một chén rượu mật ong, sau đó cười khanh khách đi đến trước mặt Triệu Trinh, nhẹ nhàng quỳ gối, nâng chén chúc mừng: "Tiệc sinh nhật, một chén rượu mật là một lần chúc tụng. Mong thỏa ba nguyện vọng: một, nguyện lang quân thiên tuế (sống thọ); hai, nguyện thân thể cường kiện; ba, nguyện đồng Lương thượng Yến (*), ngày ngày đều ở bên nhau."

(* Lương – Yến, là tên hai nước thời Chu, ý là đi đâu cũng cùng nhau.)

Dứt lời tự biên tự diễn nâng chén chúc mừng của mình, Chu Tử mắt to mang theo ý trêu tức, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Triệu Trinh vừa mới hoàn thành quyết định quan trọng, trong lòng cũng thoải mái không ít, lại nhìn thấy Chu Tử nở nụ cười oanh nhiên vô cùng xinh đẹp, cũng cười nói: "Vẫn nghịch ngợm như vậy!"

Nói là nói như vậy, nhưng hắn cũng không ngăn cản Chu Tử uống rượu, ngược lại còn như vô tình khuyến khích Chu Tử uống thêm mấy chén. Trong rượu được Chu Tử bỏ thêm quá nhiều mật ong, uống vào không thấy mùi rượu, ngược lại trong miệng đầy vị đậm đà chua ngọt thơm ngon, Chu Tử vì rất vui, cho nên uống vào không ít.

Cuối cùng, Chu Tử uống đến hai mắt tỏa sáng, thân mình như mềm nhũn ra, cả người mềm mại vô lực, được Triệu Trinh đỡ lên giường gạch nằm xuống.

Triệu Trinh cởi quần áo giúp nàng, phát hiện nàng bởi vì uống rượu, da thịt trắng nõn của nàng biến thành sắc hồng nhàn nhạt, Triệu Trinh sờ soạng vài cái, cảm giác thật dễ chịu, liền cởi bỏ quần áo của mình, nâng người đè lên.

Hắn đã lặng lẽ hỏi Hứa đại phu rồi, chỉ cần nguyệt tín của Chu Tử không đến, sẽ không mang thai, cho nên dù sinh hoạt vợ chồng sau khi say rượu cũng không có vấn đề gì.

Mãi đến chạng vạng, Chu Tử mới tỉnh lại.

Sau khi Chu Tử tỉnh lại, thấy đầu hơi choáng váng, trên người cũng có rất nhiều vết bầm, mà trước ngực, đùi cùng thắt lưng đều ê ẩm khác thường. Nàng rất buồn bực, bèn đi hỏi Triệu Trinh, Triệu Trinh cầm một quyển sách ngồi nghiêm chỉnh trước cửa sổ, chuyên tâm đọc sách.

Nàng đành thở dài một hơi, tự nhận mình xui xẻo.

Triệu Trinh tinh thần sảng khoái, ngồi trên ghế dựng trước cửa sổ, nhìn vẻ mặt Chu Tử đầy nghi ngờ đang ngồi trong ổ chăn kiểm tra thân thể của nàng, xụ mặt nói: "Tửu lượng của nàng thật quá kém, uống say náo loạn ầm ỹ, còn cưỡi lên người ta… Sau này tốt nhất đừng uống nữa, tránh phải xấu mặt!"

Chu Tử ít uống rượu, trước kia nhiều nhất cũng chỉ uống nửa đến một chén, nào biết đâu bộ dạng say rượu của mình thế nào? Nàng tỉnh tỉnh mê mê không tin, nhưng lại không biết bắt bẻ chỗ nào, cuối cùng đành phải thừa nhận mình không biết uống rượu, tửu lượng lại quá kém.

Triệu Trinh lợi dụng thừa thắng xông lên, ép nàng đồng ý về sau không bao giờ uống rượu nữa, trừ phi phải được hắn đồng ý.

Chu Tử bất đắc dĩ đồng ý.

Trong lúc Nam An vương Triệu Trinh đang nghỉ ngơi hồi phục ở chiến trường Bắc Cương, khắp thiên hạ lại nổi lên bản sớ nổi danh Luận Trưởng – Hiền — vốn là tấu chương mà Triệu Trinh tấu lên triều đình, không biết làm sao lại truyền khắp thiên hạ.

Trong tấu chương của Triệu Trinh được đời sau gọi là Luận Trưởng – Hiền , Triệu Trinh tuyên bố trần thuật rõ quan điểm của mình: "… Trưởng tử hoặc là hiền tử (con thứ), thực khó quyết định. Nhưng Đại Kim ta, lấy Hiếu trị thiên hạ. Sĩ Nông Công Thương, vẫn giữ tấm lòng này; huống chi Triệu Trinh ta đã chịu ơn trên, sẽ càng thêm coi trọng. Tiên đế không vì ta yếu đuối, mà vẫn để ta nhận phần việc hết sức nguy nan này, trong lúc hết lòng phụng mệnh, đến nay đã hơn sáu năm. Tiên đế băng hà, ta ngày đêm than khóc, sợ không hoàn thành việc người gửi gắm, tổn hại sự anh minh của Tiên đế. Triệu Trinh là kẻ bất tài ngu dốt, lại phải gánh vác việc này. Đương kim triều đình, lập Trưởng lập Hiền, nhiễu loạn không ngừng. Nay Triệu Trinh ta cân nhắc thiệt hơn, vẫn là một chữ "tận trung", tuân theo di chiếu của Tiên đế, cũng là một chữ "Hiếu"……"

Tấu chương của Đại anh hùng Nam An Vương gia Triệu Trinh của triều Đại Kim được dịch thành lời thông thường, chính là: "Thái tử đại ca ngài mang danh phận trưởng tử, Bắc Tĩnh vương Nhị ca ngài ấy nổi danh Hiền vương, lựa chọn ai ta cũng không thể quyết. Nhưng mà, Phụ hoàng đã mất đối xử với ta rất tốt, ta nên hiếu thuận, vậy nghe theo Phụ hoàng, di chiếu phụ hoàng chọn ai, thì ta liền ủng hộ người đó!"

Đồng thời lúc đó, quân phòng thủ và Cấm quân trấn giữ ở Kim Kinh đã tiến hành dẹp loạn, bên ngoài nhìn vào thật lỏng lẻo, bao vây kinh thành; bốn mươi vạn đại quân đóng quân ở Bắc Cương cũng oanh oanh liệt liệt chọn ngày xuất phát trở về, trên danh nghĩa là: sau khi thắng trận thu quân về triều.

Sau hơn một tháng phân tranh, triều đình Đại Kim lập tức bình ổn trở lại, trừ một số rất ít người trung thành liều chết vì Thái tử, hầu như tất cả triều thần đều nghiêng về một phía ủng hộ Bắc Tĩnh vương đăng cơ xưng đế — không phải Nam An Vương gia đã nói sao, nên nghe theo di chiếu của Tiên đế!

Ngày mồng một tháng sáu năm 312 theo lịch Đại Kim, Bắc Tĩnh vương đăng cơ lên làm vua, lấy niên hiệu là Hưng Thịnh. Vừa mới lên ngôi, Hưng Thịnh đế lập tức phong thưởng lớn cho quý tộc đại thần có công ủng hộ hắn, đặc biệt là càng ưu ái Triệu Trinh hơn.

Các tướng sĩ có công dưới trướng Triệu Trinh, lớp lớp đều được phong thưởng; Nam An vương Triệu Trinh được phong hàmThái Sư, chỉ huy binh mã thiên hạ; thân mẫu Cao Thái phi của Nam An vương, vẻ vang theo Nam An vương trở về đất phong ở Nam Cương dưỡng già; trưởng tử Triệu Tử của Nam An vương được phong làm Thế tử; quý thiếp Chu phu nhân của Nam An vương được tiến phong làm Trắc phi.

Tất cả những việc này, Chu Tử không hề hay biết.

Nàng đang cùng Triệu Trinh lên đường vào kinh.

Trên đường hồi kinh, Triệu Trinh nhận được thư của Quý phi nương nương, sau đó liền chọn tên trong danh sách mà Quý phi nương nương liệt kê. "Triệu Tử" là đại danh của Bánh Bao Nhỏ, còn nghiêm lệnh Chu Tử: "Về sau không được đề cập đến ba chữ 'Bánh Bao Nhỏ' nữa!" Đồng thời, hắn vô cùng nghiêm túc nói với Chu Tử: "Về sau nàng ăn uống nhiều một chút, bồi dưỡng thân thể cho tốt, cố gắng sinh dưỡng, tương lai lại sinh thêm: Triệu Sam, Triệu Bách, Triệu Đồng, Triệu Liễu…"

Chu Tử: "…"

Còn chưa tới Kim Kinh, Chu Tử đã náo loạn mâu thuẫn với Triệu Trinh, nguyên nhân chính là vấn đề cai sữa. Chu Tử vừa nghĩ sau khi vào kinh, bị Quý phi nương nương — hiện tại phải gọi là Thái phi nương nương — phát hiện nàng còn sữa, liền cảm thấy thật bẽ mặt, nên kiên trì muốn uống canh lúa mạch để dứt sữa.

Phúc lợi trong lúc dưỡng bệnh này, Triệu Trinh làm sao nguyện ý bỏ qua được? Đương nhiên, hắn cũng nói năng rất hùng hồn đầy lý lẽ: "Triệu Tử mới sinh hơn hai tháng, nàng lại bắt hắn cai sữa? Nàng làm mẫu thân kiểu gì vậy? Nàng có phải là mẹ ruột hắn không?"

Chu Tử tức cười: Triệu Tử hơn một tháng đã bắt đầu ăn sữa của bà vú rồi nha!

Cuối cùng, trứng chọi với đá, Chu Tử đành phải tiếp tục để cho Triệu Trinh hưởng "phúc lợi" suốt đường đi.

Trước khi tới kinh thành, việc khiến Triệu Trinh vui mừng nhất chính là Chu Tử có nguyệt sự! Điều này cho thấy, trong lúc quốc tang của Phụ hoàng, hắn sẽ không có thêm một cái Bánh Bao Nhỏ nữa! Nếu không, đối với bên ngoài lẫn trong nhà, đều rất khó ăn nói. Quan trọng hơn là, trong khoảng thời gian này, hắn đang bị thương, phải dưỡng bệnh, uống vào không biết bao nhiêu loại thuốc; hôm mười ba tháng năm – sinh nhật hắn, Chu Tử lại uống không ít rượu mật, say rượu phải lập cam kết. Cho nên, không mang thai đứa bé mới là tốt! Dù sao hai người bọn họ đều còn trẻ.

Trong Thanh Vân điện, Quý phi nương nương – nay đã là Cao Thái phi đang ngồi trên đại điện, nhìn đám nữ quan cung nữ thu dọn hành lý, đóng gói đồ vật, bận rộn luôn tay luôn chân.

Bà đã sớm cùng chung nhận định với Triệu Trinh, tương lai lão Hoàng đế băng hà, bà sẽ theo Triệu Trinh đến sống ở Nam Cương, vui vẻ hạnh phúc làm lão Thái phi, ném hết những oán khí tức giận ngày xưa ra sau đầu.

Nhưng nay thật sự phải rời khỏi, bà ngược lại có chút lưu luyến không nỡ rời.

Mười bốn tuổi đã tiến cung, hai mươi tuổi sinh hạ Triệu Trinh, tính đến nay đã hai mươi sáu năm. Đằng đẵng suốt hai mươi sáu năm trời, đã biến bà từ một tiểu cô nương chỉ biết trang điểm xinh đẹp hồn nhiên hiếu thắng thành một phụ nhân trung niên da thịt nhăn nheo, nếm đủ mùi đời.

Hai mươi sáu năm qua, bà từ một chức Phụng nghi(1) Bát phẩm, nhờ ân sủng của Hoàng đế, nhảy một cái đã trở thành Tiểu viện(2) trong nhóm Tòng Lục phẩm ở tại Nhất cung Phối uyển. Sau đó, lần đầu tiên bị sanh non. Hoàng đế đáng hận kia lại bao che cho tiện nhân Mao phi, không phải là vì ả ta xuất thân rất cao quý sao! Sau khi sanh non, vì để trấn an nàng, Hoàng đế tấn phong cho bà làm Lệ nhân Tòng ngũ phẩm (3).

1. Phụng nghi: chức vị trong hậu cung, nằm trong nhóm Chính bát phẩm, ở tại Nhất cung Tây các.

2. Trong mỗi thứ bậc có hai loại: Chính và Tòng, Tòng đứng sau Chính, trong nhóm Tòng lục phẩm có chức Tiểu nghi và Tiểu viện, sống tại Nhất cung Phối uyển.

3. Tòng ngũ phẩm: gồm có Lương nhân và Lệ nhân, ở tại Nhất cung Phối uyển, đối với hạ nhân xưng là Bản chủ, đối với người trên xưng là thiếp thân (theo tieba.baidu)

(MTY: Ta kiếm mấy cái chức vị này muốn lòi con mắt.)

Sau đó, bà quyết tâm thay đổi chính mình, buộc mình phải thật mạnh mẽ lên, sau lại được tấn phong Tiệp dư, lúc này mới mang thai Triệu Trinh, hơn nữa còn được thuận lợi sinh ra. Sau khi sinh Triệu Trinh, lại nhân lúc phụ thân khởi công xây dựng kênh đào, có công với triều đình, lúc này bà mới được phong làm Quý phi.

Bây giờ nghĩ lại, sở dĩ bà có thể thuận lợi sinh hạ Triệu Trinh, sợ là có liên quan đến việc Nhan Hoàng hậu đã có trưởng tử mà Đức phi có cũng đã sinh thứ tử!

(Vì để cân bằng quyền lực, tạo thành thế chân vạc, nên mới để bà sinh.)

Vị Đức phi này ngày xưa là đồng minh của bà, giờ đã trở thành Hoàng thái hậu, bà còn lưu lại làm gì? Bà ở lại để ba quỳ chín lạy với bà ta sao? Chẳng thà rời đi!

Cao Thái phi đang suy nghĩ miên man, thì nhũ mẫu Nhũ Yến đang chăm sóc tiểu Thế tử Triệu Tử chạy tới: "Bẩm báo Thái phi, tiểu Thế tử tỉnh rồi ạ!"

Cao Thái phi lập tức đứng lên: "Tử nhi tỉnh rồi à? Có khóc không? Có đòi ăn không…"

Vừa nói chuyện, Cao Thái phi – mới bốn mươi tuổi đã tự nhận già nua – bước nhanh ra hậu điện, cước bộ nhẹ nhàng, lại rất vững vàng.

Quay lại Mục lục

73. Quyển 4 – Chương 73

Chương 73: Tình hình thay đổi, tân hoàng đăng cơ

Hôm nay, người nằm trong tim Cao Thái phi không còn là Triệu Trinh, mà biến thành – trước kia gọi là Bánh Bao Nhỏ nay là tiểu Thế tử Triệu Tử.

Nghe Nhũ Yến hồi báo, Cao Thái phi nhanh chân sải bước đến hậu điện, thấy Triệu Tử đã tỉnh giấc, đang nằm trên giường lớn hươ hươ tay chân núc ních thịt, đôi mắt xếch nho nhỏ mở to nhìn tới nhìn lui!

Cao Thái phi chạy tới, bế Triệu Tử lên, vừa thuần thục cho bé đi tiểu, vừa hỏi nhũ mẫu bên cạnh: "Cho uống nước chưa?"

Nhũ mẫu vội thưa: "Bẩm Thái phi nương nương, vẫn chưa ạ!"

Lúc này tiểu đệ đệ của Triệu Tử đã bắt đầu phun nước, Nhũ Yến ngồi phía trước cầm một cái chậu vàng hứng lấy.

Mặt Cao Thái phi tràn đầy ý cười: "Ha ha, tiểu Thế tử, nước tiểu của đồng tử rất quý đó, ai ta cũng không cho a, đem tưới hoa hết nha!"

Cho bé tiểu xong, Hoàng Oanh bưng chén nước ấm tới, Cao Thái phi ôm Triệu Tử, cầm một cái thìa nhỏ tinh xảo bằng bạc bắt đầu đút cho Bánh Bao Nhỏ uống nước. Từ lúc Triệu Tử được sinh ra, đã sớm quen được bị tổ mẫu đút như vậy, cũng thành thành thật thật uống không ít.

Cho bé uống nước xong, Cao Thái phi mới giao Triệu Tử để nhũ mẫu cho bú sữa, sau đó dặn dò Hoàng Oanh: "Sắp xếp thời gian thu thập hành lý, tranh thủ ngày mai liền chuyển ra ngoài!"

Hoàng Oanh "dạ" một tiếng.

Cao Thái phi vẫn thực thức thời, lão Hoàng đế đã chết, tân Hoàng đế đã đăng cơ, các nữ nhân trước đây của tân hoàng đều cần phải phong vị, nhóm quý nữ con của đám quan lại quý tộc cũng đã chuẩn bị để được tuyển chọn vào cung, bà cũng nên sớm dọn ra ngoài để nhường chỗ lại cho nhóm người mới lên đài tranh chấp. Cao Thái phi đã sớm phái Đại Nhạn đi thu dọn phủ Nam An vương ở Kim Kinh, tất cả đều đã ổn thỏa, đến lúc chuyển ra ngoài rồi.

Lúc này, Triệu Tử đã ăn no, Cao Thái phi nhìn sắc trời, phát hiện lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh mặt trời không còn quá gay gắt, liền ôm Triệu Tử đến hậu hoa viên phơi nắng. Bà nhớ rõ trước đây bởi vì thường phơi nắng, cho nên lớn lên vóc dáng của Triệu Trinh mới cao như vậy.

Trong phủ Bắc Tĩnh vương nay được xem là dinh thự của tân hoàng, Doãn phu nhân quần áo chỉnh tề dẫn theo hai nha đầu bước nhanh về hướng Thiến Hương cư.

Tiến vào Thiến Hương cư, Doãn phu nhân cũng không vội trở về phòng của mình, mà cho nha hoàn lui xuống, trực tiếp lên lầu đi vào phòng của Chu Bích. Nữ nhân trong hậu viện của phủ Bắc Tĩnh vương thật sự là quá đông, Thiến Hương cư nghe tên thì giống như rất lớn, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một cái Tiểu lâu hai tầng có một cái hoa viên nhỏ mà thôi. Doãn phu nhân – Lục Hà và nha hoàn ở tại lầu một, tiểu Chu phu nhân – Chu Bích cùng nha hoàn ở tại lầu hai.

Đến lầu hai, Doãn phu nhân đẩy cửa phòng ra trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Chu Bích đang cùng nha hoàn Ngọc Hương ngồi trên giường La Hán dựa vào cửa sổ may quần áo cho em bé, vừa thấy Lục Hà vào đến, cười nói: "Thế nào? Vương phi có đồng ý không?"

Lục Hà đi đến bên giường ngồi xuống, không nói gì.

Nha hoàn Ngọc Hương cũng là tay trong của phủ Nam An vương cài vào, thấy Doãn phu nhân đi vào, theo theo lệ thường vội tìm cớ đi xuống lầu.

Lúc này Lục Hà mới nói: "Hoàng thượng cũng đồng ý rồi, nàng ta còn chưa lên làm Hoàng hậu, có thể không đồng ý sao!"

Đôi mắt trong như nước mùa thu của Chu Bích tràn đầy sùng bái: "Ngươi thật lợi hại!"

Lục Hà cười cười, cũng cởi giày leo lên giường La Hán, ngồi xuống cạnh Chu Bích, cầm mấy thứ trong tay nàng ta nhìn ngắm, thấp giọng nói: "Ngươi làm nhiều y phục cho tiểu Thế tử như vậy, Cao Thái phi lại rất cẩn thận, không chắc sẽ để cho tiểu Thế tử mặc!"

Chu Bích ngày thường luôn luôn hiền lành, không thế nào phản bác lại nàng ta, lúc này lại ngẩng đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Tiểu Thế tử là cháu ruột bên ngoại của ta, mặc kệ Thái phi nương nương có ặc hay không, ta vẫn cứ làm, thể hiện hết tấm lòng của ta là được rồi!" Nàng lại cúi đầu than thở một câu: "Dù sao tỷ tỷ hiểu lòng của ta là được rồi!"

Lục Hà nhìn nàng bướng bỉnh như đứa nhỏ, nhịn không được vươn tay vuốt ve tóc nàng, cười nói: "Ta chẳng qua chỉ nói nhảm một câu, ngược lại ngươi liền nói nhiều nhiều như vậy!"

Trong phủ Bắc Tĩnh vương này, Chu Bích và Lục Hà đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, cùng nhau vượt qua rất nhiều cửa ải khó khăn, nàng biết trong lòng Lục Hà cũng chỉ quan tâm đến mình, bởi vậy cũng chịu thua: "Được rồi, ngươi cũng giúp ta làm đi! Ta định chờ tỷ tỷ vừa trở về, sẽ đem mấy bộ quần áo kép này qua!"

"Khả năng may vá của ta không bằng ngươi đâu!" Lục Hà cười, "Tỷ tỷ ngươi cũng biết mà!" Nàng đứng dậy rót cho Chu Bích một chén trà, một tay lấy kim chỉ trong tay Chu Bích, sau đó đưa chén trà cho nàng: "Uống nước trước đi!"

Chu Bích vừa uống nước, vừa hỏi: "Hai chúng ta thật sự có thể đến ở tại Thanh Vân điện của Cao Thái phi sao? Rốt cục ta vẫn cảm thấy không thể tin chuyện này là thật!"

"Sao lại không thể tin được! Hoàng thượng và Vương phi — sao cứ cảm thấy nói như vậy có chút kỳ quái — đều đã chấp thuận rồi, Cao Thái phi cũng sẽ dọn ra ngoài!"

Cái miệng nhỏ nhắn của Chu Bích nhấp từng ngụm trà xanh biếc, mắt liếc Lục Hà một cái, nói: "Không biết hai ta sẽ được phong vị gì nhỉ, sẽ là phi sao?"

Lục Hà thấy cái liếc mắt của nàng, trong lòng thoải mái cực kỳ, nói: "Phi thì chưa đến mức đó, bất quá Hoàng thượng cũng nể mặt Nam An Vương gia, sẽ không bạc đãi ngươi và ta!"

"Ừ!" Chu Bích nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Tỷ tỷ ngươi đã là trắc phi của Nam An vương, lại sinh được Thế tử, vậy cũng sẽ được ghi vào Ngọc điệp (*)," Lục Hà biết Chu Bích không hiểu những việc này, bởi vậy hết lòng phổ cập kiến thức cho nàng, "Nói cách khác, cho dù tỷ tỷ của ngươi không phải là Vương phi, nhưng thân phận cũng khá cao quý rồi!"

(* Ngọc điệp: bảng gia phả của Hoàng gia)

Chu Bích lại có chút sầu lo, nói: "Ta chỉ sợ tương lai Nam An vương phi vào cửa, bắt nạt tỷ tỷ, tỷ tỷ của ta quá hiền lành."

Lục Hà nghe thấy Chu Bích còn lo lắng rằng Chu Tử "quá hiền lành", cơ hồ muốn phì cười, nhưng nàng đã từng liên lạc với Nam An Vương gia, ấn tượng kia cực kì khắc sâu, liền khuyên giải Chu Bích: "Ngươi đừng lo lắng quá, Nam An Vương gia là người đặc biệt bao che khuyết điểm, chỉ có mình hắn mới được bắt nạt tỷ tỷ của ngươi, những người khác, đừng nói là Vương phi, ngay cả trưởng bối của hắn, sợ là cũng không thể đâu!"

Chu Bích rất tin tưởng Lục Hà, nghe Lục Hà nói như vậy, liền tin ngay, không nói thêm nhiều về đề tài này nữa.

Sau khi đại quân của Triệu Trinh tiến vào Kinh đô, liền xây dựng cơ sở tạm thời, đợi thánh chỉ.

Thánh chỉ chưa đến, tân Hoàng đế đã đến.

Sau khi lên đài phong thưởng trấn an, tân hoàng Hưng Thịnh đế Triệu Chính và Triệu Trinh cùng vào lều của Triệu Trinh. Tâm nguyện nhiều năm qua của Hưng Thịnh đế Triệu Chính — là Tam đệ Triệu Trinh luôn kiêu ngạo không nghe ai của hắn quỳ gối trước mặt mình, ba quỳ chín lạy — nay một khi thực hiện được, trong lòng sung sướng cực kỳ, nói với Triệu Trinh: "Tam đệ, nên để ta gặp đệ muội rồi!"

Triệu Trinh vốn ngại hắn háo sắc, vốn không muốn để hắn gặp Chu Tử, nhưng nghe từ trong miệng hắn nói là "Đệ muội", tâm tình cũng trở nên tốt hẳn, bèn nói: "Đệ sai người đi gọi nàng!" Hắn gọi Triệu Phúc: "Đi mời Chu phu nhân đến đây!"

Chu Tử còn chưa biết mình đã trở thành Chu trắc phi, Triệu Trinh cũng muốn chờ trở về Vương phủ cho nàng một niềm vui bất ngờ, cho nên trên dưới vẫn còn xưng hô Chu Tử là "Chu phu nhân".

Triệu Chính ngồi một bên nghe được đệ đệ xưng hô như thế, lông mày nhướng lên, thấy hắn quá coi trọng một thiếp thất như thế, có chút không cho là đúng: "Đệ có ít nữ nhân quá, kiến thức cũng quá nông cạn, hay là ta đưa qua cho đệ vài giai nhân tuyệt sắc cho đệ mở mang tầm mắt nhé?"

Triệu Trinh lành lạnh nói: "Có tốt thì để lại cho huynh dùng dần đi!"

Chu Tử biết Hoàng thượng muốn gặp mình, vội vàng thay quần áo chỉnh tề, rồi mới lại đây bái kiến.

Sau khi nàng đứng lên, Triệu Chính cẩn thận nhìn thoáng qua, cảm thấy Chu phu nhân này vì được Nam An Vương gia độc sủng, nên trong Kinh thành rất nổi tiếng, mà bộ dạng lại cũng không có gì đặc sắc, chỉ có như vậy, còn không bằng muội muội của nàng – tiểu Chu phu nhân đâu!

Chu Tử bái kiến xong, không dám nói nhiều, yên lặng đứng qua một bên. Triệu Trinh không muốn nàng mệt nhọc, liền nói: "Được rồi, lui xuống đi!"

Sau khi Chu Tử rời khỏi, Triệu Trinh mới nói với Hưng Thịnh: "Nhân tiện, đề nghị của ngoại công (ông ngoại) của đệ, huynh cảm thấy thế nào?" (đề nghị Triệu Trinh lấy cháu ông ta làm Vương phi)

Triệu Chính đương nhiên không hy vọng quan hệ của Thừa tướng đại nhân và Triệu Trinh càng trở nên thêm chặt chẽ, vì thế cười thăm dò: "Hay là, những tiểu thư đến tuổi thành hôn của Cao gia đều tuyển vào trong cung?"

Triệu Trinh cười nhìn hắn, mắt phượng híp lại, mang theo nụ cười hồ ly: "Mười hai đến mười tám tuổi?"

"Được!" Triệu Chính cười vang. Đối với nữ nhân, hắn là thật sự có chút sở thích đam mê sưu tầm, những nữ nhân của phủ Cao thừa tướng không những đoan trang thủ lễ có thừa, mà còn quyến rũ động lòng người, hậu cung của hắn, ngoại trừ Vương phi hiện tại là Hoàng hậu tương lai, vẫn chưa có dạng người như vậy! Thu hết vào cũng không sao cả, dù sao hắn chẳng qua chỉ cần cung cấp nơi ở, cũng không phải tốn bạc, phủ Cao thừa tướng phủ sẽ tự chuẩn bị hết thảy, cũng bỏ tiền ra nuôi sống nhóm quý nữ đã vào cung của nhà mình.

Hai người nhanh chóng đã thay đổi đề tài, nói đến chuyện phong phi của Triệu Chính. Triệu Trinh không muốn can thiệp việc riêng của Triệu Chính, nhưng chuyện có liên quan đến muội muội Chu Bích của Chu Tử, hắn không thể không hỏi thăm một chút.

Triệu Chính nghĩ nghĩ nói: "Hay là đều phong tiểu Chu phu nhân và Doãn phu nhân làm Tiệp dư Chính tứ phẩm?"

Triệu Trinh gật gật đầu, nói: "Nếu không phải vì mặt mũi của nội tử (bà nhà), đệ cũng sẽ không tốn tâm tư vào mấy chuyện này!"

Triệu Chính sớm đã biết Triệu Trinh sủng ái Chu phu nhân kia của hắn không bờ không bến rồi, sớm cũng đã thành thói quen, cũng không thấy có gì không ổn, dù sao hắn cũng rất yêu thích tiểu Chu phu nhân và Doãn phu nhân, cùng hai tiểu thiếp xinh đẹp có tính cánh và ngoại hình khác hẳn nhau làm song phi gì đó (3P), luôn luôn là thứ hắn yêu thích nhất a! (biến thái, bệnh hoạn)

Triệu Trinh tiễn bước Hưng Thịnh đế, sau đó trở về lều vải của Chu Tử, phát hiện Chu Tử đang ngồi ở trên giường cúi đầu may vá mấy bộ y phục nhỏ đủ màu sắc cho Triệu Tử, liền ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ nhìn.

Nhìn được một hồi, hắn cảm thấy Chu Tử có gì đó là lạ, vội vươn tay nâng cằm Chu Tử lên, phát hiện nàng nước mắt ràn rụa, ánh mắt cũng khóc đỏ, nhíu mày hỏi: "Làm sao vậy?"

Chu Tử dùng tay áo lau lau nước mắt, thút tha thút thít: "Thiếp nhớ Bánh Bao Nhỏ!"

Triệu Trinh vừa nghe vậy, liền khiển trách: "Ngày mai là vào thành rồi, Triệu Tử cũng đã theo mẫu phi chuyển đến Vương phủ, nàng nhanh chóng sẽ gặp thôi, có cái gì mà phải khóc?"

Chu Tử vừa nghe vậy, khóc càng thương tâm hơn.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Triệu Trinh bị thương nặng, nàng một lòng chăm sóc hắn, cũng sợ hắn lo lắng, cho nên tất cả nỗi nhớ nhung Bánh Bao Nhỏ đều chôn giấu ở đáy lòng, chỉ thỉnh thoảng hàn huyên với Ngân Linh mới nhắc đến Bánh Bao Nhỏ một chút, hiện tại sắp sửa nhìn thấy con trai, rốt cuộc cũng không kiềm nén được, nhớ đến bộ dạng mập mạp của con, trong lòng nàng vừa nhói vừa đau, sống mũi cay cay.

Nàng dứt hoát bổ nhào lên giường, òa khóc lớn, vừa khóc vừa la:

"Bánh Bao Nhỏ đáng thương của mẹ"

"Bảo bối đáng thương của mẹ"

"Con trai đáng thương của mẹ".

Triệu Trinh trấn áp nàng không được, cũng bị tiếng khóc của nàng làm trong lòng chua xót, đành phải ngồi xuống bên giường, giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Chu Tử: "Đừng khóc nữa, ngày mai sẽ gặp được rồi, ta không tiến cung, cùng nàng hồi phủ được không……"

Quay lại Mục lục

74. Quyển 4 – Chương 74

Chương 74: Gặp con trai, chịu khổ độc hại

Nước mắt của Chu Tử từ từ ngừng lại, cũng không gào khóc nữa, dần dần tỉnh táo lại, nghĩ đến bộ dạng của mình vừa rồi không để ý đến thể diện mà gào khóc, rất xấu hổ, chui đầu vào trong chăn không chịu ra. Nàng chỉ là quá nhớ thương Bánh Bao Nhỏ, sau đó muốn phát tiết một chút, không ngờ lại có thể khoa trương như vậy.

Thật lâu sau sau, Chu Tử không nghe thấy động tĩnh gì của Triệu Trinh, ngóc đầu dậy, thấy Triệu Trinh đang ngồi ở mép giường, suy nghĩ cái gì đó. Nàng vội hỏi: "Chàng đang nghĩ gì vậy?"

Triệu Trinh nhìn nàng liếc mắt một cái, rồi nói: "Không có gì, nàng đi rửa ráy mặt mũi sửa sang lại một chút đi, ta phải đi tuần tra doanh trại, nàng chờ ta về cùng dùng bữa tối!"

Chu Tử gật gật đầu.

Triệu Trinh bước ra khỏi lều vải lớn, chậm rãi bước đi.

Nam An vương trị quân, áp dụng phương thức "quản thúc", một mặt tạo quyền uy của mình trong quân đội, một mặt để cho tướng lĩnh và quân sư tự quản thúc lẫn nhau. Tất cả tướng lĩnh đều là do hắn tự mình đề bạt cất nhắc, quân sư cũng đều là những mưu sĩ mà hắn tín nhiệm.

Cứ như vậy, Triệu Trinh dần dần vững vàng nắm được quân đội trong tay.

Thống lĩnh đội Tân Quân – tướng quân Tôn Gia Nghị là ái tướng của Triệu Trinh, quân sư là mưu sĩ Chương Tử Hàm của hắn; tướng lĩnh của đội quân phòng thủ ở Nam Cương – Hách Tinh Thành là vị tướng quân đã theo hắn nhiều năm, quân sư là mưu sĩ Vương Nãi Vũ; thống lĩnh đội Cấm Quân – tướng quân Viên Hạo là do hắn một tay tài bồi dưỡng thành, quân sư là Hồ Phi Đồng.

Những người này nghe nói Vương gia muốn tuần tra doanh trại, đều đi theo sau.

Triệu Trinh tự đến tự đi, theo sau là những người này, một đám tuần tra khắp doanh trại, hắn từ đầu đến cuối không nói một lời. Hắn trị quân nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh, dưới sự trừng phạt của hắn, không ai dám chống lại quân lệnh. Tôn Triết thân bại danh liệt lại bị ngũ mã phanh thây, kết cục này hãy còn mới mẻ trong ký ức của mọi người, mùi máu tươi kia dường như còn quanh quẩn trước mũi; nhưng ngược lại Vương gia phong thưởng thật sự là tăng gấp bội, lần này đại thắng trở về, mấy vị tướng lĩnh đều được phong hầu, cứ theo từng cấp mà ban thưởng xuống, chỉ cần ra sức đánh giặc, chưa bao giờ bị thiệt!

Triệu Trinh bận việc chính sự, tất nhiên là vô cùng chuyên tâm, lúc này sớm đã quên Chu Tử ra sau đầu. Hắn chỉ lo nghĩ đến vấn đề bố trí ổn thỏa cho quân đội sau chiến tranh. Triệu Trinh có một ý tưởng, nếu như kế tiếp sẽ có một đoạn thời gian hòa bình, nhiều binh lính như vậy lại để đó không dùng, quân pháp lại nghiêm khắc, cũng không chịu nổi mấy chục vạn nam nhi nhiệt huyết dồi dào, nhàn rỗi từ sáng đến tối, sớm muộn gì cũng gây rối loạn ồn ào!

Trong đầu Triệu Trinh bước đầu đã có một ý tưởng, cũng chưa hoàn thiện lắm, hắn phải cùng nhóm tướng lĩnh và mưu sĩ thương lượng một chút đã.

Lần này Triệu Trinh mở Hội nghị quân sự, bàn bạc suốt một đêm, mãi cho đến sáng ngày hôm sau, hắn mới trở về lều của mình, vừa tiến vào đã thấy Chu Tử đang ôm quần áo của hắn mà ngủ vùi!

Lúc này nắng sớm lờ mờ, Triệu Trinh cũng không ngủ tiếp, hắn ngồi trong lều nhìn ra cửa lều, nhìn bụi cây hoa hồng xanh tươi bên ngoài, lại bắt đầu băn khoăn suy ngĩ.

Hắn đi vào không bao lâu sau thì Chu Tử tỉnh giấc, đứng dậy thấy Triệu Trinh sau một đêm không ngủ, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt lại sáng ngời có hồn như mắt chim cú mèo, liền biết là trong lòng hắn chất chứa tâm sự, vội đi rót một chén nước mật ong bưng tới, thấp giọng nói: "Chàng có cần nghỉ ngơi một lát không?"

Triệu Trinh lắc lắc đầu, nhận lấy chén nước mật ong uống một hơi cạn sạch, rồi mới nói: "Hôm nay chúng ta hồi phủ trước đã, mẫu phi và tiểu Thế tử đã dọn từ trong cung về rồi!"

Chu Tử vẫn còn chưa biết chuyện được phong Trắc phi và Thế tử, vừa nghe hắn nói như vậy liền oán trách: "Triệu Tử tuy là con trai cả nhưng lại có danh phận thứ xuất, chàng đừng có mà luôn miệng kêu tiểu Thế tử này tiểu Thế tử nọ, càng gọi như vậy, sẽ làm con nó lớn lên vênh váo, ngộ nhỡ làm ra chuyện ngu ngốc thì đã muộn!"

Triệu Trinh liếc nhìn nàng một cái, không nói gì.

Hắn lại nhớ tới lần hắn bị ám sát ở Nam Cương (chương 10) — từ lúc hắn mười bốn tuổi lập được chiến công, có lúc nào mà không trải qua chứ! Đương nhiên, lúc hắn còn sống ở trong Hoàng Tự cũng không bị không ít lần bị ám sát!

Không phải là tranh giành thứ – chính sao!

Thái tử đại ca cũng quá cẩn thận rồi!

Cho dù có cẩn thận thì thế nào, không phải cuối cùng cũng phải ẩn cư trong nơi hoa tươi ngõ nhỏ của thành Kim Kinh sao, bất quá, không thể để cho hắn sống quá lâu, bằng không lúc nào đó lại bị người ta lôi ra vấn đề chính – thứ, vậy thì sẽ rất phiền toái…

Chu Tử nhìn quen nhìn vẻ mặt đăm chiêu này của hắn rồi, biết là mỗi lần hắn bày ra cái vẻ mặt này, là nhất định đang suy nghĩ nghiêm túc, hơn nữa thường thường cũng không suy tư ra cái chuyện tốt gì, cho nên cũng không dám quấy rầy hắn, tự thân một mình đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng cho hắn thôi.

Lúc ăn sáng, Triệu Trinh vẫn còn đang suy nghĩ chuyện thứ – chính, hắn nhìn nhìn Chu Tử đang ngồi đối diện múc cháo cho hắn, rất muốn an ủi nàng, nhưng lời nói ra đến bên miệng lại nuốt xuống — nói nhiều như vậy làm gì, làm thật mới được!

Hơn nữa, hắn đối đãi với Chu Tử thật sự là càng ngày càng kỳ quái.

Trước kia, Chu Tử phải ăn diện trang điểm xinh đẹp xuất hiện trước mặt, hắn mới vui vẻ; hiện tại thì sao, ngày hôm qua Chu Tử ở trước mặt hắn khóc lóc om sòm như vậy dường như cũng không sao cả.

Hiện tại yêu cầu của hắn với Chu Tử cũng thật thấp a, chỉ cần nàng vô cùng vui vẻ, thì hắn liền cảm thấy mọi chuyện đều tốt đẹp, thiên hạ thái bình!

Khi nào thì hắn và Chu Tử ngang hàng thế nhỉ!

Triệu Trinh thực u sầu…!

Trước khi về đến Vương phủ, Chu Tử sửa soạn một phen, tuy rằng không đến mức tắm rửa thay quần áo tịnh trai ba ngày, nhưng là cũng rất coi trọng.

Lúc Triệu Trinh đến gọi nàng, nhìn nàng vừa tìm quần áo đủ màu mà Triệu Tử thích, vừa tìm áo yếm chất vải Triệu Tử thích, trong lòng lại bắt đầu chua, liếc Chu Tử một cái: "Hắn mới hai ba tháng, biết cái gì!"

Chu Tử lập tức đáp trả: "Chàng ở trước mặt con cũng không nên nói lời thô tục, sẽ dạy hư con!"

Triệu Trinh tức giận đến sắp méo mũi.

Chu Tử lại tiếp một câu: "Mỗi ngày miệng chàng đầy 'Cái rắm gì' 'Lão tử' 'Con mẹ nó', rốt cục là học được từ đâu, chàng không sợ con trai sẽ học theo sao!"

Lúc này thì lỗ mũi của Triệu Trinh thật sự tức đến méo xệch, vừa giơ tay vuốt vuốt cái mũi vừa đi ra ngoài: "Lão tử cứ như vậy đó, mặc kệ có học hay không!"

Sau khi tòng quân, hắn ở trong quân đội lâu ngày, mưa dầm thấm đất học được, bản thân lại cảm thấy không có gì là không tốt cả, vẫn tự mình cảm giác đặc biệt hài lòng, cảm thấy mình luôn là vị tướng bên ngoài thanh tao nho nhã, bên trong đa mưu túc trí, chiến thắng ngàn dặm, kết quả bị Chu Tử vừa phun những lời như vậy, lại lập tức biến thành gã cực quê mùa!

Chu Tử thấy hắn thật sự tức giận, cũng vội chạy theo, nịnh nọt: "Vương gia, chàng là anh minh thần võ nhất!"

Nhìn Triệu Trinh nhanh chân sải bước rộng, mình đuổi theo không kịp, Chu Tử vội hô lên: "Chàng đợi thiếp với a!"

Triệu Trinh cước bộ không ngừng, còn đi như bay.

Chu Tử biết hắn thẹn quá thành giận, cảm giác đặc biệt vui vẻ, chạy đuổi theo.

Xe ngựa của Chu Tử chạy vào đến trước cửa chính viện mới dừng lại. Triệu Trinh cưỡi ngựa chậm rãi không nhanh không chậm theo nàng, thấy xe của nàng xe ngừng lại, lúc này mới xuống ngựa. Con ái mã Ô Vân Đạp Tuyết của hắn đã hy sinh ở sông Ô Giang, hiện tại con Thất Hắc Vân này cũng là ngựa tốt khó gặp.

Theo Triệu Trinh an bài, Cao Thái phi cùng các cung nữ, nữ quan của bà đến ở tại chính viện, Chu Tử và đứa bé ở cùng hắn tại Tùng Đào Uyển. Sau này trở về Nam Cương, cũng theo đó mà an bài, Cao Thái phi ở tại chính viện, ba người bọn họ ở tại Diên Hi cư.

Nhưng mà, an bài như vậy có thích hợp hay không, bởi vì hành động của Chu Tử đã rõ ràng là có thiên vị, Triệu Trinh đã bắt đầu có hơi dao động rồi.

Từ lúc bước xuống xe, Chu Tử không còn để ý đến Triệu Trinh, lập tức bước nhanh vào chính viện.

Triệu Trinh đi theo sau.

Cao Thái phi ôm Triệu Tử ra đón.

Ánh mắt Chu Tử trông mong nhìn đứa bé, nhưng vì có Thái phi ở đây, cho nên vẫn chờ Triệu Trinh bước tới. Sau khi Triệu Trinh bước đến, nàng lùi xuống một bước, hai người cùng quỳ lạy Cao Thái phi.

Cao Thái phi cho hai người đứng lên, cười nói: "Các con đã làm cha làm mẹ, mau tới ôm Triệu Tử đi!"

Triệu Trinh đứng dậy bước lên, nhận lấy đứa bé từ trong tay Cao Thái phi, nhìn ngắm thật kỹ, không khỏi mừng rỡ — đứa bé này thật quá giống hắn, ngay cả ánh mắt đến bộ dạng cũng giống nhau, đều là mắt một mí! Ha ha!

Cao Thái phi nhìn Triệu Trinh ôm Triệu Tử cười ngây ngô, mà Chu Tử ngại thân phận, đứng phía sau dõi mắt trông mong, bèn nói: "Đều vào trong đi!"

Đoàn người vào chính phòng.

Cao Thái phi ngồi xuống cạnh bàn dài bằng gỗ lim khắc hình rồng không sừng (con Li), cười tủm tỉm nhìn Triệu Trinh đang đùa nghịch với Triệu Tử. Bà nhớ rõ Triệu Tử vừa mới ngủ dậy, mình ôm nửa ngày, cũng chưa cho hắn đi tiểu, cho nên hiện tại rất chờ mong chuyện sẽ phát sinh.

Triệu Trinh ngồi trên ghế dựa lớn bằng gỗ lim ở bên cạnh, đầu tiên là đùa nghịch tay chân béo ú của Triệu Tử, sau đó hai tay nâng Triệu Tử lên, để bé đối mặt với mình. Triệu Trinh vẫn cảm thấy thật kỳ diệu, Chu Tử làm sao mà sinh được đứa nhỏ này giống mình như đúc a! Hắn càng nhìn càng vui vẻ, liền hướng về cái mặt béo ú của Triệu Tử đang tò mò nhìn mình, miệng thì đang chu chu lên như cánh hoa nhỏ, hôn lên một cái.

Triệu Trinh thấy bộ dạng trẻ con của Triệu Tử, muốn bé khóc ầm ĩ vài tiếng cũng tốt, nhưng mà Triệu Tử vẫn mang bộ dạng tỉnh bơ như không, mắt xếch nho nhỏ nhìn tới nhìn lui, xem ra rất là tò mò.

Triệu Trinh liền nâng Triệu Tử lên cao, muốn dọa bé một chút.

Vì đang là mùa hạ, Triệu Tử mặt một bộ quần áo nhỏ bằng tơ mềm, bên trong mặc một cái yếm dài đến chân, để trần hai bàn chân béo nhỏ. Triệu Trinh giơ Triệu Tử lên, Chu Tử đứng ở bên cạnh lập tức nhìn thấy Triệu Tử vì mắc tiểu mà tiểu đệ đệ đã vểnh lên, chợt có cảm giác không ổn, vừa định nhắc nhở Triệu Trinh, lại thấy Thái phi nương nương mỉm cười nháy mắt, vì thế liền hiểu được, thoáng bước lên trước một bước, hy vọng một chút nữa có thể kịp thời giải cứu Triệu Tử một phen.

Triệu Trinh vừa nâng Triệu Tử lên, đang híp mắt đấu mắt với Triệu Tử, bỗng nhiên phát hiện Triệu Tử cũng nheo mắt lại, tay nắm lại thành quả đấm nhỏ, vẻ mặt như đang vận sức, cảm thấy có gì không đúng, vừa muốn buông Triệu Tử xuống, một dòng nước tiểu khai ngọt của đồng tử phun ra, văng lên mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh: "…"

Chu Tử vọt tới thật nhanh, ôm lấy Triệu Tử, chạy đến núp sau lưng Thái phi.

Cao Thái phi thực hiện được quỷ kế, trong lòng vui vẻ cực kỳ, cười nói: "Vương gia, nước tiểu của đồng tử thật ra là đại bổ a!" Dứt lời, liền cười ha ha.

Triệu Trinh dở khóc dở cười, đầy mặt đầy cổ là nước tiểu đồng tử, đứng dậy bước đi. Đi tới cửa, nhớ tới Chu Tử đang vui sướng hả hê khi người gặp họa, quay đầu quát khẽ: "Chu Tử lại đây!"

Chu Tử vội dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Thái phi, Thái phi cười nói: "Ngươi đi theo đi!"

Chu Tử đành phải lưu luyến không rời, đem Triệu Tử – vừa mới sảng khoái tiểu lên đầy đầu lão cha hắn – trả lại cho Thái phi nương nương, mình bước nhanh đi theo ra ngoài — đối với Triệu Trinh bên cạnh đang có nguy cơ bùng nổ, nàng vẫn dứt khoát không dám cãi lời!

Quay lại Mục lục

75. Quyển 4 – Chương 75

Chương 75: Tẩy sạch nước tiểu, Chu Tử xui xẻo

Triệu Trinh nghiêm mặt trở về Diên Hi cư, bên này Chu Tử vừa đuổi theo vừa dặn dò Triệu Hùng đi chuẩn bị nước ấm.

Triệu Trinh đi vào phòng ngủ, hậm hực ngồi xuống mép giường.

Chu Tử vẫn một đường đuổi theo sau hắn, đi đến trước người, lấy khăn ra muốn giúp hắn lau sạch nước tiểu còn dính trên mặt. Triệu Trinh hơi ngửa đầu ra sau né, sau đó giật phăng cái khăn tay, ném qua một bên, giơ tay ôm lấy mặt Chu Tử, đem mặt mình dán sát cọ cọ lên mặt Chu Tử, cọ tới cọ lui, đến khi xác định Chu Tử cùng mình đã chia sẻ hết nước tiểu của Triệu Tử mới thôi.

Tuy rằng quanh năm suốt tháng, Triệu Trinh lúc nào cũng đa mưu túc trí, đến nỗi dáng vẻ có chút như ông cụ non, nhưng quả thật chỉ mới hai mươi tuổi. Vì trong khoảng thời gian dưỡng bệnh được Chu Tử tẩm bổ, mặt của hắn đã trở nên vừa trắng vừa mềm, giờ phút này sít sao cọ xát vào mặt Chu Tử, Chu Tử lại có một chút khoái cảm lạ thường, một luồng cảm giác tê dại choáng váng từ trên mặt nàng, rất nhanh truyền khắp toàn thân, nàng vội cố gắng đẩy Triệu Trinh ra: "Đừng đùa nữa, đi tắm đi!"

Triệu Trinh cọ cọ một hồi, cọ đến khi vừa lòng thỏa ý, mới thấp giọng nói: "Sáng nay ta đã tắm nước lạnh rồi."

Dứt lời, Triệu Trinh tranh thủ thời gian, vén vạt áo lên, kéo quần xuống một chút, sau đó ngồi trên mép giường, tách hai chân Chu Tử ra, ôm lấy Chu Tử, để nàng dạng chân ngồi trên người mình.

Bắp đùi của hắn rất cứng rắn, Chu Tử ngồi ở trên cảm thấy rất khó chịu, xoay đến xoay lui, muốn tìm chỗ ngồi cho thoải mái một chút.

Triệu Trinh bị nàng cọ xát, rên rỉ một tiếng, hít sâu một hơi. Hắn nâng mắt phượng nhìn chằm chằm Chu Tử, một tay nắm thắt lưng Chu Tử, một tay vén váy Chu Tử lên, xé rách tiết khố.

"Xoẹt!" một tiếng, Triệu Trinh xé rách tiết khố giữa hai chân Chu Tử, làm thủng một lỗ to, đầu tiên hắn với tay vào mò thử, thấy động này lớn nhỏ coi như vừa đủ, hai tay liền nâng Chu Tử lên trên cao, sau đó nhắm ngay đúng vị trí mà dùng sức nhấn xuống.

Chu Tử bị hắn xoa nắn một lúc, mặc dù có chút ẩm ướt ý, nhưng cũng chỉ mới có một chút, bị hắn nhấn một cái đi vào như vậy, nhất thời cảm thấy đau không chịu nổi, bắt đầu giãy dụa. Vừa giãy dụa vừa nói: "Thái phi nương nương vừa mới dọn tới… Thiếp… Thiếp phải đến hầu hạ bà… Còn có Triệu Tử nữa…"

Nàng không đề cập tới Triệu Tử thì thôi, nhắc tới Triệu Tử, Triệu Trinh liền cảm thấy trên đầu trên tóc đều khai khai khó chịu, nhất thời nổi trận lôi đình, bắt đầu không thèm để ý. Là một võ tướng, Triệu Trinh và Chu Tử làm chuyện phòng the luôn luôn rất phóng túng, hầu như lần nào cũng phải giày vò một trận. Lần này bởi vì bị thương, cho dù Chu Tử luôn ở bên người, hắn cũng phải thật cẩn thận dịu dàng mà sinh

hoạt vợ chồng, đã hơn nửa năm không được sảng khoái, đã nghẹn thành một cỗ dục hỏa, sao có thể dễ dàng buông tha nàng?

Thấy nàng giãy dụa, Triệu Trinh nhìn nàng chằm chằm, cười nham hiểm, ôm Chu Tử ném lên giường. Chu Tử nhìn hắn không giống như là buồn cười, nhất thời kinh hãi, vội vàng bò trốn vào trong giường.

Triệu Trinh lại giơ tay nắm lấy mắt cá chân của nàng, kéo lại.

Hắn nhặt đai lưng của mình trên mặt đất, dùng răng cắn, xé đai lưng chia ra làm hai, hắn cầm mắt cá chân Chu Tử, tách hai chân Chu Tử ra, trói chặt lên khung giường. Tiếp theo lại dùng áo khoác bằng tơ màu trắng trên người Chu Tử cột chặt hai tay nàng ở trước ngực, đẩy lên đỉnh đầu.

Trong lúc này, Chu Tử vẫn im lặng giãy dụa, nhưng là thân thể Triệu Trinh vừa khôi phục, sức mạnh lớn kinh người, vô luận như thế nào nàng cũng không thoát được, chỉ đành thở hồng hộc trừng mắt nhìn Triệu Trinh, với hy vọng xa vời dùng là ánh mắt bức lui hắn.

Cửa giường lúc này vẫn chưa đóng lại, Chu Tử cảm thấy nơi tiết khố bị xé rách lành lạnh, có chút sợ hãi, đang muốn mở miệng cầu xin tha thứ, lại bị đôi mắt phượng của Triệu Trinh nhíu lại, dọa nuốt trở về.

Triệu Trinh giữ hai chân nàng, đẩy người về trước, dùng sức đâm vào.

Nơi đó của Chu Tử vốn đã hơi ướt át, trải qua một loạt hành động hù dọa này của hắn, sớm đã bị dọa đến khô hết, bị Triệu Trinh "mạnh mẽ xông pha" đâm vào một cái, lập tức đau đến co rụt lại, nhưng là thân mình đang bị Triệu Trinh nhấn giữ, cuối cùng chìm trong một loạt đau đớn như bị kim đâm, chịu đựng Triệu Trinh từng đợt đánh chiếm.

Sau khi Triệu Trinh đâm vào, kỳ thật vẫn còn giữ một phần bên ngoài chưa vào, hắn không dám mạnh mẽ đưa vào hết, liền nắm lấy quả đào lớn của Chu Tử mà xoa bóp, chậm rãi rút ra, khi sắp rút ra hết, lại từ từ đâm vào, cứ như thế vài lần ra vào, đã cảm giác được nơi đó của Chu Tử đã trơn ướt mềm mại.

Hắn dùng lực đâm vào, dừng một chút, quan sát phản ứng của Chu Tử. Đôi mắt to ầng ậng nước của Chu Tử nhìn hắn, bên trong mang theo ý cầu khẩn, trong lòng Triệu Trinh khẽ động, nhẹ co rút một cái, chợt phát giác phía dưới Chu Tử co lại siết chặt lấy vật của mình, da đầu hắn run lên, thử thăm dò đẩy đẩy nơi đó một chút, toàn thân Chu Tử run rẩy, đôi chân bị tách ra cột chặt liều mạng co rút khép vào, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, đôi môi đầy đặn đỏ tươi cũng run nhè nhẹ: "Triệu Trinh, đừng, đừng đụng vào, đừng đụng vào nơi đó…"

Triệu Trinh hít sâu một hơi, chặt chẽ nắm lấy đùi Chu Tử, nhắm ngay nơi đó mà mạnh mẽ va chạm, ra nhanh vào mạnh.

Chu Tử cảm thấy một cảm giác kỳ quái bao trùm lấy nàng, ban đầu nàng còn liều mạng nhẫn nại, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà rên rỉ theo từng đợt ra vào của Triệu Trinh.

Thanh âm của nàng kiều mỵ như thế, bên dưới trơn ướt mê người như thế, thân thể của nàng động lòng người đến vậy, trong cảm giác vui sướng cực hạn, Triệu Trinh bắt đầu mất khống chế, va chạm mạnh mẽ ác liệt đến không tưởng tượng được, nhiều lần còn xâm nhập hoàn toàn, Chu Tử cảm giác vừa khẩn trương thấy thiếu thốn kỳ lạ lại vừa đau đớn, cuối cùng khóc nấc lên: "Triệu Trinh… xin… cầu xin chàng…"

Triệu Trinh tách hai chân của nàng ra, cúi người, xé cái yếm màu hồng vì Triệu Tử thích nhất mà Chu Tử đặc biệt lựa chọn, lộ ra quả đào lớn đang run rẩy, dùng miệng cắn lên. Hắn đâm vào rút ra nhanh hơn, rốt cục trong tiếng khóc không thể khống chế của Chu Tử, rút ra, bắn toàn bộ lên bụng Chu Tử.

Triệu Trinh cũng không để ý đến Chu Tử nữa, nằm xuống bên cạnh.

Một lát sau, hắn mới thong thả một cách quá đáng, nhỏm dậy cởi trói tay chân cho Chu Tử.

Nút trói trên đùi trên cánh tay vừa được cởi bỏ, Chu Tử lập tức thả lỏng xuống, nằm xụi lơ trên giường, vẫn không nhúc nhích. Lúc này, nơi đó của nàng vẫn còn dư âm mà run rẩy, nhưng mắt cá chân và cổ tay lại ẩn ẩn đau. Chu Tử cũng biết mình bị Triệu Trinh làm cho từ trên người đến dưới thân biến thành ướt nhẹp dính dính, nhưng lúc này cái gì đều cũng không quan tâm, chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Triệu Trinh thoáng nghỉ ngơi một chút, ôm Chu Tử đi đến phòng tắm.

Khi hắn ôm Chu Tử vẫn còn mềm oặt vào trong bồn tắm uyên ương, Triệu Trinh một mặt trong lòng ngầm cảm thán mình thật sự là quá mạnh mẽ, làm Chu Tử thành ra thế này; một mặt nhìn đến dấu vết xanh tím trên cổ tay, mắt cá chân của Chu Tử, cũng có chút chột dạ — cái bộ dạng thế này làm sao đi gặp mẫu phi đây!

Tâm tư của Triệu Trinh thì phức tạp như thế, nhưng thân thể lại rất trực tiếp rất đơn giản, dù sao cũng đang ở độ tuổi hai mươi căng tràn nhiệt huyết, đang đứng ở giai đoạn đỉnh cao. Tắm rửa một chút, Triệu Trinh lại bắt đầu nóng lòng muốn thử, phía dưới đã nhổ lên dựng đứng, Chu Tử lại đang nằm trong ngực. Triệu Trinh không muốn bạc đãi mình đâu! Hắn xoay Chu Tử tạo thành thư thế đưa lưng về phía mình, hai tay giữ lấy đùi Chu Tử, nhắm ngay vị trí lại một lần nữa đi vào.

Bởi vì đã phát tiết một lần, lần này Triệu Trinh đặc biệt kéo dài, ung dung chậm rãi làm đúng trình tự bài bản, làm đến thật thú vị, làm đến thật kiêu ngạo — làm đến Chu Tử hôn mê luôn! @_@

Ôm Chu Tử trở lại phòng ngủ, Triệu Trinh lau chùi sạch sẽ cho Chu Tử vẫn đang ngất xỉu – rồi mới kéo chăn đắp lên cho nàng, sau đó mình cũng chui vào — trên giường đã đổi chăn mền, ga giường mới sạch sẽ, trong góc phòng cũng đã được đặt thêm băng lạnh, trong phòng ngủ mát mẻ lành lạnh, bộ giường ngủ bằng gỗ hoa lê khắc hình hoa hải đường mà Chu Tử chọn mua tản ra hương thơm say đắm.

Triệu Trinh cảm thấy thật mỹ mãn, cảm thấy mình đã chiến thắng Triệu Tử, Chu Tử vẫn là của mình, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Phủ Nam An vương ở Kim Kinh rất lớn, nhưng Triệu Trinh và Thái phi cũng không tính ở lại lâu dài, cho nên chỉ thu dọn hậu viện để ở, những nơi khác đều bỏ trống, cũng không thèm dọn dẹp, dù sao hai mẹ con cũng không phải là người hiếu khách, cũng không có khách khứa nào đến ở; Chu Tử ngược lại rất hiếu khách, đáng tiếc lại không có ai thân thích.

Trước khi đi Bắc Cương, Triệu Trinh lệnh cho Triệu Hùng trông coi người làm trồng cây trong các viện, hơn nữa mỗi viện là trồng một loại cây, viện này trồng Vân Sam, viện kia là Ngô đồng, tiếp đó là Đông Thanh, kế tiếp nữa là cây Quế… Lúc mua đám cây cối này, Triệu Hùng đã tốn rất nhiều tiền, vì đều mua những cây đã lớn, đại thụ. Qua hơn nửa năm, phủ Nam An vương từ một nơi chỉ có rường cột, xà nhà chạm trổ, điêu khắc; biến thành một khu vườn râm mát, bóng cây trùng điệp.

Cao Thái phi ôm Triệu Tử chờ Triệu Trinh và Chu Tử đến dùng cơm trưa, nhưng trái đợi không đến, phải đợi không thấy. Sau khi vội vàng dùng xong bữa trưa, liền ôm Triệu Tử đi đến Diên Hi cư tìm cha mẹ vô trách nhiệm của bé một đi không trở về, bặt vô âm tín như Hoàng hạc(*) kia!

* nguyên văn "diểu như Hoàng hạc", lấy ý từ bài thơ "Hoàng Hạc Lâu" của Thôi Hiệu: "Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản, bạch vân thiên tải không du du." (Hạc vàng bay mất từ xưa, nghìn năm mây trắng bây giờ còn bay).

Sau này lấy ý "diểu như hoàng hạc" để chỉ lưu lạc, biệt tăm tích.

Đoàn người chậm rãi càn quét hết ngoại viện Diên Hi cư, Cao Thái phi nghĩ ngợi một chút, xua tay cho đám nữ quan và cung nữ phía sau lui đi, ôm Triệu Tử, chỉ mang theo Hoàng Oanh và Nhũ Yến đi vào, lại bị Triệu Hùng lúng túng ngăn ở cửa nội viện.

Nhìn Thái phi nương nương ôm tiểu Thế tử, Triệu Hùng vừa ấp a ấp úng giải thích, vừa đỏ mặt thay cho Vương gia – đang nằm kê cáo gối mà ngủ trong phòng – hận không thể thay lão nhân gia ngài ấy mà tìm một cái động để chui vào tránh xấu hổ — đang trong lúc quốc tang lại giữa ban ngày ban mặt mà cuồng hoan, thật là xấu mặt!

Cao Thái phi ôm Tiểu Triệu tử cười tủm tỉm nghe Triệu Hùng lắm nhắm một tràng, cuối cùng hiểu được, nhíu mày, ôm Triệu Tử đi dạo trong rừng cây cạnh viện.

Thái phi nương nương vừa đi, Triệu Hùng vội lau mồ hôi lạnh: trước khi Vương gia vào Diên Hi cư đã dặn là không cho ai quấy rầy, nhưng Thái phi nương nương cũng là người không dễ đối phó a! Trong lòng Triệu Hùng không ngừng lo lắng cho Chu phu nhân — à không, hiện tại là Chu trắc phi. Bình thường gặp loại chuyện này, bà mẹ nào cũng sẽ không cảm thấy con trai mình có lỗi, chỉ biết cảm thấy con trai mình bị người quyến rũ thôi!

Đến sau giữa trưa Chu Tử mới tỉnh lại, Triệu Trinh đã ra ngoài từ lâu, giờ phút này phòng ngủ trống rỗng, chỉ có một mình nàng. Cả người Chu Tử đau nhức, cổ tay và mắt cá chân đã sưng phồng lên.

Nàng biết hiện tại bộ dáng của mình nhất định rất thê thảm, cho nên cũng không gọi người, im lặng không lên tiếng nằm ở trên giường, đau khổ tự nghĩ cách đối phó. Mới vừa về phủ, chỉ lo quấn lấy cùng Vương gia, không quan tâm đến tiểu Triệu Tử, hơn nữa lại là đang trong lúc quốc tang — Thái phi nương nương nhất định rất tức giận!

Chu Tử càng nghĩ càng sợ hãi, nàng biết mặc dù Thái phi nương nương rất yêu thương Triệu Tử, sẽ thoáng khoan dung mình một chút, nhưng khoan dung cũng phải có giới hạn, mình nay lại vượt qua giới hạn này, hơn nữa còn vượt qua một khoảng lớn rồi! Trong lòng nàng bắt đầu thầm oán Triệu Trinh.

Thật ra, Chu Tử vốn tính toán, sau này Thái phi nương nương sẽ ở tại Vương phủ, mình nhất định phải quy củ thành thành thật thật hầu hạ Thái phi, cụp đuôi làm người, chăm sóc con trai Triệu Tử đến nơi đến chốn, thậm chí Triệu Trinh cũng phải xem là thứ yếu. Dù sao, con là do chính mình sinh ra, mà trượng phu tương lai sẽ có Vương phi, rất có thể sẽ thay lòng đổi dạ.

Nhưng mà, chuyện hôm nay đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch của nàng!

Suy nghĩ một hồi lâu, Chu Tử lặng lẽ đứng dậy, rửa mặt, tự mình lén lút bôi thuốc, rồi mới gọi Ngân Linh vào, để nàng chải đầu giúp mình búi tóc đơn giản, trang sức trâm cài cũng không mang, sau đó thay cái quần có lót một lớp dày ở đầu gối, nhìn ngắm trong gương, thấy mặt mộc tự nhiên không son phấn, rất trắng trong thuần khiết, lúc này mới ôm một bụng đầy tâm sự ra cửa, đi thẳng đến chính viện.

Đến chính viện, Chu Tử đi vào, đầu tiên là năn nỉ Hoàng Oanh đi thông báo, sau đó thành thành thật thật đứng chờ ở cuối hành lang.

Triệu Tử cùng tổ mẫu đi dạo vài vòng quanh viện, một già một trẻ đã mệt đến ngất ngư, Triệu Tử vừa được Thái phi đặt lên giường là lăn ra ngủ ngay. Cao Thái phi nằm nghiêng một bên nhìn cháu trai ngủ ngon, chợt nghe Hoàng Oanh đến báo lại, nói Chu trắc phi đến đây.

Bà trầm ngâm một chút, không nói gì. Trước kia lúc còn ở trong cung, bà nghĩ trong phủ của con trai chỉ có một cơ thiếp, ít người cũng tốt, không ngờ tới con trai mình lại háo sắc đến thế, không lẽ là bởi vì nữ nhân bên người hắn ít quá sao?

Thái phi nương nương nghĩ lại, không biết có phải trước kia cách làm của mình có thái quá hay không, cho nên Trinh Nhi mới có thể mê mệt Chu Tử như thế? Dù gì cũng là trong lúc quốc tang, thật sự rất không hợp lễ pháp!

Bà nhàn nhạt nói: "Bảo nàng ta đến chính đường quỳ đi, ta ngủ cùng Bánh Bao Nhỏ một giấc đã!"

Hoàng Oanh "Dạ!" một tiếng, nhún người hành lễ rồi đi ra ngoài.

Chu Tử không nói gì, đến chính đường, quỳ xuống. Nàng thật sự cảm thấy mình sai rồi. Ngày đầu tiên Thái phi chuyển đến đây, nhiệm vụ của nàng là phải hầu hạ, lại… mặc dù nguyên nhân là do Triệu Trinh, nhưng nếu nàng nhất định phản kháng, Triệu Trinh cũng có thể sẽ nghe theo.

Đến nay, tất cả đều là sai, không bằng thành thật nhận lỗi, về sau cẩn thận một chút là được. Dù sao, mọi người là quần thể động vật, thoát ly thì sẽ không có khả năng sinh tồn.

Cao Thái phi trước kia rất ít khi hoạt động thể lực, hôm nay ôm Bánh Bao Nhỏ đi dạo nhiều nơi, cực kỳ mệt mỏi, nằm xuống liền ngủ một mạch hơn một canh giờ (hơn 2 tiếng), sau bị Bánh Bao Nhỏ đánh thức. Đứng dậy rửa mặt rồi ôm Bánh Bao Nhỏ Triệu Tử đi ra, Cao Thái phi ngồi xuống cái ghế dựa lớn bằng gỗ lim ở chính đường, lúc này mới hỏi: "Ngươi biết sai chưa?"

Chu Tử dập đầu một cái, nói: "Nô tỳ biết sai rồi!"

"Nô tỳ?" Cao Thái phi nhíu mày, "Ngươi nay cũng là trắc phi, cũng nên dựa theo thể thống của trắc phi, đừng có cái gì cũng đều nghe theo Vương gia, hắn kêu ngươi làm cái gì thì ngươi làm cái đó, hắn bảo ngươi giết người ngươi cũng làm sao…" Cao Thái phi đối với Chu Tử có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thao thao bất tuyệt nói không ngừng nghỉ.

Tuy rằng mặc quần có lót đệm, nhưng quỳ hơn một canh giờ, đầu gối Chu Tử đã tê rần, nàng không dám động, đành phải gắng gượng. Lúc nghe được từ "Trắc phi", nàng rất kinh ngạc, không dám ngẩng đầu, cũng không dám đánh gãy lời giáo huấn tựa như sông Trường Giang Hoàng Hà chảy mãi không dứt của Thái phi nương nương, đành phải tiếp tục nhẫn nại.

Nói một lúc lâu, đã nói đến đoạn "Phụ đức" "Phụ giới", Cao Thái phi phát hiện Triệu Tử đang làm ổ trong lòng bà, trừng đôi mắt xếch nhỏ nhắn nhìn chăm chăm mẫu thân của bé, lúc này bà mới thấy thân mình Chu Tử lung lay sắp đổ.

Bà sờ sờ thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Triệu Tử, cảm thấy ôm con mà mắng mẫu thân thật sự là không thích hợp, liền nói lời kết thúc:

"Đang lúc Quốc tang, ngươi và Trinh nhi chia phòng đi, ngươi chuyển đến ở trong viện của ta, ở tại sương phòng phía đông đi! Bây giờ lập tức đến sương phòng phía đông, chép Nữ Giới một trăm lần!"

Chu Tử dập đầu một cái, cảm tạ Thái phi ân điển, sau đó cố gắng hết sức duy trì thăng bằng đứng lên.

Chu Tử chưa ăn cơm trưa, vì trừng phạt nàng Thái phi nương nương cũng không sai người bưng cơm chiều cho nàng, ra lệnh cho nàng chuyên chú chép Nữ Giới ở Đông sương phòng.

Chu Tử lén đưa cho Hoàng Oanh một tờ ngân phiếu, năn nỉ Hoàng Oanh nghĩ cách cầu xin Thái phi cho nàng bế Triệu Tử một chút.

Hoàng Oanh nhìn nhìn trị giá của tờ ngân phiếu, rất hài lòng, liền mỉm cười nói: "Chu trắc phi xin đợi một chút, nô tỳ thử một lần xem sao!"

Bởi vì hôm nay Cao Thái đột nhiên vận động nhiều, thể lực lập tức tiêu hao, mệt nhọc đến cực điểm, vừa đến giờ Hợi, đã nằm nghiêng trên giường ngủ, nhưng tiểu Triệu Tử vì buổi chiều đã ngủ đủ, lúc này là giờ chơi của bé, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại — bé mới học được cách xoay người, đang cảm thấy thật hứng thú nha!

Hoàng Oanh nhân cơ hội nói: "Nương nương, không bằng để tiểu Thế tử đến chơi cùng mẫu thân…"

Cao Thái phi lười biếng phất phất tay, không lên tiếng.

Hoàng Oanh liền cười tủm tỉm ôm lấy Triệu Tử, miệng dỗ: "Tiểu Thế tử ngoan a, đi gặp mẫu thân nào!" liền như một cơn gió, nhanh chân ôm Triệu Tử bước đi.

Vừa nhìn thấy Bánh Bao Nhỏ, Chu Tử đang nhón chân chờ mong, lập tức chạy lại đón lấy, ôm Bánh Bao Nhỏ Triệu Tử, thuận tay lại nhét một tờ ngân phiếu vào trong tay Hoàng Oanh.

Hoàng Oanh vẻ mặt đầy ý cười, ánh mắt cũng cong lên: "Chu trắc phi, ngài cứ chơi với tiểu Thế tử trước đi, nô tỳ đi ra bên ngoài trông chừng!"

Chu Tử liên lục nói lời cảm tạ, chờ Hoàng Oanh đi ra ngoài, lúc này mới ôm Triệu Tử ngồi lên giường, đầu tiên là ngửi hương sữa ngọt ngào từ trên người Triệu Tử, sau khi hít hà một hồi, hôn "chụt chụt" không ngừng lên cái mặt nhỏ nhắn, cái đầu nhỏ, cái miệng nhỏ, tay béo, chân béo của Triệu Tử, hôn xong, nàng chưa thỏa mãn, lại cắn nhẹ lên cái mông núc ních của Triệu Tử một cái.

Lúc Triệu Trinh đi vào, Chu Tử đang há mồm cắn cái mông nhỏ của Triệu Tử.

Quay lại Mục lục

76. Quyển 4 – Chương 76

Chương 76: Bị khiển trách, Chu Tử tức giận

Triệu Trinh nhìn thấy động tác của Chu Tử, trong lỗ mũi hừ hừ hai luồng khí lạnh, bước đến bên giường ngồi xuống, hậm hực nhìn Triệu Tử, nói: "Nàng cũng không ngại bẩn à, đứa bé béo phệ suốt ngày tiêu tiểu, thật là bẩn!"

Chu Tử không thèm để ý tới hắn, ôm Bánh Bao Nhỏ xoay người, để lại cái lưng cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh lại quay đầu nói với ngoài cửa: "Còn không tiến vào!"

Thanh Thủy mang một cái hộp đựng thức ăn tiến vào. Nàng ta đặt hộp đồ ăn xuống, đang muốn nói chuyện, Nam An vương xua xua tay, nàng vội nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Triệu Trinh đợi Thanh Thủy đi ra ngoài, lúc này mới thản nhiên bước qua, mở nắp hộp ra, lại lấy ra một cái bình, mở nắp ra, liếc nhìn Chu Tử một cái, nói: "Ta ôm Triệu Tử cho, nàng qua ăn đi!"

Chu Tử vốn không định để ý đến hắn, nhưng cơm trưa cùng cơm chiều nàng cũng chưa ăn, trong hộp thức ăn lại có món Phật khiêu tường (*) mà nàng thích nhất, mùi thơm từng đợt bay vào mũi. Chu Tử hết nhịn lại nhẫn, cuối cùng không thể nhịn được nữa, giao Triệu Tử cho Triệu Trinh, mình ngồi xuống bàn ăn.

*Phật khiêu tường: (Phật nhảy qua tường) là món ăn truyền thống nổi tiếng của Phúc Châu, được liệt vào hàng sơn hào hải vị. Có giá trị dinh dưỡng cao, ăn nhiều mà không ngán.

.

(Mùi hương trên bếp bay bốn phía. Phật ngửi thấy hương cũng muốn vượt tường.)

Triệu Trinh đem Triệu Tử đặt ở trên giường, vươn đầu ngón tay trêu đùa Triệu Tử.

Hắn duỗi đầu ngón tay đến khóe miệng Triệu Tử, Triệu Tử liền há miệng ra, hắn lập tức rút tay về. Cứ như thế sau vài lần, Triệu Tử rút kinh nghiệm, y y nha nha kêu vài tiếng, hươ huơ cánh tay béo muốn đánh Triệu Trinh, không đánh trúng, rốt cuộc cũng không há mồm nữa.

Triệu Trinh càng chọc càng hưng phấn, dứt khoát rút ngọc bội ra giơ phía trên Triệu Tử, trêu đùa.

Thấy Chu Tử ăn xong, Triệu Trinh gọi Thanh Thủy vào thu dọn, rồi mới trả đứa nhỏ lại cho Chu Tử.

Triệu Trinh cũng biết mình hôm nay có hơi quá đáng, nghĩ thầm muốn xin lỗi, nhưng cả nửa ngày, lời xin lỗi vẫn không nói nên lời, cuối cùng mở miệng, vẫn là chất vấn Chu Tử: "Nàng chuyển đến đây ở? Ta đây làm sao bây giờ?" Hắn nghe Triệu Hùng nói Thái phi nương nương lệnh cho Nhũ Yến dẫn người đến chuyển đồ đạc của Chu Tử lại đây.

Chu Tử hừ một tiếng, vẫn không quan tâm Triệu Trinh.

Nàng đem Triệu Tử đặt trên giường, sau đó không ngừng trêu đùa với con. Triệu Tử vừa học được cách lật người, rất thích lật, nhưng lúc bé lật người thì cái mông béo núc ních rất khó nghiêng qua, Chu Tử liền giúp bé một tay, đến thời điểm mấu chốt sẽ vươn đầu ngón tay đẩy nhẹ lên cái mông nhỏ nhấn một chút, Triệu Tử rất giỏi mượn lực a, mẫu thân khẽ đẩy một cái, bé liền thuận thế lật được qua.

Một lớn một nhỏ chơi vui vẻ quên cả trời đất, Triệu Trinh thấy thật thú vị, liền đặt cánh tay lên vai Chu Tử, mỉm cười xem hai mẹ con chơi đùa. Chu Tử dời bả vai, hất cánh tay hắn xuống.

Triệu Trinh biết Chu Tử thật sự rất tức giận rồi, không khỏi cũng trầm mặc. Hắn suy tính, việc hôm nay hắn làm thật sự là không cân nhắc kỹ lưỡng, có nên chịu ủy khuất nhún nhường một phen không? Cái loại chuyện này quả thật hắn đúng là chưa từng làm, cho nên cần đắn đo cân nhắc.

Hoàng Oanh thấy Vương gia bước vào Đông sương phòng, còn an bài cho Thanh Thủy và Ngân Linh trực đêm ở bên ngoài, liền tránh ra xa xa.

Nàng không dám đuổi Vương gia ra ngoài, càng không dám đi đón tiểu Thế tử ra. Đối với nàng mà nói, Thái phi nương nương cùng Chu trắc phi hoàn toàn không đáng sợ, người đáng sợ nhất chính là vị Nam An Vương gia này. Trước mặt Thái phi, hắn không thèm để ý đến người hầu hạ bên cạnh Thái phi, giống như nể mặt Thái phi, nhưng chỉ cần ngươi phạm lỗi bị hắn bắt được nhược điểm, một khi không có mặt Thái phi, hắn sẽ đối xử với ngươi tựa như với một đống phân chó, hận không thể kêu người lập tức xúc ngươi ra ngoài, ngay cả liếc mắt cũng thấy ghê tởm.

Cho nên, Hoàng Oanh nhìn trời thấy cũng đã khuya, bèn đi ngủ, dù sao ngày mai nói với Thái phi cũng được.

Đêm đã khuya, Triệu Tử cũng đã buồn ngủ. Chu Tử thấy Hoàng Oanh vẫn chưa tới, nhũ mẫu cũng không, nghĩ người ta có ý tốt, muốn nàng được ở với Bánh Bao Nhỏ nhiều hơn, trong lòng rất là cảm kích, hận

không thể lập tức lấy ngân phiếu ra ban thưởng, tuyệt không biết tất cả nguyên do đều nhờ cái vị sát thần bên cạnh này.

Triệu Trinh bị lạnh nhạt cả đêm, bởi vì trong lòng đuối lý, cho nên hiếm khi khoan hồng độ lượng, không so đo với Chu Tử, bưng một chén trà ngồi trên ghế, vừa xem Chu Tử chơi cùng Triệu Tử, vừa chậm rãi thưởng trà.

Chu Tử trải một cái đệm nhỏ ở trên giường, đặt Triệu Tử nằm lên. Không biết Triệu Tử bị làm sao, vốn đang rất ngoan, nhưng hễ cứ đặt lên giường là khóc, Chu Tử vội bế con lên.

Triệu Tử được mẫu thân ôm vào trong ngực, đầu nhỏ cọ tới cọ lui, cái miệng nhỏ nhắn theo mùi sữa dán vào trước ngực Chu Tử, phút chốc đã làm thấm ướt một đốm trước ngực nàng. Chu Tử mừng rỡ, vội một tay bế Triệu Tử, một tay cởi cái yếm lụa trắng. Triệu Tử đầu tiên là lấy tay sờ một chút, tiếp theo liền "Ô ưm" một tiếng, ngậm lấy.

Trong nháy mắt bé ngậm lấy đầu vú, Chu Tử đau đến nhướng mày — lúc sáng nơi đó của nàng bị Triệu Trinh hút sưng lên.

Nhưng mà, Bánh Bao Nhỏ dù sao cũng khác, tuy có đau, nhưng trong lòng Chu Tử tràn đầy tình thương của mẹ, nàng chậm rãi xê dịch thân mình beo béo của Bánh Bao Nhỏ, để cho bé bú càng thoải mái.

Triệu Trinh trơ mắt nhìn cái gì đó của mình rơi vào trong miệng Triệu Tử, trong lòng vô cùng chua chát, ghen tỵ nói: "Nếu con đói, thì đưa cho nhũ mẫu đi!"

Chu Tử căn bản không quan tâm đến hắn.

Triệu Trinh cảm thấy thật mất mặt.

Bánh Bao Nhỏ ăn xong bên này lại ăn qua bên kia, rất nhanh liền ngậm ti mà ngủ thiếp đi.

Bởi vì Bánh Bao Nhỏ đang ngủ, mà trong miệng còn mút chùn chụt, Chu Tử nghĩ Bánh Bao Nhỏ còn chưa ngủ sâu, không lấy đầu ngực ra.

Ai ngờ bên cạnh có người nhìn không thuận mắt, đi tới giơ tay liền giải cứu đầu ngực ra, kết quả Triệu Tử vốn đang ngủ mơ mơ màng màng lập tức nhắm mắt gào khan.

Chu Tử trừng mắt liếc nhìn Triệu Trinh một cái, vội nhét đầu vú vào, Triệu Tử lúc này mới nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Trong trận chiến này, Triệu Trinh hoàn toàn thua Triệu Tử, trơ mắt nhìn Chu Tử đặt Triệu Tử ở tận cùng bên trong giường, sau đó cũng nằm lên, kéo chăn đắp.

Triệu Trinh đứng dậy đóng cửa phòng, sau đó cũng ngồi xuống bên giường, đang muốn cởi quần áo, chợt nghe Chu Tử lạnh lùng nói: "Nay đang lúc quốc tang, chàng về Diên Hi cư đi, không thì ngủ ở thư phòng cũng được!"

Triệu Trinh "hừ" mũi, cởi y phục chỉ còn lại trung y, nằm xuống sát bên Chu Tử, nghiêng người ôm Chu Tử vào trong ngực.

Chu Tử từ chối vài lần không có hiệu quả, lại sợ đánh thức Bánh Bao Nhỏ, đành phải mặc hắn.

Triệu Trinh cũng nghiêm túc, chỉ sờ soạng "meo meo" Chu Tử vài cái, nhằm phục thù Triệu Tử, vãn hồi một chút lãnh thổ, rất nhanh cũng ngủ thiếp đi — hắn đã không ngủ hai ngày hai đêm, sáng nay lại cùng Chu Tử một canh giờ, sớm mệt nhọc không chịu nổi.

Nửa đêm Chu Tử tỉnh lại, bởi vì Bánh Bao Nhỏ nhích tới nhích lui, mặc dù nàng chỉ chăm sóc Bánh Bao Nhỏ một tháng, cũng đoán được đại khái bé muốn đi tiểu, cho nên đẩy đẩy Triệu Trinh: "Triệu Tử muốn đi tiểu!"

Triệu Trinh đang ngủ say, lập tức bị đánh thức, không nói không rằng, ôm lấy Triệu Tử đi ra bên ngoài. Đến bên ngoài, hắn giao Triệu Tử cho Ngân Linh và Thanh Thủy đang trực đêm: "Đưa tiểu Thế tử đến chỗ nhũ mẫu!" Nói xong, quay đầu về phòng, còn đem cửa phòng ngủ đóng lại.

Ngân Linh đón lấy tiểu Thế tử, trước kêu Thanh Thủy đi gọi nhũ mẫu, sau đó tự mình cho tiểu Thế tử đi tiểu. Tiểu đệ đệ của Triệu Tử vểnh lên, nhưng mắt vẫn còn nhắm tịt, ngủ ngon. Ngân Linh giữ một lát, không thấy nước tiểu ra, bắt đầu huýt sáo, ai ngờ nàng vừa thổi một cái, tiểu Thế tử lập tức liền tiểu ra. Vừa tiểu xong, Thanh Thủy, nhũ mẫu và Nhũ Yến cùng lại đây.

Chu Tử nằm ở trên giường, chờ Triệu Trinh cho Triệu Tử đi tiểu xong quay lại. Ai ngờ, Triệu Trinh đã trở lại, nhưng không thấy Triệu Tử! Nàng kinh hãi, vội ngồi dậy từ trên giường, cũng mặc kệ đã hạ quyết tâm là không để ý đến Triệu Trinh, vội vàng hỏi: "Con đâu?"

"Nhũ mẫu đến đây ôm đi rồi!" Triệu Trinh lười biếng nói. Hắn nằm xuống, cũng kéo Chu Tử nằm xuống, ôm vào trong ngực, than thở : "Nhanh ngủ đi, ngày mai còn phải thỉnh an mẫu phi đấy!"

Lửa giận hừng hực thiêu đốt muốn phun trào của Chu Tử bị một câu nói nhẹ nhàng của hắn dập tắt "Xèo" một tiếng, im lặng không lên tiếng nằm xuống, sôi trào một lát, cuối cùng dùng sức nhéo thật mạnh lên hông Triệu Trinh, có thể phát tiết một ít phẫn nộ, rồi cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Triệu Trinh xoa xoa thắt lưng bị nhéo đau, trong lòng cũng rất vui sướng, cảm thấy Chu Tử đã nguyện ý quan tâm đến mình, nhưng nghĩ lại, thấy mình cũng thật vô sỉ, trái lo phải nghĩ, cũng nhanh chóng ngủ đi.

Sáng sớm Cao Thái phi tỉnh lại, rửa mặt xong vừa ngồi xuống, Chu Tử đã tiến vào, ngoan ngoãn dâng lên một chén trà xanh.

Cao Thái phi nhìn nàng một cái, thấy Chu Tử mặc một bộ y phục thường ngày nửa mới nửa cũ, trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc, trên mặt không dùng son phấn, cũng rất là xinh đẹp, bà thấy như vậy rất trắng trong thuần khiết, trong lòng cũng thư thái không ít, nhấp một ngụm nước trà, đang muốn nói chuyện, Triệu Trinh liền tiến vào thỉnh an.

Triệu Trinh thỉnh an xong, cũng không rời đi, đứng yên một chỗ nhìn mẫu thân cười.

Cao Thái phi nhìn bộ dạng lấy lòng của cái đứa con Triệu Trinh không thích cười kia, liền nghiêm mặt hỏi: "Biết sai rồi sao?"

Triệu Trinh rũ mắt, nói: "Đây là trong phủ của nhi tử, bất kỳ lời nào cũng không thể truyền ra ngoài!"

Cao Thái phi trừng mắt, liếc hắn một cái, nói: "Vậy cũng phải cẩn thận, con không sợ kẻ khác buộc tội sao?"

Triệu Trinh hai mắt nhìn trời: "Ai dám buộc tội, cứ để hắn thử một lần!"

Cao Thái phi giận dữ, đứng lên nhấc tay đánh Triệu Trinh, Triệu Trinh cứng đầu cứng cổ chịu đánh một lúc, sau mới mỉm cười nhìn Cao Thái phi, nói: "Mẫu thân, đánh thêm vài cái cho hả giận đi!"

Nghe thấy hắn gọi "Mẫu thân" mà không phải "Mẫu phi", Cao Thái phi không khỏi cảm xúc ngổn ngang trăm mối, tay giơ lên cao rồi lại thả xuống, hạ giọng nói: "Ngày bé, con rất biết nghe lời hơn a!"

Triệu Trinh nhân cơ hội nói: "Mẫu thân, nhi tử làm việc mà người còn không yên lòng sao? Ngài yên tâm đi!"

Cao Thái phi dùng ánh mắt phức tạp nhìn Triệu Trinh, lại nhìn sang Chu Tử yên lặng đang đứng một bên, ở trong lòng thở dài, nói: "Con cũng nên vì Chu Tử mà lo lắng một chút đi!" Lại nói: "Hôm nay, mợ cả, mợ ba, mợ tư của con sẽ đến đó!"

Triệu Trinh im lặng một lát, nói: "Mẫu thân yên tâm, nhi tử có biện pháp!"

Vừa đến giờ Thìn, phủ Cao Thừa tướng, trừ Nhị phu nhân theo trượng phu ra biên cương, Đại phu nhân thuộc chi lớn, Tam phu nhân chi thứ ba cùng Tứ phu nhân chi thứ tư cùng mang theo đám nha hoàn ma ma ngồi xe ngựa, chậm rãi tới đây.

Chiều hôm qua, trong cung phái người đến phủ Cao thừa tướng thông báo ý chỉ tuyển phi, trong phủ Cao thừa tướng, phàm là những cô nương con dòng chính, chưa từng hứa hôn đều được ghi vào danh sách, được tuyển vào cung, ngay cả tiểu nữ Cao Quân mười hai tuổi, con dòng chính của Cao Đại phu nhân, từng náo loạn trong ngày đính hôn của Nam An vương, khiến tiếng xấu lan xa cũng được liệt vào danh sách.

Người khác đều hâm mộ Cao phủ càng thân thuộc với vua, Cao phủ lập tức như nổ tung.

Cao Đại phu nhân thật rất nguyện ý.

Trận náo loạn Cao Quân gây ra ở phủ Nam An vương ngày đó, bịt kín con đường vào làm Vương phi phủ Nam An vương của nàng ta, chỉ có thể chọn chốn nhà cao cửa rộng khác mà lập gia đình. Chẳng qua là, tuy phủ Thừa Tướng thuộc dòng dõi cao quý, nhưng Cao Quân từng dây dưa đến Nam An vương, ai cũng không muốn tranh giành "gáo nước đục" này, làm liên lụy đến nhà mình. Cao Đại phu nhân hao tâm tổn trí, tìm mấy mối đều không thành, đang chuẩn bị hạ thấp tiêu chuẩn, thử tuyển chọn bên ngoài kinh thành, lại nhận được tin tức tốt này.

Cao Đại phu nhân thật sự mừng rỡ — mặc dù nữ nhi của mình không thông minh, nhưng nói không chừng cái bụng cũng không chịu thua kém, một lần có thể sinh được con trai thì sao — Cao Đại phu nhân ôm nguyện vọng tốt đẹp, dẫn đầu đám chị em dâu đi tới cửa, muốn cầu xin Cao Thái phi, thông qua Nam An vương, giúp Cao Quân lên vị trí ột chút.

Cao Tam phu nhân cũng đi theo, thuần túy là do từ trượng phu biết được cha chồng là Cao thừa tướng dự bị kết thân cùng Nam An vương, bà muốn cho nữ nhi Cao Châu gả vào phủ Nam An vương làm Vương phi, cho nên đến đây. Trước kia, Cao Đại phu nhân thế cao lực mạnh, có ý muốn gả con gái Cao Quân của mình vào phủ Nam An vương, Cao Tam phu nhân đành phải né tránh. Hiện tại Cao Quân không được, bà cảm thấy đã đến phiên khuê nữ của mình rồi, liền đến đây muốn cầu xin Nam An Thái phi, gạt tên Cao Châu ra khỏi danh sách tiến cung.

Cao Tứ phu nhân có hai nữ nhi dòng chính trúng cử, một đứa mười tám tuổi, một đứa mười hai tuổi. Cao Phân mười tám tuổi, bộ dạng rất xấu, cho nên Cao Tứ phu nhân chuẩn bị chờ sau khi Tân hoàng đăng cơ, theo lệ sẽ tổ chức thi khoa cử, đến lúc đó chọn một tân khoa tiến sĩ làm con rể; Cao Liễn mười hai tuổi, dáng dấp thì cũng tạm được, nhưng tuổi còn quá nhỏ lại được nuông chiều quá thành tánh, chuyện gì cũng ngờ nghệch, bà sợ Cao Liễn vào hoàng cung bị người ta ăn tươi nuốt sống. Cho nên, cũng đến cầu xin Cao Thái phi.

Mấy vị phu nhân mỗi người có mục đích riêng, họp nhau lại bàn tán một hồi, liền đồng loạt đến phủ Nam An vương tìm Cao Thái phi.

Hoàng Oanh bẩm báo xong, Chu Tử vừa nghe là người nhà mẹ đẻ của Cao Thái phi, liền chuẩn bị lảng tránh lui ra. Cao Thái phi lại nói: "Chu Tử, về sau mọi chuyện trong phủ đều giao cho con, anh em họ hàng con cũng phải nhận biết được, con không cần phải đi, ở lại học một ít đi!"

Chu Tử vội thưa một tiếng "Dạ", rồi yên lặng đứng sang một bên.

Quay lại Mục lục

77. Quyển 4 – Chương 77

Chương 77: Gặp thân thích Chu Tử ra mặt

Ba chị em dâu phủ Cao thừa tướng cùng đến, biểu hiện bộ mặt hợp tác hòa thuận mà nhiều năm hiếm có.

Trong giữa chính phòng của phủ Nam An vương, hai hàng cung nữ đứng thẳng hai bên, yên lặng như tờ.

Cao Thái phi ngồi trên ghế dựa, bên cạnh cái bàn lớn bằng gỗ lim khắc hình rồng không sừng, Chu Tử đoan trang đứng bên cạnh Cao Thái phi, yên lặng quan sát những vị phu nhân này.

Cao Đại phu nhân, Chu Tử đã từng gặp qua — cho tới bây giờ, ánh mắt của bà nhìn Chu Tử đều trực tiếp vượt qua, chỉ nhìn chằm chằm lên phía trên đầu Chu Tử, khiến Chu Tử vừa thấy bà liền tiếc nuối vóc dáng mình vẫn chưa đủ cao — mức độ ngạo mạn thật đúng là làm cho người ta khó có thể quên.

Đây là lần đầu tiên Chu Tử gặp Cao Tam phu nhân, thấy tướng mạo của bà tú lệ, ăn mặc khéo léo, khóe miệng ý cười, nhìn thật dễ gần.

Cao Tam phu nhân khác hẳn với Đại phu nhân, bà xuất thân từ thương gia buôn muối, bởi vì năm đó đúng lúc Lão Thái gia (bây giờ là Cao Thừa tướng) tu sửa kênh đào tốn rất nhiều tâm huyết, nhà bà đã quyên

góp vô số bạc trắng, kết quả là được Cao Lão Thái gia làm chủ, gả làm vợ kế cho Cao lão Tam gia vừa mất vợ. Bởi vì xuất thân không cao, cho nên ở trước mặt Cao Đại phu nhân có xuất thân cao quý, bà luôn luôn có chút nhụt chí, nay vì tin tức đó, trong lòng có tính kế, nên trên mặt cười đến rất là thân thiện.

Cao Tứ phu nhân có lẽ là con dâu xấu nhất trong Cao phủ, Cao Đại phu nhân ngày thường còn trắng trẻo khí thế, mà bà vừa béo vừa đen, không hề có chút điểm nổi bật nào.

Chu Tử nhìn thấy bà liền cảm thấy rất kỳ quái: diện mạo như vậy làm sao có thể gả vào Cao phủ?

Kỳ thật, nếu nói trong đám chị em dâu người có xuất thân cao nhất, hẳn là thuộc về vị Tứ phu nhân này, bà là con gái riêng của tổ phụ Hưng Thịnh đế (ông nội Triệu Chính), nhưng bộ dạng lại không giống người cha ruột anh tuấn, cũng không giống mẹ ruột xinh đẹp tuyệt trần, mà giống ông ngoại bà – ục ịch đen đúa, cho nên, lão Hoàng đế chèn ép Cao thừa tướng, gả bà làm chính thê cho lão Tứ của Cao thừa tướng. Con gái lớn của bà cũng giống bà, bộ dạng không được xinh đẹp, cho nên bà ôm tấm lòng yêu thương của người làm mẹ, không muốn con gái lớn vào cung; ngược lại đứa con gái nhỏ Cao Liễn lại di truyền nhảy bậc, diện mạo giống bà ngoại, rất mỹ lệ, lại quá ngây thơ, cho nên Tứ phu nhân cũng thực lo lắng, không muốn nàng vào cung.

Ba vị phu nhân đi vào chính đường, đồng loạt quỳ xuống, hành quốc lễ với Cao Thái phi.

Sau khi đứng dậy, đợi một lát, lại phát hiện Cao Thái phi không cho họ ngồi xuống, sửng sốt một chút, lúc này mới chú ý tới Chu Tử đang đứng bên cạnh Cao Thái phi.

Ba vị phu nhân đều hiểu được tiểu nha đầu Chu Tử năm đó Cao phủ mua đến tặng cho Nam An vương, nay đã bay lên đầu cành biến thành Phượng Hoàng, thành Chu trắc phi. Nhưng nghe nói thì nghe nói, nhìn thấy thì nhìn thấy, đều có chút không muốn chấp nhận sự thật này — năm đó gia nô này dập đầu hành đại lễ với mình, bây giờ lại thế này… thật sự là rất rất rất khảo nghiệm năng lực chịu đựng của các vị phu nhân cao quý a!

Cao Thái phi trầm ngâm không nói, trên mặt Chu Tử mang theo ý cười, hai người đều không mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Tam phu nhân cùng Tứ phu nhân thức thời, lập tức quỳ xuống hành quốc lễ với Chu Tử: "Thiếp thân bái kiến Trắc phi."

Thân thể Cao Đại phu nhân cứng đờ, cuối cùng nhắm mắt quỳ xuống theo, thân mình vẫn thẳng tắp, đầu cũng ngẩng thật cao.

Chu Tử lại cười nói: "Chư vị xin đứng lên." Lại nói: "Hoàng Oanh dọn chỗ!"

Hoàng Oanh, Hỉ Thước, Họa Mi chờ đến lúc này mới tiếp đón ba vị phu nhân ngồi xuống.

Ba vị Cao phu nhân trông mong nhìn Cao Thái phi, trong lòng tràn đầy tâm sự muốn kể ra, nhưng vị Chu trắc phi kia thật là không có mắt, vẫn mỉm cười đứng bên cạnh Cao Thái phi, cũng không biết tránh đi.

Đúng lúc này, Nhũ Yến đi lên bẩm báo nói tiểu Thế tử đã tỉnh giấc. Cao Thái phi lập tức mặt mày hớn hở: "Mau mau ẵm đến đây đi! Nghe nói tiểu Thế tử tối hôm qua ngủ cùng mẫu thân hắn, không biết thế nào rồi!"

Ba vị Cao phu nhân khi nghe Cao Thái phi nói "tiểu Thế tử" thì vẫn bình tĩnh; nhưng nghe Cao Thái phi nói tới "mẫu thân hắn" thì tất cả đều sửng sốt.

Vốn dĩ, trưởng tử thứ xuất con của thê thiếp được phong làm Thế tử, đã đủ kinh hãi thế tục rồi, nhưng đây là do Hoàng thượng tấn phong, cũng không ai dám nói năng gì, chẳng qua chỉ thầm oán một chút thôi. Người có tâm tư thì thầm nghĩ: Đứa bé mới sinh, có thể có phúc phận lớn như vậy sao? Nói không chừng không chịu nổi phúc phận lớn như vậy, sẽ sớm gặp hạn, đến lúc đó… — tỷ như Cao Tam phu nhân chính là đang nghĩ như vậy.

Nhưng mà, nay Thái phi nương nương gọi mẹ đẻ của tiểu Thế tử là "Mẫu thân", điều này có chút ý vị sâu xa — vì chỉ có Vương phi tương lai mới có thể được gọi là "Mẫu thân" của tiểu Thế tử a, Chu trắc phi cho dù có là trắc phi, chẳng qua cũng chỉ là vị thiếp có thể tự mình nuôi dưỡng đứa bé thôi!

Cao Thái phi làm như không thấy biểu tình của mấy bà chị dâu này, ôm lấy Triệu Tử từ trong tay Nhũ Yến, miệng hỏi: "Cho tiểu Thế tử uống nước chưa?"

Nhũ Yến vội thưa: "Tiểu Thế tử vừa tỉnh đã tìm tổ mẫu, cho nên còn chưa kịp cho uống nước ạ!"

Cao Thái phi chơi đùa với Triệu Tử, hưng trí bừng bừng nói: "Bưng nước lại đây, để tự ta đút!"

Ba vị Cao phu nhân yên lặng nhìn Cao Thái phi cầm cái muỗng bạc nhỏ đút nước ột đứa bé chưa dứt sữa, nhìn một lát, vẫn là Cao Tam phu nhân tỉnh ngộ trước, cười nói: "Bộ dạng tiểu Thế tử thật xinh xắn a, rất giống với Vương gia, lanh lợi tuấn tú!"

Cao Thái phi vừa nghe có người khen cháu trai mình, dù là xưa nay vẫn luôn thâm trầm, cũng cao hứng hẳn: "Diện mạo của cha con hắn đều giống ta!"

Cao Tứ phu nhân cũng vội phụ họa, đầu tiên là tỉ mỉ quan sát Cao Thái phi, sau đó đánh giá tiểu Thế tử, cuối cùng cười nói: "Đúng thế thật, hai bà cháu thật giống nhau!"

Cao Thái phi trên mặt đầy ý cười, vừa cho Triệu Tử uống nước, vừa chậm rãi nói: "Còn ta đây, thật vất vả mới xuất cung sống cùng Trinh Nhi, từ lâu đã quyết định không quan tâm tới bất cứ chuyện gì, ngồi yên hưởng phúc thật tốt, khách khứa, thân thích lui tới trong Vương phủ, mọi chuyện đều giao cho Chu trắc phi, còn ta thì mặc kệ!"

Ba vị Cao phu nhân liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu ra, hẳn phải tìm Chu trắc phi rồi.

Cao Đại phu nhân nghiến răng, cảm thấy vô hình bị lăng nhục, vì vậy chết cũng không mở miệng.

Cao Tam phu nhân cảm thấy chuyện trong lòng mình thật không cách nào nói với Chu trắc phi, vì thế trong lòng thầm tính kế, trên mặt vẫn tươi cười, ánh mắt nhìn tiểu Thế tử, miệng liên tục khen ngợi.

Cao Tứ phu nhân cũng giật mình, cảm thấy có hy vọng, nhìn về phía Chu trắc phi trong ánh mắt mang theo chút kỳ vọng.

Chu Tử không ngờ Cao Thái phi lập tức uỷ quyền đến mức này, nhớ đến việc tối hôm qua mình vừa mới bắt đầu chép phạt Nữ Giới chỉ mới một lần, trong lòng lại có chút xấu hổ ngượng ngùng.

Cao Thái phi cho bé uống nước xong, giao Triệu Tử cho nhũ mẫu, sai Nhũ Yến dẫn nhũ mẫu đến sau tấm bình phong cho bú sữa. Sau khi Triệu Tử ăn xong, Cao Thái phi tự mình ôm Triệu Tử, tiếp tục đến rừng cây rậm rạp ở hậu viện thám hiểm.

Cao Thái phi vừa rời đi, Chu Tử liền cười nói: "Mời các cữu phu nhân (cô, thím của chồng) đến phòng khách nhỏ cách vách nghỉ ngơi một chút!"

Đoàn người bước vào phòng khách nhỏ, trước tiên Chu Tử ngồi xuống vị trí chủ vị, rồi mới sai bảo Hoàng Oanh, Ngân Linh tiếp đón ba vị cữu phu nhân.

Ba vị phu nhân không nghĩ tới nàng ta dám ngông nghênh như vậy, đều có tâm tư khác nhau:

Đại phu nhân, sắc mặt tái nhợt, cả người cứng ngắc, cảm giác bị sỉ nhục sâu sắc, ngồi phịch xuống ghế dựa lớn.

Tam phu nhân, trong lòng bắt đầu có ý tưởng khác, trên mặt cười đến càng ngọt ngào càng dễ gần.

Tứ phu nhân, hơi trầm ngâm, trực tiếp mở miệng nói: "Thiếp thân có việc làm phiền đến trắc phi ngài!"

Bà là người thẳng thắn, thấy Chu Tử mỉm cười nhìn mình, trong mắt hàm ý khích lệ, vì vậy luyến thoắng kể ra toàn bộ tình huống của mình.

Chu Tử mỉm cười nhìn bà, nói: "Cữu phu nhân có tấm lòng yêu thương ái nữ sâu sắc, ta nhất định sẽ truyền đạt lại với Vương gia."

Cao Tứ phu nhân thấy thái độ của nàng rất chân thành, cũng thấy yên tâm, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Dùng xong bữa trưa, ba vị Cao phu nhân cáo từ, Chu Tử thừa dịp Triệu Tử ngủ trưa, tìm một cơ hội, kể lại chi tiết tình hình tiếp khách lúc sáng nói với Cao Thái phi.

Cao Thái phi cảm thấy Chu Tử làm việc cũng không tệ lắm, trong lòng rất vừa lòng, nhưng trên mặt không chút biểu hiện ra ngoài, thản nhiên nói: "Chuyện của Tứ cữu phu nhân, con thấy thế nào?"

Chu Tử vừa nghĩ vừa nói: "Chuyện của Tứ cữu phu nhân, cũng thông cảm cho bà ta một tấm lòng thương con."

Cao Thái phi mỉm cười gật đầu: "Vậy chờ Vương gia nhà con về, con đi nói rõ với hắn đi!"

Chu Tử vội thưa vâng.

Buổi tối, Triệu Trinh cưỡi ngựa từ đại doanh ngoài thành trở về, không về thẳng Diên Hi cư, mà đi đến chính viện.

Cao Thái phi đang đặt Triệu Tử nằm trên giường La Hán chơi đùa, thấy Triệu Trinh tiến vào, trên mặt mỉm cười một cái, cũng không nói toạc ra, ngược lại hỏi: "Về rồi sao? Ăn tối chưa?"

Triệu Trinh miệng thì trả lời, mà ánh mắt lại quét một vòng khắp phòng.

Cao Thái phi biết hắn đang tìm Chu Tử, cũng không nói ra.

Triệu Trinh không thấy Chu Tử, liền ngồi với mẫu phi một lát, nhìn thấy Triệu Tử cũng rất vui thích, chỉ là không muốn ôm một cái.

Cao Thái phi nhìn ra rõ ràng trong lòng hắn sốt ruột lại dằn nóng nảy, nói chuyện với mình, trong lòng cảm thấy buồn cười đến lạ. Một lát sau, bà cảm thấy đã hành hạ Triệu Trinh đủ rồi, lúc này mới nói: "Chu Tử đang ở phòng bếp chuẩn bị đồ ăn khuya cho con!"

Triệu Trinh vừa nghe liền mừng rỡ, trên mặt không lộ ra, tiếp tục kiên nhẫn ở cùng mẫu phi và con trai. Ngược lại Cao Thái phi thúc giục hắn: "Con đi đi! Hai bà cháu chúng ta không cần con phải ngồi đây chướng mắt!"

Lúc này Triệu Trinh mới ngượng ngùng đi ra ngoài. Trước tiên hắn đến Đông sương phòng, không tìm được Chu Tử, liền chắp tay sau lưng đứng ở cuối hành lang ngắm ánh trăng.

Các nữ quan và cung nữ hầu hạ Cao Thái phi đã từng tận mắt chứng kiến hắn đánh chết tươi một thái giám làm gian tế, đã sớm nhận định hắn là một Diêm Vương sống, nên cũng không dám đến chuốc họa, đều tránh xa hoặc lẩn mất; nha hoàn Ngân Linh, Thanh Châu đi theo Chu Tử đều là thủ hạ tự tay hắn đào đạo, không dám tới chịu mất mặt, vì thế Triệu Trinh vốn muốn hỏi hành tung của Chu Tử, đành phải lạnh tanh đứng ở dưới hành lang ngửa mặt lên trời ngắm trăng rằm.

Bởi vì có việc muốn cầu cạnh Triệu Trinh, cũng biết rõ sau khi Triệu Trinh vào kinh sẽ rất mệt nhọc, Chu Tử liền đến tiểu phòng bếp của Thái phi chỉ huy đầu bếp hầm canh bổ phổi nhuận khí, chuẩn bị chờ Triệu Trinh về bưng lên cho hắn.

Triệu Trinh làm gì có tâm trạng "phong hoa tuyết nguyệt" (ngắm cảnh), nhìn vầng trăng tròn vành vạnh, trong lòng thầm nghĩ đêm qua Chu Tử tức giận như vậy, còn nhéo hông mình một cái như vậy, không biết đã nguôi giận chưa; bất quá nếu nàng chủ động chuẩn bị đồ ăn khuya ình, chắc là đã nguôi giận rồi; mà cũng chưa chắc, có lẽ nàng vì trước mặt mẫu phi, nên mới cố ý ra vẻ hiền lành…

Sau khi ngắm trăng được một lúc, Chu Tử vẫn chưa trở lại, Triệu Trinh không khỏi phiền muộn, đang muốn trở về Đông sương phòng, từ xa đã thấy Chu Tử mang theo vài nha hoàn bưng cái khay đi tới, trong lòng nhất thời vui rạo rực, trên mặt vẫn thản nhiên, quét mắt liếc Chu Tử một cái, chờ Chu Tử chủ động đến chào hỏi hắn.

Quay lại Mục lục

78. Quyển 4 – Chương 78

Chương 78: Giải hòa, gió đông nổi lên

Lúc này đang giữa mùa hè, trong sân viện của chính phòng cây lá sum xuê, rất là tươi tốt. Trên bầu trời đêm như một tấm màn màu lam đậm treo một vầng trăng tròn trong vắt, vẩy ánh sáng trong trẻo khắp phủ

Nam An vương, lại khiến cây lá hoa cỏ nơi đây có vẻ lay động mờ ảo; chỉ riêng hành lang của Đông sương phòng này, bởi vì không có cây lá che phủ, nhìn vắng vẻ và trống trải, bóng dáng thon dài của Triệu Trinh trong bộ y phục màu trắng mỏng manh càng lộ ra rõ ràng, giống như cây Ngọc dưới ánh trăng.

Trong không gian cực kỳ yên tĩnh, Chu Tử dừng bước, đứng xa xa nhìn hắn, nhìn gương mặt trắng nõn như vẽ dưới ánh trăng, nhìn vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, vô lo của hắn, nhìn đôi mắt phượng lấp lánh xinh đẹp của hắn đang nhìn về phía mình…

Trái tim Chu Tử như bị một bàn tay to nhẹ nhàng nắn bóp, thình thịch từng đợt — đây là nam nhân ta yêu, là nam nhân yêu ta, hắn là nam nhân xinh đẹp của mình ta…

Lòng của nàng mềm mại, chậm rãi bước lên trước, ngẩng mặt nhìn Triệu Trinh: "Chàng đã về rồi!"

"Ừ." Triệu Trinh cũng nhìn nàng.

Tay hắn nhẹ nhàng phất lên, nha hoàn theo sau Chu Tử không nói lời nào cầm hộp đựng thức ăn đưa vào trong Đông sương phòng, sau đó nhanh chân rời đi.

Chu Tử đứng dưới bậc thang, khẽ nghiêng đầu, dưới ánh trăng, đôi mắt to của nàng lấp lánh như chứa đựng toàn bộ ánh sao vun vãi trên bầu trời. Triệu Trinh không kìm lòng được, tiến lên một bước, ôm lấy Chu Tử, bế nàng từ dưới bậc thang lên, gắt gao ôm vào trong lòng.

Hắn tìm được bờ môi Chu Tử, trằn trọc hôn lên môi nàng, không ngừng không nghỉ. Cuối cùng, Chu Tử đẩy hắn ra, tiếp tục nhìn hắn.

Đôi mắt phương của Triệu Trinh thâm trầm, nhìn chằm chằm đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của Chu Tử, khàn giọng nói: "Nhìn gì vậy?"

Khóe miệng Chu Tử nhếch lên: "Nhìn chàng thật đẹp!"

Triệu Trinh trừng mắt liếc nàng một cái, xoay mặt lại ngắm ánh trăng.

Ánh mắt Chu Tử chuyển theo tầm mắt của hắn, cuối cùng phát hiện… hình như Triệu Trinh đỏ mặt. Dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hắn, dường như lặng lẽ bao phủ một tầng đỏ ửng.

Nàng cười híp mắt, nhìn càng hăng say.

"Gì vậy! Có gì đẹp mà nhìn!" Triệu Trinh bị nhìn mãi, thẹn quá hóa giận, dùng sức lôi kéo Chu Tử, "Trở về thôi!"

"Dạ!" Chu Tử cười hì hì đồng ý.

Hai người coi như chính thức giảng hòa, nguyên nhân đương nhiên là do Chu Tử tham luyến sắc đẹp, bị sắc đẹp của Triệu Trinh mê hoặc!

Vào Đông sương phòng, Triệu Trinh uống một chén chè hạt sen bách hợp, trong lòng lại nghĩ: Chu Tử nhượng bộ mình trước, như thế thật đáng mừng; chỉ là nguyên nhân nhượng bộ lại không phải vì quyền uy đứng đầu một nhà của Lão tử, mà là bởi vì nàng cảm thấy Lão tử rất đẹp, đây là cái nguyên nhân rắm thối lừa đảo gì thế?

Triệu Trinh cảm thấy thực mâu thuẫn a, thực mâu thuẫn.

Hắn liếc nhìn Chu Tử một cái, thấy Chu Tử một tay chống cằm, đang ngồi đối diện cười hì hì nhìn hắn!

Phát hiện này làm hắn an lòng: Xem ra, nàng yêu ta rất nhiều a, nhìn mãi vẫn không đủ! Mặc kệ Chu Tử vì lý do gì, chỉ cần Chu Tử yêu ta, thích ta, thương ta, vậy là đủ rồi.

Triệu Trinh trấn định lại liếc nhìn Chu Tử một cái, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Ăn xong bữa khuya, Triệu Trinh lại nói: "Ta muốn tắm rửa!"

"Được, thiếp đi chuẩn bị cho chàng!" Chu Tử vẫn rất nhẫn nại.

Triệu Trinh tắm rửa xong, mặc áo choàng tắm màu trắng đi ra, mái tóc đen nhánh trải dài sau lưng, Chu Tử vội cầm khăn lụa lớn bước lên lau tóc cho hắn.

Triệu Trinh vừa cảm thụ cảm giác tê tê như bị điện giật từ đỉnh đầu đến ngọn tóc, vừa yên lặng dời lưng về phía sau một chút, chạm đến ngực Chu Tử thì ngừng lại, cảm nhận được cảm giác run rẩy

Chu Tử vừa lau tóc cho hắn, vừa nói: "Đêm qua thiếp có làm chàng đau không?" Đêm qua bởi vì nàng rất tức giận, cho nên dùng hết khí lực, hung hăng nhéo thật mạnh lên người Triệu Trinh.

Hành lông mi dài của Triệu Trinh rũ xuống, che lại con ngươi phong tình, cất giọng trầm thấp: "Nàng vén lên tự nhìn sẽ biết."

Chu Tử rất biết nghe lời, buông mái tóc dài cơ bản đã được lau khô của Triệu Trinh, vén áo tắm của hắn lên, nhìn chằm chằm bên hông, nhìn qua ngó lại, xem xét kiểm tra một hồi.

Nàng còn nhớ rõ khi mới gặp Triệu Trinh, bởi vì tập võ trong thời gian dài, dáng người cao gầy, chân dài, vai rộng eo thon, rất là tinh tráng, ngay cả màu da trên người cũng là màu nâu nhạt, đâu giống như bây giờ, dưỡng bệnh lại dưỡng ra da thịt toàn thân trắng nõn!

Chu Tử không tìm được vết bầm, rất là ngờ vực: "Đêm qua thiếp tức giận xuống tay rất mạnh, tại sao không có dấu vết a?"

Triệu Trinh không thèm để ý nói: "Ta là nam nhân mà!"

Chu Tử cũng không lập tức buông áo tắm xuống, nàng chăm chú nhìn từng vết sẹo lớn nhỏ khắp người Triệu Trinh, nhìn đi nhìn lại, sờ tới sờ lui, cuối cùng cởi luôn áo choàng tắm của Triệu Trinh ra, nhìn đến vết sẹo dưới sườn. Cuối cùng nhìn thấy, mắt của nàng cay cay, tựa đầu lên người Triệu Trinh, im lặng thật lâu.

Triệu Trinh cũng có chút xúc động, vỗ vỗ đầu nàng, dịu dàng an ủi: "Không phải hiện tại ta đã nguyên vẹn hoàn chỉnh mà trở lại rồi sao!"

Chu Tử ngẩng đầu lên, trong đôi mắt phủ một tầng hơi nước mà tự nàng cũng không biết: "Đi, chàng ngồi lên giường, thiếp tỉa móng tay cho chàng!"

Triệu Trinh nhìn đôi mắt to ầng ậng nước như nai con của nàng, trong lòng không khỏi rung động, lời nói ra cũng rất bình thản, đơn giản: "Được."

Lần này Triệu Trinh dịu dàng như nước, khiến Chu Tử đạt hết cao trào này đến cao trào khác….

Cuối cùng, hai người nằm ở trên giường, Triệu Trinh cũng có chút thở hồng hộc, ôm sát Chu Tử vẫn đang run rẩy vào trong ngực, sau một lúc lâu mới bình phục.

Hắn nhất thời không muốn ngủ, tay phải luồn xuống phía dưới, vòng qua cổ Chu Tử, để nàng gối lên tay mình, bàn tay vuốt ve cổ tay của Chu Tử bị hắn xiết thành dấu, trong lòng cảm thấy thật xấu hổ — chẳng qua hắn nghe người ta nói loại đa dạng này trong chuyện phòng the, liền nhịn không được thí nghiệm trên người Chu Tử, làm hại Chu Tử bị thương.

"Chu Tử." Hắn nhẹ giọng kêu.

"Ừm…." Chu Tử vô cùng mệt mỏi sắp ngủ thiếp đi.

"Sau này ta sẽ không như vậy nữa."

"Ừm." Chu Tử đã mơ màng ngủ thiếp đi.

"Ta yêu nàng."

"……" Chu Tử đã hoàn toàn ngủ say.

Triệu Trinh: "……"

Vào buổi sáng, Chu Tử đem chuyện của Tứ cữu phu nhân nói ra, Triệu Trinh cũng biết hai đứa con gái kia của Tứ cữu mẫu nhà hắn, một đứa đặc biệt xấu xí, một đứa thì như đứa con nít, đoán chừng cũng không gây ra được sóng to gió lớn gì, vì thế thuận miệng đồng ý, rồi đi ra ngoài. Vừa bước ra cửa phòng, dường như nhớ tới cái gì, hắn xoay người lại nói: "Nàng đừng vội nói tin này cho họ, đợi qua mấy ngày rồi nói sau!"

Đối với lão hồ li Triệu Trinh hai mươi tuổi này, Chu Tử vẫn luôn rất tôn sùng, liền nói ngay: "Được, tất cả đều nghe theo chàng!"

Ngược lại, hôm nay Triệu Trinh không rời phủ, mà liên tục gặp khách trong thư phòng, bữa trưa vẫn do Chu Tử dặn dò phòng bếp làm xong rồi phái Triệu Hùng đưa qua.

Đến xế chiều, trong cung có người đến gặp Chu Tử.

Lúc Chu Tử được thông báo, liền hoài nghi là Chu Bích phái tới. Trước đó, nàng vừa vào kinh, liền kín đáo phái người đưa không ít quà tặng tới — Triệu Trinh bởi vì không tin vào nhân phẩm của vị Hoàng đế anh trai của mình, không cho phép nàng tự đi đến đó.

Mà bởi vì Chu Bích sắp chuyển vào trong cung, trong phủ cũng quản rất nghiêm, cũng không có biện pháp ra ngoài, vì thế liền phái nha hoàn thân tín là Ngọc Hương lại đây gặp Chu Tử, cũng tặng rất nhiều y phục đồ lót mà Chu Bích tự tay làm cho Chu Tử.

Lần này vẫn như trước, là Ngọc Hương đi cùng một tiểu thái giám tới.

Tiểu thái giám ở lại bên ngoài, mấy nha hoàn của Chu Tử cũng ở lại bên ngoài.

Y phục trên người Ngọc Hương đã hoàn toàn đổi sang kiểu dáng mới, sau khi hành lễ ân cần, thăm hỏi hàn huyên, liền nói ra mục đích đến đây: "Tiệp dư nương nương lệnh cho nô tỳ đến thăm trắc phi ngài, cũng đưa tới vài bộ y phục ngài ấy tự tay làm cho tiểu Thế tử!" Nói xong, nàng đưa gói đồ nhỏ trong tay qua.

Chu Tử không vội mở gói đồ kia ra, trước tiên là hỏi Ngọc Hương: "Bây giờ muội muội thế nào? Có bị người ức hiếp không?"

Ngoài mặt, Ngọc Hương là quản gia của Vương phủ, trên thực tế lại nằm trong đội ám vệ mà Triệu Hùng đứng đầu, sau đó mới được điều đi, trong lòng từ lâu đã biết — ở chỗ Nam An Vương gia, chỉ báo tin dữ không báo tin vui; ở chỗ Nam An trắc phi, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Nàng rất tuân theo trình tự, cười nói: "Trắc phi không cần lo lắng, Tiệp dư nương nương của chúng ta vẫn ở cùng Doãn Tiệp dư nương nương. Hai vị nương nương cùng ở tại Thiên viện của Thanh Vân điện, Thanh Vân điện hiện nay chưa có chủ, tất nhiên là không có ai dám làm khó hai vị Tiệp dư nương nương!"

Lúc này Chu Tử mới yên tâm, đầu tiên là ban thưởng cho Ngọc Hương, sau đó mở gói đồ Chu Bích gởi đến.

Trong gói chứa vài bộ y phục đen đỏ, Chu Tử giũ ra, phát hiện đều là áo trong, cái yếm, quần lót, quần ngủ, giày ngủ lộ liễu — nàng không khỏi rất : sao mọi thứ Chu Bích đưa tới đều là nội y gợi cảm vậy!

Ngọc Hương rạo rực nói: "Đây phong cách hiện đang được ưa chuộng lưu hành trong cung nhất, được Hoàng thượng rất ưa thích, Tiệp dư nương nương đặc biệt làm riêng cho ngài đó ạ!"

Chu Tử yên lặng cột bao quần áo lại.

Qua vài ngày, Cao Tứ phu nhân không kiên nhẫn nổi nữa, lại đến đây, lần này còn mang theo hai đóa hoa tỷ muội một lớn một nhỏ, lấy cớ là mang hai vị tiểu thư Cao Phân và Cao Liễn đến thỉnh an Cao Thái phi và Chu trắc phi.

Chu Tử nhìn thấy diện mạo của Tam tiểu thư Cao Phân như trong dự đoán, cũng không kinh ngạc; nhưng khi nhìn đến Lục tiểu thư Cao Liễn, trong lòng không khỏi kinh ngạc — tuy chỉ mới mười hai tuổi, nhưng tiểu Cao Liễn này thật là một mỹ nhân đệ nhất a!

Làn da Cao Liễn trắng trẻo trong suốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng một bàn tay là đôi mắt hai mí to tròn chiếm tỉ lệ rất lớn, tròng mắt sâu đen lanh lợi, đôi môi cánh hoa nhỏ nhắn như mật ngọt, khi cất giọng không làm nũng cũng giống như đang làm nũng, mang theo chút ngây thơ, thân thể dù chưa trổ mã, nhưng có thể tưởng tượng sau khi trưởng thành sẽ có phong thái tuyệt đại như thế nào!

Y phục của Cao Liễn cũng rất khác biệt, tất cả đều là lụa trắng, chỉ dùng một lượng lớn trân châu tô điểm, càng làm nổi bật lên vẻ xinh đẹp tuyệt trần như một tiểu Tiên nữ.

Chu Tử cảm thấy trong số mỹ nhân nàng đã từng gặp qua, sợ là ngay cả bốn đại mỹ nhân của Tô Châu năm đó cũng không thể so sánh với Cao Liễn!

Chẳng qua Cao Liễn này không khỏi có hơi hoạt bát thái quá.

Triệu Trinh xử lý xong công việc của mình, đến tìm Chu Tử, nghe nói có khách nữ, đi đến ngay cửa chính viện liền dừng bước, đang muốn xoay người rời đi, lại bị Cao Liễn đang chơi đùa ở trong bụi hoa bắt gặp.

Cao Liễn vừa nhìn thấy Triệu Trinh, lập tức sôi nổi chạy qua, đứng trước mặt Triệu Trinh, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt trông mong, cười tươi như hoa: "Vương gia ca ca, ngài đã về rồi, Liễn Nhi đợi ngài nửa ngày rồi!"

Quay lại Mục lục

79. Quyển 4 – Chương 79

Chương 79; Đánh lui tiểu tam, Triệu Trinh xuất độc chiêu

Lúc Cao Tứ phu nhân dắt theo Cao Tam tiểu thư – Cao Phân và Cao Lục tiểu thư – Cao Liễn đến, Chu Tử đang ở ngoài cửa chính viện tiễn Cao Thái phi và tiểu Thế tử ra ngoài.

Cao Thái phi muốn dẫn tiểu Thế tử đến biệt viện của Vương phủ ở ngoài thành dạo chơi. Bởi vì dự kiến hành trình sẽ đi ba ngày, cho nên Cao Thái phi mang theo mấy nữ quan và cung nữ đắc lực đi theo bên người, đoàn người sắp xếp thành mười chiếc xe, thêm cả thân vệ của Vương phủ mà Triệu Trinh phái đi theo hộ tống, nối dài thành một hàng sợ là có mấy trăm người.

Chu Tử sắp sửa phải xa Bánh Bao Nhỏ ba ngày, trong lòng rất vô cùng không muốn, chồm vào cửa sổ xe ngựa trêu đùa Bánh Bao Nhỏ đang được Thái phi nương nương ôm trong ngực, đôi mắt ửng đỏ, như sắp nước mắt lưng tròng.

Cao Thái phi lại vừa bực mình vừa buồn cười: "Không phải chỉ để hai mẹ con tách ra có hai ba ngày sao, làm gì đến nỗi như thế hả? Con cứ ở lại trong phủ mà hầu hạ Vương gia nhà con cho tốt đi!" Bà tự nhủ: ta cũng không dám dẫn con theo cùng, bằng không Vương gia nhà con lại cũng muốn chạy theo mất!

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Chu Tử chuyển đến Đông sương phòng của chính viện ở cùng Thái phi, Triệu Trinh cũng không đợi mời, tự động tự phát chuyển đến đây, sớm chiều đi đi về về chính viện, khiến các nữ quan và cung nữ của Cao Thái phi vừa kính vừa sợ, rất không được tự nhiên; hơn nữa gặp lúc thân thích hay có khách nữ lui tới cũng rất bất tiện, lúc tránh đi cũng không kịp.

Cho nên vô luận Chu Tử thỉnh cầu thế nào, Cao Thái phi cũng vẫn kiên trì không đáp ứng mang nàng theo cùng.

Sau khi Thái phi mang theo tiểu Thế tử xuất phát, Chu Tử vẫn như trước mời mẹ con Cao Tứ phu nhân đến phòng khách nhỏ cạnh chính phòng, nói chuyện cùng Cao Tứ phu nhân và Cao Phân, Cao Liễn.

Cao Liễn ngồi một chỗ không yên, ồn ào muốn ra ngoài.

Chu Tử nhìn nàng ta, cảm thấy thực buồn bực, rõ ràng là dáng vẻ vô cùng ngây thơ, nhưng sao vẫn cảm thấy có mơ hồ chút lẳng lơ! Chẳng lẽ là do giọng nói quá nũng nịu? Hay do thân thể đã trổ mã? Rõ ràng là một Lolita phẳng lỳ mà!

Cao Tứ phu nhân không đồng ý cho Cao Liễn đi ra ngoài, Cao Liễn liền tới mè nheo với Chu Tử, tay mềm lôi lôi kéo kéo Chu Tử, cất giọng nũng nịu: "Trắc phi nương nương, Liễn Nhi muốn đi chơi! Liễn Nhi muốn ra ngoài!"

Chu Tử không chống đỡ được âm thanh non nớt rên rỉ nũng nịu này, vội vàng nói: "Đi đi đi! Chỉ là không được đến chính viện, sợ gặp phải thân vệ và khách của Vương gia lại tránh không kịp!"

Cao Liễn nhún người hành lễ qua loa một cái, rồi nhảy nhót chạy ra ngoài.

Cao Phân mặc dù không xinh đẹp, nhưng thái độ lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm việc gì cũng tự nhiên hào phóng, lúc nói chuyện lại sinh động. Không chỉ giỏi lý luận giải thích, mà còn biết cách lắng nghe, luôn tiếp một câu ở chỗ nên nói, làm đề tài lại một lần nữa sống động, có thể tiếp tục nói tiếp.

Chu Tử rất là bội phục, bởi vì nàng trầm mặc ít lời, ở những trường hợp như vậy bình thường nàng chỉ lắng nghe, cho nên sau lưng thường bị người chế giễu, nói nàng ngạo mạn hoặc là ngu dốt.

Hàn huyên chuyện phiếm một hồi, Cao Tứ phu nhân bắt đầu có chút phân tâm. Bà đáp vội vài câu cho có lệ, sau lại có một hai giây lơ đãng, mặc dù trên mặt vẫn mỉm cười, nhưng cả người rõ ràng như đang mất hồn. (đang lo là âm mưu đã thành chưa)

Chu Tử đang nghe Cao Phân hào hứng sinh động kể vài chuyện truyền thuyết luẩn quẩn ít ai biết đến của các quý nữ trong kinh thành, chợt nghe được bên ngoài dường như có chút huyên náo ồn ào, nàng nhướng mày, Ngân Linh lập tức kề bên tai nàng nhỏ giọng nói mấy câu. Chu Tử nghe vậy sửng sốt, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Mẹ con Cao Tứ phu nhân và Cao Liễn liên tâm, lập tức đứng lên: "Trắc phi…."

Chu Tử biết tính khí Triệu Trinh, sợ Triệu Trinh sẽ ngay tại chỗ làm khó Cao Tứ phu nhân, liền thở dài nói: "Vương gia chúng ta lấy quân pháp cai quản Vương phủ, quy củ rất nhiều, chuyện có người tự tiện xông vào đều xử lý như vậy, chưa bao giờ có ngoại lệ." Nàng lấy khăn tay ra, cúi đầu chấm nhẹ vài cái lên khóe mắt, sau đó lộ ra bộ dáng như nhu nhược bất lực: "Tính tình của Vương gia, thực vô cùng tàn bạo, từ trước đến nay ta đều không dám ý kiến gì, ngay cả Thái phi nương nương, cũng không tiện nhúng tay, chính là vì sợ Vương gia sẽ càng làm lớn chuyện hơn nữa!"

Nghe thấy lời nàng nói, Cao Tứ phu nhân đang muốn đi giải cứu nữ nhi đành phải ngừng lại, đứng ở nơi đó nhìn trông mong Chu Tử.

"Tứ cữu phu nhân ngồi xuống trước đã!" Chu Tử nghiêm mặt nói.

Cao Tứ phu nhân gượng gạo, khó khăn ngồi xuống, Chu Tử lại thay đổi đề tài: "Ân khoa sắp tới, không biết Tứ cữu phu nhân có suy nghĩ gì về việc này?"

Cao Phân xấu xí và Cao Liễn mỹ lệ, Cao Tứ phu nhân luôn yêu thích con gái út hơn, cho nên cái gì cũng chìu theo Cao Liễn, nuông chiều nàng đến độ không có phép tắc. Lúc này bà chỉ lo lắng cho con gái nhỏ, làm gì còn lòng dạ lo lắng cho hôn sự của con gái lớn nữa, miệng vụng về lóng ngóng nói vài câu, nghển cổ chờ mong đứng ngồi không yên.

Chu Tử thật sự rất hiểu rõ Triệu Trinh, chỉ cần có người nhìn ngó hay thăm dò gì, liền thực thi quy củ: "Đánh trước hai mươi trượng, đánh xong hỏi lại." Cho nên thong thả ung dung giống như "Lã Vọng buông cần câu cá", ngồi bàn luận với Cao Phân vài chuyện đang lưu hành nhất ở kinh thành, mặc kệ Cao Tứ phu nhân lo lắng đứng ngồi không yên, đã sắp biến thành "Hòn vọng nữ nhi" rồi!

Đoán chừng hai mươi trượng sắp đánh xong, nàng mới nói: "Chúng ta đi ra xem một chút đi!"

Cao Tứ phu nhân gắng gượng kiềm chế xúc động như muốn tông cửa xông ra chạy như điên cứu nữ nhi, chầm chậm theo sau Chu Tử.

Lúc có người ngoài, đoàn người đi theo Chu Tử rất lớn, mười mấy nha hoàn vây quanh, nối đuôi nhau chậm rãi đi đến đại môn của chính viện.

Lại nói tới tiểu mỹ nữ mười hai tuổi – Cao Liễn, sôi nổi chạy tới trước mặt Triệu Trinh, cười tươi lộ lúm đồng tiền như hoa nhìn Triệu Trinh, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn, sờ lên tay Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhướng mày, hất tay, cất bước rời đi.

Cao Liễn lại không biết tiết chế, nũng na nũng nịu, bày vẻ non nớt gọi một tiếng: "Vương gia ca ca, đợi Liễn Nhi một chút!"

Từ nhỏ, bởi vì dung mạo nàng rất xinh đẹp đáng yêu, mẫu thân lại yêu chìu, luôn nói nàng là tiểu Tiên nữ, vô cùng nuông chìu. Chỉ cần nàng muốn cái gì, nàng liền làm ra bộ dáng này, ở Cao phủ, từ ông nội Cao thừa tướng ở trên cao nhất, đến đứa cháu trai năm tuổi của nhà Đại bá phụ, không một ai không bị bộ dạng này của nàng ta thu phục, muốn gì là được nấy, mặc kệ cho nàng ta càn quét. Điều này khiến nàng cảm thấy mọi nam tử trên đời này đều phải quỳ dưới váy mình hầu hạ.

Triệu Trinh cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, phất phất tay với Triệu Hùng.

Triệu Hùng vội ra lệnh thân binh mang ghế dựa đến, mời Vương gia ngồi lên.

Bên này, Cao Liễn còn không biết sống chết, kề sát vào Triệu Trinh, bày bộ dạng như chim nhỏ nép vào người, muốn chui vào trong lòng Triệu Trinh, dựa vào đùi Triệu Trinh, nhưng vừa mới tới gần đã bị Triệu Trinh hung ác trừng mắt dọa sợ, hoa dung thất sắc (mặt mũi tái mét), đứng trước người Triệu Trinh không nhúc nhích, giống như bị choáng váng.

Nhanh chóng có hai vị thân vệ như sói như hổ tiến lên, kéo Cao Liễn đi, nhấn nàng xuống nệm cỏ vừa mới trải xong, lại có hai thân vệ tay cầm cây gậy chuyên dùng để phạt trượng của phủ Nam An vương xuất hiện.

Triệu Hùng đứng một bên đếm từng gậy, hai thân vệ kia bắt đầu từng gậy từng gậy nhắm ngay cái mông tôn quý của Cao Liễn mà đánh lên.

Lúc Triệu Trinh giáo huấn xử phạt người, rất ít khi bịt miệng, bởi vì bịt miệng, sẽ không có hiệu quả âm thanh, không thể đạt được tác dụng "giết một người răn trăm người".

Cao Liễn mới đầu sợ hãi, nhìn thấy thân vệ tay cầm gậy đến gần, lúc này mới bừng tỉnh, lớn tiếng hét ầm lên.

Lập tức, một gậy liền đánh xuống.

Trong nháy mắt gậy kia đánh xuống, Cao Liễn không cảm giác được đau đớn, nhưng kế tiếp sau đó khi một gậy khác đánh xuống, đau đớn kịch liệt bắt đầu lan tràn.

Cao Liễn gào khóc: "Vương gia ca ca, Liễn Nhi không dám nữa…"

Gậy vẫn tiếp tục cao thấp lên xuống như nhảy múa, phát ra tiếng vang "bịch bịch" nặng nề.

Cao Liễn bị đánh sắp hôn mê, miệng vẫn còn đần độn kêu "Vương gia ca ca", nhưng theo tiếng gậy đánh vào da thịt "bịch bịch" tiếp tục, giọng của nàng dần dần im lặng.

Khi Chu Tử cùng Cao phu nhân và Cao Phân chạy tới, đúng lúc nâng Cao Liễn đã ngất xỉu trở về.

Triệu Trinh vẫn chưa đi, vẫn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế dựa. Vẻ mặt hắn lạnh lùng nói với Chu Tử: "Trong phủ của ta, quy củ chính là quy củ, kẻ nào làm trái với quy củ thì Bổn vương sẽ giúp kẻ đó nhớ thật lâu!" Nói xong, cũng không quan tâm đến Tứ cữu phu nhân, đứng dậy theo sau là một đám thân vệ, nghênh ngang rời đi.

Chu Tử vừa lệnh cho bọn nha hoàn nâng Cao Lục tiểu thư dậy, vừa vẻ mặt xấu hổ lúng túng giải thích với Cao Tứ phu nhân: "Aizz, Vương gia rất xem trọng quy củ! Ngay cả ta…" Bộ dáng của nàng một mực 'có miệng cũng khó nói', bất lực nói: "Ngay cả ta cũng từng bị Vương gia phạt trượng rồi!"

Cao Tứ phu nhân lo lắng cho thương thế nữ nhi, mặt như đưa đám, nhưng lại không nói gì. Bà từng nghe trượng phu nói qua, Triệu Trinh trị quân trị nhà đều thực nghiêm khắc, gia pháp luôn luôn chỉ có hai loại hình phạt: đánh hai mươi trượng và đánh chết tươi, nhưng không nghĩ tới lại có thể nghiêm khắc đến mức này, ngay cả biểu muội ruột thịt cũng đánh — dù sao cũng là tới làm khách a!

Sau khi Chu Tử gọi Hầu đại phu đến chữa trị, Cao Liễn rất nhanh liền tỉnh.

Cao Liễn vừa tỉnh lại, Cao Tứ phu nhân liền mang theo Cao Phân và Cao Liễn rời đi. Trước khi đi, còn ngàn dặn vạn dò với Chu Tử: "Xin trắc phi trăm ngàn lần giữ kín chuyện này!"

Chu Tử dĩ nhiên là liên tục đáp ứng.

Dù cho Chu Tử đã nghiêm khắc nhắc nhở bọn nha hoàn, nhưng Nam An Vương gia lại không hiểu phong tình, đem chuyện "biểu muội xinh đẹp đến gần mình bị đánh hai mươi trượng" lan truyền ra ngoài, trong thời gian ngắn lan truyền khắp Kim Kinh, dần dần lan rộng đến toàn bộ Đại Kim, thành một truyền thuyết mà không ai không biết.

Tại thành Nhuận Dương, phủ Kim Tổng binh, tiểu thư Vương Tích Trân cũng nghe được tin tức này, không khỏi cau mày thật sâu, nhìn trăng mà thở dài, chuyện Triệu Trinh khó hiểu phong tình, không ai có thể cảm thụ sâu sắc hơn nàng!

Tiết Khất Xảo (*), ngày bảy tháng bảy, Cao Quân, Cao Phân, Cao Châu và Cao Liễn đã dưỡng thương thật tốt cùng với nhóm quý nữ, tất cả đều được đón lên kiệu nhỏ tiến cung.

(* Tiết Khất Xảo (Thất tịch): tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khấn sao Chức Nữ phù hộ ình khéo tay may vá, thêu thùa, dệt vải.)

Khi nhóm các quý nữ đứng xếp thành hàng cho Hưng Thịnh đế và Hoàng hậu nương nương ngự lãm, Hưng Thịnh đế có chút cụt hứng.

Triều Đại Kim có rất nhiều nước thuộc địa, nghe tin tân đế đăng cơ, dù vô cùng thương hương tiếc ngọc, nhưng cũng đều chọn lựa mỹ nhân đẹp nhất nước, kính dâng tới đây. Hậu cung của Hưng Thịnh đế vừa mới tăng thêm mỹ nữ đến từ thuộc địa Triều Tiên, An Nam, lại có người dâng lên nữ nhân tộc Hồ – Ba Tư xinh đẹp lả lướt, tràn ngập đủ loại mỹ nữ cùng tập trung dưới một mái nhà.

Cho nên, hắn tùy ý nhìn một chút, cảm thấy lần này sợ là không có cống phẩm gì hay ho để sưu tập rồi.

Khi lướt mắt đến cuối hàng thứ nhất, vừa vặn một tiểu mỹ nhân khẽ ngẩng đầu, khiến Hưng Thịnh đế chú ý, liếc mắt một cái… trong nháy mắt, Hưng Thịnh đế nhất thời cảm thấy một luồng khí nóng lan tỏa khắp toàn thân, gân cốt cả người mềm nhũ, không khỏi cảm thán: Vốn dĩ Ngọc phi kia của Phụ hoàng đã thanh thuần lả lướt đến cực hạn rồi, không ngờ nữ nhân thật sự quý báu nhất lại ở nơi này!

Hoàng hậu đã quen bị hắn dùng thế lực bắt ép, cũng không dám nói gì.

Vì thế, vị tiểu mỹ nhân này – năm nay mới mười hai tuổi, đêm đó được ân sủng, khiến Hưng Thịnh đế hiểu được thế nào là sự kết hợp hoàn mỹ của ngây thơ hồn nhiên và lẳng lơ quyến rũ, ngày hôm sau lắc mình một cái, nhanh chóng biến thành Cao mỹ nhân của Hưng Thịnh đế, ở tại Ngoạn Nguyệt các gần Đại chính điện nhất.

Vì để tiện ăn nói, sau khi Cao mỹ nhân vào ở, Hưng Thịnh đế thưởng thức một hồi liền đổi tên Ngoạn Nguyệt các thành Lân Hoa các, sau đó liên tục nửa tháng đều ở tại Lân Hoa các này.

Đương nhiên, sâu trong nội tâm của vị tiểu Cao mỹ nhân này, là nỗi thâm hận "Vương gia ca ca" của mình…!

Sau khi ám vệ báo lại những chuyện này cho Triệu Trinh, hắn hoàn toàn không thèm để ý việc này. Triệu Trinh vừa bắt tay chỉnh đốn quân đội tỉ mỉ lại một lần, cảm thấy đã hoàn toàn mỹ mãn, đang chuẩn bị đến mười lăm tháng tám sẽ chuyển nhà, dẫn theo mẫu thân, Chu Tử cùng Triệu Tử trở về đất phong Nam Cương!

Ai ngờ Chu Tử ỷ được hắn sủng ái, thừa dịp hắn đi thị sát biên giới mới (đầm lầy Khám Trạch) ở Bắc Cương, đã tự ý uống canh lúa mạch, chặt đứt nguồn cung cấp "sữa tươi" cho Triệu Trinh và Triệu Tử.

Sau khi trở lại Vương phủ, lần đầu tiên Triệu Trinh và Bánh Bao Nhỏ Triệu Tử đứng trên cùng một chiến tuyến, công khai lên án Chu Tử.

Mặc dù Triệu Trinh vẫn ở tại Đông sương phòng, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú luôn lộ vẻ lạnh lùng nghiêm khắc, hai ngày hai đêm không thèm để ý đến Chu Tử, không nói một câu với Chu Tử.

Bánh Bao Nhỏ mới hơn bốn tháng, có thể ăn có thể ngủ, mập mạp như một nắm xôi, vừa thấy Chu Tử liền nhào vào lòng mẫu thân, cắm đầu cắm cổ cố gắng tìm kiếm, sau khi bú mút không có kết quả lại nước mắt lưng tròng nhìn Chu Tử, cố gắng xoay chuyển trái tim của mẫu thân.

Chu Tử cũng không muốn a, nhưng sữa của nàng lặng yên không một tiếng động mà biến mất, Chu Tử chẳng qua là sợ nó có lại, giống như "chết đi sống lại", vì vậy uống thêm một chén canh lúa mạch.

Thời gian Triệu Trinh cùng Bánh Bao Nhỏ vô hạn oán giận cũng chậm rãi trôi qua, ngày mười lăm tháng tám – Tết Trung thu rốt cục cũng đến. Ngày hôm đó, Nam An Vương gia dẫn Cao Thái phi, tiểu Thế tử cùng Chu trắc phi vào trong cung tham gia dạ tiệc đoàn viên đêm Trung thu.

Quay lại Mục lục

80. Quyển 4 – Chương 80

Chương 80: Vào hậu cung, vui buồn lẫn lộn

Đây không phải là lần đầu tiên Chu Tử tiến cung, nhưng là lần đầu tiên sau khi tân hoàng đăng cơ. Bởi vì là đội hình cả nhà cùng nhau tiến cung, Chu Tử không khỏi có chút thấp thỏm, lặng lẽ hỏi Triệu Trinh: "Thiếp không khiến cả nhà chúng ta trông kỳ quái chứ?"

Triệu Trinh không nghĩ tới Chu Tử não nhỏ mà còn có thể quan tâm đến chính trị, mỉm cười: "Trừ phi có người muốn Đại Kim lập tức lâm vào tình cảnh phản động bị phân chia hỗn loạn!"

Chu Tử không nói nên lời.

Nàng cảm thấy có phải Triệu Trinh thường ngày trôi qua quá yên ắng bình an quá không, mà làm việc có chút ngoan độc, tỷ như chuyện khống chế quân quyền; có một số việc lại xử lý qua loa thô bạo, ví như sự kiện Cao Liễn vừa rồi, Chu Tử cảm thấy Triệu Trinh xử lý không thích hợp, hơn nữa sau đó còn loan truyền lời đồn, quả thực rất không tốt.

Mặc dù cuối cùng, người được hưởng lợi là Chu Tử, nhưng mà… Aizz! Chu Tử làm 'Thánh mẫu' một hồi, sau đó tự khinh bỉ mình có chút dối trá giả mù sa mưa.

Triệu Trinh đến Đại chính điện tham gia bữa tiệc giành cho nam tử Hoàng thất, biểu diễn màn 'huynh đệ hòa thuận'. Sau bữa tiệc đoàn viên lần này, các hoàng tử qua mười hai tuổi sống ở Kim Kinh phải lập tức rời kinh, làm huynh trưởng đã trưởng thành, hắn phải làm gương cho các đệ đệ.

Cao Thái phi cũng ôm Bánh Bao Nhỏ Triệu Tử đi tìm Hàn Thái Hậu khoe khoang, Hàn Thái Hậu còn chưa có cháu trai đâu. Ngay cả cháu gái cũng chưa có! Bình thường Bánh Bao Nhỏ hầu như lớn lên bên cạnh tổ mẫu Cao Thái phi, ngày thường cũng không để cho người khác ôm, Cao Thái phi liền cứ thế mà ôm bé, lực cánh tay càng luyện càng khỏe, theo cân nặng của Triệu Tử mà càng tăng.

Bởi vì Chu Tử vội vã muốn gặp muội muội Chu Bích và Lục Hà, cho nên không đi theo Cao Thái phi đi gặp Thái Hậu, mà được cung nữ dẫn đến phòng khách lớn nơi tổ chức bữa tiệc của nhóm hậu phi, tiện thể đợi Thái Hậu và Hoàng hậu tới để hành lễ bái kiến luôn.

Không biết vì sao Chu Bích lại tới trễ, dưới sự hướng dẫn của Hoàng Oanh, Chu Tử đứng sau một lùm cây hoa hồng bên phải phòng chờ cho khách.

Bụi hoa hồng rất cao khỏe, có khuynh hướng thành một bụi lớn, kỳ diệu nhất là hàng dây leo xanh mơm mởn dọc theo đỉnh phòng khách buông xuống, hoàn toàn phủ kín cả một phần ba phần khu vực này, như vậy Chu Tử không phải cần tiến đến hành lễ với mỗi phi tử, chỉ cần phỏng đoán địa vị người đó, sau đó quyết định có nên hành lễ hay không là được.

Chu Tử rất thích vị trí này, vô cùng hài lòng với sự lựa chọn của Hoàng Oanh.

Hoàng Oanh khôn khéo, lanh lợi, phản ứng nhanh, Chu Tử dùng ngân phiếu là có thể thu mua. Tật xấu duy nhất chính là tham bạc yêu vàng, việc ham thích nhất trong đời chính là đếm bạc, quan hệ với mấy nữ quan bên người Cao Thái phi cũng không tốt lắm.

Chu Tử đứng nơi đó, vừa chờ đợi vừa thưởng thức đám mỹ nhân đang tiến vào.

Hậu cung đông đúc khổng lồ của Hưng Thịnh đế khiến Chu Tử ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm: Thật là nhiều nữ nhân a! Thật là đủ loại nữ nhân, lại còn rất xinh đẹp mỹ lệ nữa chứ!

Chu Tử nhìn phòng khách lớn trong Ngự hoa viên kín đầy nữ nhân, ngẫm đến thân thể mỏng manh của Hưng Thịnh đế, lại nghĩ tới Lục Hà và Chu Bích, trong lòng không khỏi thở dài.

Đúng lúc này, một nhóm cung nữ vây quanh một vị phi tử tiến vào. Vị phi tử này có thân hình thấp hơn vài cung nữ, nên khiến Chu Tử chú ý. Tập trung nhìn kỹ, phát hiện thì ra là Cao Liễn.

Cao Liễn hình như cũng không thay đổi gì, vẫn thanh thuần xinh đẹp như vậy, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia quá khẩn trương đến cứng ngắc, bọng mắt cũng có chút rõ ràng.

Chu Tử vốn cảm thấy Cao Liễn nhỏ như vậy đã bị đưa vào trong cung thật có chút đáng thương, nhưng Triệu Trinh lại lạnh lùng nói: "Cho dù là vào cung, chỉ cần nàng ta không chủ động trêu chọc hoàng huynh, chẳng lẽ hoàng huynh lại cố tình đi trêu chọc một tiểu nha đầu?" Nói xong, hắn còn than thở một câu: "Ai mà cảm thấy hứng thú với tiểu nha đầu này, chỉ có những người mắc chứng nghiện yêu con nít thôi!" (luyến đồng phích)

Nhưng là, hiện tại theo như ý kiến của Chu Tử, sợ là Hoàng đế này có khuynh hướng mắc bệnh yêu trẻ con rồi — rõ ràng Cao Liễn không những đã được hưởng ân sủng, mà thậm chí còn được "hưởng" quá nhiều rồi!

Chu Tử đang suy nghĩ miên man, bên kia Lục Hà và Chu Bích được một đám cung nữ vây quanh đang tiến lại đây. Chu Tử tập trung nhìn kỹ, phát hiện Chu Bích bước đi rất chậm thật cẩn thận, Lục Hà tựa hồ còn luôn túc trực bên cạnh che chở con bé, đi đứng đều có vẻ hơi nghiêng mình.

Chu Tử vội mang theo Hoàng Oanh, Ngân Linh bước vòng ra ngoài, vừa vặn đi theo ngay phía sau Chu Bích và Lục Hà. Thái giám lập tức cao giọng xướng tên: "Nam An trắc phi Chu thị đến…"

Chu Bích cùng Lục Hà nghe vậy lập tức quay đầu, vui cười chờ Chu Tử.

Chu Tử bước nhanh đuổi theo.

Lục Hà nghĩ nghĩ một chút, sau đó đỡ Chu Bích đi tới, thấp giọng nói: "Chúng ta đi ra bên ngoài nói chuyện!"

Ba người mang theo đám cung nữ nha hoàn cùng đi ra ngoài.

Đi thẳng đến một cái đình nhỏ xây trên mặt hồ, Lục Hà mới vẫy mọi người lui xuống, dìu Chu Bích, cùng Chu Tử vào đình.

Còn chưa kịp ngồi xuống, Chu Tử liền hỏi Chu Bích: "Có phải muội đang mang thai?"

Chu Bích có chút xấu hổ thẹn thùng, nhăn nhó một chút mới lí nhí nói: "Đúng vậy!"

Chu Tử vừa nghe, đầu tiên là giật mình, sau đó đau lòng. Nàng vừa đỡ Chu Bích ngồi xuống, vừa lo lắng lo lắng hỏi: "Không phải đang trong lúc quốc tang sao, làm sao bây giờ?"

Lục Hà ngồi một bên, ánh mắt nhìn Chu Tử như nhìn đứa ngốc: "Có phải ngươi được Vương gia nhà ngươi cưng chiều đến hóa ngu rồi không?"

Chu Bích vừa nghe nàng nói móc tỷ tỷ mình, lập tức trừng mắt cau mày đánh lên người nàng ta một cái, Lục Hà cũng không tức giận, ngược lại kiên nhẫn giải thích: "Hoàng thượng vừa đăng quang đã nêu rõ trong thánh chỉ, hắn thực hiếu thuận, bình thường quốc tang phải giữ đạo hiếu hai mươi bảy tháng, còn hắn muốn giữ đạo hiếu sáu mươi tháng; nhưng nước không thể một ngày không có vua, chính sự không thể một ngày tạm ngưng, cho nên liền lấy sáu mươi ngày thay cho sáu mươi tháng, quan dân đều y theo đó mà làm. Cuối tháng năm đã hết kỳ quốc tang, bằng không sao nhóm quý nữ đó có thể tiến cung chứ!"

Chu Tử vừa nghe, trợn mắt há mồm, trong đầu bắt đầu tính toán, cuối cùng cảm thấy Lục Hà nói có vẻ đúng. Bởi vì cũng chính từ đầu tháng sáu, Triệu Trinh không sợ Chu Tử mang thai, lại bắt đầu thoải mái "vẩy hoa" trên giường.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Chu Tử nhìn phía Chu Bích liền trở nên nhu hòa, thấp giọng hỏi nói: "Ở trong cung có an toàn không?"

Chu Bích nghĩ một chút, ánh mắt nhìn về phía Lục Hà.

Lục Hà nói: "Hoàng thượng đến nay vẫn chưa có con, không phải vì nhóm phi tử chưa từng mang thai, mà là không một ai có thể sinh ra, ta cũng từng sẩy thai." Nàng nhìn Chu Tử, ổn định lại, ánh mắt bình tĩnh, nói tiếp: "Ta sẽ bảo vệ Chu Bích thật tốt, ngươi cũng trở về thổi gió bên gối với Vương gia nhà ngươi một chút, để hắn tìm cách giúp chúng ta!"

Kỳ thật, ở trong lòng Lục Hà, nàng rất hoài nghi Nam An Vương gia không muốn cho hậu cung của Hoàng thượng sinh con đẻ cái, nhưng lời này không thể nói ra trước mặt Chu Tử, chỉ có thể ký thác hy vọng vào tình cảm tỷ muội của Chu Tử với Chu Bích mà thôi.

Chu Tử gật đầu liên tục. Nàng nhất định sẽ tìm cách thuyết phục Triệu Trinh.

Trao đổi xong, Chu Tử cùng Lục Hà một trái một phải đưa Chu Bích đi vào phòng khách lớn. Lúc sắp đi vào phòng khách, Chu Tử lặng lẽ nói vài lời với Chu Bích, sau đó lui về phía sau vài bước, lại rẽ đến nơi Thế Ngoại Đào viên vừa rồi mà nàng ngắm hoa.

Chu Bích và Lục Hà tiếp tục đi về phía trước, vừa bước đến cửa phòng khách, thái giám liền lớn tiếng xướng tên: "Doãn Tiệp dư nương nương đến, Chu Tiệp dư nương nương đến…"

Trong phòng khách, các phi tần đang nhỏ giọng cười nói, lập tức im bặt, ánh mắt đồng loạt soàn soạt nhắm ngay lên cái bụng vẫn còn bằng phẳng của Chu tiệt dư Chu Bích — mặc dù Chu Tiệp dư mang thai còn chưa đến ba tháng, nhưng trong hậu cung này, thứ truyền đi nhanh nhất chính là tin tức! Thanh Vân điện vừa truyền thái y, toàn bộ hậu cung đều biết được tin Chu Tiệp dư ở Thanh Vân điện có thai.

Đoán chừng đã sắp đến giờ, Hoàng Oanh và Ngân Linh dẫn Chu Tử đi vòng qua bên ngoài một vòng nhỏ, rồi mới đi vào phòng khách lớn.

Vừa vào phòng khách, Chu Tử liền cung kính hành lễ đối với chúng tần phi: "Nam An trắc phi Chu thị bái kiến chư vị nương nương!"

Hoàng thái hậu và Hoàng hậu còn chưa tới, trong phòng lúc này, người có phẩm vị cao nhất chính là Tống trắc phi năm đó, nay đã là Tống Thục phi, nàng lại cười nói: "Chu trắc phi, mời đứng lên!" Lại ra lệnh cho cung nữ: "Đưa Chu trắc phi đến chỗ ngồi!"

Chu Tử được sắp xếp ngồi cùng bàn với Chu Bích và Lục Hà — nàng là thiếp của Nam An Vương gia, không có tư cách ngồi cùng bàn tiệc với Thái Hậu và Hoàng hậu!

Quay lại Mục lục

81. Quyển 4 – Chương 81

Chương 81: Thương bào muội, cung đình chấn động

Phòng khách lớn tuy có rộng rãi, nhưng cũng không lớn đến mức không có giới hạn, cho nên hậu cung hơn một ngàn phi tần, chỉ có cấp bậc Mỹ nhân trở lên mới có thể được dự yến tiệc đoàn viên này. Bởi vậy, dù Cao phủ có bốn vị tiểu thư đồng thời cùng tiến cung, nhưng chỉ có mình Cao Liễn mới có tư cách tới tham gia yến hội lần này. Nàng lẻ loi ngồi giữa một đám phi tần cao lớn hơn nàng, có vẻ rất không hòa hợp.

Chu Tử ngồi bên phải Chu Bích, còn Lục Hà ngồi bên trái.

Lần cuối hai chị em Chu Tử, Chu Bích gặp nhau là mùa đông năm ngoái, đến nay cũng đã hơn nửa năm, tất nhiên là có nhiều chuyện để nói, hai người cúi đầu, nhích lại gần nhau rầm rì nói chuyện.

Lúc Chu Bích biết đã tìm được mẫu thân và đệ đệ, trong lòng vừa vui mừng lại vừa thê lương, nói với Chu Tử: "Nhà chúng ta vậy là xong rồi, cha chết, mẹ lập gia đình, ngay cả đệ đệ Tiểu Thanh cũng sửa lại tên họ!"

Chu Tử an ủi nàng: "Chuyện này thì có sao đâu, tương lai hai chị em mình có khó khăn thế nào, vẫn chiếu cố chăm sóc cho Tiểu Thanh được, Tiểu Thanh mang họ gì thì có làm sao đâu?"

Chu Bích vẫn cảm thấy không thoải mái, mất hứng cau mày.

Chu Tử lại tận tình khuyên bảo mấycâu.

Lục Hà ngồi bên cạnh nhìn mà khó chịu, lành lạnh nói: "Nhà họ Chu đã làm gì tốt cho ngươi? Chỉ đem ngươi đi bán mà thôi!"

Lúc này Chu Bích mới không nói gì.

Chu Tử cảm kích nhìn Lục Hà, tuy Lục Hà nói chuyện thẳng thắn, nhưng luôn đánh đúng điểm quan trọng.

Đúng lúc này hậu, một cung nữ thanh tú đi tới, ngồi xổm xuống, châm cho Chu Tử một chén trà.

Trong nháy mắt khi nàng ta nhún người xuống, Chu Tử nghe nàng hạ giọng nói: "Vương gia có dặn, đồ ăn trong cung có thể ăn, nhưng rượu thì tuyệt đối không thể uống!" Dứt lời, nàng nâng bình sứ trắng đến chỗ khác châm trà.

Chu Tử yên lặng lấy chén trà trên tay Chu Bích đang định uống, đặt lên bàn.

Đúng giờ, Hàn Thái Hậu, Cao Thái phi cùng đến, Hoàng hậu cũng mang Can lão Thái phi theo đến. Dạ tiệc đoàn viên cho nhóm nữ quyến của hoàng tộc Đại Kim chính thức bắt đầu.

Vì muốn thể hiện rõ ý đoàn viên, dạ tiệc lần này lựa chọn hình thức phân bàn. Ở phòng khách lớn bày ba mươi sáu bàn tiệc, dựa theo cấp bậc từ trên xuống dưới mà xếp vị trí. Bàn của Chu Tử xét theo thân phận địa vị, thì cũng coi như là ở vị trí trung bình, được xếp ở trong góc.

Năm nay, Cao Thái phi đã có tôn tử, xem như đã trọn vẹn, tâm tình rất là khoái trá. Vừa rồi, Triệu Tử đã được Triệu Trinh phái người đến đón về Vương phủ, bà hiếm khi được thoải mái một chút, vì vậy sảng khoái nâng chén rượu với Hàn Thái Hậu – là đồng minh hợp tác năm xưa.

Hàn Thái Hậu không phớt lờ mọi chuyện, chỉ để ý cùng uống rượu với Cao Thái phi. Hai vị lão nhân gia cùng thả lỏng, Hoàng hậu lại luôn luôn hiền thuận, càng không tùy tiện bắt bớ mọi người trong nhà. Theo thời gian trôi qua, không khí tiệc rượu càng lúc càng thoải mái, một vài phi tần bạo gan bắt đầu tụ lại chúc rượu nhau, vài phi tử khác có quan hệ tốt cũng bắt đầu đi lại kính rượu nhau.

Bởi vì Chu Bích có thai, mà cung nữ rót rượu châm trà trong bữa tiệc này, toàn bộ đều là Hoàng hậu ra lệnh sử dụng người của Ngự thiện phòng, nhóm cung nữ hầu hạ bên người các tần phi đều không được phép tiến vào, Chu Tử ngẩng cổ, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn Chu Bích, sợ Chu Bích bị sơ xuất gì.

Những phi tần khác vì kiêng dè Chu Tiệp dư đang mang thai, nên không tiện đến mời rượu, chỉ sợ không cẩn thận rước họa vào thân, bị người khác lợi dụng, cho nên vẫn luôn tránh thật xa bàn của Chu Bích và Chu Tử; dù có tới, cũng chỉ kính rượu với tỷ muội tốt của Chu Tiệp dư – Doãn Tiệp dư. Còn về phần vị Chu trắc phi của Nam An Vương gia này, bởi vì không quen, nên cũng không có người đến kính rượu.

Cho dù như thế, Chu Tử vẫn luôn chuẩn bị tinh thần, tuyệt không dám lơ là, ngay cả bát canh Chu Bích uống, nàng cũng muốn nếm thử trước. Sự nhiệt tình cẩn thận của nàng, ngay cả Lục Hà đều cảm thấy có chút thái quá.

Lúc này trăng đã lên cao, một vầng trăng sáng vẩy muôn vạn ánh sáng trong trẻo khắp nhân gian. Không biết từ đâu có tiếng sáo văng vẳng, ban đầu còn bị tiếng nói của đám phi tần che lấp, như có như không, như mùi hoa hoa nhàn nhạt, rung rinh, dần dần tiêu tán. Không lâu sau, lại có tiếng tỳ bà gia nhập, nháy mắt như tiếng băng vỡ, trong veo cao vút, nhẹ nhàng ép tiếng ồng ào của mọi người xuống.

Lúc Chu Tử còn ở Cao phủ, có một thời gian ngắn học thổi tiêu, tương đối nhạy cảm với âm nhạc, liền nghiêng tai lắng nghe.

Cao Liễn ngồi cùng bàn với vài phi tần cấp thấp hơn. Nàng ngồi ngay ngắn ở một chỗ, rất là cô độc.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì được Hoàng đế thịnh sủng, hơn nữa một tiểu mỹ nhân như nàng sống một mình tại Lân Hoa các, rất nhanh liền trở thành cái đích ọi người chỉ trích, hơn nữa tuổi còn quá nhỏ, lại không có tiếng nói chung cùng khác phi tần khác, cho nên cũng không có ai quan tâm nàng.

Cung nữ châm rượu rót cho nàng một chén rượu, nàng liền bưng lên uống một hơi cạn sạch; cung nữ châm rượu lại rót đầy chén cho nàng, nàng thấy liền uống cạn. Cứ như vậy, không lâu sau, nàng đã uống hơn mười chén rượu hoa quế.

Rượu hoa quế này tuy có vị ngọt, nhưng tác dụng chậm lại khá lớn, sau khi nàng ta uống hết hơn mười chén, trong đôi mắt xinh đẹp đã muốn tràn lệ, da thịt trắng nõn trong suốt cũng biến thành màu hồng nhạt, đầu óc bắt đầu lâng lâng.

Cao Liễn lệnh cho cung nữ châm rượu đi theo mình, lảo đảo bước đến bàn Chu Tử và Chu Bích. Nàng cười cười với Chu Tử, nấc một cái, cười nói: "Chị dâu, xin chào a!"

Bởi vì lúc trước trong kinh đều đồn đãi, nói Cao Lục tiểu thư Cao Liễn của phủ Thừa Tướng, vì câu dẫn Nam An vương, bị Nam An vương hung hăng đánh mấy mươi gậy, cho nên mấy vị tần phi chỉ sợ cho thiên

hạ không loạn ở trong phòng lập tức im bặt, trừng mắt chờ xem động tác kế tiếp của tiểu Cao mỹ nhân.

Chu Tử vì trong lòng có chút áy náy với nàng, cho nên lời nói cử chỉ đều rất vui vẻ ôn hoà, đáp lại: "Ta vẫn khỏe, còn ngươi?"

Cao Liễn cười tủm tỉm nói: "Ta tốt lắm a!" Nàng quay đầu sai bảo cung nữ theo sau: "Rót cho ta một chén rượu!"

Cung nữ vội rót một chén rượu đưa tới.

Cao Liễn bưng chén rượu, cảm thấy mặt nóng sốt, mắt phát cháy, đầu óc cũng lâng lâng, nàng vốn định đưa rượu cho Chu Tử, nhưng trong nháy mắt khi sắp đưa chén rượu tới, cái mông lại phản xạ mà đau nhói, nhớ tới lại lần đầu tiên trong đời bị ai đó ở phủ Nam An vương đánh mấy gậy, nghĩ đến đây, tay bưng cái chén khựng lại giữa không trung. Đầu óc nàng đang mơ màng, nhưng trận đòn đau kia lại khiến nàng thoáng tỉnh táo một chút, cảm thấy vẫn là không nên trêu chọc Chu trắc phi thì tốt hơn, nhưng không có đạo lý rượu đã mời ra lại thu về được, hay là mời rượu Chu Tiệp dư vậy.

Vì vậy, gương mặt mềm mại xinh đẹp của Cao Liễn thoáng chút hoảng hốt, rồi cười cười, dời hướng của cái chén trong tay, nói với Chu Bích: "Tiệp dư nương nương, thiếp thân kính ngài một ly!"

Chu Bích chưa kịp phản ứng, Chu Tử đã đưa tay nhận chén rượu, cười nói: "Thiếp thân thay Tiệp dư nương nương uống chén rượu này!" Nàng ngửa cổ, uống cạn chén rượu hoa quế ngọt lành này, sau đó dốc ngược cái chén đã trống không.

Cao Liễn lảo đảo lắc lư rời đi. Giữa nơi ăn uống linh đình vô cùng náo nhiệt này, bóng lưng nhỏ gầy của nàng nhìn qua có chút hiu quạnh.

Chu Tử dời tầm mắt từ trên người nàng ta, tiếp tục chặt chẽ trông chừng Chu Bích.

Hết thảy đều rất bình thường. Không ai để ý tới cung nữ vừa rót rượu kia, rất thành thạo đi xuyên qua các bàn rượu, thân ảnh nhanh chóng biến mất sau cửa phòng khách.

Triệu Trinh ngồi trong Đại chính điện, trong tay bưng một chén rượu, mặt ngoài nhìn như đang cúi đầu chuyên tâm nghe Hưng Thịnh đế đang nói không ngừng, nhưng trên thực tế là đang suy nghĩ chuyện Chu Tiệp dư mang thai mà mật thám trong cung vừa báo.

Triệu Trinh cảm thấy, cho dù mình mặc kệ đứa bé trong bụng Chu Bích, chỉ sợ hoàng huynh cũng không muốn. Bởi vì cục diện chính trị hiện tại còn chưa an ổn, nếu Chu Tiệp dư vốn có quan hệ dây mơ rễ má với phủ Nam An vương lại sinh hạ hoàng tử, như vậy Hoàng đế sẽ cảm thấy địa vị của mình tràn ngập nguy cơ.

Nên làm thế nào đây? Chu Tử sẽ nghĩ sao?

Triệu Trinh yên lặng suy tư.

Hưng Thịnh đế rốt cục cũng nói xong, vung tay lên: "Khai tiệc thôi!"

Bởi vì là gia yến, cho nên đều là các huynh đệ cùng cha khác mẹ với Hưng Thịnh đế và Triệu Trinh, bọn họ ngồi đó gắng gượng nghe Hoàng đế huyên thuyên một bài diễn văn hỏi thăm quan tâm từ cổ chí kim hơn nửa canh giờ, đã sớm phiền chết đi được, vừa nghe đến hai chữ "Khai tiệc", lập tức sinh động hẳn lên.

Lão Hoàng đế rất có rất nhiều con, cho dù đã sẩy thai từ trong bụng mẹ hoặc được sinh ra rồi chết non cũng không ít, nhưng sau Triệu Trinh cũng có khá nhiều đệ đệ, mỗi người một bàn, ngồi kín cả Đại chính điện. Hôm nay ăn uống linh đình, tiếng nói cười vui vẻ, thật vô cùng náo nhiệt.

Tại nơi vô cùng náo nhiệt này, Triệu Trinh lại cảm thấy tim mình đột nhiên đập nhanh hơn, trong lòng hoảng sợ, dường như dự cảm có chuyện gì đó sắp xảy ra. Hắn buông chén rượu trong tay, ngồi thẳng lưng.

Chẳng lẽ là Chu Tử?

Nghĩ đến đây, Triệu Trinh lập tức đứng dậy, chào Hưng Thịnh đế một tiếng, liền đi thẳng ra ngoài điện.

Ra khỏi điện, Triệu Tráng và Triệu Hùng lập tức bước lên.

Triệu Trinh lấy lại bình tĩnh, hỏi Triệu Tráng: "Có nhắn lời của ta cho trắc phi chưa?"

Triệu Tráng nói: "Nô tài đã nhắn với Ngân Linh, bảo Ngân Linh nghĩ cách nói cho trắc phi rồi!"

Triệu Trinh thoáng bình tĩnh, nhưng tim vẫn đập rất nhanh. Hắn hơi trầm ngâm, nói: "Ta đi thỉnh an Thái Hậu!" Dứt lời, nhấc chân bước đi, càng bước càng nhanh, dần dần biến thành chạy.

Triệu Hùng cùng Triệu Tráng cũng gấp rút theo sau.

Sau khi uống xong chén rượu kia, mặt Chu Tử có hơi nóng rần lên, đây là phản ứng thường có sau khi nàng uống rượu, nên không đặc biệt chú ý, vừa chăm sóc Chu Bích, vừa tùy tiện ăn chút gì đó, ngay cả canh cũng không dám uống.

Không biết từ lúc nào, Chu Tử cảm thấy bụng có chút ẩn ẩn đau, ban đầu còn chưa rõ ràng, còn có thể chịu được, Chu Tử cũng không quá để ý. Nhưng theo thời gian trôi qua, cơn đau này lại dần dần khuếch tán, từ một điểm nhỏ bắt đầu lan ra cả bụng, tiếp theo càng ngày càng đau, giống như có một con dao găm đâm loạn trong bụng Chu Tử, một dao lại một dao, từng đợt rồi từng đợt. Hai tay Chu Tử dùng sức ấn chặt bụng, muốn ép cơn đau xuống, nhưng cơn đau này dường như không có cách nào có thể chống cự, thân thể của nàng mềm nhũn, ngã xuống trên người Chu Bích.

Chu Bích vốn đang gắp nem rán mà tỷ tỷ thích ăn cho nàng, bỗng dưng tỷ tỷ lại mềm nhũn ngã xuống người mình, nàng cực kỳ sợ hãi, ôm lấy tỷ tỷ, vội vàng nói với Lục Hà: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ đã xảy ra chuyện rồi!"

Lục Hà nhanh chóng trấn định, nàng đứng dậy rời khỏi chỗ chạy tới, nâng Chu Tử dậy, luôn miệng hỏi: "Sao lại thế này? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Chu Tử cố gắng nói: "Bụng… Bụng đau… Đau chết mất…"

Lúc này Lục Hà quyết đoán, lập tức la lớn: "Không xong rồi, Chu trắc phi đã xảy ra chuyện!"

Cao Thái phi vốn đang cùng Hàn Thái Hậu nói chuyện năm xưa, vừa nghe thấy tiếng Lục Hà quát to, lập tức đứng lên, nhấc chân bước đến chỗ Chu Tử. Hàn Thái Hậu cùng Hoàng hậu cũng vội theo lại đây, nhất thời bữa tiệc đại loạn.

Lục Hà vừa giúp Chu Bích chăm sóc Chu Tử, vừa la lớn: "Người đâu! Mau gọi thái y!"

Thái y còn chưa đến, giữa lúc hỗn loạn, Triệu Trinh xuất hiện ở cửa phòng khách, hắn giống như là đã chạy tới, giữa đêm thu mát mẻ, trên trán của hắn lại đầy mồ hôi.

Triệu Trinh đứng ngoài cửa phòng khách, nhìn vào bên trong, liền nhìn thấy Chu Tử đang ở trong lòng Cao Thái phi và Chu Bích.

"Chu Tử…" trong nháy mắt lâm vào hoảng hốt, cố gắng trấn định lại, nói với Triệu Tráng vừa chạy đến: "Mau gọi Hứa đại phu và Hầu đại phu! Lệnh cho Cấm Quân phong tỏa Hoàng thành!" vừa nói, cũng không quan tâm nam nữ khác biệt, vừa trực tiếp vọt vào phòng khách, chạy thẳng đến chỗ Chu Tử.

Trong bụng Chu Tử, cảm giác đau đớn từ xoắn vặn đã biến thành nỗi đau nặng trĩu như có gì đó rơi xuống. Trong nháy mắt Triệu Trinh ôm lấy nàng, trong cơn đau đớn nàng cảm giác được có một vật tròn nhỏ trượt xuống dường như muốn thoát ra khỏi thân thể, từ bên dưới dần dần trượt ra ngoài.

Triệu Trinh ôm lấy Chu Tử, một bàn tay ôm lấy mông nàng, lập tức bàn tay có cảm giác ươn ướt, hắn giơ tay lên nhìn, nguyên lai là máu tươi. Mặt sau của cái váy trắc phi nhiều mảnh màu đỏ tươi mặc trên người Chu Tử đã thấm ướt đầy máu.

Triệu Trinh ôm Chu Tử chạy ra ngoài, máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ suốt đường đi.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, vừa chạy như bay, vừa nhỏ giọng cầu xin: "Chu Tử, kiên trì một chút! Chu Tử, xin nàng! Chu Tử…" Chu Tử, nàng phải kiên trì, nhất định phải kiên trì, ta nhất định sẽ khiến bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu!

Quay lại Mục lục

82. Quyển 4 – Chương 82

Chương 82: Chất chứa phẫn nộ, báo thù rửa hận

Đêm đã khuya, bởi vì Thanh Vân điện cách phòng khách lớn gần nhất, dưới sự dẫn đường của cung nữ Ngọc Hương bên người Chu Bích, Triệu Trinh ôm Chu Tử tiến vào sương phòng Thiên Viện của Thanh Vân điện.

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu vẫn ở tại Ngoại thư phòng trong phủ Nam An vương, đã nhanh chóng tới đây, chỉ chậm hơn ngự y một bước. Hai vị đại phu ôm hòm thuốc chạy tới. Sau khi chẩn mạch, Hứa đại phu lấy ra một bộ ngân châm, rút một cây, dùng rượu thuốc rửa qua, nhắm ngay huyệt vị của Chu Tử mà đâm vào. Bên dưới máu chảy nhanh chóng ngưng lại. Trong lúc Hứa đại phu châm cứu, Hầu đại phu bắt đầu cầm bút kê đơn thuốc.

Châm cứu và kê đơn xong, bệnh tình cũng đã được khống chế, Hứa đại phu và Hầu đại phu được mời đến gian bên cạnh để nghỉ ngơi, Triệu Trinh ở lại trong phòng chăm soc Chu Tử.

Chu Bích cùng Lục Hà theo sát phía sau Nam An vương, cũng chạy tới. Mặc dù Lục Hà rất sốt ruột, nhưng vẫn đỡ Chu Bích lệ rơi đầy mặt, không để cho nàng ta chạy quá nhanh. Lục Hà chỉ huy Ngọc Hương, lệnh cho Ngọc Hương dẫn Nam An vương vào Thiên Viện nơi nàng và Chu Bích ở.

Hai mẹ chồng nàng dâu, Hàn Thái Hậu và Hàn Hoàng hậu, thêm cô cháu gái cũng đi theo Cao Thái phi đến đây.

Sau khi Cao Thái phi đến Thiên Viện của Thanh Vân điện, đã khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, ra sức khuyên Hàn Thái Hậu và Hàn Hoàng hậu về tẩm cung nghỉ ngơi trước, đợi khi có tin tức sẽ báo cho họ.

Hàn Thái Hậu cũng biết được vị Chu trắc phi này bất quá chỉ là một tiểu thiếp được Nam An vương sủng ái mà thôi, không đáng ình lo lắng, liền bảo Hàn Hoàng hậu dìu bà trở về tẩm cung nghỉ ngơi.

Cao Thái phi tiễn họ đi, rồi mới bước tới sương phòng nơi Triệu Trinh và Chu Tử ở.

Chu Tử tỉnh lại, nàng đã hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Nhìn Triệu Trinh đang gắt gao ôm chặt mình vào trong ngực, đôi môi nàng run rẩy, bật khóc: "Triệu Trinh, nơi này thật đáng sợ! Những người này thật đáng sợ!" Nàng liều chui vào trong lòng Triệu Trinh, cả người co rúm lại.

Triệu Trinh dùng sức ôm chặt nàng vào trong ngực, miệng thì thào an ủi: "Chu Tử, mọi việc đều qua rồi, về sau, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, sẽ không bao giờ để nàng bị thương tổn nữa, nàng cứ yên ổn sống trong phủ là được, rồi sinh cho ta một đàn con…"

Được hắn dịu dàng an ủi, thân mình của Chu Tử dần buông lỏng, không run rẩy nữa. Đúng vậy, Triệu Trinh thân mình gầy như vậy, thắt lưng nhỏ như vậy, nhưng lồng ngực của hắn ấm áp như thế, an toàn như thế…. Nằm trong ngực hắn, mình cần phải lo lắng gì nữa?!

Chu Tử dựa sát vào lồng ngực Triệu Trinh, cố gắng dựa thật gần, càng được thêm nhiều ấm áp.

Trước kia nàng đã nghe nói rất nhiều chuyện như vậy, ví dụ nổi tiếng nhất là tiền triều có một Hoàng đế nổi danh tên Nhân Tông, bởi vì hậu cung tranh đấu, kết quả dù cố gắng cho đến chết, cũng không thể sinh ra một người thừa kế còn sống, cuối cùng đành phải chọn một người cháu trong Hoàng thất làm con thừa tự.

Từ chỗ Lục Hà, nàng loáng thoáng cũng biết được Lục Hà vì sanh non mà vô sinh, cũng biết phủ Bắc Tĩnh vương năm đó cũng phát sinh rất nhiều chuyện tương tự, vì vậy vẫn luôn lo lắng cho Chu Bích. Chỉ là nàng không ngờ tới, lần này người bỏ độc cư nhiên lại xảo quyệt, lớn gan như thế, điên rồ như vậy — lúc này đang là bữa tiệc đoàn viên của Hoàng gia đó! Như vậy có thể thấy được, cuộc sống của Chu Bích là gian nan đến mức nào, Chu Bích đáng thương đến mức nào.

Chu Tử thấp giọng gọi: "Triệu Trinh!"

"Ừ." Triệu Trinh nhẹ nhàng thả lỏng cánh tay, muốn Chu Tử thoải mái một chút, "Ta đây."

"Xin chàng hãy giúp thiếp bảo vệ uội muội Chu Bích của thiếp!"

"Được!" Ta đồng ý với nàng, bảo vệ nàng, cũng bảo vệ người mà nàng yêu thương, quan tâm!

Cao Thái phi bước đến, ngồi xuống bên giường, nắm tay Chu Tử, hồi lâu mới nói: "Lựa ngày nào đó, chúng ta trở về Nam Cương đi!" Bà đã từng trải qua nhiều thói đời hiểm ác, ở nơi hoàng cung này chuyện như vậy cho tới bây giờ cũng không phải là ít, năm đó bà cũng bị hãm hại mà sinh non, năm đó Hàn Đức phi hiện tại là Hàn Thái Hậu cũng gặp phải, chẳng qua là họ may mắn, đủ kiên cường, sau khi trải qua đả kích liền bắt đầu thanh tỉnh, tự bảo vệ bản thân, trả thù người khác, cuối cùng còn sinh dưỡng được nhi tử của chính mình.

Trong cung, có biết bao nhiêu nữ nhân bởi vì chịu không nổi đả kích này mà dần dần nhụt chí, từ từ trở nên điên loạn hoặc chết đi. Chuyện hôm nay, thật giống như một vòng luân hồi, bất quá, bi kịch lại không ngừng tái hiện.

Cao Thái phi nhỏ giọng nói với Triệu Trinh và Chu Tử: "Trong cung nữ nhân quá nhiều, âm khí quá nặng, tích góp từng chút một qua từng thế hệ… Ngay khi thân thể khôi phục, khá hơn một chút, chúng ta nên trở về Vương phủ đi thôi!"

Triệu Trinh và Chu Tử đều lên tiếng đồng ý.

Chu Tử cũng cảm giác được trong cung này thật âm u đen tối, nàng nhớ đến nơi chính viện của Thái phi, nơi đó yên bình phẳng lặng, không hề ẩn giấu bất cứ âm mưu xấu xa nào, ít nhất nơi đó luôn có ánh dương sáng ngời.

Chu Bích và Lục Hà trông chừng Ngân Linh và Ngọc Hương sắc thuốc.

Sau khi thuốc đã sắc xong, Chu Bích cầm chén thuốc nhấn vào trong nước lạnh một chút, cảm thấy đã đủ ấm, có thể uống được, lúc này mới tự mình bưng chén thuốc tiến vào sương phòng. Thấy Cao Thái phi đang ngồi bên giường và Nam An vương đang ôm chặt tỷ tỷ trong ngực, trong lòng Chu Bích rất vui mừng, ánh mắt cũng chua xót, suýt nữa rơi lệ — tỷ tỷ có thể được mẹ chồng và trượng phu quan tâm như vậy, mình cũng yên tâm!

Chu Bích cố nén nước mắt, từng muỗng từng muỗng bón thuốc cho tỷ tỷ.

Chu Tử nhìn thấy Cao Thái phi vẻ mặt tiều tụy, mà vẫn đến trông nom mình, trong lòng cực kỳ cảm động, nhưng nàng không đành lòng, sợ Cao Thái phi cũng mệt mỏi. Chu Tử dời mắt nhìn Cao Thái phi, nhỏ giọng nói: "Thái phi nương nương, ngài về phủ trước đi, thiếp thân không yên lòng về Triệu Tử!"

Cao Thái phi nghe thế, vội nói với Triệu Trinh: "Con chăm sóc tốt cho Chu Tử đi, ta về phủ trước xem tiểu Thế tử thế nào!" Lại dặn dò thêm vài câu, rồi mới rời đi.

Chu Tử được Triệu Trinh ôm vào trong ngực, tuy sắc mặt tái nhợt vẫn còn cố gắng an ủi muội muội: "Chu Bích, muội không cần phải áy náy, không phải tỷ đã có tiểu Thế tử Triệu Tử sao, đại phu cũng nói rồi, thân thể tỷ khỏe mạnh, sau này còn có thể sinh thật nhiều đấy! Muội mới nên chú ý chăm lo ình mới phải!"

Chu Bích gật gật đầu, trong mắt ngấn lệ, trên mặt cố gắng mỉm cười: "Tỷ tỷ, muội sẽ tự bảo trọng, tỷ cứ yên tâm!" Nàng tiếp tục bón thuốc cho Chu Tử.

Rạng sáng hôm sau, Hứa đại phu và Hầu đại phu lại tới bắt mạch cho Chu Tử, kết luận đã không còn gì nguy hiểm, Chu trắc phi có thể ngồi xe kiệu mà Vương gia cải tiến hồi phủ.

Mặc dù trong lòng Chu Bích vô cùng không muốn tỷ tỷ rời đi, nhưng cũng biết trong cung không phải là nơi nên ở lâu, cho nên liền dõi mắt trông mong, nhìn theo tỷ phu ôm tỷ tỷ rời đi — trong lòng nàng, đã xem Nam An vương là trượng phu của tỷ tỷ, là tỷ phu (anh rể) của nàng!

Triệu Trinh ôm Chu Tử ngồi trên xe ngựa.

Mặc dù xe kiệu được che chắn kín đáo, nhưng hắn vẫn cảm giác được không khí lạnh của mùa thu ban sớm phả vào mặt. Triệu Trinh nhắm mắt lại, cảm giác được một trận gió lớn mạnh mẽ tràn đến từ phía bắc, quét qua mình, nhưng vẫn kiên quyết đi về phía trước.

Từ khi nào, hắn đã yêu thương nữ nhân đang nằm trong ngực này? Triệu Trinh không biết. Hắn vẫn còn nhớ rõ, lúc ban đầu, hắn chỉ xem nàng là một thông phòng mà đối xử! Rốt cục là từ khi nào, hắn cũng không muốn làm rõ, hắn chỉ nhớ rõ, năm ấy khi hai người họ ở cùng nhau, hắn mười bảy, mà nàng mới mười lăm tuổi.

Yêu thì yêu thôi, còn cần lý do gì sao?

Hắn yêu chính là nữ nhân trong lòng này, là nữ nhân hồn nhiên, ngây thơ, thiện lương, ngu dốt, trung thực lại thích ăn dấm chua này. Có lẽ chính bởi vì nàng như vậy, cho nên hắn mới tự nguyện yêu thương và quan tâm nàng! Hắn luôn luôn dặn dò nàng: "Nàng phải ngoan, phải nghe lời!" Rõ ràng nàng đã rất ngoan, rất nghe lời, nhưng mà, không thể lường trước được tai hoạ vẫn tìm tới nàng. Nếu mọi chuyện đã xảy ra như vậy, thì hắn sẽ khiến những kẻ đó sẽ trả cái giá thật đắt cho những gì chúng đã làm!

Triệu Trinh ngắm nhìn Kim Kinh đang bị một tầng sương mờ màu xanh lam bao phủ lên, dần dần rõ nét trong nắng sớm, ôm chặt thân thể ấm áp mềm mại trong lòng, mắt phượng khẽ nhíu lại.

Đêm khuya, dân chúng sinh sống tại Hoàng thành Kim Kinh, tựa hồ nghe thấy bên ngoài trên đường phố không ngừng truyền ra tiếng vó ngựa cùng tiếng áo giáp sắt chạm vào nhau phát ra âm thanh lách cách, cũng biết là đã có chuyện gì xảy ra, nhưng không ai dám ra cửa nhìn xem. Ngày hôm sau vừa mở cửa ra, thấy đường phố vẫn là đường phố như hôm qua, Hoàng thành vẫn là Hoàng thành hôm qua, dường như không hề có gì thay đổi!

Chỉ có người cẩn thận quan sát mới phát hiện, lính canh phòng của Hoàng thành không giống như trước — vốn dĩ đội quân phụ trách bảo vệ an toàn cho Hoàng thành là đội quân 'Thành vệ', mặc quân trang màu xanh da trời, hiện tại toàn bộ đã đổi thành áo giáp màu xanh lam của đội Cấm Quân; vốn dĩ ngày thường bốn cửa lớn ở Hoàng thành chỉ có cửa Đại chính môn mới có ba mươi hai người đứng gác, hiện tại bốn cửa thành đều là sáu mươi bốn người gác; vốn dĩ trên tường thành ở Hoàng thành, cách mười bước có một trạm canh gác, hiện tại trên tường thành hầu như mỗi bước đều có trạm canh gác.

Người có tâm tư để ý còn âm thầm suy đoán: "Đội Cấm quân này do Nam An vương chỉ huy a, chẳng lẽ rốt cục Nam An vương không nhịn được, tính lật đổ Hưng Thịnh đế để tự mình lên làm Hoàng đế sao! Nhưng mà, một Hoàng đế nhiệt tình yêu thích quân sự, tôn sùng vũ lực, mặc dù có mạnh mẽ đó, nhưng không nhất định thích hợp để trị quốc!"

Sau khi về đến phủ Nam An vương, Triệu Trinh ôm Chu Tử đến Đông sương phòng ở chính viện. Bởi vì trong thuốc có thành phần an thần, Chu Tử rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Triệu Trinh vẫn ở bên nàng, chờ nàng ngủ say, rồi mới dặn dò Ngân Linh cùng Thanh Thủy cẩn thận trông chừng nàng, còn mình thì đến Ngoại thư phòng.

Những thủ lĩnh đứng đầu nhóm thân tín và ám vệ đều đã tập trung lại đây, đang chờ hắn! Triệu Trinh ngồi xuống ghế, day day huyệt thái dương, sau đó hỏi: "Thẩm vấn tiến hành thế nào?"

Thủ lĩnh ám vệ phụ trách điều tra Hoàng thành – Triệu Quý nói: "Trong mảnh vụn của chén rượu có chất độc, thi thể của cung nữ rót rượu kia của Ngự thiện phòng được tìm thấy trong giếng cách phía nam phòng khách lớn năm mươi bước, nô tài tra xét người nàng ta thường ngày kết giao, cuối cùng tra được nàng ta từng có tiếp xúc với Hách Đại Tài, là thân tín của Hoàng đế."

Triệu Hùng nói tiếp: "Chu Tiệp dư bị người tráo đổi một cái muỗng có độc, loại độc dược này đến từ Ba Tư, vô sắc vô vị, cực kỳ khó chữa, nhưng cũng rất quý giá, người bình thường sợ là không mua được; hơn nữa, nô tài tra được không ít nữ nhân trước kia từng mang thai của Hoàng thượng đều dùng qua loại thuốc này." Hắn dừng một chút, mới nói: "Cuối cùng, nô tài tra được thị tì Hồ ma ma của mẫu thân của Hoàng hậu, từng có tiếp xúc với thương nhân Ba Tử nổi danh ở phường Trạng Nguyên tên là Lan Luân, đang tiếp tục tra xét."

Triệu Trinh khép hờ đôi mắt phượng, hàng lông mi thật dài vẫn không nhúc nhích, nếu không nhìn thấy ngón tay thon dài của Vương gia đang gõ từng cái từng cái lên tay vịn ghế, bọn Triệu Hùng sẽ cho là hắn đang ngủ.

"Tiếp tục truy xét, một chút manh mối cũng không được bỏ qua!"

Ngày mười sáu tháng tám, bình thường vẫn là ngày Hưu Mộc (*) của Đại Kim triều, Hoàng đế đại thần cũng không cần lên triều, trong thành Kim Kinh người đến người đi, cực kỳ phồn hoa náo nhiệt.

(* ngày Hưu Mộc: ngày tắm gội, theo lệ ngày xưa, người làm quan cứ mười ngày được nghỉ một ngày để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ bây giờ cũng gọi là ngày Hưu Mộc [ ].)

Giáo trường ở phía đông của phủ Nam An vương, nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Ngoại thư phòng, trong mật thất chỉ có hai người, là Nam An vương Triệu Trinh và Hưng Thịnh đế Triệu Chính.

Hưng Thịnh đế đánh giá vị Tam đệ của mình này một chút, phát hiện trên người hắn mặc một bộ áo bào bằng lụa cực mỏng màu trắng bạc có thêu hoa văn, mặc dù không còn mặc bộ lễ phục của Thân vương màu trắng có thêu Hải long như ngày hôm qua, nhưng trên mặt y phục vẫn dính loang lổ nhiều vết máu mờ nhạt, hẳn đây là y phục mặc bên trong lễ phục hôm qua, chắc là không thèm để ý, chỉ lo cởi bỏ bộ lễ phục Thân vương mặc bên ngoài bị dính đầy vết máu, bận rộn suốt một đêm, còn chưa kịp thay bộ y phục cũng bị thấm vết máu này!

Xem ra, vị này Hoàng đệ này đối với Chu trắc phi của hắn thật sự là tình sâu nghĩa nặng đây! Chẳng lẽ, mối quan hệ tốt đẹp giữa hắn và Triệu Trinh cứ như vậy mà kết thúc sao? Hưng Thịnh đế âm thầm thở dài, đây là điều mà hiện nay hắn không muốn nhìn thấy nhất!

Lúc này đã là buổi chiều, ánh tà dương đã ngã về tây, chiếu xuyên qua tấm vải Yên Vân dán trên cửa sổ, rọi lên khuôn mặt đang cúi mắt trầm mặc của Triệu Trinh.

Hưng Thịnh đế Triệu Chính hít sâu một hơi, quyết định ăn ngay nói thật: "Tam đệ, chắc hẳn ngươi cũng tra ra được, chén rượu trong tay Cao mỹ nhân quả thật là có độc. Ta sớm đã hạ lệnh, mặc kệ là ai, chỉ cần đến chỗ bàn tiệc của Chu Tiệp dư kính rượu, đều sẽ đổi thành rượu độc! Chỉ là, trắc phi của ngươi không uội muội nàng ta uống… dù sao ta cũng không để ý lắm, đứa nhỏ trong bụng Bích Nương cũng là của ta, may mắn không bị mất cho thấy mệnh hắn lớn, cùng người làm phụ hoàng ta đây có duyên phận cha con!" Hắn nhìn chằm chằm Triệu Trinh: "Người hạ độc ở mặt sau cái muỗng không phải ta!"

"Ta biết không phải là ngươi," Triệu Trinh mắt phượng như điện quét mắt nhìn hắn ta một cái, "Là Hoàng hậu của ngươi!" Hắn cười lạnh một tiếng: "Hoàng huynh, ngài cưới được một thê tử thật tốt đó, nguyên lai trong phủ Bắc Tĩnh vương của ngài đầy rẫy oan hồn, không biết đã chết bao nhiêu sinh mệnh nhỏ rồi!"

Sắc mặt Triệu Chính hơi trầm xuống, thở dài nói: "Hoàng hậu là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của mẫu thân ta, là biểu muội ruột thịt của ta, ta chỉ là nể mặt mẫu thân, nhịn nàng ta một chút…"

"Vậy trơ mắt nhìn tay ả ta dính đầy máu tươi?" Triệu Trinh ngắt lời hắn, giọng càng kích động, "Hiện tại, trên tay ả ta còn tăng thêm tánh mạng con ta và máu của nữ nhân của ta!" Hắn lạnh lùng nở nụ cười, trong nụ cười mang theo tàn nhẫn và đẫm máu: "Hoàng đế ca ca của ta, ngươi yên tâm đi, ta sẽ làm khiến ả ta nợ máu phải trả bằng máu!"

Hưng Thịnh đế nhìn hắn, cuối cùng không thể làm gì khác hơn, đành nói: "Ngươi xem thế nào rồi làm đi!" Hắn cứ như vậy mà rời đi, dáng vẻ rất ung dung. Đúng vậy, Hoàng hậu biểu muội này của hắn cũng quá ác độc, vừa vặn Triệu Trinh thay hắn trừ bỏ, như vậy hắn cũng dễ ăn nói với Thái hậu và cữu cữu nhà mình — không phải ta, là Triệu Trinh!

Ngày mười bảy tháng tám, giờ Dần, chuông báo tang trong cung gõ vang — thê tử kết tóc của đương kim Hưng Thịnh đế — Hoàng hậu Hàn thị đã qua đời.

Ngày mười tám tháng tám, cha ruột của Hàn Hoàng hậu — Binh bộ Thượng thư Hàn Đức Thọ xin từ quan, chính thất của Hàn Đức Thọ — Kim phu nhân chết bất đắc kỳ tử.

Ngày mười chín tháng tám, cả nhà thị tì của Kim phu nhân — Hồ ma ma, toàn gia mất tích khỏi Kinh thành, vội vàng biến mất ở nhân gian.

….

Sau khi Triệu Trinh biết được những tin này, chỉ thản nhiên hỏi Triệu Quý: "Hai chị em mang dòng máu lai với người Tây Nhung mà chúng ta nuôi dưỡng ở Tây Bắc kia hiện nay sao rồi?"

Triệu Quý khom mình hành lễ: "Đã trưởng thành rồi ạ!"

"Thông qua Tổng đốc Lâm Hiếu Từ của Tây Bắc, đem hai nàng tiến cống hiến cho Hoàng thượng!"

"Dạ!" Triệu Quý đáp lên tiếng.

Hai chị em sinh đôi là con lai kia cũng thật sự là một đôi báu vật tuyệt thế, khi Vương gia dẹp loạn ở Tây Bắc có được, bản thân hắn thấy chướng mắt, hiến cho Hoàng thượng cũng cho là đưa đúng người, người bình thường mà có được hai nàng ấy, sợ là sẽ giảm thọ, sợ là không có phúc để hưởng đâu!

MTY xin phép có lời muốn nói:

Vì trong bản edit để là Hoàng hậu là người đầu độc hết, nên mình đã tự động sửa lại và muốn giải thích một chút:

Thật ra, cả hai vợ chồng đó rất hợp đôi, đều đầu độc cùng một lúc: Hoàng hậu đầu độc trên muỗng, Hoàng thượng đầu độc trong rượu.

Hoàng hậu thì đã báo thù xong! Các bạn đừng nghĩ Triệu Trinh sẽ bỏ qua cho Hưng Thịnh đế nhé. Kế hoạch báo thù đã được bắt đầu!

P/s: càng ngày càng yêu anh Triệu Trinh này >.

83. Quyển 4 – Chương 83

Chương 83: Thân thể hồi phục, trở về Nhuận Dương

Bận rộn hết thảy xong, cơn tức giận sôi trào trong lòng Triệu Trinh lúc này mới chậm rãi trút bớt một chút.

Một hôm, hắn ở trong Ngoại thư phòng bận rộn một lát, thấy sắc trời còn sớm, tự hỏi không biết Chu Tử thế nào, vì vậy chắp tay sau lưng chậm rãi đi thong thả trở về chính viện.

Sau khi tiến vào chính viện, vòng qua bức tường ngăn, Triệu Trinh liền thấy Chu Tử đang nằm dưới mái hiên phơi nắng

Kể từ sau sự kiện trong cung, Chu Tử liền ưa thích ánh sáng mặt trời, trở về Vương phủ, chỉ cần rảnh rỗi, liền bảo Ngân Linh đỡ nàng đến dưới mái hiên phơi nắng. May là vừa qua khỏi tết Trung thu, tuy rằng gió thu đã đến, khiến thời tiết bắt đầu mát mẻ, nhưng ở dưới mái hiên này, bởi vì gió bị chái nhà chặn lại, ánh mặt trời ấm chiếu lên người rất thoải mái.

Chu Tử vốn nằm trên ghế dựa có trải nệm rất mềm mại, không biết vì sao đột nhiên ngồi dậy, Triệu Trinh tập trung nhìn kỹ, thì ra Ngân Linh đang bưng một bát mỳ tới.

Trong khoảng thời gian này, tâm tình Chu Tử có chút sa sút, khẩu vị cũng thay đổi, thích ăn một ít mì và thức ăn thôn dã đơn giản, ví dụ như trứng gà, mì, khoai lang, ngô cháo linh tinh…. Ăn xong, không phải phơi nắng thì ngẩn người, nếu không chơi đùa với tiểu Thế tử, cũng không trao đổi nói năng gì với Triệu Trinh. Thấy vậy, Triệu Trinh có chút lo lắng, liền muốn giành nhiều thời gian ở bên Chu Tử hơn.

Lúc Chu Tử đang ăn mỳ, Triệu Trinh bước tới.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tiếp tục cúi đầu ăn mỳ.

Gần đây nàng gầy đi không ít, thân thể dần dần hồi phục, cơn thèm ăn cũng theo đó mà tăng dần, rất dễ thấy đói, vì vậy cũng không chút khách khí ăn nhiều hơn.

Thanh Châu đưa đến một cái ghế, Triệu Trinh im lặng không lên tiếng ngồi xuống bên cạnh Chu Tử, im lặng nhìn Chu Tử ăn ngấu nghiến.

Triệu Trinh cảm thấy cho dù Chu Tử ngốn thức ăn cũng thật đáng yêu, thoạt nhìn giống như con heo nhỏ sắp bị làm thịt còn liên tục không ngừng tăng cân, ngu ngu đến buồn cười, đáng yêu đến khó hiểu. Bất quá, mấy ngày nay, khí sắc Chu Tử quả thật đã khôi phục lại, trên mặt đã hiện nét ửng hồng khỏe mạnh. Triệu Trinh nhìn thấy Chu Tử như vậy, cảm thấy vui mừng, rất có cảm giác đắc ý của chủ nhân đã chăn nuôi heo con thành công.

Buổi tối nằm ở trên giường, Triệu Trinh nằm bên cạnh Chu Tử, tay phải tự động vươn qua, linh hoạt chui vào trong áo lót của Chu Tử, nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng Chu Tử, chạm vào cảm thấy mềm mại trơn mịn, hắn nhịn không được nhéo nhéo chút thịt mập mới tăng trên bụng Chu Tử, không tiếng động nở nụ cười.

Chu Tử cũng phát hiện, nhỏm dậy hỏi: "Nơi đó của thiếp mập lên không ít thịt đúng không?"

Trong bóng tối, Triệu Trinh cười một cái, nói: "Ừ."

Chu Tử có chút ngượng ngùng, đầu rúc vào trong lòng Triệu Trinh, một hồi lâu không nói gì.

Triệu Trinh cho là nàng đã ngủ, kéo chăn đắp lên tận cổ Chu Tử, Chu Tử lại giãy dụa kéo chăn xuống, miệng còn thầm oán: "Trên người chàng đã nóng, ngủ bên cạnh chàng mà còn đắp kín vậy, nóng không chịu nổi!"

Triệu Trinh không nói, kéo chăn xuống một chút, sau đó cánh tay phải duỗi ra luồn xuống gáy Chu Tử để cho nàng gối lên.

"Này..." Chu Tử gối lên cánh tay hắn cũng không nằm yên, lộn xộn xoay tới xoay lui, "Món 'Phật khiêu tường' lần trước chàng mang về cho thiếp là mua ở đâu vậy?"

Triệu Trinh vươn cánh tay, bắp chân dài qua, giam Chu Tử trong lòng mình, không cho nàng cựa quậy lộn xộn, sau đó mới nói: "Muốn ăn sao?"

"Dạ." Chu Tử không thể nhúc nhích, nghiêng mình, tròn xoe đôi mắt lấp lánh sáng ngời Triệu Trinh.

Triệu Trinh kéo tay nàng, đặt lên nơi nào đó dưới bụng mình.

Chu Tử lập tức chạm phải một cái gì đó hình trụ cứng rắn.

Nàng thấy trong một tháng mình dưỡng bệnh, Triệu Trinh cũng nhịn suốt một tháng, đã như hòa thượng ăn chay rồi, hắn thủ thân như ngọc, tâm vững như đá, trong lòng cũng có chút cảm động, lại thêm áy náy, hai tay nàng vén chăn lên, sau đó đem chăn khoác trên người, lật mình cưỡi lên người Triệu Trinh...

Giữa trưa ngày hôm sau, Chu Tử và Cao Thái phi dùng xong bữa trưa, sau đó Cao Thái phi chơi đùa cùng Triệu Tử, Chu Tử trở về Đông sương phòng trước.

Chu Tử là có hẹn trước, cho nên vừa về đến Đông sương phòng, liền gọi Ngân Linh đến cửa chính viện chờ nhận đồ.

Ngân Linh vừa đợi được một lát, quả nhiên thấy Triệu Tráng xách theo một cái hộp đồ ăn lại đây, giao hộp đồ ăn cho Ngân Linh xong, đang muốn đi, Ngân Linh kéo Triệu Tráng lại: "Này, cái này đặt ở cái tửu lâu nào thế?"

Triệu Tráng cười, nói: "Vương gia không cho nói!" Nói xong, thân mình chợt lóe, lách người thoát khỏi kiềm chế của Ngân Linh, lui về sau vài bước, xoay người bỏ chạy.

Ngân Linh muốn đuổi theo, lại cảm thấy ở cửa chính viện mà biểu diễn cái màn này thật không thích hợp cho lắm, vì thế tức giận xách hộp đồ ăn vào.

Cao Thái phi đi ngủ trưa, Chu Tử liền ôm Triệu Tử tới trong phòng mình, đặt lên giường La Hán. Triệu Tử đã biết ngồi, ngã trái ngã phải ngồi ở trên giường La Hán, cầm con chó bông nhỏ Chu Tử may cho bé gặm tới gặm lui, nước miếng chảy đầm đìa.

Lâu lâu Chu Tử sờ mặt béo tròn của con một cái, nhéo bắp đùi mập của con một cái, trêu chọc con trai. Cuối cùng chọc cho Triệu Tử nóng nảy, vung vẩy hai tay, cái mông beo béo ngã trên giường, rất nhanh liền ngã dựa vào trên người mẫu thân, thừa dịp Chu Tử không chú ý, cái đầu len đến trước ngực Chu Tử, cái miệng nhỏ nhắn nhanh chóng nhắm chuẩn, cách lớp áo hung hăng cắn lên ngực Chu Tử.

Chu Tử bị con cắn mạnh tê rần, muốn đẩy ra, lại sợ Triệu Tử vừa biết ngồi, không vững sẽ ngã sấp xuống, cuối cùng đành phải ôm cả Triệu Tử đang cắn trước ngực không buông, nước mắt lưng tròng rơi lệ đầy mặt.

Đúng lúc này Triệu Trinh bước vào, nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy rất khó chịu. Hắn bước nhanh qua, ngồi xuống trên giường La hán, trầm mặt, một tay nắm lấy bầu ngực bị Triệu Tử cắn, một tay nhét vào trong miệng Triệu Tử.

Triệu Tử đang cắn hăng hái, bị ngón tay của phụ thân quấy rầy, lập tức nhả đầu ngực ra, cắn lên ngón tay.

Chu Tử được Triệu Trinh giải cứu, mắt to rơm rớm nước mắt, trừng mắt nhìn chằm chằm Triệu Tử, không tiếng động lên án.

Trong cái miệng nhỏ nhắn của Triệu Tử, mấy cái răng cửa mới nhú ra, cắn vài cái lên đầu ngón tay của Triệu Trinh, phát hiện không mềm mại giống như ngực của mẫu thân, khó nhai quá đi, bèn tức giận nhả ra.

Lúc này Ngân Linh xách hộp đồ ăn bước vào.

Chu Tử ngửi thấy được mùi thơm nồng đậm của món Phật khiêu tường từ trong hộp thức ăn, liền tự giác chuyển cái bàn nhỏ đặt lên một bên còn lại của giường La hán.

Ngân Linh đặt hộp thức ăn lên bàn nhỏ, sau đó múc cho Chu Tử một chén.

Bởi vì biết Triệu Trinh sẽ chuẩn bị món Phật khiêu tường ình ăn, nên bữa trưa Chu Tử ăn chung với Thái phi, chỉ ăn non nửa bát cơm, hiện tại đã sớm đói bụng, nàng quay lưng về phía Triệu Trinh và Triệu Tử, cầm lấy đôi đũa nhai lấy nhai để.

Đang ăn ngon lành, Chu Tử cảm thấy sau lưng ngưa ngứa, nàng uốn éo lưng, tiếp tục ăn. Nhưng ngay sau đó một thân thể mềm mại dán lên lưng nàng, ngay sau đó Chu Tử cảm thấy phần lưng ẩm ướt — lại bị Triệu Tử gặm rồi.

Chu Tử phiền chết đi được, dứt khoát buông đũa, vươn tay ôm Triệu Tử lại đây, cho ngồi lên đùi mình, sau đó gắp một quả trứng bồ câu bỏ vào miệng nhai nhai, nhìn Triệu Tử đang dùng ánh mắt trông mong nhìn mình, rất muốn dùng miệng mớm cho Triệu Tử.

Nàng do dự một chút, quay đầu nhìn Triệu Trinh đang ở sau lưng một cái, lại phát hiện Triệu Trinh đã đứng lên, đang dùng ánh mắt không tán thành nhìn mình!

Chu Tử chột dạ nuốt trứng bồ câu xuống, cảm thấy thực có lỗi với Triệu Tử đang bụng đói kêu vang, nước miếng chảy ròng ròng, liền dùng chiếc đũa chấm chấm nước canh, đút vào miệng Triệu Tử.

Triệu Tử chưa từng được ăn món ngon như vậy, chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, giơ tay vỗ vỗ Chu Tử, ý bảo còn muốn ăn thêm.

Chu Tử nhìn đuôi mắt phượng nho nhỏ của bé khẽ híp lại, hàng mi dài và đen dày chớp chớp, có thể nói là phiên bản bé nhỏ đáng yêu của Triệu Trinh, vô cùng yêu thích, lại vội vàng chấm nước canh đút cho bé.

Triệu Tử vì thế càng vui vẻ hơn, ngồi trên đùi mẫu thân huơ chân múa tay vô cùng sung sướng.

Triệu Trinh nhìn hai người một lớn một nhỏ tham ăn này, thấy muốn đau đầu, nhưng lại không tự chủ được mà buồn cười, hắn không quen cười, cho nên chỉ yên lặng nhìn. Cuối cùng khi hắn nhìn thấy Triệu Tử giơ tay vào miệng Chu Tử móc móc món ăn ngon gì đó, rốt cục Triệu Trinh không nhịn được, quay đầu cười rộ lên.

Triệu Tử chơi mệt, được Chu Tử đặt trên giường, vỗ về vài cái liền ngủ mất. Triệu Trinh cùng Chu Tử cũng nằm xuống giường. Một nhà ba người nhét chung một chỗ, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Buổi chiều Triệu Trinh đi ra ngoài, sợ Chu Tử và Triệu Tử ngủ trưa quá lâu, buổi tối ngủ không được, trước khi đi liền đánh thức Chu Tử cùng Triệu Tử.

Chu Tử liền mang theo Triệu Tử đi gặp Cao Thái phi.

Đến chính phòng, mới phát hiện thấy Cao Thái phi đang nhìn Hoàng Oanh chỉ huy vài cung nữ thu dọn hành lý.

Chu Tử không giúp được gì, liền đứng cạnh Cao Thái phi.

Ngân Linh ôm Triệu Tử đi tới, Cao Thái phi vừa đón lấy Triệu Tử, vừa hỏi: “hành lý của các con đã sắp xếp xong chưa?”

“Đã xong rồi ạ!” Đồ đạc của Triệu Tử đều ở chỗ tổ mẫu, bên kia Chu Tử chỉ cần thu dọn hành lý của nàng và Triệu Trinh, từ hai ngày trước, Ngân Linh và Thanh Châu đã sắp xếp xong đâu vào đấy cả rồi.

"Ngày mai đã phải rời khỏi Kim Kinh rồi," Cao Thái phi đứng trước cửa sổ, nhìn lại trong viện, "Cả đời ta sinh ra ở Kim Kinh, lớn lên cũng ở Kim Kinh, chưa từng rời khỏi Kim Kinh!" Trên mặt bà nhàn nhạt ẩn chứa phiền muộn.

Chu Tử nghĩ một chút, lại an ủi: "Nam Cương bốn mùa rõ ràng, trừ bỏ mùa đông ấm áp hơn Kim Kinh một chút, những cái khác cũng không có gì khác nhau, đến lúc đó thiếp thân sẽ dẫn Thái phi ngài đi dạo khắp trong ngoài thành Nhuận Dương, có rất nhiều nơi để vui chơi ạ!"

Cao Thái từ buồn hóa vui, nói: "Được! Đến lúc đó chúng ta cũng mang tiểu Thế tử cũng theo luôn!"

Lần này Triệu Trinh chỉ dẫn theo một đội ám vệ và một đội thân vệ của Vương phủ để hầu hạ bên cạnh, bởi vì không nhiều người, cho nên quyết định ngồi thuyền xuôi theo kênh Đại Vận Hà(*) về Nam Cương.

(* Đại Vận Hà: kênh đào lớn trên sông, là công trình vĩ đại thời cổ của Trung Quốc, dài 1794 Km, là kênh đào dài nhất thế giới.)

Thuyền lớn đi trên kênh đào một tháng, rốt cục ngày mười sáu tháng mười cũng đến Nhuận Dương.

Cuối thu gió lạnh thổi đìu hiu, các quan viên và các tầng lớp sĩ thương của thành Nhuận Dương chờ ở bến tàu, nghênh đón Nam An Vương gia đã lâu không về.

Chu Tử phát hiện, bởi vì Cao Thái phi đến, phủ Nam An vương ở thành Nhuận Dương náo nhiệt hẳn lên. Mỗi ngày đám quý phu nhân và quý nữ tới đây bái phỏng Cao Thái phi nối liền không dứt, chính viện của Cao Thái phi mỗi ngày đều có khách quý chật nhà.

Chu Tử cảm thấy, ở chỗ Cao Thái phi lúc nào cũng phải nghe đầy tai những lời nịnh hót, mỗi câu mỗi lời đều có vài tầng ý tứ, nói một lời phải suy nghĩ nửa ngày, quá mệt mỏi, quá phồn hoa náo nhiệt rồi, cho nên liền mang theo Triệu Tử cùng nhũ mẫu trở về Diên Hi cư.

Nhũ mẫu cùng Ngân Linh ôm Triệu Tử ở tại sương phòng của Diên Hi cư, Triệu Trinh và Chu Tử vẫn như trước, ở trong phòng ngủ chính.

Hôm đó, Chu Tử ôm Triệu Tử, theo sau là đám người Ngân Linh, đi đến chính viện vấn an Cao Thái phi. Sau khi bước vào chính viện, Chu Tử phát hiện trong phòng chờ ở bên ngoài chính đường có vài nha hoàn ăn mặc loè loẹt lạ mặt, biết la hôm nay Thái phi có khách, liền muốn rời đi.

Cao Thái phi lại sớm dặn dò Hoàng Oanh, nói là chờ Chu trắc phi tới liền nhất định phải mời vào, cho nên Hoàng Oanh liền cười dẫn Chu Tử vào.

Chu Tử vừa đi vào, đã thấy người ngồi trên ghế cao bên trái của chính đường là Kim phu nhân và Vương Tích Trân.

Cao Thái phi cười nói: "Chu Tử mau tới đây!" Lại nói: "Chắc con chưa biết! Nếu luận về vai vế họ hàng thân thích, Tích Trân còn là biểu muội của Trinh Nhi đó!"

Quay lại Mục lục

84. Quyển 4 – Chương 84

Chương 84: Hỏi thăm tin tức, Chu Tử ghen

Nghe Cao Thái phi nói xong, Chu Tử liền cười nhìn Vương Tích Trân một cái, thầm nghĩ: Biểu muội của Triệu Trinh hử? Quan hệ thân thích này nên nói thế nào nhỉ?

Nàng vẫn nhớ rất rõ, có một lần mình ăn dấm chua của Vương Tích Trân, Triệu Trinh đã giải thích thế này — "Tích Trân là tứ tiểu thư của nhà Vương Thừa tướng, trưởng nữ của Vương Thừa tướng chính là Thục phi nương nương trong cung, mẹ đẻ của Thập Thất đệ của ta".

Vương Tích Trân nhìn thấy trong ánh mắt của Chu trắc phi hàm ý nghi vấn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thanh thuần như tiên nữ bỗng ửng đỏ lên, lại vẫn mỉm cười không nói.

Đây chính là chỗ mà Cao Thái phi tán thưởng nhất ở nàng, không quan tâm hơn thua, gặp chuyện không loạn, đây mới chính là dáng vẻ của tiểu thư khuê các. Chu Tử cái gì cũng tốt, chẳng qua là không đủ khôn khéo, dáng vẻ cũng không đủ.

Chu Tử ngồi xuống ghế cao phía bên phải Cao Thái phi. Kim phu nhân và Vương Tích Trân cùng đứng dậy hành lễ chào Chu Tử. Chu Tử rất ung dung mỉm cười, gật gật đầu, nói: "Đều là thân thích cả, không cần đa lễ, đứng lên đi!"

Lời này nàng nói có hơi muộn một chút, Kim phu nhân và Vương Tích Trân đã hành lễ rồi. Bất quá họ cũng rất có phong độ, một mực mỉm cười ngồi lại vị trí của mình.

Cao Thái trước tiên hỏi Chu Tử tình hình về tiểu Thế tử, Chu Tử nói rõ từng việc. Bởi vì đang có khách, Cao Thái phi liền lệnh cho Nhũ Yến và Ngân Linh cùng bà vú dẫn tiểu Thế tử đi dạo trong Vương phủ: "Đây đều là sản nghiệp tương lai của tiểu Thế tử, hắn là tiểu chủ nhân tương lai của nơi này, không quen thuộc nơi này là không thể được!"

Kim phu nhân cùng Vương Tích Trân nghe Cao Thái phi nói như vậy, đều khép mi buông mắt, không nói gì. Đứa bé mới nhỏ như vậy, còn chưa được một tuổi, đã phong Thế tử này nọ, thật là vinh sủng quá mức!

Chu Tử vẫn còn rất để ý tới vị có thân phận "Biểu muội" bất thình lình — Vương Tích Trân này, quyết định kéo đề tài này trở lại, làm nũng với Cao Thái phi: "Thái phi nương nương, Vương tiểu thư này cùng trong phủ chúng ta…"

Cao Thái phi suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy trong chuyện này có khúc mắc khó nói ra, cuối cùng úp úp mở mở nói: "Mẫu thân của di nương(*) của Tích Trân, là muội muội của mẫu thân ta."

(* là mẹ của vợ bé của cha Tích Trân, "di nương" là cách gọi của con cái đối với vợ bé của cha, dù là mẹ ruột cũng không được gọi là "mẫu thân".)

Chu Tử vẫn cảm thấy có chút nghi vấn: Lão thái thái là Lão tổ mẫu của Cao phủ, mà Cao phủ vốn là thế gia trăm năm ở thành Kim Kinh, nữ nhi của muội muội của Lão thái thái, cũng chính là cháu gái bên ngoại gọi bà bằng bác, lại đi gả cho người khác làm tiểu thiếp sao, cho dù người đó chính là cựu Thừa tướng đại nhân – Vương Nãi Bình sao?

Nàng rất muốn biết, nhưng Cao Thái phi lại không muốn tiếp tục phổ cập tin tức cho nàng, Vương Tích Trân và Kim phu nhân cũng không muốn nói thêm, vì thế đành phải xếp cờ thu trống không hỏi tới nữa.

Ngược lại, Cao Thái phi hôm nay thật hào hứng bừng bừng.

Bởi vì mẹ đẻ của Vương Tích Trân có thân phận rất thấp trong Cao phủ, cho nên luôn luôn không dám bàn chuyện hôn nhân với bên này, ngay cả bản thân Vương Tích Trân cũng không đề cập tới, cảm thấy rất mất mặt, chỉ nghe từ Vương Thục phi — trưởng tỷ đã chết của nàng — lúc trước đã từng bàn việc hôn nhân với Cao phủ. Chính vì lần này nàng nghe nói Cao Thái phi dọn đến Vương phủ ở Nam Cương, nàng cùng Diêu Thụy Hà đều cảm thấy lần này là cơ hội cuối cùng, cho nên mới mặt dày mày dạn đến đây bái kiến Cao Thái phi.

Cao Thái phi cũng giống Triệu Trinh, quả thật không phải là người hiếu khách cho lắm, nhưng dù sao đây cũng là thân thích của mẫu thân đã qua đời của bà – Cao lão phu nhân ở Cao phủ, cho nên tiếp đãi cũng thân thiết hơn vài phần.

Mấy người bọn họ ngồi nói chuyện trong chính đường, nói đến chuyện đại ca của Vương Tích Trân là Vương Tích Triều đã thành công vùng lên lấy lại tín nhiệm.

Vương Tích Triều cũng đi theo con đường của Tống Thục phi trong cung, tốn hơn phân nửa gia tài còn lại trong nhà, mưu cầu tìm cách vực dậy, lấy lại được tin tưởng.

Vương Tích Trân đối với chuyện này, tâm tư phức tạp, nhưng trên mặt lộ vẻ vui mừng: "Đại ca được Hoàng thượng phái đến phủ Long Châu ở Bắc Cương làm Tri phủ, cả nhà đều đi theo, cũng viết thư bảo Tích Trân đi cùng!"

Tình huống thực tế là Vương Tích Triều cảm thấy thứ muội này của mình bộ dạng xinh đẹp, muốn gả Vương Tích Trân cho Tổng đốc Mã Liên Phương của Bắc Cương làm vợ kế, luôn viết thư thúc giục Vương Tích Trân đến đó.

Vương Tích Trân hỏi thăm một chút, tuổi của vị Tổng đốc Mã Liên Phương này đã hơn bốn mươi, chính thê tuy rằng đã chết, nhưng cũng đã để lại hoàn hoàn chỉnh chỉnh năm đứa con trai đã trưởng thành; Mã Tổng đốc cũng không muốn bạc đãi bản thân mình, trong phòng cũng có vô số đào hồng liễu xanh.

Cho nên, nàng không muốn gả qua đó, nhưng đại ca cứ luôn thúc ép, nàng đã nghĩ muốn "đập nồi dìm thuyền", nếu có thể gả cho chủ tử của Mã Liên Phương — Nam An vương Triệu Trinh, cho dù là làm tiểu thiếp cũng nguyện ý — khi còn bé, Triệu Trinh đã đồng ý sẽ lấy nàng, chỉ là bây giờ lại bị một con tiện tỳ mê hoặc!

Cao Thái phi so sánh một chút, phát hiện bởi vì Kim phu nhân và Vương tiểu thư xuất thân cao quý, lời nói cử chỉ rất có phong phạm của quý nữ nhà quyền quý; mặc dù Chu Tử thoải mái dễ gần, nhưng không thích nói chuyện, chỉ thản nhiên cười, có hơi ít lời.

Bà trong lòng thở dài — bà có cảm giác đang ép rắn nuốt voi rồi! Triệu Trinh đã từng nói rõ với bà: "Mẫu thân, nhi tử không thích nữ nhân qua lại kết giao thân thiết, luôn mưu toan làm ảnh hưởng chính sự của trượng phu, Chu Tử như thế là rất tốt!"

Nhưng mà, quý phụ quý nữ không tới lui giao tiếp, chẳng lẽ ngày ngày cứ chui rúc trong phủ mà đấu đá sao? Cao Thái phi nhìn Chu Tử một cái, phát hiện Chu Tử tuy rằng trên mặt mỉm cười, nhưng nụ cười cũng không đến đáy mắt, trong lòng lại là thở dài.

Triệu Trinh thật sự là đối xửa với Chu Tử quá tốt rồi, chỉ có một mình nàng. Trừ khi Chu Tử đấu đá với mẹ chồng, nếu không đấu đá trong phủ gì đó, một chút cũng không có!

Nhưng mà, Chu Tử vừa hiếu thuận, còn sinh ra Bánh Bao Nhỏ trắng tròn đáng yêu như thế! Nghĩ đến Triệu Tử, trong lòng Cao Thái phi liền thỏa mãn, vội hỏi Chu Tử: "Tiểu Thế tử đi theo con, hiện tại đã quen chưa?"

Nói đến Triệu Tử bé nhỏ, nụ cười giả vờ trên mặt Chu Tử lập tức biến thành chân thật, nói: "Thằng bé đang mọc răng, cứ luôn cắn lên người con, rất đau!"

Cao Thái phi cũng cười: "Không cắn mẹ hắn, chẳng lẽ cắn tổ mẫu già nua này của hắn sao?"

Chu Tử không cho là đúng, nói: "Thái phi…"

"Ha ha ha ha!" Cao Thái phi cười ha hả.

Kim phu nhân và Vương Tích Trân cũng cười giả lả.

Thấy cũng sắp đến buổi trưa, Cao Thái phi và Chu trắc phi nói đến tiểu Thế tử, càng nói càng cao hứng, cũng không nói đến chuyện mời cơm nước, Kim phu nhân và Vương Tích Trân liền cáo từ rời đi.

Cao Thái phi và Chu Tử cũng không giữ lại, chỉ lệnh Hoàng Oanh tiễn họ.

Buổi tối, Triệu Trinh trở về Diên Hi cư, hắn đi vào nội viện, Chu Tử liền cười hì hì bước ra đón.

Tối nay Chu Tử mặc một bộ lụa đen mỏng rộng thùng thình, mơ hồ lộ ra cái yếm màu đỏ cùng cái váy màu đen ánh kim, trên búi tóc rũ xuống cài một đàn trâm bươm bướm màu vàng kim, tôn lên đôi mắt đen trong suốt như ngọc, hơn nữa đôi môi đỏ tươi kia, thoạt nhìn có chút không giống ngày thường.

Triệu Trinh không khỏi nhìn sâu một cái, lại nhìn thoáng qua thêm một lần.

Triệu Trinh xưa nay thích Chu Tử ăn diện xinh đẹp, được khai tâm vui vẻ. Thấy Chu Tử vui vẻ, trong lòng mình cũng vui theo, quả thực là cực kỳ vui mừng.

Triệu Trinh nắm tay Chu Tử đi vào phòng ngủ.

Đến cửa phòng, Triệu Trinh liền theo bản năng nhìn lướt qua trong phòng, phát hiện Triệu Tử không ở đây, liền hỏi một tiếng: "Thế tử đâu?"

Chu Tử nghe thấy trong giọng nói của hắn ẩn chứa vui mừng, liền chu miệng mất hứng nói: "Chàng chán ghét Triệu Tử vậy sao?"

"Ta đi tắm!" Triệu Trinh mặt không chút thay đổi, sải bước nhanh chân đi về phía phòng tắm, "Chờ ta!"

Chờ Triệu Trinh đi ra, Chu Tử đã sớm cầm khăn lụa lớn đứng chờ. Nàng vừa tỉ mỉ lau tóc cho Triệu Trinh, vừa hỏi: "Vương gia của thiếp à, rốt cục chàng cùng tiểu thư Tích Trân kia có quan hệ thân thích thế nào a? Sao Thái phi nói nàng ta là biểu muội của chàng?"

Triệu Trinh cảm thấy mình ngửi thấy một mùi dấm chua nồng nặc, cau mày nghĩ ngợi một chút, cảm thấy mối quan hệ này thật là quá rối loạn, cuối cùng mới nói: "Thứ muội của bà ngoại ta, gả cho người có dòng dõi hơi thấp, sinh ra nữ nhi, chính là di nương của Tích Trân, năm đó gả cho Vương lão Thừa tướng làm thiếp, sau đó sinh ra Tích Trân!"

Triệu Trinh đã rất nể mặt mũi Chu Tử mà tận lực cập nhật thông tin rồi, ai ngờ Chu Tử vẫn còn rất tò mò hiếu kì, tiếp tục truy vấn: "Vậy tại sao Kim phu nhân và Vương Tích Trân lại thành biểu tỷ muội được?"

Triệu Trinh cảm thấy thật phiền, bèn quát: "Phiền chết được, loại chuyện này về sau đừng có hỏi ta, hỏi Triệu Hùng là được! Không phải ta đã giao Triệu Hùng cho nàng sao!" Lời còn chưa dứt, người đã sải bước ra khỏi phòng ngủ, đi đến Nội thư phòng.

Chu Tử thấy dáng vẻ chạy trối chết của hắn, trong lòng cảm thấy hắn là đang chột dạ.

Không lâu sau, Triệu Hùng lại đây, bảo Ngân Linh đang canh giữ trước cửa nội viện vào trong truyền lời.

Chu Tử vội khoác thêm một cái áo ngắn ở bên ngoài, lại sợ Triệu Trinh ghen, bảo Ngân Linh kêu Triệu Hùng vào nội viện, mình không bước ra ngoài, mà cách cửa sổ tiếp tục bám riết không tha, hỏi rõ nguyên do: "Rốt cục phu nhân của Kim Tổng binh và Vương Tích Trân có quan hệ thân thích như thế nào?"

Đứng bên ngoài cửa sổ, Triệu Hùng trầm ngâm suy nghĩ một chút, nói: "Bẩm trắc phi, phụ thân của phu nhân Kim Tổng binh, cũng chính là cha vợ của Kim Tổng binh — là Diêu Mộc Lâm đại nhân, vợ kế của Diêu đại nhân là dì ruột của Vương tiểu thư."

Cuối cùng, Chu Tử cũng hiểu được, thì ra hai tỷ muội mẫu thân của Vương Tích Trân, một người gả vào phủ Thừa Tướng làm tiểu thiếp cho Vương lão Thừa tướng, sinh ra Vương Tích Trân; một người gả cho Diêu Mộc Lâm đại nhân làm vợ kế, sinh ra Kim phu nhân Diêu Thụy Hà!

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra, nhưng trong lòng cũng rất không vui.

Cũng không biết gần đây sao lại thế này, cảm xúc của Chu Tử luôn không tốt, rất bực bội, dễ giận, động một chút là nghĩ theo chiều hướng xấu.

Chẳng lẽ bởi vì nguyệt tín sắp đến?

Lúc nguyệt tín của Chu Tử đến, cũng có chút bực bội. Mà kể từ lần đó nàng sinh non, nguyệt tín cũng chưa đến.

Quay lại Mục lục

85. Quyển 4 – Chương 85

Chương 85: Thưởng trâm cài, sinh lòng ngờ vực

Lúc tâm tình Chu Tử không tốt, bình thường đều tự mình nghĩ biện pháp giải tỏa.

Buổi chiều, Triệu Tử ngủ trưa xong, tỉnh dậy đã bị Cao Thái phi phái người đến mang đi rồi, Chu Tử không có việc gì làm, liền bắt đầu ở trong phòng thu thập này nọ.

Chu Tử mới đặt làm một cái tủ đựng tài liệu, dựng bên trái án thư (bàn đọc sách) trong phòng ngủ, bên trong đựng những đồ vật yêu thích của nàng. Nàng lấy từ bên trong tủ ra mấy bức tranh Triệu Trinh lúc dưỡng bệnh ở Bắc Cương vẽ cho nàng, nàng mở từng cuộn tranh ra, tự đắc ý vui vẻ nhìn ngắm. Nhìn ngắn

được một lát, Chu Tử cảm thấy tâm tình của mình đã hồi phục, nàng thu dọn mấy bước tranh, chuẩn bị đến Nội thư phòng tìm Triệu Trinh.

Bình thường Triệu Trinh trở về Diên Hi cư chỉ để ngủ, Nội thư phòng cơ bản rất ít được sử dụng, từ Kim Kinh trở về gần một tháng, nơi này dần dần bị Chu Tử chiếm lĩnh, bên trong căn bản đều là sách, bút, tranh họa linh tinh…. của Chu Tử. Triệu Trinh cũng cam chịu, rất ít đến đây, hôm nay lại đi vào trong đó tránh phiền toái.

Thời tiết tháng mười một, cho dù Nhuận Dương nằm ở vị trí chếch về phía nam, cũng lạnh khác thường. Trong nội viện, bởi vì Chu Tử yếu ớt và Triệu Tử còn nhỏ, cho nên Triệu Trinh đã sai người đặt các chậu than ở sát vách tất cả các phòng trong viện, nên trong phòng đều rất ấm áp.

Chu Tử tiện tay cầm một cái áo choàng khoác lên người, đi vào Nội thư phòng.

Lúc này, đêm đã khuya, cửa sổ trong Nội thư phòng mở ra, bên cạnh án thư là một cây nến thật cao, mười mấy ngọn nến đều cháy sáng, trong phòng sáng ngời. Chu Tử đứng bên ngoài, nhìn vào trong từ khung cửa sổ mở rộng, thấy Triệu Trinh chỉ mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, đang đứng trước án thư vẽ cái gì đó.

Nàng lẳng lặng đứng trong sân nhìn vào bên trong.

Tóc Triệu Trinh đã khô, bóng mượt xõa ra sau, có lẽ hắn không thích trong thư phòng quá nóng, chẳng những mở rộng cửa sổ, ngay cả ống tay áo cũng cuộn lên, lộ ra cánh tay thon dài, bàn tay phải đang cầm một cây bút. Dưới ánh nến, dường như hắn đang suy tư về điều gì, trên khuôn mặt anh tuấn tuyệt trần lộ vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

Chu Tử thầm nghĩ: Không phải là đang vẽ Vương Tích Trân chứ?

Trước cửa sổ Nội thư phòng trồng một khóm trúc, vào đông đương nhiên khóm trúc có chút úa vàng khô héo, bất quá vẫn có thể che được ột người. Chu Tử lặng lẽ đi tới trước cửa sổ, ý đồ muốn hù dọa Triệu Trinh một chút.

Ai ngờ nàng rón ra rón rén vừa tới gần cửa sổ, còn chưa kịp trốn vào bụi trúc, Triệu Trinh liền ngẩng đầu lên: "Vào đi! Lén lút làm gì!"

Chu Tử thực mất hứng, đẩy cánh cửa thư phòng đang khép hờ ra, bước vào.

Sau khi nàng đi vào, Triệu Trinh đóng cửa sổ lại, sau đó nói với Chu Tử: "Cởi áo choàng ra, ngồi lên ghế đi!"

Chu Tử vừa nghe, không để ý đến việc phải cởi áo choàng trước, nhanh chân bước tới, vừa tới trước án thư nhìn qua, phát hiện Triệu Trinh đang vẽ một bức đặc tả Mỹ nhân đồ, trong bức tranh đã vẽ một khóm trúc, còn chưa vẽ mỹ nhân vào, nàng lập tức thấy cực kỳ vui vẻ, vội cởi áo choàng bên ngoài, cười hì hì đứng bên cạnh án thư, nói: "Thiếp đứng cho chàng vẽ nha!"

Triệu Trinh gật đầu, bắt đầu nhanh chóng vẽ lên. Hắn vẽ rất nhanh, không bao lâu đã vẽ xong.

Chu Tử nhìn vào, phát hiện gương mặt trong bức tranh thật sự là mình, hơn nữa còn là bộ quần áo và trang sức mình đang mặc trên người. Trong bức tranh, Chu Tử đứng bên cạnh một khóm trúc, hơi mỉm cười, vô cùng xinh đẹp đáng yêu. Chu Tử ngắm mãi không thôi, cuối cùng năn nỉ Triệu Trinh: "Chàng đề thêm mấy câu đi!"

Triệu Trinh nhìn nàng một cái, đề bút viết một hàng chữ nhỏ trên bức tranh: "Nhà có con lợn nhỏ, rất béo, cần bán gấp!"

Chu Tử vừa thấy, vô cùng giận dữ, trừng mắt liếc ngang Triệu Trinh, tức giận.

Triệu Trinh nhìn bộ dạng nổi giận của nàng, nội tâm cảm thấy thỏa mãn dị thường, bế Chu Tử lên: "Ngủ thôi!"

Trong phòng ngủ rất ấm áp, lư hương ở góc tường chậm rãi tỏa ra làm hương thơm nhàn nhạt, Triệu Trinh nhẹ nhàng đặt Chu Tử lên giường. Hắn nâng bàn chân Chu Tử lên, cởi bỏ đôi giày thêu cho nàng, sau đó một tay nâng mông Chu Tử lên, tay còn lại cởi tiết khố của Chu Tử.

Chu Tử cũng đã hơi động tình, gương mặt trắng trẻo ửng hồng, đôi mắt to đen ướt át, như phủ một tầng sương mù nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh hé môi, cúi người hôn Chu Tử.

Triệu Trinh nhớ lúc đầu, ngay cả hôn Chu Tử hắn cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng hiện tại hắn đã có thể dùng miệng để trêu chọc Chu Tử.

Cởi cái áo đen mỏng của Chu Tử ra, môi của hắn, dần dần đi xuống, học tập Triệu Tử, cách lớp áo yếm ngậm đầu ngực Chu Tử, liếm láp cắn gặm mấy cái, đầu hắn dừng trên rốn Chu Tử, vươn đầu lưỡi nghịch ngợm liếm xuống rốn Chu Tử, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Tử.

Bốn góc màn được Triệu Trinh sai người đặt bốn viên Dạ minh châu. Ban ngày không nhìn rõ lắm, nhưng trời vừa tối, đặc biệt là sau khi tắt đèn, vầng sáng nhẹ nhàng của Dạ minh châu chiếu rọi lên toàn bộ trong màn giường, cảm giác mờ ảo xinh đẹp.

Lúc này Triệu Trinh khẽ nhướng đôi mắt phượng, hàng mi dài run run chớp chớp trong vầng sáng của Dạ minh châu bao phủ, xinh đẹp như thiên tiên. Chu Tử nhìn hắn, trong lòng cũng hơi chua xót: nàng yêu hắn vì hắn tuấn mỹ, lại chán ghét bởi vì vẻ đẹp của hắn rước lấy nhiều hoa đào vung vãi!

Triệu Trinh thấy Chu Tử lại ngây người nhìn mình, cũng không khách khí nữa, trực tiếp tách hai chân Chu Tử ra, đẩy người đâm vào.

Một trận căng đau truyền đến, Chu Tử mới tỉnh hồn lại, cảm thán những hoa đào vung vãi kia hẳn sẽ không biết cái gương mặt trắng trẻo như nam thần tiên của Triệu Trinh kia ngược lại lúc ở trên giường cũng chỉ là một gã thô kệch mạnh mẽ đâm tới không biết thương hương tiếc ngọc đâu!

Nào ngờ, lần này Triệu Trinh dường như cố tình phủ định kết luận của nàng, bày ra tư thế rất dọa người, nhưng động tác ra vào thật nhu tình như nước. Lúc mới vào, thì nhẹ nhàng, chậm rãi rút ra, cho đến Chu Tử cũng động tình, lúc này hắn mới bắt đầu gia tăng tốc độ, gia tăng độ sâu, ngay cả như vậy, Chu Tử vẫn có thể cảm giác được hắn đang săn sóc và khắc chế.

Sau màn hoan ái, hai người nằm trên giường. Triệu Trinh lại vươn tay sờ lên bụng Chu Tử. Sờ soạng được một lát, mò đến vui vẻ thoải mái, hắn lại bắt đầu suy nghĩ: Hứa đại phu không phải đã nói qua ba tháng, Chu Tử sẽ không sao nữa, nhưng tại sao vẫn chưa mang thai? Chẳng lẽ là mình dùng sức không đủ? Không thể nào, từ sau khi Chu Tử bình phục hoàn toàn, hơn một tháng nay đã cày cấy không ít a, quả thật có thể nói là "ngày ngày rắc hoa, đêm đêm gieo giống" rồi! Hay là đã có mang, mà ta và Chu Tử không hay biết? Cuối cùng, hắn quyết định ngày mai lại mời Hứa đại phu qua xem sao.

Buổi sáng, Triệu Trinh vừa đi, Chu Tử đi vào Nội thư phòng. Nàng lấy bức họa đêm qua Triệu Trinh vẽ ình ra tỉ mỉ dán lại — bởi vì lúc rảnh rỗi Triệu Trinh trường thích học đòi văn vẻ, quệt vẽ vài đường, cho nên Chu Tử cũng tự học được cách dán tranh — rồi treo lên một nơi dễ thấy.

Xong việc, nàng lại sắp xếp đống tranh vẽ đủ thứ từ động thực vật đến phong cảnh mà Triệu Trinh vẽ ở Nam Cương ở trên kệ, tối hôm qua hắn mới đem đến Nội thư phòng mấy bức họa này, rồi thu dọn qua loa một chút, lúc này mới ra khỏi Diên Hi cư, đến chính viện thỉnh an Cao Thái phi, tiện thể chơi với Bánh Bao Nhỏ một chút.

Lúc Chu Tử đến, Cao Thái phi đang ôm Bánh Bao Nhỏ nhìn Hoàng Oanh và Đại Nhạn — vừa nghỉ kết hôn trở về — sắp xếp lại đống trang sức! Chu Tử không để ý đến trang sức, mà quan sát Đại Nhạn trước.

Dưới sự chủ trì của Chu Tử, Đại Nhạn và Triệu Phúc rốt cục cũng từ đôi tình nhân kết thành phu thê, thật sự đã trở thành người nhà của Triệu Phúc. Hôm nay, mặc dù bộ dạng của nàng ta vẫn rất bình thường, nhưng đuôi mày khóe mắt lại tăng thêm vẻ quyến rũ của người có chồng, càng thêm chững chạc, chỉ tỉ mỉ dọn dẹp sửa sang lại, cũng không nhiều lời.

Cao Thái phi vừa thấy Chu Tử tiến vào, vội hỏi: "Chu Tử, con qua xem mấy thứ đồ này một chút đi, thích cái gì, cứ lấy!"

Triệu Tử vừa thấy Chu Tử tiến vào, lập tức giãy dụa muốn chui vào lòng Chu Tử, Chu Tử vội bế lấy con, ôm Triệu Tử nhìn ngắm đống đồ trâm cài trang sức này. Cao Thái phi tích góp nhiều năm như vậy cũng

được không ít thứ tốt, rất nhiều loại mà Chu Tử chưa từng nhìn thấy.

Bởi vì Triệu Trinh dung túng, đồ trang sức của Chu Tử luôn vừa nhiều vừa quý lại tinh xảo, trang sức của Cao Thái phi tuy không mới mẻ hơn Chu Tử, nhưng số lượng và mức độ quý báu thì cao gấp mấy lần của Chu Tử.

Chu Tử sợ đâm trúng Bánh Bao Nhỏ, liền giao Triệu Tử cho Ngân Linh, để Ngân Linh và Nhũ Yến ôm tiểu Thế tử ra ngoài hiên phơi nắng, sau đó mình và Cao Thái phi cùng thưởng thức. Nàng rất thích những thứ trang sức này, lại không muốn đoạt lấy cái tốt của bà, cuối cùng Cao Thái phi ép nàng chọn cây trâm cài Phi Yến tương xứng với búi tóc đồng tâm của nàng, rồi cài lên tóc cho nàng.

Đúng lúc này, tiểu nha hoàn tới báo lại, nói là Vương tiểu thư tới.

Cao Thái phi thuận miệng nói: "Mời vào đi!"

Lần này Vương Tích Trân tới gặp Cao Thái phi, lấy cớ là mới được tặng mấy chậu Trọng ngạc mai, muốn tặng cho Thái phi nương nương ngắm.

Nàng đi theo nha hoàn bước vào.

Vừa vào liền thấy Cao Thái phi và Chu Tử đang đứng trước cửa sổ trên giường La Hán, đang mang thử trang sức — trên giường La Hán bày đủ loại kiểu dáng trang sức, Kim châu Thúy bảo! Dù nàng xuất thân tướng phủ, cũng chưa từng thấy được nhiều loại trang sức quý báu tinh xảo như vậy.

Lúc nàng hành lễ thỉnh an, liếc nhìn Chu trắc phi một cái, thấy Chu trắc phi rất bình tĩnh giúp Cao Thái phi chọn lựa, bộ dạng thong dong bình tĩnh, có thể thấy nhãn giới của nàng ta ngày thường cũng rất cao.

Nghĩ đến Chu Tử vốn là tiện tỳ có xuất thân bần cùng, ngay cả một mảnh đất cắm dùi cũng không có, bởi vì trèo được lên giường của Nam An vương, mà trở thành người đứng trên người khác; còn mình đường đường là tiểu thư của Tướng phủ, bởi vì đấu tranh chính trị mà bị xét nhà, rồi bị lưu đày, mặc dù được Nam An vương cứu, lại chỉ cứu mà không dưỡng, khiến mình phải ăn nhờ ở đậu khổ không nói nổi…

Vương Tích Trân tự thương hại bản thân, trong lòng chua sót, trên mặt vẫn lộ vẻ ung dung bình thản, tiến lên khen ngợi góp vui Cao Thái phi: "Thái phi nương nương, khuôn mặt của ngài xinh đẹp quý phái, cây trâm Phượng bằng vàng khảm phỉ thúy màu hồng hình giọt nước này, cũng chỉ có ngài mới có thể đeo!"

Cao Thái phi cầm lấy cây trâm Phượng gắn phỉ thúy hồng, trầm ngâm nhìn một chút, lại không bảo Chu Tử cài giúp bà, mà trực tiếp đưa cho Vương Tích Trân: "Tích Trân, cây trâm này cho ngươi!"

Vương Tích Trân trong lòng mừng rỡ — loại trâm Phượng bằng vàng này chỉ có chính phi mới có tư cách cài, chẳng lẽ… Trên mặt nàng vẫn là vẻ không quan tâm hơn thua, nhún người tạ ơn.

Chu Tử đứng bên cạnh rất không vui.

Tuy rằng nàng không hiểu biết nhiều, nhưng cũng biết loại trâm cài đầu hình Phượng này có chính thê mới có thể sử dụng, đại khái chính vì nguyên nhân này, Triệu Trinh cho nàng nhiều trang sức như vậy, lại chưa từng đưa nàng cây trâm nào hình Phượng, chẳng lẽ Thái phi muốn… Trong lòng nàng rất khó chịu, nhưng ngoài mặt lại nhịn xuống, bộ dáng vẫn thản nhiên như thường.

Chu Tử tìm cơ hội, lấy cớ đi xem Bánh Bao Nhỏ thế nào, rời khỏi chính đường.

Bánh Bao Nhỏ đang chơi ở ngoài hành lang Đông sương phòng.

Ngân Linh bê một cái giường trúc đặt dưới mái hiên, để tiểu Thế tử nằm phơi nắng chơi đùa. Gần đây Triệu Tử lớn rất nhanh, đã biết ngồi rồi, có vẻ sẽ nhanh chóng biết đi thôi. Chu Tử đặt bé lên giường trúc, để con ngồi đó, nhưng không rời đi, thân thể mập mạp của Triệu Tử bổ nhào về phía trước, lại uốn éo qua lại, liền biến thành tư thế nằm sấp trên giường.

Chu Tử nhìn tay chân béo ú của con liều mạng đá đạp lung tung, sợ hết hồn, quyết định ôm con vào trong ngực, ra ngoài đi dạo, tránh việc Bánh Bao Nhỏ cứ bò đến mép giường.

Nàng ôm Triệu Tử, dẫn theo Ngân Linh và Thanh Châu, đến đài Bích Sam ngắm cảnh một chút, thấy đã gần đến trưa, liền giao Triệu Tử cho Ngân Linh ôm, mình thì đi trước, trở về chính viện.

Bởi vì đã sắp đến buổi trưa, cho nên Chu Tử vội đi trước dẫn đầu, muốn đi tắt ngang qua tiểu hoa viên phía sau Ngoại thư phòng.

Trong tiểu hoa viên này có một hành lang dài, mùa hạ có dây nho leo đầy, che kín cả hành lang dài. Bây giờ đã vào đông, dây nho khô héo đã bị thợ làm vườn tỉa bớt, trơ trụi nhìn qua có chút lạc lõng thê lương.

Chu Tử đang nhanh chân sải bước đi, bỗng nhìn thấy trong đám cây cỏ bên phải hành lang, thấp thoáng có hai người đang đứng, một nam một nữ.

Nàng dừng bước.

Bởi vì cành lá che chắn, nàng không nhìn thấy mặt hai người kia, nhưng nhìn đến phần chưa bị che khuất bên dưới, nữ nhân mặc một chiếc váy màu nâu đất, dệt sợi ánh vàng thêu hình Phượng, nam mặc áo bào trắng mang giày đen.

Chu Tử rõ ràng nhớ rõ Vương Tích Trân hôm nay đến đây, trên người mặc đúng là váy màu nâu đất thêu hình Phượng; mà Triệu Trinh buổi sáng lúc ra cửa, cũng mặc áo bào Thân vương màu trắng thêu Hải Long, mà kiểu giày đen đó cũng là loại mà ngày thường hắn vẫn mang!

Quay lại Mục lục

86. Quyển 4 – Chương 86

Chương 86: Sinh oán hận, rời nhà trốn đi

Trong nháy mắt, tim Chu Tử chua xót đau đớn không chịu nổi. Nàng vô thức quay người trở về.

Ngân Linh và Thanh Châu từ phía sau đi đến, thấy nàng vội vã cướp đường chạy đi, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội ôm Triệu Tử đuổi theo.

Chạy mãi tới cửa ngoại viện Diên Hi cư, Chu Tử mới ngừng lại, nàng cúi đầu lau nước mắt trên mặt, quay đầu dặn dò Thanh Châu: "Kêu Triệu Hùng chuẩn bị xe cho ta!" Lại nói: "Cũng gọi nhũ mẫu đến luôn!"

Ngân Linh ôm tiểu Thế tử, trong lòng thấp thỏm không yên. Từ hai năm trước đi theo Chu trắc phi tới bây giờ, nàng chưa từng thấy Chu trắc phi có bộ dạng thất thố như vậy! Cho dù là lần trước vì Vương gia đính hôn, Chu trắc phi âm thầm lẩn trốn, nhưng mãi cho đến trước giờ khắc kia, thoạt nhìn Chu trắc phi vẫn rất an tường rất bình tĩnh!

Xe ngựa rất nhanh đã được chuẩn bị, Triệu Hùng vốn muốn cùng ngồi phía trước với phu xe, hắn đã bước lên rồi, lại bị Chu trắc phi gọi xuống: "Ngươi đi xuống đi! Có Ngân Linh đi cùng ta là được rồi!"

Triệu Hùng đành phải xuống xe, trơ mắt nhìn Chu trắc phi mang theo tiểu Thế tử ngồi trong xe. Ngân Linh, Thanh Châu cùng nhũ mẫu vừa mới chạy tới cực kỳ thấp thỏm.

Lúc lên xe, Ngân Linh nháy mắt với Triệu Hùng.

Triệu Hùng lập tức ngầm hiểu, hắn lặng lẽ gọi một gã sai vặt thân tín tên là Hàn Tử Xuyên đến, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, bảo Hàn Tử Xuyên chờ xe vừa chạy đi, liền chạy đến Ngoại thư phòng báo cho Vương gia.

Chu Tử ngồi vào chỗ của mình, tâm trạng rối bời cũng bình ổn được một chút, nói với Ngân Linh: "Gọi cả Triệu Hùng lên luôn!" Mình nàng thì cũng chẳng sao, nhưng Triệu Tử không thể gặp nguy hiểm gì!

Ngân Linh vội mở cửa xe, khoát tay với Triệu Hùng, chỉ vào chỗ trước xe. Triệu Hùng lập tức nhảy lên xe, ngồi xuống bên cạnh phu xe. Xe ngựa một đường chạy thẳng về phía trước, khi đến chạy đến cửa hông của Vương phủ, Chu Tử mới nói: "Đến chùa Bồ Đề ở thành Đông!"

Trong thành Nhuận Dương, nơi phồn hoa nhất không phải là phường Diên Khánh ở thành Đông, mà là nơi yên tĩnh trong chốn náo nhiệt – chùa Bồ Đề, được xây giữa phường Diên Khánh. Nghe nói rất linh nghiệm, cho nên hương khói của chùa Bồ Đề rất thịnh vượng.

Ngân Linh vừa nghe thấy Chu trắc phi muốn dẫn tiểu Thế tử đến nơi nổi tiếng phồn hoa – phường Diên Khánh, vội đề nghị: "Trắc phi, có nên phái người đi trước dọn đường không?"

Chu Tử có chút buồn bã: "Cần gì chứ? Chúng ta đi sẽ không để cho người khác đi sao? Đến đó cứ lặng lẽ đi vào, có ai biết thân phận của chúng ta đâu!"

Ngân Linh thấy vẻ mặt nàng khác lạ, liền thoáng cao giọng một chút, muốn Triệu Hùng đang ngồi phía trước có thể nghe rõ: "Chu trắc phi có dặn, đi đến chùa Bồ Đề ở thành Đông!"

Triệu Hùng nói "Rõ!". Hắn hiểu ý Ngân Linh, bắt đầu chú ý để lại dấu hiệu trên đường cho ám vệ của phủ Nam An vương.

Ngồi trong xe ngựa không hề có chút xóc nảy, Chu Tử nhớ ra xe ngựa này là Triệu Trinh tự cải tiến ình, từ Nhuận Dương đưa đến Kim Kinh, lại từ Kim Kinh mang về Nhuận Dương.

Xe còn đây, nhưng người cũng đã thay lòng.

Hồng nhan còn chưa già, ân ái đã đứt đoạn.

Nghĩ đến đây, lòng của nàng liền đau đớn không chịu nổi, chớp mắt một cái nước mắt đã sớm đọng lại, trong đôi mắt to tròn long lanh, lại không dám tùy ý chảy xuống.

Triệu Tử nằm trong lòng nàng đã ngủ thiếp đi, Chu Tử giao con cho nhũ mẫu, mình giơ tay áo che mặt, cúi đầu không nói. Nước mắt của nàng bắt đầu không ngừng chảy xuống, thoáng chốc đã thấm ướt ống tay áo.

Mang theo tâm tình tự làm khổ mình, Chu Tử bắt đầu suy nghĩ đến những ngày rời xa Triệu Trinh sau này — chẳng lẽ bảo nàng ở lại nhìn hắn và Vương Tích Trân hai người tương thân tương thân tương ái sao?

Trong tay nàng cũng có đủ bạc, cũng có đất đai nhà cửa — vì giúp nàng dễ ghi danh làm hộ thiếp, Triệu Trinh sai người mua cho Chu Tử một ngôi nhà ở Nhuận Dương, đứng tên Chu Tử, giấy tờ mua bán vẫn còn trong tay nàng.

Chu Tử cảm thấy mình có cắt đứt quan hệ với Triệu Trinh, mang theo Triệu Tử dọn ra ngoài, cũng có thể sống rất khá, đương nhiên, nhất định cũng phải tìm cách mang Ngân Linh theo, bằng không mình và Triệu Tử, cô nhi quả phụ sẽ bị người ta bắt nạt!

Về phần Triệu Trinh và Cao Thái phi có thể ình đem Triệu Tử đi không, Chu Tử nghĩ rất lạc quan — nếu sau khi Vương Tích Trân vào Vương phủ, có con riêng của nàng ta, nhất định sẽ có ý khuyến khích đưa Triệu Tử ình, nếu như mình nghĩ ra cách. Dù sao, tuy rằng Triệu Tử mang danh phận là trưởng tử của Nam An vương, nhưng chỉ là con thứ mà thôi.

Tuy rằng trong lòng không ngừng tự an ủi mình, nhưng Chu Tử vẫn không ngừng chảy nước mắt. Nàng cũng không muốn để Ngân Linh, Thanh Châu và nhũ mẫu nhìn thấy bộ dạng này của mình, nhưng nước mắt giống như bị mở van, không khống chế được mà tràn ra ngoài. Nàng lau xong lại chảy, chảy xong lại lau, liên tục không dứt.

Ngân Linh ở cùng Chu Tử lâu nhất, từ lâu đã phát hiện ra nàng khác thường, thấy nàng khóc thành ra như vậy cũng không dám lên tiếng còn liều mạng che giấu, chỉ dùng tay áo che mặt, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu. Nàng rút ra một cái khăn lụa sạch sẽ, đưa cho Chu Tử, thấp giọng nói: "Trắc phi, lau nước mắt trước đi!"

Ống tay áo Chu Tử đã bị nước mắt thấm ướt, nàng nhận lấy khăn tay Ngân Linh đưa qua, che kín hai mắt của mình.

Trong nháy mắt nàng đổi khăn tay, Ngân Linh thấy được đôi mắt sưng đỏ của nàng. Trong lòng Ngân Linh cực kỳ khổ sở. Nàng không nhịn được, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Chu Tử, nhỏ giọng an ủi: "Trắc phi, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, Ngân Linh sẽ luôn đi theo người!"

Ngân Linh khống chế lực đạo vừa phải, cảm xúc của Chu Tử cũng từ từ dịu xuống.

Tuy rằng rất khổ sở, rất thương tâm, nhưng bây giờ không phải lúc để thương tâm! Chu Tử đẩy cánh cửa sổ nhỏ trước xe ra, hỏi Triệu Hùng ngồi trước xe: "Đến đâu rồi?"

“Bẩm trắc phi, đã đến phường Diên Khánh, đi về phía trước thêm một dặm đường nữa là đến chùa Bồ Đề ạ”

Chu Tử không nói gì nữa, ngồi sát vào Ngân Linh, ánh mắt nhìn Triệu Tử đang ngủ say trong lòng nhũ mẫu, lại thêm đau lòng. Tình cảm của nàng và Triệu Trinh tan vỡ, tương lai Bánh Bao Nhỏ hẳn sẽ là người khó xử nhất?!

Thấy xe ngựa sắp đến chùa Bồ Đề, Chu Tử lại đột nhiên nói với Triệu Hùng: “Ở ngã tư trước chùa Bồ Đề, rẽ trái, đi thẳng hướng bắc!”

Triệu Hùng sửng sốt. Sau khi nghe Ngân Linh nói “Chu trắc phi có dặn, đi đến chùa Bồ Đề ở thành Đông”, hắn liền truyền tin ật thám của Vương gia. Hiện tại trắc phi muốn đổi lộ trình, thì không thể lập tức truyền tin ra ngoài rồi!

Hắn chỉ hơi hoảng hốt, lập tức bảo phu xe: “Rẽ trái, đi thẳng hướng bắc!”

Phu xe nghe lệnh, lập tức khống chế ngựa ngoặt sang bên trái. Xe ngựa chạy thẳng một đường theo hướng Bắc, đến khi đã ra khỏi phường Diên Khánh, tiến vào phường Phúc Thọ ở phía bắc thành Nhuận Dương, Chu Tử mới bảo: “Đến con hẻm nhỏ Yến Tử, phường Phúc Thọ!”

Xe ngựa ngừng lại trước một ngôi nhà nhỏ trong hẻm Yến Tử.

Đám người Chu Tử xuống xe. Triệu Hùng phụng lệnh của Chu trắc tiến lên gõ cửa, một ma ma ra mở cửa. Vừa thấy nhóm người Chu Tử, bà lập tức nở nụ cười: “Ai da, phu nhân đã tới rồi!” rồi vội mời đoàn người Chu Tử vào trong.

Vị ma ma này tên là Lý ma ma, khi Chu Tử còn là phu nhân, đã thuê bà đến trông coi nhà cửa. Bà mang theo nữ nhi thủ tiết và cháu ngoại ở lại đây, phụ trách trông coi, quét tước, dọn dẹp nơi này.

Lý ma ma thấy mí mắt sưng đỏ của Chu Tử, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ mời họ vào chính phòng.

Kỳ thật, ngôi nhà này của Chu Tử rất nhỏ, năm đó Triệu Trinh chỉ tùy ý dặn dò hạ nhân một chút, nói là muốn mua một căn nhà nhỏ thôi, như vậy mới không khiến người để ý.

Cho nên nhà này thực rất nhỏ nhắn xinh xắn, chính phòng có năm gian nhìn ra hướng nam, phía đông chính phòng là ba gian phòng nhỏ — là phòng chứa đồ, phòng ở của mẹ con Lý ma ma, và phòng bếp; phía tây chính phòng là một cái đình nho nhỏ bằng cỏ tranh. Cái sân giữa viện cũng nho nhỏ, ở trước cửa phòng bếp chỉ trồng hai gốc cây đào, hiện tại là mùa đông, cây đào trụi lá, chỉ còn sót lại vài chiếc lá khô và một quả đào to run rẩy đung đưa trong gió rét.

Sau khi Triệu Hùng nhìn quanh một vòng, cảm thấy ngôi nhà có thể nói là “chim sẻ tuy nhỏ nhưng đầy đủ ngũ tạng”.

Chu Tử vào buồng trong nghỉ ngơi, căn dặn Lý ma ma: “Lý ma ma, đến tửu lâu trên đường lớn ở đầu ngõ đặt một bàn tiệc, đưa đến đây đi!”

Ngân Linh lấy ra một thỏi bạc ước chừng sáu bảy lượng đưa cho Lý ma ma.

Triệu Hùng vội nói: “Để nô tài đi cho!”

Chu Tử uể oải nói: “Để cho Lý ma ma đi đi, mấy người các ngươi, cả phu xe nữa, đều không được đi ra ngoài!”

Triệu Hùng và Ngân Linh nhìn nhau một cái liền hiểu được Chu trắc phi là đang sợ bọn họ đi truyền tin ra ngoài.

Sau khi bàn tiệc được đưa tới, Triệu Hùng và phu xe ăn trong gian nhà kề, Chu Tử ăn không vô, liền bảo Ngân Linh, Thanh Châu và nhũ mẫu cùng ngồi xuống ăn chung.

Lý ma ma đã và nữ nhi đã ăn cơm trưa, đứng ở một bên hầu hạ.

Triệu Tử còn đang ngủ.

Chu Tử tiến vào phòng trong, thấy mọi nơi đều sạch sẽ, xem ra mẹ con Lý ma ma cũng thật chịu khó, rồi không xem xét gì nữa, kêu con gái của Lý ma ma đổi chăn nệm mới trong phòng ngủ, rồi mới bảo nhũ mẫu đặt Triệu Tử lên giường, mình cũng nằm xuống cạnh Triệu Tử.

Vừa nằm xuống, Chu Tử liền cảm thấy hoa mắt choáng váng đầu óc, cứ như trời đất quay cuồng. Nàng dứt khoát kéo chăn, nghiêng mình tựa sát vào thân thể nhỏ bé mập mạp ấm áp của Bánh Bao Nhỏ, thoáng chốc đã ngủ thiếp đi — việc ngày mai để ngày mai tính, ngày mai là một ngày mới, một ngày mới sẽ có hy vọng mới.

Quay lại Mục lục

Chương

87. Quyển 4 – Chương 87

Chương 87: Truy bắt trốn thê, Vương gia bình tĩnh

Vương Tích Trân rất muốn giống như kẻ háo sắc, nhào tới câu dẫn Triệu Trinh, nhưng làm một tiểu thư nhà quan nhiều năm được bồi dưỡng thành tiểu thư khuê các, nàng không làm được; Vương Tích Trân rất muốn tính kế Triệu Trinh, bức Triệu Trinh đi vào khuôn khổ cưới nàng làm vợ hoặc là nạp nàng làm thiếp, nhưng từ nhỏ nàng đã biết Triệu Trinh bụng dạ rất nham hiểm, có thù tất báo, nàng không dám làm; Vương Tích Trân rất muốn cho Triệu Trinh hiểu được tấm lòng nhiều năm của mình đối với hắn, nhưng Triệu Trinh vẫn một mực làm như không thấy.

Lần này, rốt cục nàng cũng lấy hết dũng khí. Đập nồi dìm thuyền, đều dựa vào một lần này thôi. Vương Tích Trân chính thức cầu kiến Nam An vương.

Nghe Triệu Tráng báo lại có Vương tiểu thư cầu kiến, Triệu Trinh chưa lập tức nói gì. Hắn chợt nhớ tới chút chuyện năm mình mười hai tuổi, lúc đó rời khỏi Kim Kinh.

Khi đó, hắn thực thích Vương Tích Trân — xinh đẹp, lịch sự tao nhã, kín đáo, khôn khéo, biết lúc nào thì nên làm gì, thật là một cô bé ưu tú.

Nhưng sau khi bọn họ đều trưởng thành. Cuộc sống biến đổi quỹ đạo cuộc đời của họ, cũng thay đổi luôn cuộc sống của họ. Triệu Trinh có Chu Tử, mà gia tộc của Vương Tích Trân lại suy tàn.

Bởi vì trực tiếp bày ra chuyện Vương Thục phi bị bắt gian, và chuyện Vương Thừa tướng bị buộc tội, cho nên Triệu Trinh — hiếm khi nào có lòng áy náy — mỗi lần nhìn thấy Vương Tích Trân, luôn luôn có một chút ngượng ngùng khó hiểu. Dựa vào chút lương tri khó có được này, hắn sai người đưa Vương Tích Trân đang trên đường lưu đày cứu lại đây.

Triệu Trinh trầm ngâm một chút, rồi nói với Triệu Tráng: "Đưa Vương tiểu thư đến tiểu hoa viên, ta sẽ ra sau!"

Vương Tích Trân đứng sau một bụi hoa, nhìn Triệu Trinh đang bước đến, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Nàng rất muốn bắt chước vẻ ngu ngốc như phụ nhân Chu Tử kia, nhào tới khóc lóc, như "hoa lê đái vũ" nhân tiện nói hết tâm sự, nhưng việc đó cần người nam nhân trước mắt này phải thật yêu ngươi mới được! Mà vị Nam An vương Triệu Trinh này, rõ ràng đối với mình ngay cả đối xử cho có lệ cũng lười biếng.

Triệu Trinh đứng trước mặt Vương Tích Trân, nghe Vương Tích Trân chậm rãi mạch lạc nói ra.

Lần đầu tiên hắn mới biết, thì ra lần đầu tiên Vương Tích Trân nhìn thấy mình đã bắt đầu yêu thương mình.

Triệu Trinh hơi ngẩng đầu, nhìn bầu trời mùa đông, tầng tầng xanh thẫm không một đám mây, trong đầu lại nghĩ đến Chu Tử: không biết Chu Tử đã rời giường chưa, ăn sáng chưa, tối hôm qua lại làm nàng mệt rũ, rõ ràng mình đã rất nhẹ nhàng rồi mà!

Hình như Chu Tử lần đầu tiên nhìn thấy mình cũng liền thích mình nhỉ?!

Triệu Trinh đã quen với loại ánh mắt khi mới nhìn thấy mình của không ít người rồi, hình như gọi là kinh diễm thì phải? (đẹp đến kinh ngạc)

Rất nhiều ánh mắt như vậy làm cho hắn cảm thấy ghê tởm, cho nên những người này đều có kết cục không tốt, ngoại trừ Chu Tử.

Vì sao ư? Không biết! Lười nghĩ!

Vương Tích Trân kể lể nửa ngày, phát hiện Nam An vương híp đôi mắt phượng, nhìn trời suy nghĩ — thì ra trong lúc mình lấy hết dũng khí cả đời, bày tỏ tâm sự với hắn, mà hắn lại thất thần! Điều này cực kỳ đả kích Vương Tích Trân, nàng liều mạng kiềm chế bản thân, luôn tự nhủ — phải lý trí, nhất định phải lý trí, nếu đã không yêu, vậy thì tranh thủ chút lợi ích vậy!

"… Tích Trân tự biết hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, mỗi đêm khuya thường tự xót thương mình, nhưng hôm nay đại ca ép gả Tích Trân cho Mã Liên Phương, Tích Trân không nguyện ý, Mã Liên Phương cũng không phải là mối lương duyên tốt."

Tâm tư Triệu Trinh quay về, nhìn Vương Tích Trân, hỏi: "Không muốn gả cho Mã Liên Phương? Vậy cứ nói ra người muốn gả, bổn vương xem thử có thể làm chủ cho ngươi hay không!"

Vương Tích Trân nhìn hắn, trong lòng lạnh thật lạnh: Mình đã nói đến mức này, mà hắn vẫn mang khẩu khí như giải quyết việc chung, điều này làm sao mình có thể chịu nổi, sao có thể chịu nổi đây! Nàng rũ mắt, thanh âm không cao nhưng kiên định, nói: "Tích Trân muốn gả cho Tổng đốc Lâm Hiếu Từ ở Tây Bắc."

"Lâm Hiếu Từ không được, hắn đã có chính thê."

"Tích Trân đã sống không thể yêu, tình nguyện làm bình thê, tự ủy khuất chính mình, vượt qua cả đời này."

Triệu Trinh liếc xéo nàng một cái: ngươi muốn làm bình thê của Lâm Hiếu Từ, ta còn có ý không muốn, Lâm Hiếu Từ là tâm phúc mà ta rất coi trọng, làm sao có thể để ngươi đi quấy phá khiến gia đình hắn không yên! Hắn trầm tư một chút, nói: "Dưới trướng của ta có một Tham tướng Chính tam phẩm, tên là Chu Lang, cách đây không lâu chính thê với mới qua đời…" Lúc Triệu Trinh nói đến "Chính tam phẩm", dừng lại một chút, rồi mới nói tiếp.

Vương Tích Trân suy nghĩ một chút, liền biết người Triệu Trinh nói là ai. Chu gia là thế gia ở Kim Kinh, Chu Lang hơn ba mươi tuổi đã ngồi vào vị trí Tham tướng Tam phẩm, lại là tâm phúc của Nam An vương, xem ra tiền đồ cũng không tệ… Nàng trầm ngâm một chút, nói: "Tích Trân xin Vương gia làm chủ."

Lúc Triệu Trinh rời đi, trong lòng không phải là không phiền muộn: rõ ràng là thổ lộ với mình, sao vừa nói đến Chu Lang liền đổi ý rồi? Nếu là Chu Tử, sẽ không như vậy đâu, nhất định liều chết quấn lấy Lão tử, yêu Lão tử muốn chết!

Một phút sau, Nam An Vương gia cũng biết mình nghĩ ngợi quá đáng rồi.

Thời điểm Hàn Tử Xuyên được Triệu Tráng dẫn vào Ngoại thư phòng gặp Nam An vương, Triệu Trinh vừa từ bên ngoài trở về, đang bưng một chén trà uống, vừa nghe nói Chu trắc phi mang theo tiểu Thế tử trốn nhà đi ra ngoài, Triệu Trinh "Phụt" một cái, một miệng đầy trà phun ra, văng lên đầy mặt Triệu Tráng đang đứng đối diện.

Triệu Tráng bình tĩnh dùng ống tay áo xoa xoa mặt, lại nói tiếp: "Triệu Hùng, Ngân Linh cùng Thanh Châu đều đi theo, nhũ mẫu của tiểu Thế tử cũng đi."

Vừa nghe nói bọn Triệu Hùng cũng đi theo, Triệu Trinh cũng không vội đi tìm, hắn thầm nghĩ: Chu Tử hẳn là đang cáu kỉnh đây? Là muốn mình an ủi? Hay là đang làm nũng đây? Hay là mấy ngày nay sống quá yên bình, nên muốn tìm chút kích thích? Hay là mình quá cưng chiều nàng, nên được sủng mà kiêu ngạo? Cuối cùng, Triệu Trinh lại hỏi Triệu Tráng một câu: "Hiện tại Trắc phi đi đâu?"

Triệu Tráng nói: "Nói là đi đến chùa Bồ Đề ở thành Đông ạ."

Triệu Trinh nghĩ một chút, rồi nói: "Nàng không có khả năng mang theo tiểu Thế tử đến chùa miếu đâu, thăm dò lại một chút đi!"

Triệu Tráng dẫn người ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Triệu Trinh. Hắn tiếp tục bình tĩnh trấn định ngồi uống trà.

Triệu Tráng rất nhanh đã quay lại: "Bẩm báo Vương gia, Chu trắc phi đến con hẻm Yến Tử, phường Phúc Thọ ạ!"

"Chuyện này không được nói với Thái phi nương nương!"

"Dạ!"

Triệu Trinh đuổi Triệu Tráng đi, nghĩ xem chút nữa nên trừng trị Chu Tử như thế nào, cho nàng một trận dạy dỗ cực kỳ khó quên. Xem ra giáo huấn lần trước lúc bỏ trốn vẫn chưa đủ, Chu Tử còn chưa nhớ kỹ, lại náo loạn lần nữa bỏ nhà trốn đi — tuy rằng lần bỏ trốn này như một trò đùa khôi hài!

Một chung trà rất bình thường, bỏ thêm vào đủ loại suy nghĩ ác độc, Triệu Trinh uống vào rất có tư vị. Cuối cùng, hắn buông chén trà xuống, đi tróc nã trốn thê — hay là trốn thiếp cũng được!

…

Chu Tử bị ai đó nhìn chằm chằm mà tỉnh giấc.

Trong giấc mộng, nàng luôn luôn cảm thấy có người nhìn mình như hổ rình mồi, ánh mắt vô cùng không thiện lương không hòa nhã. Vì thế, Chu Tử tỉnh giấc.

Nàng vừa mở mắt, liền phát hiện Triệu Trinh đang ngồi ở bên giường nhìn mình, ánh mắt ác độc.

Chu Tử cảm thấy đây chẳng qua là một cơn ác mộng a, là ác mộng thôi, nàng thuận tiện xoay người, mặt hướng vào trong ôm Bánh Bao Nhỏ đang ngủ bên trong — ủa, ủa…. Bánh Bao Nhỏ đâu không thấy?

Chu Tử lập tức bị dọa đến tỉnh táo lại.

"Tỉnh rồi?" thanh âm lạnh lùng của Triệu Trinh từ sau lưng truyền đến.

Chu Tử sợ đến vỡ mật, lập tức từ trên giường bò dậy, mắt sưng đỏ thành một đường nhỏ, cũng không dám nhìn Triệu Trinh, rụt rè nói: "Dạ."

"Về phủ được chưa?"

"Được."

Triệu Trinh lườm Chu Tử đỏ mắt đang cúi đầu giả tiểu bạch thỏ: Lúc bỏ nhà trốn đi không phải rất can đảm bình tĩnh lắm mà, còn có thể bày mưu nghĩ kế nữa mà? Sao bây giờ lại xếp cờ im trống giả vờ làm con dâu nhỏ với Lão tử rồi hử?

Hắn ném áo khoác Chu Tử đặt bên giường tới, Chu Tử yên lặng nhận lấy, sau đó mặc lên người.

Đám người Triệu Hùng, Ngân Linh đang chờ ở bên ngoài, trơ mắt nhìn Vương gia mặt không chút thay đổi đi trước, Chu trắc phi cúi đầu đi theo phía sau, hai người cùng đi ra.

Trong lòng Triệu Hùng vô cùng bội phục: Đây mới chính là tác phong của Vương gia! Đây mới thật là nam nhân điển hình! Ha ha, mình còn chưa đếm tới một trăm, Vương gia đã xách được Chu trắc phi ra rồi!

Lúc Triệu Trinh rời đi, quét mắt nhìn tiểu viện này một cái, cảm thấy cũng không tệ, về sau sửa sang lại thật tốt cho Chu Tử, cứ xem đây là nhà mẹ đẻ của nàng, lúc trong lòng buồn bực cũng có nơi mà đến trốn.

Triệu Trinh cưỡi ngựa phía trước, Chu Tử ngồi xe ở phía sau, đoàn người nhẹ nhàng trở về Vương phủ.

Lúc đến đại môn của Vương phủ, Triệu Hùng theo thói quen liếc nhìn đồng hồ báo thức của Tây Dương để chỗ người gác cổng, phát hiện từ lúc rời khỏi Vương phủ cho tới lúc trở về, lần này Chu trắc phi rời nhà trốn đi, tổng cộng chỉ kéo dài có nửa canh giờ!

Nửa canh giờ thôi nha, rất không đơn giản đâu!

88. Quyển 4 – Chương 88

Chương 88: Thỏa thuận giao ước, vui mừng khôn xiết

Đến cửa ngoại viện Diên Hi cư, Triệu Trinh không thèm quan tâm Triệu Tử – đang vươn cánh tay béo, giương đôi mắt phượng trông mong nhìn Chu Tử, lệnh cho Ngân Linh và nhũ mẫu: "Đưa tiểu Thế tử đến chỗ Thái phi nương nương đi!"

Ngân Linh lên tiếng đáp "Dạ", trước khi đi còn nhìn lén Chu trắc phi một cái, phát hiện Chu trắc phi đang cúi đầu, mí mắt sưng đỏ, mặt ủ mày chau không nói được một lời, đang đứng bên cạnh Vương gia.

Ngân Linh luôn rất đồng tình với Chu trắc phi, người lúc nào cũng bị Vương gia áp bức, chưa bao giờ vùng lên thành công.

Đồng tình thì đồng tình thế thôi, nhưng dưới uy nghiêm của Vương gia, nàng cảm thấy vẫn nên đưa tiểu Thế tử đến chỗ Thái phi nương nương trước thì hơn, đừng để Thái phi biết được Chu trắc phi lần này rời nhà trốn đi thì quan trọng hơn, vì thế liền nhún người chào Chu Tử một cái, rồi dẫn nhũ mẫu ôm theo tiểu Thế tử đi đến chính viện.

Mặt trời mùa đông, cho dù khí trời rất đẹp, thì cũng chỉ là một quả cầu lửa tái nhợt không có nhiệt lượng, uể oải chiếu xuống nhân gian, cũng như trạng thái lúc này của Chu Tử vậy.

Đại môn nội viện Diên Hi cư đóng chặt, đám thân vệ và sai vặt của Vương gia đều chờ ở ngoại viện, tứ Thanh cũng đến phòng Trị sự. Không được Vương gia cho phép, không ai dám tự tiện tiến vào nội viện. Tất cả mọi người đều âm thầm lo lắng cho Chu trắc, chỉ hy vọng Vương gia nể tình tiểu Thế tử, đừng có tra tấn Chu trắc phi thái quá.

Triệu Trinh bước vào Nội thư phòng, Chu Tử theo sát phía sau đi vào.

Ngồi vào chỗ của mình, Triệu Trinh rung chuông vàng, sai người mang nước ấm và khăn mặt tới.

Chu Tử dùng nước ấm rửa mặt xong, mí mắt rốt cục cũng khôi phục được một chút. Nàng thu dọn mấy thứ này xong, mặt ỉu xìu ngồi xuống đối diện Triệu Trinh.

Triệu Trinh ngồi trên ghế dựa trong Nội thư phòng, sống lưng thẳng tắp, hai tay đặt trên tay vịn của ghế dựa, mắt phượng lạnh thấu xương nhìn Chu Tử chằm chằm. Chu Tử ngồi trên tháp đối diện hắn, cúi đầu không nói được một lời.

Triệu Trinh chăm chú nhìn Chu Tử một hồi, thấy Chu Tử cúi đầu không nói gì, hắn cảm thấy khí thế của mình đã hoàn toàn áp đảo Chu Tử, lúc này mới hỏi: "Nói đi, vì sao muốn rời nhà trốn đi?"

Trên đường về Chu Tử bị hắn dọa sợ, ngồi trong xe ngựa thấp thỏm không yên, suy đi nghĩ lại, lúc này cũng đã khôi phục lý trí, cảm thấy tuy rằng vốn làm mình chuyện để ý để hắn quan tâm, muốn làm nũng, ngu ngốc náo loạn một trận, đồng thời đúng lý hợp tình mà công khai lên án Triệu Trinh. Nhưng vì ảnh hưởng mà Triệu Trinh xây dựng từ xưa tới nay cộng thêm nỗi sợ khiếp đảm của mình, diễn một màn ngu ngốc hồ đồ, rời nhà trốn đi thành trò cười, lập tức từ chủ động biến thành bị động, sợ là kết quả sẽ không có gì tốt rồi.

Thôi, đánh liều một phen vậy! Nàng lí nhí: "Ai bảo chàng lén lút gặp người khác!"

"Ta? Lén lút gặp người khác?" Triệu Trinh hết hồn, ngón tay thon dài chỉ vào mặt mình, "Nàng xác định là đang nói ta?" Hắn tức giận muốn nhảy dựng lên mà: Ta là quân tử quang minh lỗi lạc cỡ nào, sao lại đi làm cái việc cẩu thả kia chứ?

Chu Tử nhìn hắn dám làm không dám nhận, mắt sưng đỏ, ngẩng đầu trừng mắt với hắn: "Buổi trưa chàng ở đâu? Hẹn hò với ai sau hoa viên hả?" Nàng phẫn nộ: "Trưa nay đã muốn 'tính chuyện chung thân ở sau hoa viên' rồi, bước tiếp theo có phải nên 'Phụng chỉ thành hôn, bên nhau cả đời' không!"

Triệu Trinh giận quá hóa cười, nói: "Người Vương Tích Trân phải gả là Tham tướng Chu Lang của ta, nàng ăn phải dấm chua với nhầm người à!"

"Chu Lang?" Chu Tử hồ nghi nhìn Triệu Trinh, "Thật sao?"

“Đương nhiên là thật!” Triệu Trinh đỡ trán. Hắn biết Chu Tử cực kỳ ghen tuông, không ngờ lại đến mức này a.

Chu Tử biết cái gã Triệu Trinh này, vịt chết mà còn cứng mỏ, thà là không nói lời nào, chứ không bao giờ nói dối. Nếu hắn đã nói như vậy, vậy chứng tỏ là mình đã hiểu lầm. Dáng vẻ nổi sùng của Chu Tử lập tức biến mất, rầu rĩ nhìn Triệu Trinh vẫn đang tức giận không nói lời nào, rụt rè nói: “Thực xin lỗi, thiếp sai rồi.”

“Nàng sai ở đâu?” Triệu Trinh thanh âm lạnh tanh.

“Sai ở chỗ không hỏi rõ xanh đỏ đen trắng đã rời nhà trốn đi.” Chu Tử cúi đầu thấp xuống.

“Còn nữa không?”

“Không nên ăn dấm lung tung.”

“Còn nữa không?”

“Không nên không tin tưởng chàng.”

Vậy còn coi được, Triệu Trinh có chút hài lòng, trên mặt cũng không hiện ra, tiếp tục thẩm vấn Chu Tử: “Về sau còn muốn ghen nữa thôi?”

Chu Tử nghe vậy, ngẩng đầu trừng mắt liếc hắn một cái, lại đảo mắt dời đi, trong mắt đầy bướng bỉnh không nghe lời.

Triệu Trinh biết đây là khúc mắc giữa hắn và Chu Tử, suy nghĩ một chút, dùng âm thanh cực kỳ mê hoặc hỏi: “Có muốn sau này sẽ không bao giờ ghen tị nữa không?”

Chu Tử lập tức mắc mưu, đôi mắt to hồng hồng, lấp lánh sáng ngời Triệu Trinh, tràn ngập chờ mong: “Muốn.”

Triệu Trinh nở nụ cười, mắt phượng híp lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, mang hơi hướm chút tính trẻ con: “Vậy nàng cố gắng sinh con cho ta, sinh đủ hai đứa con trai, đời này ta sẽ không nạp nữ nhân khác; sinh đủ ba đứa con trai, ta liền đưa nàng lên làm chính thất, làm Vương phi.”

“Thật… Thật sao?” Chu Tử tròn xoe hai mắt, ánh mắt không dám tin, “Chàng nói sẽ giữ lời?”

Triệu Trinh mỉm cười: “Một lời nói ra, tứ mã nan truy.”

Chu Tử cực kỳ hưng phấn, cố gắng đè nén nội tâm đang kích động: “Vậy lập khế ước đi?!”

Triệu Trinh khinh bỉ nhìn nàng một cái, tay phải cầm cây thước lên, nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn tay trái, ánh mắt lại không có hảo ý nhìn Chu Tử.

Chu Tử âm thầm sờ sờ lòng bàn tay của mình, quyết định là “kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”, lẩm bẩm nói: “Vậy được rồi…”

Triệu Trinh cảm thấy, cái gọi là “Tiên lễ hậu binh”, thì phần “Lễ” đã tiến hành thuận lợi xong rồi, phần “Binh” còn lại này phải làm sao cho thật tốt mới thôi.

Hắn lười biếng giơ thước lên, nói: “Sai lầm lớn nếu đã mắc phải, việc chúng ta cần phải làm là “răn trước ngừa sau”, để vĩnh viễn không tái phạm. Nói đi, đánh lòng bàn tay hay là đánh mông, nàng chọn một cái đi!”

Chu Tử nhìn hắn, con ngươi đảo quanh, hỏi: “Hai lựa chọn này, có gì khác nhau sao?”

“Có!”

Triệu Trinh giơ bàn tay lên: “Đây là công cụ đánh mông.”

Lại giơ cây thước lên: “Đây công cụ đánh tay.”

Lúc hắn nói chuyện, trên mặt vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, Chu Tử biết hắn không hay nói đùa, nhưng vẫn không buông tha hy vọng, quyết định vùng vẫy giãy chết một lần nữa: “Vậy chàng định đánh bao nhiêu cái?”

"Một trăm cái."

Chu Tử nghi ngờ nhìn cây thước, lại nhìn bàn tay Triệu Trinh, giữa hai lựa chọn: thước – lòng bàn tay và bàn tay Triệu Trinh – mông của mình, Chu Tử giãy dụa phân vân thật lâu, cuối cùng kết luận là Triệu Trinh tuy là võ tướng, nhưng tay hắn hẳn sẽ không cứng hơn cây thước nhỉ, mà cái mông nhỏ của mình nhất chịu đòn giỏi hơn lòng bàn tay rồi!

Chẳng qua tay hắn đánh lên mông mình, tôn nghiêm hơi bị nhục một chút…

Triệu Trinh nhìn bộ dạng Chu Tử rối rắm không thôi, trong lòng thầm hả hê, mắt phượng lại càng sâu thẳm, trên mặt càng không chút biểu tình.

Chu Tử thống khổ giãy dụa một hồi, rốt cục nỗi đau đớn từ lòng bàn tay chiến thắng nỗi nhục khi bị lột quần đánh mông, nàng hạ quyết định, nói: "Vậy đánh mông đi!"

Nàng vô cùng thành thạo, đầy kinh nghiệm, đi đến trước án thư, đưa lưng về phía Triệu Trinh cúi người nằm trên án thư, ngạo nghễ vểnh cái mông tròn của mình lên.

Triệu Trinh đi đến phía sau Chu Tử, không nhanh không chậm vén váy của nàng lên, tụt quần lót bằng lụa xuống, làm lộ ra cái mông trắng tròn vểnh lên của Chu Tử.

Hắn giơ bàn tay lên, đang muốn "tiếp xúc thân mật" với cái mông tròn của Chu Tử, Chu Tử đột nhiên như nhớ tới cái gì, quay đầu lại, nhíu mày nói: "Ai da, thân thể thiếp đột nhiên không thoải mái, bụng có hơi đau!"

Kể từ sau khi xảy ra chuyện sanh non lúc đó, Triệu Trinh sợ nhất chính là Chu Tử nói đau bụng, cho nên lập tức nói: "Ta sai người đi gọi Hứa đại phu!"

Chu Tử nhìn hắn, gật gật đầu.

Triệu Trinh đi ra ngoài căn dặn Triệu Hùng xong, quay vào phát hiện Chu Tử đã tự động mặc quần, đang nhíu mày, hai tay ôm bụng ngồi trên tháp, diễn một màn "Tây thi ôm ngực"!

Hắn đi tới, ngồi xuống bên cạnh Chu Tử: "Đau lắm sao?"

"Rất đau!" Chu Tử đáng thương nhìn hắn, "Đau muốn chết!"

Triệu Trinh không biết là thật hay giả, trong lòng có chút hoài nghi, nhưng nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của Chu Tử, giọng nói không tự chủ mà mềm xuống: "Đau ở đâu? Ta xoa giúp nàng?"

Chu Tử rũ mắt xuống, che lại tia xảo quyệt trong ánh mắt: "Đau ở đây này." Bàn tay nàng xoa xoa lên bụng mình, trên mặt có vẻ như là đau kịch liệt, trong lòng lại cười trộm: Há há, dễ bị lừa như vậy! Ai bảo chàng gian manh như quỷ, cho đáng đời! Há há há!

Triệu Trinh đưa tay đặt lên bụng Chu Tử, không dám mạnh tay, cố gắng khống chế lực đạo, nhẹ nhàng xoa xoa.

Lần này đến phiên hắn cau mày sốt ruột.

Hứa đại phu nhanh chóng chạy đến đây, sau khi chẩn mạch, trong lòng ông vui sướng, biểu tình nghiêm túc nói: "Chúc mừng Vương gia, chúc mừng trắc phi, trắc phi có thai."

Triệu Trinh cùng Chu Tử đều giật mình, lắp bắp kinh hãi, hai mặt nhìn nhau.

Triệu Trinh không dám tin lại có thể nhanh như vậy, chỉ cách khi Chu Tử sanh non lần trước mới ba tháng thôi, là Chu Tử lợi hại, hay là mình lợi hại đây?

Chu Tử cũng không dám tin, mình vì không muốn bị đánh, thuận miệng lừa gạt Triệu Trinh một chút, ai dè đùa quá hoá thật, chẳng lẽ trong cõi U Minh có một bàn tay vô hình to lớn đang thao túng tất cả?

Hứa đại phu cũng rất vui mừng, cảm thấy y thuật của mình và lão Hầu thật sự có thể nói là thần thông a, Chu trắc phi bị người ác độc bỏ thuốc phải sanh non, mới có ba tháng, vì uống chén thuốc bổ thân mà mình và lão Hầu kê đơn, nên có thể mang thai lại lần nữa — việc này nếu không phải là thần y thì còn có thể bởi vì cái gì nữa?

Lúc này ba người, ba tâm tư khác nhau, nhưng cục diện nhìn vào lại vô cùng hài hòa.

"Vương gia, lần này tình trạng sức khỏe của trắc phi rất tốt, chỉ cần dưỡng thai thật tốt là được!" Hứa đại phu cáo từ.

Triệu Trinh vẫn còn trong trạng thái kỳ diệu hoảng hốt, vội xua xua tay, dặn dò Triệu Hùng đang chờ bên ngoài: "Thay bổn vương cảm ơn Hứa đại phu thật trọng hậu, cả Hầu đại phu nữa."

Quay lại Mục lục

89. Quyển 4 – Chương 89

Chương 89: Tặng trang sức, mẹ chồng nàng dâu thổ lộ tình cảm

Chu Tử vui vẻ phấn chấn nằm nghiêng người trên tháp, bên tai vẫn tự động vang đi vang lại hai lời hứa của Triệu Trinh: "Sinh đủ hai đứa con trai, đời này ta sẽ không nạp nữ nhân khác; sinh đủ ba đứa con trai, ta sẽ đưa nàng lên làm chính thất, làm Vương phi"!

Xem ra, Triệu Trinh sắp phải thực hiện lời hứa thứ nhất rồi!

Chu Tử quả thực là hả hê hí hửng đến không còn đúng mực nữa, nàng nằm trên tháp, hai cái đùi quấn lại lắc lư rung qua rung lại, không ngừng lại được. Sung sướng một hồi, Chu Tử phục hồi tinh thần lại, nghĩ tới một tình huống khác: nếu mình sinh con gái thì sao?

Sau khi Hứa đại thần y rời đi, Triệu Trinh vẫn đứng trước án thư trong Nội thư phòng, đôi mắt phượng trầm tĩnh như nước khẽ nhếch lên, nhìn cửa sổ đóng thật chặt. Ngoài cửa sổ là một khóm trúc vàng khô, nếu mắt Triệu Trinh có khả năng nhìn xuyên thấu, Chu Tử còn có thể đoán là hắn đang ngắm nhìn trúc trong Mai Lan Trúc Cúc, nhưng Triệu Trinh rõ ràng là không có khả năng đó, như vậy nhất định là hắn đang suy nghĩ, hơn nữa còn đang suy nghĩ một chuyện rất rối rắm. Chu Tử trong lòng trầm xuống: chẳng lẽ Triệu Trinh hối hận?

Nàng đi đến sau lưng Triệu Trinh, dùng sức xoay Triệu Trinh hướng về phía mình.

Ai ngờ Triệu Trinh gầy thì có gầy thật, nhưng cơ bắp, sức lực, cái gì cũng không thiếu. Chu Tử xoay được một lát, thấy Triệu Trinh vẫn đang cau mày trầm tư, không để ý đến mình. Vì vậy nàng phát huy tinh thần "núi không dựa vào ta, ta liền vui vẻ dựa vào núi", cởi đai lưng của Triệu Trinh xuống, vén áo khoác của Triệu Trinh lên, sau đó hai móng vuốt nóng hầm hập đánh úp đến trước ngực Triệu Trinh, không ngừng ve vuốt.

Triệu Trinh ánh mắt nhìn cửa sổ, nhưng tâm tình lại bay đến nơi trời xanh thăm thẳm, đất rộng mênh mông ở nơi Thảo nguyên rộng lớn, hắn một thân quân trang cưỡi tuấn mã dẫn đầu một đám nhi tử cũng mặc quân trang như hắn, như sói như hổ, như gió bay chớp giật, vút qua thảo nguyên, ghìm cương ngựa nhìn ra núi tuyết xa xa nơi phía đường chân trời, quả nhiên trong lòng thật thoải mái, đây mới đúng là "Đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh" a! (Anh em cùng đánh hổ, cha con cùng ra trận.)

Triệu Trinh đang mơ màng, thân thể lại truyền đến từng trận khoái cảm, hắn bị quấy rối lập tức thanh tỉnh lại, cách lớp y phục bắt được móng vuốt bép mập của Chu Tử đang tàn sát bừa bãi trước ngực mình, từ từ rút ra.

Nhìn Chu trắc phi Chu Tử này có thể sinh ình nhiều đứa con trai như sói như hổ, trên mặt Triệu Trinh nở nụ cười dịu dàng hiếm có nhất đời hắn: "Chu Tử, ta biết nàng hiện giờ muốn ta, nhưng hiện tại thật sự không được, ít nhất phải đợi ba tháng sau thai nhi ổn định đã rồi hãy nói!"

"Chàng nghĩ đi đâu vậy!" Chu Tử nhanh chóng rút tay ra, "Thiếp chỉ muốn hỏi chàng một chuyện!"

Triệu Trinh mỉm cười nhìn Chu Tử, chờ đợi câu tiếp theo.

Chu Tử muốn mở miệng hỏi, lại sợ Triệu Trinh tức giận, ngại mình miệng quạ đen. Ở triều Đại Kim, mọi người trọng nam khinh nữ đến đáng sợ, nàng thật lo lắng Triệu Trinh cũng… Nhưng mà, không hỏi ra, buổi tối Chu Tử ngủ không yên a!

Cuối cùng, rốt cục Chu Tử cũng lấy hết dũng khí, băn khoăn hỏi: "Vương gia của thiếp à, nếu trong bụng thiếp là nữ nhi, lời hứa của chàng có tính không?"

Triệu Trinh thoáng kinh ngạc, nghĩ một chút rồi nói: "Đương nhiên phải tính! Dù sao sau khi sinh nữ nhi, nàng còn phải sinh tiếp, sinh đến khi nào có con trai thứ mới thôi!"

Chu Tử thực vui mừng: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật!" Triệu Trinh không chút do dự, "Bất quá nữ nhi sớm muộn gì cũng là của người ta, đến nhà chồng là phải chịu khổ, cho nên nhất định phải nuông chiều a!"

Chu Tử nghe lời nói như ông cụ non của Triệu Trinh, trợn to mắt nhìn hắn, một câu cũng không thốt ra được.

Triệu Trinh lại mơ màng một lần nữa, bèn nói với Chu Tử: "Sắp đến giờ Dậu rồi, chúng ta đi thăm mẫu thân và tiểu Thế tử thôi!"

Chu Tử gật gật đầu.

Hai người một trước một sau ra khỏi Diên Hi cư.

Đám gã sai vặt chờ ở ngoại viện Diên Hi cư và tứ Thanh đang ở trong phòng Trị sự, còn chưa biết chuyện Chu trắc phi lại mang thai, nhìn thấy Chu trắc phi không mất một cọng tóc nào, êm đẹp bước theo Vương gia ra khỏi nội viện Diên Hi cư, mọi người đều cảm xúc sôi sục không kềm chế được: Chu trắc phi này thật lợi hại a, cư nhiên lại có thể hàng phục được cơn giận của Vương gia bụng dạ nham hiểm, nóng nảy dễ giận, mọi người thật sự rất sùng bái a!

Kiêng dè Chu Tử đang mang thai, Triệu Trinh đi rất chậm, vẫn luôn bảo trì một khoảng cách không xa một trước một sau với Chu Tử.

Mùa đông hiu quạnh, bước đi trong phủ Nam An vương, Triệu Trinh nảy sinh một cảm giác như đang tản bộ cùng Chu Tử, quay đầu lại nhìn Chu Tử một cái, thấy dáng vẻ nàng cũng đang rất nhẹ nhàng thoải mái.

Triệu Tráng Triệu Hùng cùng tứ Thanh theo sau ở phía xa xa.

Đến khúc quanh trước mặt, vừa cùng Chu Tử rẽ vào chỗ ngoặt, Triệu Trinh liền kéo tay Chu Tử, nắm tay nàng đi chầm chậm về trước.

Chu Tử rất kinh ngạc, bình thường Triệu Trinh sẽ không biểu diễn màn ngọt ngào trước mặt người khác.

Đi được một lát, Triệu Trinh đột nhiên buông tay nàng ra, đi lên trước để nàng thụt lùi lại sau. Chu Tử thoáng chốc hiểu rõ, quay đầu lại, thì ra đám người Triệu Hùng đã vượt qua khúc quanh, đang đuổi theo phía sau.

Chu Tử đi phía sau lưng Triệu Trinh, nhìn bóng lưng thon dài của Triệu Trinh ở phía trước, không tự chủ được mà nở nụ cười.

Lúc bọn họ đi đến chính viện, Cao Thái phi vẫn chưa dùng bữa tối, đang cùng Nhũ Yến trông chừng Bánh Bao Nhỏ đang nằm sấp chơi đùa trên chiếc giường La hán dựng trước cửa sổ trong phòng khách!

Nhìn thấy Triệu Trinh và Chu Tử đi tới, Cao Thái phi thật cao hứng, nói với Chu Tử: "Sáng nay ta cho người thu dọn vài thứ, vậy mà đến bây giờ con mới đến!"

Bà vừa vươn tay ôm tiểu Thế tử đang nhao nhao muốn thử leo xuống giường, vừa gọi Hoàng Oanh: "Đem mấy thứ đã chuẩn bị buổi sáng lại đây!"

Hoàng Oanh nhanh chóng cầm một cái hộp trang sức đi ra.

Cao Thái phi bảo Triệu Trinh ôm tiểu Thế tử: "Con và con trai con bồi dưỡng chút tình cảm đi!"

Bởi vì còn đang đắm chìm trong ảo tưởng "cha con cùng ra trận" tuyệt vời, nên Triệu Trinh hôm nay đặc biệt kiên nhẫn với Triệu Tử, vừa chơi cùng con trai, vừa thầm nghĩ đến lão Nhị trong bụng Chu Tử, bộ dạng sẽ giống mình, hay giống Chu Tử nhỉ. Giống mình, nhất định sẽ cao lớn uy mãnh; giống Chu Tử, nhất định là tuấn tú nho nhã!

Triệu Trinh rất tự tin. Hắn chăm chú nhìn Triệu Tử, phát hiện Triệu Tử thật giống mình, phát hiện này khiến hắn càng yêu Triệu Tử hơn, thừa dịp không ai chú ý, cúi người hôn trộm lên mặt Triệu Tử một cái.

Cho tới bây giờ Triệu Tử đều được mỹ nữ thơm ngào ngạt hôn mình, lần đầu tiên bị phái nam hôn, không khỏi vô cùng phẫn cảm, cánh tay nhỏ phì phì "Bộp" một tiếng thật vang, đánh vào mặt cha bé – Triệu Trinh.

Triệu Trinh bị tấn công bất ngờ không kịp phòng bị, bị con trai đánh một bạt tai, rất buồn bực, cảm thấy nhi tử mình thật sự là an gia trời sinh đối đầu với mình. Hắn gọi Nhũ Yến, kêu Nhũ Yến trông nom Triệu Tử, hắn đi qua một bên ngồi uống trà.

Bên này Cao Thái phi đang lôi từng món từng món trang sức trong rương ra, lôi ra hết những món đồ trang sức trâm cài chế từ vàng bạc ngọc ngà, bày ra cho Chu Tử xem: "Những thứ này đều là do ta và Hoàng Oanh cùng chọn lựa, rất thích hợp với con!" Lại nói: "Cây trâm cho Tích Trân kia, là cái mà lúc bà ngoại Tích Trân còn sống rất thích luôn muốn có, nhưng lão nhân gia lại ban ẫu thân của ta…"

Lúc này Chu Tử đã phát hiện Cao Thái phi đều đem những thứ quý giá bà tích trữ đã rất lâu ình, nhất thời ngạc nhiên, cảm giác thực ngượng ngùng, vội nói: "Thái phi ngài để trâm lại mà dùng đi, thiếp thân có…"

"Con có là của con, đây là tâm ý của ta!" Cao Thái phi ngắt lời Chu Tử, bà kéo một ngăn kéo ra, lấy ra vài món trang sức, đưa từng cái cho Chu Tử xem: "Cái này là trâm vàng khảm ngọc, lúc vào cung mẫu thân cho ta; cái này là trâm Phượng bạch ngọc, năm ấy mười sáu tuổi, tiên hoàng ban cho ta; cây trâm Song Phượng này, là Thái hậu ban thưởng trước lúc phong phi; cây trâm Phượng vàng ngậm chuỗi ngọc này, là sau khi phong Quý phi, tiên hoàng ban cho ta; cây trâm vàng mã não hình Phật thủ này, là lần đầu tiên Trinh Nhi đánh thắng trận hồi kinh yết kiến, tặng cho ta……" Cao Thái phi nói liên miên một hồi, bà luôn luôn ngắn gọn, cực ít khi nói chuyện như vậy.

Ngồi bên cạnh lắng nghe, Chu Tử mắt ửng đỏ, cái mũi có hơi cay cay.

Nàng biết, những thứ trâm cài trang sức này, đối với Cao Thái phi mà nói, là tượng trưng ỗi hồi ức đẹp nhất, vui vẻ nhất, đáng giá nhất, trôi qua như nước chảy thoi đưa; là tượng trưng cho những người quan trọng nhất trong cuộc đời bà… Mà tất cả những thứ quý giá này bà đều đưa hết ình, vậy mà ban nãy mình còn hoài nghi dụng tâm của bà….

Chu Tử không nói lời cảm tạ, chỉ bước lên trước, chạm nhẹ vào Cao Thái phi, cười nói: "Thái phi thưởng cho con, con đều nhận hết! Ngày mai thiếp thân cùng Thái phi đến phường Diên Khánh chọn một vài kiểu dáng mới nhất đi!"

Cao Thái phi cũng cười: "Đến lúc đó một lượng bạc ta cũng không mang theo, xem con sẽ làm thế nào!"

Chu Tử đáng yêu tròn xoe hai mắt, nhỏ giọng nói: "Thái phi nương nương, nói cho ngài một bí mật, ngài cũng đừng nói cho con trai ngài biết nha!" Nàng kề sát vào lỗ tai Thái phi, rì rầm: "Thiếp thân có thật nhiều thật nhiều ngân phiếu đó, Vương gia cũng không biết bao nhiêu đâu!"

Thái phi cũng thích thú nói: "Phải không? Vậy ngày mai ngươi cùng Trinh Nhi đến đây dùng đồ ăn sáng, sau đó hai ta cùng đến phường Diên Khánh!"

Triệu Trinh tập võ nhiều năm, thính lực tuyệt cao, thuận miệng liền tiếp một câu: "Mẫu thân, sợ là hai người không đi được!"

Cao Thái phi vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Triệu Trinh mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng khóe miệng nhếch lên tiết lộ cảm xúc của hắn: "Chu Tử lại mang thai rồi!"

Quay lại Mục lục

90. Quyển 4 – Chương 90

Chương 90: Tháng Chạp, bận rộn nhiều việc

Cao Thái phi vừa nghe, đôi mắt phượng giống Triệu Trinh liền lập tức rực sáng, ánh mắt nhìn lại Chu Tử, lại nhìn Triệu Trinh, mắt phượng khẽ cong, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên.

Sau mọi cảm xúc biến hóa, bà kéo cánh tay Chu Tử, thật cẩn thận đỡ Chu Tử: "Chu Tử, ngồi xuống rồi nói sau!"

Chu Tử đỏ mặt, nàng hiểu được ánh mắt của Cao Thái phi, cũng cảm nhận được một khắc vừa rồi, lòng hiếu kỳ của Cao Thái phi bành trướng rất mãnh liệt.

Lúc này bữa tối đã dọn xong. Chu Tử một ngày không ăn cái gì, sớm đói đến nhũn cả hai chân, nhưng vẫn còn tuân thủ lễ nghi ăn uống nghiêm ngặt của quý tộc, chậm rãi ăn.

Ngụy quý tộc như Chu Tử mà cũng ăn uống theo đúng lễ nghi, vậy mà quý tộc chân chính như Cao Thái phi và Triệu Trinh lúc này cũng không tuân theo lễ nghi ăn uống của quý tộc Đại Kim.

Cao Thái phi ăn rất ít, gần như chưa ăn cái gì. Bà luôn một mực chú ý đến Chu Tử, thấy Chu Tử ăn cái gì nhiều một chút, sẽ không làm phiền đến người hầu hạ bên cạnh, tự mình gắp thả vào trong bát cho Chu Tử.

Triệu Trinh cũng biết là Chu Tử đói quá rồi, im lặng không lên tiếng, múc một chén canh, đặt ở trước mặt Chu Tử — hắn nhớ rõ Chu Tử thích uống loại canh nấm này nhất.

Xong bữa tối, Cao Thái phi và Triệu Trinh cùng Chu Tử hàn huyên một lát, chủ yếu là bàn vấn đề buổi tối Triệu Tử ngủ ở đâu.

Khoảng thời gian trước, bởi vì Chu Tử nhớ thương tiểu Thế tử quá mức mãnh liệt, nên Cao Thái phi đành phải đồng ý cho Chu Tử đưa tiểu Thế tử về Diên Hi cư đi, hiện tại Chu Tử lại mang thai, xuất phát từ đủ loại lo lắng, Cao Thái phi liền nói nên để Triệu Tử cùng nhũ mẫu vẫn ở lại chỗ của bà.

Chu Tử vẫn chưa nói gì, Cao Thái phi đã cười nói: "Về sau con cũng không cần đến đây thỉnh an, cứ ở Diên Hi cư dùng xong bữa sáng, rồi hãy từ từ tới thăm ta cùng tiểu Thế tử là được rồi, vừa vặn cũng rèn luyện thân thể luôn."

Chu Tử vừa nghĩ, cảm thấy rất có đạo lý, dù sao ban ngày nàng vẫn có thể đến đây chơi cùng Triệu Tử, vì thế liền đồng ý.

Cao Thái phi mừng rỡ, vội kêu Nhũ Yến ôm Triệu Tử đến, hung hăng hôn một cái "chóc" lên mặt Triệu Tử.

Triệu Tử bị hôn một cái, đầu tiên là theo bản năng lấy tay xoa xoa mặt, sau đó bắt đầu vung cánh tay với Chu Tử, miệng y y a a kêu gì đó, phát âm nghe tựa hồ là "Lạnh", Chu Tử thật vất vả mới nghe hiểu được, nguyên lai Triệu Tử kêu là "Nương".

("lương" = "lạnh", Bánh Bao Nhỏ gọi "nương" thành "lương")

Trái tim của nàng lập tức như là được lấp đầy, mềm mại, ấm áp, trong thoáng chốc mắt cũng đã ươn ướt. Chu Tử vươn tay đón lấy Bánh Bao Nhỏ, ôm chặt vào trong ngực.

Gương mặt tròn như trái táo của Triệu Tử tỳ trên vai mẫu thân, vẫn tiếp tục ngọng nghịu gọi "Lạnh".

Cao Thái phi cười đến rất đắc ý: "Đây chính là do ta dạy nha!"

Kỳ thật, ban đầu Cao Thái phi dạy là "Tổ mẫu" và "Phụ vương", nhưng đại khái hai từ này phát âm rất phức tạp đi, nên Triệu Tử vẫn không chịu học, sau lại dạy hắn kêu "Nương", hắn lập tức kêu, chẳng qua nghe như là "Lạnh".

Nghe Triệu Tử càng không ngừng gọi Chu Tử là mẹ, Triệu Trinh trong lòng rất khinh thường: Tám tháng mới có thể kêu mẹ, hơn nữa lại gọi là "Lạnh", nhớ năm đó khi Lão tử còn bé……

Triệu Trinh không muốn thừa nhận mình vô cùng ghen tị, hơn nữa là ghen tị với người mẹ là Chu Tử.

Buổi tối, lúc Chu Tử cùng Triệu Trinh rời đi, Triệu Tử đương nhiên rất muốn đi theo mẫu thân trở về, hắn bị Nhũ Yến ôm vào trong ngực, nhưng lại liều mạng giãy dụa, gào khóc muốn theo mẫu thân trở về.

Triệu Trinh đối với việc khó có thể thoát khỏi người thứ ba nho nhỏ này, hắn rất không vui, cau mày thúc giục Chu Tử bước đi nhanh.

Đại khái Triệu Tử rất có khả năng thiên phú diễn kịch, sau một hồi liều mạng giãy dụa, khóc lóc om sòm, nhưng sau khi tạo hình chỉ có sấm mà không có mưa, không đạt hiệu quả, bé không giãy giụa nữa, im lặng nằm yên trong lòng Nhũ Yến, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hết sức xoay về hướng mẫu thân, trong mắt phượng nho nhỏ ấp ủ một lát, một giọt nước mắt thật to được tạo ra, lăn xuống, dọc theo đuôi mắt chảy xuống gò má.

Bé không hề lớn tiếng gào khóc, mà là chớp chớp hàng lông mi ướt nhẹp nước mắt, cứ như vậy lẳng lặng nhìn mẫu thân của mình.

Nhìn thấy con không muốn rời xa mình như vậy, Chu Tử trong lòng cực kỳ khó chịu, muốn đi cũng không đành, đi chưa được mấy bước, đã ngoảnh lại nhiều lần.

Cuối cùng, Cao Thái phi không đành lòng nhìn hai mẹ con này biểu diễn một màn sinh ly tử biệt, dặn dò nhũ mẫu: "Vẫn nên ôm tiểu Thế tử theo Vương gia cùng Chu trắc phi trở về đi thôi!"

Ngân Linh nhận lấy tiểu Thế tử từ tay Nhũ Yến, ôm tiểu Thế tử đi bên cạnh Chu Tử.

Triệu Tử nhìn mẫu thân, mắt phượng nho nhỏ chứa đầy nước mắt khẽ nhíu lại, nén lệ nở nụ cười.

Triệu Trinh từ đầu tới đuôi vẫn luôn lạnh lùng bàng quan. Hắn đã xác định, tương lai Triệu Tử tuyệt đối sẽ là kẻ địch muốn tranh đoạt Chu Tử với mình!

Mới nhỏ như vậy mà đã làm bộ làm tịch, hừ, ở cùng cha mẹ ngươi, ngược lại càng thuận tiện cho Lão tử dễ dàng dạy bảo ngươi! Ngọc bất trác bất thành khí, nhất định Lão tử sẽ giáo dục ngươi thật tốt, rèn luyện ngươi từ một bó củi mục thành một khối mỹ ngọc!

Liếc mắt nhìn Triệu Tử đang dán mặt vào bên má Chu Tử, Triệu Trinh âm thầm hạ quyết tâm.

Trên đường trở về Diên Hi cư, Triệu Trinh ngẩng đầu ưỡn ngực đi tuốt ở đàng trước, Chu Tử chậm hơn một bước đi sau lưng hắn. Theo sau là Triệu Hùng, Triệu Tráng, nhũ mẫu, tứ Thanh cùng Ngân Linh đang ôm tiểu Thế tử.

Triệu Trinh vừa đi vừa nghĩ: đến cuối cùng, ta cũng có mẫu thân, có thê tử, có nhi tử hợp lại thành một đại gia đình rồi!

Buổi sáng hôm nay, bởi vì Hứa đại phu lại đây bắt mạch, cho nên Chu Tử bảo Ngân Linh cùng nhũ mẫu ôm Triệu Tử đi thỉnh an Cao Thái phi trước, nàng chờ chẩn mạch xong sẽ qua đó sau.

Chẩn mạch xong, tất cả đều ổn định. Hứa đại phu chỉ dặn dò Chu Tử có rảnh rỗi thì nên đi lại nhiều một chút, cũng không nói gì thêm.

Chờ Hứa đại phu đi rồi, Chu Tử mới gọi Ngân Linh và Triệu Hùng tiến vào, hỏi: "Ta muốn phái người đi đến núi Vân Mông Sơn ở Bắc Cương, các ngươi cảm thấy phái ai đi là thích hợp?"

Ngân Linh nghĩ một chút, nói: "Nô tỳ đi cho!"

Con ngươi Triệu Hùng đảo một vòng, liền nói: "Ngân Linh đi một mình không an toàn, nên phái Triệu Tráng đi cùng!"

Chu Tử thoáng nghĩ một chút, cảm thấy để Ngân Linh và Triệu Tráng đi cùng nhau dường như rất thích hợp: Kể từ sau chuyến đi đến Bắc Cương lần đó, Chu Tử vẫn cảm thấy giữa Ngân Linh và Triệu Tráng dường như có chút ý tứ tế nhị. Đối với loại chuyện này, nàng luôn luôn thích giúp một tay. "Cứ như vậy đi!" Chu Tử dặn dò Triệu Hùng: "Ngươi đến Ngoại thư phòng nói một tiếng với Vương gia, thuận tiện kêu Triệu Tráng lại đây luôn!" Triệu Tráng không phải là tổng quản thật sự của Chu Tử như Triệu Hùng, mà là người của Triệu Trinh, vẫn nên xin phép Triệu Trinh một chút thì tốt hơn.

Triệu Hùng lĩnh mệnh vừa muốn rời đi, Chu Tử lại gọi hắn lại: "Gọi cả Triệu Phúc và Triệu Phúc gia (vợ, Đại Nhạn) đều đến đây đi!"

Toàn bộ triều Đại Kim, phần lớn lãnh thổ đều ở phương bắc, vừa vào thánh Chạp, cả một vùng trời đều là cảnh tượng trời đông giác rét, bao gồm luôn cả Nam Cương nằm xa nhất về phía nam. Cho nên vừa đến tháng Chạp, các quan viên ở Nhuận Dương trừ những người đang làm nhiệm vụ ở bên ngoài, những người khác đều ở nhà "hưu mộc", dân chúng lại càng thêm chuyên tâm ở trong nhà làm mèo ngủ đông.

Bốn đại quân của Đại Kim quốc: quân phòng thủ đóng quân ở Bắc Cương, Nam Cương, Đông Bắc, Tây Bắc, đều tạm ngưng hoạt động huấn luyện ngoài trời, chờ đến mùa xuân năm sau mới tiếp tục huấn luyện.

Là tổng Thống soái chỉ huy toàn bộ quân đội, ở trình độ nhất định, Triệu Trinh cũng nhàn rỗi. Hắn có quan hệ tốt với nhiều người, tuy rằng nhàn rỗi, nhưng là nhàn mà không nghỉ ngơi, mỗi ngày mang theo một nhóm người vội vã ra vào phòng thiết kế không ngừng.

Chu Tử đi theo qua một hai lần, biết hắn đang nghiên cứu làm thế nào biến pháo và đạn dược không dùng đến trên chiến trường thành thứ có lực sát thương lớn. Nàng đối với những thứ này không hiểu lắm, tuy rằng cảm thấy rất nguy hiểm, nhưng cũng biết mình không thể ngăn cản niềm cuồng nhiệt của Triệu Trinh đối với mấy thứ này, nên chỉ luôn miệng dặn dò hắn: "Nhất định phải cẩn thận, sau lưng chàng còn có một đại gia đình đấy!"

Triệu Tráng nhanh chóng đã đến đây, đối với việc bị Chu trắc phi lôi ra từ trong sự nghiệp phát minh của Vương gia – thứ luôn khiến huyết mạch người ta sôi sục – để đi thăm thân thích giúp Chu trắc phi, Triệu Tráng có chút bất mãn, cho dù Triệu Hùng nói cho hắn biết, Ngân Linh cũng sẽ cùng đi, cũng không thể đền bù cho nỗi thất vọng và bất mãn tiềm tàng trong lòng. Đương nhiên, ngoài mặt, Triệu Tráng vẫn rất cung kính hành lễ: "Trắc phi có gì dặn dò?"

"Ngươi và Ngân Linh áp tải những lễ vật này, đưa đến nhà mẹ đẻ ta ở núi Vân Mông Sơn."

Triệu Tráng cúi đầu hành lễ nói: "Dạ."

Chu Tử nhìn Ngân Linh đứng một bên, lại nhìn Triệu Tráng đang trầm mặc, bổ sung một câu: "Chỉ cần đưa đến trước giao thừa là được, các ngươi không cần phải gấp gáp, có thể thong thả một chút cũng được!"

Mặt mo của Triệu Tráng nóng rần lên, hắn cảm giác mình hiểu được ý tứ của Chu trắc phi ám chỉ điều gì.

Ngân Linh cũng thoải mái nói: "Dạ."

Bàn giao mọi thứ cho Ngân Linh và Triệu Tráng ổn thỏa xong, Chu Tử lại bắt đầu dặn dò Triệu Phúc cùng vợ Triệu Phúc — Đại Nhạn cô cô. "Các ngươi cầm bái thiếp của Vương gia vào trong hậu cung, nhất định phải đem phong thư này cùng mấy vật này, tự tay giao cho Tiệp dư nương nương!"

Triệu Phúc cùng Đại Nhạn đáp lời, Chu Tử cảm thấy vẫn chưa yên tâm, lại dặn thêm một câu: "Giúp ta nhìn xem khí sắc của Tiệp dư nương nương, trở về báo lại cho ta!"

"Dạ."

Dặn dò mọi chuyện xong, Chu Tử cảm thấy có chút mệt, cho bọn họ đều lui xuống, tự mình đi vào phòng ngủ, nằm ở trên giường yên lặng suy nghĩ.

Nàng đối với Chu Bích và Tiểu Thanh, vốn là một loại tình cảm máu mủ khó có thể nói ra, nàng luôn nghĩ đủ mọi cách để bảo hộ, giúp đỡ bọn họ. Chu Tử biết, Triệu Trinh đã hạ ra lệnh cho hạ nhân bảo vệ Chu Bích thật tốt.

Vài ngày trước, Chu Bích thông qua Triệu Trinh gởi đến một phong thơ, nói rằng tình cảnh của nàng bây giờ tốt hơn trước nhiều lắm. Hàn Hoàng hậu vừa mất, vị trí hoàng hậu trong cung bỏ trống, người người đều chăm chú nhắm vào cái vị trí kia, đấu đá nhau như quạ mổ gà, cũng không tiếp tục nhằm vào nàng. Mặt khác, nàng cảm thấy toàn nhờ vào vị tỷ phu Nam An Vương gia này, Hoàng thượng không ngừng có tân sủng, đã sớm chẳng quan tâm đến nàng và Lục Hà rồi, nhưng hiện giờ cứ cách mười ngày nửa tháng lại đến Thiên viện của Thanh Vân điện, ngồi một hai khắc, nói vài câu lời ngon tiếng ngọt với mình.

Trong thư, Chu Bích không nói gì khác, chỉ nói nhớ tỷ tỷ, nhớ mẫu thân và Tiểu Thanh.

Chu Tử vừa nhìn chữ viết, đã biết nhất định không phải tự tay Chu Bích viết. Lúc còn bé, Chu Bích và nàng cùng học viết chữ với tỷ tỷ của nhà "thục sư" sát vách, bởi vì học trong thời gian ngắn, nên chữ của

nàng không bằng của Chu Tử!

Chu Tử nghĩ một chút rồi không nghĩ nhiều nữa, Triệu Trinh đã khẳng định với nàng, chuyện của Chu Bích không cần Chu Tử lo, đều giao hết cho hắn. Chu Tử tin tưởng Triệu Trinh, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Gần đây nàng rất dễ buồn ngủ, thích ăn thích ngủ, xem đó, vừa nghĩ ngợi chốc lát lại buồn ngủ nữa rồi.

Lúc Triệu Trinh trở về, Chu Tử vẫn đang ngủ say.

Triệu Trinh vừa mới thí nghiệm thành công, hỏa dược bắn ra ngoài làm sụp đổ luôn vách tường Ngoại thư phòng của hắn, thành công này khiến tinh thần Triệu Trinh vui sướng dao động, nhịn không được chạy trở về, muốn cùng Chu Tử chia sẻ thành công.

Mặt khác, hắn nghĩ nên tu sửa một mật thất lớn hơn trong Vương phủ làm phòng thiết kế, hiện tại phòng thiết kế của hắn đã bị hỏa dược nổ sập một vách tường, mật thất đã trở nên không thể che dấu, người người đều có thể đến thăm!

Nhìn thấy Chu Tử đang ngủ say, Triệu Trinh vội vàng tắm rửa, cũng trèo lên giường nằm cạnh Chu Tử.

Sau khi nằm xuống, hắn cảm thấy thật sự mệt mỏi, vừa ngả lưng xuống đã thấy trời đất quay cuồng. Thoáng chốc hắn đã tiến vào mộng đẹp — trên thực tế, bởi vì bận rộn âu yếm sự nghiệp phát minh chế tạo của hắn, Triệu Trinh đã hai ngày hai đêm chưa ngủ!

Quay lại Mục lục

91. Quyển 4 – Chương 91

Chương 91: Giải bày tâm sự, Triệu Trinh bảo vệ đất nước

Ngủ một giấc cực kỳ sảng khoái, lúc Triệu Trinh tỉnh lại đã phát hiện Chu Tử đang cầm một quyển sách dựa vào đầu giường nhìn mình.

Hắn không khỏi thực kiêu ngạo: Chu Tử thật yêu ta rất nhiều a, ngay cả dáng vẻ khi ngủ của ta, nàng cũng nhìn mãi không chán.

Kỳ thật, nãy giờ Chu Tử vẫn luôn chăm chú đọc quyển sách bìa vàng đang cầm trong tay kia, chẳng qua ngẫu nhiên ngó qua nhìn Triệu Trinh một cái, đúng lúc hắn tỉnh giấc mà thôi.

Nhìn thấy Triệu Trinh tỉnh lại, Chu Tử vội đặt sách qua một bên, cười nói: “Chàng đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

Triệu Trinh vừa mới tỉnh giấc, mắt phượng mơ màng, môi đỏ mọng hé mở, ngơ ngác nhìn Chu Tử.

Nhìn bộ dạng đáng yêu này của hắn, tim Chu Tử nhảy bang bang trong lồng ngực, vội đứng lên.

Triệu Trinh giữ tay nàng lại.

Chu Tử rõ ràng là đã thức dậy từ lâu, tóc mai đen bóng như mây, da thịt trắng nõn trong suốt ửng hồng, đôi mắt như nước hồ thu ẩn dưới làn mi rậm xinh đẹp, đang mím môi nhìn mình.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, nhất thời cảm thấy trong lòng tràn đầy thỏa mãn. Hắn nhắm mắt lại, vươn tay cánh tay kéo Chu Tử lại, ôm vào trong ngực.

Chu Tử đầu tiên nằm cùng hắn một lát, sau đó mới hỏi nói: “Chàng đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

Triệu Trinh kề sát mặt lên mặt nàng, nhẹ nhàng cọ xát — đây là điều hắn lén học được từ tiểu Thế tử! Ma sát như vậy lại rất thoải mái, tê tê dại dại như bị điện giật. Rất nhanh, tiểu huynh đệ của Triệu Trinh lại bắt đầu lỗ mãng ngóc dầu dậy.

Chu Tử gắng gượng, giúp hắn một chút.

Hai người ở trên giường triền miên nửa ngày, cuối cùng Triệu Trinh cũng không dám làm đến bước cuối cùng — Hứa đại thần y chưa cho phép, hắn kiên quyết không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không quên cuộc sống vĩ đại lý tưởng của mình là cùng Chu Tử sinh một đám con trai.

Lúc Triệu Trinh rửa mặt, Chu Tử lệnh cho nhóm Thanh Châu dọn điểm tâm cho Triệu Trinh, chỉ đơn giản là cháo trắng rau dưa mà Triệu Trinh thích ăn. Ăn xong điểm tâm, Triệu Trinh hỏi thăm tiểu Thế tử, mới biết thì ra đã nhanh đến buổi trưa, tiểu Thế tử đã đến chỗ Thái phi từ lâu.

Triệu Trinh ở Ngoại thư phòng vội vàng tiến hành sự nghiệp lớn lao là tăng cường hỏa dược trên chiến trường của hắn, cũng đã hai ba ngày không về nội viện rồi. Phủ Nam An vương này thật sự quá lớn, hắn cảm thấy từ Ngoại thư phòng đến Diên Hi cư, phải tốn nửa canh giờ chạy về, lại tốn thêm nửa canh giờ chạy đi, thật sự là quá lãng phí thời gian quý báu của hắn; hơn nữa, trước mắt tình trạng của thân thể Chu Tử không thể chịu đựng nổi một gã quá dễ động dục như hắn ở bên cạnh, cho nên việc bận rộn ở Ngoại thư phòng quả thật là một công đôi việc.

Chẳng qua tạo thành hậu quả là hắn cũng không đến chính viện thỉnh an Cao Thái phi, cho nên Triệu Trinh nghĩ thừa lúc bây giờ đang rảnh rỗi nên qua đó thăm hỏi một chút.

Chu Tử lấy lễ phục Thân vương cho Triệu Trinh, hầu hạ hắn mặc vào.

Những lần trước Triệu Trinh đều mặc thường phục, hôm nay đi thỉnh an mẫu thân, tự nhiên muốn long trọng một chút.

Triệu Hùng đứng chờ ở cửa nội viện Diên Hi cư, Triệu Anh và Triệu Dũng đã vào doanh trại làm Hiệu úy, Triệu Tráng cùng Ngân Linh bị trắc phi phái đến Vân Mông Sơn, hiện tại hắn chính là người đắc dụng nhất bên cạnh Vương gia và trắc phi.

Triệu Trinh và Chu Tử, hai người một trước một sau đi phía trước, Triệu Hùng mang theo bốn gã sai vặt cùng tứ Thanh đi theo ở phía sau.

Đến cửa chính viện, Triệu Trinh không lập tức đi vào, mà hỏi ma ma trực cửa: "Hôm nay Thái phi có khách sao?"

Vị ma ma kia vội thưa: "Bẩm Vương gia, là phu nhân của Chu tham tướng và phu nhân của Kim Tổng binh đến đây thỉnh an Thái phi."

Vừa nghe đến hai cái tên này, Triệu Trinh khẽ cau mày, rất khó nhận ra, nói với Chu Tử: "Nàng cũng chưa đến Ngoại thư phòng xem thành quả đêm qua của ta đâu, hẳn là rất muốn đi xem một chút nhỉ?!"

Chu Tử yên lặng nhìn hắn một cái, cũng không nói gì. Nàng đối với mấy thứ thuốc nổ rồi máy móc rồi truyền lực rồi góc độ gì gì đó, tất cả đều không có hứng thú, một chút cũng không đâu! Nhưng nhìn vẻ mặt Triệu Trinh hứng trí bừng bừng, Chu Tử dĩ nhiên không nỡ nói không, nàng trái với lương tâm nói: "Đương nhiên rồi!"

Triệu Trinh rất vui, hắn thật lòng thích những thứ đó, nên mới tự tay tạo thành, nhưng bởi vì nguyên nhân phải giữ bí mật, hắn quả thật không thể tùy tiện chia sẻ với người khác, ngoại trừ Chu Tử — Chu Tử là người gần gũi với hắn nhất, dĩ nhiên cái gì cũng phải chia sẻ!

Nghĩ đến việc lát nữa Chu Tử sẽ biểu hiện vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ mình, miệng sẽ thao thao bất tuyệt sùng bái mình không thôi, tâm tình của Triệu Trinh thực khoái trá.

Mặc dù trên mặt Triệu Trinh vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng từ trong ánh mắt nhìn ra vẻ khoái trá của hắn, trong lòng Chu Tử cảm thấy có thể khiến cho Triệu Trinh vui vẻ, thì mình nói vài câu trái lương tâm thì có là cái gì đâu!

Triệu Trinh sợ Chu Tử mệt, kêu Chu Tử ngồi trên nhuyễn kiệu, kiệu phu nâng nhuyễn kiệu đi theo phía sau hắn, thẳng hướng Ngoại thư phòng.

Đến Ngoại thư phòng, Chu Tử vốn sợ mình gặp nam nhân bên ngoài sẽ không tiện, ai ngờ Triệu Trinh thường ngày luôn chú trọng việc này, hôm nay ngược lại rất vô tình nói: "Đừng bận tâm!"

Chu Tử xuống kiệu, nhìn quanh bốn phía, lúc này mới hiểu được Triệu Trinh không lừa mình, quả thật là không cần lảng tránh — người ở bên trong đều bị trận nổ ầm ầm của Vương gia đêm qua dọa cho chạy hết, tất cả đều dời đến đông Thiên Viện ở rồi.

Ngoại thư phòng vốn là một cái lục viện (*) thật lớn, Triệu Trinh một mình chiếm chủ viện, dùng để nghị sự, tiếp khách, nghỉ tạm chờ.

(* tương tự như tứ viện, nhưng có 6 gian)

Mặt khác, những thân tín không mang gia theo quyến của hắn cũng có không ít người ở tại Ngoại thư phòng này. Cùng ở tại chủ viện với hắn là những người tâm phúc nhất, ví như đám người Hồ Phi Đồng trước kia, hiện tại là đám người Khưu Thanh Nguyên; một tòa viện khác ở phía sau là nơi ở của Hứa đại phu và Hầu đại phu cùng với các mưu sĩ môn khách nhất đẳng linh tinh….

Trước kia lui tới Ngoại thư phòng đều là nam tử, Chu Tử cũng từng tới đây một lần cùng Triệu Trinh, là thừa dịp lúc đêm tối vắng người mà đến, bình thường nếu nàng cần gì đều sai nhóm Triệu Hùng chạy qua đây truyền lời, còn mình chưa bao giờ tự mình lại đây.

Nơi này vốn là một nơi đông người náo nhiệt, hiện tại đã biến thành nơi tường đổ gạch rách ngói nát; thì ra Chu Tử đã tới phòng thiết kế bị mất một bên tường, rốt cuộc không còn được gọi là mật thất nữa; cây cỏ, tường vôi trắng, bức ảnh bích (*) trong sân của Ngoại thư phòng biến thành một đống đổ nát tan tành ngã trên mặt đất…

(* bức tường xây làm bình phong ở cổng.)

Chu Tử nhìn cảnh tượng trước mắt này, trong lòng kinh hãi, vội quay lại kiểm tra thân thể Triệu Trinh. Triệu Trinh bị nàng ở trước mặt mọi người sờ soạng vài cái, lúc này mới đỏ mặt thấp giọng nói: “Ta không sao!”

Tâm tình treo ngược của Chu Tử lúc này mới thả lỏng xuống, khẽ sẵng giọng: “Sao không nói sớm!” Lại nhíu mày nói: “Việc này cũng quá nguy hiểm! Có thương vong không?”

Triệu Trinh cười nói: “Bọn ta bắn vào khu đất trống trong viện, bởi vì là nửa đêm, nên không có ai thương vong, chỉ là khiến bọn chúng sợ chết khiếp, ngay cả người luôn chú trọng dáng vẻ nhất là Hứa đại phu cũng chỉ mặc tiết khố chạy đến!”

Chu Tử nghĩ đến trường hợp chật vật lúc ấy, cũng thấy buồn cười, đưa mắt nhìn Triệu Trinh một cái, nói: “Tiến hành thế nào rồi ạ?”

Triệu Trinh ọi người lui hết, lúc này mới nói: “Trên cơ bản đã thành công, chỉ là tầm bắn không đủ xa, còn phải tiếp tục nghiên cứu!”

Chu Tử nhìn vẻ mặt khó có thể ức chế hưng phấn của hắn, bỗng nhiên có dự cảm xấu: “Đừng nói là chàng sẽ đến ngoài thành Nhuận Dương tiến hành thí nghiệm đó?”

Triệu Trinh liền ôm lấy Chu Tử, xoay người hôn lên trán nàng một cái, lúc này mới nói: “Nàng đoán đúng rồi, ta đã sai người bắt đầu đắp một sân thí nghiệm ở rìa phía bắc của đầm lầy Vân Trạch, qua mấy ngày nữa sẽ đến đó, tranh thủ trở về trước giao thừa!”

Chu Tử ngẩn người, hỏi tiếp nói: “Thí nghiệm thành công rồi sao, có tính toán gì không?”

Triệu Trinh nhất thời kích động, liền nói nhiều một chút: “Đông Xu quốc cùng Đại Kim ta luôn tranh giành lãnh thổ, gần đây tân hoàng mới đăng cơ, bộ dạng chúng kiêu ngạo phách lối, đẩy biên giới vào sâu trong lãnh thổ Đại Kim ta ba mươi dặm…” Hắn nhìn Chu Tử, bỗng nhiên không nói nữa, cứ thế mà gãi đầu, vẻ mặt ngượng ngùng. Triệu Trinh sợ Chu Tử không có hứng thú.

Chu Tử ý thức được, có lẽ nàng và Triệu Trinh lại phải xa nhau một khoảng thời gian. Nàng muốn oán giận, muốn khóc lóc om sòm, muốn… Nhưng mà, cái gì nàng cũng không thể làm. Chu Tử biết, làm một Thống soái đội quân, đây là trách nhiệm của Triệu Trinh. Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nặng.

“Sáng giao chiến động mây chiêng trống, Tối gối đầu yên ngọc ngủ an” (1), là cuộc sống mà Triệu Trinh yêu thích; “Đánh trăm trậm rách toe áo giáp, Trong vòng vây binh tụ thành Nam” (2), là cảnh tượng có thể kích thích tâm huyết của Triệu Trinh; “Cưỡi binh xa, dẫm nát núi Hạ Lan” (3), là giấc mộng trong cuộc đời này của Triệu Trinh……

Nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, nhưng cũng là một nữ nhân yêu Triệu Trinh, nàng sẽ không vì bản thân mình, mà bắt buộc hắn thay đổi; hơn nữa, nàng cũng không có khả năng. Chu Tử nhìn Triệu Trinh như cây Ngọc đón gió, sải bước đi phía trước, trong lòng có chút bi thương.

Chu Tử đi theo sau lưng Triệu Trinh khí phách hiên ngang, nàng trầm mặc khác thường.

(1) Trích trong bài thơ "Tái Hạ Khúc" kỳ 1 của Lý Bạch.

(2) Trích trong bài thơ "Tòng quân hành" của Lý Bạch.

(3) Trích trong bài thơ "Mãn Giang hồng" (sông máu) của Nhạc Phi.

Quay lại Mục lục

92. Quyển 4 – Chương 92

Chương 92: Hào Hương cư, tình cờ gặp người xưa

Triệu Trinh vẫn hào hứng bừng bừng, cuối cùng hắn dẫn Chu Tử xem hết mấy cái sân viện trong Ngoại thư phòng xong rồi, lúc này mới nói: "Mấy hôm nữa sẽ sai người sửa sang lại nơi này, sau đó ta sẽ bắt đầu xây sân viện cho các con, chờ ta hoàn thành việc đang bận sẽ đi vẽ bản thiết kế!"

Chu Tử nghe thấy "các con" trong lời nói của hắn, nhất thời có chút , trợn trắng mắt liếc Triệu Trinh một cái.

Triệu Trinh tiếp thu cái liếc mắt này, như chợt nhớ tới điều gì, thấp giọng hỏi: "Mấy ngày nay Hứa Văn Cử có chẩn mạch cho nàng không?"

"Có ạ!" Chu Tử không hiểu Triệu Trinh hỏi cái này làm gì.

Hứa đại phu răm rắp nghe lệnh Vương gia, cách một ngày là đến bắt mạch cho Chu trắc phi, sau đó cách vài ngày lại đến báo lại cho Vương gia một lần.

Triệu Trinh ngẩng đầu, không nói thêm gì nữa, thầm nghĩ: Lão Hứa này không phải tự xưng là thần y sao, còn là cái gì mà Thánh thủ Phụ khoa nữa, lão ta nên đến tìm Bổn vương rồi chứ, Chu Tử mang thai đã hơn ba tháng, thân thể của nàng không biết có ổn định chưa, không biết có thể…… (ba chấm)

Chu Tử đứng ở một bên, nhìn khuôn mặt qua một mùa đông đã trở nên trắng nõn như ngọc của Triệu Trinh, bỗng bắt đầu đỏ lên kỳ lạ, từ lỗ tai hắn nhanh chóng lan rộng khắp mặt, không biết trong lòng Vương gia đã xảy ra sự tình gì, mà lại thành ra như vậy.

Lúc này, suốt đêm từ Ngoại thư phòng chạy trối chết ra ngoài, vừa dọn đến Thiên Viện ở, Hứa đại phu đang cùng Hầu đại phu đang chơi cờ trong phòng.

Thiên Viện đương nhiên không thoáng mát rộng rãi như Ngoại thư phòng, sân tuy lớn, nhưng lại chỉ có một sân, cho nên những người này không thể không chen chúc trong một cái viện, cũng may là có đủ phòng, đủ ột người ở một phòng.

Hai vị Hứa đại phu và Hầu đại phu này được sắp xếp ở hai phòng sát vách nhau.

Phủ Nam An vương là do Vương gia tự mình thiết kế, giám sát việc xây cất, vách tường cách âm hiệu quả rất tốt, nếu không, nói chuyện cách vách cũng nghe thấy, tiếng đánh rắm của nhau cũng có thể nghe thấy, thật sự là rất xấu hổ!

Hứa đại phu vừa muốn hạ xuống một quân cờ, chợt nhảy mũi một cái kinh thiên động địa.

Hầu đại phu cười trêu nói: "Có ai đó rất nhớ ngươi à?"

Hứa đại phu đặt quân cờ xuống, chậm rì rì nói: "Sợ là kẻ đó nhớ ta thôi!" Hứa đại phu cảm thấy, mấy ngày nay nóng ruột nóng gan nhớ tới mình sợ là chỉ có một mình Vương gia.

Nghĩ đến việc Vương gia trông chừng Chu trắc phi, hơn mấy tháng chỉ có thể nhìn không thể ăn, không thể không dùng tinh lực vào các loại nghiên cứu thí nghiệm ở Ngoại thư phòng, Hứa đại phu cảm thấy thật hả hê.

Nhưng mà, lão nhanh chóng nghĩ đến thí nghiệm gây nổ của Vương gia khiến mình đêm khuya kinh hoàng thất thố, sợ hết hồn, để nửa thân trần lao ra khỏi cửa, đến nỗi thành chuyện "trí thức quét rác" để người khác trêu chọc.

Hứa đại phu nghĩ tới một câu của người xưa — tự ngây nghiệt không thể sống! Cuối cùng, lão vừa tính nước cờ, vừa thầm nghĩ: có lẽ, ta nên đến gặp Vương gia, dù sao sắp qua năm mới, không thể để lão Hứa và ta ở tại Thiên Viện nhỏ hẹp này a!

Buổi sáng, Triệu Trinh chỉ ăn qua loa, hiện tại đã cảm thấy đói bụng. Hắn rũ mắt xuống, liếc nhìn Chu Tử một cái, nói: "Chu Tử, bụng nàng kêu rột rột rồi!"

Chu Tử cảm thấy mình không hẳn là đói, cũng không kêu rột rột, nhưng thấy biểu tình của Triệu Trinh khẳng định như vậy, nghĩ lại có lẽ bụng mình thật sự đang kêu, đành phải gật gật đầu: "Hình như là có hơi đói bụng!"

"Có muốn ta dẫn nàng ra ngoài ăn không?" Triệu Trinh vẫn bình tĩnh hỏi.

"Muốn… muốn a!" Vừa nghe có thể đi ra ngoài ăn, ánh mắt Chu Tử thoáng chốc biến thành ngôi sao, tràn ngập khát vọng nhìn Triệu Trinh. Từ sau khi trở lại thành Nhuận Dương, mỗi ngày nàng đều loanh quanh trong Vương phủ, chưa hề bước ra khỏi cửa!

Triệu Trinh thản nhiên nhìn nàng liếc mắt một cái: "Muốn được ra ngoài, liền ngoan một chút…"

"Nghe lời một chút!" Chu Tử tiếp lời dong dài của hắn, cười tươi như hoa, "Biết rồi mà, ngày nào cũng lải nhải, thiếp nghe riết cũng thấy phiền a!"

Triệu Trinh bị trách móc một câu, cũng không tức giận.

Hai khắc sau, Triệu Trinh thay thường phục mang theo Chu Tử ra cửa. Triệu Trinh cưỡi ngựa, Chu Tử ngồi kiệu, đoàn người ra khỏi Vương phủ thẳng tiến phường Duyên Khánh.

Nơi bọn họ đến là Hào Hương cư mà Chu Tử từng nghe Kim phu nhân nhắc tới với Cao Thái phi. Tửu lâu này có sở trường am hiểu chế biến hải sản, là nơi ngon nhất Nhuận Dương.

Sau khi Chu Tử đến mới phát hiện, gã sai vặt Hàn Tử Xuyên của Triệu Trinh đã sớm dẫn người đến chuẩn bị trước, Triệu Trinh dẫn nàng tiến vào tửu lâu từ cửa sau, trực tiếp lên phòng ở lầu ba.

Triệu Hùng, Hàn Tử Xuyên mang người trông chừng ngoài gian phòng, bên trong gian phòng bày trí trang nhã, chỉ có hai người là Triệu Trinh và Chu Tử.

Hải sản của Hào Hương cư quả thật rất ngon, Chu Tử rất kiên nhẫn chủ động phục vụ Triệu Trinh dùng cơm, nàng ăn cũng không nhiều lắm. Triệu Trinh cảm thấy Chu Tử kiên nhẫn nhiệt tình như thế, hẳn là có việc cầu xin mình, cũng không nhiều lời, thản nhiên nhận lấy.

Thấy Triệu Trinh đã sắp no, lúc này Chu Tử mới bày ra vẻ mặt cười, hai tròng mắt nhiệt tình nhìn Triệu Trinh: "Vương gia, chàng ăn no chưa?"

Triệu Trinh gật đầu một cái.

"Thiếp thân hầu hạ cũng không tệ lắm ha?"

"Tạm được!"

"Vậy, thiếp thân có một thỉnh cầu!"

"Nói!"

Chu Tử thực rất hưng phấn, bờ mông tuy còn ngồi ở chỗ mình, nhưng thân trên lại dần dần nghiêng về Triệu Trinh, mắt to lấp lánh lấp lánh: "Vương gia, chúng ta đi dạo phố đi!"

Triệu Trinh rũ rèm mắt xuống, không nói không rằng, chỉ xoay xoay chén trà trong tay. Chu Tử thấy vậy, vội đứng dậy nịnh nọt rót đầy trà vào cái chén trong tay Triệu Trinh, sau đó ngồi xuống, tiếp tục giương ánh mắt trông mong nhìn Triệu Trinh đang chậm rãi phẩm trà. Trên mặt nàng nhiệt tình, nhưng trong lòng thầm oán: trà trong tửu lâu mà thôi, uống ngon như vậy sao? Còn uống mãi không ngừng!

Sau khi uống mấy ngụm trà, Triệu Trinh buông chén trà, nhỏ giọng nói: "Vai có hơi nhức nhỉ!"

Chu Tử lập tức đứng dậy, đứng sau lưng Triệu Trinh, giơ tay bắt đầu xoa bóp vai cho hắn. Trên thực tế nàng căn bản không xoa bóp được cái gì, Triệu Trinh chẳng qua chỉ muốn hưởng thụ cảm giác bàn tay nhỏ bé mềm mại, núc ních thịt vuốt ve trên vai mình mà thôi.

Cuối cùng, Triệu Trinh cảm thấy mình đã chiếm đủ tiện nghi của Chu Tử rồi, lúc này mới nói: "Hôn ta một cái đi!"

Chu Tử cau mày, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng xác định thật sự không có người thấy, lúc này mới tiến đến bên má Triệu Trinh, chu môi nhắm mắt lại không tình nguyện mà chuẩn bị cọ lên mặt Triệu Trinh một cái.

Vừa cọ lên, Chu Tử liền cảm thấy không đúng, mềm mại nóng nóng, hình như là môi của Triệu Trinh! Nàng còn chưa kịp rút quân, đã bị Triệu Trinh ôm cổ, đặt ở trên đùi, sau đó nâng cằm nàng, bắt đầu hôn sâu.

Ban đầu, Chu Tử còn từ chối vài cái, nhanh chóng đã giao nộp vũ khí đầu hàng mặc cho quân nhấm nháp.

Triệu Hùng, Hàn Tử Xuyên mang theo hai gã sai vặt cùng nha đầu Thanh Thủy, Thanh Châu canh giữ ở bên ngoài nhã gian. Lúc ra khỏi Vương phủ, bọn họ cũng thay y phục thường ngày. Bởi vì Vương gia cùng trắc phi vẫn không gọi người hầu hạ, mấy người họ vội vàng dùng xong cơm trưa, liền ngồi chờ Vương gia cùng trắc phi đi ra.

Cửa nhã gian rất nhanh đã mở ra, cũng là Chu trắc phi một thân trang phục bình thường bước ra trước, đầu cúi gằm, mặt dường như hồng hồng, môi cũng hồng hồng. Thanh Châu cùng Thanh Thủy vội đứng lên đi theo.

Sau đó, Vương gia cũng đi ra. Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên đã sớm đứng lên chờ đợi, cũng vội đi theo ra ngoài.

Chu Tử bước chân hơi nhanh một chút, xuống lầu trước, chính đi tới, bỗng nhiên nghe được có người gọi một tiếng "Chu Tử…"

Thanh âm rất quen thuộc, nàng tập trung nhìn lại, thì ra là một thân y phục màu lam, Chương Kỳ đang đứng ở khúc quanh lầu hai.

Chương Kỳ vốn nghĩ Chu Tử đang ở Vương phủ, phố phường còn luôn nói "Hào môn vừa vào thâm sâu như hải", càng không cần phải nói đến phủ đệ của Thân vương trấn thủ một phương, trong đầu hắn đã sớm không còn ý nghĩ có thể gặp lại Chu Tử, không ngờ tới cư nhiên có thể gặp ở đây.

Thấy Chu Tử sắc mặt hồng nhuận khí sắc vô cùng tốt, Chương Kỳ cũng rất vui vẻ, khuôn mặt tuấn tú nở một nụ cười thật lòng. Hắn luôn suy nghĩ nhanh nhẹn, lập tức tìm một lý do để bắt chuyện, nói: "Ta đang muốn tìm nàng nói một chút chuyện đây, nàng có cổ phần trong chi nhánh Chương Phúc Ký của ta ở Long Châu, nhưng không biết vì sao, mấy năm chúng ta vẫn không liên lạc được với nàng!" Tình huống thực tế là, Chương Kỳ từng nhiều lần mang theo danh thiếp đến phủ Nam An vương cầu kiến, đều bị chặn ngoài cửa. Hắn cảm thấy Chu Tử sẽ không tuyệt tình như vậy, hẳn là có nguyên nhân khác.

Chương Kỳ đang nói, bỗng nhiên nhìn thấy một nam tử cao gầy cực kỳ tuấn mỹ, trên thân mặc chiếc áo bào màu đen thêu vân, đang chậm rãi bước xuống từ phía sau Chu Tử, mắt phượng như điện, trừng mắt nhìn mình một cái.

Chương Kỳ bị khí thế kia trấn áp, thân thể không tự chủ được mà lui về phía sau một bước rồi mới trấn định lại được.

Triệu Trinh đi đến bên cạnh Chu Tử, ôm thắt lưng Chu Tử, ngạo mạn hỏi: "Chu Tử, vị này là…"

Chu Tử nghiêng mặt nhìn hắn, cười nói: "Vị này là đồng hương của thiếp, Chương Kỳ, ở cùng thôn với thiếp!"

Triệu Trinh vừa nghe đến cái tên Chương Kỳ, mặt lập tức đen lại, tay ôm eo Chu Tử chợt căng thẳng.

Chu Tử cũng nhớ đến chuyện trước kia Chương Kỳ giúp mình đào tẩu, trái tim đập thót một cái, rất sợ Triệu Trinh trong cơn giận dữ, đem Chương Kỳ đi làm thịt, chẳng phải mình sẽ hại ân nhân sao? Nàng quyết định trấn an Vương gia tra đã rồi nói sau, giương mắt to nhìn Triệu Trinh, thân thể kề sát vào thật gần, như kiểu chim nhỏ nép vào người: "Vương gia, Chương đại ca là người có ơn với thiếp..." Chu Tử ngầm nói là: Vương gia ngài không thể làm gì với ân nhân của thiếp nha!

Chương Kỳ phản ứng rất nhanh, lập tức nói: "Thảo dân Chương Kỳ bái kiến Vương gia!"

Triệu Trinh lạnh lùng quét mắt liếc nhìn Chương Kỳ đang đứng bên dưới, không lên tiếng. Chu Tử thấy Triệu Trinh không chịu khuất phục, trong lòng thực khẩn trương, tay trái lặng lẽ vươn ra, nhẹ nhàng bấm lên hông Triệu Trinh đang ôm lấy mình. Hông của Triệu Trinh căn bản không dư ra miếng thịt nào, thô cứng, Chu Tử căn bản không bấm được miếng thịt nào, chỉ là có chút ít còn hơn không có.

Lúc này Triệu Trinh mới nhận thấy quyết tâm của nàng, không hề quan tâm đến Chương Kỳ, ôm thắt lưng Chu Tử đi xuống lầu.

Nhìn theo bóng lưng đoàn người của Chu Tử, Chương Kỳ lau mồ hôi, hắn đã xác định, nam tử tuấn mỹ lạnh như băng kia chính là Chiến thần Thân vương trong truyền thuyết — Nam An vương. Nghĩ đến Nam An vương lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết, lại nghĩ đến một phen mạo hiểm vừa rồi, lúc này Chương Kỳ mới ý thức được, vừa rồi hắn là Chu Tử đã cứu hắn!

Sau khi Chương Kỳ trở lại lầu hai, ngồi vào ghế lô của mình, nỗi sợ cùng với một chút kỷ niệm liên quan đến Chu Tử đồng loạt biến mất, chút ý niệm khác lại nổi lên: Nếu Chu Tử được sủng ái như vậy, ngược lại có thể mượn chút lực lượng của nàng, làm chút buôn bán về phương diện quân nhu...

Chu Tử cũng không biết mình đã bị Chương Kỳ định vị một lần nữa, từ đối tượng thầm mến trước đây biến thành bạn hợp tác buôn bán, nàng đang bận thầm nghĩ cách làm sao để giải thích với vị Vương gia của mình đang bùng nổ vì ghen đây!

Triệu Trinh rất tức giận.

Trước kia, lúc hắn định phái người giết chết Chương Kỳ, bị Chu Tử một phen nước mắt nước mũi khuyên can, không ngờ tới gã Chương Kỳ kia tà tâm bất tử, cư nhiên dám dùng ánh mắt mê đắm như vậy, nụ cười như vậy nhìn Chu Tử của mình, thật sự là tội không thể tha!

Còn Chu Tử, lại còn dám lui tới với Chương Kỳ, quả nhiên là to gan lớn mật, thật là thiếu dạy dỗ rồi!

Triệu Trinh đè nén phẫn nộ, nhìn Chu Tử lên nhuyễn kiệu, rồi mới lên ngựa, giục ngựa đi trước.

Tất nhiên, đi dạo phố gì đó, dĩ nhiên là không rồi!

Quay lại Mục lục

93. Quyển 4 – Chương 93

Chương 93: Chấn chỉnh phu cương, Vương gia thất bại

Ngồi trong nhuyễn kiệu, Chu Tử nghĩ đến Triệu Trinh đang tức giận, cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nên làm sao để giải thích cho hắn đây, những gì nên giải thích thì trước kia đều đã giải thích rồi, Triệu Trinh lại còn ăn bình dấm chua ủ nhiều năm này!

Trong đầu Chu Tử bắt đầu sắp xếp ngôn từ, nghĩ sau khi trở về nên giải thích thế nào với Triệu Trinh. Nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ của nàng liền lệch khỏi quỹ đạo, chuyển hướng sang ý nghĩ kỳ dị — nếu năm đó Chương Kỳ thích mình, thích vô cùng, vậy thì sẽ xuất hiện loại chuyện xưa như thế nào đây?

Mẹ của Chương Kỳ lợi hại như vậy, kỳ vọng với Chương Kỳ lớn như vậy, nhất định sẽ không ình làm chính thê, đại khái trước hết sẽ để mình làm nha đầu thông phòng của Chương Kỳ, sau đó mình sẽ bắt đầu đấu

đá tranh giành cùng với vài nha đầu của Chương gia, rồi đấu cùng di nương của Chương Kỳ, lại đấu tiếp với chính thê của Chương Kỳ… Đấu mãi, đấu cho đến chết; hoặc may mắn trở thành di nương, nhịn đến khi hoa tàn ít bướm, hoặc là còn chưa kịp hoa tàn ít bướm, đã nhìn Chương Kỳ nạp thêm một đám nữ nhân trẻ trung, sinh một đám con, nhất định là tâm như tro tàn, sống không bằng chết.

Cho dù bản thân mình được ông trời đoái thương, gả cho Chương Kỳ làm chính thê của hắn, về sau thì sao đây? Đấu cùng cha chồng Chương lão Tam, đấu với mẹ chồng lợi hại, với cô em chồng ích kỷ Chương Mai, rồi lại đấu đá tranh giành với những tiểu thiếp, với nha hoàn thông phòng của Chương Kỳ, rồi với đám thân thích cực phẩm của Chương gia… Đấu mãi, càng đấu càng nản lòng thoái chí, liền đặt toàn bộ trông cậy vào trên người đứa con, cả đời cứ trôi qua như vậy…

Nghĩ một hồi, Chu Tử không khỏi rùng mình: đây là cuộc sống đáng buồn đáng sợ đáng thương đến mức nào a!

May mắn là mình gặp được một người như Triệu Trinh, là người kiêu ngạo kỳ quặc, hay tức giận, hay tính kế với mình, nhưng lại chỉ yêu chính mình, sủng mỗi một mình mình — Triệu Trinh. Trên người Chu Tử toát một tầng mồ hôi lạnh, nàng rút khăn lụa lau mồ hôi trên trán, tự cảm thán: Mình thật là gặp vận may a!

Trong nháy mắt này, Chu Tử hạ quyết định, trở về phải cúi người nhường nhịn, giải thích kỹ càng với Triệu Trinh, hết sức lấy lòng Triệu Trinh, cho dù vì mình đã hung ác nhéo lên người Triệu Trinh một cái.

Triệu Trinh lúc này cũng đang buồn bực. Năm ấy khi Chu Tử đến bên cạnh hắn, nàng đã mười lăm tuổi rồi.

Triệu Trinh bắt đầu mơ tưởng dựa theo tình tiết của mấy cuốn tiểu thuyết đang lưu hành phổ biến nhất ở Đại Kim: Trước khi Chu Tử gặp được mình, đã cùng với gã Chương Kỳ kia làm đôi thanh mai trúc mã vô tư, chỉ vì vận mệnh trêu ngươi, chia cắt bọn họ, nên họ chỉ có thể đè nén yêu thương trong lòng, nay gặp lại, lưỡng tình tương duyệt, lưu luyến khôn nguôi, khổ không nói nổi — Triệu Trinh không nghĩ nổi nữa, chuyện này quả thực là rất rất rất đáng giận! Quả thật muốn làm hắn tức chết mà!

Cho nên, ngồi trên lưng ngựa, Triệu Trinh luôn tự hỏi, suy nghĩ nên chấn chỉnh "phu cương" (uy thế người chồng) với Chu Tử như thế nào, xác định một lần nữa địa vị trượng phu duy nhất của mình.

Cỗ kiệu tiến vào Vương phủ, Chu Tử liền nổi lên ý nghĩ muốn giải thích cặn kẽ với Triệu Trinh, nhưng kiệu nâng Chu Tử bị đưa vào từ cửa hông, thẳng hướng Diên Hi.

Chu Tử vén màn kiệu nhìn Triệu Trinh, phát hiện Triệu Trinh đã không thấy tăm hơi, chỉ có Triệu Hùng dẫn theo một gã sai vặt đi theo mình. Nàng lại không thể lập tức cho dừng kiệu hỏi Triệu Hùng hành tung của Vương gia, đành phải rầu rĩ trở về Diên Hi cư.

Chu Tử ở trong nội viện Diên Hi cư đợi nửa ngày, nhưng đợi mãi không thấy có sự trừng phạt như trong tưởng tượng, cuối cùng kiên trì không được, thật là mệt mỏi cực kỳ, liền leo lên giường nằm chờ Triệu Trinh, ai ngờ chờ một hồi nàng lại rất buồn ngủ, vì thế nàng quyết định ngủ một giấc đã rồi nói sau!

Triệu Trinh nghĩ về tới Diên Hi cư liền chấn chỉnh phu cương, đáng tiếc vừa mới tiến vào cửa lớn của Vương phủ đã bị thủ lĩnh của đội quân Kiêu Kỵ — Phàn Duy Bân cùng thủ lĩnh đội Ám Vệ — Bạch Tử Xuân, đang ôm cây đợi thỏ chờ đợi Vương gia, đặng cản đường.

Chính sự quan trọng hơn, Triệu Trinh mang theo Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân đi đến chủ viện của Ngoại thư phòng.

Vào thư phòng, Phàn Duy Bân liền nói trước: "Bẩm báo Vương gia, Đông Xu quốc lại có hành động khác thường!"

Triệu Trinh nhìn hắn chăm chú: "Nói tiếp đi!"

Phàn Duy Bân nói: "Đây là tin tức từ bốn đội Kiêu kỵ mà hạ quan phái đi thăm dò báo về!" Hắn lôi ra mấy phong thư báo, hai tay dâng lên, đưa cho gã sai vặt Hàn Tử Xuyên hầu hạ bên cạnh thư phòng.

Hàn Tử Xuyên dâng thư báo lên cho Vương gia.

Triệu Trinh ngồi thẳng lưng, mở từng phong thư ra đọc. Đến phong thơ cuối cùng, vẻ mặt của hắn nghiêm túc hẳn lên, hỏi Phàn Duy Bân: "Cộng hết số lượng này lại, Đông Xu quốc vẫn chưa điều động quân sự trên quy mô lớn."

Phàn Duy Bân nói: "Căn cứ theo tin báo, trước mắt còn chưa có!"

Triệu Trinh liếc nhìn Phàn Duy Bân một cái, nói: "Tiếp tục theo dõi chặt chẽ."

"Dạ!" Phàn Duy Bân lui ra, đứng chờ ở một bên.

Triệu Trinh quay đầu nhìn sang Bạch Tử Xuân: "Trong kinh gần đây có động tĩnh gì không?"

"Tuy Hàn Hoàng hậu đã chết, nhưng Hàn Thái Hậu vẫn còn tại vị, Hàn thị có chút càn rỡ; ca ca của Tống Thục phi — Tống Cường mua quan bán tước, khiến dân chúng oán than; Cao Thừa tướng bận việc chính sự, không rảnh để ý đến hắn, cũng không thấy ủng hộ Cao tiệp dư (Cao Liễn) trong cung."

"Hoàng thượng gần đây có động tĩnh gì?"

Bạch Tử Xuân khom người nói: "Hoàng thượng gần đây tuyên truyền tư tưởng Hoàng lão, đề xướng tùy theo tự nhiên mà cai trị; đối với việc Đông Xu quốc xâm chiếm lãnh thổ Đại Kim ta, chỉ nói là để Cao Thừa tướng nghiên cứu đối sách; trong hậu cung sủng hạnh Cao tiệp dư cùng hai chị em họ Trác là nhiều nhất, thậm chí còn cùng lúc sủng hạnh cả ba người…"

Triệu Trinh cau mày. Hắn không ngờ tới vị ca ca này phóng túng còn lợi hại hơn cả mình nghĩ. Chẳng lẽ là vì muốn che mắt mình?

Sau khi Phàn Duy Bân và Bạch Tử Xuân rời khỏi, đại phu Hứa Văn Cử tiếp kiến Vương gia.

Từ lúc hai vị Phàn, Bạch rời đi, Triệu Trinh vẫn luôn luôn trầm ngâm suy tư, nghe Hàn Tử Xuyên bẩm báo có Hứa đại phu cầu kiến, lập tức nói: "Mời vào đi!"

Trước tiên Hứa đại phu thông báo tỉ mỉ về mạch tượng của Chu trắc phi, sau đó mới nói: "Thân thể Chu trắc phi căn bản là khỏe mạnh, ngày thường được bồi bổ thoả đáng, lại vận động hợp lý, đã không còn gì đáng ngại ạ!"

Triệu Trinh nghe xong một câu "Không còn gì đáng ngại", trong lòng liền vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn điềm tĩnh như cũ không thay đổi, thản nhiên nói: "Về sau cứ năm mười ngày lại đến chính viện bắt mạch cho Thái phi nương nương, cùng lúc cũng báo lại cho Bổn vương!"

Hứa Văn Cử đứng dậy nói: "Dạ!"

Sau khi Hứa Văn Cử đi khỏi, Triệu Trinh hỏi Hàn Tử Xuyên: "Còn có ai chờ gặp ta không?"

Hàn Tử Xuyên lập tức như đã thuộc lòng, tâu lên: "Đặc sứ từ Mã Tổng đốc ở Bắc Cương — Mã Tồn Chi xin gặp, Tôn tri phủ của thành Nhuận Dương xin gặp, Giang Đồng Tri của Tần Dương xin gặp, Liêu tổng binh đóng quân ở Phú Xuân xin gặp, Tư Mã Giang Châu — Hàn Triệu Chí xin gặp…" Phía sau vẫn là một hàng dài gồm tên và chức vị, cho thấy Hàn Tử Xuyên có trí nhớ vô cùng tốt, báo cáo cực kỳ lưu loát.

Triệu Trinh thực vừa lòng, gật đầu, nói: "Bảo bốn người đầu tiên tiến vào chủ viện gặp ta, những người còn lại để ngày khác tái kiến!"

Hàn Tử Xuyên "Dạ" một tiếng, sau đó lui xuống. Hắn mới được Triệu Trinh cất nhắc từ trong nhóm quân phòng thủ ở Nam Cương, tuy rằng bộ dạng ngăm đen nhỏ gầy còm không gây chú ý, nhưng có trí nhớ siêu phàm, phản ứng lại rất nhanh, nhanh chóng trở thành gã sai vặt đắc dụng nhất trong thư phòng của Triệu Trinh.

Triệu Trinh bận rộn đến giờ cơm tối, cảm thấy thể xác và tinh thần đã mệt mỏi, ngay cả động cũng không muốn động, thuận tiện bảo nhà bếp lớn ở Ngoại thư phòng chuẩn bị ình một phần cơm tối.

Dùng xong bữa tối, Triệu Trinh nhớ tới buổi trưa Chu Tử hung hăng bấm trên hông mình một cái: Chỉ là một đồng hương, lại đối đãi với bổn vương như vậy, đúng thật là ngứa da rồi! Xem ra dạo gần đây được cưng chìu quá mức, một trăm cái đánh mông kia vẫn còn gởi lại chỗ ta, thế mà dám can đảm mạo phạm bổn vương!

Sau một lúc nghĩ ngợi viển vông, Nam An vương Triệu Trinh nhanh chóng khôi phục thể lực, đứng dậy thẳng hướng Diên Hi cư.

Triệu Trinh vừa vào nội viện Diên Hi cư, Chu Tử đã sớm nhận được tin tức, ra đón từ lâu.

Bởi vì nàng đã hạ quyết tâm sẽ giải thích với Triệu Trinh thật cặn kẽ, cho nên bảo nhũ mẫu ôm tiểu Thế tử đến chỗ Cao Thái phi, mình thì chuẩn bị tỉ mỉ một phen.

Triệu Trinh mang theo tâm tư muốn gây chuyện mà trở về, muốn cho Chu Tử phải chịu cái giá đã làm mình không thoải mái, dạy dỗ Chu Tử thật sâu sắc, cho nàng biết uy thế của người làm chồng là thứ không thể xâm phạm. Nào ngờ, hắn vừa tiến vào nội viện, đã nhìn thấy Chu Tử đang đứng ở trước cửa chính đường chờ đợi mình, mặc dù trên người khoác một cái áo lông tuyết, nhưng bên trong dường như rất mỏng manh.

Triệu Trinh sợ Chu Tử sinh bệnh, lập tức bước nhanh qua, đang muốn quát lớn, Chu Tử lại lôi kéo hắn vào trong cửa, rồi đóng cửa phòng lại. Chu Tử một mực hắn kéo vào trong, liền cởi áo khoác lông tuyết trên người ra, lộ ra bộ y phục bên trong — cái yếm và váy lụa mỏng màu đỏ chót. Những thứ khác, đều không mặc.

Chu Tử vừa tắm xong, tóc dài còn hơi ẩm ướt, một nửa được nàng dùng một sợi dây vàng cột chặt, vấn thành một búi tóc nghiêng lỏng lẻo, một nửa xõa xuống, che lại bả vai cùng phần lưng để trần trắng như tuyết của nàng. Nàng cũng đã dụng tâm trang điểm, lông mày tỉa mỏng, môi đỏ mọng nhẹ bôi chút son, cơ thể tỏa mùi thơm nhàn nhạt, nở nụ cười, nhào vào trong ngực Triệu Trinh.

Triệu Trinh đã cố nhịn gần hai tháng, làm sao chịu nổi dụ hoặc như vậy, nhất thời toàn thân cứng đờ, vẫn không nhúc nhích.

Chu Tử nhón gót chân, ngẩng đầu lên, hôn lên môi Triệu Trinh một cái, sau đó rời đi, cười khanh khách nhìn Triệu Trinh. Đột nhiên, nụ cười trên mặt Chu Tử biến mất, khuôn mặt lập tức tái nhợt: "Triệu Trinh, chàng làm sao vậy?"

Triệu Trinh ngửa mặt, chật vật nói: "Chảy máu mũi!"

Chu Tử nghe xong, che miệng cười trộm, vội vàng chạy tới cầm khăn lụa lại đây lau sạch máu mũi cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy thế này là vứt hết mặt mũi rồi, không nói được một lời, ngồi ở bên giường để Chu Tử hầu hạ mình.

Lau sạch máu mũi, Chu Tử thấy không còn chảy nữa, vẫn có chút không yên lòng, liền mặc áo khoác vào, gọi Ngân Linh bưng vào một chậu nước lạnh. Nàng bưng nước lạnh vào phòng ngủ, tự tay cầm khăn lụa thấm nước lạnh làm mát trán cho Triệu Trinh, lau sạch máu mũi.

Chờ hoàn tất mọi việc này, nhìn vẻ mặt giận dỗi của Triệu Trinh, Chu Tử mất hăng hái, chỉ còn buồn cười, ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia của thiếp à, hôm nay chàng làm sao vậy?"

Triệu Trinh buồn bực nói: "Nghẹn!" Hắn nhanh chóng kéo áo khoác Chu Tử, đẩy ngã lên giường: "Đến đây, dập lửa cho bổn vương trước đã!"

Bởi vì có kinh nghiệm khi mang thai Triệu Tử, Chu Tử cảm thấy hắn là có thể, cho nên vốn đã chuẩn bị kỹ càng, hiện tại thấy Triệu Trinh háo sắc như thế, mình cũng có chút động tình, ỡm ờ chìu hắn, làm thành chuyện tốt.

Sau màn ân ái, Triệu Trinh toàn thân sảng khoái rất nhiều, lại nghĩ tới chuyện ban ngày bị nhéo, vì thế ôm lấy thân thể trần truồng của Chu Tử, triển khai thẩm tra và đàm phán trên giường.

Lần này thái độ của Chu Tử rất tốt, trước hết chui vào làm ổ trong ngực Triệu Trinh, bàn tay tròn trịa như có như không vỗ về chơi đùa trên người Triệu Trinh, trong miệng thành khẩn nhận lỗi: "Vương gia, hôm nay đều là lỗi của thiếp, từ nay về sau thiếp sẽ không bao giờ làm như vậy nữa!"

Đối với loại hành vi mỗi lần đều nhận sai trước nhưng lần nào cũng chết không hối cải này của Chu Tử, Triệu Trinh đã lĩnh hội thật sâu sắc, nhưng mà Chu Tử lần này nhường nhịn thật thấp, làm Triệu Trinh vô cùng thỏa mãn hư vinh làm trượng phu của hắn. Hắn ngạo mạn nói: "Nàng đã có thái độ nhận lỗi thành

khẩn như vậy, ta sẽ không truy cứu nàng tội danh 'là kẻ dưới mà dám phạm thượng khi dễ bổn vương'; bất quá, nàng và cái gã Chương Kỳ kia, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"

Chu Tử trở mình, đem cái chân trái vừa dài vừa trắng nõn của mình gác lên người Triệu Trinh, nhẹ nhàng cọ sát, miệng lại nhẹ nhàng giải thích: "Cha thiếp còn sinh thời làm nghề thợ mộc, làm việc trong nhà của Chương Kỳ, thiếp chỉ gặp mặt hắn có một lần, làm gì đến mức có thể nảy sinh giao tình gì. Sau đó, ở kinh thành lại gặp được hắn, bởi vì là đồng hương, liền cầu xin hắn hỗ trợ..."

Triệu Trinh nghe vậy, đang muốn mở miệng tiếp tục sự nghiệp chấn chỉnh phu cương, lại bị chân của Chu Tử đụng phải nơi mấu chốt, nhất thời cả người run lên, ánh mắt nhìn Chu Tử lại trở nên sâu thẳm.

Chu Tử là cố ý, chân của nàng đang quanh quẩn tới lui trên chỗ đó của Triệu Trinh, cuối cùng thành công khiêu khích được tiểu huynh đệ mới vừa xếp cờ thu trống của Triệu Trinh.

Trong tình thế cấp bách khó nhịn, Triệu Trinh trở mình ôm Chu Tử vào trong ngực, thấp giọng hỏi nói: "Còn có thể không?"

Chu Tử không trả lời hắn, chỉ cúi đầu, cắn lên trước ngực hắn một cái.

Triệu Trinh không thể kiềm chế được nữa, xoay Chu Tử thành tư thế đưa lưng về phía mình, liền nương theo trơn trượt vừa rồi mà đi vào.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Triệu Trinh thể xác và tinh thần cực kỳ thoải mái, nhưng biểu tình trên mặt thật u buồn.

Hắn cảm giác hình như đêm qua mình bị Chu Tử lừa rồi!

94. Quyển 4 – Chương 94

Chương 94: Bày bố mê trận, bị "làn sóng hồng" lật đổ

Cuối cùng Triệu Trinh kết luận là: nếu đã bị lừa, vậy thì cứ bị lừa đi!

Việc hôm qua thật khiến cả thể xác và tinh thần thư sướng a, chẳng qua Triệu Trinh vẫn còn nhớ Chu Tử đang còn gởi lại ở chỗ mình một trăm cái đánh mông, chút hả hê đắc ý trong lòng liền mất hết, có một loại cảm giác giống như rõ ràng là phúc lợi thuộc về mình, lại bị đem treo lên thật cao, hơn nữa còn có khuynh hướng cách mình càng ngày càng xa.

Hắn nhìn Chu Tử đang còn say giấc nồng bên cạnh.

Nhiệt độ trong phòng ấm áp, rất thích hợp. Xem ra Chu Tử đã dặn người đem mấy lò than đặt cạnh tường dời đi. Triệu Trinh biết mình mà cảm thấy bình thường, Chu Tử nhất định sẽ cảm thấy hơi lạnh. Lúc này, thân thể của nàng đang gắt gao chui sâu vào trong lòng Triệu Trinh, đầu dính sát vào trong ngực Triệu Trinh, quệt mông ngủ say.

Triệu Trinh luồn tay vào trong chăn, bắt đầu vuốt ve đường cong trên lưng Chu Tử. So với nữ nhân, vóc dáng của Chu Tử xem như là cao lớn, nhưng là khung xương cũng không lớn, hiện tại mang thai đã ba tháng, vòng eo lại vẫn tinh tế; tiếc nuối duy nhất là cái mông, tuy rằng vểnh lên, cũng không coi là lớn, tuy nhiên Triệu Trinh vẫn rất hài lòng; chân Chu Tử thật sự rất dài, lúc ở thời điểm kia quấn lên người mình, thật sự là...

Triệu Trinh vuốt ve một hồi, tâm tư cũng có chút lay động. Bất quá, hắn nhanh chóng đã bắt đầu nghĩ đến việc khác để dời lực chú ý, đêm qua sợ là Chu Tử đã đến cực hạn, mình cũng không thể tùy ý làm bậy nữa.

Triệu Trinh lại bắt đầu nghĩ đến Hoàng đế ca ca kia của hắn, trong lòng liên tục suy tư, nên thử dò xét Hoàng đế thế nào đây, nên đối phó với việc Đông Xu quốc xâm phạm biên giới như thế nào? Nên phái ai đi? Hay là nên chờ Đông Xu quốc gây sự đến mức không chịu nổi, rồi xem thử Hoàng đế sẽ làm thế nào?

Chu Tử bị sờ làm cho tỉnh giấc, nàng đang ngủ cảm nhận được Triệu Trinh vuốt ve trên người mình, chỉ là vuốt ve như này thật quái dị thế nào ấy, nhẹ một chút, nặng một chút, một hồi nhanh, một hồi chậm, sờ sờ khiến trong lòng muốn nổi nóng, hận không thể hất bàn tay hư đốn đó ra!

Chu Tử vừa tỉnh lại, đã thấy Triệu Trinh đang cau mày trầm tư, không khỏi chột dạ, lặng lẽ dúi đầu lồng ngực Triệu Trinh, ý đồ giả bộ ngủ.

Triệu Trinh lạnh lùng nói: "Còn chưa chịu rời giường chuẩn bị điểm tâm cho ta à!"

Chu Tử lại dúi đầu vào trong ngực hắn một lát, rồi mới chịu chui ra, mặc quần áo vào trước, rồi mới tìm y phục sạch sẽ cho Triệu Trinh thay. Triệu Trinh xốc chăn bước xuống giường, cả người trần trụi cầm y phục thẳng hướng phòng tắm.

Chu Tử rửa mặt xong, dặn dò Thanh Thủy ở tiểu phòng bếp hầm cháo đậu xanh Bách hợp cho Vương gia, chuẩn bị bánh bao ngũ cốc cùng chút rau dưa. Lúc Triệu Trinh đi ra, Chu Tử dịu dàng hầu hạ hắn, giúp hắn lau khô tóc, chải mái tóc thật dài, đeo ngọc quan, sau đó lại giúp hắn mặc thường phục, rồi tỉ mỉ sửa sang lại một hồi.

Chu Tử bận rộn như vậy khiến Triệu Trinh sung sướng cực kỳ.

Đối với cuộc sống vợ chồng, Triệu Trinh muốn điều gì nhất? Không phải là Chu Tử thật vui vẻ thật xinh đẹp sống cùng mình sao! Không phải là từ trên giường đến dưới giường Chu Tử đều mềm mại dịu dàng với mình sao! Không phải là Chu Tử giống như "hiền thê lương mẫu" hầu hạ mình sao!

Triệu Trinh cảm thấy lý tưởng cao nhất trong đời sống vợ chồng của mình đã thực hiện được, rất có một loại cảm giác thành tựu tuy thất bại nhưng lại vinh quang.

Dùng xong bữa sáng, Triệu Trinh mang Chu Tử đến chính viện thỉnh an Cao Thái phi, thuận tiện thăm tiểu Thế tử Triệu Tử đã hai ngày không gặp.

Bọn họ đi đến chính phòng trong chính viện, vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy nữ quan Hỉ Thước và Nhũ Yến đang ôm tiểu Thế tử chơi đùa, tiểu Thế tử đang hôn lên mặt Hỉ Thước, Nhũ Yến ở một bên nhìn thấy, trêu chọc nói: "Tiểu Thế tử, người bất công nga, vì sao chỉ hôn Hỉ Thước mà không hôn nô tỳ a?"

Tiểu Thế tử cười hì hì nhào tới, hôn một cái "chẹp" thật kêu ở trên mặt Nhũ Yến.

Chu Tử cảm thấy cực kỳ buồn cười, nhưng ngó qua Triệu Trinh, gương mặt tuấn mỹ tối sầm, trong lòng cả kinh, vội vàng kéo tay Triệu Trinh, nói: "Vương gia, họ chẳng qua là nữ quan bên cạnh Thái phi nương nương thương yêu tiểu Thế tử, vui đùa với con một chút mà thôi!"

Triệu Trinh lúc này mới không nói gì, sa sầm mặt đi vào. Hắn vẫn cảm thấy sống trong thâm cung, những phụ nhân chăm sóc bên người là đáng sợ nhất, Hoàng đế ca ca của hắn chính là như thế, không thiếu âm mưu quỷ kế, nhưng leo lên người nữ nhân liền trở nên vô cùng phóng túng, cuối cùng sẽ làm hỏng thân thể của mình!

Triệu Trinh quyết định, phải nhanh chóng tiến hành thiết kế xây dựng khu viện riêng cho các con, các viện này cũng phải ở bên cạnh Ngoại thư phòng của mình, để mỗi ngày tự mình có thể thuận tiện dạy dỗ, đốc thúc bọn chúng. Tuyệt đối không thể để cho nhi tử ngày ngày lẫn lộn cùng một đám nữ nhân, chờ tiểu Thế tử lớn thêm một chút, mỗi ngày sẽ mang hắn đến Ngoại thư phòng, đi theo mình, trở thành một nam nhân đúng nghĩa!

Ngay tại lúc Nam An Vương gia đang suy nghĩ kế hoạch dạy con, Hoàng đế nhị ca Triệu Chính của hắn không ngoài dự đoán của hắn, đang ở trên giường lớn trong Ngoạn Nguyệt các chơi trò 4P.

Cao Liễn ngây thơ lẳng lơ đang cưỡi trên người hắn, tay vịn cột giường, phập phồng lên xuống.

Đại Trác nằm bên trái Hoàng đế, muội muội Tiểu Trác nằm nghiêng bên phải.

Đại Trác và Tiểu Trác là tỷ muội ruột thịt, là con lai, mang dòng máu lai giữa Đại Kim và Tây Nhung, trên người tập trung ưu điểm của hai dân tộc của cả Đại Kim và Tây Nhung: ngũ quan rõ ràng lại tinh tế như điêu khắc, đôi mắt là bộ phận xinh đẹp nhất trên mặt — màu xanh như hai viên lục bảo, bộ dạng hai tỷ

muội giống nhau như đúc, giống như tinh linh đi lạc xuống nhân gian, mang theo một loại xinh đẹp thần bí khó dò.

Sau một loạt động tác, Cao Liễn không thể tiếp tục nổi nữa, thân mình mềm nhũn, ngã xuống.

Đại – Tiểu Trác đều biết, Hoàng đế ở trên giường rất lười, tuyệt đối không thể làm hắn chủ động nhúc nhích, thấy Cao Liễn không thể cử động nữa, vội bò lại, giúp Cao Liễn di động thắt lưng, tiếp tục động tác cho Cao Liễn.

Nửa canh giờ sau, Triệu Chính về tới tẩm cung của hắn, tiến vào phòng ngủ, liền mềm nhũn bổ nhào lên giường, không thèm đứng lên nữa. Mọi thái giám, cung nữ đều bị hắn đuổi ra ngoài, chỉ để lại Đại thái giám Tiền Liễu Đức mà hắn sủng ái nhất.

Tiền Liễu Đức ngồi ở mép giường, vừa giúp hắn xoa bóp đầu, vừa thì thào bàn bạc với hắn: "Hoàng thượng, sứ giả Đông Xu đã đến Kim Kinh, ngài có muốn gặp không ạ?"

Triệu Chính được hắn xoa bóp thật sự thoải mái, hừ hừ nói: "Ngươi sắp xếp một chút, vẫn nên gặp ở miếu Ni cô đi!"

Tiền Liễu Đức nở một nụ cười khẽ không thể nghe thấy tiếng, nói: "Dạ, nô tài sắp xếp ổn thỏa xong sẽ hồi bẩm Hoàng thượng!" Tay hắn từ trên đầu Triệu Chính xoa bóp đến cổ, nhấm ngay huyệt vị khéo léo ấn vào, miệng cũng không nhàn rỗi, lại hỏi: "Mấy vị võ sĩ được bồi dưỡng ở Đông Xu thì sao ạ? Họ cũng đã tới Kim Kinh rồi, Hoàng thượng ngài có muốn gặp không ạ?"

Triệu Chính tựa như đang suy tư, một lát sau mới nói: "Giao cho ngươi đi! Loại thích khách này, cần chất chứ không cần lượng, ngươi lựa chọn ra cho thật kỹ, chọn ra hai người có năng lực nhất, ra tay một đòn tất trúng!"

Trên khuôn mặt tuấn tú của Tiền Liễu Đức hiện lên một tia cười, dịu dàng nói: "Dạ, Hoàng thượng!"

Triệu Chính nhắm hai mắt lại, bắt đầu thật sự hưởng thụ.

***

Triệu Trinh cho gọi Triệu Hùng, hỏi tiến độ tu sửa Ngoại thư phòng.

Triệu Hùng bảo đảm: "Chậm nhất đến hai mươi tháng Chạp, Ngoại thư phòng sẽ sửa xong ạ!"

Triệu Trinh lại nghĩ một chút, nói: "Bổn Vương chuẩn bị xây viện riêng cho tiểu Thế tử và đệ đệ của hắn, ngươi dùng của danh nghĩa bổn vương triệu tập mấy người giỏi tay nghề và người khéo tay chăm sóc cây cối, đến thăm dò địa hình trước."

Triệu Hùng thưa một tiếng, lui xuống.

Lúc này Chu Tử đang ôm tiểu Thế tử, nói chuyện với Cao Thái phi. Hai người đang thương lượng với chuẩn bị cho Tết âm lịch. Chu Tử không có ý kiến gì, nàng đều nghe theo Thái phi nương nương.

Bởi vì hàng năm Cao Thái phi đều ở trong thâm cung nội viện, đã rất nhiều năm không trải qua Tết âm lịch của dân gian, nên cảm thấy rất hứng thú, lại gọi vài ma ma bản địa tới, hỏi về phong tục của người dân Nhuận Dương. Cuối cùng, Cao Thái phi cùng Chu Tử ra kết luận: Nếu muốn tổ chức tiệc năm mới, nhất định phải tự mình đi mua đồ tết!

Đúng lúc này Triệu Trinh đi vào.

Hắn vừa bước vào, liền nhận được bốn đạo ánh mắt nóng bỏng, nhất thời có chút kinh ngạc, trên mặt cũng vẫn trầm tĩnh, đón lấy Triệu Tử từ trong tay Chu Tử — tiểu tử mập mạp này, làm mẹ hắn ôm đến mệt muốn chết rồi!

Triệu Trinh ôm Triệu Tử ngồi xuống cái ghế dựa lớn bên cạnh Chu Tử, đặt Triệu Tử ngồi trên đùi mình, sau đó chuẩn bị lắng tai nghe ý kiến của mẫu thân và nữ nhân của mình.

Cao Thái phi biết Chu Tử nhát gan, không dám vuốt râu hùm của Triệu Trinh, đương nhiên phải là bà xuất mã rồi, một chữ "Hiếu" đè xuống, không sợ Triệu Trinh không nghe theo.

Bà mỉm cười nhìn cha con Triệu Trinh, Triệu Tử.

Bởi vì Chu Tử thích màu trắng, cho nên hôm nay Triệu Trinh vẫn mặc bộ thường phục màu trắng bằng gấm thêu mây màu bạc; mà phần lớn quần áo của Triệu Tử đều là do Chu Tử chuẩn bị, màu trắng chiếm đa số, hôm nay trên người bé mặc một bộ áo vải bông lụa mềm màu trắng thêu chim yến màu bạc.

Hai cha con đều có làn da trắng nõn, mắt phượng xếch lên, nhìn qua giống nhau đến thần kỳ, Cao Thái phi nhìn mà cực kỳ vui vẻ, chỉ cười cười nhìn Triệu Trinh và Triệu Tử, không nói gì.

Chu Tử ở một bên nhìn mà sốt ruột, vội nhắc nhở Cao Thái phi: "Thái phi nương nương, đồ tết..."

Lúc này Cao Thái phi mới nói: "Trinh Nhi, hôm nay con có bận chuyện gì không?"

Triệu Trinh nhìn mẫu thân, thản nhiên nói: "Mẫu thân, xin nói trọng điểm."

Cao Thái phi sớm đã quen với bộ dạng này của hắn, liền trực tiếp nói thẳng vào chủ đề: "Chiều nay ta muốn mang theo Chu Tử đến phường Diên Khánh đi dạo, con ở lại phủ trông tiểu Thế tử đi!"

Triệu Trinh thực bình tĩnh ôm tiểu Thế tử lên: "Được!"

Chu Tử thực kinh ngạc, thực vui vẻ, ánh mắt sùng bái nhìn Cao Thái phi: Thái phi nương nương, vẫn là ngài lợi hại!

Cao Thái phi cười rụt rè: Đây là phúc lợi của người làm mẹ a, bằng không sinh con làm cái gì!

Cao Thái phi cùng Chu Tử rời Vương phủ đi dạo phố, Triệu Trinh ôm tiểu Thế tử đến Ngoại thư phòng.

Đây chính là lần đầu tiên hai cha con Triệu Trinh, Triệu Tử ở chung một chỗ trong một khoảng thời gian dài nha!

Quay lại Mục lục

95. Quyển 4 – Chương 95

Chương 95: Cảm nhận tình thân, phụ tử giải hòa

Từ chính viện của Thái phi đến Ngoại thư phòng của Triệu Trinh, phải đi qua một con đường mòn rợp bóng cây.

Triệu Trinh ôm tiểu Thế tử đi trên con đường râm mát mày, chợt nhớ tới hai huynh đệ sai vặt Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập đi theo phía sau.

Hai bên con đường rợp bóng này đều trồng loại cây Dương (cây liễu) lá to, vào mùa hè bóng cây xanh che mát cả con đường, bây giờ đang là mùa đông khắc nghiệt, trên cây cành lá trơ trụi, vì thế ổ chim lớn trên cành cây lộ rõ ra ngoài.

Tiểu Thế tử được cha ôm cũng không thoải mái, hắn đã quen được đám nữ nhân thơm thơm mềm mềm ôm, bây giờ đột nhiên bị cơ thể cứng rắn của phụ thân ôm, cảm giác rất không thoải mái. Nhưng Triệu Tử có giác quan thứ sáu cực mạnh, trực giác nói cho bé biết là không thể phản kháng. Vì thế, bé ngoan ngoãn nằm trên vai phụ thân, ánh mắt đảo quanh liên tục hết nhìn đông tới nhìn tây không ngừng.

Lúc này, Triệu Tử thấy trên nhánh của một gốc cây Dương thụ đang kẹp một ổ chim lớn, bé bắt đầu ngọ nguậy, miệng ngọng nghịu kêu to: "Chiêm! Chiêm!"

Triệu Trinh vừa nghe, liền ngừng lại, nhìn theo tầm mắt Triệu Tử, quả nhiên thấy được một tổ chim to, lại có một chú chim nhỏ đang bay vào bay ra. Lúc này hắn mới hiểu được, trong miệng Triệu Tử kêu là "Chim".

Triệu Trinh nhìn hai người Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập đang ở phía sau, nháy mắt, huynh đệ Lâm thị lập tức lui lại sau vài bước, cách xa khoảng cách giữa Vương gia và Thế tử.

Lúc này Triệu Trinh mới ôm Triệu Tử tiếp tục đi về phía trước, vừa đi, vừa dạy Triệu Tử: "Triệu Tử, kêu 'Cha'!"

Triệu Tử xoay đầu nghiêng lại đây, giống như không có nghe thấy phụ vương hắn nói, nghiêng mắt phượng nho nhỏ chớp chớp, chính là không mở miệng kêu cha.

Triệu Trinh hơi ngớ người, cho là Triệu Tử là không nghe thấy lời mình, lại lập lại một lần, thanh âm cũng lớn hơn không ít: "Triệu Tử, kêu 'Cha'!"

Triệu Tử liếc nhìn phụ vương hắn một cái, bộ dáng thực buồn ngủ, ngáp một cái, gác đầu lên vai Triệu Trinh, nhắm hai mắt lại.

Triệu Trinh: "…"

Hắn thật sự là không chấp nhận nổi nhi tử của mình, đứa con ruột của mình, thà hô "Chim", chứ không gọi "Cha".

Đương nhiên, thất bại nho nhỏ này không đả kích được Triệu Trinh, hắn quyết tâm trong vòng nửa ngày hôm nay phải dạy cho tiểu Thế tử gọi được "Cha".

Nhìn tiểu Thế tử đang ngủ, Lâm Tuyết Trập vội bước nhanh đến, đưa áo khoác của tiểu Thế tử hắn đang cầm trong tay cho Vương gia.

Trên đầu Triệu Tử đội mũ quả dưa, cho nên Triệu Trinh chỉ dùng áo choàng nhỏ bọc thân thể Triệu Tử lại, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ xinh xắn của bé ra ngoài.

Tiểu Thế tử giả bộ ngủ, giả bộ một chút cư nhiên lại thật sự lăn ra ngủ.

Triệu Trinh ôm bé dạo bước, cố gắng chậm bước chân lại, chậm rãi đi tới, biến quãng đường bình thường chỉ tốn một khắc kéo dài thành hai khắc.

Tiểu Thế tử nằm trên vai hắn, cảm giác thân mình được sự ấm áp bao bọc, thân thể đung đưa đung đưa, giống như đang ngồi trong nôi, cực kỳ thoải mái, bé ngủ càng ngon, bởi vì mơ thấy tổ mẫu cho ăn kẹo hoa quế thơm lừng, đến nỗi nước miếng giàn giụa, toàn bộ chảy lên bộ thường phục của cha bé.

Lần này Triệu Trinh không vào từ cửa hông của Ngoại thư phòng, mà là trực tiếp đi vào cửa chính Ngoại thư phòng.

Bởi vì sau cửa chính của Ngoại thư phòng là một phòng chờ, bên trong thường có không ít quan viên văn võ ngồi chờ được diện kiến, cho nên bình thường vì để tránh phiền toái, Triệu Trinh đều đi vào từ cửa hông Ngoại thư phòng.

Lần này, đại khái xuất phát từ một loại tâm lý khoe khoang kỳ lạ, Triệu Trinh ôm Triệu Tử sải bước đi vào cửa chính của Ngoại thư phòng.

Khi cha con Triệu Trinh vừa mới xuất hiện, mấy gã sai vặt đi tới lui ngoài cửa Ngoại thư phòng cũng không có chú ý tới bọn họ, đám quan viên văn võ chờ được tiếp kiến trong phòng chờ cũng không có chú ý tới, cho nên, tình cảnh lúc Triệu Trinh và Triệu Tử tiến vào có vẻ có chút tĩnh mịch.

Vì vậy, Triệu Trinh ho khan một tiếng trước, lúc này mới ôm Triệu Tử đang ngủ đến không biết trời trăng gì, bước vào bên trong.

Đám người ở bên trong lúc này mới chú ý tới Nam An Vương gia đang ôm một đứa bé tiến vào, tất cả đều khom người hành lễ, đồng loạt kêu: "Bái kiến Vương gia!"

Triệu Tử bị thanh âm này làm cho bừng tỉnh, vừa dụi mắt vừa nhìn những người này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mắt phượng nhỏ nhắn xinh đẹp chớp chớp, vẻ mặt bé lộ vẻ lơ mơ khó hiểu.

Đám quan viên này bình thường vẫn luôn chờ diện kiến trong phòng chờ, chưa từng gặp qua tiểu Thế tử, hiện tại vừa gặp, không ngờ tới cư nhiên lại là phiên bản thu nhỏ đáng yêu của Nam An Vương gia, không khỏi hưng phấn dị thường, ngón tay ngứa ngáy, hận không thể bước lên vân vê nắn bóp một cái, giống như bẹo Vương gia, bóp Vương gia, để giải tỏa nỗi buồn bực chờ đợi tiếp kiến.

Bình thường vẻ mặt Nam An vương không chút thay đổi, hàng năm đều là vẻ trầm tư, hơn nữa ở bất kỳ thời điểm nào cũng đều là giải quyết việc công, không hề châm chước. Cho nên, những người dưới trướng này đối với Nam An vương đều vừa kính vừa sợ, tuy rằng minh biết rõ Nam An vương dù cao gầy nhưng

rất tuấn mỹ, nhìn lên một cái quả thật là cảnh đẹp ý vui, nhưng mà ai cũng không dám nhìn lâu, mà kết cục của người dám nhìn lâu cũng không được tốt.

Không ngờ tới bây giờ có thể thấy được một bản sao thu nhỏ của Vương gia, lại đáng yêu như vậy, còn có thể tiến lên tâng bốc nịnh nọt vài câu, thu hẹp khoảng cách với Nam An Vương gia, thật sự là cơ hội hiếm có a!

Cho nên, rất nhiều người bước tới gần, bắt đầu trắng trợn khen ngợi tiểu Thế tử Triệu Tử, nói tới nói lui, lăn qua lộn lại đơn giản đều là "Đây là tiểu Thế tử sao? Bộ dạng thật y như tiên đồng…" hoặc là "Tướng mạo thế này, tiểu Thế tử đúng là Phượng hoàng con, tương lai sẽ thành một Phượng hoàng trưởng thành cứng cáp…." Hay là "Không phải tiên đồng sao? Ái chà chà…"

Tất cả mọi người đều a dua nói không dứt lời, khiến Triệu Trinh muốn khoe khoang Triệu Tử cũng có điểm hoài nghi Triệu Tử không phải là do mình sinh!

Hắn ôm Triệu Tử sải bước vào trong.

Lúc này mọi người nhìn thấy trên vai trái bộ thường phục của Nam An Vương gia có màu hơi sẫm, người tinh mắt nhanh chóng liền thấy rõ ràng, là một mảng ướt nhẹp, hình như là nước dãi của tiểu Thế tử…

Triệu Trinh ôm tiểu Thế tử đang tròn xoe mắt nhìn loạn tứ phía — đi về phía trước, trong lòng hứng chí một câu nghe rất lọt tai "Phượng hoàng con tương lai sẽ thành một Phượng hoàng trưởng thành cứng cáp" kia, hoàn toàn không biết đám người phía sau đang yên lặng oán thầm: Chẳng phải là bị một đứa bé trây nước dãi sao? Chẳng phải ngày thường rất anh tuấn sao? Bộ sắp đi đầu thai sao? Cần phải rêu rao đến mức ấy sao!

Đến chính viện thư phòng, Triệu Trinh giao Triệu Tử cho Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập, để cho bọn họ chơi đùa dỗ dành tiểu Thế tử ở trên giường La Hán sau tấm bình phong của thư phòng, dặn dò bọn họ nhất định phải đút tiểu Thế tử uống nhiều nước, sau đó vội đi lo chuyện chính sự của mình.

Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập là hai anh em sinh đôi, năm nay mới mười bốn tuổi, vừa được Triệu Hùng điều từ thôn trang đến Vương phủ. Bởi vì bộ dạng hai người giống nhau như đúc, Triệu Hùng cảm thấy rất thú vị, bèn đưa đến bên cạnh Vương gia làm chân sai vặt.

Lúc này, huynh đệ Lâm thị vừa nghe Vương gia căn dặn như vậy, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức chết vì tiểu Thế tử. Vì thế, bọn họ toàn tâm toàn ý thi hành mệnh lệnh của Vương gia, liên tục không ngừng đút tiểu Thế tử uống nước.

Triệu Tử có uống một ít, sau đó cố ý nhè ra ngoài, dù là như thế, vẫn không chịu nổi nhiệt huyết như đánh máu gà của huynh đệ Lâm thị, khiến Triệu Tử uống vào không ít nước.

Triệu Trinh cho diện kiến vài người, sau đó cảm thấy không yên tâm lắm về hai người Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập, bèn đi ra bình phong xem Triệu Tử thế nào.

Qua hai ba ngày nữa là Triệu Tử tròn chín tháng tuổi, thân thể khỏe mạnh, đã sớm biết bò, lúc này đang ngoe nguẩy cái mông tròn bò qua bò lại trên giường La Hán! Anh em nhà họ Lâm như lâm đại địch (gặp phải kẻ địch lớn), giang tay đứng trước giường La Hán, liều chết canh phòng nghiêm ngặt Triệu Tử, chỉ sợ làm té tiểu Thế tử thân mềm thịt quý, cành vàng lá ngọc mà thôi!

Triệu Trinh vừa bước vào, đã nhìn thấy tiểu Thế tử giống như con chó nhỏ bò tới bò lui ở trên giường La Hán, trong lòng rất không vui, bèn bế tiểu Thế tử lên, trừng mắt liếc nhìn Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập một cái, rồi sải bước đi ra ngoài.

Hắn ôm Triệu Tử ngồi xuống ghế, vừa nghe Hàn Tử Xuyên đọc thư báo, vừa cầm một con dấu chơi đùa với Triệu Tử.

Hai cha con chơi đùa một hồi, Triệu Trinh bỗng nhiên cảm thấy tiểu Thế tử đang ngồi đối diện trên đùi mình có điểm dị thường: tất cả mọi động tác đều đình chỉ, hai chân tách ra, biểu tình trên mặt thực nghiêm túc, thực ngưng trọng, hai tay nhỏ bé siết thành quả đấm.

Triệu Trinh chợt cảm thấy có nguy cơ, đang muốn giao tiểu Thế tử cho Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập, nhưng nháy mắt một cái, nét mặt của Triệu Tử thả lỏng, một dòng nước tiểu ấm nóng liền phun mạnh lên

trước ngực cha bé.

Nam An Vương gia Triệu Trinh ngây ngẩn cả người, trơ mắt nhìn tiểu đệ đệ của con trai phun dòng nước tiểu trong trẻo… lên người mình.

Tiểu Thế tử bị đút quá nhiều nước, lượng nước tiểu ra tất nhiên rất nhiều.

Cuối cùng, Triệu Trinh cúi đầu nhìn mảng y phục ướt nhẹp đầy nước tiểu trước ngực, lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác nước tiểu ấm nóng tưới lên người — dĩ nhiên lần này lượng nước tiểu của tiểu Thế tử nhiều hơn, nhưng lần này không giống như lần trước là trực tiếp tiểu lên mặt cha bé, hơn nữa mùi cũng không khai như lần trước!

Sau khi tiểu xong, tiểu Thế tử thật thả lỏng, thật khoái trá, lúc la lúc lắc huơ chân múa tay vui sướng "chạch chạch chách chách" kêu lung tung.

Trong cơn thịnh nộ, Triệu Trinh tinh tế lắng nghe, phát hiện tiểu Thế tử gọi "Cha cha".

Một tiếng "Cha" non nớt này trong nháy mắt đã đánh trúng lên trái tim hắn, đem ngọn lửa giận hừng hực của hắn dập tắt ngúm thành hư không, ném ra ngoài chín tầng mây.

Triệu Trinh ôm tiểu Thế tử vào trong lòng, trái tim khẽ khàng co rút đau đớn — đây chính là con trai ruột thịt của hắn a!

Quay lại Mục lục

96. Quyển 4 – Chương 96

Chương 96: Hưởng thụ lợi ích tình thân, Kim Kinh có biến

Triệu Trinh kẹp Triệu Tử vào nách, hai cha con uể oải đi vào phòng tắm.

Lúc này, Triệu Trinh rất cảm kích thói quen ưa sạch sẽ của mình, nhờ thế mà lúc trước có xây phòng tắm trong Ngoại trong thư phòng.

Hai cha con Triệu Trinh và Triệu Tử hung hăng tắm rửa một chập rồi đi ra, đều có chút ỉu xìu, Triệu Trinh là vì lần đầu tiên trong đời tắm ột đứa bé mà phát mệt, còn Triệu Tử là bởi vì bị cha hắn chà xát toàn thân không chừa chỗ nào mà phiền não.

Triệu Trinh trông chừng Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập đút cho Triệu Tử uống một chén sữa bò, lúc này mới lệnh cho hai anh em họ Lâm trông chừng Triệu Tử, còn mình thì tiếp tục đi ra phía ngoài lo công việc.

Vừa vào tháng Chạp, trừ những quan viên có trách nhiệm, bình thường mọi người đều ở nhà nghỉ "hưu mộc", cho nên những người lúc này tới gặp Triệu Trinh, một phần là thật sự có việc, đại đa số còn lại chỉ sợ là đến tìm chuyện tào lao để xây dựng quan hệ. Nếu là thân tín thật sự của Triệu Trinh, bình thường sẽ trực tiếp đến chủ viện xin gặp, sẽ không thông qua loại cách thức này.

Triệu Trinh lệnh cho Hàn Tử Xuyên sàng lọc trước một chút, sau đó tự mình xem có muốn gặp hay không, nếu không, ngày hai mươi ba tháng Chạp, nơi này hẳn sẽ vắng tanh, Nam An vương cũng phải nghỉ ngơi chứ.

Mặc dù Triệu Trinh vẫn luôn không tự làm khó mình, nhưng hắn cũng biết, trừ người nhà mình ra, làm sao có chuyện mọi việc luôn vận hành theo ý mình — mấy năm nay, Tết âm lịch hắn luôn ở bên ngoài đánh giặc, không phải Nam Cương vẫn luôn vận hành như bình thường đó sao?

Cho nên, hắn vẫn để mình phụ trách những việc lớn quan trọng, về phần thao tác cụ thể ra sao, cứ đi tìm vài quan viên trong thành Nhuận Dương là được!

Hàn Tử Xuyên có chút ấp a ấp úng, dâng lên một danh thiếp. Người này mặc dù là một Đại Thương gia, nhưng lại không chuyện quan trọng gì, Nam An vương luôn ghét nhất là lãng phí thời gian, theo đúng quy củ, là không thể trình lên chỗ Vương gia, nhưng người này lại đặc biệt ghi chú trên bái thiếp rằng mình

chính là là đồng hương của Chu trắc phi. Cho nên, khôn khéo linh hoạt quyết đoán như Hàn Tử Xuyên vào lúc này cũng có chút không thể quyết đoán.

"Chương Kỳ?" Nam An vương trầm ngâm một chút, nói: "Cho vào!"

"Dạ!"

Nhìn Chương Kỳ ăn vận thỏa đáng, nét mặt tươi cười, Triệu Trinh rất có cảm giác muốn xé sống hắn ra, nhưng hắn không thể, hắn sợ Chu Tử trở về náo loạn với hắn, cho nên, đành phải dùng ánh mắt như mũi tên, nhìn chằm chằm Chương Kỳ.

Dưới ánh mắt không chút thiện ý của Triệu Trinh, Chương Kỳ ngược lại rất tự tại, tác phong nhanh nhẹn nhanh chóng bước vào, nhanh chóng lưu loát hành lễ, hàn huyên.

Triệu Trinh lạnh lùng cắt đứt hắn đang thao thao bất tuyệt, nói: "Nói trọng điểm!"

Động tác Chương Kỳ vốn đang lưu loát như nước chảy mây trôi bỗng hơi khựng lại, nhưng hắn nhanh chóng lại bắt đầu vận hành tự nhiên, nghe nói Chu trắc phi ở phủ Nam An vương rất được sủng ái, như vậy tạm thời hắn là hắn sẽ an toàn. "Vương gia, kẻ hèn có tiệm buôn bán tên là Chương Phúc Ký, không chỉ có chi nhánh đông đảo ở Đại Kim, ở ba nước Tây Nhung, Đông Xu, Ô Thổ cũng đều đã mở hàng loạt chi nhánh, đây là bản đồ chi nhánh của Chương Phúc Ký."

Vốn dĩ Triệu Trinh không thèm để ý, nhưng nghe đến hai chữ "Đông Xu", hắn liền chậm rãi thẳng lưng: "Trình lên!"

Chương Kỳ lấy ra một cuộn giấy.

Hàn Tử Xuyên trải cuộn giấy ra, sau khi xác nhận không có gì, liền trình lên cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn qua, phát hiện chỗ nào có chi nhánh của Chương Phúc Ký, đều được Chương Kỳ điểm một chấm đỏ, cửa hiệu chính của Chương Phúc Ký ở Độc huyện thì được thể hiện bằng chấm xanh, tạo thành cục diện từ màu lục tản ra các chấm đỏ xung quanh — tiệm Chương Phúc Ký này không phô trương, không gây chú ý, nhưng đã âm thầm chiếm lĩnh thị trường ngọc khí ở bốn nước: Đại Kim, Đông Xu, Tây Nhung và Ô Thổ.

Triệu Trinh đặt bản đồ xuống, liếc nhìn Chương Kỳ văn nhã tuấn tú trước mắt một cái, âm thầm đè nén xuống nội tâm vui sướng, phải xem xét tỉ mỉ gã Chương Kỳ này một chút mới được.

Hắn dời đề tài, trầm giọng hỏi: "Ngày bé, Chu trắc phi có bộ dạng như thế nào?"

Chương Kỳ đã nhận ra ý muốn đôi bên tăng thêm hiểu biết về nhau của Nam An Vương gia, bèn cười nói: "Bẩm Vương gia, trắc phi nương nương ngày bé thực rất nhu thuận, tuổi còn nhỏ đã có thể giúp chia sẻ gánh nặng trong nhà, công việc gì trong nhà cũng có thể làm…" Chương Kỳ thao thao bất tuyệt một hồi, mọi lời hắn nói đều là thật, hắn chỉ khách quan kể lại tình huống mà mình biết. Là một thương nhân thành công, đã nhiều năm lăn lộn trong nghề, Chương Kỳ biết, nếu muốn thật sự có được tín nhiệm của Nam An vương, tốt nhất nên thành thành thật thật, lấy được chút tình cảm, sau đó mới có thể có lợi.

Triệu Trinh im lặng lắng nghe, trong lòng lại vô hạn thương tiếc, hắn biết Chu Tử ngày bé rất cực khổ, nhưng Chu Tử chưa bao giờ đề cập đến, hắn cũng chưa bao giờ hỏi nàng, hiện tại nghe Chương Kỳ kể lại, hắn mới biết được, ngày đó Chu Tử lại khổ đến mức ấy.

Chu Tử cùng Cao Thái phi không nghe theo đề nghị dẹp đường của Triệu Hùng, mà đổi thành trang phục của một phú hộ bình thường. Chu Tử cũng bảo Hoàng Oanh, Nhũ Yến, Ngân Linh và Triệu Hùng cũng thay đổi quần áo, cũng biến thành nha hoàn và nô tài mặc áo xanh bình thường.

Đoàn người lặng lẽ ra khỏi phủ Nam An vương từ cửa sau.

Ngồi ở cạnh tấm vách bằng giấy dầu trong xe, Chu Tử nhìn ngắm Cao Thái phi một thân quần áo tươi sáng mặt mũi tươi tắn thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi đang ngồi bên cạnh nàng, trong lòng vẫn cảm thấy không thể tin được, mặt khác nàng cũng rất vui vẻ.

Trước khi ra cửa, Cao Thái phi vốn là muốn thay một bộ y phục của phụ nhân màu tối, Chu Tử ở bên cố ý hỏi một câu: "Thái phi nương nương, quốc tang còn chưa chấm dứt sao?"

Cao Thái phi sửng sốt, bà nhớ đến lúc tiên hoàng chết cũng muốn chết ở trên người nữ nhân, trong lòng chỉ có oán và hận, làm gì còn chút nhớ thương nào?

Thừa dịp Thái phi ngây ngẩn, Chu Tử cùng Hoàng Oanh tìm ra một bộ y phục đỏ thẫm tay áo thêu chỉ vàng, một cái váy gấm thêu trăm hoa, lại chuẩn bị thêm một cái áo choàng lông chồn màu tuyết trắng, sau đó thúc giục Cao Thái phi thay vào.

Dưới sự an bài của Chu Tử, Cao Thái phi ăn mặc phú quý xinh đẹp, nhìn lại Chu Tử, là y phục áo bằng gấm trắng, váy màu lam thêu chỉ vàng, đây là cách ăn mặc phổ biến của các nương tử nhà phú hộ ở thành Nhuận Dương.

Sau khi chỉnh trang xong, hai mẹ chồng nàng dâu nhìn nhau cười, tâm tình đều thoải mái vui vẻ.

Đến phường Diên Khánh, Chu Tử liền mạnh mẽ vung tay, đúng là một lượng bạc cũng không để cho Cao Thái phi chi, tự mình phóng khoáng ném ra vạn lượng vàng, mua không ít đồ trang sức bằng vàng ngọc cho Cao Thái phi, cũng tiện thể mua làm quà tặng cho Vương gia cùng tiểu Thế tử.

Cao Thái phi cũng vui vẻ nhận lấy, còn cùng Chu Tử trò chuyện vài câu vui đùa.

Lúc ban đầu đi dạo, bởi vì Cao Thái phi nhiều năm ở chốn thâm cung, đã sớm quên đi tư vị dạo phố là như thế nào, đều do Chu Tử dẫn bà đi theo; sau cũng từ từ quen thuộc, biến thành Cao Thái phi dẫn Chu Tử đi dạo.

Chu Tử tay cầm ngân phiếu, trong lòng không hoảng hốt, cảm giác mình rất giống một ông chủ quê mùa đưa mỹ nữ ra ngoài dạo phố, chỉ quan tâm nói với Cao Thái phi: "Con có rất nhiều bạc, thích cái gì, muốn cái gì thì mua cái nấy, đừng tiết kiệm tiền cho con a!"

Trời gần tối, hai người ngồi xe ngựa trở về Vương phủ, Cao Thái phi lúc này mới trút hết tâm tình nói với Chu Tử: "Chu Tử, con có biết ta có bao nhiêu tài sản không?"

Dĩ nhiên Chu Tử không biết, nàng chỉ cảm thấy trong Vương phủ, Vương gia là đương gia (chủ gia đình), sợ Vương gia sơ ý, Thái phi tiêu tiền không thoải mái, mà bạc của nàng cũng không có chỗ cần tiêu pha, cho nên liền mượn hoa hiến Phật, hiếu thuận với bà một chút.

Cao Thái phi cảm thấy Chu Tử thật khờ, thật đáng yêu, bà không nhịn được vươn tay vuốt mái tóc của Chu Tử, hiền lành nói: "Thật sự là nha đầu ngốc! Trong phủ chúng ta, ngoại trừ Vương gia của các ngươi ra, ta là người giàu có nhất!"

Chu Tử tròn xoe hai mắt, ngây ngốc nhìn Cao Thái phi.

Cao Thái phi không ngờ, cả đời mình đấu đá tranh giành với người, khi già lại có một cô con dâu như Chu Tử, chút tâm cơ cũng không cần đụng tới. Bà liên miên nói với Chu Tử: "Nói cho con hay, đất đai, thôn trang, cửa hàng đứng tên ta, sau này một chút cũng không để lại cho đám con trai của con và Trinh Nhi đâu!"

"Dạ?" Chu Tử giật mình.

"Là để lại cho tiểu quận chúa của các con!" Cao Thái phi nở nụ cười: "Nhanh nhanh cố gắng sinh cho ta một tiểu quận chúa đi!"

Chu Tử cũng cười, nàng có loại cảm giác, đứa bé đang trong bụng này sợ vẫn là con trai, Thái phi nương nương nhất định phải thất vọng rồi.

Mẹ chồng nàng dâu trở lại chính viện, vừa tiến vào cửa, Triệu Trinh đã ôm Triệu Tử liền đi ra đón.

Bởi vì phụ thân đáng sợ đang có ở đây, Triệu Tử không dám đòi mẫu thân, đành phải giơ cánh tay nhỏ beo béo đòi tổ mẫu.

Còn Triệu Trinh thì thỉnh an mẫu phi trước, sau đó nói: "Mẫu thân, con đưa Chu Tử trở về, đêm nay để tiểu Thế tử ở lại chỗ mẹ ngủ đi!"

Nhìn hai cha con đều mang bộ dạng vô cùng ủy khuất, Cao Thái phi cùng Chu Tử đều vô cùng ngạc nhiên, cũng đang mệt mỏi, liền giải tán. Tiểu Thế tử tự đi về phía tổ mẫu tìm an ủi, Triệu Trinh lại tìm niềm an ủi từ phía Chu Tử.

Chu Tử đi dạo nửa phố ngày, đã sớm mệt mỏi, sau khi trở về phòng, thay đổi quần áo, rửa mặt qua loa một chút, sau đó trực tiếp nằm xuống nhuyễn tháp trong phòng ngủ, không muốn động đậy nữa.

Triệu Trinh thay xong y phục bước lại đây, cũng không quan tâm nhuyễn tháp nhỏ hẹp, đắp chăn lên người Chu Tử, sau đó mình cũng nằm xuống kề sát Chu Tử, ôm Chu Tử vào lòng, không lên tiếng.

Chu Tử nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Triệu Trinh lại không thể mở miệng tố cáo tiểu Thế tử, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, lặng lẽ ôm Chu Tử, tìm kiếm một chút an ủi — ít nhất, ở phương diện độc chiếm Chu Tử, mình đã chiến thắng tiểu Triệu Tử!

Trời rất nhanh đã tối đen.

Không biết bắt đầu từ khi nào, bên ngoài đã có mưa nhỏ. Mưa mùa đông, tuy không lớn, nhưng lạnh bức người.

Chu Tử tỉnh giấc, bên ngoài lạnh như vậy, nhưng nằm trong lồng ngực Triệu Trinh vẫn ấm áp lạ thường. Nàng nghe tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài, trong lòng bình an mà tĩnh lặng, có một loại hạnh phúc an nhàn khó nói thành lời.

Mưa càng lúc càng lớn, bên ngoài truyền đến tiếng mưa rơi từng tiếng "lộp độp". Triệu Trinh cũng đã tỉnh lại. Hắn vừa muốn đứng dậy, đã bị Chu Tử nhấn xuống.

Chu Tử dịu dàng nói: "Chàng nằm thêm một lát, thiếp đi chuẩn bị rượu và thức ăn."

Triệu Trinh "Ừ" một tiếng, thoải mái dễ chịu nằm xuống, nghiêng mình nhìn Chu Tử đứng dậy.

Chu Tử phân phó Thanh Thủy chuẩn bị chút thức ăn tinh xảo, lại bày một bầu rượu Ngọc Dịch đang còn ấm, đặt lên bàn trước nhuyễn tháp.

Nàng lấy một chén ngọc ra, châm cho Triệu Trinh một chén rượu, sau đó ngồi xuống cạnh Triệu Trinh, vừa gắp chút thức ăn đút cho Triệu Trinh, vừa thân thiết hỏi: "Hôm nay có nhớ thiếp không?"

"Có." Vương gia thành thành thật thật trả lời. Hắn thật sự rất nhớ Chu Tử, từ thể xác đến tâm hồn đều nhớ.

Chu Tử cười một tiếng, bưng chén rượu lên uống cạn, sau đó tiến đến bên môi Triệu Trinh, mớm rượu qua. Triệu Trinh tâm thần rung động, uống hớp rượu Chu Tử mớm cho, vung tay ôm lấy Chu Tử, đặt nàng ngồi trên đùi mình, tiếp tục hôn sâu… Trong khoảng thời gian ngắn, ngoài phòng gió thổm mưa sầu tí tách, trong phòng xuân ý dạt dào, vô hạn vấn vương.

Chính viện ở bên kia, trong phòng ngủ ấm hoà thuận vui vẻ, Triệu Tử đang tố cáo phụ vương. Hắn tuy rằng không thể nói ra, nhưng trực tiếp dùng hành động tỏ vẻ bất mãn của mình. Triệu Tử vén áo nhỏ của mình ra, lộ ra cái bụng trắng hếu, miệng vừa kêu "Cha", vừa chỉ chỉ vào chỗ lưu lại vết đỏ vì bị phụ vương chà xát khi tắm cho tổ mẫu xem, trong mắt phượng nho nhỏ tràn đầy vẻ lên án và chỉ trích.

Cao Thái phi hiểu được, nhất thời cười ngặt nghẽo.

Tiểu Thế tử cáo trạng thất bại, rất là ủy khuất, trong lòng dạ hẹp hòi, âm thầm hạ quyết tâm: về sau không bao giờ ở một mình cùng với phụ thân nữa!

Hai mươi ba tháng Chạp, quan phủ thành Nhuận Dương chính thức nghỉ hưu mộc, quan dân chân chính bắt đầu việc chuẩn bị đón năm mới.

Buổi tối hai mươi ba tháng Chạp, thủ lĩnh đội quân Kiêu Kỵ – Phàn Duy Bân cùng thủ lĩnh đội quân Ám Vệ – Bạch Tử Xuân lại dắt tay nhau đến: "Đoàn sứ giả của Đông Xu quốc cải trang giả dạng tiến vào Kim Kinh, ở tại trong ngõ nhỏ Diệu Tử ở thành Tây."

Triệu Trinh nghe thấy, trầm ngâm một chút, nói: "Tiếp tục thăm dò!" Lại bổ sung một câu: "Chú ý động tĩnh trong cung."

"Rõ." Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân lui xuống.

Triệu Trinh vừa suy tư, vừa thẳng hướng Diên Hi cư.

Quay lại Mục lục

97. Quyển 4 – Chương 97

Chương 97: Đêm giao thừa, cảm nhận tình thâm của quân

Sáng sớm ngày hai mươi ba tháng Chạp, bầu trời Kim Kinh bắt đầu có tuyết rơi.

Lúc bắt đầu, tuyết rơi không quá lớn, bông tuyết như hạt muối rắc xuống từ trên không, rơi xuống đất lập tức liền biến mất; đến trưa, tuyết rơi càng nhiều, bông tuyết từ hạt muối biến to thành lông ngỗng, bay lả tả xuống, thoáng chốc đã biến toàn bộ thành Kim Kinh như phủ lên một tấm thảm nhung màu trắng.

Vừa tới giờ Hợi, màn đêm sâu lắng, trên đường phố Kim Kinh đã không còn một bóng người.

Tại nơi ngõ nhỏ Diệu Tử ở thành Tây Kim Kinh, bốn người mặc áo đen lặng lẽ bước ra cửa, cưỡi ngựa đi về phía thành Đông. Sau khi đến thành Đông, họ tiến vào một ngôi nhà.

Một khắc sau, một chiếc xe ngựa to từ trong ngôi nhà đó chạy ra, men theo đường cái chạy về phía Bắc. Trong xe ngựa ngồi một người cao lớn đeo mặt nạ, mặc áo choàng đen và ba người mặc áo đen vóc dáng thấp lùn.

Sau khi tháo khăn bịt mắt xuống, ba sứ giả Đông Xu phát hiện họ đang ở trong một căn phòng khách cực kỳ tinh xảo. Phòng khách không lớn, nhưng bố trí rất lịch sự tao nhã, bàn ghế gia cụ đều là gỗ hoa lê, góc tường đặt một chậu lan tươi tốt, có lẽ trong tường kép có đặt chậu than, trong phòng ấm áp như mùa xuân.

Sau khi cởi áo lông chồn xuống, có một nha hoàn xinh đẹp nhanh chóng tiến lên dâng trà. Ba người nâng chén trà bằng sứ trắng lên uống một ngụm, đều cảm thấy trong miệng lưỡi còn lưu lại hương thơm mát, liền biết đây cũng không phải là loại trà bình thường.

Sau một khắc, một người cao lớn thon gầy, mặc áo gấm màu đen đi vào, đi theo phía sau hắn là một thanh niên tuấn tú trắng nõn, có vẻ hơi nữ tính.

Ba vị sứ giả Đông Xu quốc biết đây là Hoàng đế Đại Kim, đều đồng loạt đứng lên, hướng về người nọ hành đại lễ, người nọ lại khoát tay, tùy ý nói: "Tất cả đều ngồi xuống đi!" Triệu Chính không có ý định xã giao nhiều với ba vị thấp lùn đến từ Đông Xu này, lại cười nói: "Quốc vương của các ngươi định khi nào thì xuất binh?"

Một người thấp nhất trong ba vị sứ giả đứng dậy, lấy một phong thư đưa qua.

Đứng ở bên người Triệu Chính, Tiền Liễu Đức tiến lên nhận lấy.

Sau khi tiễn ba vị sứ giả Đông Xu quốc rời đi, Triệu Chính nhắm hai mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi, nửa ngày không nói lời nào.

Tiền Liễu Đức vừa xoa bóp cho hắn, vừa hỏi: "Tên võ sĩ được phái đến đội quân phòng thủ ở Đông cương kia, Hoàng thượng ngài có muốn gặp hắn không?"

Triệu Chính trầm tư, một lát sau mới nói: "Không gặp. Ngươi thay ta dặn dò cho hắn biết, vị đệ đệ này của ta mặc dù thoạt nhìn rất chuyên quyền độc đoán, nhưng khi gặp việc đại sự, đặc biệt là lúc tác chiến, ngược lại phi thường tỉnh táo, thực có thể tiếp thu ý kiến của người khác. Hắn không thích kẻ khúm núm, rất khen ngợi thưởng thức loại người có gan nói thẳng, dũng cảm kiên trì. Những thân tín bên cạnh hắn, không hề thiếu những người như vậy đâu." Hắn mở to mắt, nhìn vào khoảng không phía trước: "Mặt khác, hắn quá trẻ tuổi, trên chiến trường nhất định sẽ có lúc liều lĩnh, phải bắt được cơ hội như vậy!"

Tiền Liễu Đức cực kỳ bội phục, cảm thấy vẫn là chỉ có Hoàng đế hiểu biết nhất vị huynh đệ của mình, hắn kính cẩn lui ra phía sau một bước, ngâm nga nói: "Hoàng thượng anh minh!"

Triệu Chính cảm thấy câu nịnh hót này của Tiền Liễu Đức nghe như có điểm châm chọc, không nói gì, chỉ khoát tay áo. Hắn cũng biết Triệu Trinh không có dã tâm làm Hoàng đế, cũng biết hiện tại Đại Kim Quốc không thể thiếu Triệu Trinh, cũng hiểu được Triệu Trinh có thể đảm đương nổi bốn chữ "Trụ cột quốc gia", nhưng mà, những lời như "Cạnh giường mình há lại cho người khác ngủ ngáy" này, hắn cũng không quên được.

Hiện tại, Triệu Trinh không có dã tâm, nhưng Triệu Trinh đã có Thế tử, con người một khi có con trai, sẽ suy tính vì con trai. Hiện tại, Triệu Trinh không có dã tâm, nhưng không có nghĩa là về sau vĩnh viễn không có dã tâm.

Mà Triệu Chính hắn, còn chưa dập tắt mầm lửa, nhổ cỏ tận gốc xong những kẻ có nguy cơ.

Nghĩ tới Thế tử của Triệu Trinh, Triệu Chính thoáng hoảng hốt, nghĩ đến mình còn chưa có con trai, hắn khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng quyết định đến Thanh Vân điện thăm Chu Bích.

Ban đêm, Thiên Viện của Thanh Vân điện.

Tuyết vẫn như trước, rơi xuống đất vang lên tiếng loạt soạt.

Chu Bích còn chưa ngủ, nàng đang ngồi ngay ngắn trên giường gạch ấm áp trong phòng ngủ đọc thư của tỷ tỷ phái người đưa tới. Đại cung nữ bên người, Ngọc Hương bưng một chén cháo gà đi vào, nhìn thấy Chu Tiệp dư lại đang đọc phong thư mà Chu trắc phi gởi tới, cười nói: "Tiệp dư nương nương, phong thư này ngài đã đọc đi đọc lại mấy lần rồi, vẫn còn muốn đọc sao!"

Chu Bích hé miệng cười, ngửi được mùi cháo gà Ngọc Hương bưng trong tay, cười nói: "Tỷ tỷ nói, canh súp tuy có tốt, nhưng cũng không thể uống nhiều!"

Ngọc Hương mỉm cười nói: "Hiện tại trời giá rét đông lạnh, uống chút cháo canh gà cũng có thể bồi bổ thân mình!"

Chu Bích là loại người nhìn thì hiền hoà, nhưng hễ quyết định rồi thì không dễ thay đổi chủ ý, nàng tuy cười thản nhiên, nhưng vẫn không chịu uống.

Ngọc Hương đang muốn khuyên can, lại nghe trong gian nhà chính truyền đến thanh âm mang theo tiếng cười của Doãn Tiệp dư: "Ngươi không muốn uống, ta uống hết nhé!"

Đầu đội Chiêu Quân sáo(*), người khoác áo choàng xám, Lục Hà vén rèm phòng ngủ, mang theo bông tuyết đi vào.

(* Chiêu Quân sáo: vật dùng để trang trí đầu, xung quanh được viền lông thú, phần lớn được sử dụng như mũ. Tương truyền được Vương Chiêu Quân thường xuyên đội, nên được gọi như vậy. Theo baike.baidu)

Chu Bích đã mang thai hơn sáu tháng, lười động, liền lệnh cho Ngọc Hương giúp Lục Hà cởi mũ Chiêu Quân cùng áo choàng xuống.

Lục Hà ngồi xuống bên cạnh Chu Bích, ngó qua nhìn một chút, phát hiện vẫn là phong thư mấy ngày trước Chu Tử gởi tới, trong lòng có chút ghen tị, bĩu môi nói: "Lại đang đọc thư của Chu Tử chứ gì, hừ!"

Chu Bích đưa mắt nhìn nàng ta một cái, thấy quả thật nàng ta đang ghen tị, lúc này mới kiên nhẫn giải thích: "Từ khi ta hiểu chuyện, người trong nhà đều không đáng tin cậy, bà nội lại ích kỷ gian xảo, ông nội lại tham lam keo kiệt, cha ruột thì sao, hiếu thuận vô biên, mẹ ruột thế nào, quá mềm yếu, chỉ có tỷ tỷ, không lớn hơn ta bao nhiêu, nhưng vẫn luôn che chở ta, có một miếng bánh bao cũng chia cho ta một nửa, thà để mình bị đói. Tỷ tỷ như vậy, ta vĩnh viễn phải tin nàng kính nàng! Ai cũng không bằng!"

Lục Hà không nghĩ tới mình mới lắm mồm nói một lại rước lấy một tràng lải nhải của Chu Bích như vậy, lại biết Chu Bích thoạt nhìn dịu dàng, nhưng lại bướng bỉnh nhất, cũng không dám quá nghịch ý nàng, vội nói: "Biết rồi, biết rồi!"

Lúc này Chu Bích lại tiếp tục đọc thư, vừa đọc vừa nói với Lục Hà: "Tỷ tỷ nhắn nhủ ta phải chăm chỉ luyện chữ, còn bảo ta đọc nhiều sách!"

Lục Hà vừa uống chén cháo gà Ngọc Hương đưa tới, vừa nói: "Sách gì a?"

Chu Bích vừa đọc thư vừa nói: "Sử Ký… Tam Quốc Chí… Hán Thư… Đều có trong hòm rương tỷ tỷ bảo người đưa tới!"

Lục Hà không biết nhiều chữ lắm, cũng không đọc sách, cho nên không có hứng thú, chỉ là vì vừa rồi mình chọc Chu Bích mất hứng, hiện tại muốn bù lại một chút, vì vậy nói: "Nếu Chu Tử đã gởi sách đến cho ngươi, vậy ngày mai mà bắt đầu đọc sách đi!"

Chu Bích không kiềm chế được, đang muốn dặn dò Ngọc Hương đến thư phòng lấy sách tỷ tỷ gởi đến, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đám cung nữ thái giám hô vạn tuế. Nàng vội kéo Lục Hà, hai người cùng quỳ xuống.

Triệu Chính mặt mày hớn hở bước vào phòng ngủ, giơ tay ngăn cản Chu Bích, Lục Hà đang muốn hành đại lễ, cười nói: "Miễn lễ!" Dứt lời, một tay dắt Lục Hà, một tay nắm Chu Bích, cùng nhau ngồi lên giường ấm.

Ngọc Hương biết rõ sở thích đặc biệt của vị Hoàng đế này, vội vàng ột đám thái giám cung nữ đều lánh ra ngoài, nàng và thái giám Tiền Minh Ngọc đi theo bên cạnh Hoàng đế ở lại phòng ngoài, chuẩn bị bưng trà dâng nước cùng khăn ấm.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hoàng thượng rời Thiên Viện của Thanh Vân điện.

Một canh giờ sau, đại thái giám Tiền Liễu Đức tới truyền chỉ. Tiệp dư Chu thị cùng Tiệp dư Doãn thị đều được tấn phong vị phi, ban thưởng đến ở chính điện của Thanh Vân điện, chờ qua Tết âm lịch sẽ chuyển sang chỗ mới.

Năm cũ sắp qua, sáng ngày hai mươi tư tháng Chạp, Triệu Trinh mang theo một đám thân tín đi đến biệt viện ngoại thành Nhuận Dương.

Hắn vốn định thí nghiệm ở đầm lầy Vân Trạch, nhưng lại không muốn rời Chu Tử quá xa, cuối cùng sau một hồi cân nhắc, cuối cùng quyết định xông tới biệt viện ở ngoại ô Nhuận Dương, như vậy, đêm giao thừa còn có thể chạy về Vương phủ.

Đêm ba mươi cuối năm, Chu Tử vẫn ở tại chính viện, cùng Cao Thái phi chơi đùa với tiểu Thế tử. Các nàng cũng noi theo dân gian, chuẩn bị quần áo mới ọi người trong nhà. Cao Thái phi là một bộ lễ phục Thái phi đỏ nhạt, Triệu Trinh là một bộ lễ phục Hải Long thân vương màu trắng, còn Chu Tử là một bộ lễ phục trắc phi đỏ tươi, ngay cả Triệu Tử, cũng có một bộ lễ phục Tỳ Hưu Thế tử nho nhỏ màu trắng.

Y phục của Triệu Trinh vẫn do Chu Tử tự tay làm.

Từ sau khi Chu Tử mang thai, Cao Thái phi không để cho nàng động tay may vá, Chu Tử lại lén lút may cho Triệu Trinh một bộ y phục đầy đủ từ trong tới ngoài, còn tỉ mỉ thêu dấu hiệu của riêng mình ở một nơi khó thấy được — một khóm trúc.

Chờ đến buổi chiều, Chu Tử chỉ huy đám người Thanh Thủy bắt đầu nhào bột băm thịt làm nhân sủi cảo.

Ngân Linh không ở trong phủ, Thanh Thủy giỏi về chế biến thức ăn, được Chu Tử yêu thích nhất, ngày ngày đều cùng nhau nghiên cứu món ăn ngon, sau đó làm ra được, thế cho nên trong khoảng thời gian này, vòng eo của Cao Thái phi và Chu Tử đều tăng lên không ít.

Khi đêm đến, bởi vì trời âm u, rất nhanh đã tối như mực.

Tiếng pháo ở thành Nhuận Dương đã âm vang, phủ Nam An vương bị bao phủ trong màn đêm vẫn yên tĩnh, không có động tĩnh gì.

Bởi vì Triệu Trinh nói là giao thừa sẽ trở về, cho nên Chu Tử cũng không gấp, mang theo nhóm Thanh Thủy, Thanh Châu bắt đầu gói sủi cảo trước.

Cao Thái phi xuất thân là đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, tất nhiên sẽ không tự tay gói sủi cảo, liền ôm tiểu Thế tử ở một bên loay hoay chơi ống nhòm Tây Dương.

Tiểu Thế tử thấy mẫu thân ngồi đó gói sủi cảo, nhất định muốn lấy một cái vỏ bánh sủi cảo, tự mình cầm lấy nhào qua nặn lại chơi đùa.

Đúng lúc này, chợt nghe Thanh Ba ở bên ngoài chạy tới bẩm báo: "Vương gia đã trở về ạ!"

Nàng vừa dứt lời, Triệu Trinh đã sải bước đi vào chính viện. Vừa thấy mẫu thân, Triệu Trinh lập tức khom người hành lễ.

Cao Thái phi vừa cười vừa nói: "Đến đây, tiểu Thế tử, hành lễ với cha con đi!"

Triệu Trinh mỉm cười ôm lấy Triệu Tử.

Chu Tử cũng đi ra đón, chỉ là trên tay còn dính bột mì, cũng không lại gần, đứng ở cạnh cửa xa xa, khóe miệng khẽ nhếch lên, lặng lẽ mỉm cười.

Triệu Trinh ôm tiểu Thế tử nhìn lại nàng, cảm thấy mấy ngày không gặp, Chu Tử khí sắc rất tốt, thắt lưng dường như đầy đặn hơn.

Thấy Chu Tử bình an, Triệu Trinh cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Hắn không giỏi giáp mặt biểu diễn màn thân thiết, chỉ nhìn Chu Tử gật đầu một cái, yên lặng mỉm cười với nàng, sau đó liền ôm Triệu Tử, cùng mẫu phi đi vào chính phòng.

Cao Thái phi đã mấy ngày không gặp con trai, cũng có chút nhớ nhung, dưới ánh nến nhìn qua xem lại một hồi, thấy Triệu Trinh lại gầy đi một chút, muốn càu nhàu bảo Triệu Trinh nên bồi bổ nhiều hơn, nhưng thấy mình cũng không có thói quen như vậy, cuối cùng, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một câu: "Trở về là tốt rồi!"

Mấy ngày nay, thí nghiệm hỏa dược của Triệu Trinh cũng không có tiến triển gì lớn, chủ yếu là thời gian nổ không khống chế được, luôn phát nổ trước thời hạn, nói như vậy mức độ nguy hiểm cũng rất lớn. Hắn vốn còn muốn tiếp tục thí nghiệm, nhưng nhìn đám người bên cạnh đều đã có chút buồn phiền nôn nóng, bèn nghĩ không bằng cứ trở về mừng năm mới trước đã, chờ qua năm lại tiếp tục tiến hành, có lẽ sẽ có một chút đột phá cũng không chừng.

Lúc Chu Tử trụng sủi cảo, Triệu Trinh lệnh cho Triệu Hùng dẫn người ra đại môn Vương phủ đốt pháo. Tự hắn ôm tiểu Thế tử, dẫn đầu nhóm Hàn Tử Xuyên và anh em nhà họ Lâm, ra ngoài cửa chính viện đốt pháo hoa.

Trong tiếng pháo, đêm giao thừa dần trôi qua.

Đốt hết pháo, Triệu Trinh cùng tiểu Thế tử trở về chính phòng.

Sủi cảo đã nấu xong, Chu Tử chỉ huy nhóm Thanh Thủy bưng sủi cảo lên.

Triệu Trinh cầm đũa lên đang muốn ăn, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhìn Chu Tử ngồi đối diện, cười cười, sau đó bắt đầu ăn sủi cảo.

Ăn xong sủi cảo, bốn người một nhà cùng đón giao thừa, Triệu Tử chơi hơn nửa ngày, đã sớm mệt mỏi, không bao lâu liền lăn ra ngủ. Cao Thái phi tuyên bố phải trông chừng tiểu Thế tử ngủ, bèn lệnh cho Triệu Trinh cùng Chu Tử trở về Diên Hi cư tự mình đón giao thừa đi, đừng có ở đây quấy rầy hai bà cháu bà và Triệu Tử nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay trời mưa liên miên, vừa lạnh vừa ẩm ướt, mưa mùa đông khiến người ta lạnh đến thấu xương, hận không thể canh giữ trước chậu than không rời. Đêm ba mươi hôm nay, mặc dù mưa dầm đã ngừng, nhưng vẫn lạnh cực kỳ.

Triệu Trinh sai người nâng nhuyễn kiệu lại đây, Chu Tử lại không muốn ngồi kiệu, nàng muốn đi bộ cùng Triệu Trinh. Chu Tử vừa ra khỏi cửa, tuy rằng trên người có mặc áo lông cừu, nhưng vẫn cảm thấy thấy lạnh buốt cả người, lập tức có hơi co rúm lại.

Triệu Trinh thấy nàng sợ lạnh, vội cởi áo choàng trên người mình xuống, khoác lên người Chu Tử trên người, sau đó buộc chặt dây lưng. Trên áo choàng mang theo nhiệt độ cơ thể Triệu Trinh, ấm áp dị thường.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, trong mắt đầy ẩn tình: "Chàng ngốc sao, không thấy lạnh à?"

Triệu Trinh cũng chỉ cười một tiếng, giơ tay bao lấy tay Chu Tử, cẩn thận dắt nàng đi tới phía trước.

Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên xách đèn lồng đi trước chiếu đường, hai huynh đệ nhà họ Lâm xách đèn lồng cùng tứ Thanh đi theo phía sau.

Đi được một lát, Chu Tử cảm giác được bàn tay Triệu Trinh vẫn ấm áp như trước, lúc này mới yên lòng.

Còn chưa đến Diên Hi cư, Chu Tử nhìn thấy trong vầng sáng tỏa ra từ đèn lồng như có từng mảnh lông vũ bay bay, nàng tập trung nhìn kỹ lại, phát hiện thì ra là bông tuyết! Từng mảng bông tuyết lay động bay múa vun vãi từ trên không trung, chậm rãi rơi xuống.

Triệu Trinh cũng nhìn thấy tuyết rơi, hắn nhướng mày.

Tuyết rơi xuống, dưới đất có chút trơn tượt, hắn vốn muốn sai người nâng nhuyễn kiệu tới, nghĩ lại một chút, cảm thấy thật phiền toái, liền nói với Chu Tử: "Dưới đất sợ là hơi trơn, ta cõng nàng về!"

Chu Tử ngây người, sau một hồi lâu vẫn không phản ứng.

Triệu Trinh không thèm để ý đến nàng, tự ngồi xuống trước người nàng, chờ nàng nằm úp sấp lên.

Sống mũi Chu Tử cay cay, nhẹ nhàng nằm ghé lên lưng hắn.

Triệu Trinh cõng nàng bước đi.

Đối với hắn mà nói, Chu Tử cũng không nặng, hắn nguyện ý vĩnh viễn có thể cõng Chu Tử như thế.

Trong ánh trăng mờ, dưới đôi mắt đẫm lệ, Chu Tử thề: Vì một lần này hắn cõng mình tối nay, mình sẽ tha thứ cho hắn 1001 lần!

Dĩ nhiên, nàng không biết vào ngày mồng một đầu năm, nàng liền quên mất lời thề này.

98. Quyển 4 – Chương 98

Chương 98: Nhận cấp báo, nửa đêm rời phủ

Chu Tử nằm trên lưng Triệu Trinh, tay Triệu Trinh tách hai đùi nàng ra, nâng cái mông nhỏ của nàng, khiến nàng duy trì trạng thái bụng không tiếp xúc với phần lưng của mình.

Bông tuyết vẫn không ngừng bay xuống.

Triệu Trinh dáng người cao gầy, chân dài vai rộng eo thon, tuy rằng được gọi là tinh tráng, nhưng lưng cũng không quá dày rộng. Chu Tử kề mặt dán lên lưng hắn, cảm nhận cơ thể của Triệu Trinh.

Lúc này, Triệu Trinh thật ra phải nói vài lời ngon tiếng ngọt, xúc tiến không khí nhằm dỗ dành Chu Tử, nhưng Triệu Trinh không giỏi ăn nói, chỉ vững vàng cõng Chu Tử đi lên phía trước, hắn muốn che mưa chắn gió cho nàng, mang đến cả đời ấm áp và yên bình cho nàng.

Chút bất tri bất giác, bọn họ đã đi cùng nhau hơn ba năm.

Ba năm, rốt cục đã khiến bọn họ hiểu thấu lòng nhau, rốt cục cũng xác định cùng hạ một quyết tâm: Bất kể tương lai sẽ như thế nào, chúng ta đều phải ở cùng nhau, giúp đỡ lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, bao dung lẫn nhau, đến đầu bạc răng long, làm một đôi vợ chồng bình thường nhất.

Sau khi trở lại Diên Hi cư, Chu Tử cho người bưng chén lê đường phèn chưng cách thủy đã chuẩn bị trước lên. Triệu Trinh đặc biệt không thích ăn ngọt, cho nên nàng cố ý căn dặn chỉ để một chút đường phèn.

Một chén lê chưng cách thủy với đường phèn Triệu Trinh còn chưa uống xong, Chu Tử đã vội vàng bận rộn sắp xếp quần áo cho Triệu Trinh đi tắm.

Chờ khi hai người thu dọn ổn thỏa, đã đến giờ Tý.

Bên ngoài đầu tiên truyền đến vài tiếng pháo lẻ tẻ, ngay sau đó, tiếng pháo ngày càng nhiều, nhanh chóng vang thành một tràng liên tục — năm mới đã đến nhân gian!

Chu Tử thúc giục Triệu Trinh đi ngủ sớm một chút: "Ngày mai chúng ta còn phải thỉnh an Thái phi, bách quan ở Nam Cương còn phải vội tới thỉnh an chàng đó!"

Cao Thái phi từng nhắc với Chu Tử, kể từ năm mười hai tuổi, Triệu Trinh đã rời khỏi kinh thành, từ lúc đó đến bây giờ hai mẹ con chưa từng ăn Tết cùng nhau. Chính vì nguyên nhân đó, Chu Tử rất coi trọng màn chúc Tết thỉnh an ngày mai.

Trước khi ngủ, nàng lại dặn dò thêm một lần nữa: "Ngày mai đừng quên trước hết phải thỉnh an chúc Tết Thái phi nương nương!"

Triệu Trinh lười biếng ôm lấy Chu Tử, hôn xuống đỉnh đầu Chu Tử, nhắm hai mắt lại.

Nằm được một lát, Chu Tử bỗng nhiên nhớ tới việc gì, vội đẩy đẩy Triệu Trinh: "Thiếp nghe nói dân chúng thành Nhuận Dương đầu năm mới đều phải đến chùa miếu thắp hương cầu phúc!"

Triệu Trinh lúc này ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lồng ngực, tâm tình rất tốt, mở miệng đáp ứng: "Ngày mai đưa mẫu phi, nàng và tiểu Thế tử cùng đi đi!"

"Dạ." Chu Tử cực kỳ vừa lòng, chui vào trong lồng ngực Triệu Trinh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, Chu Tử giật mình bừng tỉnh.

Nàng vẫn còn ngái ngủ, mắt căn bản không mở ra được, vươn tay phải mò tìm Triệu Trinh, vừa chạm tới, lại cảm thấy không đúng, mở to mắt nhìn, thì ra trong lòng mình đang ôm nào phải là Triệu Trinh, rõ ràng là một cái gối mềm thêu hoa!

Nghe thấy trong phòng ngủ có động tĩnh, Thanh Thủy và Thanh Châu vội bước vào. Vừa tiến vào, các nàng liền bẩm báo: "Giờ Dần, bên Ngoại thư phòng đến đây cấp báo, sau đó Vương gia liền mang người đến biệt viện ở ngoại ô, nói là hôm nay sợ là không về được!"

Đầu tiên là Chu Tử ngây người, tiếp theo liền bắt đầu đấm giường: Hôm nay là mồng một đầu năm, đừng nói đến việc Triệu Trinh đi thỉnh an chúc tết Cao Thái phi, ngay cả đám quan viên ở thành Nhuận Dương đến đại điện Vương phủ chờ triều bái cũng không có cách nào ăn nói với họ a!

Mãi cho đến khi rời giường rửa mặt, Chu Tử vẫn còn đang tức giận: nàng thật sự không biết, mồng một đầu năm không có Nam An vương, mình nên hoàn thành công việc như thế nào đây. Triệu Trinh này, luôn luôn nghiêm cẩn như vậy, hôm nay làm sao lại làm ra cái chuyện không đáng tin cậy như thế chứ?

Bởi vì đang mang thai nên có chút nóng nảy, chỉ một loáng Chu Tử đã quên, nàng đêm qua đã thề, "Vì một lần hắn cõng mình tối nay, mình sẽ tha thứ cho hắn 1001 lần"!

Rửa mặt xong, chút oán giận với Triệu Trinh đã muốn tan thành mây khói. Nàng bắt đầu đứng trên lập trường của Triệu Trinh mà suy nghĩ: cấp báo Triệu Trinh nhận được nhất định rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức ngay cả hắn cũng không ngủ, mặc kệ cả đầu năm mới, bỏ cả người nhà lập tức rời đi.

Nàng bắt đầu lo lắng cho Triệu Trinh.

Chu Tử nhớ tới đêm qua sau khi Triệu Trinh trở về, không biết vì sao, nhìn thấy mình liền cười, cũng không phải nụ cười rõ ràng, chỉ là ánh mắt phượng cong cong khó có thể nhận ra, hoặc là khóe miệng khẽ nhếch lên, sợ là chỉ có mỗi mình nàng mới biết được là hắn đang cười.

Chu Tử nghĩ đi nghĩ lại còn có chút mất hồn, lúc này Thanh Châu và Thanh Ba đang giúp nàng trang điểm, nhìn thấy Chu trắc phi lẳng lặng ngồi một chỗ, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, hai má ửng hồng, đều đoán được rằng hẳn là Chu trắc phi đang nhớ tới Vương gia a, nghĩ thế, hai nàng không khỏi nhìn nhau cười — hai vị này thật sự là rất ân ái a!

Trang điểm thay quần áo xong, Chu Tử đứng trước gương thủy tinh, nhìn nữ tử xinh đẹp mặc bộ lễ phục trắc phi màu đỏ tươi trong gương — búi tóc Bàn long cao quý, cài trâm vàng khảm ngọc lam mà trắc phi chuyên dùng, lễ phục bằng gấm màu đỏ tươi, tôn lên dung nhan tươi trẻ da thịt trong suốt, mặc dù không tính là xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng có thể xem là một tiểu mỹ nhân.

Chu Tử đứng trước gương thủy tinh tự sướng một lát, cuối cùng nhìn lễ phục trắc phi đỏ tươi trên người thở dài: tương lai nếu không thể sinh đủ ba đứa con trai theo ước định với Triệu Trinh, với trình độ chấp

nhất của Triệu Trinh, sợ là đến bốn mươi tuổi vẫn còn phải liều mạng cố gắng sinh con, lúc đó điều đáng sợ hơn nữa là tới bốn mươi tuổi phải còn mặc lễ phục trắc phi đỏ chói này!

Lúc mười tám tuổi, mặc màu đỏ tươi không thấy dung tục, chỉ thêm mềm mại; đến bốn mươi tuổi mà còn mặc màu đỏ tươi, đại khái chỉ còn lại giả bộ nai tơ và không biết xấu hổ thôi.

Nghĩ một hồi, nàng lại bắt đầu nghĩ đến Triệu Trinh, không biết Triệu Trinh rời đi gấp như vậy, rốt cuộc là vì sao, mặt khác, cũng sợ Triệu Trinh ăn mặc quá mỏng manh, ăn uống quá ít. Tóm lại, thật là lo lắng đủ điều a!

Lúc Chu Tử đến chính phòng, Cao Thái phi đã thức dậy, đã ăn vận trang điểm thích hợp, đang ngồi ngay ngắn uống trà bên bàn gỗ lim chạm trổ hình rồng không đầu ở chính đường!

Cao Thái phi nhìn Chu Tử một thân trang sức kiều diễm tiến vào, vẻ mặt tươi cười, vừa bảo Hoàng Oanh đứng bên cạnh lấy bao lì xì ra, vừa nói: "Con đang có thai, có lòng giữ lễ là được rồi, không cần quỳ!"

Chu Tử mang theo nụ cười, vẫn quy củ quỳ xuống, hành đại lễ với Cao Thái phi.

Sau khi nhận bao lì xì, Chu Tử ngồi xuống cái ghế dựa bên cạnh Cao Thái phi. Cao Thái phi vừa sai người bưng lên cho Chu Tử một chén trà bát bảo cẩu kỷ hạt sen, vừa giải thích: "Bởi vì nhiệm vụ khẩn cấp, lúc rạng sáng Trinh Nhi phải đến biệt viện ở ngoại ô, sợ quấy rầy con nghỉ ngơi, nên không muốn đánh thức con!" Bà lại nhấp một ngụm trà, nói tiếp: "Hắn cũng an bài quan Trường sử (quan chép sử) của Vương phủ đi truyền lời với bách quan ở thành Nhuận Dương, lệnh cho bọn họ không cần đến đại điện thỉnh an, ở nhà an hưởng ăn Tết với người thân là được rồi!"

Lúc này Chu Tử mới biết Triệu Trinh đã an bài ổn thỏa xong cả rồi, tâm tình lo lắng lúc này mới yên tâm một chút, trong lòng còn thầm cảm thán mình quan trọng hóa vấn đề rồi, có Triệu Trinh ở đây, mình còn cần phải suy nghĩ gì sao? Có việc gì mà chàng không thay mình lo toan suy tính hết chứ? Mình chỉ cần nghe lời là được rồi!

Lúc này Triệu Tử cũng đã thức dậy, bé vừa tỉnh là đòi tổ mẫu, được Nhũ Yến bế ra, đến gặp tổ mẫu Cao Thái phi. Ai ngờ mới vừa ra đến, bé vừa nhìn thấy mẫu thân đang ngồi, liền từ bỏ tổ mẫu mới vừa rồi tâm tâm niệm niệm, giãy dụa muốn mẫu thân.

Chu Tử ôm Triệu Tử hôn hít một hồi, rồi mới bế Triệu Tử thỉnh an chúc tết Cao Thái phi.

Cao Thái phi lần đầu tiên trải qua một lễ mừng năm mới như vậy, cực kỳ vui vẻ, vì vậy chuẩn bị một cái bao lì xì thật to cho Triệu Tử.

Cao Thái phi cùng Chu Tử và cả Triệu Tử ăn bữa cơm đoàn viên mồng một đầu năm, Triệu Trinh thì đang bận rộn công việc ở biệt viện ngoại ô.

Giờ Tý đêm qua, Phàn Duy Bân và Bạch Tử Xuân nhận được tin báo từ mật thám ở Kim Kinh dùng bồ câu đưa tới, cảm thấy sự tình nghiêm trọng, nửa đêm vội chạy tới bẩm báo Vương gia, ai ngờ ở Ngoại thư phòng gặp được Triệu Phú cũng nửa đêm gấp gáp chạy về từ biệt viện ở ngoại ô.

Trước đây, Triệu Phú cũng giống đám người Triệu Hùng và Triệu Tráng, đều là chân sai vặt thân tín của Triệu Trinh, sau này được Triệu Trinh phát hiện hắn có thiên phú về phương diện máy móc và chất nổ, liền cất nhắc hắn tới Ngoại thư phòng, chuyên quản lý chuyện ở phòng thiết kế. Triệu Phú tính cách hướng nội, chỉ cần để hắn làm chuyện mình thích, một tháng cũng có thể không ra cửa.

Trước tết, Vương gia dời phòng thiết kế chuyển đến biệt viện ở ngoại ô Nhuận Dương, Triệu Phú cũng đi theo qua đó. Đêm giao thừa Vương gia trở về Vương phủ, Triệu Phú không muốn trở về, một mình ở lại đó tiếp tục nghiên cứu.

Ba người này đều là thuộc hạ thân tín của Nam An vương, quen biết xưa nay, cũng không quản đang là đêm khuya, ăn nhịp với nhau, liền năn nỉ Hàn Tử Xuyên đi bẩm báo cho Nam An vương.

Hàn Tử Xuyên sợ là có việc gấp, không dám trì hoãn, vội vàng chạy tới ngoại viện Diên Hi cư, phát hiện đang là ca trực của Triệu Hùng, vui mừng quá đỗi, trực tiếp nói cho Triệu Hùng đầu đuôi sự tình.

Sau khi Triệu Trinh bị Triệu Hùng đứng bên ngoài cửa sổ đánh thức, hắn nhanh chóng bật dậy.

Trước khi ra cửa, hắn nhìn lại Chu Tử đang ngủ say trên giường, trong lòng bỗng sinh ra một cảm giác lưu luyến triền miên, chỉ không muốn rời đi. Hắn cúi người hôn lên môi Chu Tử một chút, vừa chạm được đôi môi mềm mại ấm áp của Chu Tử, hắn liền cảm thấy cả người tê rần, rất muốn hôn sâu hơn nữa, nhưng lại biết kế tiếp mình nhất định sẽ như "xe không phanh", đành chỉ hôn một cái rồi đứng dậy.

Nhưng mà, hắn vẫn cảm thấy có chút chưa thỏa mãn, liền vươn tay sờ soạng trên người Chu Tử. Hình như bộ ngực Chu Tử lớn hơn một chút, một tay không thể ôm trọn; bụng vẫn như trước chưa nổi quá rõ ràng, chỉ hơi hơi nhô lên một chút. Cuối cùng, tay Triệu Trinh sờ đến mông Chu Tử, nhéo nhéo, cảm thấy thơm mềm trắng nõn, chỉ vỗ nhẹ một cái, giải nghiện.

Lúc này Chu Tử cựa quậy, dường như muốn tỉnh, Triệu Trinh vội đem một cái gối mềm thêu hoa nhét vào trong lòng Chu Tử. Chu Tử ôm gối mềm, tưởng là Triệu Trinh, cọ cọ, rất nhanh lại ngủ say.

Lúc này Triệu Trinh mới thỏa mãn rời đi.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, Chu Tử gởi lại chỗ mình một trăm cái đánh mông, phải tìm cái lý do để lấy thôi! Không đánh thật sự là không đã ghiền a! Hắn cảm thấy hiện tại mình càng ngày càng quái dị, nhìn thấy Chu Tử liền cao hứng, liền muốn hôn một cái, sờ một cái, bóp một cái, chẳng lẽ mình đem Chu Tử trở thành cún con hoặc là sủng vật gì khác rồi sao?

Đến cửa hông Ngoại thư phòng, Triệu Trinh vóc dáng cao ráo, đưa tay liền nắm được một nắm tuyết từ trên nhánh cây bên đường.

Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên đi theo phía sau không biết vì sao Vương gia có hành động như thế, cũng bắt chước nắm một nắm tuyết.

Vào cửa hông, Triệu Trinh vừa sải bước đi, vừa cầm nắm tuyết trong tay chà xát lên mặt mình.

Triệu Hùng và Hàn Tử Xuyên sửng sốt, hai người không hẹn mà gặp, cùng vứt nắm tuyết trong tay ra ngoài, nắm truyết rơi xuống sân, cùng phát ra tiếng "Bụp bụp".

Bạch Tử Xuân cùng Phàn Duy Bân hai người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, lại là cộng sự nhiều năm, luôn luôn thân thiết, bình thường ngay cả phòng ở cũng kề nhau, có thể nói là "Tiêu không xa Mạnh, Mạnh không rời Tiêu", vừa thấy Vương gia đi đến, hai người tâm ý tương thông, sóng vai cùng bước lên trước, lúc sắp đến cửa thư phòng, Phàn Duy Bân đi ở bên phải dùng bả vai đẩy Triệu Phú đang định giành trước tiến vào, vén rèm lên, để cho Bạch Tử Xuân đi vào, sau đó mình cười hì hì với Triệu Phú đang tức giận, theo sát Bạch Tử Xuân đi vào. Để lại Triệu Phú đang thở hổn hển, tức giận dựng râu trợn mắt, lạnh lẽo đứng ngoài cửa.

Tiến vào thư phòng, hai người cùng nhau hành lễ.

Bạch Tử Xuân bẩm báo trước: "Vừa mới nhận được tin cấp báo: sứ giả Đông Xu được đưa đến một tòa nhà không nổi bật lắm ở thành Đông, sau đó lại ngồi trên một chiếc xe ngựa đi ra, chạy thẳng đến miếu Ni cô, hai khắc sau, xe ngựa rời khỏi miếu Ni cô, lại cách một khắc nữa, ba người áo đen cưỡi ngựa đi ra ngoài, thẳng hướng hoàng cung, vào cung từ cửa Tấn An."

Trước khi bước vào Ngoại thư phòng, Triệu Trinh chà xát một ít tuyết lên mặt để đánh tan cơn buồn ngủ, cũng làm khuôn mặt trắng nõn của hắn hơi ửng hồng, càng làm nổi bật lên đôi mắt phượng sâu thẳm dưới hàng mi dày rậm. Nghe Bạch Tử Xuân bẩm báo xong, hắn hơi trầm ngâm, nói: "E là Hoàng đế muốn liên hợp với Đông Xu quốc, mục đích cụ thể còn chưa rõ, bất quá một tháng sau nhất định sẽ có động tĩnh!"

Hắn nhìn về phía Phàn Duy Bân: "Lệnh cho người của ngươi theo sát sứ giả Đông Xu quốc, phải liên tục theo sát cho tới biên giới Đông Xu quốc."

Phàn Duy Bân dạ một tiếng, lui về phía sau một bước rồi đứng lại.

Triệu Trinh quay lại nói với Bạch Tử Xuân: "Điều tra ông chủ của Chương Phúc Ký – Chương Kỳ, càng chi tiết càng tốt!"

Bạch Tử Xuân dạ một tiếng, cũng lui về phía sau một bước.

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân một trước một sau ra khỏi cửa thư phòng, nhìn thấy Triệu Phú còn đang trợn trừng mắt nhìn mình, không khỏi cực kỳ khoái trá vui vẻ, đắc ý dào dạt rời đi.

Triệu Trinh nghe Phàn Duy Bân và Bạch Tử Xuân bẩm báo xong, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, vẻ mặt vẫn không đổi; nhưng vừa nghe Triệu Phú bẩm báo, vẻ mặt luôn luôn điềm tĩnh của hắn lúc này trở nên vui mừng. Hắn lập tức đứng bật dậy, nói: "Ta sẽ đi ngay bây giờ!"

Triệu Trinh còn không kịp khoác thêm áo choàng, trực tiếp giục ngựa chạy đi.

Đám người Triệu Phú vội cưỡi ngựa chạy theo.

99. Quyển 4 – Chương 99

Chương 99: Châm lửa chiến tranh, lục đục đấu đá

Triệu phú thật cẩn thận lấy một quả hỏa dược mà ban đêm mình đã làm xong, đi ra, bảo hai gã trợ thủ mở hộp đạn trong máy bắn ra, hắn cẩn thận đặt quả hỏa dược này vào trong hộp đạn, đẩy hộp đạn về vị trí bắn, liền châm lửa. Sau đó hắn nhấn một cái vào máy bắn, chỉ nghe "vèo" một tiếng, máy bắn đạn đã đẩy quả hỏa dược kia bắn ra ngoài, cách nơi bắn đạn khoảng nửa dặm thì nổ tung, biến một ngọn núi giả thành đống phế tích.

Triệu Trinh dẫn người chạy tới trước. Sau khi kiểm tra hiện trường nơi đạn nổ, hắn cực kỳ hưng phấn, bắt lấy Triệu Phú: "Rốt cuộc ngươi làm như thế nào mà được thế?"

Triệu Phú trên mặt mang theo tia giảo hoạt, cười: "Vương gia, nô tài chỉ thay đổi tỷ lệ trên tài liệu thí nghiệm của ngài thôi!"

"Đi, làm thêm vài quả nữa!" Triệu Trinh kéo Triệu Phú, bước vào mật thất thiết kế ở trong chính phòng của biệt viện.

Mồng hai tháng Giêng, ông chủ lớn Chương Kỳ của Chương Phúc Ký, lúc nào cũng bộ dạng nhẹ nhàng đơn giản, lên xe tiến về phía biệt viện ở ngoại ô của Nam An vương, tiến hành bái phỏng đầu năm mới.

Nam An vương đang bận rộn chế tạo đạn dược, Điền Tử Kính là mưu sĩ thân tín của Nam An vương, ra gặp Chương Kỳ. Điền Tử Kính và Chương Kỳ tiến hành mật đàm suốt hai canh giờ, cuối cùng khách và chủ đều hài lòng, mục đích mỗi bên đều đạt được.

Mồng năm tháng Giêng, Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân cùng nhau đến gặp Chương Kỳ, bắt đầu tiến hành công việc cụ thể, trong đó bao gồm việc sắp xếp một vài mật thám đến chi nhánh của Chương Phúc Ký.

Mồng tám tháng Giêng, Chương Kỳ mở chi nhánh Chương Phúc Ký ở phía Đông của kinh thành của Đông Xu quốc, tiếp đãi một vị khách nữ.

Tên tiểu nhị trẻ tuổi tuấn tú có tài ăn nói, lập tức nhanh chóng bắt chuyện được với vị phu nhân này, trò chuyện sôi nổi hẳn lên, rất nhanh đã thăm dò được vị phu nhân này là tiểu thiếp của một viên Tham tướng Tam phẩm của Đông Xu quốc, tượng phu của nàng ta hiện đang dẫn binh tiến về thành nhỏ Tần Xuyên. Sau khi tiểu nhị nghe ngóng một chút, phát hiện vài thê tử hoặc thiếp thất của đám quan quân hạ cấp ở Đông Xu quốc đều cũng bảo rằng trượng phu mình đã xuất phát đi Tần Xuyên.

Rất nhanh, đội quân Kiêu Kỵ mà Phàn Duy Bân trước đó phái đến Đông Xu quốc cũng nhận được tin báo: quân đội Đông Xu đã nhận được mệnh lệnh, cấp tốc tiến về tập kết tại thành Tần Xuyên, là nơi rất gần với biên giới Đại Kim của Đông Xu quốc.

Tết Nguyên tiêu, ngày mười lăm tháng Giêng, ba mươi vạn đại quân của Đông Xu quốc ngang nhiên xâm chiếm thành Thanh Dương — là một thành nhỏ nằm ở biên giới phía đông của Đại Kim.

Hưng Thịnh đế vừa đem tin tức "Đông Xu xâm lấn lãnh thổ" truyền ra ngoài, quan dân ở Nam Cương còn chưa nghe được tiếng gió, Triệu Trinh đã bắt đầu phái người lan truyền, tạo ra dư luận, nói là sẽ đưa ra toàn bộ đội quân, muốn hưởng ứng triều đình chống lại quân xâm lược, chỉ còn chờ triều đình hạ lệnh.

Lúc này, khi tin tức "Đông Xu quốc xâm lấn" truyền khắp toàn bộ Đại Kim, quần chúng trên dưới của cả nước sục sôi, cùng lúc này Nam An vương — người chỉ huy toàn bộ quân mã — một mặt án binh bất động, một mặt tung tin đồn ủng hộ triều đình chống lại quân xâm lược. Dân chúng bắt đầu nghị luận ầm ĩ về động tĩnh của triều đình.

Lâm vào thế bị động, Hưng Thịnh đế vì thuận theo lòng dân muốn xoay chuyển tình thế, một mặt trách cứ Đông Xu quốc lòng muông dạ thú, một mặt hạ chỉ lệnh cho Nam An vương xuất quân tiến về phía Đông kháng địch.

Ngày mười tám tháng Giêng, Triệu Phú cùng Bạch Tử Xuân áp tải hỏa dược và máy bắn đạn đã được ngụy trang thật tốt tiến vào đại doanh của quân phòng thủ Nam Cương.

Lúc ban ngày, Chu Tử đến chỗ Cao Thái phi, nghe được chuyện Đông Xu xâm lấn từ miệng phu nhân Tổng binh và phu nhân Chu tham tướng tới thỉnh an Cao Thái phi, lúc ấy mẹ chồng nàng dâu đều sửng sốt, vừa nhìn nhau, liền hiểu e là Triệu Trinh lại phải ra chiến trường lần nữa. Mãi cho đến bữa tối, Cao Thái phi cùng Chu Tử nhìn đầy bàn thức ăn, mà không muốn động đũa, trong lòng đều tràn ngập buồn phiền.

Đúng lúc này, Triệu Trinh trở về. Hơn nửa tháng không gặp, Triệu Trinh dường như không có gì thay đổi. Hắn quỳ xuống hành đại lễ với Cao Thái phi, Chu Tử ở bên cạnh, dường như nhìn thấy ánh nước trong suốt trong mắt hắn: "Mẫu thân, nhi tử lại phải xuất chinh!"

Cao Thái phi cảm xúc ngổn ngang trăm mối, nhưng lại không thể lên tiếng khuyên can, cuối cùng trăm ngàn lời muốn nói chỉ có một câu: "Ta sẽ giúp con chăm sóc Chu Tử và tiểu Thế tử thật tốt!"

Triệu Trinh cúi lạy, dập đầu, chờ lúc hắn ngẩng đầu lên, ánh nước trong mắt đã không thấy tăm hơi.

Triệu Trinh ôm tiểu Thế tử, cả nhà cùng ngồi xuống dùng bữa tối. Bữa tối rất phong phú, nhưng ai cũng không có tâm tư ăn.

Chỉ có tiểu Thế tử không hiểu thế sự, cao hứng phấn chấn khoe khoang hai từ duy nhất mà bé biết nói — "Cha" và "Mẹ". Bé cười hì hì nhìn Chu Tử, ngọng nghịu kêu một tiếng "Mẹ" ; lại nhăn cái mũi nhỏ, nhìn Triệu Trinh, thanh âm rõ ràng kêu một tiếng "Cha".

Triệu Trinh cố gắng đè nén nội tâm nặng nề, cố gắng chọc Triệu Tử nói thêm một chút, nhưng vật lộn cả nửa ngày, cuối cùng phát hiện hơn nửa tháng nay Triệu Tử không hề tiến bộ, vẫn chỉ biết kêu "Cha" và "Mẹ".

Dù Triệu Trinh trong lòng đang tràn ngập tâm sự, cũng không khỏi mỉm cười: "Con trai, chẳng lẽ con muốn dựa vào hai từ "Cha" và "Mẹ" này mà kiếm ăn khắp thiên hạ sao?"

Triệu Tử lại bắt chước theo hắn, lắp ba lắp bắp: "Con! Con!"

Cao Thái phi cùng Chu Tử cũng cười theo, chỉ là trong tiếng cười chứa nhiều chua sót.

Đến đêm khuya, tiểu Thế tử rốt cục không kiên trì nổi, cặp mắt xếch nho nhỏ dính chặt vào nhau sắp biến thành đường chân trời rồi, Cao Thái phi liền ôm bé đi ngủ, bảo Triệu Trinh và Chu Tử trở về Diên Hi cư.

Triệu Trinh nắm tay Chu Tử thủ chậm rãi bước đi.

Mười tám ngày trước, trên trời bông tuyết bay, Triệu Trinh cõng Chu Tử đi trên con đường này trở về Diên Hi, trong lòng Chu Tử tràn ngập ấm áp ngọt ngào.

Mười tám ngày sau, tuyết đã được quét sạch sẽ, đổ xuống ao nước dưới tàng cây bên đường, Triệu Trinh cũng dắt Chu Tử đi qua con đường này về Diên Hi, trong lòng Chu Tử tràn ngập lo lắng cùng đau khổ.

Nhưng, nàng không thể khóc, không thể phát tiết, không thể oán giận, chỉ có thể chôn toàn bộ những cảm xúc này ở trong lòng, yên lặng cùng Triệu Trinh dạo bước.

Trở lại Diên Hi cư, Triệu Trinh nghiêng người nằm trên giường, từ phía sau lưng ôm chặt Chu Tử, thấp giọng nói:

"Bất kể có truyền đến tin tức gì liên quan đến ta, chỉ cần không phải là Triệu Tráng đến đây báo cho nàng, tất cả đều đừng thật sự tin tưởng, nhưng nhất định phải giả bộ là rất tin, cho dù tin tức này là nói ta chết trận sa trường."

Chu Tử rùng mình, nàng nhắm mắt lại, yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, sau đó kiên định nói: "Thiếp đã biết, chàng yên tâm." Bất cứ lúc nào, nàng đều phải tin tưởng Triệu Trinh.

...

Ngày hai mươi lăm tháng Giêng, Hưng Thịnh đế ban ý chỉ tới thủ phủ Nhuận Dương ở Nam Cương. Sau khi nhận được thánh chỉ, Nam An vương lập tức chỉnh đốn đội quân trấn thủ ở Nam Cương, ngay ngày hôm đó lập tức chỉ huy đội quân tiến về phía đông, gấp rút tiến quân ngàn dặm.

Ngày mười lăm tháng ba, quân phòng thủ ở Nam Cương cùng hai mươi vạn quân phòng thủ ở Đông Cương gặp nhau ở Đạo Dương — cách phía tây thành Thanh Dương không tới một trăm dặm, hình thành cục diện hai quân giằng co cùng ba mươi vạn đại quân của Đông Xu quốc.

Ngày hai mươi tháng ba, Nam An vương chỉ huy quân phòng thủ Đông Cương và Nam Cương, dụ địch xâm nhập, bất ngờ đánh úp, sử dụng vũ khí hỏa dược mới, oanh tạc trận địa Đông Xu.

Quân đội Đông Xu thương vong thê thảm trầm trọng, vứt bỏ áo giáp, dẫn binh liên tục chạy như điên cách xa ba trăm dặm, trốn về biên giới Đông Xu quốc, không bao giờ chịu dễ dàng nghênh chiến nữa. Chiến dịch lần này, trong lịch sử Kim triều, được gọi là trận "Quyết chiến Đạo Dương". (giao chiến ở Đạo Dương)

Sau khi trận Quyết chiến Đạo Dương kết thúc, binh lính thu dọn chiến trường xong, Triệu Trinh dẫn đầu mấy vị tướng lĩnh của hai đội quân phòng thủ Đông Cương và Nam Cương tiếp kiến những quan binh lập được chiến công trên chiến trường.

Lúc đi đến trước đội ngũ quan binh có công của Đông Cương, một thanh niên mặc sắc phục quan quân cấp thấp đột nhiên bước đến, lớn tiếng nói:

"Tham kiến Vương gia, tại hạ là Trúc Hoành, có một vài ý kiến về hỏa dược mà ngài mới sử dụng trên chiến trường!"

Triệu Trinh nghe vậy, cảm thấy rất hứng thú, chỉ vào Triệu Phú đứng bên cạnh mình, nói với hắn: "Ngươi nói với hắn trước đi!"

Thanh niên này tên là Trúc Hoành, là một Bả tổng (võ quan) Chính cửu phẩm của quân phòng thủ Đông Cương. Hắn nhanh chóng tìm được Triệu Phú, thảo luận một chút ý kiến cải tiến của mình về máy bắn đạn.

Vốn si mê kỹ thuật, Triệu Phú không ngờ cư nhiên lại có thể gặp được người như vậy, chỉ ở bên cạnh quan sát quân phòng thủ Nam Cương sử dụng loại máy bắn đạn kia, lại có thể chỉ ra chuẩn xác chỗ còn khiếm khuyết trong đó.

Triệu Phú cùng Trúc Hoành vừa gặp đã thân, sau khi tâm sự một đêm, hai người bỗng nhiên trở thành tâm đầu ý hợp.

Triệu Phú nhanh chóng cũng dẫn Trúc Hoành tiến vào gặp Triệu Trinh.

Quay lại Mục lục

100. Quyển 4 – Chương 100

Chương 100: Tình thế khẩn cấp, hết sức căng thẳng

Trời đã vào tháng Tư, gió xuân phơi phới phả vào mặt, thổi đến làm hoa trên núi nở tươi rực rỡ, cũng thổi tan nỗi lo lắng về chiến tranh.

Nam An vương tựa hồ còn muốn đem đại quân thần thánh của Đại Kim phát huy nhiệt tình với chiến tranh của mình đến mức tận cùng, sau mười ngày nghỉ ngơi hồi phục, đại quân tập trung lại, áp dụng chiến thuật biển người, nhanh chóng truy kích quân đội chỉ còn lại không đến hai mươi vạn người đang còn kinh hồn bạt vía của Đông Xu quốc.

Sau khi lâm vào vòng vây, đội quân Đông Xu quốc lúc này mới phát hiện, tham gia chiến đấu mặt ngoài không chỉ là hai đội quân phòng thủ của Nam Cương và Đông Cương, mà còn có đội Tân Quân không biết từ khi nào đã thâm nhập vào chiến trường, vòng ra phía sau mình ôm cây đợi thỏ!

Sau khi chủ soái Đông Xu quốc bị chết do hỏa dược của quân phòng thủ Nam Cương oanh tạc, đội quân của Đông Xu quốc lâm vào tuyệt vọng, lòng quân đã hoàn toàn tan rã. Một nhóm người liều chết phá vây, trừ rất ít người may mắn, cơ hồ toàn bộ đều chết tại trận chiến phá vòng vây; một nhóm binh sĩ trung thành không chịu được nổi nhục thất bại như vậy, mổ bụng tự sát; còn lại toàn bộ đội quân Đông Xu đầu hàng Đại Kim.

Chỉ vì một ước định lén lút hòng mưu đoạt quyền hành giữa người đương quyền của Đông Xu quốc và Hoàng đế Đại Kim, mà hơn mười vạn binh lính Đông Xu phải chôn thây ở biên cảnh Đông Xu và Đại Kim.

Đêm ngày mười hai tháng tư, Triệu Trinh mang theo một đám thủ hạ tuần tra chiến trường trở về. Lúc này màn đêm đã sớm buông xuống, giữa không trung treo ột vầng trăng tròn, dưới ánh trăng trong treo vằng vặc, trên thảo nguyên vốn nên bằng phẳng, lúc này đã trở nên tối đen lồi lõm, chồng chất toàn những thi thể binh lính Đông Xu. Chung quanh ngoại trừ tiếng vó ngựa lộp cộp cùng tiếng quạ kêu thê lương thỉnh thoảng vang lên, còn lại có thể nói là một mảnh tĩnh mịch.

Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa, nhìn khung cảnh thê thảm này, giật mình, nhớ tới một câu thơ: "Thương thay xương chất bờ Vô Định, đành ở trong mơ nhắc đến người." (Trích trong bài thơ "Lũng Tây hành ký 2" của Trần Đào)

Hiện tại thất bại là đội quân Đông Xu, hắn còn có thể ở trên cao nhìn xuống, thị sát chiến trường; nếu người thất bại là chính mình? E là Chu Tử chỉ có thể gặp mình ở trong mộng mà thôi!

Làm một tướng quân tuổi còn trẻ, lão luyện sa trường, lần đầu tiên Triệu Trinh đối với chiến tranh có cái nhìn khác biệt như vậy. Đương nhiên, trước mắt cái nhìn này chỉ là một đốm lửa nho nhỏ, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, mới có thể nhờ 'gió thổi lửa to', sẽ thành xu thế cháy lan cả đồng cỏ.

Triệu Trinh ghìm cương ngựa dừng lại, những người thân tín của hắn đều xông lên, những người khác đứng chờ xa xa.

Hắn dặn dò tướng quân thống lĩnh đội Tân Quân – Tôn Gia Nghị ở phía sau và quân sư Chương Tử Hàm: "Đêm nay, phái người đào một cái hố chứa được vạn người, chôn toàn bộ thi thể này xuống, hố phải đào sâu, mặt khác, trên mặt không cần lưu lại mộ bia, trực tiếp lấp phẳng, trên mặt trồng cỏ lên, đừng để người phát hiện ra."

Tôn Gia Nghị cùng Chương Tử Hàm dạ một tiếng, phi ngựa rời đi, thi hành mệnh lệnh của Triệu Trinh.

Triệu Trinh lại suy nghĩ một chút, gọi Phàn Duy Bân và Bạch Tử Xuân từ phía sau tiến lên: "Bắt đầu tung tin đồn trong Đông Xu quốc, chủ yếu thổi phồng là: quốc quân bởi vì việc riêng của bản thân, mà không để ý đến sự sống chết của dân chúng, phát động chiến tranh vô nghĩa, xâm lấn Đại Kim, khiến mười vạn tráng sĩ khỏe mạnh chôn thây nơi đất khách, vô số gia đình vợ con ly tán."

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân lĩnh mệnh rời đi.

Thủ lĩnh đội quân phòng thủ Nam Cương – Hách Tinh Thành, quân sư Vương Nãi Vũ cùng mưu sĩ Điền Tử Kính giục ngựa tiến lên: "Vương gia…"

"Trước mắt việc cung ứng quân nhu thế nào?" Dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ của Triệu Trinh không có biểu tình, sắc mặt ngưng trọng.

Điền Tử Kính chắp tay nói: "Hộ bộ Lý Nguyên Đồng có ý đồ trì hoãn, bị Cao lão Thừa tướng khiển trách một chút, nay đổi thành trung lập Hoa Thiên Dũng; bất quá, cho dù không có triều đình viện trợ, chúng ta

cũng không ngừng vận chuyển lương thảo từ Nam Cương đến đây, đại khái ít nhất cũng có thể duy trì đến cuối tháng năm."

Triệu Trinh gật gật đầu, trầm mặc một chút, mới nói: "Nếu có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, nơi này liền giao cho các ngươi!"

Ba người Hách Tinh Thành đồng thanh: "Cẩn tuân mệnh lệnh của Vương gia!"

Trong ba người này, Điền Tử Kính là người được Triệu Trinh đào ra trong đống người chết ở chiến trường Bắc Cương, thời gian đi theo Triệu Trinh mặc dù ngắn, nhưng tình cảm rất sâu đậm, trung thành và tận tâm nhất. Hắn nhìn Triệu Trinh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nói: "Vương gia, có việc gì cứ để thuộc hạ gánh vác thay, ngài việc gì phải lấy thân mạo hiểm?"

Triệu Trinh nhàn nhạt nói: "Nếu ung nhọt luôn nằm ở đó, thay vì để mỗi ngày sưng đau, không bằng nhân cơ hội mà cắt bỏ luôn!"

"Nhưng…"

"Ý ta ý đã quyết, không cần nhiều lời."

"Dạ."

Triệu Trinh nhìn Điền Tử Kính một chút. Điền Tử Kính là một hán tử gầy yếu, hơn ba mươi tuổi, nhưng tâm tư kín đáo, càng hiếm thấy là đối với mình một lòng trung thành. Hắn thoáng trầm ngâm, rồi nói: "Tướng quân thống lĩnh quân phòng thủ Đông Cương – Nghiêm Lập Thành là người ngay thẳng, ngươi ở cùng hắn phải chú ý một chút!"

"Dạ." Điền Tử Kính nhìn Nam An vương, ánh mắt hơi ướt át, hắn biết Nam An vương luôn trầm mặc ít lời, rất ít khi nào trước mặt nhiều người dặn dò liên miên như vậy, trong lòng một trận xúc động.

"Ngươi đi bố trí đi!" Triệu Trinh không nhìn Điền Tử Kính nữa, hắn còn có nhiều chuyện phải suy tính.

"Dạ." Điền Tử Kính gọi Nghiêm Lập Thành từ phía sau chạy tới, cùng cưỡi ngựa rời đi.

Triệu Trinh không gọi đám thân vệ đến, đều đứng ở xa xa, bên người hắn hiện không có ai, nhưng Triệu Trinh lại kêu một tiếng: "Triệu Tráng."

Triệu Tráng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn: "Tham kiến Vương gia!"

Đối với việc hắn đột nhiên xuất hiện, Triệu Trinh tuyệt không ngạc nhiên, thấp giọng hỏi: "Trong cung Chu phi đã sinh chưa?"

"Thuộc hạ vừa mới nhận được tin báo, giờ Thìn đã bắt đầu trở dạ, bây giờ còn chưa thấy tin tức!"

"Tiếp tục chờ, một khi có tin tức, liền bắt đầu phát động toàn bộ kế hoạch!"

"Dạ!" Triệu Tráng lui xuống, nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tháng tư, phủ Nam An vương, tràn đầy màu sắc rực rỡ, đẹp không sao tả xiết. Đi giữa vô số loại hoa xinh đẹp nở rộ như gấm, là hai vị mỹ nhân.

Đi trước là một vị dung nhan xinh đẹp ăn diện thanh lịch, trên người khoác chiếc áo mùa xuân màu trắng thêu ngân văn, váy lụa màu tím nhạt, khoác áo choàng màu tím sương, mái tóc dài đen bóng vấn thành búi tóc Đọa mã kế (*), chỉ dùng một cây trâm khảm nhiều loại hoa bằng ngọc bích cố định, trên da thịt trắng nõn như ngọc nổi bật đôi mắt to long lanh, lại dường như hàm chứa u sầu, bụng đã nổi lên cao cao.

Đi phía sau là một vị toàn thân áo đỏ thẫm nhũ ánh kim, váy xếp li màu trắng nhũ ánh kim, quần áo đẹp đẽ quý giá, khí chất thanh nhã như tiên, dung nhan thanh lệ tuyệt trần.

Hai cùng sánh bước, theo sát phía sau là một đám nha hoàn thị nữ.

Bụng to bảy tháng đã nhô cao, Chu Tử không ngờ có một ngày mình cùng Vương Tích Trân thân thiết như thế.

Trượng phu của Vương Tích Trân – Tham tướng Chu Lang cũng đi theo Nam An vương chinh chiến nơi Đông Cương, trước khi đi dặn dò Vương Tích Trân nên thường xuyên đến phủ Nam An vương thỉnh an Cao Thái phi và Chu trắc phi.

Sau khi thành thân, Vương Tích Trân làm vợ kế của Chu Lang, trên có mẹ chồng năm mươi tuổi, người già nhưng tâm không già, dưới gối có thêm một đôi con trai trưởng dòng chính do người vợ trước sinh cùng hai vị thứ nữ do thiếp thất Chu Lang sinh, dưới có ba vị di nương cùng bốn thông phòng của Chu Lang, ngày ngày tranh đấu trong nhà, có thua có thắng, lao tâm lao lực quá độ, ngược lại vậy mà xem việc đến phủ Nam An vương thỉnh an trở thành thời gian nghỉ ngơi hiếm có, cũng cùng Chu trắc phi nói chuyện nhiều hơn.

Nàng vẫn luôn rất để ý đến xuất thân tiện tỳ của Chu trắc phi, sau khi mình thành thân, mới phát giác Chu trắc phi thật sự là một vị cao nhân ẩn mình thật sâu a — lại có thể khiến cho đường đường là Nam An vương lại không cưới chính phi, không nạp thiếp, một mình nàng chuyên phòng chuyên sủng, hơn nữa còn sinh hạ cho Nam An vương tiểu Thế tử – là con nối dòng duy nhất, còn được Cao Thái phi yêu thương, đây quả thực là bản lĩnh cao cường a!

Nàng quyết tâm thỉnh giáo Chu trắc phi học hỏi kinh nghiệm, nhằm nâng cao sức chiến đấu của mình.

Vương Tích Trân xinh đẹp mỹ mạo, không chỉ hữu dụng riêng với nam nhân, cũng hữu dụng với nữ nhân — mấy ngày gần đây, Chu Tử đã giơ cờ trắng đầu hàng với nàng ta, mặc cho nàng xâm lược, hỏi gì đáp nấy.

Chu Tử là kiểu người "ruột để ngoài da" tiêu chuẩn, khi Vương Tích Trân dùng khuôn mặt xinh đẹp như hoa xuân, ánh mắt trong suốt như sao sáng không hề mang theo vẻ coi thường, mà khẽ mỉm cười ôn nhu với nàng, Chu Tử đã rơi vào tay giặc, Vương Tích Trân hỏi cái gì, chỉ cần có thể trả lời, nàng đều đáp lời.

Qua vài lần trao đổi, Vương Tích Trân rút ra kết luận: Chu Tử hoặc là đang giả ngu, giả trư ăn thịt hổ, trên thực tế lại là kẻ đại gian giá đại giảo hoạt; hoặc là ngốc thật sự, người ngốc có cái phúc của người ngốc, Nam An vương là "hảo hán vô hảo thê", trang anh hùng lại làm bạn với cô vợ ngốc. Cuối cùng, nàng quyết định lại đặt ra nghi vấn là: Chu Tử có phương pháp dạy chồng.

Chu Tử bước đến đài Bích Sam, được Ngân Linh dìu bước vào, dựa vào lan can ngồi xuống.

Hai tháng trước Ngân Linh đã trở về, mang về không ít quà tặng mẫu thân Chu Tử làm gởi tới, đều là chút thổ sản, dược liệu vùng núi cùng với vài bộ quần áo em bé mà bà tự tay may, khiến bà bầu Chu Tử dễ cảm động, cảm xúc ào ào.

Ngân Linh vẫn biểu lộ khuôn mặt than không cảm xúc, nhưng vẫn theo sát Chu trắc phi, sợ phu nhân Chu tham tướng nhất thời xúc động, đẩy ngã Chu trắc phi.

Vương Tích Trân cũng bước vào theo, nhìn thấy Chu Tử bộ dáng sầu lo, rất khó hiểu: "Trắc phi, rốt cuộc ngài đang buồn lo chuyện gì vậy?" Chu trắc phi mang thai, thân mềm thịt quý, được Vương gia và Thái phi nâng niu trong lòng bàn tay, xuất hành còn được một đám nha hoàn ma ma như châu như ngọc lượn quanh, nàng ta còn có cái gì bất mãn?

Chu Tử nhìn Vương Tích Trân, có chút ngạc nhiên, nàng không ngờ sau khi cùng Vương Tích Trân thân quen, mới phát hiện đối phương là người không tim không phổi như thế.

Trước kia Chu Tử chỉ cảm thấy Vương Tích Trân là người rất trầm tĩnh, rất tỉnh táo; hiện tại Chu Tử cảm thấy không chừng nàng ta không tim không phổi thật. Chu tham tướng cũng giống như Triệu Trinh, đều ở trên chiến trường đao tên không có mắt đấy! Mỗi ngày, trong lòng Chu Tử đều lo lắng không yên, vô cùng áp lực, vậy mà Vương Tích Trân lại có tinh thần tới hỏi nàng bí quyết thuần phu a.

Làm ơn đi, thuần phu gì chứ? Bị thuần phục thì có? Là Triệu Trinh dạy dỗ nàng mới đúng!

Chu Tử vô lực tựa lên lan can, nàng cảm thấy mình và Vương Tích Trân tuy là có gần gũi thật, nhưng không có tiếng nói chung.

Vọng nhìn cảnh hồ xanh mướt gợn sóng lăn tăn không thấy bờ, Chu Tử im lặng thở dài. Không biết Triệu Trinh thế nào rồi? Không có lại bị thương chứ? Thân thể có khỏe mạnh hay không…

Vương Tích Trân nhìn thần sắc của nàng tràn đầy vẻ lo lắng rõ ràng, lại hỏi: "Chẳng lẽ Trắc phi là đang lo lắng cho Chu phi nương nương trong cung?"

"Hở?" Chu Tử sửng sốt, lập tức nói, "Đúng vậy!"

Chu Tử đối với Chu Bích không phải không đặc biệt lo lắng, bởi vì trước khi đi Triệu Trinh đã từng cam đoan với nàng, Chu Bích sẽ không có việc gì. Nàng chính là tin tưởng Triệu Trinh đến mức khó hiểu, Triệu Trinh đã nói không có việc gì, điều đó khẳng định chàng đã làm rất nhiều chuyện, Chu Bích nhất định sẽ không sao! Tâm tư của Chu Tử chuyển sang Chu Bích.

Tháng tư, thành Kim Kinh, lại là thời điểm hoa nở rực rỡ nhất trong năm.

Hậu cung, nơi sâu trong Thanh Vân điện, phần đông cung nữ thái giám đã sẵn sàng trận địa đón quân địch, bốn vị bà mụ đang canh giữ ở trong phòng sinh tạm thời trong Thiên điện. Chu Bích đã vỡ nước ối, bụng không quá đau, chỉ cảm thấy là lạ, giống như bị trì xuống, lại cũng không phải.

Trừ Ngọc Hương cùng bốn vị bà mụ do Nam An vương an bài, trong phòng chỉ có Lục Hà và nàng. Chu Bích không dám mong ước xa vời là Hoàng thượng lại đây, cũng không thèm hy vọng Hoàng thượng lại đây.

Đứa bé sắp ra đời này là của một mình nàng.

Chu Bích nằm ở trên giường, lúc này đang tự động viên mình. Nàng biết rõ sinh con là đi dạo qua Quỷ Môn quan một vòng, sơ ý một chút, sẽ là một xác hai mạng, cho nên, vì đứa nhỏ, nàng càng phải kiên cường lên.

Kể từ sau khi bị bà nội bán đi, đã trải qua nhiều chuyện đáng ghê tởm như vậy, không phải là nàng vẫn sống sót sao? Không phải là nàng vẫn sống rất tốt sao? Vì đứa bé của mình, vì tỷ tỷ thân yêu của mình, Chu Bích quyết tâm, lúc này đây phải cố gắng giữ lấy sinh mệnh!

Nàng biết hai vị nương nương không phân cao thấp trong cung – Hứa Nghi phi và Tống Thục phi kia không muốn mình sinh ra đứa bé này, nhưng có tỷ tỷ, tỷ phu che chở, nàng nhất định sẽ thuận lợi sinh con!

Bên ngoài truyền đến âm thanh khàn khàn của thái giám: "Nghi phi nương nương đến, Thục phi nương nương đến…"

Quay lại Mục lục

101. Quyển 4 – Chương 101

Chương 101: Phát sinh chính biến, tân hoàng lên ngôi

Hứa Nghi phi và Tống Thục phi trên mặt trương ra nụ cười đầy ẩn ý, mang theo một đám cung nữ thái giám, ung dung quý phái đi tới.

Lục Hà muốn ở lại trông chừng Chu Bích, Ngọc Hương liền đi ra ngoài nghênh đón.

Ngọc Hương mang theo hai đại cung nữ cùng tiến lên. Các nàng đều là người từ trong Nam An vương phủ đi ra.

Đối với mấy ả cung phi tâm cơ thâm trầm, giết người vô hình này, các nàng không sử dụng biện pháp tích cực đánh đuổi, mà là tận lực che chở Chu phi, không để nàng ra khỏi Thanh Vân điện, không để nàng tiếp xúc với phi tử khác, đồng thời sử dụng toàn bộ người đều là người của mình, không cho người khác lợi dụng một chút cơ hội nào.

Ngọc Hương mỉm cười hành lễ, rồi đứng yên trước cửa Thiên điện một bước không dời. Nàng biết, chỉ cần Hoàng đế muốn đứa bé này, thì mình có thể dùng bộ dáng như vậy che chở Chu phi nương nương. Đại nhân Bạch Tử Xuân từng dặn dò, chỉ đến lúc vạn bất đắc dĩ, mới có thể xé tan mặt nạ.

Cuối cùng, nhìn Thanh Vân điện được bảo vệ như tường đồng vách sắt, Hứa Nghi phi và Tống Thục phi tuy trên mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại nghiến răng trèo trẹo, cuối cùng đành phải phẫn nộ rời đi. Kỳ thật, không phải các nàng chưa thử động đến Chu phi, chính là mỗi lần đều thất bại, ngay cả việc sắp xếp bà mụ đều cũng không chen tay vào được — phủ Nam An vương trực tiếp tặng bà mụ vào.

Xem ra, chỉ có thể chờ đứa nhỏ này sinh ra lại tiến hành an bài mà thôi!

Đến chạng vạng, Chu Bích bắt đầu lâm bồn, đau đến chết đi sống lại, lại không muốn khóc thành tiếng, miệng cắn một khối khăn gấm, đau đến mồ hôi lạnh ứa ra. Lục Hà nhìn nàng thống khổ, hận không thể thay nàng chịu tội, cầm chặt bàn tay ướt đẫm mồ hôi của nàng, vừa thấp giọng khuyên lơn, vừa cầm khăn lau mồ hôi lạnh trên trán Chu Bích.

Ngày mười bốn tháng tư, giờ Tuất một khắc, Chu Bích sinh hạ Trưởng hoàng tử, mẹ tròn con vuông. Cùng lúc đó, trong hậu hoa viên Thanh Vân điện, một con bồ câu đưa tin được thả ra.

Thời điểm nhận được tin Trưởng hoàng tử ra đời, Hưng Thịnh đế đang ở Ngoạn Nguyệt các tìm hoan mua vui. Hắn nhàn nhã tựa lên gối, mặc cho Cao Liễn nhỏ nhắn ngồi trên người mình phập phồng lên xuống.

Tiền Liễu Đức đứng ngoài cửa sổ bẩm báo, Hưng Thịnh đế nghe xong cũng không biết mình nên vui hay nên buồn, cuối cùng thuận miệng nói: "Chờ trẫm tiết ra đã rồi nói sau!"

Nhưng mà, vô luận Cao Liễn động tác thế nào, nơi đó của hắn cũng bị mài có hơi đau rồi, nhưng lại thủy chung không tiết ra được.

Triệu Chính có hơi hoảng hốt, liền đẩy Cao Liễn ngã té xuống đất, miệng mắng: "Đồ đê tiện vô dụng, ngay cả chút năng lực ấy cũng không có, uổng cho ngươi lại xuất thân từ danh môn Cao gia..." Hắn mắng vài câu, tuy rằng cảm thấy mắng rất đắc ý, nhưng phía dưới vẫn không phát tiết ra được, khó chịu hết mức, liền hô một tiếng: "Tiền Liễu Đức!"

Tiền Liễu Đức vốn chờ ở bên ngoài, nghe được gọi vội đẩy cửa tiến vào.

Hưng Thịnh đế liếc hắn một cái, nói: "Giúp ta phóng ra!"

Tiền Liễu Đức bước qua trước mặt Cao Liễn, đi đến trên giường, cúi xuống hạ thân của Hưng Thịnh đế, bắt đầu luật động.

Cao Liễn trần truồng ngã dưới đất, dưới mông vô cùng đau nhức, nàng nghe Hưng Thịnh mắng chửi phát ra lời tục tĩu, ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không chút biểu cảm, cuối cùng, nàng bắt được màn gấm đang rũ xuống quấn người mình lại, co lại vào một góc.

Kể từ sau khi tiến cung, trong lòng của nàng chỉ có hận. Vừa bắt đầu thì hận Nam An vương Triệu Trinh, sau lại bắt đầu hận chính mình, sau đó nữa, bắt đầu hận gã Hoàng đế này biến người ta thành súc sinh.

Nàng đã thất sủng rồi. Kể từ khi hành vi xấu xa ở trong cung của nàng bị người nhà biết được, Cao gia đã bỏ mặc nàng. Hiện tại, nàng đã hai bàn tay trắng.

Tay Cao Liễn đang giữ chặt tấm màn buông xuống, im lặng níu lấy.

Lúc này, trên giường Hưng Thịnh đế đang được Tiền Liễu Đức hầu hạ, đã đến lúc quan trọng, đang hổn hển thở lớn.

Loại thanh âm này truyền vào trong tai Cao Liễn, lại cảm thấy dơ bẩn dị thường, nàng cảm thấy mình đã lọt vào vũng lầy dơ bẩn khôn cùng, không thể thoát thân, chỉ có thể trầm luân.

Ngày hôm sau, trưởng hoàng tử mới được gặp phụ hoàng Hưng Thịnh đế của bé, được ban tên là Triệu Đồng, ghi vào Ngọc điệp (gia phả Hoàng gia).

Hưng Thịnh đế nhìn trưởng hoàng tử được quấn lại cực kỳ chặt chẽ, nằm trong ngực mình, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đỏ vừa nhăn nheo, trong lòng một chút tình yêu thương cũng không có: Đứa bé này cũng quá xấu đi, rõ ràng cha mẹ ruột đều là tuấn nam mỹ nữ mà!

Thấy Hưng Thịnh đế cau mày, Lục Hà bên cạnh vội cười nói: "Đứa bé sơ sinh đều như vậy, càng đỏ càng nhăn, về sau sẽ càng dễ nhìn!" Nàng vì muốn kích thích chút tấm lòng người cha của Hưng Thịnh đế, vạch tấm tã lót của trưởng hoàng tử ra, để Hưng Thịnh đế thưởng thức tiểu đệ đệ giống con tằm nhỏ của trưởng hoàng tử.

Hưng Thịnh đế liếc mắt một cái, phát hiện thân thể Triệu Đồng càng khó coi, vừa gầy lại nhỏ, toàn thân đều hồng hồng nhiều nếp nhăn, trông giống như con chuột nhỏ da hồng, trong lòng vẫn thấy trưởng hoàng tử sau này sẽ rất xấu, về sau nhất định phải sinh đứa khác xinh đẹp một chút.

Còn Lục Hà đầy cõi lòng vui mừng và chờ mong, thật lòng cảm thấy Triệu Đồng một ngày kia nhất định có thể lớn lên trở thành một mỹ nam tử.

Đáng tiếc Hưng Thịnh đế chỉ nhìn trước mắt, không thấy tương lai, không kiên nhẫn ném trả trưởng hoàng tử cho Lục Hà, mang theo Tiền Liễu Đức rời đi, về phần Chu phi nương nương đã sinh hạ trưởng hoàng tử cho hắn, sớm bị vứt ra sau đầu. Trên thực tế, Chu Bích lớn bụng, đã hơn mấy tháng không thể hầu hạ hắn, đối với nữ nhân không thể hầu hạ hắn, tình yêu của Hưng Thịnh đế đối với họ liền rất nhanh biến mất.

Nguyên nhân vì như thế, Hưng Thịnh đế cảm thấy nữ nhân hắn sủng ái nhất kỳ thật là Cao Liễn, không riêng vì Cao Liễn có thể tùy ý bị vũ nhục mà không phản kháng, mà trọng yếu hơn là, Cao Liễn còn chưa có quý thủy, có thể tùy ý chơi đùa, không phải lo lắng nàng ta sẽ mang thai.

Mang theo Tiền Liễu Đức đến thư phòng, Hưng Thịnh đế đặt mông ngồi lên ghế cao lót đệm êm, hỏi Tiền Liễu Đức: "Phía Đông Cương có tin tức gì không?"

Tiền Liễu Đức tươi cười trầm tĩnh: "Hồi bẩm bệ hạ, đã thành công tiếp cận, mấy ngày nữa tin tức tốt sẽ đến ạ!"

Hưng Thịnh đế nở nụ cười.

Hắn nay đã có đời sau, tuy rằng là con chuột đỏ hồng nhăn nheo khó coi, nhưng vẫn là con của hắn; nếu có thể nhận được tin tức tốt từ Đông Cương truyền đến, mới thật sự là song hỷ lâm môn, đáng để phung phí ăn mừng một phen.

Buổi trưa một ngày nào đó, bên ngoài thành nhỏ Đạo Dương ở Đông Cương, Triệu Trinh một thân áo bào tím, cưỡi ngựa như bay trên thảo nguyên, Triệu Phú cùng Trúc Hoành cưỡi ngựa theo sát phía sau, ba người trên tay đều cầm đại cung, là tư thế đang đi săn thú.

Ngựa của Triệu Trinh là tuấn mã thuần nhất, chạy nhanh nhất, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Triệu Phú và Trúc Hoành càng ngày càng xa. Triệu Phú đang muốn thúc ngựa điên cuồng đuổi theo, lại Trúc Hoành ở phía sau kêu một tiếng "Triệu huynh…" Hắn vừa quay đầu lại, đã bị Trúc Hoành đánh một quyền ngất xỉu, lập tức té từ trên ngựa xuống, ngã trên mặt đất.

Trúc Hoành giục ngựa chạy như điên, rất nhanh đã thấy được Triệu Trinh ở phía trước, hắn lấy một mũi tên tẩm độc ra, nhắm ngay giữa lưng Triệu Trinh, nhắm vài cái, rồi bắn tên.

Triệu Trinh theo âm thanh đó mà rơi xuống, bị ngựa hất xuống đất.

Trúc Hoành rất tự tin với kỹ thuật bắn tên của mình, tuy rằng cảm thấy không cần thiết, nhưng để đảm bảo, vẫn phóng ngựa chạy đến, nhìn thử một chút, phát hiện Triệu Trinh nằm nghiêng mặt trên đất, sắc mặt tím xanh, đúng là phản ứng đặc trưng của loại độc bôi trên mũi tên kia.

Hắn đang muốn xuống ngựa đi lại nhìn kỹ, từ xa bỗng nhiên truyền đến tiếng người ồn ào: "Vương gia…"

Trúc Hoành từ xa nhìn thấy quân sư Điền Tử Kính của đội quân Đông Cương dẫn theo một đám người phi ngựa chạy đến, hắn vội cuống quít giục ngựa tiến vào sơn cốc phía trước, nhanh chóng đào tẩu.

Hoàng cung Kim Kinh hôm nay, có cùng khuyết điểm với nhiều năm trước — phi tử quá nhiều, cung điện không đủ chỗ.

Trong Ngoạn Nguyệt các nhỏ bé, ba phi tử phải ở cùng nhau: Cao tiệp dư Cao Liễn, hai tỷ muội Đại trác mỹ nhân và Tiểu Trác mỹ nhân.

Ngày hôm đó, hai tỷ muội Đại – Tiểu Trác đang ngắm hoa trong tiểu hoa viên của Ngoạn Nguyệt các.

Tiểu hoa viên không lớn, trồng đủ loại hoa hồng, đều là các loài hoa quý ở Kim Kinh, đầy các loại hoa hồng: đỏ thẫm, phấn hồng, vàng nhạt, tím đậm đua nhau khoe sắc, vừa đẹp lại vừa thơm.

Hai tỷ muội Đại – Tiểu Trác nói là ngắm hoa, kỳ thật là đang phá hoa, ngắt một nắm hoa cầm trong tay chơi, chơi đã lại bóp vụn rồi ném xuống. Hai nàng không có một chút thương hương tiếc ngọc, có thể nói là một đôi phá hoa tài năng, đang chơi vui vẻ, bỗng nhiên thấy cách đó không xa, trên con đường mòn, Hưng Thịnh đế mặc hoàng bào chói lọi đang đi tới.

Hưng Thịnh đế mới nhận được tin vui từ Tiền Liễu Đức: Nam An Vương gia, đệ đệ 'công cao lấn chủ' của mình, rốt cục thì Ông trời cũng có mắt — hắn đã gặp bất trắc rồi!

Hưng Thịnh đế cực kỳ hưng phấn, rất muốn không để ý hình tượng mà nhảy cẫng lên, nhưng mà, nhìn khắp cả hoàng cung, nơi nơi đều là phi tử đoan trang túc mục, chỉ có một nơi mà hắn có thể không kiêng nể gì mà nhảy cẫng vui mừng tự bêu xấu mình. Cho nên, hắn mang theo Tiền Liễu Đức, chạy thẳng đến Ngoạn Nguyệt các.

Đi đến bên ngoài tiểu hoa viên của Ngoạn Nguyệt các, hắn dặn dò Tiền Liễu Đức: "Mời Cao tiệp dư đến đây, sau đó ngươi đứng canh chừng cửa Tiểu Hoa viên, ai cũng không cho vào!"

Lần này, hắn cần triệt triệt để để ở ngoài trời, giữa ban ngày mà cuồng hoan một trận.

Lúc Cao Liễn đến, phát hiện quần áo của Đại Trác mỹ nhân nằm tán loạn trên cỏ, bên cạnh, Hưng Thịnh đế đang nhấn Tiểu Trác mỹ nhân vén cao váy vào trong bụi hoa hồng mà làm!

Trên cành lá hoa hồng có gái, Tiểu Trác mỹ nhân bị Hưng Thịnh đế va chạm, vài chỗ trên gương mặt, bộ ngực, cánh tay bị gai đâm nhiều lần, cũng cố gắng nhẫn nại — nàng và tỷ tỷ đã nhận được mệnh lệnh, chỉ chờ thời cơ thích hợp mà thôi!

Hưng Thịnh đế hiếm khi chịu ra sức như vậy, đang hứng thú, bỗng nhiên thấy Cao Liễn đang ẩn nấp sau cây cột của đình ngắm hoa, vội dùng sức đẩy Tiểu Trác mỹ nhân, đẩy mạnh vào trong bụi hoa hồng trước mặt, không để ý đến tiếng hét thảm của Tiểu Trác mỹ nhân, hắn nâng đôi chân trần trụi – chỉ mặc long bào liền chạy tới chỗ Cao Liễn.

Không hiểu tại sao, Cao Liễn luôn rất có khả năng kích thích khuynh hướng tình dục bạo ngược của hắn.

Cao Liễn vừa thấy Hưng Thịnh đế chạy tới, theo bản năng co chân chạy trốn, chưa chạy được vài bước, đã bị Hưng Thịnh đế bắt được váy, "Xoẹt" một tiếng, Cao Liễn té lăn trên đất.

Hưng Thịnh đế kéo Cao Liễn lại, xoèn xoẹt xé nát quần áo trên người Cao Liễn, đang muốn tiến hành bạo ngược, bên kia Đại trác mỹ nhân nửa thân trần, nhích lại gần, chứng làm biếng của Hưng Thịnh đế lại tới, lập tức ngồi xuống thảm cỏ, ý bảo Đại trác mỹ nhân đến cưỡi lên người mình.

Đại trác mỹ nhân dùng sức phập phồng lên xuống, Hưng Thịnh đế nhắm mắt lại, đang hưởng thụ, bỗng nhiên cảm thấy cổ căng cứng, hắn mở mắt, phát hiện Cao Liễn đang từ phía sau dùng đai lưng siết cổ mình.

Hưng Thịnh đế giằng co, Cao Liễn nhỏ người sức yếu, lập tức bị hắn đẩy ngã. Đúng lúc này, tỷ muội Đại – Tiểu Trác phi thân lên, mỗi người nắm một đầu đai lưng, bắt đầu kéo mạnh — hai tỷ muội này, vậy mà có võ công!

Hưng Thịnh đế vô lực… rũ đầu xuống.

Tiền Liễu Đức đứng ngoài cửa tiểu hoa viên, tựa hồ nghe thấy tiếng động lạ, đang muốn đẩy cửa đi vào, lại phát hiện có người nhanh chóng đến gần mình, hắn còn chưa kịp quay đầu, cổ đã bị vặn gãy.

Bắt đầu từ buổi trưa ngày hôm đó, Kim Kinh và hoàng cung cùng triển khai cuộc thanh tẩy lớn.

Ban đêm giờ Tý, chuông báo tang của thành Kim Kinh lại gõ vang một lần nữa — Hưng Thịnh đế băng hà.

Hàn Thái Hậu không chịu được nỗi đau mất con, tự sát bỏ mình.

Ba ngày sau, ra đời chưa đến hai mươi ngày — Trưởng hoàng tử Triệu Đồng kế vị, nằm trong lồng ngực của mẫu thân là Chu thái hậu — đăng cơ xưng đế, niên hiệu Minh Đức, xưng là Minh Đức đế.

Cao thừa tướng phụ chính, Nam An vương giám quốc.

Đang nghỉ ngơi hồi phục sau trận chiến ở Đông Cương, Nam An vương nghe thấy tin dữ, khóc lóc nước mắt giàn giụa, thương tâm muốn chết, miễn cưỡng chống đỡ thân thể bệnh tật, vội về kinh thành chịu tang.

Quay lại Mục lục

102. Quyển 4 – Chương 102

Chương 102: Vào kinh thành, bận rộn trăm bề

Suốt dọc đường từ Đông Cương đến Kim Kinh, đội ngũ kỵ binh quân trang giáp trụ chỉnh tề, nối đuôi nhau thành một hàng dài uốn lượn không dứt. Giữa đội ngũ, là một chiếc xe ngựa lớn.

Nam An vương Triệu Trinh nghe được tin huynh trưởng chết, "Khóc lóc nức nở" "Thương tâm muốn chết" "cố gắng chống đỡ thân thể bệnh tật" trong truyền thuyết lúc này đang ngồi trong xe ngựa, nghiêng người lên mảnh giấy trên cái bàn nhỏ, yên lặng suy nghĩ viết thư ẫu thân và Chu Tử.

Hắn đã ngồi đó yên lặng suy nghĩ một canh giờ rồi, cảm thấy trong lòng luôn có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng một câu cũng không viết không ra được, cảm giác này đại khái là tương tự với nỗi lòng "cận hương tình khiếp" (*)!

(* cận hương tình khiếp: chỉ việc nhiều năm xa quê hương, bặt vô âm tín. Khi trở về, càng gần nhà, tâm tình càng mất bình tĩnh, chỉ e quê nhà có chuyện không hay. Để hình dung tâm tình phức tạp của người tha hương khi trở về quê nhà.)

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Triệu Trinh cảm thấy việc viết thư thực sự là phiền muốn chết, không bằng kêu Triệu Tráng trở về nhắn lại lời của hắn là được rồi.

Được cho gọi, Triệu Tráng nhanh chóng cưỡi ngựa chạy tới.

Hắn vừa điều khiển tốc độ ngựa chạy, vừa nghe Vương gia dặn dò qua cửa sổ xe ngựa — Nam An vương đang cố gắng giả vờ yếu ớt bệnh tật ở bên trong, không thể lộ liễu như sinh long hoạt hổ mà cưỡi ngựa chạy loạn được.

Trong cửa sổ, Triệu Trinh nghĩ một chút rồi dặn dò: "Đợi khi đến Vân Dương ngươi lại đến gặp ta lần nữa, sau đó trở về Nhuận Dương thay ta báo tin bình an cho Thái phi và Chu trắc phi, nói là ta vẫn mạnh khỏe. Nói cho Chu trắc phi, tên của Nhị công tử chờ ta trở về hãy chọn, nàng ấy đừng tự chủ trương!"

Triệu Tráng lại đợi một lát, thấy Vương gia đang xuất thần, nghĩ là Vương gia đã giao việc xong rồi, đang muốn hành lễ rời đi, Triệu Trinh lại bổ sung: "Nhũ danh của Nhị công tử cũng chờ ta về hãy chọn!"

"Dạ!" Triệu Tráng phóng ngựa rời đi. Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, xuất hiện ở kinh thành không được thích hợp cho lắm, đợi đến Vân Dương liền hoàn toàn có thể xong việc mà lui về Nhuận Dương rồi.

Sau khi Triệu Tráng rời khỏi, Triệu Trinh nằm xuống. Xe quả thật rất lớn, bên trong ngay cả giường cũng chuẩn bị chu toàn, còn lót thêm nệm, rất mềm mại, nằm trên đó lắc lư theo nhịp xe thực thoải mái.

Tâm tình rảnh rỗi, Triệu Trinh bắt đầu tưởng nhớ Chu Tử.

Khoảng tháng bảy, đứa bé trong bụng Chu Tử sẽ ra đời, nên đặt tên là gì đây? Bọn trẻ đồng lứa của hoàng tộc Triệu thị đều lấy tên từ bộ chữ Mộc, đặt tên gì là tốt nhỉ?

Triệu Trinh nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ từ tên của đứa con sắp sinh ra tới bụng của Chu Tử, từ bụng Chu Tử nghĩ tới bản thân Chu Tử; nghĩ đến Chu Tử, xương cốt toàn thân hắn bắt đầu có chút ngứa ngáy, cả người khó chịu: từ hai mươi lăm tháng giêng cho tới bây giờ, mình đã nhịn tròn ba tháng lẻ mười ngày, trở về phải tính toán món nợ này với Chu Tử thật kỹ mới được!

Kỳ thật chỉ cần Triệu Trinh không nghĩ tới Chu Tử, thì sẽ không có một chút cảm xúc nào, vừa nghĩ tới Chu Tử, hắn sẽ lập tức xuất hiện loại bệnh trạng này, Triệu Trinh sớm đã quen, cũng biết cách giải quyết vấn đề này: dời lực chú ý đi là được!

Triệu Trinh vội dời suy nghĩ sang chuyện khác. Nghĩ đến cái gì đây, nghĩ đến chén canh sủi cảo mà Chu Tử làm cho hắn đi!

Ngày hai mươi lăm tháng giêng hôm đó, trước khi đi, Chu Tử ở trong tiểu phòng bếp của Diên Hi tự tay gói sủi cảo, làm một chén canh sủi cảo cho hắn. Triệu Trinh rất ít chú ý đến ăn uống, luôn là cho cái gì thì

ăn đó, không đói bụng là được, cũng không ghi nhớ ở trong lòng, nhưng chén canh sủi cảo đó lại khiến hắn nhớ đến bây giờ.

Một mặt là Chu Tử tự tay làm nhân, tự tay cán bột, tự tay gói sủi cảo, hơn nữa nàng cũng tự tay nấu nước canh, tất nhiên là ăn ngon cực kỳ. Mặt khác, có lẽ là lúc Triệu Trinh ăn sủi cảo, Chu Tử ngồi một bên tự biên tự diễn khoác lác: "Bằng tay nghề của thiếp a, thật sự có thể mở một tiệm bán sủi cảo ở phường Diên Khánh đó nha, chàng phải đối xử tốt với thiếp một chút, miễn cho thiếp bỏ nhà đi..." Lời kế tiếp của Chu Tử bị cái liếc mắt lạnh như băng của Triệu Trinh chặn đứng, lời chưa nói xong đành phải cố gắng nuốt trở vào trong.

Triệu Trinh nằm ở trong xe, nghĩ đến bộ dáng kinh ngạc của Chu Tử lúc ấy, trong lòng liền cảm thấy khoái trá cực kỳ, hắn thầm nghĩ: đối với Chu Tử, không thể một mực cưng chiều được, miễn cho nàng ba ngày không đánh liền nhảy lên lầu lật ngói, khiến uy làm chồng của mình bị giảm sút! Biện pháp tốt nhất chính là, giống như bây giờ: treo trước mặt nàng một củ cà rốt, dẫn dụ nàng, để cho nàng ngoan ngoãn nghe lời mình!

Nghĩ đến lời hứa cam đoan của mình với Chu Tử: "Sinh đủ hai con trai, đời này ta sẽ không nạp nữ nhân khác; sinh đủ ba đứa con trai, ta liền nâng làm lên làm Vương phi", Triệu Trinh liền nở nụ cười, chỉ hai củ cà rốt đơn giản như vậy, Chu Tử liền trở nên nghe lời nhu thuận đáng yêu hẳn lên. Chỉ là nàng không biết rằng, cho dù không sinh con trai, thì mình có thể làm gì nàng chứ? Còn không phải vẫn như cũ, muốn gì được đó sao!

Triệu Trinh đang cùng Chu Tử trường kỳ đấu tranh, bởi vì hưởng thụ được cảm giác lạc thú khi bắt nạt Chu Tử hoàn toàn khác hẳn với cảm giác khi đấu tranh chính trị hoặc chiến tranh, cái này cũng rất có cảm giác thành tựu a!

Nghĩ nghĩ một hồi, Triệu Trinh liền đói bụng, hắn gọi Hàn Tử Xuyên tới, hỏi: "Hiện tại cách Vân Dương còn xa không?"

"Bẩm Vương gia, chỉ còn mười dặm!"

Vân Dương là một châu phủ nằm ở phía tây Đông Cương, qua Vân Dương, khoảng cách đến Kim Kinh không còn quá xa.

Triệu Trinh không nói gì thêm. Vì chỉ một mình hắn đói bụng, muốn ăn một chút gì, lại khiến cho cả đoàn quân đang đi phải dừng lại, như vậy rất phiền toái.

Hắn quyết định chịu đói, ngủ một giấc rồi tính sau!

Trong khoảng thời gian này,Triệu Trinh thật sự là lao lực quá mức, vừa đánh giặc xong lại bắt đầu cùng Hoàng đế so đấu tâm cơ với mưu lược ngoan độc, thật vất vả mới lật đổ được Hoàng đế, lại còn phải ngồi ở trong xe ngựa diễn trò sắm vai "Khóc lóc nức nở" "Thương tâm muốn chết" nữa chứ, thật là mệt chết người.

Đến Vân Dương, đoàn quân của Nam An vương hạ trại ở tại chỗ, nghỉ ngơi hồi phục một đêm, dự định giờ Dần ngày mai sẽ xuất phát.

Hứa đại phu và Hầu đại phu vừa muốn nghỉ ngơi, huynh đệ Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập đến đây gọi bọn hắn, nói là Vương gia ời. Hứa đại phu và Hầu đại phu chỉnh trang lại y phục, rồi nhận lệnh cùng đi đến lều lớn của Vương gia.

Sau khi đi vào, bọn họ phát hiện Vương gia đang ngồi ngay ngắn trên giường gấm, tay bưng một chén trà tinh xảo bằng ngọc, nhấm nháp trà.

Lúc trước, Triệu Phú bị gian tế Trúc Hoành đả thương, lúc này đang giơ một con chuột nhỏ toàn thân hiện ra một màu lam thực quỷ dị, triển lãm cho Vương gia xem: "Vương gia, lần trước nô tài chuẩn bị thuốc màu bôi mặt cho ngài, kỳ thật đã chọn sai rồi ạ!"

Hầu đại phu và Hứa đại phu cảm thấy rất hứng thú, chào Vương gia một cái lễ, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh.

Triệu Trinh buông cái chén trong tay xuống, không chút để ý hỏi: "Sai thế nào?"

Triệu Phú nghiêm túc nói: "Lúc ấy khẩn cấp, cho nên để ngài bôi màu lam đá quý; bây giờ nô tài thí nghiệm lại một chút, phát hiện khi cho con chuột bạch nhỏ này trúng độc, toàn thân liền hiện ra màu lam đậm..." Triệu Phú tràn đầy tinh thần khoa học, là người nghiêm cẩn, rất nghiêm túc nói cả nửa ngày.

Hứa đại phu và Hầu đại phu nghe đến phiền muốn chết, bọn họ liếc mắt nhìn dò xét Vương gia một cái, phát hiện hình như mắt phượng của Vương gia khẽ đóng, nhưng vì có hàng mi dài rậm che đỡ, bọn họ cũng không đoán được rốt cục là Vương gia đang nghe Triệu Phú phân tích cặn kẽ màu lam đá quý và màu lam đậm khác nhau chỗ nào, hay là đang xuất thần.

Rốt cục, Triệu Phú cũng nói xong, Triệu Trinh chỉ đáp lại hắn một câu: "Ngươi, cút ra ngoài!" Hắn sắp bị Triệu Phú dong dong dài dài làm phiền muốn chết rồi. Quan tâm làm quái gì màu lam đá quý hay lam đậm chứ, ngay tại tình hình lúc đó, Điền Tử Kính đã dẫn người đuổi tới, Trúc Hoành ngồi trên lưng ngựa có thời gian cẩn thận phân biệt trên gương mặt té sấp xuống đất của mình rốt cục là có màu lam đá quý hay màu lam đậm mới là lạ!

Triệu Phú tràn đầy tinh thần khoa học, hậm hực "Cút" ra ngoài, lúc này Triệu Trinh mới ngồi thẳng người, trên mặt khôi phục vẻ nghiêm túc: "Hứa đại phu, Hầu đại phu, bổn vương có một chuyện muốn nhờ hai vị!"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu cũng vội vàng ngồi thẳng người, tập trung tinh thần, yên lặng đợi Vương gia phân phó. Nam An Vương gia bình thường không có việc gì, sẽ giống như đám thân tín của hắn, trêu đùa gọi hai vị này là "Hứa đại thần y" và "Hầu đại thần y", một khi gọi "Hứa đại phu" và "Hầu đại phu", cho thấy Vương gia có chuyện quan trọng muốn giao cho họ.

"Triệu Tráng lập tức sẽ đến đây, sáng sớm ngày mai, hai vị sẽ theo hắn trở về Nhuận Dương!"

Hai vị Hứa – Hầu vội nói: "Dạ, Vương gia."

"Sợ là tháng bảy tới Chu trắc phi sẽ sinh, nếu ta không thể về kịp, đành nhờ đến hai vị!"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu khom người hành lễ, rồi đứng thẳng dậy, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Vương gia.

"Nếu, ta là nói nếu, Chu trắc phi khó sinh, nhất định phải giữ mạng của nàng trước!" Triệu Trinh chậm rãi nói, hơi suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm một câu, "Cho dù Thái phi nương nương có yêu cầu gì khác!"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu rùng mình, đồng thanh nói: "Tiểu nhân tuân lệnh!" Bọn họ đều hiểu được, đây là Vương gia giao phó Chu trắc phi mà hắn yêu mến nhất cho hai người họ, nhất định phải chăm sóc Chu trắc phi thật tốt, không thể làm hư chuyện, nếu không, sợ là tánh mạng khó bảo toàn.

Lúc này ở Nhuận Dương, màn đêm đã buông xuống.

Chu Tử mang theo tiểu Thế tử trở về Diên Hi cư.

Vương gia không có ở trong phủ, Ngân Linh và tứ Thanh cũng theo vào nội viện Diên Hi cư, để thuận tiện hầu hạ Chu trắc phi và tiểu Thế tử.

Tiểu Thế tử hơn một tuổi đã dứt sữa, sau khi Chu trắc phi ban thưởng thật hậu hĩnh cho nhũ mẫu, liền sai người đưa nhũ mẫu về nhà — Chu trắc phi đối đãi với người ngoài thật sự khoan dung nhân từ, cho nhũ mẫu số bạc đủ để mua trên dưới một trăm mẫu đất!

Ngân Linh trong lòng biết rõ, với mấy năm tình cảm, Chu trắc phi đối đãi với mình càng khác biệt với những người khác, có Chu trắc phi làm chủ, cho tới bây giờ nàng không cần phải lo lắng cho tương lai.

Bốn người Thanh Ba, từ thái độ của Chu trắc phi đối đãi với Ngân Linh và nhũ mẫu, nên đối với tương lai mình, trong lòng cũng rất trông mong, vì vậy càng thêm dụng tâm hầu hạ Chu trắc phi và tiểu Thế tử.

Ngân Linh mang theo Thanh Châu và Thanh Ba vào phòng tắm, hầu hạ Chu trắc phi và tiểu Thế tử tắm rửa.

Hiện giờ cái bụng Chu Tử đã tám tháng, tắm rửa hay làm gì không thể không có người hỗ trợ; tiểu Thế tử tuy rằng còn chưa thể tự mình bước đi, nhưng đặc biệt hiếu động, khi tắm cũng phải có vài người chăm sóc.

Thanh Thủy và Thanh Tuyền nhàn rỗi, đang ở chính đường bày một bàn điểm tâm tinh xảo, chờ Chu trắc phi và tiểu Thế tử tắm rửa xong đi ra dùng bữa khuya.

Tắm xong bước ra từ phòng tắm, Chu Tử dưới sự trợ giúp của Ngân Linh ngồi trước bàn trang điểm, chải vấn tóc. Cánh tay của nàng có chút sưng phù, muốn nâng lên cũng có chút khó khăn, ngay cả chuyện đơn giản như chải đầu, cùng không làm được, chỉ phải đành để Ngân Linh giúp một tay.

Thanh Châu, Thanh Ba đặt tiểu Thế tử lên nhuyễn tháp trước cửa sổ phòng ngủ, cùng tiểu Thế tử chơi đùa.

Mái tóc dài đen nhánh của tiểu Thế tử xõa xuống, đôi mắt phượng trên gương mặt trái xoan trắng nõn như ngọc khẽ chau lại, chóp mũi ngạo nghễ vểnh lên, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn, trên người mặc áo choàng tắm được Chu trắc phi tự tay may từ cùng loại lụa trắng như của Vương gia, thoạt nhìn tinh xảo, cực kỳ xinh đẹp, trên người cũng thơm tho mềm mại, khiến người ta nhịn không được muốn hôn một cái.

Ngân Linh cầm lược loay hoay nửa ngày, vẫn không vấn được cho Chu trắc phi một búi tóc cho ra hồn, đành phải kêu Thanh Châu, Thanh Ba: "Các ngươi lại đây giúp một tay đi!"

Thanh Châu, Thanh Ba dạ một tiếng, thấy tiểu Thế tử đang nằm trên nhuyễn tháp chơi một thanh ngọc Như Ý, nghĩ đây là phòng ngủ bên trong nội viện, đi một chút hẳn sẽ không sao, liền đi qua giúp Ngân Linh!

Có Thanh Châu khéo tay, búi tóc của Chu Tử nhanh chóng đã thành hình, nàng vừa đứng dậy, vừa nói: "Đem tiểu Thế tử ôm lại đây đi, ta mang theo hắn đi dạo trong sân một chút!"

Đám người Thanh Châu ngó một cái, nhất thời giật mình thất sắc: mới một lúc, tiểu Thế tử đâu mất rồi!

Quay lại Mục lục

103. Quyển 4 – Chương 103

Chương 103: Học cách nghiêm trị hạ nhân, Chu Tử đắc ý

Tim Chu Tử lập tức đập nhanh hơn, vội hô: "Mau mau đi tìm!"

Ngân Linh nhanh chóng xông ra ngoài. Thanh Châu cũng vội chạy ra ngoài. Còn lại Thanh Ba vội nằm rạp xuống đất, nhìn xem tiểu Thế tử có trốn dưới nhuyễn tháp hay không, rồi đi xem dưới giường lớn.

Chu Tử vịn bàn đứng lên, nàng biết hộ vệ của phủ Nam An vương làm việc rất tận tụy, hẳn là sẽ không để xảy ra đại loạn, vì vậy mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt, vẫn cố gắng bình tĩnh lại, cất cao giọng gọi: "Triệu Tử…"

Bên ngoài truyền đến tiếng Ngân Linh vui mừng: "Trắc phi, tiểu Thế tử ở bên ngoài!"

Thanh Ba đỡ Chu Tử đi ra ngoài.

Vừa ra đến chính đường, Chu Tử nhìn thấy Triệu Tử đang vững vàng đứng trước bàn, nhai điểm tâm trong tay. Nàng vui mừng, vội hỏi: "Làm sao tiểu Thế tử ra đây được?"

Thanh Thủy và Thanh Tuyền vốn đang đứng bên cạnh hầu hạ tiểu Thế tử, nghe thấy Chu trắc phi hỏi, Thanh Thủy lập tức nhún người, trên mặt mang theo ý cười nói: "Bẩm trắc phi, tiểu Thế tử là tự mình đi ra ạ!"

"Thật sao?" Chu Tử vừa mừng vừa sợ, giang hai tay gọi tiểu Thế tử, "Triệu Tử, đi đến chỗ mẫu thân nè!"

Tiểu Thế tử nghe thấy mẫu thân gọi, lập tức cười hì hì hoạt động hai chân nhỏ beo béo, lắc lư đi về phía Chu Tử.

Thanh Thủy và Thanh Tuyền ở bên cạnh sợ bé ngã sấp xuống, vội theo sát sau bé. Tiểu Thế tử càng đi càng nhanh, lúc sắp đến chỗ Chu Tử, lập tức chạy tới, nhào vào trong lòng Chu Tử.

Chu Tử ôm Triệu Tử vào trong ngực, hôn lên trán, hôn lên mặt, nắn bóp cánh tay béo như củ sen, bóp xong nhìn lại toàn thân cao thấp của Triệu Tử, xem xong rồi lại hôn, hôn xong lại nhìn, nhìn xong lại hôn, lặp lại không dứt.

Ban đầu Tiểu Thế còn nỗ lực tiếp nhận kiểu âu yếm buồn nôn của mẫu thân, nào ngờ mẫu thân hôn hoài không dứt, khiến bé thấy phiền, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, dùng sức chui từ trong ngực mẫu thân ra ngoài, di động bàn chân nhỏ béo đi tới cạnh bàn, một tay cầm ngọc Như Ý, một tay chộp nắm điểm tâm, sau đó lúc la lúc lắc đi vào phòng ngủ.

Chu Tử mặc dù bị đẩy ra, nhưng vẫn vui vẻ, cảm thấy có đôi khi, con trai giống hệt như người cha Triệu Trinh của bé a, nhất là cái bộ dáng rắm thối kia.

Nàng đang vui vẻ nhìn con trai, ai ngờ vui quá hóa buồn, chợt nghe một tiếng giòn tan, ngọc Như Ý trong tay Triệu Tử rơi trên mặt đất, gãy làm đôi.

Triệu Tử quay đầu nhìn nhìn mẫu thân, oa một tiếng khóc lên.

Chu Tử âm thầm cảm thán: Aizz, đứa bé vẫn chính là đứa bé, chỉ chút chuyện như vậy cũng khóc!

Tiểu Thế tử chơi đùa nửa ngày, đã sớm mệt mỏi, rất nhanh liền lăn ra ngủ. Sau khi bé ngủ, Chu Tử gọi Ngân Linh cùng đám người Thanh Thủy tới, bắt đầu cất giọng dạy bảo: "Năm người các ngươi, vẫn luôn tận tâm hầu hạ ta và tiểu Thế tử, tất nhiên trong lòng ta đều biết, tương lai cũng sẽ không bạc đãi ai. Hôm nay, ta muốn nói rõ ràng một lần, tiểu Thế tử là tim là thịt của ta, nếu bé có chuyện gì, ta cũng không sống nổi!"

Chu Tử cố gắng làm cho ánh mắt của mình nghiêm túc hơn, mang theo chút khí thế vương giả, sau đó chậm rãi quét mắt nhìn lướt qua mặt năm người họ, trầm giọng nói: "Ta hy vọng chuyện như tối nay, sẽ không xảy ra lần thứ hai!"

Ngân Linh vừa xấu hổ vừa hối hận, lên tiếng trước: "Nô tỳ biết sai rồi!"

Đám người Thanh Thủy vội nói: "Nô tỳ về sau nhất định sẽ cẩn thận hơn!"

"Các ngươi lui ra đi!" Chu Tử cố hết sức nghiêm mặt, làm ra bộ dáng bình tĩnh, "Ngân Linh ở lại."

Sau khi đám người Thanh Thủy lui ra, Chu Tử đứng trước cửa sổ, đưa lưng về phía Ngân Linh, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngân Linh thấy thế, trong lòng rất là sợ hãi, lập tức quỳ xuống, thỉnh tội.

Chu Tử thấy mục đích của mình đã đạt được, lúc này mới xoay người đỡ Ngân Linh đứng lên, để nàng ngồi xuống bên cạnh mình, rồi mình cũng ngồi xuống, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Nếu đêm nay Vương gia có ở trong phủ, chàng sẽ xử lý chuyện này ra sao?"

Ngân Linh nghĩ đến tình cảnh đó, thân thể không kiềm chế được mà sợ run cả người.

Lúc này Chu Tử mới chậm rãi nói: "Ta luôn luôn tử tế với người bên cạnh, ngươi lại là người ở cùng ta lâu nhất, là người thân cận nhất của ta, không khỏi quá mức buông thả, về sau chăm nom tiểu Thế tử, nhất định phải cẩn thận để ý! Tiểu Thế tử tốt, chỉ cần ta đủ có khả năng, ta đều sẽ làm; nếu tiểu Thế tử không tốt, ta cũng theo đó mà có thể làm mọi chuyện."

Ngân Linh vội nói: "Ngân Linh đã biết, không bao giờ tái phạm nữa!"

Chu Tử quyết định nói cho hết lời: "Ngày mai phân rõ công việc cho bốn người Thanh Châu, đừng nên lại gây ra sai lầm nữa!"

"Dạ." Ngân Linh thành thành thật thật trả lời.

Sau đề tài nặng nề này, mục đích đã đạt được, Chu Tử liền chuyển hướng đề tài sang phương diện tương đối thoải mái hơn, hỏi: "Ngươi và Triệu Tráng thế nào rồi?"

Ngân Linh mặt đỏ lên, cũng không nói gì, chỉ cúi đầu.

Chu Tử cười nói: "Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, có gì mà phải ngượng ngùng? Nếu như ngươi thích Triệu Tráng, Triệu Tráng cũng yêu thích ngươi, chờ Vương gia trở về, ta liền bẩm báo Vương gia, thành toàn cho các ngươi! Đến lúc đó ta lại tặng cho ngươi một rương của hồi môn!"

Ngân Linh ngẩng đầu, nhìn lén Chu Tử một cái, lại cúi đầu, sau đó dùng âm thanh như muỗi kêu nói: "Chúng nô tỳ rất ổn."

Chu Tử trong lòng có tính toán, gật gật đầu nói: "Ta đã biết, chờ Triệu Tráng trở về ta liền bắt tay vào làm việc này!"

Đêm đã khuya.

Tiểu Thế tử nằm bên cạnh ngủ thật ngon, tay chân giang rộng bừa bãi mà ngủ.

Tiếng thở đều đặn của Ngân Linh trên nhuyễn tháp cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Chu Tử lại mất ngủ.

Hôm nay Triệu Tử có thể tự bước đi rồi, nàng vừa hài lòng vừa kiêu ngạo, vui mừng vô cùng.

Nhưng là, thông qua chuyện hôm nay, cũng cho thấy khiếm khuyết trị gia của nàng — nàng quá rộng lượng, đám người Ngân Linh đi theo nàng đã lâu, dần dần cũng có chút buông thả. Rộng lượng một chút thì tốt, nhưng quá rộng lượng, vấn đề sẽ phát sinh, rơi vào trong tay Triệu Trinh, sợ là ngay cả mạng sống cũng không còn, chính sự rộng lượng của mình sẽ hại các nàng!

Chu Tử yên lặng suy nghĩ: về sau nên làm thế nào đây?

Nghĩ nghĩ một hồi, nàng lại bắt đầu nhớ đến Triệu Trinh.

Nàng đã nhận được một chút tin tức từ Triệu Hùng, Triệu Trinh dẫn quân bao vây hai phía quân đội Đông Xu, thắng lớn ở Đạo Dương, hiện tại đã vội về kinh chịu tang.

Nếu Triệu Trinh ở nhà, thật là tốt biết bao, mình chỉ cần hầu hạ chàng cho tốt là được, căn bản không cần quan tâm nhiều việc như vậy; còn nữa, hôm nay giáo huấn đám người Ngân Linh, dường như mình cũng tiến bộ rất nhiều, phải khoe khoang thành tích với Triệu Trinh, để chàng khen ngợi mình mới được, mà không biết Triệu Trinh có khen mình không, hay là vẫn giễu cợt mình đây…

Cuối cùng, nàng lại nghĩ tới Chu Bích tuổi còn trẻ mà đã lên làm Thái Hậu, trong lòng vừa mừng vừa lo, nghĩ đến đứa cháu trai ruột thịt huyết mạch tương liên Triệu Đồng của mình vừa mới sinh ra đã là Hoàng đế Đại Kim triều, nàng có chút kiêu ngạo, lại có chút lo âu và đau lòng. Trong tâm trạng phức tạp, Chu Tử tiến vào mộng đẹp.

Trái ngược với những lo âu nhỏ nhặt của Chu Tử, những vấn đề mà Chu thái hậu trẻ tuổi của triều Đại Kim phải đối mặt không hề đơn giản như vậy. Nàng còn chưa qua thời gian ở cữ, đã phải ôm tiểu Triệu Đồng ngồi lên vị trí tối cao trên chính điện kia.

Nàng xuất thân là nhà nghèo, rời nhà, bắt đầu từ công việc tiện tỳ, nhưng nay lại trở thành Thái Hậu trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của triều Đại Kim. Ngoại trừ Nam An vương nàng không thể tin cậy ở ai, trừ bỏ người của Nam An vương nàng không thể sử dụng ai khác, lại gặp phải đấu tranh chính trị hiểm ác và chốn cung đình đầy nham hiểm.

Ban đêm, Thanh Vân điện, trong điện lẫn ngoài điện đèn đuốc sáng trưng.

Canh giữ ở ngoài điện, là Đại cung nữ trước kia, nay là nữ quan cao nhất hậu cung – Ngọc Hương.

Trong nội điện, trên giường ngủ, tấm màn che buông xuống, tiểu Hoàng đế Triệu Đồng đang say giấc.

Chu Bích ngồi trên nhuyễn tháp kê trước cửa sổ, Lục Hà ngồi bên cạnh nàng.

"Mấy người trong Ngoạn Nguyệt các kia…"

Chu Bích chưa nói xong, Lục Hà đã hiểu được, thấp giọng nói: "Đại thái giám Tiền Liễu Đức ngày đó đã chết, nay là ám vệ Từ Liên Ba của Nam An vương giả trang thành hắn. Kể từ sau hôm đó, Ngoạn Nguyệt các đã bị phong tỏa, Cao tiệp dư và Đại – Tiểu Trác mỹ nhân ở trong đó cũng không thấy đâu, không biết gã Từ Liên Ba này có ích lợi gì."

Chu Bích bởi vì tin tưởng tỷ tỷ, cho nên cũng rất tín nhiệm tỷ phu Triệu Trinh: "Tất cả mọi thứ chúng ta có bây giờ đều là do tỷ phu ban cho, mặc kệ thủ hạ của hắn an bài sắp xếp như thế nào, đều có đạo lý của họ."

Lục Hà lại nói: "Hứa Nghi phi cùng Tống Thục phi, bọn họ..."

"Phàm là phi tử được sủng ái nhưng không có con, toàn bộ được đưa vào cung Cảnh Lăng, thủ tiết vì tiên hoàng." Chu Bích thản nhiên nói.

Lục Hà sửng sốt, trừng mắt to nhìn Chu Bích: "Còn ta thì sao?"

"Ngươi thì ở cùng ta và con a!" Chu Bích liếc nàng một cái, nói như chuyện đương nhiên.

Lục Hà nở nụ cười, vỗ nhẹ lên người Chu Bích: "Ta rất sợ ngươi..."

Chu Bích trừng mắt lườm nàng một cái, nói: "Từ lúc nguy nan ta và ngươi đã cùng nhau vượt qua, thật vất vả mới có hôm nay, với ta ngươi còn ngờ vực vô căn cứ gì sao?"

Nghe xong lời Chu Bích nói, Lục Hà trong lòng vui vẻ, lẳng lặng cầm tay Chu Bích sờ sờ. Chu Bích thấy nàng vui vẻ như vậy, cũng có chút thả lỏng, mặc nàng vuốt ve.

Một lát sau, Lục Hà lại nói: "Ngươi không sợ Nam An vương..."

Chu Bích nhất thời nghiêm túc hẳn, nàng nhìn sang Lục Hà, còn nghiêm túc nói: "Ta tin tưởng tỷ tỷ của ta. Tỷ tỷ nói tỷ phu sẽ bảo hộ mẹ con chúng ta, vậy thì nhất định là thật. Hơn nữa, nếu tỷ phu muốn vị trí này, thì vị trí này cũng không tới phiên vị Hoàng thượng ma quỷ kia của chúng ta!"

"Đúng là vậy!" Lục Hà gật gật đầu, nói: "Ngươi thật sự là càng ngày càng lợi hại nha!"

Chu Bích cười giảo hoạt: "Mấy quyển sách tỷ tỷ bảo ta đọc thật sự rất hữu dụng!"

...

Mùng mười tháng năm, sau một đường bôn ba, rốt cục Nam An vương cũng về tới Kim Kinh.

Quay lại Mục lục

104. Quyển 4 – Chương 104

Chương 104: Rời Kim Kinh, nóng lòng quay về

Lúc Triệu Trinh sắp đến kinh thành, Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng Từ Liên Ba cưỡi ngựa chạy tới gặp Triệu Trinh.

Triệu Trinh ngồi trong xe ngựa nghe bọn họ hồi báo xong, chỉ nói một câu: "Bảo vệ Thái Hậu và Hoàng đế là việc quan trọng, về sau các ngươi ở lại Kim Kinh đi!"

Sau khi ba người Phàn Duy Bân cáo từ, Triệu Trinh ngẫm nghĩ: ta đối xử với Chu Tử thật sự là quá tốt rồi, sợ là nàng còn không biết ta vì nàng mà đã làm nhiều chuyện như vậy! Đến lúc đó nói cho nàng biết, thế nào nàng cũng cảm động khóc nức nở đây! Dọc đường đi, Triệu Trinh thả lỏng ngồi trong xe ngựa, lặng lẽ mơ tưởng đến bộ dạng Chu Tử cực kỳ mềm mại, dịu dàng mà cảm kích mình.

Sau khi Triệu Trinh lên điện hành quốc lễ, trầm tĩnh đứng một nơi, không hề lên tiếng.

Mãi đến hôm nay, Chu Bích mới được diện kiến hình dáng chân thực của vị tỷ phu của mình, không ngờ Chiến Thần trong truyền thuyết, Vương gia Nam An vương lại trẻ tuổi tuấn mỹ như thế, hắn thuộc loại dáng người cao gầy, giờ phút này mặc lễ phục Thân vương màu trắng thêu Hải Long, ngọc thụ lâm phong đứng ở nơi đó, làn da trắng nõn, mắt phượng buông xuống, hàng mi thật dài che khuất tầm mắt, nhìn không ra là một võ tướng nhanh nhẹn dũng mãnh.

Chu Bích thở ra một hơi thật dài. Tuy rằng trong lòng cũng có không ít lo lắng đối với tương lai, nhưng mà, tỷ tỷ có trượng phu như vậy, lại khiến trong lòng nàng được không ít an ủi.

Lễ bái kiến trên đại điện hoàn tất, Triệu Trinh phải đi bái kiến Cao lão Thừa tướng, sau đó lại gặp vài vị Quan nội các khác.

Hiện tại nội các Đại Kim có tổng cộng năm vị, Thừa tướng hai triều – Cao lão, Lễ bộ Thượng thư – Hà Nguyên, Binh thư Thượng thư – Kim Hoán Nhiên, Hình bộ Thượng thư – Tiêu Nam cùng Lâm Hiếu Từ vừa mới được cất nhắc. Trừ Cao lão Thừa tướng là ông ngoại của Triệu Trinh, bốn vị khác đều là thân tín của Triệu Trinh.

Những người này đều nghĩ là Nam An vương muốn ở lại Kim Kinh đảm đương vai trò "Thái thượng hoàng", nào ngờ Nam An vương chỉ bố trí qua loa một chút, dặn dò bọn họ nhất định phải tôn kính Thái Hậu và Hoàng thượng, sau đó liền chuẩn bị rời khỏi Kim Kinh.

Trước khi đi, Triệu Trinh lại một lần gặp riêng Từ Liên Ba.

Từ Liên Ba là ám vệ có võ công cao nhất của Triệu Trinh, từ nay về sau sẽ phải ở lại trong hoàng cung sắm vai Đại thái giám Tiền Liễu Đức.

Triệu Trinh nhìn người thanh niên nhã nhặn tuấn tú trước mắt này, cuối cùng cũng thấy để hắn quanh năm sắm vai thái giám quả thật không thích hợp, bèn nói: "Nếu như cảm thấy đã cải trang đủ rồi, thì cứ tìm biện pháp cho Tiền Liễu Đức chết đi, sau đó lại dùng thân phận khác mà vào cung bảo hộ Thái Hậu và Hoàng đế!"

Từ Liên Ba cũng cười một tiếng, nói: "Tạ ơn Vương gia đã quan tâm đến tình hình của hạ cấp, Liên Ba sẽ cân nhắc!"

Triệu Trinh biết Từ Liên Ba xưa nay là có chút máu biến thái ham diễn kịch, từ nhỏ đã thích sắm vai người khác, hắn có rất nhiều bộ mặt thật thật giả giả, sắm vai Tiền Liễu Đức sợ là kích thích hứng thú của hắn, cũng không nói thêm nữa.

Ngày hai mươi tháng năm, mưa dầm tầm tã liên miên không dứt, trên đường ít người qua lại, Giám quốc đại nhân của triều Đại Kim – Nam An vương Triệu Trinh lại muốn rời khỏi Kim Kinh, trở về đất phong Nam Cương.

Cao lão Thừa tướng dẫn đầu bách quan, phụng mệnh Chu thái hậu, đến Thập Lý Trường đình tiễn đưa Triệu Trinh. Triệu Trinh nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó lên ngựa nhanh chóng rời đi.

Mọi người đứng trước Thập Lý Trường đình, nhìn theo đội kỵ binh thoáng chốc đã nhanh như điện xẹt chạy xa phía trước, trong lòng biết, muốn gặp lại vị Nam An vương thân phận cao quý lại không chuộng vinh hoa này, sợ là không biết phải chờ đến bao nhiêu năm sau!

Triệu Trinh dẫn đầu đội kỵ binh, thẳng hướng Nam Cương. Vì đang vội phải mau chóng trở lại Nhuận Dương gặp Chu Tử mà một đường hành trình này Triệu Trinh đi cả ngày lẫn đêm, màn trời chiếu đất, tất nhiên là không đề cập tới.

Từ Liên Ba giả trang thành Tiền Liễu Đức trở lại Thanh Vân điện phục mệnh với Chu Bích.

Chu Bích dùng ánh mắt cho những người khác lui ra, sau đó nhìn chằm chằm Đại thái giám "Tiền Liễu Đức" trước mặt, trầm giọng nói: "Để cho ta xem gương mặt của ngươi!"

Từ Liên Ba hơi trầm ngâm, nói: "Thái Hậu, ngài muốn xem bộ dáng nào của nô tài? Là nhã nhặn tuấn tú? Hay là thô lỗ nhanh nhẹn dũng mãnh thô lỗ? Hay là dũng cảm phóng khoáng? Hay là…"

"Được rồi, ta chỉ muốn xem diện mạo thật của ngươi!" Chu Bích ngắt lời hắn.

""Tiền Liễu Đức"" giơ ống tay áo lên che khuất khuôn mặt, rồi chợt buông xuống, lộ ra gương mặt chân chính.

Một thanh niên sắc mặt tái nhợt, da thịt trong suốt, cực kì tuấn tú đứng trước mặt Chu Bích.

Chu Bích nhìn chăm chú vào hắn, sau một lúc lâu mới nói: "Được rồi, ngươi lui xuống đi!"

Từ Liên Ba khom người lui về phía sau vài bước, sau đó giơ ống tay áo lên một chút, buông ống tay áo xuống, nghiễm nhiên lại là "Tiền Liễu Đức".

Chu Bích ngồi trên tháp cao, nhìn theo hắn rời đi. Đây là tâm phúc tỷ phu Nam An vương lưu lại cho nàng, sẽ làm bạn đồng hành cùng nàng và Triệu Đồng nhiều năm, nàng nhất định phải hiểu biết hắn thật rõ.

Lúc này Lục Hà từ sau tấm bình phong, đi vòng ra, trong ngực ôm Triệu Đồng đang phun bong bóng. Nàng vừa ngồi xuống bên cạnh Chu Bích, vừa chua chua hỏi: "Xem đủ chưa a?"

Chu Bích cười một tiếng, ôm lấy Triệu Đồng, bắt đầu nói sang chuyện khác: "Tỷ phu gấp gáp trở về như vậy, chắc là vội vã đoàn tụ với tỷ tỷ rồi!"

Lục Hà sửa sang lại làn váy hơi nhăn nhúm vì ôm Triệu Đồng, nói: "Khắp thiên hạ đều biết Nam An vương không mê nữ sắc, chỉ có một nữ nhân là tỷ tỷ ngươi, bình thường đều canh giữ, yêu thương như trông chừng con ngươi trong mắt, ngươi cứ yên tâm đi!"

Chu Bích vẫn có chút không yên lòng: "Ta thấy tỷ phu hình như không phải là người dễ nói chuyện…"

Lục Hà nhíu mày nói: "Tỷ tỷ ngươi và hắn thật sự là một đôi trời sinh, hai người bọn họ ở chung còn không biết ai bắt nạt ai đâu, ngươi yên tâm đi!"

Chu Bích thành công dời đề tài, trong lòng thoải mái hơn, chuyên tâm ôm lấy trêu đùa Triệu Đồng.

…

Tháng năm ở Nam Cương, trời mưa không ngừng, mưa rơi mãi, kéo dài đến tháng năm.

Bụng Chu Tử đã nhô cao, hoạt động đã không còn thuận tiện nữa. Cao Thái phi săn sóc nàng, không cho nàng tới đây thỉnh an, mà tự mình thường xuyên mang theo Triệu Tử đến thăm Chu Tử.

Hết thảy mọi thức trong phủ Nam An vương đều bình thường, cứ dựa theo bố trí trước khi đi của Triệu Trinh mà vận hành, Triệu Hùng chủ ngoại, vợ của Triệu Phúc (Đại Nhạn) chủ nội, mọi việc khác cũng đều đã được an bài rất thỏa đáng, cho nên Chu Tử cũng không phải lo việc nhà, cả ngày đều nhàn rỗi.

Nhưng để có thể thuận lợi sinh con, mỗi ngày Chu Tử đều nỗ lực vận động một chút, ví như từ phòng ngủ trong nội viện Diên Hi cư đi đến Nội thư phòng, lại từ Nội thư phòng đi trở về phòng ngủ.

Cuộc sống nhàm chán khiến tâm tình Chu Tử âm u.

Hai mươi tám tháng năm, rốt cục mưa cũng chịu ngừng, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, xua đi không khí âm u ẩm ướt của một tháng qua.

Chu Tử cũng không quan tâm, được Ngân Linh đỡ bước ra cửa phòng, đứng trong sân phơi nắng.

Đúng lúc này, Hứa đại phu, Hầu đại phu cùng Triệu Tráng gấp gáp trở về.

Chu Tử gặp Triệu Tráng trước.

Triệu Tráng vừa tiến đến, còn chưa kịp hành lễ, Chu Tử liền hỏi: "Hiện tại Vương gia thế nào?"

Triệu Tráng vội nói: "Vương gia đều rất mạnh khỏe!"

Chu Tử biết tin Triệu Trinh hết thảy mạnh khỏe, tâm tình lo lắng lúc này mới để xuống: "Vẫn nghe người ta đồn đãi, nói Vương gia quá khổ sở, cho nên bị bệnh…"

Triệu Tráng lập tức nói: "Trắc phi, ngài nghe ai nói?"

Chu Tử cứng họng, lắp bắp nói: "Không, không có ai cả!"

Lời Triệu Trinh trước khi đi nói cho nàng, nàng còn nhớ rất rõ ràng — "Vô luận có truyền đến tin tức gì liên quan đến ta, chỉ cần không phải là Triệu Tráng lại đây nói cho nàng, hết thảy đều không cần phải thật sự tin tưởng".

Triệu Tráng không nói thêm gì nữa, ánh mắt lại liếc nhìn Ngân Linh đứng phía sau Chu trắc phi một cái, ý tứ là sao ngươi lại để cho Chu trắc phi nghe được những lời đồn đãi này.

Ngân Linh hiểu được ý tứ của hắn, há mồm, rất muốn giải thích, nói là do nhóm Kim phu nhân cùng Chu phu nhân nói, nhưng Chu trắc phi vẫn còn ở đây, phải giải thích như thế nào?

Lúc này Chu Tử mới bắt đầu nói liên miên, hỏi thăm Triệu Tráng chút chi tiết.

"Vương gia có bị thương không?"

"Không có."

"Vương gia dùng cơm có ngon miệng không?"

"Vẫn như bình thường."

"Vương gia có gầy đi không?"

"Vẫn như ngày thường."

"Vương gia có đen đi không?"

Triệu Tráng trầm mặc ba giây: "Không có."

"Vương gia, cái đó, cái đó có hay không..." Chu Tử rất muốn hỏi, nhưng lại ngượng ngùng nói ra.

Nàng không nói ra, nhưng Triệu Tráng đoán được, cảm thấy mấy ngày này Chu trắc phi thật sự là rãnh rỗi quá mà, vấn đề này mà cũng hỏi sao? Vương gia vì người mà thủ thân như ngọc, xây đền thờ trinh tiết cho ngài ấy ngồi cũng không oan ức chút nào!

Triệu Tráng loáng thoáng cảm thấy tên của Vương gia được đặt không tốt chút nào, Triệu Trinh, Triệu "Trinh", chữ "Trinh" này cũng không thật sự là thủ trinh tiết! Người ta là nữ nhân, giữ trinh tiết còn có thể được khen ngợi bằng cái đền thờ trinh tiết, Vương gia làm như vậy, có thể được cái gì đây!

(* "Trinh": có nghĩa là trung thành, kiên trì không thay đổi. → "Triệu Trinh" trung thành với họ Triệu; cũng có thể hiểu là "trinh tiết")

Nhìn Triệu Tráng cúi đầu buông mắt không nói, Chu Tử cũng biết mình hỏi sai rồi, cũng rất ngượng ngùng, bèn nói: "Ngân Linh, ngươi dẫn Triệu Tráng đi xuống sắp xếp một chút đi!"

Ngân Linh vui vẻ, đi lên trước, đưa Triệu Tráng đi ra ngoài.

Hứa đại phu tiến vào bắt mạch cho Chu trắc phi. Hấn và Hầu đại phu vì hoàn thành gởi gắm của Vương gia, sau khi trở về, liền luân phiên canh giữ trong ngoại viện Diên Hi cư, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Chu Tử luôn luôn chú ý rèn luyện thân thể, cũng không kiêng ăn, thân thể thực khoẻ mạnh, mạch tượng cũng rất ổn định.

Trời về chiều, Chu Tử nhìn thấy con đường dẫn đến Diên Hi cư đã được ánh mặt trời gay gắt phơi khô, lúc này mới mang theo Thanh Châu, Thanh Thủy đi đến chính viện.

Chu Tử vừa bước vào sân, đã thấy tiểu Thế tử đang ở trong sân đi tới đi lui.

Bởi vì trời quang đãng, Cao Thái phi liền đem tiểu Thế tử ra sân phơi nắng. Bà ngồi trên một cái ghế dựa lớn ở trong sân, tiểu Thế tử ở trước mặt bà đi tới đi lui. Hôm nay bé đã đi rất vững

Thấy mẫu thân, tiểu Thế tử vô cùng vui vẻ, nhanh chóng hoạt động bàn chân nhỏ, chạy về phía mẫu thân.

Chu Tử nắm tay con trai, thỉnh an Cao Thái phi.

Trước tiên nàng nói đến chuyện Triệu Tráng trở về, sau đó nói: "Thiếp thân đã hỏi rồi, nói là Vương gia vẫn rất mạnh khỏe!"

Cao Thái phi trầm ngâm một chút hỏi: "Nghe nói Trinh Nhi giám quốc, không biết về sau sẽ sống lâu dài ở kinh thành, hay là trở về Nhuận Dương?"

Chu Tử trầm mặc. Nàng biết vấn đề này, sợ là Triệu Tráng cũng không biết, cho nên cũng không hỏi. Nếu Triệu Trinh phải ở lại kinh thành, chờ khi mình sinh hạ lão Nhị xong, lại tĩnh dưỡng hai tháng, sợ là phải hơn vài tháng sẽ không gặp được hắn. Nghĩ đến đây, tâm tình Chu Tử có chút nặng nề.

Nàng không ngờ mình có thể nhớ nhung Triệu Trinh đến mức mãnh liệt như vậy, hễ nghĩ đến tâm liền đau. Những ngày tháng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, thật khiến người ta khó có thể chịu đựng.

Thấy Chu Tử cúi đầu không nói, Cao Thái phi vội lái sang chuyện khác: "Đại Nhạn đã tìm được nhũ mẫu chưa?"

Vì an ủi Cao Thái phi, Chu Tử nỗ lực lên tinh thần, cười nói: "Đã tìm được rồi, thiếp thân đã gặp qua rồi, đều thật tốt!" Lại nói: "Đến lúc đó, hay là để cho thiếp thân tự cho bú trước, lúc bất đắc dĩ. Mới dùng đến nhũ mẫu!"

Cao Thái phi biết lần trước sinh Triệu Tử, Chu Tử cũng kiên trì muốn tự cho con bú, nên cũng không nói gì thêm nữa. Nửa đời bà trải qua quá nhiều giày vò, cho nên cũng nguyện ý để cho nữ nhân duy nhất của con trai mình được sống theo ý mình một chút, thoải mái một chút.

Lúc này Chu Tử mới nói đến vấn đề chính: "Hứa đại phu và Hầu đại phu đã trở lại, có cần ngày mai họ đến chẩn mạch bình an cho người không?"

Mặc dù Triệu Trinh vừa rời khỏi Vương phủ, nhưng lại đặc biệt để hai đại phu giỏi về phụ khoa và khoa nhi ở lại Vương phủ, ngay cả y nữ cũng an bài hai người. Chẳng qua từ Cao Thái phi đến Chu Tử, đều đặc biệt tin tưởng Hứa đại phu cùng Hầu đại phu. Họ đều quên rằng, thật ra Hứa đại phu và Hầu đại phu đều xuất thân từ quân y, phụ khoa cũng không phải là thứ bọn họ am hiểu nhất.

Sau khi vào tháng sáu, tiết trời càng ngày càng nóng, nay Chu Tử đã chuyển qua cuộc sống về đêm.

Sáng sớm vừa lên, thừa dịp trời còn mát mẻ, Chu Tử liền mang theo Ngân Linh cùng tứ Thanh đến chính viện thỉnh an Cao Thái phi, thuận tiện đi tản bộ luôn.

Ăn điểm tâm cùng cơm trưa ở chỗ Cao Thái phi, sau đó ngủ trưa cùng tiểu Thế tử, tiểu Thế tử bây giờ vẫn còn rất bám nàng, mặc dù đã được giảng giải lý lẽ, biết mẫu thân sắp sinh đệ đệ, không thể ở lâu cùng với mình, nhưng bé vẫn đưa ra yêu cầu: mẫu thân ngủ trưa cùng bé.

Sau khi ăn cơm tối, Chu Tử đưa tiểu Thế tử về lại chỗ Cao Thái phi, còn mình mang theo Ngân Linh cùng tứ Thanh đi tản bộ, chậm rãi dạo bước trở về Diên Hi cư, sau đó lại rửa mặt nghỉ ngơi.

Buổi tối ngày hôm đó, sau khi trở lại Diên Hi cư, Chu Tử tắm rửa một cái, sau đó mặc áo tắm bằng lụa trắng thêu hoa mỏng manh, ngồi trước bàn trang điểm, chải vuốt mái tóc dài.

Tóc của nàng đen nhánh tỏa sáng, vừa mềm vừa trơn, tựa như thác nước đổ xuống, bởi vì Chu Tử ngại lược ngà rất cứng, Thanh Châu cầm lược gỗ nhẹ nhàng chải tóc cho nàng.

Trong phòng ngủ nến hồng chát cao, sáng ngời. Khối băng đặt trên đĩa băng ở góc tường chậm rãi phả ra hơi lạnh, trong phòng lành lạnh.

Chu Tử đặt cánh tay lên bàn trang điểm, cằm gối lên cánh tay, nhìn mình trong gương thủy tinh, trong lòng lại nghĩ đến Triệu Trinh.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng nến cháy tách tách.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân — đây là âm thanh đặc trưng của giày võ sĩ đạp lên nền gạch.

Trái tim Chu Tử nhảy rộn, lập tức đứng dậy.

Quay lại Mục lục

105. Quyển 4 – Chương 105

Chương 105: Trở về Vương phủ, ngỡ như trong mộng

Chu Tử cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại, mắt nàng không chớp nhìn chằm chằm bức rèm che phòng ngủ, muốn nói chuyện, mà bờ môi run rẩy, cái gì cũng không thốt nên lời.

Thanh Châu đứng ở sau lưng nàng, có chút khó hiểu với phản ứng của Chu trắc phi. Nàng không biết rằng, người mà ta thân cận nhất, thì ngay cả tiếng bước chân cũng có thể nghe được.

Từ tiếng "Tham kiến Vương gia" của đám người Ngân Linh ở bên ngoài, bức rèm che phòng ngủ rất nhanh đã được người vén lên, Triệu Trinh một thân kỵ trang, gương mặt phong trần sải bước đi vào.

Tiếng bức rèm che va vào nhau "Đinh đinh đang đang" vang lên sau lưng hắn, hắn cứ đứng yên ở nơi đó, nhìn Chu Tử mặc áo choàng tắm lụa trắng, mái tóc dài xõa dài, đứng trước gương thủy tinh tựa như một đóa hoa tươi mềm mại.

Chu Tử nhìn hắn, có chút hoảng hốt, vẻ mặt nàng mờ mịt nhìn nam nhân trước mắt này: vóc dáng cao gầy, khuôn mặt đầy bụi đường… Đây là Triệu Trinh sao? Sao lại gầy nhiều đi như vậy? Sao lại bẩn đến như vậy?

Triệu Trinh chờ Chu Tử lao đến ôm mình, ai ngờ Chu Tử chỉ đứng ở đó, sững sờ nhìn mình, không có chút ý định nhào tới nào. Hắn rất không kiên nhẫn, vươn hai cánh tay: "Chu Tử…"

Giọng nói rất thấp trầm, nhưng quả thật là giọng nói của chàng rồi! Lúc này Chu Tử mới tỉnh ngộ lại, nhưng cũng không cử động, mà chỉ đưa tay lau đi nước mắt không biết lúc nào đã rơi đầy mặt.

Triệu Trinh hít sâu một hơi, đi lên phía trước, chặn ngang bế Chu Tử lên, đi về phía nhuyễn tháp.

Thanh Châu lúc này vội lặng lẽ lui ra ngoài. Ngay từ một khắc Vương gia tiến vào, đám người Ngân Linh cũng đã rời đi.

Triệu Trinh ngồi xuống nhuyễn tháp, đặt Chu Tử ngồi trên đùi mình, đầu tiên là hít hà một cái, sau đó dùng tay nâng cằm Chu Tử lên, nhắm ngay đôi môi đỏ bừng hôn xuống.

Hai người đã xa nhau quá lâu, lâu đến mức hắn đã quên nên hôn môi Chu Tử như thế nào. Hắn chỉ dùng sức mút vào, gặm cắn trên môi Chu Tử, cuối cùng hôn đến môi Chu Tử muốn sưng lên.

Trong lúc hắn vội vàng, Chu Tử hé môi, vươn đầu lưỡi tiến vào khoang miệng Triệu Trinh, hoạt bát đảo vài cái, lại bị Triệu Trinh bắt được, vui vẻ chơi đùa.

Chu Tử cảm thụ được hương vị hơi chút trong trẻo của Triệu Trinh, đang thấy thú vị, lại cảm giác phía dưới có chút khó chịu, vừa vươn tay sờ, thì ra phía dưới của Triệu Trinh đã cứng rắn.

Sau một phen thân mật, tay chân luống cuống, Triệu Trinh ôm lấy Chu Tử, đổi thành tư thế nàng dạng chân ngồi trên đùi, đối diện với mình, cách lớp quần dùng sức đẩy lên mấy cái, sau đó thẳng lưng, đem Chu Tử ôm chặt vào trong lòng, thở hồng hộc nhỏ giọng hỏi bên tai Chu Tử: "Có nhớ ta không hả? Có không?" Hắn vừa nói chuyện, hạ thân lại vừa đẩy lên trên.

Chu Tử bị hắn xoa nắn, cả người mềm nhũn, thân thể xụi lơ, mềm giọng năn nỉ: "Chàng đi tắm rửa trước đã, thiếp…" Nàng ghé đến bên tai Triệu Trinh, nhẹ nhàng thủ thỉ một câu, lại cắn lên lỗ tai Triệu Trinh một cái.

Triệu Trinh mừng rỡ, buông lỏng hai tay ra, cho Chu Tử tự do.

Chu Tử đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh, kéo chân Triệu Trinh, giúp hắn cởi giày.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Trinh vẫn luôn gấp gáp lên đường hành quân, giữa ngày hè đã mấy ngày không tắm rửa, mùi trên chân tất nhiên cực kỳ không ổn.

Chu Tử cũng không chê khó ngửi, ngược lại còn lên tinh thần hăng hái thêm, cởi luôn cả giày bên chân kia, sau đó đẩy Triệu Trinh vào phòng tắm.

Chu Tử lại tìm áo choàng tắm cho Triệu Trinh, kéo chuông bảo người tiến vào thu dọn giày và kỵ trang (quần áo cưỡi ngựa) của Triệu Trinh, rồi cũng bước vào phòng tắm.

Nàng vừa đi, vừa cầm một cây ngọc trâm, tùy ý vấn mái tóc dài mấy vòng, vấn thành một búi tóc rũ sau ót.

Triệu Trinh đã gối đầu lên gối ngọc, ngâm mình trong bồn tắm hình bầu dục.

Chu Tử đi qua, ngồi lên cái ghế nhỏ bên bồn tắm, tỉ mỉ nhìn Triệu Trinh.

Dường như Triệu Trinh lại gầy đi một chút, trên người cũng đen không ít, bất quá không lộ chút yếu ớt nào, tùy ý cử động một chút thì hình như cũng có bắp thịt động đậy dưới làn da bóng loáng, thoạt nhìn càng lộ

vẻ vạm vỡ, hơn nữa kích thước vòng eo lại càng tinh tế, một chút sẹo lồi cũng không có, hai chân cũng càng thon dài.

Chu Tử thấy dù nhìn ngắm thế nào cũng không đủ, ngược lại Triệu Trinh bị nàng nhìn ngắm, có chút ngượng ngùng, thanh âm khàn khàn: "Nam nhân không phải đều to đen thô thiển sao, có cái gì đẹp mà nhìn!"

"To đen thô thiển?" Chu Tử nở nụ cười, mị nhãn như tơ nhìn hắn, "Chàng to đen thô thiển khi nào?" Triệu Trinh thật sự là loại người cao gầy, lưng eo tinh tế, đời này sợ là không chút dính dáng gì đến bốn chữ: to đen thô thiển.

Triệu Trinh mặt không chút thay đổi, vươn bàn tay ướt đẫm kéo tay Chu Tử nhấn xuống hạ thân của mình.

Chu Tử đụng đến vật đó của hắn, cảm giác thật cứng rắn sắp không nắm trọn được được, hơn nữa còn có nhịp đập. Lúc này nàng mới hiểu, mặt lập tức ửng hồng, rụt tay lại, vừa muốn đứng lên rời đi, Triệu Trinh lại nói: "Chu Tử, gội đầu giúp ta!"

Chu Tử đỏ mặt xoay người, tỉ mỉ giúp hắn gội sạch mái tóc dài, sau đó lại thoa xà bông thơm khắp người hắn, dùng tay nhẹ nhàng chà xát tẩy tửa. Khi nàng chà xát đến bắp đùi Triệu Trinh, hô hấp của Triệu Trinh dường như nặng hơn một chút, Chu Tử vội nhìn kỹ lại, phát hiện hình như màu sắc nơi đó có hơi thâm, nàng nhìn thoáng qua Triệu Trinh.

Triệu Trinh không tình nguyện giải thích: "Liên tục cưỡi ngựa, bị cạ trúng nơi đó."

Chu Tử nhìn nơi đó, trong lòng vạn phần thương tiếc, nàng cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên nơi đó, một chút lại một chút.

Triệu Trinh nằm trong bồn tắm, tận hưởng xúc giác mềm mại từ đôi môi của Chu Tử, trong lòng cảm thấy cho dù là thành tiên cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Tắm rửa xong, đổi thành Triệu Trinh ngồi ở trước bàn trang điểm, mặc cho Chu Tử lau khô tóc, lưu loát chải vuốt cho hắn.

Chu Tử chải vuốt sợi tóc thật dài của hắn, sau đó từ sau lưng ôm lấy hắn, nhìn mình và Triệu Trinh qua tấm gương thủy tinh, một là mắt to mê ly, một là mắt phượng khẽ nhíu, quả nhiên là một đôi "bích nhân". Nàng cảm thấy hạnh phúc như trong giấc mộng, khiến người ta không thể tin điều này là thật.

Triệu Trinh lại không thích soi gương, Chu Tử nhìn hắn trong gương, nhưng hắn lại đang hưởng thụ cảm giác hai bầu ngực của Chu Tử sít sao đè ép trên lưng, đã sớm "tâm viên ý mã" (*).

(* Tâm viên ý mã: đứng núi này trông núi nọ, chỗ này ngon, muốn xơi chỗ khác ngon hơn)

"Chu Tử, có thể hay không…" Triệu Trinh nhìn Chu Tử trong gương, mắt phượng xếch lên lóe sáng cực kỳ.

Chu Tử biết hắn trước giờ không biết lãng mạn là gì, muốn hắn nói ra đôi ba câu tâm tình đều khó hơn bất cứ thứ gì, nhưng Triệu Trinh trực tiếp như thế, vẫn khiến nàng cảm thấy có chút phá hư phong cảnh.

Triệu Trinh thấy nàng không đáp, liền tự chủ trương, cho rằng nàng là ngầm đồng ý, liền đứng dậy ôm lấy nàng đi đến bên giường ngủ.

Động tác của hắn tuy dứt khoát, nhưng lúc đặt Chu Tử lên giường, lại rất nhẹ nhàng, giống như đặt một bảo vật dễ vỡ.

Đặt Chu Tử nằm xuống, Triệu Trinh tắt nến, sau đó kéo màn xuống, mình cũng chui vào.

Triệu Trinh kéo Chu Tử thành tư thế nằm nghiêng đưa lưng về phía mình, sau đó cởi áo tắm, lộ ra thân thể tinh tráng, rồi cũng lên giường. Nằm nghiêng xuống dính sát vào Chu Tử.

Mới vừa tắm xong, trên người hắn lạnh ngắt, dán sát vào thân thể mềm mại thơm nóng của Chu Tử, cảm giác rất là kích thích.

Hắn một bên vươn tay ra trước vuốt ve bộ ngực nhô cao của Chu Tử, một bên thấp giọng nói: "Lúc ta vào ngoại viện có gặp Hứa đại phu, hắn nói chỉ cần động tác không lớn, cũng có thể…"

Chu Tử không lên tiếng, nàng chuyên tâm hưởng thụ cảm giác được Triệu Trinh vuốt ve chà xát. Ngay từ lúc mang thai Triệu Tử, nàng đã biết, nữ nhân trong thời gian mang thai cũng có dụng vọng, mà nàng, sợ là thuộc loại dục vọng có chút mạnh mẽ. Trong khoảng thời gian này, Triệu Trinh không có ở nhà, nàng cũng vừa nhớ hắn, vừa oán hắn, trong đó hẳn cũng do yếu tố này.

Bởi vì Chu Tử có bầu, Triệu Trinh không dám quá mức mãnh liệt, vẫn nhẹ nhàng bước dạo đầu, đợi đến khi xác định là có thể, lúc này mới kéo hông Chu Tử, đẩy vào.

Khi vật cứng rắn mang theo chút lạnh lẽo chậm rãi đi vào trong cơ thể ấm áp của mình, cảm giác toàn thân trống rỗng của Chu Tử trong phút chốc được lấp đầy, mặc dù có chút căng đau, cũng là thoải mái cực kỳ, không khỏi phát ra một tiếng thở dài.

Triệu Trinh không dám xâm nhập sâu, chỉ tiến vào một nửa, sau khi ra vào vài cái, thấy Chu Tử dường như có thể chấp nhận, liền chen vào toàn bộ. Bởi vì tiến vào từ sau lưng, không sâu như vào từ phía trước, dường như Chu Tử có thể chịu đựng, không có chút khó chịu nào.

Sau khi Triệu Trinh đâm vào toàn bộ, ngừng lại một chút, cảm thấy thực con mẹ nó cực kỳ thoải mái, hắn bắt đầu động tác, cũng không dám động mạnh, mà là loại động tác đẩy vào thử thăm dò phản ứng của Chu Tử. Đẩy đến nơi nào mà Chu Tử rên rỉ, hắn đẩy nhiều thêm vài cái, nếu Chu Tử dùng sức siết hắn, hắn sẽ nhẹ đi một chút.

Chuyện phòng the nhẹ nhàng như vậy, là chuyện hiếm thấy giữa hắn và Chu Tử, lại ngọt ngào khác thường, hắn để ý cảm thụ của Chu Tử, cũng hưởng thụ khoái cảm tuyệt đỉnh mà Chu Tử mang đến ình — trơn trượt, ẩm ướt, chặt chẽ, ấm nóng như vậy.

Hoan ái qua đi. Triệu Trinh vẫn ôm lấy Chu Tử như cũ, không muốn rời khỏi. Chu Tử mềm nhũn thành một khối, ngay cả hơi sức để nghĩ cũng không có. Hai người cứ để tư thế như vậy mà ngủ thiếp đi.

Lúc nửa đêm, Triệu Trinh tỉnh lại.

Trong phòng có đặt băng, cũng không nóng, nhiệt độ vừa để ngủ, nhưng hắn lại không muốn ngủ, cảm thấy quá lãng phí thời gian, còn không bằng để thân thân mật mật với Chu Tử nhiều hơn một chút.

Chu Tử nằm trong lòng hắn còn đang ngủ say, hắn đưa tay sờ soạng, trên người Chu Tử rất mềm mại, sờ soạng một chút hắn còn muốn sờ nữa, Triệu Trinh dứt khoát từ trước ngực Chu Tử bắt đầu sờ xuống.

Vuốt ve toàn bộ ngực, tiếp theo là đến phần bụng đã nhô cao của Chu Tử, nghĩ đến nơi đây chính là con trai của mình, Triệu Trinh cảm thấy rất mỹ mãn, rất là kiêu ngạo.

Sau đó sờ xuống chút nữa, hắn đụng đến nơi đó của Chu Tử.

Có đôi khi Triệu Trinh cảm thấy thực kỳ diệu, hắn và Chu Tử cư nhiên lại có thể phù hợp như vậy, chỉ cần hai nơi này kết hợp lại một chỗ, liền trở thành thiên đường.

Dư vị của chuyện hôm qua vẫn còn ở đây, bên dưới của Chu Tử phía dưới ẩm ướt dính dính, Triệu Trinh vuốt vuốt một hồi liền hăng hái lên, đỡ mông Chu Tử, một lần nữa đẩy vào, tự đắc vui vẻ chơi đùa.

Chu Tử đang ngủ say, lại bị hắn xoa nắn đến tỉnh, chỉ đành phải chìu theo hắn, lại là một màn ân ái.

Ngày hôm sau, khi hai người tỉnh lại, nhìn nhau, phản ứng đầu tiên của Triệu Trinh và Chu Tử là ôm lấy nhau.

Sau khi ôm ấp một hồi, lúc này hai người bọn họ mới phát hiện thân thể cả hai đều trần trụi.

Chu Tử nhất thời có chút thẹn thùng, lập tức kéo chăn mỏng quấn lấy mình, cố tình đẩy Triệu Trinh ra bên ngoài.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử dùng chăn cuốn mình thành một cái ống, khẽ mỉm cười, nâng chân dài xuống giường, sau đó trực tiếp bế cả Chu Tử và chăn lên, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Chờ hai người tắm rửa xong, thay quần áo, thấy trời còn sớm, Chu Tử dặn dò Thanh Thủy chuẩn bị món cháo trắng thanh đạm cho Vương gia ăn sáng, sau đó cầm bộ dụng cụ cắt móng tay cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh ung dung thong thả ngồi trên ghế, Chu Tử đầu tiên tỉ mỉ sửa móng tay cho hắn, sau đó là đến móng chân, đều dùng kéo vàng cắt tỉa trước, sau đó cầm dũa nhỏ mài đi, cuối cùng dùng khăn mềm lau sạch, là được rồi.

Triệu Trinh cảm thấy trở lại trong phủ, thật sự như trở lại thiên đường, những màn chém giết máu tanh của ngày xưa dường như cũng đã thành chuyện cũ xa xôi, cực kỳ mơ hồ. Nghĩ tới chuyện trên chiến trường Đông Cương, hắn lại bắt đầu trầm tư — chiến tranh, thật sự cần thiết sao?

Suy nghĩ nửa ngày, không có kết quả. Hắn nhìn Chu Tử đang cúi đầu cắt tỉa móng chân ình, trong lòng cảm thấy hạnh phúc cực kỳ, hắn đã rất may mắn, không phải sao? Chiến tranh qua đi, hắn còn có thể trở lại bên cạnh nữ nhân mình yêu, hưởng thụ sự chăm sóc mà nữ nhân âu yếm giành cho hắn, đây chính là may mắn của của hắn!

Nhưng mà, loại may mắn này sẽ thường xuyên đi theo hắn sao?

Triệu Trinh nhớ tới Thống soái Đông Xu quốc đã chết dưới hỏa dược của hắn trên chiến trường,trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Hắn đưa tay vuốt ve mặt của Chu Tử, thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải ở bên cạnh Chu Tử thật lâu thật dài.

Dùng xong bữa sáng, Triệu Trinh và Chu Tử chậm rãi bản bộ, bước về phía chính viện, chuẩn bị đi thỉnh an mẫu thân.

Lúc đi đến bên hồ, Triệu Trinh quay đầu nhìn Chu Tử một cái, thấy da thịt nàng trơn bóng, mặt như hoa đào, cho là tất cả đều nhờ công sức mà mình đổ vào, không khỏi rất là tự mãn, thắt lưng càng ưỡn thẳng lên.

Chu Tử vẫn luôn lặng lẽ quan sát hắn.

Lúc Triệu Trinh không có ở trong phủ, nàng mới biết được mình đối với hắn nhớ nhung sâu đậm biết nhường nào, mới biết được Triệu Trinh quan trọng với mình biết bao. Hiện tại, Triệu Trinh đang bước đi trước mặt nàng, trên người mặc thường phục mùa hạ màu trắng, bên hông tinh tế thắt một cái đai lưng hắc ngọc, sải bước đi chỉ cảm thấy thân thể phong lưu khí phách hiên ngang.

Quả thật nàng càng nhìn càng vui vẻ — đây chính là nam nhân thuộc về nàng a!

Lúc sắp đến chính viện, Chu Tử thấy người phía sau đi theo còn xa, liền lặng lẽ kéo tay của Triệu Trinh ở trước mặt, thấp giọng hỏi: "Ngày mười ba tháng năm hôm đó chàng đã làm gì?"

Triệu Trinh chậm lại cước bộ, nắm tay Chu Tử, vừa đi vừa nghĩ mà nói: "Chỉ luôn cưỡi ngựa rong ruổi trên đường, đến nửa đêm, trời tối, trước không có thôn trang sau không có khách điếm, ngủ giữa đất hoang."

Chu Tử vừa nghe vậy, cực kỳ đau lòng, biết sinh nhật hai mươi mốt tuổi, ngay cả mỳ trường thọ Triệu Trinh cũng không được ăn, bèn nói: "Vậy buổi tối thiếp làm mỳ trường thọ cho chàng ăn khuya!"

Triệu Trinh nghĩ nghĩ một chút, rồi nói: "Chu Tử, ta muốn ăn canh sủi cảo nàng làm."

"Dạ, chờ buổi tối trở về Diên Hi cư, thiếp sẽ đến tiểu phòng bếp làm cho chàng!" Chu Tử vội đồng ý.

Triệu Trinh gật đầu, vẫn cảm thấy trở lại Vương phủ thật sự rất hạnh phúc.

Cao Thái phi vừa thấy Triệu Trinh dẫn theo Chu Tử cùng nhau đến đây, vui mừng vô hạn, vừa vội vàng phân phó Hoàng Oanh: "Nhanh nhanh ôm tiểu Thế tử lại đây", vừa lôi kéo tay Triệu Trinh, ý muốn hắn lại gần bà, để bà nhìn kỹ một chút.

Triệu Trinh kéo tay mẫu thân, quỳ xuống, hành đại lễ với mẫu thân.

Cao Thái phi đỡ hắn lên, thanh âm có chút nghẹn ngào: "Chỉ cần con có thể hoàn hảo vô khuyết trở về, ta liền cảm tạ trời đất!" Bà quan sát Triệu Trinh tỉ mỉ một hồi, nhìn xong lại sờ, sau đó nói: "Trinh Nhi, con gầy đi!" Ánh mắt của Cao Thái đã ươn ướt. Bà vuốt ve lưng Triệu Trinh, hồi lâu mới nói: "Ở trong phủ nghỉ ngơi bồi dưỡng thật tốt đi!"

Triệu Trinh "Dạ!" một tiếng, ngồi xuống bên cạnh mẫu thân.

Lúc này tiểu Thế tử đã được Nhũ Yến nắm tay dắt tới đây. Hắn vừa thấy mẫu thân đứng sau ghế dựa, liền nóng lòng muốn nhào tới, ngờ đâu lại thấy ngồi trước mẫu thân là một nam nhân xa lạ. Triệu Tử lập tức sững sờ, không biết là nên nhào về phía mẫu thân, hay nên có phản ứng khác.

Triệu Trinh vừa thấy bộ dáng này của tiểu Thế tử, cũng biết tám phần là thằng bé này đã quên mất cha mình. Hắn đứng dậy đi lên trước, bế tiểu Thế tử lên, thử cảm giác ở tay một chút, cảm thấy tiểu Thế tử dường như béo một chút, cũng cao lên một chút. Mặt khác, vui mừng bất ngờ lớn nhất là tiểu Thế tử đã biết tự mình bước đi!

Sau khi cả nhà ngồi vào chỗ của mình, Triệu Trinh vừa uống trà, vừa hỏi Cao Thái phi: "Mẫu thân, đã tổ chức tiệc thôi nôi cho Triệu Tử chọn đồ vật đoán tương lai chưa?"

Một câu này vừa hỏi ra, Cao Thái phi nở nụ cười, Chu Tử đỏ mặt, chỉ có tiểu Thế tử đang ngồi trong lòng Cao Thái phi, trong tay cầm một khối bánh hạt dẻ, ăn thật sự vui vẻ, khóe miệng trên mặt đều dính đầy bột bánh.

Quay lại Mục lục

106. Quyển 4 – Chương 106

Chương 106: Cha con tranh đấu, Triệu Trinh giành thắng lợi

Ánh mắt Triệu Trinh nhìn thẳng phía trước, cũng không quay lại nhìn Chu Tử đứng sau mình, vậy mà Chu Tử vẫn cảm nhận được uy thế của hắn, nàng bèn nháy mắt với Cao Thái phi.

Cao Thái phi cười một tiếng, bảo Nhũ Yến mang tiểu Thế tử ra ngoài chơi.

Chu Tử chạy theo, dặn dò đôi câu rồi mới quay trở lại.

Nàng trở về, liền nhìn thấy đôi mắt phượng trầm tĩnh như nước của Triệu Trinh hơi nhíu lại, lạnh lùng nhìn mình, trong lòng liền có chút ngượng ngùng, nàng liếc nhìn Triệu Trinh, do dự một chút rồi mới nói: "Hôm chọn đồ vật đoán tương lai, có lẽ thiếp thân không cho tiểu Thế tử ăn no, kết quả là tiểu Thế tử…"

Triệu Trinh đã sớm đoán được, cười như không cười, nói: "Lúc tiểu Thế tử chọn đồ vật đoán tương lai, liền bắt lấy đồ ăn?"

Chu Tử xấu hổ gật đầu một cái. Nàng thật lòng cảm thấy ngày chọn đồ vật đoán tương lai hôm đó, trong ánh mắt vô vàn trông đợi của mọi người, một tay tiểu Thế tử nắm mẩu bánh Quế hoa, một tay siết mẩu bánh dứa, nhìn thế nào cũng đều là từ di truyền không tốt của mình – cũng là một kẻ mê ăn vặt a!

Triệu Trinh trầm ngâm, lại hỏi: "Kế tiếp thì sao?"

Chu Tử càng thêm xấu hổ, cúi đầu không nói lời nào.

Triệu Trinh nhìn nàng, nhẹ nhàng lên tiếng: "Nói đi!"

Lúc này Cao Thái phi đã sớm cười đến không ngừng được, bà cười nói: "Tiếp đến tiểu Thế tử cũng không thèm quan tâm những người vây quanh thằng bé chọn đồ vật đoán tương lai nữa, quyết định làm nhiều việc cùng lúc: nhét bánh Quế hoa trong tay trái và bánh dứa trong tay phải bỏ vào miệng ăn hết! Ha ha!"

Triệu Trinh nghĩ đến trường hợp lúc đó, cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Triệu Trinh không dây dưa về đề tài này nữa, Thế tử còn nhỏ, về sau có mình mỗi ngày đốc thúc dạy bảo, đương nhiên sẽ uốn nắn thành công, lớn lên sẽ thành cây lớn che trời!

Lúc này, Triệu Hùng mang quà tặng mà Vương gia chuẩn bị cho Cao Thái phi và tiểu Thế tử tới.

Triệu Trinh cưỡi ngựa liên tục một đường chạy về, vì vậy quà tặng mang về cũng không nhiều. Tặng cho Cao Thái phi chủ yếu là một chút vật trang trí bằng vàng ngọc cùng tơ lụa thịnh hành… lại có một cây lược bằng gỗ Đào do suốt đường từ Đông Cương đến Kim Kinh, Triệu Trinh ngồi trong xe ngựa mài khắc.

Triệu Trinh tặng cho tiểu Thế tử một phiên bản thu nhỏ của thuyền lớn, cũng do hắn tự tay khắc thành.

Chu Tử thấy Cao Thái phi cùng tiểu Thế tử đều có quà tặng, Triệu Trinh chỉ bỏ sót một mình mình, cũng có chút ghen tỵ, lặng lẽ liếc Triệu Trinh vài lần.

Triệu Trinh sao lại không biết tâm tư của nàng, nhìn bộ dạng ghen tức của Chu Tử, trong lòng hắn cười thầm, trên mặt lại không lộ ra.

Dùng cơm trưa xong, Triệu Trinh nói với Cao Thái phi một tiếng, đang muốn đưa Chu Tử về Diên Hi cư, tiểu Thế tử lại vững vàng cất bước đi tới, ngăn cản mẫu thân. Bé ngửa mặt nhìn mẫu thân, bàn tay nhỏ bé lôi kéo tay của mẫu thân, lúc lắc, mắt phượng nho nhỏ mang theo mong chờ vô hạn: "Mẹ, nghỉ ngơi! Mẹ, nghỉ ngơi!"

Đây là Triệu tử tới đòi phúc lợi mỗi ngày: mẫu thân đến Đông sương phòng ngủ trưa cùng bé.

Nhìn vẻ mặt Triệu Trinh không chút thay đổi đứng chờ mình ở cửa, Chu Tử cũng muốn trở về cùng Triệu Trinh, nhưng lại nhìn phiên bản thu nhỏ siêu cấp đáng yêu của Triệu Trinh ở trước mắt, trong lòng không nỡ.

Nàng nhìn Triệu Trinh, lại nhìn Triệu Tử, hai mỹ nam một lớn một nhỏ đều đang đợi mình, thật khiến người ta có cảm giác hạnh phúc kiêu ngạo, lại khiến người ta khó quyết định.

Triệu Tử thấy mẫu thân bất động, lại nhìn qua phụ thân, phát hiện phụ thân cũng đang nhìn mẫu thân, bé nghĩ phụ thân muốn giành mẫu thân với mình, trong lòng nho nhỏ rất là phiền não: phụ thân này thật hư, lúc nào cũng giành mẫu thân với mình! Bé liền tăng thêm chút khí lực, muốn trực tiếp lôi mẫu thân đi: "Mẹ, ngủ ngủ!"

Chu Tử vừa nghe giọng nói non nớt ngọng ngịu của Triệu Tử, tâm lập tức mềm nhũn, miệng đồng ý, ánh mắt còn nhìn Triệu Trinh, hai chân cũng đã theo Triệu Tử đi đến Đông sương phòng.

Triệu Trinh vừa thấy Chu Tử bị tiểu Thế tử kéo đi, hiểu được đây chính là cuộc chiến trường kỳ tranh đoạt lâu dài giữa cha và con, trận chiến vừa mở màn mình đã bất lợi. Hắn sải bước đi nhanh tới, một phen ôm Triệu Tử lên, nói: "Cùng nhau trở về thôi!"

Một nhà ba người cùng nhau từ biệt Cao Thái phi, trở về Diên Hi cư.

Phiền phức thật sự, bắt đầu từ giờ khắc trở lại phòng ngủ này.

Triệu Tử vừa vào phòng ngủ, liền bò lên giường, cũng gọi mẫu thân mau tới ngủ trưa với bé. Nào ngờ, lúc này, chẳng những bé gọi được mẫu thân tới, ngay cả phụ thân cũng theo tới. Thấy phụ thân cũng có ý đồ muốn ngồi lên giường, Triệu Tử bèn khóc lớn, ôm mẫu thân, nhất định đòi phụ thân đi ra ngoài, chỉ mình ngủ cùng mẫu thân.

Chu Tử thương con trai, vừa dỗ dành Triệu Tử, vừa nói với Triệu Trinh: "Chàng qua nhuyễn tháp nằm trước đi, thiếp dỗ Triệu Tử ngủ xong liền qua với chàng."

Triệu Trinh cũng không quan tâm đến Triệu Tử, hắn bước nhanh về trước, tách Triệu Tử đang mặt đầy nước mắt giương nanh múa vuốt từ trên người Chu Tử xuống, trực tiếp xách ra ngoài, đi tới nội viện Diên Hi cư, ném cho Hàn Tử Xuyên đang chờ sai việc ở trong phòng Trị sự: "Mang tiểu Thế tử đến Ngoại thư phòng chơi đi!"

Dứt lời, hắn liền trở về nội viện.

Chu Tử nhìn thấy Triệu Trinh trở về một mình, không thấy tiểu Thế tử đâu, vội hỏi: "Tiểu Thế tử đâu?"

Triệu Trinh vừa cởi quần áo, vừa thản nhiên nói: "Ném rồi!"

Chu Tử: "…"

Triệu Trinh cởi áo khoác, nằm xuống giường, nhìn Chu Tử đang đứng trước cửa sổ dáo dác ngó xung quanh kiếm tiểu Thế tử, không kiên nhẫn gọi: "Còn không lại đây?"

Chu Tử đi tới, cũng cởi áo khoác, nằm nghiêng xuống bên cạnh Triệu Trinh. Triệu Trinh duỗi cánh tay dài ra, ôm Chu Tử kéo vào trong lồng ngực mình.

Một lát sau, Chu Tử ôm bụng, chậm rãi trở mình, đối diện với Triệu Trinh, sau đó hôn lên môi Triệu Trinh một cái, cười tủm tỉm hỏi: "Vương gia của thiếp à, quà của thiếp thân đâu a?"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, nói: "Nàng ngoan một chút, nghe lời một chút, qua mấy ngày nữa quà của nàng sẽ về đến!"

Chu Tử vừa nghe vậy, tò mò cực kỳ, lại quấy một lát, thấy Triệu Trinh thật sự không muốn nói thêm nữa, đành phải phẫn nộ rúc vào trong lòng Triệu Trinh, thoáng chốc đã ngủ say.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, trong phòng ngủ mát lạnh, nằm trên giường mềm mại, sảng khoái mái dễ chịu vui sướng ngủ giấc trưa, ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh lại mới đứng dậy.

Hắn vừa tỉnh, Chu Tử cũng tỉnh theo, vội đứng dậy hầu hạ Triệu Trinh.

Chu Tử đứng trước người Triệu Trinh, tay giúp hắn sửa sang lại thường phục mùa hè, trong lòng nghĩ đến Triệu Tử. Nàng thân ở trong này hầu hạ Triệu Trinh, nhưng tâm lại giống như chú chim nhỏ giang cánh bay ra ngoài, không ngừng tìm kiếm: tiểu Thế tử đâu, sao còn chưa trở về?

Triệu Trinh trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, lúc này Chu Tử mới chuyên tâm, buộc đai lưng cho Triệu Trinh. Thắt lưng của Triệu Trinh thật mảnh khảnh, sau khi nàng buộc đai lưng xong, lại dùng cánh tay vòng qua ôm thử, vẫn cảm thấy rất nhỏ, trong lòng có chút ghen tị, bèn bấm lên hông của Triệu Trinh một cái.

Triệu Trinh bị nàng ôm ấp một cái rồi lại vừa bấm vừa vặn, sờ sờ khiến tinh thần sảng khoái, cũng mặc cho nàng làm.

Lúc Triệu Trinh không có ở trong phủ, Chu Tử rảnh rỗi đến hoảng; Triệu Trinh trở về, thế nào hắn cũng phải một mình độc chiếm Chu Tử, sai bảo Chu Tử như một con quay. Hắn thích thú ngồi một nơi, nhìn Chu Tử vì mình không ngừng ra ra vào vào, trong lòng liền cảm thấy hạnh phúc.

Khi đêm đến, Hàn Tử Xuyên mới mang theo hai gã sai vặt ôm tiểu Thế tử trở về.

Tiểu Thế tử được Hàn Tử Xuyên dẫn đi chơi, trước tiên đến Tiền viện Vương phủ thấy rất nhiều người, sau đó lại được ăn không ít điểm tâm rất ngon, cuối cùng còn đến bờ hồ chèo thuyền, cực kỳ mới mẻ, cực kỳ vui vẻ, cũng mệt cực kỳ mà ngủ mất, trên con thuyền dập dềnh, được Hàn Tử Xuyên đắp lên người chiếc áo khoác mà ngủ một canh giờ.

Lần này có lẽ Triệu Trinh đã tính toán kỹ lưỡng đâu ra đó rồi, sau khi hắn ngủ trưa dậy liền ở lỳ trong nội viện Diên Hi cư, cũng không để cho Chu Tử rời khỏi tầm mắt mình, cứ ở một chỗ như vậy, nhìn Chu Tử bận rộn.

Tối hôm đó, rốt cuộc Triệu Trinh cũng được ăn chén canh sủi cảo tự tay Chu Tử làm mà mình mong nhớ bấy lâu, cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Ngày hôm sau, cũng đến giấc ngủ trưa, tiểu Thế tử đang có ý đồ kéo Chu Tử cùng đi ngủ, Triệu Trinh lại gọi Hàn Tử Xuyên tới, bảo hắn đem tiểu Thế tử đi chơi.

Tiểu Thế tử vừa nhìn thấy Hàn Tử Xuyên, lập tức nhớ tới khoảng thời gian chơi vui vẻ hôm qua, lập tức ném mẫu thân ra sau ót, thật vui vẻ hí hửng để Hàn Tử Xuyên ôm ra ngoài.

Triệu Trinh bưng chén trà uống, nhìn tiểu Thế tử thất bại lần nữa trong cuộc chiến giành Chu Tử với mình, vô cùng thích ý.

Cao Thái phi và Chu Tử nhìn thấy dáng vẻ đắc ý khi chiến thắng con trai của của Triệu Trinh, không khỏi nhìn nhau, mặt đầy ý cười.

Chiều ngày hôm đó, lúc Triệu Trinh đang ôm Chu Tử ngủ trưa, Triệu Tử theo Hàn Tử Xuyên đến núi giả chơi, sau đó lại đi vọc nước, cuối cùng chơi đùa đến mệt, được Hàn Tử Xuyên ôm đến Ngoại thư phòng ngủ một giấc.

Ngày thứ ba, Triệu Trinh cũng theo cách đó, Triệu Tử lại được Hàn Tử Xuyên mang ra ngoài chơi.

Ngày thứ tư cũng như thế.

Sang ngày thứ năm, Triệu Trinh, Chu Tử cùng Triệu Tử sau khi dùng cơm trưa ở chỗ Cao Thái phi xong, cả nhà ngồi cùng nhau trò chuyện.

Tiểu Thế tử ngồi không yên, cứ cách một chút là nằm úp sấp ở cửa sổ chính đường nhìn ra bên ngoài, sau đó lại chán nản thất vọng quay về, cách một lát lại xem một chút, đương nhiên vẫn là thất vọng.

Cao Thái phi, Triệu Trinh và Chu Tử đều biết bé đang đợi Hàn Tử Xuyên tới đây, đều âm thầm buồn cười, tuy nhiên cũng không nói toạc ra, chỉ cười cười nhìn tiểu Thế tử chạy tới chạy lui.

Qua thật lâu sau, Hàn Tử Xuyên vẫn chưa đến. Tiểu Triệu tử hoạt động đôi chân beo béo, đi tới trước mặt Triệu Trinh, nhếch đôi mắt xếch đen kịt nhìn phụ vương, giọng nói ngọng nghịu cả giận: "Phụ thân, Phan Phan!"

Chu Tử nghe không hiểu, nhưng Triệu Trinh nghe liền hiểu, biết Triệu Tử nói là "Xuyên xuyên", hắn sai Hoàng Oanh: "Ra ngoài gọi Hàn Tử Xuyên vào đi!"

Hàn Tử Xuyên mang theo hai gã sai vặt đã đợi ở bên ngoài chính viện, nghe Hoàng Oanh nói, liền đi theo Hoàng Oanh nhanh chóng tiến vào thỉnh an Vương gia, Thái phi nương nương và Chu trắc phi.

Cao Thái phi nhìn một chút, thấy Hàn Tử Xuyên này đại khái khoảng mười bảy mười tám tuổi, bộ dạng tuấn tú, cử chỉ lễ độ, rất chững chạc, liền hỏi han vài câu, sau đó thưởng một thỏi vàng nén.

Chu Tử đã sớm nghe Ngân Linh nhiều chuyện qua, nói Hàn Tử Xuyên này thoạt nhìn văn nhược, kỳ thật võ công rất cao, hơn nữa là người cực kỳ cẩn trọng, bản lãnh cũng rất lớn, trừ việc không thể sinh con, hầu như không việc gì không làm được.

Nàng thực cảm kích mấy ngày nay Hàn Tử Xuyên tận tâm tận lực dắt tiểu Thế tử đi chơi, chăm sóc tiểu Thế tử, muốn rộng tay ban thưởng, nhưng lại không thể vượt mặt Cao Thái phi, liền thưởng một thỏi bạc nén, nghĩ về sau tìm được cơ hội lại ban thưởng cho hắn.

Sau khi Hàn Tử Xuyên dẫn tiểu Thế tử đi, Triệu Trinh liền dẫn Chu Tử trở về. Mãi cho đến khi vào phòng ngủ, thấy bên cạnh không còn ai, Chu Tử mới thấp giọng oán trách Triệu Trinh nói: "Trên đời có ai làm cha như chàng không? Chẳng những ăn dấm chua của con mình, còn tính kế con trai mình!"

Triệu Trinh lại làm như không nghe thấy, im lặng không lên tiếng đứng ở đó, bộ dáng chờ đợi Chu Tử cởi áo khoác ình. Hắn đã sớm phát hiện Hàn Tử Xuyên là một nhân tài hiếm có, cho nên có lòng dùng Triệu Tử để thử một chút, hơn nữa còn phái người âm thầm quan sát. Nếu ngay cả đứa trẻ nhỏ như Triệu Tử mà Hàn Tử Xuyên cũng có thể thu phục, cho thấy hắn thật là co được dãn được, như vậy mình có thể giao trọng trách cho hắn được rồi. Dĩ nhiên, những lời này không thể nói với Chu Tử.

Chu Tử miệng tuy rằng thầm oán vài câu, nhưng vẫn tiến lên giúp hắn cởi quần áo.

Sau khi Triệu Trinh cởi bỏ áo khoác, đang muốn đi đến bên giường, lơ đãng nhìn thoáng qua Chu Tử, lại phát hiện Chu Tử có hơi mất hứng. Hắn cũng không thèm dùng lời ngon tiếng ngọt, chỉ xoay người bế Chu Tử lên, miệng nói: "Bổn vương ngủ cùng nàng để chuộc lỗi, thế nào?"

Chu Tử đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên mặt hắn một chút, không kiềm được mà nở nụ cười: "Chàng là cái đồ trứng thối!"

Từ đó về sau, Hàn Tử Xuyên trở thành nam bảo mẫu của tiểu Thế tử, mà Chu Tử, lại một lần nữa trở về trạng thái bị Triệu Trinh độc chiếm.

Một hôm, Cao Thái phi dẫn theo tiểu Thế tử, cùng đám người Hoàng Oanh Nhũ Yến đến chùa Bồ Đề Tự dâng hương tạ lễ thần linh.

Sau khi Triệu Trinh tiễn mẫu thân rời đi, mới nói với Chu Tử: "Đi thôi, dẫn nàng đi xem quà tặng đã chuẩn bị cho nàng!"

Món quà này của Triệu Trinh, đoạn thời gian gần đây, vẫn treo cao lơ lửng ở trước mặt Chu Tử, dẫn dụ Chu Tử ngoan ngoãn nghe lời hắn, món quà này vẫn khó với tới, lâu dần, Chu Tử đã không ôm hy vọng gì nữa, không ngờ lúc này Triệu Trinh lại nói tới.

Ôm loại cảm giác hạnh phúc mất đi mà lại có được, Chu Tử ngồi trong nhuyễn kiệu, thật vui vẻ theo sau Triệu Trinh đang cỡi ngựa rời phủ.

Quay lại Mục lục

107. Quyển 4 – Chương 107

Chương 107: Giỏi dùng kế, một mũi tên trúng ba con chim

Kim Kinh, bên trong Đại chính điện của Hoàng cung, Chu thái hậu đang cùng quần thần thương nghị việc đi hay ở của các phi tần hậu cung.

Chu thái hậu hạ chỉ: Đưa tất cả những phi tần đã được sủng ái nhưng không có con đến cung Cảnh Lăng thủ tiết vì tiên hoàng, mà trong đám đại thần không ít người có muội muội hoặc là con gái đều thuộc trong nhóm này, khiến bọn họ chống đối mãnh liệt.

Chu Thái hậu làm như vậy, cũng không phải là vô căn cứ, triều đại từng có tiền lệ, những năm đầu của Cảnh Thâm đế, do Hoàng đế còn nhỏ yếu, Thái Hậu phụ chính, vì thanh tẩy cung đình, các tần phi của tiên đế đều bị đưa vào Hoàng lăng thủ tiết cho tiên đế.

Lúc ban đầu, khí thế của Chu Thái hậu rất cao, một mặt kiên trì có lý lẽ có căn cứ, sau đó, thấy Cao thừa tướng cầm đầu nhóm đại thần đồng ý điều kiện của nàng, rốt cục Chu thái hậu cũng dịu lại, công bố nếu nhà mẹ đẻ của đám tần phi này có năng lực lập am trong phủ, cho các phi tần có thể để tóc tu hành, thì nàng liền cho phép những người này trở lại nhà mẹ đẻ, hơn nữa những phi tần chưa được sủng hạnh cũng chiếu theo đó mà làm.

Yêu cầu của Chu thái hậu đưa ra là: trước khi tiểu Hoàng đế mười sáu tuổi có thể tự mình chấp chính, hắn có thể sống trong Hoàng cung ở Kim Kinh, hoặc cũng có thể ngự giá đến phủ Nam An vương, nhận sự dạy dỗ của giám quốc đại nhân.

Trong lòng Cao lão Thừa tướng cùng các đại thần đều hiểu rất rõ ràng: đây là Chu thái hậu muốn Hoàng đế và Nam An vương càng thêm gần gũi, củng cố ngôi vị của tiểu Hoàng đế.

Nhưng nếu là như thế, địa vị chính phi của Nam An vương tất nhiên sẽ rơi vào trong tay vị Chu trắc phi kia, cũng chính là tỷ tỷ của Chu thái hậu; hơn nữa tiểu Hoàng đế gần gũi với Nam An vương, sợ là ngôi vị hoàng đế của hắn sẽ càng thêm vững chắc; mà đối với Nam An vương, chỉ sợ cũng là chuyện tốt — Hoàng đế lớn lên dưới gối hắn, tất nhiên sẽ luôn nghiêng về phía hắn; hay đối với tiểu Thế tử của Nam An vương, cũng là chuyện tốt, chẳng những là đường đệ mà còn là biểu đệ ruột thịt, tương lai Tiểu Hoàng đế và hắn cũng sẽ sớm chiều ở cùng nhau.

Chu thái hậu tuy rằng tuổi còn trẻ, vẫn chưa đến hai mươi tuổi, nhưng tâm tư quả thật là cực kỳ kín đáo, kế sách của nàng đúng là một mũi tên trúng ba con chim a, vừa suy tính vì tỷ tỷ Chu trắc phi của mình, lại suy tính cho tiểu Hoàng đế con trai của mình, quan trọng nhất là, để cho tiểu Hoàng đế ở tại phủ Nam An vương, về mặt tình cảm cũng kéo gần khoảng cách giữa tiểu Hoàng đế và Nam An vương.

Rốt cuộc là ai đã giúp nàng đưa ra chủ ý này đây?

Cao lão Thừa tướng xuất phát từ đủ loại lo lắng, tuy rằng trên thực tế cảm thấy không ổn, nhưng Nam An vương là cháu ngoại của lão, hơn nữa người già thì yêu thương con cháu, lão còn có cháu gái còn ở trong cung chịu khổ, tất nhiên "ném chuột sợ vỡ đồ", nên đối với toàn bộ yêu cầu vô lý của Chu thái hậu đều đáp ứng.

Từ đại chính điện bước ra ngoài, Chu Thái hậu đi phía trước, tiểu Hoàng đế được nữ quan đứng đầu – Ngọc Hương ôm theo sát bên cạnh, phía sau chính là Đại thái giám "Tiền Liễu Đức", một đoàn cung nữ thái giám đi ở phía sau cùng.

Trước mặt xuất hiện một biển hoa, tất cả đều là hoa hồng từ Tây Vực tiến cống, là giống hoa quý, hoa hồng nở tươi đẹp, hồng phấn đáng yêu, Chu Thái hậu ngừng lại, đứng nhìn biển hoa trước mắt trong chốc lát, không nhịn được ngắt một đóa cầm trong tay.

Đại Kim triều thịnh hành việc cài hoa, mặc kệ là nam hay nữ, là nghèo hay giàu, đều lưu hành tục vào mùa hoa nở liền cài một đóa, Chu Bích cũng không ngoại lệ, rất muốn cầm đóa hoa xinh đẹp trong tay cắm vào búi tóc.

Ngọc Hương còn chưa lên tiếng, Đại Thái giám "Tiền Liễu Đức" đã bước lên trước, cất giọng không thể ngửi nổi nói: "Bẩm Thái hậu, giờ còn đang là quốc tang…"

Chu Thái hậu thở dài, lông mày cau nhẹ không thể nhận ra, trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp biến thành bộ mặt khổ qua nhìn mà buồn cười, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, ngắt lấy đóa hồng tiếp tục đi về phía trước.

"Tiền Liễu Đức" nhìn bóng lưng của nàng, lúc này mới ý thức được, vị Chu Thái hậu này, mặc dù là Thái hậu cao quý nhất nước, thật ra cũng chỉ là một thiếu nữ xinh đẹp mười bảy đang tuổi dậy thì.

Trong thành Nhuận Dương ở Nam Cương, Chu Tử ngồi kiệu mềm, đang theo sau Triệu Trinh một thân mặc thường phục, đi qua khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Thỉnh thoảng nàng nhấc màn kiệu, nhìn Triệu Trinh đang đi phía trước, lại phát hiện con đường phía trước càng ngày càng quen, thì ra là đã đến con ngõ nhỏ Yến Tử ở phường Phúc Thọ.

Đến trước cửa tiểu viện, nơi mà lần trước Chu Tử rời nhà trốn đi, Triệu Trinh dẫn đầu xuống ngựa, ném dây cương cho gã sai vặt Lâm Tiêu Sấu, tự mình đỡ Chu Tử xuống kiệu.

Đám sai vặt nha hoàn tự theo một cửa hông khác vào mở cửa tiểu viện.

Vừa vào cửa, Chu Tử liền phát hiện tiểu viện này của mình đã thay đổi bộ dáng.

Đối diện cửa viện là một bức tường bình phong, mặt trên giăng đầy dây Lăng Tiêu đang nở hoa. Đi dọc theo hành lang vòng qua bên hông bức tường bình phong, phát hiện phía sau bức tường bình phong có trồng một khóm trúc lớn xanh biếc, cây đào trong sân vẫn còn giữ lại, nay lá xanh đầy cành, nhưng cái đình nhỏ thì lại không nhìn thấy tăm hơi, thay vào đó là một ngôi nhà trúc nhỏ được dựng từ những cây trúc xanh, cửa sổ bốn phía của ngôi nhà trúc đều được mở ra, có thể nhìn thấy bên trong bày biện cả bàn ghế bằng trúc, trên bàn cũng bày một bộ dụng cụ uống trà cũng bằng trúc xanh.

Triệu Trinh nắm tay Chu Tử, chậm rãi dọc theo hành lang đi về phía trước, đi thẳng tới trước cửa chính viện.

Ngôi nhà ngói ba gian: một viện chính, hai nhà kề ban đầu nay đã đổi thành ngôi nhà gỗ trước mặt, trên cửa sổ bằng gỗ khắc hoa dán lụa mỏng màu xanh nhạt, như màn lụa mỏng trong mộng, mông lung mà mê ly.

Triệu Trinh đỡ Chu Tử bước qua bậc cửa, vào phòng khách.

Trong phòng khách cũng hoàn toàn thay đổi, ba gian phòng dùng bình phong bằng gỗ tử đàn (gỗ lim) ngăn cách, phòng khách bày biện tinh xảo, đồ đạc gia cụ trong phòng khách cũng khéo léo tinh xảo, đều làm từ gỗ tử đàn.

Chu Tử bước vào phòng ngủ, phát hiện bên trong đã đổi thành bộ giường ngủ bằng hoa lê mà mình thích nhất, trước màn cửa sổ bằng lụa mỏng xanh lá, bày một bàn trang điểm khắc hoa tinh xảo, mặt trên đặt một cái gương nho nhỏ.

Triệu Trinh dắt Chu Tử đi đến trước giường, dùng ngọc câu móc màn lụa mỏng màu trắng lên, ôm lấy Chu Tử, đặt nàng nằm lên chăn nệm mềm mại.

Chu Tử ngồi nhỏm dậy, ở trên giường tò mò nhìn ngó chung quanh, lúc này mới phát hiện trên giường trải nệm gấm màu trắng bốn góc thêu trúc xanh, trên mặt chăn mỏng trải giường cũng là màu trắng thêu trúc xanh, ngay cả hai cái gối mềm cũng đều là màu trắng thêu trúc xanh.

Triệu Trinh ngồi xuống bên cạnh Chu Tử, nâng hai chân Chu Tử lên, nhẹ nhàng đỡ Chu Tử ngã xuống giường, sau đó cầm hai chân Chu Tử, cởi giày cho nàng, mình cũng nằm xuống theo, sau đó giơ một tay lên, kéo màn lụa trắng xuống.

Chu Tử giật mình, cảm thấy như ở trong mộng. Đây có lẽ là ngôi nhà đẹp nhất trong lòng nàng, xanh biếc dạt dào như vậy, tinh xảo mới mẻ như vậy. Nàng nghiêng mình, dựa lưng vào Triệu Trinh, trong lòng cảm động không thôi.

Triệu Trinh thấy nàng nãy giờ không nói gì, biết trong lòng nàng đang cảm động, cảm thấy thỏa mãn cực kỳ, ôm Chu Tử, kéo chăn mỏng đắp lên Chu Tử và mình, sau đó nói: "Ngủ một chút đi, ngủ dậy sẽ dẫn nàng đi ăn món ngon!"

"Dạ." Chu Tử dịu dàng đáp một tiếng.

Trước khi đến, Triệu Trinh đã dặn dò trước, cho nên trong phòng này đã đặt sẵn băng, mát lạnh, không bị ảnh hưởng của thời tiết nóng bức bên ngoài. Bờ mông nhỏ tròn trịa của Chu Tử dán lên bụng Triệu Trinh, thân thể lại cố hết sức co lại lui về phía sau, ép sát lên người Triệu Trinh. Nàng thích cứ như vậy rúc vào trong lòng Triệu Trinh mà ngủ, giống như làm vậy có thể bù lại mấy tháng trời cô đơn quạnh quẻ gối đầu ngủ một mình.

Triệu Trinh vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực nàng, thân thể nàng được vỗ về chơi đùa thật sự thoải mái, trong lòng càng nghĩ, dần dần ngủ thiếp đi.

Chu Tử ngủ mãi đến gần tối mới tỉnh lại, nàng vừa tỉnh giấc liền cảm giác được vật cứng rắn của Triệu Trinh từ phía sau đang đẩy đẩy mình, bèn tiện tay mò qua nhéo một cái, không ngoài suy đoán, nghe được tiếng hít sâu của Triệu Trinh. Chu Tử cười cười, nghịch ngợm nắm lấy phía sau cọ xát vài cái. Triệu Trinh vốn muốn cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, nhìn thấy nàng nghịch ngợm như vậy, cũng không có ý muốn nhịn nữa, cởi bỏ quần lót của nàng, nhắm ngay vị trí mà cọ xát.

Chờ hai người ái ân xong, Triệu Trinh tinh thần sảng khoái phát hiện Chu Tử mềm nhũn nằm liệt ở trên giường, hắn ôm lấy Chu Tử, đi đến phòng tắm được xây sau phòng ngủ.

Trước khi sửa sang lại ngôi nhà này, Triệu Trinh đã sai người mua luôn cả ngôi nhà ở phía đông, phía bắc và phía tây với giá cao, sau khi đả thông xong, liền tiến hành xây dựng lại, hiện tại khu viện này nhìn tuy nhỏ, kỳ thật xét theo diện tích mà nói, đã lớn hơn trước gấp ba lần.

Tắm rửa xong bước ra, hai người nắm tay nhau đi tới căn nhà nhỏ trong viện Lục Trúc.

Bên trong đã dọn sẵn trà bánh tinh xảo.

Triệu Trinh không thích ăn mấy thứ này, hắn ngồi đó, nhìn Chu Tử ăn thật ngon lành, cảm thấy cũng là một loại hưởng thụ.

Chu Tử ăn vài miếng điểm tâm, Triệu Trinh bưng chén trà sứ trắng hoa văn có hình lá cỏ màu xanh ở trước mặt Chu Tử lên, nếm thử một ngụm trà Trúc Diệp bên trong, cảm thấy vừa đủ ấm, mới đem chén trà đến bên miệng Chu Tử.

Chu Tử liền nâng tay hắn uống vào mấy ngụm, sau đó lại tiếp tục ăn điểm tâm. Nàng rất thích ăn mấy đồ ngọt như điểm tâm này, nhất là bánh nhân đậu, nhân hạt dẻ, nhân hạt sen và bánh nhân mứt táo, lại yêu vô cùng. Triệu Tử cũng giống hệt nàng, đặc biệt thích ăn mấy những món điểm tâm ngọt này.

Triệu Trinh ngồi bên cạnh nhìn một lát, lấy từ trên người Chu Tử xuống một mảnh khăn lụa, dùng sức lau lau vụn bánh dính trên khóe miệng Chu Tử, quở nhẹ: "Nàng bao nhiêu tuổi rồi, mà còn ăn uống giống Triệu Tử!"

Chu Tử nhãn tình sáng lên, vội uống một hớp trà trong tay Triệu Trinh, rồi mới hỏi: "Chàng đã nghĩ tên cho đứa bé trong bụng chưa?"

108. Quyển 4 – Chương 108

Chương 108: Giữa đêm mùa hạ, Chu Tử sinh con

Triệu Trinh để cho Chu Tử uống vào một ngụm nước, lúc này mới nói: "Gọi là Triệu Sam đi!"

Lúc này Chu Tử mới nhớ tới nhũ danh Bánh Bao Nhỏ của Triệu Tử, lại thấy buồn cười, nàng cúi đầu, mím môi cười trộm, trong bụng thầm nhủ hay gọi là Màn Thầu Nhỏ nhỉ, hay là Bánh Trôi Nhỏ, hay là Sủi Cảo Nhỏ đây?

Nàng âm thầm suy nghĩ: Nếu là bé trai, thì kêu là Màn Thầu Nhỏ; còn nếu là con gái thì gọi là Bánh Trôi Nhỏ đi!

Triệu Trinh dường như có thể nhận biết được sóng điện não của nàng, lườm nàng một cái, nghiêm mặt nói: "Không được kêu là Màn Thầu Nhỏ!"

Chu Tử ngẩng đầu, mắt to mỉm cười nhìn hắn: "Được!"

"Cũng không được kêu là Sủi Cảo Nhỏ hay Nắm Viên Nhỏ gì gì đó!"

"Dạ, Vương gia!"

Triệu Trinh thấy Chu Tử cư nhiên lại có thể thành thật như thế, không khỏi có chút hồ nghi, liếc nhìn Chu Tử một cái, phát hiện nàng cũng đang hai mắt sáng ngời nhìn mình. Triệu Trinh thoáng trầm ngâm, nói: "Mẫu thân sợ là đã trở về, chúng ta cũng trở về đi thôi!

Chu Tử gật gật đầu, đứng lên.

Triệu Trinh nắm tay nàng, vừa đi vừa nói chuyện: "Ngôi nhà này về sau sẽ để lại cho nàng, khi nào nhàn rỗi, báo ẫu thân và ta một câu, rồi đến đây ở vài ngày cũng được."

Chu Tử dạ một tiếng, lại vui cười nói: "Nơi này xây dựng tinh xảo khác biệt như vậy, hoàn toàn có thể làm thành nơi kim ốc cho chàng tàng kiều, sao lại cho thiếp a?" (kim ốc tàng kiều)

Triệu Trinh nhìn nàng một cái: "Nàng không phải mỹ nhân sao!"

Trong lòng Chu Tử nhất thời vui vẻ, liền tựa cả thân mình lên người Triệu Trinh.

Khi nhóm sai vặt nha hoàn xuất hiện phía trước, Triệu Trinh liền buông tay nàng ra.

Buổi tối, Triệu Trinh và Chu Tử ở trong chính viện của Thái phi nương nương, chơi đùa với Triệu Tử thật lâu.

Trong khoảng thời gian nay, Triệu Tử đi theo Hàn Tử Xuyên chạy nhảy chơi đùa ở bên ngoài cả ngày, phơi nắng đen đi không ít, cũng gầy đi không ít, nhưng mà nhìn qua rất rắn chắc khỏe mạnh. Bé biết nói không nhiều lắm, nhưng lại hứng thú nói chuyện dạt dào, vừa há miệng lại còn giang hai tay, vừa nói vừa huơ tay múa chân ra dấu, kể ẫu thân hôm nay đi chơi thấy những gì: "… Đầu bóng lưỡng… Niệm kinh… A… A di…" Bé khoa tay múa chân nói một hồi.

Triệu Trinh ở bên mỉm cười lắng nghe. Hắn nhìn đứa con trai lớn diện mạo rất giống mình, trong lòng cũng tràn ngập loại tình cảm yêu thương, lập tức cũng muốn bắt chước, hôn lên mặt Triệu Tử vài cái.

Trong lòng Triệu Trinh thầm nghĩ: Hay là, muộn vài năm hãy để cho hắn chuyển ra ngoài ở? Cứ để cho hắn ở cùng tổ mẫu vài năm đã? Dù sao vẫn chờ ấy khu viện kia xây xong đã rồi nói sau!

Bánh Bao Nhỏ không biết đến chuyện trong lòng cha bé đang suy tính, một mực mải mê giải thích, nói đến mệt mỏi, liền xoay mặt nhìn Nhũ Yến muốn nước: "Khát, nước!"

Nhũ Yến lập tức bưng một chén nước tới, Triệu Tử uống nước xong, liền tiếp tục nói.

Buổi tối, dưới sự giám sát của Chu Tử, Triệu Trinh bị bắt uống hết hai chén canh gà.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Chu Tử tỉ mỉ chăm sóc rồi ngày ngày đều thúc ép uống nước canh bổ thân, da thịt Triệu Trinh nhờ vậy mà trắng ra không ít, dưới da cũng nhiều thêm một ít thịt, thoạt nhìn không còn gầy như trước nữa, ngược lại có vẻ nhìn càng đẹp mắt.

Lúc hai người ở cùng nhau, Chu Tử thường nhìn qua xem lại, chăm chú ngắm nhìn hoài không dứt, cuối cùng chọc cho Triệu Trinh luôn bình tĩnh cũng phải nổi nóng.

Tắm rửa xong, Triệu Trinh sai người khiêng nhuyễn tháp ra đặt ở trong sân nội viện Diên Hi cư, trải chiếu cỏ mịn lên trên, hắn nằm gối đầu lên phía trên, Chu Tử ngồi bên cạnh cầm cây quạt, phe phẩy quạt mát cho hắn.

Hôm nay đúng vào ngày rằm tháng sáu, trên trời treo một vầng trăng tròn vàng nhạt, rắc vạn tia ánh sáng trong trẻo ra xung quanh.

Triệu Trinh nằm hồi lâu, một câu cũng không nói. Hắn vẫn còn tiếp tục suy tư đến vấn đề ở chiến trường Đông Cương: rốt cục chiến tranh với Đông Xu quốc có cần thiết không!?.

Chu Tử biết hắn đang có tâm sự, cũng không quấy rầy hắn, chỉ ở bên cạnh hắn.

Diên Hi cư cách hồ lớn cũng không xa, lúc này đêm khuya yên tĩnh, trong hồ, tiếng ếch kêu oàng oạc không biết từ lúc nào cũng truyền đến, trong góc sân, cũng truyền đến tiếng côn trùng kêu, cách đó không xa là hai bụi hoa hồng, tỏa mùi thơm nhàn nhạt theo gió bay tới. Trong bầu không khí trăng thanh gió mát, hoa thơm ếch kêu như thế, Chu Tử bất tri bất giác cũng nằm xuống dựa vào Triệu Trinh, nhanh chóng liền ngủ thiếp đi.

Trong thành Kim Kinh, vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay là ngày các phi tần trong cung của tiên đế rời cung về nhà mẹ đẻ, để tóc tu hành cầu phúc cho tiên đế, trời mới tờ mờ sáng, xe ngựa của các phủ đã chờ đầy trên quảng trường trước cửa cung.

Thanh Vân điện, nơi ở của Chu thái hậu, tùng bách đứng thẳng, trang nghiêm. Trước khi nhóm cung phi rời cung, đều tới nơi này tạ ơn chào từ biệt Chu thái hậu.

Ban đầu chỉ là mấy phi tần chưa được sủng hạnh, bao gồm hai vị tiểu thư Cao gia. Sau đó, các phi tần được tiên đế gieo ân sủng rộng khắp bắt đầu lục đục kéo đến.

Những phi tần này, lúc bái kiến Chu thái hậu đều là vẻ mặt túc mục nghiêm trang đều mang theo đau thương, lúc rời cung cũng không tự chủ được mà toát ra một ít sắc mặt vui mừng — rốt cục cũng được thoát khỏi chốn hoàng cung như cái nhà giam khổng lồ này!

Hứa Thái phi và Tống Thái phi — trước kia là Hứa Nghi phi và Tống Thục phi, cũng cùng tới, bởi vì đang là quốc tang, hôm nay các nàng mặc quần áo đều là màu trắng trong thuần khiết, trên đầu dùng một cây trâm cứng vấn búi tóc đạo sĩ, trên mặt không son phấn, nhìn có vẻ tiều tụy.

Tiến vào chính điện Thanh Vân điện, các nàng ngẩng đầu nhìn Chu thái hậu cao cao tại thượng, trong lòng đầy mỉa mai: Rốt cục chúng ta cũng có một ngày rời đi, còn ngươi thì sao? Cho dù ngươi là Thái Hậu cao quý, nhưng cả đời ngươi cũng phải ở lại nơi cung đình buồn đến chết người này, không chết không rời, đến lúc chết mới được nghỉ ngơi!

Các nàng thu lại ánh mắt, cuối đầu rũ mắt, uyển chuyển quỳ gối: "Thiếp thân đến chào từ biệt Thái Hậu nương nương, chúc Thái Hậu nương nương hưởng thọ lâu dài, mãi mãi tươi trẻ!"

Chu Bích nghe được châm chọc trong lời nói của các nàng, khóe miệng vẫn mang nụ cười, vẻ mặt hiền từ, nói: "Sau khi trở về phủ, nhất định phải dốc lòng tu hành, ăn uống chay tịnh, ngày ngày tụng kinh, như thế mới có thể rửa sạch tội nghiệt trên người, cũng là cầu phúc cho tiên đế."

Nàng dừng một chút, lại nói: "Cách một khoảng thời gian, trong cung sẽ phái người đến các phủ kiểm tra. Các ngươi đứng dậy cả đi!"

Hứa Thái phi và Tống Thái phi lại quỳ gối xuống, sau đó đứng dậy lui về phía sau rời đi. Lúc này họ không thể thiếu lễ nghi, miễn cho Thái Hậu kiếm cớ bắt bẻ.

Đến chiều tối, Chu Bích dặn dò "Tiền Liễu Đức": "Ngươi dẫn người đi thống kê số lượng phi tần rời cung và phi tần ở lại một lần nữa đi!"

"Tiền Liễu Đức" dạ một tiếng, rồi dẫn theo vài tiểu thái giám đi ra ngoài.

Buổi tối, trước khi lên đèn, "Tiền Liễu Đức" đã trở lại, đi theo phía sau là một tiểu thái giám hai tay ôm sổ sách.

"Tiền Liễu Đức" cất cao giọng nói: "Bẩm báo Thái Hậu, phi tần trong hậu cung của tiên đế tổng cộng có 4485 vị, trong đó đã sủng hạnh 1415 vị; hôm nay có 316 vị rời cung, trước mắt trong cung còn lại 4169 vị, trong đó đã sủng hạnh là 1231 vị, chưa sủng hạnh là…"

Nghe xong hắn tường tận hồi báo, Chu Bích phất phất tay, nhóm cung nữ bọn thái giám hầu hạ đều lui xuống, chỉ còn lại một mình Ngọc Hương hầu hạ bên cạnh.

Thật lâu sau, Chu Bích mới hỏi: "Cao tiệp dư và hai vị Trác thị mỹ nhân đâu?"

"Tiền Liễu Đức" vẻ mặt cung kính: "Bẩm báo Thái Hậu, nô tài không biết."

Chu Bích giống như lẩm bẩm: "Không nên lưu lại, cũng không thể lưu lại, tương lai đều sẽ là nhược điểm!"

"Tiền Liễu Đức" giương mắt nhìn Chu Bích, rõ ràng vẫn còn là một tiểu cô nương thanh xuân thì giờ lại ăn mặc y phục già nua của Thái Hậu, con ngươi lóe lên một chút, rất nhanh lại cúi hạ mi mắt.

Ngoại ô Kim Kinh, trong biệt viện của Nam An vương, cả tòa trạch viện tường trắng ngói đen cây xanh bao bọc, an tĩnh tọa lạc trên bờ sông Ngự hà.

Trang viện ngoài lỏng trong chặt, bên ngoài dường như không có người canh gác, nhưng khắp nơi trong viện lại đầy rẫy cơ quan, nơi nơi đều có binh sĩ mặc áo giáp tay cầm vũ khí đi lại tuần tra. Sâu trong rừng Lục Dương, có một tiểu viện nho nhỏ, là một ngôi nhà ngói ba gian tường trắng ngói đen, một nhà chính hai nhà kề.

Trong gian nhà kề phía đông, hai tỷ muội Đại – Tiểu Trác đang sửa sang lại hành trang. Các nàng vốn là một phần trong tổ chức ám vệ của Nam An Vương gia, nay lại nhận được nhiệm vụ mới, chuẩn bị dịch dung giả dạng đến Ô Thổ quốc.

Đang thu dọn hành lý, Tiểu Trác nghe được phía tây lại truyền đến tiếng hát y a, nhướng mày, đang muốn đi qua, lại bị Đại Trác có gương mặt như nàng kéo lại: "Đừng qua đó, tốt xấu gì, vị kia cũng là biểu muội của Vương gia!"

Ở trước mặt tỷ tỷ Tiểu Trác luôn luôn có chút tùy ý, lập tức buồn bực nói: "Tỷ không nghe thử một chút, xem ả điên đó đang hát cái gì!"

Đại trác ngưng thần lắng nghe, nàng vốn có võ công, rất nhanh nghe được rất rõ ràng: "… Nô tỳ sinh ra trễ, khiến quân bừa bãi yêu thương…" Ca từ đáng khinh, tiếng ca uyển chuyển, hòa vào với nhau, lại mang theo một nỗi thê lương.

Đại trác không nói gì nữa, yên lặng tiếp tục thu thập hành lý. Tiểu Trác lấy một lọ chứa thuốc dịch dung ra, bắt đầu điều chế.

Ngày hai mươi tám tháng sáu, còn chưa đến tháng bảy, thời tiết đã nóng không chịu được.

Triệu Trinh và Triệu Tử đều cùng canh giữ ở trong phòng Chu Tử, hai cha con đang tháo ráp chiếc thuyền gỗ Triệu Trinh mang về, trước đó đã lắp ráp hoàn chỉnh, sau đó lại tháo dỡ ra. Hai cha con khó có khi hài hòa, ngồi đối diện trên giường trúc, chơi cực kỳ vui vẻ. Trong phòng ngủ đặt bốn thùng băng, nhưng Chu Tử vẫn cảm thấy nóng, đang còn cầm cây quạt đứng phía sau Triệu Trinh phe phẩy không ngừng.

Tuy bụng Chu Tử lớn, nhưng nàng vẫn luôn chú ý rèn luyện, ngược lại còn có thể đi tới đi lui chạy đông chạy tây — có Triệu Trinh ở nhà, dường như nàng không còn tiếp tục nhàn rỗi.

Triệu Trinh biết nàng sắp sanh, như lâm đại địch, ngay từ ngày hai mươi tháng sáu đã mời bốn vị bà mụ đến ở lại ngoại viện Diên Hi cư còn chưa nói, hai vị Hứa – Hầu đại phu cũng bị ép ngày ngày canh giữ ở Diên Hi cư.

Đến hai mươi chín tháng sáu, Triệu Trinh phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra), sai Hàn Tử Xuyên dẫn tiểu Thế tử đi, mình thì cầm quyển sách canh giữ bên cạnh Chu Tử, một tấc cũng không rời.

Quả nhiên không sai dự liệu của hắn. Đến buổi chiều, đang ngủ trưa thì Chu Tử đột nhiên tỉnh dậy, nói với Triệu Trinh: "Bên dưới bắt đầu chảy nước rồi…"

Triệu Trinh nhảy dựng khỏi giường, qua loa phủ thêm quần áo, lao ra ngoài, gọi Ngân Linh đang túc trực bên ngoài: "Mau gọi bà mụ cùng đại phu!" Sau khi tự mình trấn định lại một chút, hắn nhanh chân bước trở về phòng ngủ, liên tục hỏi: "Chu Tử, có đau bụng không?" Triệu Trinh vừa nói, vừa bước qua nâng Chu Tử lên, ôm vào trong ngực.

Chu Tử cũng không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy là lạ, hình như là bụng bị trì xuống đau.

Triệu Trinh lòng nóng như lửa đốt, hận không thể thay Chu Tử chịu đau, vừa giúp Chu Tử lau mồ hôi, vừa mềm giọng an ủi: "Đừng sợ, có ta ở đây!"

Chu Tử không nghĩ tới Triệu Trinh còn khẩn trương hơn mình, nghiêng mặt liếc nhìn hắn: "Thiếp căn bản không sợ, cũng không phải chưa từng sinh con nha!" Ai biết vừa dứt lời, một trận đau nhức kịch liệt đánh úp tới, nàng lập tức phát ra một tiếng thét chói tai.

Triệu Trinh đang hoảng loạn, Ngân Linh đã dẫn bà mụ và đại phu tới.

Triệu Trinh không muốn rời đi, nhưng Chu Tử kiên trì muốn hắn đi ra ngoài, cuối cùng Cao Thái phi cũng đến đây, miễn cưỡng kéo hắn đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ tạm thời làm phòng sinh, Ngân Linh dẫn đám Thanh Châu và Thanh Thủy ở bên trong hầu hạ Chu trắc phi, phối hợp với bà mụ.

Hầu đại phu cùng Hứa đại phu cũng không tiến vào phòng ngủ, mà canh giữ ở chính đường, cùng Vương gia và Cao Thái phi uống trà chờ đợi. Cao Thái phi nay tự xưng là lớn tuổi, vào thời khắc đặc biệt, cũng không hề kiêng kị nam nữ gì nữa, tự ngồi yên ở vị trí chủ vị cùng hai vị thầy thuốc. Mặc dù trong tay bà bưng một ly trà, nhưng không uống ngụm nào, vẫn luôn chú ý động tĩnh trong phòng sinh.

Hứa đại phu bưng trà, khuôn mặt trầm tĩnh, hai tròng mắt buông xuống như đang suy nghĩ điều gì — thật ra là hắn đang nhìn lén tay Vương gia.

Đường đường Nam An vương, Chiến thần Vương gia trên chiến trường máu chảy thành sông mặt không đổi sắc, nay trong tay bưng một ly trà, nhưng tay lại khẽ run run, đơn giản chỉ vì tiểu thiếp Chu trắc của hắn đang sinh con, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu trao đổi ánh mắt, đều khẽ cười trộm. Mấy ngày nay bọn họ ngày ngày chẩn mạch cho Chu trắc phi, biết thai nhi hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đến tối, Chu Tử vẫn còn chưa sinh, chỉ đau một lúc rồi ngủ một lúc.

Triệu Trinh lấy lý do đêm đã khuya, khuyên Cao Thái phi trở về. Cao Thái phi vừa đi, hắn liền nhanh chân vào phòng ngủ.

Các bà mụ vốn đang vây quanh giường, thấy Vương gia vào, vội nói: "Vương gia, không được! Không được ạ!"

Nam An vương lại vung tay lên, không kiên nhẫn nói: "Câm miệng!"

Không ai dám nói nữa, bốn vị bà mụ câm như hến đứng vây bên ngoài, trơ mắt nhìn Nam An vương đi đến trước giường, ngồi xuống bên giường.

Trong phòng đốt hơn mười mấy ngọn nến, sáng ngời, nhưng độ ấm cũng tăng lên không ít, Triệu Trinh vừa tiến vào, liền đổ không ít mồ hôi. Hắn cúi người nhìn Chu Tử, phát hiện nàng lại đang ngủ, trên trán trên mặt đều là mồ hôi.

Triệu Trinh vươn tay sờ đến trên người nàng, thấy ẩm ướt, ra rất nhiều mồ hôi. Hắn bảo Ngân Linh: "Kêu người đem đến một chút băng, đặt xa xa ở trong góc!"

Triệu Trinh ngồi bên mép giường, vừa dùng khăn lau mồ hôi cho Chu Tử, vừa mềm giọng an ủi: "Chu Tử, nàng phải kiên cường, chỉ cần nàng bình an sinh con, đến lúc đó, tất cả điều kiện ta đồng ý với nàng, ta đều làm hết!"

Chu Tử vốn đã mệt rã rời, đang mơ mơ màng màng muốn đi vào giấc ngủ, nghe được lời Triệu Trinh, nàng cố gắng mở to mắt: "Thật sao?"

Triệu Trinh cúi đầu hôn nàng một cái, nói: "Thật!"

"Không nạp chính phi?"

"Ừ."

"Từ nay về sau cũng không nạp nữ nhân khác?"

"Được!"

"Cũng không thích nam sắc?"

"..."

Triệu Trinh còn đang buồn bực, một trận đau nhức kịch liệt đánh úp tới, Chu Tử thét lên. Triệu Trinh nắm tay nàng: "Chu Tử, ta sẽ ở bên nàng!" Hắn chuyên chú nhìn mặt Chu Tử, hai tay cầm tay phải của Chu Tử, vẫn không nhúc nhích.

Ngày ba mươi tháng sáu, vừa qua khỏi giờ Dần, trong phòng sinh rốt cục cũng truyền đến tiếng khóc "Oa oa" của trẻ sơ sinh.

"Vương gia, là một tiểu công tử!" Bà mụ hưng phấn cực kỳ, giơ đứa bé sơ sinh ra cho Triệu Trinh thưởng thức tiểu đệ đệ giữa hai chân.

Trên mặt Triệu Trinh đều là mồ hôi, hắn dùng ống tay áo lau lau, cười miễn cưỡng, sau đó lại nhìn Chu Tử.

Lúc này, một bà mụ khác đột nhiên kêu to: "Băng huyết! Trắc phi bị băng huyết!" Bà giơ hai bàn tay đầm đìa máu tươi, tuyệt vọng kêu.

Gương mặt tuấn mỹ của Triệu Trinh trong nháy mắt trở nên tái nhợt, buông Chu Tử ra, lập tức đứng lên: "Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh..."

Quay lại Mục lục

109. Quyển 4 – Chương 109

Chương 109: Ranh giới sống chết, nhìn lại cả đời

Hứa đại phu cầm theo túi kim châm cứu, Hầu đại phu xách theo rương thuốc cũng nhanh chân đi vào.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, nhìn chằm chằm Hứa đại phu cùng Hầu đại phu, lạnh lùng nói: "Cứu sống nàng, ta hứa cho các ngươi vạn lượng hoàng kim!"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu rất trấn định bước lên trước, đẩy bà mụ đang run lẩy bẩy vây bên giường ra, tới gần Chu Tử.

Hứa đại phu bắt đầu bắt mạch, Hầu đại phu bắt đầu kiểm tra.

Lúc này, Chu Tử đã bất tỉnh, sắc mặt trắng bệt như tờ giấy. Triệu Trinh càng không ngừng hôn trán nàng, miệng thấp giọng liên tục gọi.

Trong cơn đau nhức, Chu Tử mất đi tri giác.

Nàng cảm thấy bất chợt thoải mái hẳn lên, giống như một chiếc lông vũ bay lơ lửng trong gió, theo gió di động, không gò bó không ràng buộc, chuyện cũ trước kia từng cảnh từng cảnh vụt qua trước mắt:

Lúc hai ba tuổi bị sốt, đúng lúc nửa đêm, ngoài trời tuyết rơi nhiều, phụ thân dùng áo bông lớn bọc nàng lại, cõng nàng đi trong trận tuyết lớn ngập ngang đầu gối, mẫu thân đỡ nàng, bước nặng bước nhẹ khập

khiễng theo sát phía sau. Đến nhà đại phu ở ngoài thôn, khó khăn lắm mới gọi được cửa mở, đợi đến khi đại phu chẩn trị, mẫu thân nói: "Quần áo của thiếp đều ướt cả rồi!"

Lúc sáu tuổi, mùa hè mưa rơi, nàng ra vườn rau gần hồ nước ở ngoài cửa chính hái rau dền, không cẩn thận trượt chân rơi vào hồ nước, đang giãy dụa trong nước, là mẫu thân ra ngoài tìm mình, nhìn thấy mình đang ở trong nước giãy dụa, không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống, bắt được cổ áo mình, ôm mình lên. Nhưng mà, mẫu thân không hề biết bơi a!

Mùa xuân năm tám tuổi, phụ thân đến huyện bên cạnh nhận làm đồ gỗ, hơn một tháng không trở về, tất cả lương thực trong nhà đều ăn hết rồi, mẫu thân dùng cái sạn cạo cạo đáy nồi, lấy cơm cháy nấu nửa nồi cháo với rau dưa, vừa đúng cho ba mẹ con mỗi người nửa chén. Mình đang tuổi lớn, nửa bát căn bản không đủ, Chu Bích lúc đó sáu tuổi lại tự chia nửa bán của con bé thành một nửa, nhất định đổ vào trong bát của mình.

Mười một tuổi năm ấy, địa chủ Chương lão Tam trong thôn làm lễ chúc thọ cho lão thái thái, mời một đoàn kịch nhỏ tới hát trong thôn, dựng rạp ngay trong sân phơi lúa ở thôn đông. Chu Tử cũng kéo Chu Bích đi xem, nhìn thấy rất nhiều đứa nhỏ đều được ăn kẹo, ăn bánh gạo, Chu Bích cũng rất muốn ăn. Mẫu thân rút một chiếc bông tai bạc cực nhỏ trên lỗ tai, đổi kẹo và bánh gạo chia đều cho Chu Tử và Chu Bích ăn.

Mười hai tuổi năm ấy, nàng lần đầu tiên gặp được Chương Kỳ con trai một của Chương lão Tam, lần đầu tiên nàng biết, thì ra nam tử trên đời này, không nhất thiết phải giống phụ thân nàng: mặt khắc đầy nét phong trần khắc khổ, bôn ba mà sống, trên đời cũng có thiếu niên tuấn tú, sạch sẽ, chững chạc, có trái tim biết cảm thông như vậy.

Mười lăm tuổi năm ấy, lần đầu tiên nàng gặp được Triệu Trinh, vị nam tử cao cao tại thượng như vậy, tuấn mỹ cô độc như vậy, táo bạo lạnh lùng như vậy…

Mới đầu, yêu đơn phương thật sự là đáng thương, khó có thể khống chế, không thể ức chế, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Nhưng mà, sau đó lại có thể biết thế nào là hạnh phúc.

Triệu Trinh, nam nhân này, lại có thể yêu nàng thương nàng như vậy, chiều chuộng, bao dung nàng…

Người ta nói, cuộc đời lướt qua trước mắt ta khi nó kết thúc.

Chu Tử cũng vậy, trong lòng nàng biết rất rõ ràng, tất cả mọi chuyện xót xa đau khổ, hỉ nộ ái ố đã từng trải qua trong đời mình, nay lướt qua từng chút từng chút, sở dĩ có thể như vậy, là bởi vì nàng sắp chết.

Nhưng, nàng không muốn chết, nàng còn có trượng phu rất yêu thương mình, còn có con trai không muốn xa rời mình; nàng không thể chết được, chồng của nàng còn trẻ như vậy, mà hai đứa con trai của nàng còn non nớt như vậy, sao có thể để anh em bọn chúng lại cho thê tử tương lai của trượng phu; nàng không thể chết được, nàng còn trẻ như vậy, nàng muốn cùng Triệu Trinh mình yêu cùng nhau chậm rãi già đi, muốn nhìn hai đứa con trai cưới vợ sinh con…

Nhưng tại sao thân thể của nàng lại nhẹ nhàng, càng bay càng cao như vậy? Vì sao phía trước dường như có một cái động tối đen sâu thẳm to lớn đang chờ mình? Vì sao dường như có một lực hút đang chờ nàng?

…

Triệu Trinh dùng sức ôm chặt Chu Tử, thân thể Chu Tử bắt đầu lạnh dần, hắn có thể cảm nhận được sinh mệnh Chu Tử từ từ trôi đi mất.

"Chu Tử, van xin nàng! Chu Tử, nàng không được chết, hãy ở lại với ta!" Hắn lên tiếng khóc lớn, lệ rơi đầy mặt, hai tay ôm Chu Tử hằn cả gân xanh. "Ông trời, chỉ cần có thể làm cho Chu Tử sống, ta thề, ta thề sẽ không bao giờ giết thêm một người nào nữa! Nếu không, cứ để cho ta đột tử đầu đường…"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu đang bận rộn khẩn trương, đối với việc Vương gia gào khóc cũng mắt điếc tai ngơ. Hứa đại phu đâm vô số ngân châm vào huyệt vị trên người Chu Tử; Hầu đại phu bảo Ngân Linh bưng chén thuốc mình đã sắc xong vào, còn mình quay lưng đi, chỉ huy Ngân Linh tiến hành tẩy rửa cho Chu trắc phi.

Bốn bà mụ đứng ở trong phòng run lẩy bẩy, cũng không dám cất bước rời đi.

Triệu Trinh lúc này đã khóc không thành tiếng, chỉ chảy nước mắt. Hắn ôm lấy Triệu Tử, trong lòng tràn ngập đau khổ. Vào thời khắc này, hắn lại nhớ tới một chuyện mà trước kia hắn căn bản không thèm để ý.

Vợ trước của Chu Lang bệnh nặng hấp hối sắp chết, Chu Lang canh giữ trước giường, lên tiếng khóc lớn, sau đó bị đám bằng hữu đồng liêu trong quân xem như trò cười, không ngừng trêu chọc. Ngay cả bản thân Triệu Trinh, cũng cảm thấy Chu Lang có chút chuyện bé xé ra to, tính tình có chút mềm yếu, cho nên vẫn không chịu giao trọng trách.

Giờ phút này Triệu Trinh mới chân chính lĩnh hội được tâm tình của Chu Lang lúc đó.

"Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ vì chưa tới lúc đau lòng", hắn nguyện ý trả giá hết thảy, chỉ đổi lấy Chu Tử còn sống khỏe mạnh! Nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên cảm thấy cổ họng muốn nôn, trong miệng tanh ngọt.

Đúng lúc này, Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên mang tiểu Thế tử Triệu Tử tới. Bọn họ không dám tiến vào, lại cố ý để cho tiểu Thế tử chạy vào phòng sinh.

Tiểu Thế tử bổ nhào vào bên người phụ thân, thanh âm non nớt kêu khóc: "Mẹ! Mẹ! Mẹ tỉnh lại đi!" Tại nơi ranh giới sống chết của mẫu thân, tiểu Thế tử Triệu Tử một tuổi bốn tháng, lần đầu tiên nói ra một câu hoàn chỉnh.

Chu Tử đang lơ lửng, dường như sắp bị hút vào cái lỗ đen đang xoay tròn đó, trong lòng nàng biết, cuộc đời của mình sợ là sắp kết thúc, nhớ tới Triệu Trinh, nhớ tới Bánh Bao Nhỏ Triệu Tử, nhớ tới bé Màn Thầu Nhỏ – Triệu Sam mới sinh, lòng của nàng ngập tràn chua xót, nhưng lại thân bất do kỷ.

Bỗng nhiên, một thanh âm non nớt của trẻ con truyền vào trong tai của nàng: "Mẹ! Mẹ! Mẹ tỉnh lại đi"!

Là giọng của Bánh Bao Nhỏ! Là Bánh Bao Nhỏ!

Chu Tử giống như bị đánh thức, bắt đầu dùng hết toàn lực giãy dụa, chống cự, kháng cự lại lực lượng vô hình trong hư không.

Một trận đau nhức kịch liệt bất chợt đánh trúng nàng, nhanh chóng tràn ngập toàn thân, tiếp theo, nàng nghe được thanh âm kinh hỉ của Hứa đại phu và Hầu đại phu: "Chu trắc phi tỉnh rồi, Vương gia!"

Tiếp theo, là tiếng Triệu Trinh "Phụt" một cái, dường như trên mặt của nàng bị phun lên cái gì, hơi ấm nóng.

"Máu! Vương gia hộc máu!" hình như là tiếng của Ngân Linh.

Chu Tử dùng hết toàn lực, mở mắt, thấy được Triệu Trinh đang nhìn mình chằm chằm, cũng thấy được khóe miệng Triệu Trinh thấm máu tươi.

Triệu Trinh nhìn thấy Chu Tử khẽ mở mắt, phản ứng đầu tiên là ra lệnh cho người đang chờ bên ngoài: "Kéo bốn bà mụ này ra ngoài, cách ly thẩm vấn!"

Quay lại Mục lục

110. Quyển 4 – Chương 110

Chương 110: Biết được độc thủ, khó rõ đầu đuôi

Vẫn canh giữ ở gian ngoài, Thanh Thủy cùng Thanh Ba tiến vào, lôi bốn bà mụ áp tải ra ngoài, giao cho thân vệ của Vương phủ do Triệu Hùng và Hàn Tử Xuyên dẫn đến, vẫn đang canh giữ bên ngoài nội viện Diên Hi cư.

Hàn Tử Xuyên xuất thân từ Hàn gia ở Kim Kinh, là gia tộc lâu đời đi theo Lục Phiến Môn. Cửa tây thành Kim Kinh là địa phận của Hàn gia, trên dưới một trăm năm qua vẫn đứng đầu Lục Phiến Môn của Kim triều, có một phương pháp thẩm vấn diệu kỳ.

Hàn Tử Xuyên cùng Triệu Hùng dẫn theo thân vệ của Vương phủ, áp tải bốn bà mụ này đến phòng thẩm vấn trong Ngoại thư phòng.

Lúc này trời đã sáng choang, một vòng mặt trời đỏ nhô lên từ phía Đông, khiến cho người ta cảm giác tràn ngập tươi sáng và hy vọng, hơn một canh giờ trước, vẻ lo lắng u ám bao trùm lên toàn bộ phủ Nam An vương dường như đã bị vầng thái dương chói lòa ấm áp kia gột rửa sạch sẽ, chỉ để lại vết máu mờ nhạt, làm người ta ghi nhớ mãi mãi.

Nhũ mẫu Hồng Mai ôm Nhị công tử Triệu Sam mới sinh đến sương phòng cho bú. Bà là một trong vài nhũ mẫu được Triệu Trinh sai người tuyển chọn từ sớm, trước kia đã sinh hai đứa con.

Chu trắc phi tự mình gặp vài nhũ mẫu, nhiều lần xem xét đồng thời tiến hành kiểm tra, cuối cùng mới quyết định chọn bà. Hồng Mai là người thành thật, rất trầm mặc ít nói, nhưng chững chạc cẩn thận, bà thấy phòng sinh của Chu trắc phi đang trong tình trạng rối loạn, cũng không quan tâm gì khác, nhận lấy đứa nhỏ liền cùng với hai vị ma ma mà Thái phi lưu lại, cùng nhau tắm rửa, hầu hạ tẩy sạch phân su (*), quấn rốn cho Nhị công tử, sau đó bắt đầu cho bú sữa.

(* phân su: là lứa phân đầu tiên của trẻ sơ sinh trong vòng 24h, có màu xanh đen, dính, không mùi.)

Mới sinh ra một canh giờ, Triệu Sam miệng quá nhỏ, vẫn chưa biết hút sữa, nhũ mẫu Hồng Mai liền nắn bóp lên đầu ngực ra ít sữa tươi, nhỏ từng giọt từng giọt sữa vào trong cái miệng nhỏ nhắn như cánh hoa của Triệu Sam đang kề sát đầu ngực. Triệu Sam bú được một chút liền ngủ mất.

Hứa đại phu ở trong phòng sinh chăm sóc Chu trắc phi đã tỉnh lại nhưng vẫn còn rất suy yếu. Hầu đại phu đã đi ra ngoài, sai người chuẩn bị giấy bút, "xoẹt xoẹt" viết lên phương thuốc, đưa cho Thanh Châu đang đứng chờ ở một bên, lệnh cho nàng mau mau đi bốc thuốc, sau khi sắc xong, đúng giờ cho Chu trắc phi uống.

Triệu Trinh sắc mặt tái nhợt, mí mắt ngày xưa mỏng tanh trở nên sưng đỏ, đôi môi ngày xưa không bôi son mà cũng đỏ nay trở nên trắng bệt không có huyết sắc, đang mím thật chặt. Hắn giống như một cây cọc gỗ, ngồi ở đầu giường, ngơ ngác nhìn chằm chằm Chu Tử trong lòng.

Chu Tử đã tỉnh lại, nhưng suy yếu đến mức nói không thành tiếng. Trên khuôn mặt vẫn luôn khỏe mạnh hồng nhuận của nàng nay một chút huyết sắc cũng không có, sắc mặt tái nhợt vô cùng không bình thường, đôi mắt to của nàng cũng mất đi thần thái lanh lợi như xưa, tròng mắt giống như chuyển động một chút cũng rất khó khăn, chỉ mở to nhìn chằm chằm Triệu Trinh, rồi nhìn Triệu Tử đang đứng bên cạnh.

Mới vừa một tuổi bốn tháng, dường như trong một đêm Triệu Tử đã lớn hẳn lên, bé không hề kêu khóc mà đứng dựa vào phụ thân, đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt bàn tay có chút lạnh lẽo của mẫu thân, mắt phượng nho nhỏ cũng sưng đỏ nén lệ, không chớp nhìn mẫu thân.

Bởi vì quan tâm Chu Tử, Cao Thái phi còn chưa dùng bữa sáng, liền mang theo Hoàng Oanh Nhũ Yến cùng đám nữ quan thân tín và cung nữ chạy tới.

Ban đêm Triệu Trinh đã nghiêm cấm người đến thông báo với Cao Thái phi, cho đến lúc này bà mới biết đêm qua Chu Tử bị nguy hiểm, không khỏi cực kỳ hối tiếc, thật hối hận mình đã rời khỏi phòng sinh, bà ngàn vạn lần không ngờ rằng Chu Tử sinh con đầu lòng vô cùng cùng thuận lợi, mà sau khi sinh xong đứa thứ hai lại bắt đầu băng huyết.

Tính tình Cao Thái phi vẫn luôn cứng cỏi, sau khi bà an ủi Chu Tử cùng Triệu Trinh mấy câu, liền dẫn Triệu Tử rời khỏi phòng sinh. Sau khi giao Triệu Tử cho Nhũ Yến đưa về chính viện chăm sóc, Cao Thái phi mang theo Hoàng Oanh đến xem đám người Triệu Hùng thẩm vấn bốn bà mụ.

Hứa đại phu rút ngân châm, bắt đầu trị liệu bước cuối cùng. Lúc này, Thanh Thủy và Thanh Châu bưng chén thuốc đã sắc xong vào.

Triệu Trinh cầm một cái gối dựa kê vào dưới cổ Chu Tử, để nàng cảm thấy thoải mái dễ chịu, sau đó nhận lấy chén thuốc từ trong tay Thanh Thủy, múc nửa thìa thuốc, dùng miệng thổi thổi, sau đó nếm nếm, thấy vừa đủ ấm, biết trước khi bọn Thanh Thủy bưng lại đây đã dùng nước lạnh trấn qua, liền chậm rãi đút cho Chu Tử.

Lúc hắn đút thuốc cực kỳ kỹ lưỡng, trước hết dùng thìa bạc đẩy mở hàm răng Chu Tử, sau đó chậm rãi đổ thuốc trong thìa vào trong miệng Chu Tử, lúc này Chu Tử liền nuốt hết nửa thìa thuốc vào trong bụng.

Đút xong một chén thuốc, Triệu Trinh đổ ra một thân mồ hôi lạnh. Suốt một đêm, quần áo của hắn nhiều lần bị mồ hôi thấm ướt xong lại được hong khô, trên người mặc trung y do Chu Tử tự tay may, chất vải vốn mềm mại đã trở nên có chút khô cứng.

Luôn luôn có chút chú ý đối với quần áo trên người, lúc này Triệu Trinh không cảm thấy có chút khó chịu nào, hắn đưa cái bát không cho Thanh Thủy, mình vẫn canh giữ trước Chu Tử, một tấc cũng không rời.

Sau khi uống thuốc, Chu Tử không còn hơi sức, hơn nữa trong thuốc có chất an thần, nàng nhanh chóng lâm vào giấc ngủ mê man.

Vẫn luôn chăm sóc bên cạnh, Hứa đại phu cùng Hầu đại phu đợi Chu trắc phi ngủ say, thấy Vương gia lại căng thẳng sống lưng, biết Vương gia sợ là lại lo lắng, lập tức giải thích: "Vương gia, xin cứ an tâm, Chu trắc phi chỉ là đang ngủ!"

Lúc này, sống lưng của Triệu Trinh mới chậm rãi thả lỏng.

Thấy bệnh tình Chu trắc phi đã ổn định, Hứa đại phu cùng Hầu đại phu đã một ngày một đêm không ngủ, liền thỉnh cầu Vương gia, xin phép đến phòng Trị sự ở ngoại viện nghỉ ngơi một lát, đợi khi Chu trắc phi tỉnh lại sẽ chẩn bệnh cho nàng.

Vẻ mặt Triệu Trinh mệt mỏi, thanh âm khàn khàn: "Các ngươi đến thư phòng trong nội viện Diên Hi cư nghỉ ngơi đi, như vậy lúc gọi các ngươi cũng thuận tiện hơn!"

Hứa đại phu thấy sắc mặt Triệu Trinh, bèn khuyên giải: "Vương gia, ngài cũng phải nghỉ ngơi một chút đi thôi!"

Triệu Trinh xua tay, ý bảo hắn không cần nhiều lời.

Hứa đại phu lắc đầu, cùng Hầu đại phu được Ngân Linh dẫn đến thư phòng trong nội viện Diên Hi cư nghỉ ngơi.

Triệu Trinh thấy trong phòng ngoại trừ mình, còn lại đều là nữ, hắn sợ Chu Tử ngủ trên chăn đệm bị thấm máu không thoải mái, liền lệnh cho Ngân Linh đi chuẩn bị chăn đệm sạch sẽ.

Ngân Linh nhanh chóng đã chuẩn bị chăn đệm xong.

Triệu Trinh tự mình ôm Chu Tử đang ngủ say đứng một bên, chỉ huy Thanh Châu, Thanh Thủy tháo bỏ chăn đệm dơ bẩn, trải chăn nệm mới đã được chuẩn bị lên. Đợi sau khi giường đã được sắp xếp xong, Triệu Trinh mới thật cẩn thận đặt Chu Tử vẫn còn đang ngủ lên, sau đó kéo tấm chăn mới, đắp kín cho nàng.

Ngân Linh nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: "Vương gia, ngài hôm nay khí huyết công tâm, vừa mới phun máu, thân mình còn rất suy yếu, nếu Chu trắc phi biết, nhất định sẽ rất đau lòng! Vì Chu trắc phi, hay là ngài nghỉ ngơi một chút…"

Triệu Trinh không kiên nhẫn phất phất tay, khẽ quát: "Tất cả đều đi ra ngoài hết cho ta!"

Ngân Linh bất đắc dĩ cúi người, mang theo đám người Thanh Thủy, tuân lệnh Vương gia đi ra ngoài. Nàng để lại Thanh Thủy cùng trực ở chính phòng với mình, còn ba người Thanh Châu thì đến sương phòng nghỉ ngơi trước, một lúc sau lại đến đổi phiên.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại Triệu Trinh và Chu Tử đang ngủ say. Triệu Trinh cởi bỏ áo khoác, cách lớp chăn nằm xuống bên cạnh Chu Tử. Hắn muốn luôn ở cạnh Chu Tử, trông chừng Chu Tử, cho đến khi xác định nàng khôi phục khỏe mạnh.

Triệu Hùng biết xuất thân của Hàn Tử Xuyên, vui mừng giao nhiệm vụ thẩm vấn bốn bà mụ này cho Hàn Tử Xuyên, còn mình cùng Cao Thái phi ở phía sau bình phong lắng nghe.

Đầu tiên là Hàn Tử Xuyên đem bốn bà mụ này giam giữ cách ly, sai người thân tín trông chừng, cần phải cẩn thận không để cho bọn họ tự sát. Sau đó, hắn chỉ huy người bố trí lại phòng thẩm vấn, thay toàn bộ dụng cụ thẩm vấn treo tứ phía trên tường thành dụng cụ tra tấn giành cho phái nữ, ví dụ như 'nhũ châm', lừa gỗ…, hơn nữa còn sắp xếp theo trình độ ghê tởm từ thấp đến cao, xếp thành hàng trên bốn vách tường của phòng thẩm vấn.

Bố trí thỏa đáng xong, hắn sai người mang từng bà mụ vào.

Sau khi bà mụ vào, hắn không thẩm vấn trước, chỉ dẫn bà đi tham quan các loại dụng cụ tra tấn vô cùng kỳ quái không thể tưởng tượng nổi trong phòng thẩm vấn, hắn ở bên cạnh giải thích cặn kẽ cách dùng và các bước tiến hành của từng loại hình cụ, thanh âm trầm thấp, nhưng nhịp điệu du dương cao thấp, nhịp nhàng dễ nghe.

Bà mụ đầu tiên, thân thể mượt mà, mặt mũi hiền hoà, vừa nghe hắn giải thích đến cách dùng lừa gỗ ở mặt tường thứ hai, liền "lộp bộp" quỳ xuống, khóe miệng run rẩy, lời nào cũng nói không ra được.

Hàn Tử Xuyên sai người kéo bà đi ra ngoài.

Bà mụ thứ hai tiến vào, dáng người cao gầy, mặt mũi xinh đẹp, lúc tuổi trẻ e rằng cũng là một mỹ nhân. So với người thứ nhất, bà ta kiên cường ơn một chút, kiên trì lắng nghe Hàn Tử Xuyên dốc lòng giải thích mãi cho đến bức tường thứ ba, trong nháy mắt nhìn thấy cái lỗ tai người treo trên tường liền choáng váng ngã xuống đất ngất đi, không khống chế được mà tiểu són ra quần.

Hàn Tử Xuyên vẫn như trước, sai người lôi bà ta đi ra ngoài, kêu người đến rửa sạch sẽ nền đất.

Bà mụ thứ ba, dáng người khéo léo linh hoạt, trên gương mặt tròn lại có một đôi mắt vượn sắc như ưng, thoạt nhìn rất thông minh tháo vát. Sau khi bước vào, bà nhìn hình cụ treo bốn phía, sắc mặt tái nhợt đi theo Hàn Tử Xuyên. Mới vừa xem hết bức tường thứ hai, tay phải của bà ta liền đưa lên miệng.

Hàn Tử Xuyên tay mắt lanh lẹ, nhanh như tia chớp nắm lấy ngón cái cùng ngón trỏ tay phải mới đưa lên miệng — đang cầm một viên thuốc nhỏ. Hàn Tử Xuyên nặn viên thuốc ra, ngửi ngửi một chút, nói với Cao Thái phi cùng Triệu Hùng sau tấm bình phong: "Là hạc đỉnh hồng."

Sau đó, hắn ngồi xổm xuống, nhìn bà mụ đã rũ rượi, cất giọng dịu dàng êm tai, mềm nhẹ mà đầy hấp dẫn giống như thiên nga nhung: "Nào, đến đây, thử mấy thứ đồ chơi thật hay này đi!"

Bà mụ này lập tức nhận tội.

Nguyên lai, Cao Đại phu nhân, đại phòng của phủ Cao thừa tướng, không biết từ nơi nào mà biết bà được tuyển chọn, sắp vào phủ Nam An vương đỡ đẻ cho Chu trắc phi đang dưỡng thai. Cao Đại phu nhân phái quản gia mang theo một ngàn lượng vàng đến Nhuận Dương, thông qua cô em chồng đã xuất giá mà tới nhà bà, đặt một ngàn lượng vàng trước mặt bà, ánh vàng rực rỡ ở tỏa ra trên bàn, chói cả mắt bà.

Bà mụ liều mạng nhấn mạnh: "Nếu không phải vị kia Cao quản gia kia lấy lệnh bài phủ Thừa Tướng từ bên hông ra, nói là Cao Đại phu nhân được Cao Thái phi chỉ thị, phải giúp con trai Nam An vương thanh tẩy phủ đệ, loại bỏ hồ ly tinh Chu trắc phi, cưới danh môn quý nữ làm chính phi, cho dù có đặt nhiều vàng hơn trước mắt, ta cũng không dám đồng ý!"

Hàn Tử Xuyên bảo bà mụ ký tên, sau đó lệnh cho thân vệ thân tín nhất của Vương gia kéo bà mụ này ra ngoài, dùng thanh âm thật nhỏ, không thể nghe thấy, dặn dò bọn họ: "Nghiêm cẩn trông chừng, phòng ngừa tự sát và bị giết!"

Làm xong hết thảy, hắn đi đến sau bình phong, khom người hành lễ với Cao Thái phi, nói: "Tiểu nhân Hàn Tử Xuyên bái kiến Thái phi nương nương!"

Cao Thái phi ngồi ngơ ngác như tượng gỗ.

Triệu Hùng vốn đứng bên cạnh bà, đã sớm lặng lẽ lui về phía sau một bước.

Quay lại Mục lục

111. Quyển 4 – Chương 111

Chương 111: Gặp con trai thứ, Chu Tử vui mừng

Cao Thái Phi nhanh chóng đã tỉnh táo lại, khàn giọng nói: "Chuyện này Vương gia giao cho ngươi điều tra sao?"

Hàn Tử Xuyên kính cẩn lắng nghe, đáp lời "Dạ!".

Cao Thái Phi ngẩng mặt lên, khuôn mặt nghiêm túc: "Ngươi tốt nhất phải điều tra cho rõ ràng!"

"Tiểu nhân cẩn tuân ý chỉ Thái Phi." Hắn cùng Triệu Hùng cung tiễn Thái Phi rời đi.

Cao Thái Phi thắt lưng thẳng tắp, chậm rãi bước đi.

Hoàng Oanh theo đi lên, nói nhỏ: "Thái Phi nương nương, có muốn..." Nàng ra dấu tay cắt cổ.

Cao Thái Phi cười thảm, nói: "Chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng là ta sai người đi hại Chu Tử?"

Hoàng Oanh cúi đầu, không nói gì. Nói thật ra, nàng đúng thật có điểm hoài nghi. Dù sao Vương gia sủng ái Chu trắc phi quá mức, thế cho nên không muốn cưới danh môn quý nữ làm chính phi, ngay cả trắc phi và tiểu thiếp cũng không muốn nạp, đây là điều mà mọi người rõ như ban ngày.

Nếu Chu trắc phi không chết, Vương gia tuyệt đối sẽ không cưới chính phi, lại càng không cần nói tới chuyện khai chi tán diệp, con cháu đầy đàn. Nếu nàng là Cao Thái Phi, trong lòng cũng sẽ rất không cao hứng.

Cao Thái Phi tiếp tục bước đi, bà cảm thấy nếu tự mình nhúng tay ngược lại sẽ càng làm cho Triệu Trinh hoài nghi, khiến giữa hai mẹ con sẽ xuất hiện khoảng cách, dù sao cây ngay không sợ chết đứng, vậy cứ để cho Hàn Tử Xuyên đi điều tra đi!

Cao Thái Phi sải bước nhanh chân đi đến Diên Hi cư, đứa cháu nhỏ mới sinh của bà còn đang cần người chăm sóc!

Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên bàn bạc trong chốc lát, Triệu Hùng tự đi bẩm báo với Vương gia, Hàn Tử Xuyên ra lệnh cho thân vệ của Vương phủ chia binh thành hai đường, một nhóm tiến hành lùng bắt gã quản gia của Cao phủ, dựa theo bộ dáng mà bà mụ Tần thị miêu tả, một nhóm khác lùng bắt người nhà Tần thị; hắn lại tự mình thẩm vấn Tần thị thêm một lần nữa, để xác định kiểu dáng cụ thể của cái gọi là lệnh bài của Cao phủ kia.

Lúc Triệu Hùng đến bẩm báo, Chu Tử đã tỉnh lại, đang yếu ớt dựa trên gối mềm kê ở đầu giường, Triệu Trinh đang bưng một chén canh gà chậm rãi đút cho nàng.

Triệu Hùng tiến vào nội thất cách tấm bình phong bẩm báo.

Hắn vừa nói xong, Triệu Trinh đang trầm ngâm, Chu Tử suy yếu nói: "Tuyệt đối không phải Thái Phi."

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, cũng nói: "Sự tình sẽ không đơn giản như vậy, sợ là có người muốn hãm hại Thái Phi nương nương." Hắn lệnh cho Triệu Hùng: "Bảo Hàn Tử Xuyên phụ trách chuyện này đi, dặn dò hắn, không được bỏ qua lệnh bài của Cao phủ!"

Chu Tử uống xong canh gà, không bao lâu sau lại ngủ.

Triệu Trinh gọi Ngân Linh tiến vào trông chừng Chu Tử, lại lệnh cho Thanh Thủy đến sương phòng mời Cao Thái Phi thỉnh lại đây.

Cao Thái Phi đang ở trong buồng trong của sương phòng, nhìn nhũ mẫu Hồng Mai cho Nhị công tử bú sữa, nghe nói Vương gia muốn gặp bà, biết mình không tiện ở lại đây, liền đi ra, đi tới phòng sinh cách vách ở chính đường.

Vừa nhìn thấy Triệu Trinh, bà liền hỏi: "Chu Tử đã khỏe được chút nào chưa?"

Triệu Trinh gật đầu: "Đã qua cơn nguy hiểm rồi ạ."

Cao Thái Phi ngồi xuống ghế, thần sắc mỏi mệt, bưng một ly trà vừa muốn uống lên, Triệu Trinh bỗng nhiên ở trước mặt bà quỳ xuống: "Nhi tử bất hiếu, đã để ẫu thân chịu uất ức!"

Trong lòng Cao Thái Phi ngập đầy uất ức, sau một lúc lâu không vẫn nói gì, thật lâu sau mới nói: "Chu Tử cũng đã sinh cho ta sinh hai đứa cháu trai, cho dù ta có tâm tư gì khác, cũng sẽ lo lắng đến tiểu Thế tử và Nhị công tử mới sinh chứ, chẳng lẽ ta không sợ tương lai Thế tử và Nhị công tử hận ta sao?"

Triệu Trinh quỳ trên mặt đất, cầm tay mẫu thân, đôi mắt phượng y hệt mẫu thân nhìn bà, trong mắt tràn đầy tình cảm ngưỡng mộ và yêu thương, lại không nói gì.

Cao Thái Phi biết hắn nghĩ gì, thở dài nói: "Ta đương nhiên hy vọng Cao phủ có thể bảo toàn, nhưng nếu… Aizzz, con xem thế nào rồi làm đi!"

Triệu Trinh chỉ nói: "Con cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, mẫu thân, mẹ yên tâm đi!"

Hắn không muốn nói nhiều đến chuyện này, Cao Thái Phi biết hắn không muốn mình chịu uất ức, cũng tin tưởng hắn sẽ rửa sạch oan khuất ình, hai mẹ con cứ như vậy bỏ qua việc này.

Cao Thái Phi sai người dọn cơm trưa, bà cùng Triệu Trinh ăn qua loa vài miếng, hai mẹ con súc miệng xong, lúc này bà mới hỏi: "Tên của Nhị công tử đã chọn được chưa?"

Nghĩ đến lão Nhị mới sinh, biểu tình trên mặt Triệu Trinh thoải mái hơn một chút: "Mẫu thân, lão Nhị gọi Triệu Sam được, sam trong cây sam?"

Cao Thái Phi gật đầu: "Thân sam cao thẳng, vậy gọi là Triệu Sam đi!" Bà nhìn Triệu Trinh, thấy sắc mặt con trai tái nhợt, thần sắc uể oải, rất đau lòng, bèn nói: "Con ở đây chăm sóc Chu Tử, để Triệu Sam cho ta mang về chính viện được không?"

Triệu Trinh gật đầu: "Làm phiền mẫu thân!"

Chu Tử ngủ một giấc đến chiều tối mới tỉnh lại. Lúc nàng ngủ, Triệu Trinh cũng ngủ bên cạnh nàng để khôi phục thể lực. Nàng vừa tỉnh, Triệu Trinh cũng tỉnh, lệnh cho Ngân Linh mời Hứa đại phu cùng Hầu đại phu đến chẩn mạch lại.

Hứa đại phu và Hầu đại phu kiểm tra hết một lượt, sau vẻ mặt đầy ý cười, nói: "Chu trắc phi đã qua cơn nguy hiểm, chỉ cần tỉ mỉ bồi dưỡng là được!"

Hầu đại phu lại kê một đơn thuốc, rồi mới cùng Hứa đại rời đi — một ngày một đêm này, bọn họ cũng đã mệt mỏi quá rồi.

Đêm đã khuya, Thanh Châu và Thanh Ba trực đêm ở sương phòng, nhũ mẫu Hồng Mai đã ôm Nhị công tử đi theo Cao Thái Phi đến chính viện.

Trong phòng ngủ, Chu Tử nằm trên giường, đang thì thầm to nhỏ với Triệu Trinh đang dựa trên gối, nằm cạnh nàng.

Cổ họng Chu Tử có chút khàn khàn, giọng nói rất nhỏ: "Lão Nhị sao rồi?"

Triệu Trinh nghiêng mình nhìn nàng: "Rất tốt."

Chu Tử không nhịn được hỏi: "Con giống ai ạ?"

Triệu Trinh thấy trên trán nàng có mồ hôi, cầm khăn lau cho nàng, rồi mới nói: "Bây giờ còn chưa nhìn ra đâu!"

Chu Tử nghĩ, nếu lại là một tiểu Triệu Trinh, không khỏi có chút buồn cười, trên mặt nhất thời lộ ra một nụ cười.

Đầu óc nàng vừa thoáng chuyển, trên mặt lập tức làm ra bộ dạng suy yếu không chịu nổi, hơi thở cũng yếu xuống, thấp giọng nói: "Vương gia, thiếp thân có một nguyện vọng, hy vọng Vương gia có thể thành toàn."

Triệu Trinh kinh ngạc nhìn nàng, trừ phi ở trước mặt người khác, nếu không Chu Tử sẽ không dùng cái kiểu cung kính và khiêm nhường nói chuyện với hắn nói. Hắn biết Chu Tử nhất định là muốn có yêu cầu gì rồi, rũ mắt xuống nói: "Nàng nói đi!"

Chu Tử vẫn còn chưa biết cố ý của mình đã khiến Triệu Trinh cảnh giác, còn đang sắm một vai hình tượng: thê tử hấp hối đang phó thác cho trượng phu — ánh mắt khẩn thiết, biểu tình bi thương, thanh âm đứt quãng: "Nhũ danh của lão Nhị… gọi là…"

Triệu Trinh mới nghe đã hiểu được, đôi mắt phượng xinh đẹp dưới ánh nến sâu thẳm khó dò, thanh âm trầm thấp mà nguy hiểm: "Gọi là Màn Thầu Nhỏ? Hay là Bánh Trôi Nhỏ? Hay Sủi Cảo Nhỏ?"

Chu Tử không ngờ nhanh như vậy đã bị Triệu Trinh vạch trần, có chút thẹn quá thành giận, "Hừ" một tiếng, kéo chăn trùm kín đầu, không để ý tới Triệu Trinh.

Triệu Trinh vạch trần nàng, nhưng nhìn thấy nàng ốm yếu đến mức như vậy, mà còn chấp nhất đặt nhũ danh cho Triệu Sam, cũng có chút buồn cười. Hắn đã muốn nhân nhượng, lại vẫn không hé răng.

Một lát sau sau, Triệu Trinh mới thấp giọng nói: "Chờ thân thể nàng khôi phục hẳn, nếu tự tay làm sủi cảo cho ta..."

"Được ạ!" Chu Tử đang ở trong chăn rầu rĩ, nghe được tin tốt lập tức xốc chăn lên, đôi mắt to khôi phục thần thái, dưới ánh nến sáng lấp lánh, "Vậy gọi là Màn Thầu Nhỏ nha!"

Triệu Trinh nghĩ đến hình ảnh cái bánh màn thầu, lại đối chiếu với lão Nhị Triệu Sam mới sinh, tự nhiên cũng cảm thấy uất ức thay Triệu Sam. Nhưng đại trượng phu 'nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy', cũng đành phải đồng ý thôi.

Mặc dù Chu Tử vẫn ốm yếu, thân mình cử động một chút cũng đau, nhưng tinh thần lại rất tốt, dựa sát vào Triệu Trinh, mặc sức tưởng tượng cuộc sống tương lai tốt đẹp: "Lão đại là Bánh Bao Nhỏ, lão Nhị là Màn Thầu Nhỏ, lão Tam là Sủi Cảo Nhỏ, lão Tứ là Bánh Trôi Nhỏ, cả nhà chúng ta đều là đồ ăn a!"

Triệu Trinh lại nhíu mày nói: "Không có lão Tam, lão Tứ!"

Chu Tử giật mình, nàng luôn luôn rất rõ ràng Triệu Trinh hận không thể tự mình sinh một đống con, nhằm thỏa mãn lý tưởng "cha con ra trận" của hắn, sao nhanh như vậy đã thay đổi rồi?

Triệu Trinh đầu tiên là ngồi dậy, đỡ Chu Tử nằm nghiêng người, sau đó mới nói: "Sinh con rất nguy hiểm, chúng ta có Triệu Tử và Triệu Sam là được rồi!"

Hắn lần này thật sự sợ hãi.

Lần trước Chu Tử sinh con, hắn không có ở bên người, còn tưởng rằng sinh con rất dễ dàng. Lần này Chu Tử sinh, toàn bộ hành trình hắn đều ở bên, mà còn bị người lợi dụng sơ hở, có thể thấy được, nữ nhân sinh con hoàn toàn là đi một vòng qua Quỷ Môn quan. Hắn sẽ không để cho Chu Tử của hắn lại chịu nỗi khổ này nữa.

Lúc hấp hối Chu Tử nghĩ có thể còn sống là tốt rồi, nhưng nay thân thể dần dần bắt đầu khôi phục, tinh thần cũng trở nên mạnh mẽ hẳn, nàng cầm tay Triệu Trinh, chậm rãi nói: "Lần này là sơ sẩy, sao có thể đều nguy hiểm như vậy? Mọi người đều nói, chuyện sinh con này, càng sinh càng thuần thục, nghe nói sinh nhiều còn giống như béo phệ, nín một hơi, 'Phù phù' một tiếng, đứa bé liền ra đời!"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, không để ý tới nàng.

Chu Tử nói một mình nửa ngày, cũng mệt mỏi, bèn không nói nữa. Dù sao hiện tại đối với Triệu Trinh, nàng chiếm được khoảng bảy phần cảm giác của Triệu Trinh, muốn gây khó dễ cho hắn như thế nào thì như thế ấy. Chu Tử rất khoái trá thầm nghĩ: Mình cái này gọi là ỷ sủng sinh kiêu a?!

Ba ngày sau, Hàn Tử Xuyên tới chính đường nội viện Diên Hi cư gặp Vương gia.

Hiện nay Triệu Trinh không yên tâm về Chu Tử, cho nên vẫn luôn xử lý chính vụ trong chính đường ở cách vách phòng ngủ, nói như vậy, nghe tiếng Chu Tử nằm ở trong phòng ngủ, hắn mới yên tâm.

"Bẩm báo Vương gia, chồng con của Tần bà mụ bị giết chết tại bến tàu trên đường đến Nhuận Dương, nhìn qua có vẻ như là cướp của giết người, một ngàn lượng vàng kia cũng không tìm được."

"Còn gã tự xưng là quản gia Cao phủ kia, mới đầu là ở tại ngõ nhỏ Oai Tử, sau khi Chu trắc phi sinh, bọn họ liền rời đi, là đi về hướng bến tàu."

"Còn lệnh bài kia của Cao phủ, tiểu nhân đã dùng bồ câu đưa tin nhờ ám vệ ở kinh thành thẩm tra qua, quả thật là lệnh bài của Cao phủ đại quản gia – Cao Thành, nhưng Cao Thành giải thích là lệnh bài của hắn đã bị mất cách đây hai tháng."

Triệu Trinh gật đầu một cái, nói: "Tiếp tục điều tra, nhất là phải tìm hiểu rõ khối lệnh bài của Cao Thành mất như thế nào."

Hàn Tử Xuyên ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, trên gương mặt tuấn tú lộ vẻ kiên quyết: "Vương gia, thuộc hạ thỉnh cầu được đi Kim Kinh một chuyến, điều tra cho rõ việc này."

Triệu Trinh gật gật đầu: "Được! Ta sẽ nhắn Bạch Tử Xuân phối hợp với ngươi."

"Tạ Vương gia!" Hàn Tử Xuyên cáo từ lui ra. Hắn là một người hễ làm chuyện gì là phải làm đến nơi đến chốn, nếu Vương gia đã giao vụ án này cho hắn điều tra, hắn nhất định phải điều tra ra manh mối.

Lúc Triệu Trinh nói chuyện với Hàn Tử Xuyên, ở cách vách, Chu Tử cũng đã tỉnh giấc, tất nhiên cũng nghe được rõ ràng. Nàng đợi Triệu Trinh tiến vào, lập tức nói: "Không liên quan gì đến Thái Phi nương nương, nhất định là người khác giá họa cho bà!"

Triệu Trinh ngồi xuống mép giường, sờ sờ mái tóc dài buông xõa của Chu Tử, lúc này mới nói: "Ta biết."

Chu Tử cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Thân thể Chu Tử rất tốt, tuổi trẻ khỏe mạnh, qua năm sáu ngày, nàng đã có thể xuống giường, liền ầm ỹ muốn đến chỗ Thái Phi nương nương thăm Triệu Sam — mỗi ngày Triệu Tử đều đến đây thỉnh an, nàng còn có thể gặp; Triệu Sam còn quá nhỏ, Thái Phi nương nương căn bản không cho Hồng Mai ôm bé rời khỏi phòng, từ khi sinh Triệu Sam đến giờ, Chu Tử còn chưa được gặp mặt con!

Triệu Trinh thấy thân thể nàng còn chưa hoàn toàn hồi phục, không cho nàng đi ra ngoài.

Tiểu thế tử Triệu Tử ở bên cạnh nghe vậy, trong lòng thoáng chuyển một chút.

Sau khi thăm mẫu thân, trở về chính viện, bé liền đem thỉnh cầu của mẫu thân ngọng nga ngọng nghịu kể lại cho tổ mẫu nghe: "Mẹ nhớ… Đệ đệ…"

Cao Thái Phi vừa nghe là hiểu, liền dẫn theo nhũ mẫu ôm Triệu Sam đến thăm Chu Tử.

Nằm dựa trên gối, Chu Tử nhìn thấy Cao Thái Phi, vẻ mặt của bà vẫn như ngày thường — vì Cao Thái Phi mấy ngày gần đây cũng thường đến thăm nàng, nàng cũng không ngạc nhiên.

Lúc nhũ mẫu Hồng Mai ôm cái bọc tã lót nhỏ tiến lên thỉnh an nàng, ánh mắt Chu Tử lập tức sáng lên: "Nhanh lại đây, để ta nhìn Nhị công tử một chút!"

Lúc nhìn thấy đôi mắt xếch của Triệu Sam, tâm tình của Chu Tử có chút phức tạp, nàng ngước nhìn Cao Thái Phi, rồi nhìn Triệu Trinh, lại nhìn Triệu Tử một chút, cảm thấy gien di truyền mắt xếch này sao mà mạnh mẽ đến vậy a!

Quay lại Mục lục

112. Quyển 4 – Chương 112

Chương 112: Sắc phong chính phi, song hỷ lâm môn

Cao Thái Phi nhìn biểu tình trên mặt Chu Tử, bà cũng hiểu Chu Tử nhìn một phòng toàn mắt xếch là đủ buồn bực. Bà cười an ủi Chu Tử: "Con đó, tương lai cố gắng lại sinh cho Trinh Nhi một tiểu quận chúa, nói không chừng tiểu quận chúa lại có diện mạo giống con, cũng có một đôi mắt to hai mí xinh đẹp!"

Chu Tử không khỏi cũng cười theo.

Triệu Trinh không tiếp lời, hắn liếc nhìn Chu Tử một cái, nói sang chuyện khác nói: "Mẫu thân, tắm ba ngày mẹ đã tổ chức xong, còn tiệc đầy tháng đã chuẩn bị chưa?"

Lực chú ý của Cao Thái Phi quả thực bị dời đi, bà nghĩ một chút rồi nói: "Đến lúc đó thân thể Chu Tử cũng đã khôi phục, hay là làm song hỷ lâm môn luôn?" Bà nhìn Triệu Trinh, trong ánh mắt mang theo ý dò hỏi.

Triệu Trinh nhìn bà, khẽ gật đầu.

Giữa hai mẹ con chỉ cần dựa vào trao đổi ánh mắt, đã có chung nhận thức, chỉ có Chu Tử vẫn chẳng hay biết gì, chỉ chăm chăm nhìn Triệu Tử và Triệu Sam, vui vẻ không thôi, nhìn đứa này, hôn đứa kia, hai bé con này đều là tâm can bảo bối của nàng a, là nòi giống, huyết thống đời sau của nàng!

Sau khi Cao Thái Phi mang Triệu Tử và Triệu Sam rời đi, Triệu Trinh sai người dựng một cái giường trúc ở bên rừng thông Diên Hi cư, bố trí hoàn tất, hắn liền đỡ Chu Tử đi qua đó.

Hứa đại phu và Hầu đại phu từng dặn, phải cho Chu trắc phi đi lại nhiều hơn, như vậy mới có thể sớm ngày hồi phục, cho nên cứ mỗi sáng sớm và chiều tối, lúc trời không quá nóng, Triệu Trinh liền đỡ nàng ra ngoài đi lại.

Lúc này trời chiều đã ngã về tây, ánh mặt trời xuyên qua rừng thông, chiếu rọi lên người Chu Tử thật thư thái.

Chu Tử nằm trên giường trúc thư giãn, Triệu Trinh ngồi ở một bên xem văn thư, trong khoảng thời gian ngắn yên tĩnh vô cùng.

Được Triệu Trinh dốc lòng chăm sóc, đến một ngày trước bữa tiệc đầy tháng của Triệu Sam, thân thể Chu Tử đã khôi phục gần như bình thường. Màu da nàng sáng trong hồng nhuận, bước đi tự nhiên, nụ cười ngọt ngào xinh đẹp, nghiễm nhiên lại trở về là một mỹ nhân xinh tươi hoạt bát.

Hôm nay, sáng sớm Triệu Trinh đã có việc phải đi ra ngoài, Chu Tử cùng đám người Ngân Linh, đi đến chính viện thỉnh an Cao Thái Phi, thuận tiện thăm hai đứa con trai bảo bối của nàng.

Hôm nay Cao Thái Phi dẫn theo hai đứa cháu trai bên người, lòng đầy mãn nguyện, sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt sáng ngời, giống như vẫn còn trẻ tuổi.

Chu Tử vừa bước vào, bà liền phân phó Hoàng Oanh chuẩn bị một cái đệm thoải mái cho Chu trắc phi, sau đó bảo Chu Tử ngồi xuống.

Lúc này Triệu Tử cũng đi theo Nhũ Yến dạo chơi hoa viên trở về, nghe nói mẫu thân tới, vội vã chạy vào trong. Sau khi tiến vào, bé nhìn ngó một lượt, thấy không có phụ thân ở đây, bèn lớn mật chạy đến bên người mẫu thân, dựa sát vào mẫu thân, thân thiết không rời.

Nhũ mẫu Hồng Mai được Hoàng Oanh truyền lời, ôm Nhị công tử Triệu Sam đến cho Chu trắc phi gặp.

Chu Tử ôm Triệu Sam, thấy Triệu Sam vừa trắng vừa mềm, mập mạp, bộ dạng y chang Triệu Tử lúc nhỏ, ngay tại khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Sam hôn lên một ngụm. Triệu Tử thấy thế, rất là đố kỵ, bèn mạnh mẽ đưa mặt mình qua, miệng nói: "Mẹ, hôn hôn!"

Chu Tử mỉm cười, cũng hôn lên mặt con một cái.

Cao Thái Phi bưng một ly trà xanh uống, mỉm cười nhìn ba mẹ con Chu Tử chơi đùa.

Đúng lúc này, nữ quan Hỉ Thước canh giữ ở bên ngoài đi vào, bẩm báo: "Vương gia mang theo người trong cung tới ạ!"

Cao Thái Phi vội mang theo Chu Tử tiến đến nghênh đón.

"…Trưởng nữ Chu thị quê ở Độc dương, tính tình hiền hậu, đoan trang nhàn tĩnh, dịu dàng cần kiệm, chu toàn khuôn phép, cùng nam An Thân Vương thật là tương xứng, nay sắc phong Chu thị làm chính phi của Nam An vương vương…"

Thái giám tuyên chỉ được dẫn đi chiêu đãi, Triệu Trinh cũng đi theo ra ngoài.

Chu Tử như ở trong mộng, có chút hoảng thần.

Cao Thái Phi nhìn bộ dáng không dám tin của nàng, cũng có chút đau lòng, bà biết Chu Tử có thể đi đến hôm nay là có biết bao điều không dễ dàng.

Cao Thái Phi nháy mắt với Ngân Linh một cái. Ngân Linh hiểu ý, vội đỡ Chu Tử ngồi xuống ghế.

Sau khi Chu Tử tỉnh táo lại, vội đứng dậy hành lễ với Thái Phi. Nàng quỳ trên mặt đất, đoan đoan chính chính hành đại lễ với Thái Phi. Cúi lạy xong, Chu Tử ngẩng đầu, đôi mắt to dịu dàng đã đẫm ướt, nhưng nàng không nhiều lời, thanh âm có chút nghẹn ngào, trầm giọng nói: "Tạ ơn mẫu thân!"

Nghe nàng đã thay đổi xưng hô, gọi mẫu thân, trong lòng Cao Thái Phi kích động, ánh mắt cũng đã có chút ươn ướt, đỡ Chu Tử đứng lên, nói: "Về sau phải cùng Trinh Nhi sống thật tốt đấy!"

Đến buổi chiều, Chu Tử vừa tắm rửa xong, đang ngồi trước bàn trang điểm chải vuốt mái tóc, lúc này Triệu Trinh mới trở lại.

Thanh Châu và Thanh Thủy vội lánh ra ngoài.

Thân mình Triệu Trinh vốn thẳng tắp, đứng thẳng như ngọn giáo, đợi đến khi trong phòng ngủ chỉ còn lại hắn và Chu Tử, hắn thoáng hạ thắt lưng, nhẹ nhàng nói: "Tiểu nhân Triệu Trinh thỉnh an Vương phi nương nương!" Dứt lời, ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn mỹ khẽ nở nụ cười.

Chu Tử cảm thấy vô cùng hạnh phúc, lại bày ra vẻ ngông nghênh, cao ngạo ngẩng nghiêm mặt, rũ mí mắt xuống, liếc nhìn Triệu Trinh một cái, vươn tay trái ra trước mặt Triệu Trinh, như bà cụ non nói: "Tiểu Trinh tử, đêm nay bổn vương phi lâm hạnh ngươi, thị tẩm cho bổn vương phi đi! Hầu hạ tốt, sẽ trọng thưởng cho ngươi!"

Dứt lời, nàng đã cười không thể nén, ngã xuống lên người Triệu Trinh. Triệu Trinh mỉm cười, vừa đỡ vừa ôm Chu Tử đặt lên giường.

Ngồi ở trên giường, Chu Tử nhất thời ngủ không được, liền quấn quít lấy Triệu Trinh nói chuyện phiếm. Nói đến bữa tiệc đầy tháng ngày mai, Chu Tử thực hưng phấn, nói với Triệu Trinh: "Nhất định phải mới hết tất cả nhóm quý phu nhân quý nữ của thành Nhuận Dương đến đây, thiếp muốn cái đầu kiêu ngạo của bọn họ phải cúi thấp xuống, thủ phục ở dưới chân của thiếp! Ha ha ha ha!"

Chu Tử càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt.

Triệu Trinh không cười.

Hắn nhìn Chu Tử, khẽ nheo mắt phượng, thoạt nhìn bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng lại tràn đầy vẻ cảm thông và bao dung: "Được, sẽ như nàng mong muốn, mời hết những nữ nhân đã khinh thường nàng đến, bắt họ phải quỳ xuống hành lễ trước mặt nàng, biểu hiện vinh quang của nàng cho họ xem, sau đó trách tội họ..."

Chu Tử vừa nghe Triệu Trinh mô tả trước cảnh tượng cho nàng thấy, "Xì" một tiếng bật cười, ngượng ngùng giải thích nói: "Triệu Trinh, thiếp chỉ là nói giỡn thôi!" Nàng nhào tới, rúc trong lòng Triệu Trinh, thấp giọng nói: "Thiếp không muốn biến ngày lễ đầy đầy tháng của Sam nhi thành như vậy đâu, cả nhà chúng ta quây quần một chỗ, yên bình ở cùng một chỗ là được rồi!" Lại nói: "Mời bọn họ tới, đó là họ ước còn không được ấy, vừa vặn có một cơ hội giao tiếp làm thân, quay đầu lại, sau lưng còn oán thầm thiếp không chừng!"

Triệu Trinh thấy nàng hiểu chuyện như vậy, không khỏi kinh ngạc nói: "Chu Tử, nàng trưởng thành rồi!"

Chu Tử đưa tay đánh hắn một cái, yêu kiều nở nụ cười.

Triệu Trinh ôm lấy nàng, nhỏ giọng nói: "Ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm đấy!"

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, Chu Tử còn đang ngủ, Triệu Trinh đã rời giường.

Lâm Tiêu Sấu đưa bồ câu đưa tin mà Hàn Tử Xuyên gởi từ Kim Kinh tới. Sau khi Triệu Trinh mở ra xem xong, đặt lá thư lên án thư, sau một lúc lâu không nói gì. Hắn đi gặp Cao Thái Phi trước.

"Mẫu thân, chuyện này sợ là thật sự có liên quan đến trong phủ của ngoại công, hơn nữa, sự tình còn dính dáng tới Đông Xu quốc."

Cao Thái Phi đứng ở trước cửa sổ, nhìn bên ngoài hoa cỏ mọc xanh um tùm, trong mắt nổi lên một tầng sương mù. Từ mười bốn tuổi bà đã vào cung, hàng năm gặp mặt người nhà cùng lắm chỉ vài lần ít ỏi. Gần ba mươi năm trôi qua, người thân vẫn là người thân, nhưng lại dính vào quyền thế và lợi ích.

Con trai ruột hay nhà mẹ đẻ, bà phải đưa ra một lựa chọn.

Quay lại Mục lục

113. Quyển 4 – Chương 113

Chương 113: Ngớ ngẩn làm nũng, Triệu Trinh dạy vợ

Sau một hồi lâu, Cao Thái phi xoay người lại, nhìn Triệu Trinh đang lẳng lặng chờ đợi mình trả lời.

Dạo này, Triệu Trinh lại gầy đi một chút, cằm dường như nhọn hơn, bởi vì vẻ mặt nghiêm túc, khuôn mặt tuấn mỹ thoạt nhìn có chút lạnh lùng, mắt phượng tối tăm, giống như viên ngọc lạnh lẽo mới từ biển sâu nổi lên mặt nước. Trên người mặc một bộ thường phục bằng gấm trắng thêu mây bạc, thắt lưng đeo ngọc đen, thân dài như cây ngọc vươn người trong gió, bước chân lưu loát.

Ánh mặt trời của buổi sáng sớm rọi từ sau lưng hắn tới, như có thể nhìn thấy lông tơ nho nhỏ tinh tế trên mặt hắn, khiến cho người ta hiểu được, nguyên lai trên mặt Triệu Trinh vẫn còn mang hình dáng của thiếu niên.

Cao Thái phi chợt nhớ ra, đứa con trai độc nhất của mình năm nay mới chỉ tròn hai mươi mốt tuổi thôi, hắn còn trẻ tuổi như vậy, mà đã trải qua nhiều giày vò và cực khổ như thế.

Bà là của mẫu thân của hắn, là người đã ban cho hắn sinh mệnh.

Cao Thái phi vẫn thâm thầm yêu thương con trai, bà hiểu rằng, không thể bởi vì một phút mềm lòng của mình, mà khiến cho con trai và người hắn yêu bị thương tổn.

Cao Thái phi không tiếng động thở dài, nói: "Người gây nghiệp chướng, thì để cho họ trả giá cho việc mình đã làm đi."

Đôi mắt phượng tối tăm của Triệu Trinh nhìn bà, bước về phía trước một bước, hắn vươn tay nắm lấy tay mẫu thân. Tuy là mùa hè, nhưng tay của Cao Thái phi đã có chút lạnh. Triệu Trinh cầm chặt tay của mẫu thân, cúi đầu không nói, như đang suy nghĩ điều gì.

Triệu Trinh ngẩng đầu, lại nhìn mẫu thân một lần nữa, trong mắt có sự cảm thông, cũng có cảm kích, hắn trầm giọng nói: "Mẫu thân, con đã thề, sẽ không lạm sát người vô tội!" Dứt lời, hắn xoay người sải bước nhanh chân rời đi.

Lúc Chu Tử tỉnh lại, phát hiện Triệu Trinh đã rời giường, trên chỗ hắn nằm có đặt một cái hộp thật to bằng gấm đỏ.

Nàng ngồi dậy, mở hộp ra, phát hiện mặt trên là trọn bộ trang sức của Vương phi, phía dưới là y phục, lấy ra, Chu Tử mới phát hiện bộ y phục bên dưới thì ra một bộ lễ phục của Vương phi Thân vương màu đỏ thẫm.

Chu Tử cầm đồ trang sức lên tỉ mỉ ngắm nghía, nhìn cây trâm hình phượng bằng vàng ngậm chuỗi trân châu, cảm xúc của nàng ngổn ngang trăm mối — Triệu Trinh yêu thương, chiều chuộng nàng như vậy, nhưng chưa từng cho nàng mang đồ trang sức có hình phượng, bởi vì đó là chỉ có chính thê mới được mang, mà nàng chỉ là thiếp!

Chu Tử lại nâng bộ lễ phục lên giũ ra xem. Lễ phục chỉ dùng loại gấm vóc màu đỏ thẫm chế thành, trên mặt vải thêu hoa văn lông công và vòng hoa nhỏ, không những vậy còn trang bị cả đai lưng bằng ngọc, cả áo mỏng bên trong cũng phối màu rất hợp.

Nhìn đi nhìn lại bộ lễ phục rườm rà này, Chu Tử vẫn là cảm thấy đây như không phải sự thật. Trừ nàng ra, Triệu Trinh chưa từng có nữ nhân khác.

Triệu Trinh là nam nhân đầu tiên của nàng, và nàng cũng là nữ nhân đầu tiên của Triệu Trinh. Nàng và Triệu Trinh là duy nhất của nhau.

Bọn họ từ lâu đã thực sự cùng chung chăn gối, nhưng không có danh phận vợ chồng. Nhưng điều nàng chú ý nhất không chỉ việc này, cũng không phải có thể chân chính trở thành thê tử kết tóc của Triệu Trinh hay không.

Nàng muốn trở thành nữ nhân có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh hắn, cùng hắn vượt qua cả đời, sống chung giường chết chung mồ. Hiện tại, rốt cục thì nàng cũng trở thành thê tử của Triệu Trinh, năm nàng mười chín tuổi!

Sống mũi Chu Tử cay cay, nước mắt chảy ra.

Từ mười lăm tuổi đến bây giờ, suốt bốn năm, nàng yêu Triệu Trinh, sống cùng Triệu Trinh, nhưng nàng thủy chung chỉ là thiếp thất của Triệu Trinh mà thôi. Hiện tại, nàng là thê tử đường đường chính chính của Triệu Trinh! Tất cả việc này, đến hình như quá dễ dàng; nhưng nghĩ lại, cũng không dễ dàng như vậy.

Chẳng lẽ, bởi vì lần này nàng thiếu chút nữa chết đi, muốn sau khi nàng mất có thể tổ chức tang lễ trọng thể, nên Triệu Trinh mới xin sắc phong cho nàng sao? Chu Tử bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt.

Nàng nói mình muốn nghỉ ngơi một lát, không cho bọn Ngân Linh tiến vào, sau đó nằm ở trên giường bắt đầu tự nghĩ rồi tự khóc.

Tiệc đầy tháng của Nhị công tử Nam An vương đã sắp bắt đầu, Triệu Trinh an bài cho quan Trường sử của Vương phủ tiếp đón khách nam, Đại Nhạn tiếp đón khách nữ, Cao Thái phi, Chu Tử và hắn cùng xuất hiện một lần trong buổi tiệc là đủ.

Sau khi an bài ổn thỏa xong, Triệu Trinh đến Diên Hi cư tìm Chu Tử.

Triệu Trinh dẫn theo đám người đi đến gần nội viện, Ngân Linh chờ ở cửa phòng Trị sự thấy hắn bèn tiến lên thấp giọng bẩm báo: "Bẩm báo Vương gia, Vương phi đang ở trong phòng rơi lệ!"

Triệu Trinh gật đầu, trực tiếp đi vào nội viện.

Ngân Linh đang muốn đi theo vào, Triệu Tráng vừa rồi đi theo Vương gia tới liền nháy mắt với nàng, nàng liền đứng yên tại chỗ. Triệu Tráng thấp giọng nói: "Cô nương ngốc à, gọi luôn cả nhóm Thanh Ba đều ra ngoài đi, để Vương gia ở cùng Vương phi một lát!"

Lúc này Ngân Linh mới chợt tỉnh ngộ, cười cười nhìn Triệu Tráng một cái, rồi mới tiến vào nội viện.

Thời tiết tháng tám, bởi vì sắp đến Trung thu, trong tiết trời ấm áp mang theo chút gió mát. Triệu Trinh đi đến cửa phòng ngủ, xốc bức rèm cửa lên, rồi đi vào.

Chu Tử đang nằm ở trên giường, đưa lưng về phía hắn.

Triệu Trinh bước qua, ngồi xuống bên giường. Hắn giơ tay vuốt ve mái tóc dài của Chu Tử.

Tóc Chu Tử rất dày, lại nuôi dài, đen nhánh sáng bóng xõa trên gối, làm nổi bật bộ trung y bằng lụa trắng thêu hoa trên người nàng, thoạt nhìn đặc biệt mỏng manh đáng thương.

Triệu Trinh vuốt ve được một lúc, thấy Chu Tử vẫn không để ý đến mình, liền bế Chu Tử lên, đặt vào trong lòng mình.

Chu Tử núp vào trong lòng hắn, trên gương mặt trắng mềm non mịn không son phấn tràn đầy nước mắt, đôi mắt to ầng ậng nước, đôi môi đầy đặn bị nàng cắn đến hồng hồng.

Triệu Trinh vừa nhìn, trong lòng rung động, rất muốn liều mạng hôn Chu Tử, thế nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng tình cảm, chiếm thượng phong. Hắn lạnh lùng hỏi: "Khóc cái gì?"

Chu Tử khóc thút tha thút thít một lát, mới nói: "Sao lúc này chàng lại xin sắc phong Vương phi cho thiếp?"

Triệu Trinh đột nhiên cảm thấy thật ngứa tay, muốn vỗ lên mông Chu Tử vài cái, hắn không kiên nhẫn nói: "Không phải là nàng đã sinh cho ta hai đứa con trai sao?"

"Nhưng không phải chàng nói là sinh đủ ba đứa mới cho thiếp làm Vương phi sao?"

"..."

Triệu Trinh không nói lời nào, Chu Tử nghĩ là hắn đuối lý, vùi mặt lên lau lau nước mắt vào áo Triệu Trinh, bắt đầu lên án: "Chàng lâu nay vẫn không chịu cho thiếp làm Vương phi, nhưng bây giờ lại cho thiếp làm Vương phi, thiếp ước chừng thời gian, lúc chàng xin sắc phong cho thiếp nhất định là thời điểm lúc thiếp

khó sinh sắp chết kia, khi đó chàng xin sắc phong, là muốn sau khi thiếp chết có được một tang lễ trọng thể! Căn bản là chàng không thật sự nguyện ý muốn thiếp làm Vương phi của chàng, hừ, Nam An vương phi cái gì, thiếp không cần chàng bố thí đâu…"

Chu Tử ngồi trong lòng hắn hãy còn lên án, hoàn toàn không thấy được sắc mặt Triệu Trinh càng ngày càng đen.

Triệu Trinh càng nghe càng tức giận, rất có cảm giác buồn bực kiểu như: "Lòng ta tỏ cùng trăng sáng, nào ngờ trăng soi mương máng". Hắn muốn giải thích một chút, nhưng cảm thấy nói ra dài dòng, hơn nữa sẽ tổn hại đến quyền uy trượng phu của hắn.

Lúc Chu Tử còn đang lên án trách móc, Triệu Trinh thì suy nghĩ nên chặn miệng nàng như thế nào. Cuối cùng, Triệu Trinh nhìn khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Chu Tử, hắn nhắm ngay đôi môi đỏ bừng của nàng, hôn xuống.

Hắn dùng khí lực rất lớn, vừa cắn gặm vừa mút, thậm chí làm đau Chu Tử. Thật lâu sau, Triệu Trinh mới buông Chu Tử ra.

Chu Tử sờ sờ môi, cảm thấy tê tê, sợ là đã sưng lên rồi, nàng oán hận trừng mắt nhìn Triệu Trinh một cái.

Lúc này Triệu Trinh mới hỏi: "Nàng có nhớ là nàng gởi lại ở chỗ ta một trăm cái đánh mông không?"

Chu Tử vừa nghe, giật mình tái mét, chân trần nhảy xuống đất, đang muốn đào tẩu, lại bị cánh tay của Triệu Trinh ôm lấy thắt lưng.

Triệu Trinh ngồi trên giường, lật Chu Tử nằm sấp lên đùi mình, tốc váy ngủ của Chu Tử lên, lột quần lót màu trắng của của nàng xuống, lộ ra cái mông nhỏ nhắn đầy đặn trắng mềm.

Chu Tử cảm thấy trên mông có cảm giác mát mát, trong lòng vội muốn chết, muốn giãy dụa, nhưng không làm gì được Triệu Trinh, đành phải tận lực lắc lư lung tung.

Cái mông trắng nõn của Chu Tử lắc lư trước mặt Triệu Trinh, Triệu Trinh đè nén mong muốn đè nàng ra tùy ý khinh bạc, giơ bàn tay lên, "bốp" một tiếng giòn vang, bàn tay vỗ lên mông Chu Tử, miệng đếm: "Một!"

"Bốp" lại là một tiếng giòn tan — "Hai!"

"Bốp —— ba!"

"Bốp —— bốn!"

"…"

Triệu Trinh đánh tới cái thứ mười, Chu Tử thật sự chịu không nổi nữa, đau thì có thể chịu được, chủ yếu bị trượng phu cởi quần đánh, thật sự rất mất mặt nha!

"Triệu Trinh, tha cho thiếp đi!"

Triệu Trinh không chút lay chuyển.

"Vương gia của thiếp à! Tha cho thiếp đi!"

Triệu Trinh vẫn như trước, bất vi sở động, "Bốp" lại là một tiếng vang lên.

"Triệu Trinh, thiếp sai rồi!"

Triệu Trinh nghe nàng nói như vậy, lúc này mới dừng tay lại: "Nói đi, nàng sai chỗ nào?"

Chu Tử ngoan ngoãn nói: "Thiếp không nên hiểu lầm chàng lung tung."

"Còn gì nữa?"

"Thiếp biết rõ chàng cưng chiều thiếp, lại còn…"

"Ta chỉ cưng chiều nàng sao?" Triệu Trinh thanh âm rất lạnh, bàn tay lại giơ lên.

Chu Tử quay mặt lại, thấy Triệu Trinh đang giơ tay lên cao, trong lòng kinh hãi, nghĩ nghĩ một chút, vội nói: "Chàng khoãn hãy đánh, để cho thiếp nghĩ một chút!"

Nàng cố gắng suy nghĩ, cuối cùng mặt dày nói: "Chàng thương thiếp…"

Triệu Trinh cảm thấy Chu Tử cuối cùng hiểu được khổ tâm của mình, bất quá còn chưa đủ, vẫn lạnh giọng, nghiêm mặt hỏi: "Còn gì nữa?"

Chu Tử rung đùi đắc ý, quẩy người một cái, cảm thấy da mặt hơi nóng, mặt dày nói: "Chàng yêu thiếp…" Tuy rằng nói ra, nhưng nàng cũng cảm thấy nói như vậy, dường như không thể tin.

Triệu Trinh lại buông tay xuống, nói: "Nàng biết rõ như vậy, vì sao còn nháo loạn, ỷ được cưng chiều mà kiêu ngạo, khóc lóc om sòm sao?"

Chu Tử không ngờ là mình lại nói đúng, nàng cảm thấy trái tim mình dường như bị đánh trúng, trong nháy mắt, niềm vui mừng khổng lồ mãnh liệt đánh ập tới, khiến nàng lập tức xoay người trên đùi Triệu Trinh, mắt to trừng trừng Triệu Trinh: "Chàng thật sự yêu thiếp?"

Da mặt trắn nõn của Triệu Trinh cũng có chút ửng đỏ, vẫn lạnh lùng: "Ai yêu nàng!"

Chu Tử vui mừng cực độ, vươn hai tay ôm Triệu Trinh, mặt dán tại lên ngực Triệu Trinh, nước mắt lại chảy ra: "Chàng thật sự yêu thiếp?"

Nàng vừa khóc vừa cười: "Chàng thật sự yêu thiếp!"

Triệu Trinh không nghĩ tới nàng có thể nổi điên như vậy, vội ôm cả thắt lưng của nàng, nhấn nàng trên đùi mình, ôm nàng thật chặt. Hai người đều có hơi kích động, sau một lúc lâu không nói chuyện, chỉ ôm nhau thật chặt.

Cuối cùng, Triệu Trinh mở miệng trước: "Còn lại tám mươi tám cái!"

Chu Tử lại cười, ngất nhéo trên người hắn, toàn bộ nước mắt trên mặt chùi lên y phục của Triệu Trinh.

Nàng vừa động, cả người Triệu Trinh liền căng thẳng, hắn lặng lẽ hít một hơi, ôm lấy thân mình Chu Tử, dời nàng ra ngoài một chút.

Ai ngờ lúc Chu Tử giãy dụa, cái quần bằng lụa không biết từ lúc nào đã trượt xuống, rơi xuống cổ chân. Lúc Chu Tử ý thức được điểm này, vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, vội vươn tay muốn kéo quần lót lên, lại bị Triệu Trinh tay mắt lanh lẹ phát hiện. Hắn một tay bắt lấy cổ chân Chu Tử, một tay nhanh như chớp cởi bỏ quần lót của Chu Tử.

Trên người Chu Tử chỉ còn lại trung y, nàng cố gắng kéo kéo vạt áo xuống, miễn cưỡng che lên hạ thân.

Triệu Trinh nhìn nàng một cái, thấy nàng mặt đỏ tai hồng, cũng không dám lộn xộn nữa.

Triệu Trinh bất động, Chu Tử cũng không dám động.

Lúc này, Chu Tử đã cảm nhận được dưới mông mình nổi lên vật cứng rắn của Triệu Trinh, lại càng không dám lộn xộn.

Triệu Trinh biết thân thể Chu Tử vừa mới khôi phục, cũng không dám làm gì, chỉ ôm Chu Tử, đợi cái nơi dễ xúc động kia của mình xếp cờ im trống.

Đúng lúc này, Chu Tử bỗng nhiên cảm thấy phía dưới mình dường như chảy ra một dòng nước ấm, nàng nhíu mày nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cũng cảm nhận được, hắn bế Chu Tử lên, nhìn lên vạt áo ngoài của mình — trên áo bào màu trắng của hắn là một vệt máu.

114. Quyển 4 – Chương 114

Chương 114: Bái lạy Thái phi, phu vinh thê quý

Trong nháy mắt, mặt của Triệu Trinh tái nhợt, hắn cố gắng tự trấn tĩnh, ôm Chu Tử thả lên giường. Sau đó, hắn kéo chăn bọc Chu Tử lại, lúc này mới nói: "Ta đi gọi đại phu tới!"

Chu Tử đỏ bừng cả mặt, níu hắn lại: "Không cần gọi đại phu, gọi Ngân Linh lại đây là được!"

Vẻ mặt Triệu Trinh nghi vấn nhìn nàng.

Chu Tử hít một hơi: "Dù sao cũng không có nguy hiểm gì!"

Triệu Trinh cau mày, không thực sự tin tưởng Chu Tử.

Chu Tử đành phải cam đoan nói: "Thật sự không nguy hiểm, không cần gọi đại phu, cứ bảo Ngân Linh gọi y nữ họ Hồ trong phủ tới là được!"

Chu Tử đứng dậy sửa sang quần áo lại một chút, lấy quần áo cho Triệu Trinh thay, sau đó đuổi Triệu Trinh đi ra ngoài.

Kỳ thật trong lòng Chu Tử cũng có chút thấp thỏm, chẳng qua vì an ủi Triệu Trinh, nàng mới nói như vậy.

Ngân Linh nhanh chóng dẫn Hồ y nữ tới.

Dáng vẻ Hồ y nữ năm nay khoảng hai mươi sáu hai bảy tuổi, nàng vốn là y nữ hầu hạ trong cung Cao Thái phi, sau cũng đi theo đến đất phong Nam Cương của Nam An vương, nàng được Thái phi ban cho Nam An vương. Kể từ khi Nam An vương khai phủ đến nay, nàng đã ở trong phủ Nam An vương chín năm trời.

Nam An vương thân thể khỏe mạnh, trên cơ bản không hề sinh bệnh, lại ngại nàng là nữ, cho nên chưa bao giờ gọi nàng tới. Hồ y nữ đành phải yên lặng chờ đợi ngày Vương phi vào phủ, để mình có thể thực hiện khát vọng được trổ tài.

Ai ngờ, Vương gia mãi không thành thân, Vương phi không thấy tăm hơi, Chu trắc phi cũng có bị bệnh vài lần, nhưng Vương gia cũng chỉ tìm hai gã tham tiền phá của Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh kia!

Nghĩ đến Vương gia thưởng cho Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh vạn lượng vàng, trái tim Hồ y nữ không khỏi co rút đau đớn.

Rốt cục, Chu trắc phi được Vương gia phù chính, làm chính phi; mà nàng lại thật vinh hạnh, ngay sau ngày Chu trắc phi được phong phi, nàng đã được mời tới đây!

Tóm lại là, khi Ngân Linh phái tiểu nha đầu đến mời vị y nữ họ Hồ đã long đong lận đận một khoảng thời gian dài này, nàng ta đương nhiên sinh ra một loại cảm giác lâng lâng vui mừng như một viên ngọc sáng cuối cùng cũng được khám phá.

Đây là lần đầu tiên Chu Tử cho gọi Hồ y nữ.

Thỉnh thoảng nàng vẫn nghe Cao Thái phi đề cập tới, nói vị Hồ y nữ này khám phụ khoa, nhi khoa đều không tệ, lần này nàng ngại gọi Hứa đại phu và Hầu đại phu, cho nên mới mời Hồ y nữ đến đây.

Kể từ lần trước bị Chu Tử khiển trách, Ngân Linh vẫn thật cẩn thận. Sau khi Hồ y nữ lại đây, nàng bảo tứ Thanh canh giữ bên ngoài, còn mình cùng Hồ y nữ tiến vào phòng ngủ của Vương gia và Vương phi.

Hồ y nữ có gương mặt tròn tròn, lông mày nhỏ nhắn, cong cong trắng trắng rõ ràng, thoạt nhìn rất chỉnh tề. Diện mạo của nàng ta khiến cho Chu Tử có phần thấy quen thuộc.

Nàng ta cầm lấy áo khoác dính máu của Vương gia lên nhìn một chút, sau đó lại cẩn thận chẩn mạch, lúc này mới hỏi: "Vương phi có tự cho bú hay không?"

Bởi vì lần này Chu Tử xuất huyết sau khi sinh, uống nhiều thuốc, ngực không có sữa, cho nên Triệu Sam vẫn bú sữa của nhũ mẫu. Nàng nghĩ ngợi một chút, đang muốn trả lời, Ngân Linh ở bên cạnh thấy nàng trầm tư, vội nói: "Không có."

Hồ y nữ lúc này mới nói: "Theo như màu máu, hẳn là nguyệt tín của Vương phi ngài đã đến rồi!"

Chu Tử sửng sốt, vội nói: "Hôm nay Sam nhi mới đầy tháng, nguyệt tín của ta đã tới rồi, điều này không bình thường a?"

Hồ y nữ cười nói: "Lúc Vương phi ngài sinh Thế tử, sản dịch chảy trong bao lâu?"

Chu Tử nghĩ nghĩ, tính toán một chút, rồi mới nói: "Khoảng hai mươi ngày thì phải!" Nàng nhìn Ngân Linh, muốn chứng thực.

Ngân Linh trí nhớ tốt nhất, tính toán cũng nhanh, rất khẳng định nói: "Lần trước sản dịch chảy hai mươi hai ngày!"

Chu Tử gật gật đầu, nhìn Hồ y nữ.

Hồ y nữ nhìn thấy Vương phi dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn mình, trong lòng thực thích, cảm thấy bản thân mình thật thông minh a, nàng mỉm cười nói: "Vương phi, nguyệt tín thì sao?"

Chu Tử đỏ mặt.

Ngân Linh cảm thấy xấu hổ là đúng, nàng cũng có chút đỏ mặt thay Vương gia cùng Vương phi.

Chu Tử rũ mí mắt xuống, nói: "Nguyệt tín còn chưa đến, đã mang thai lão Nhị rồi."

Hồ y nữ thực quyền uy gật gật đầu: "Đây là ám thai, rất bình thường!"

Lúc này Chu Tử mới yên lòng, vội hỏi: "Vậy lần này thật sự chỉ là nguyệt tín?"

Hồ y nữ cười, đứng dậy nhún người hành lễ, nói: "Chúc mừng Vương phi, thân thể của ngài đã phục hồi như cũ, nguyệt tín đã tới rồi!"

Biết thân thể mình khôi phục, Chu Tử cũng thật vui mừng, hỏi: "Ngươi có biết Hồ ma ma tổng quản Diên Hi cư của Vương phủ trước kia không?"

Hồ y nữ thực cung kính đáp: "Bẩm báo Vương phi, đó là cô cô của nô tỳ."

Chu Tử vừa nghe vậy, cảm thấy thực vui vẻ, vừa định nói "Cô cô của ngươi là mẹ nuôi của ta", nghĩ lại một chút, lại cảm thấy không thích hợp, liền nuốt những lời này xuống, nàng nghĩ, mình muốn biểu đạt lòng cảm kích với Hồ ma ma, có rất nhiều biện pháp, cần gì phải làm nghịch ý của Vương gia. Chu Tử rũ mắt xuống, lại cười nói: "Gần đây Hồ ma ma thế nào?"

Hồ y nữ nói: "Biểu đệ Triệu Quý của nô tỳ được Vương gia phái đến quân đội đóng quân ở Bắc Cương, nhận được Vương gia ân trạch, nay đã làm Hiệu úy lục phẩm, cô cô đi theo biểu đệ đến Bắc Cương, nay cũng đã cưới con dâu, cả nhà đều sống rất tốt!"

Lúc này Chu Tử mới yên lòng, khi ở kinh thành, nàng từng lặng lẽ sai người đưa ngân phiếu, tơ lụa, và những thứ nhân sâm lộc nhung cho Hồ ma ma, nhưng vì sợ Triệu Trinh ghen, không dám tự mình đi qua, cho nên vẫn nhớ mong Hồ ma ma.

Hai người lại tùy ý hàn huyên vài câu, Chu Tử ban thưởng cho Hồ y nữ thật trọng hậu, rồi mới dặn dò Ngân Linh tiễn Hồ y nữ ra ngoài.

Chu Tử lại vào phòng tắm, sau khi tắm rửa xong, lúc này mới để Ngân Linh cùng tứ Thanh hầu hạ, thay lễ phục Vương phi. Sau khi thay lễ phục, Chu Tử tự mình trang điểm đơn giản, rồi mới để Thanh Châu Thanh Ba hầu hạ, theo đúng chuẩn mực, đeo đồ trang sức của chính phi vào. Chỉnh đốn hết thảy xong, lúc này Chu Tử mới bảo Ngân Linh phái người đi mời Vương gia tới.

Đồ trang sức này khảm rất nhiều hồng bảo thạch, đội trên đầu rất nặng; lễ phục rất đúng mực, trong trong ngoài ngoài mấy lớp — Chu Tử chỉ có thể từ từ bước đi.

Nàng chậm rãi đi đến trước gương, nhìn mình một thân lễ phục quý giá màu đỏ thẫm trong gương, nhất thời cảm xúc ngổn ngang trăm mối, mới mồng một đầu năm nay, trên người nàng vẫn còn là lễ phục trắc phi màu đỏ tươi thôi!

Chu Tử đang nghĩ đến mình lại xót cho thân, thì Triệu Trinh vào tới.

Hắn vừa tiến vào, đám người Thanh Châu lặng lẽ không tiếng động lui ra.

Triệu Trinh biết được Chu Tử không có gì nguy hiểm, ngược lại thân thể còn khôi phục khá tốt, tâm tình rất là thoải mái. Hắn chắp tay sau lưng đứng một bên, nhìn một lát, nghiêm mặt nói: "Màu đỏ thẫm này chói quá, hay là vẫn nên mặc màu đỏ tươi như trước thì đẹp hơn."

Chu Tử xoay qua, đang muốn phản bác, nhưng cái mông bị tầng tầng lớp lớp lễ phục bao bọc vẫn còn hơi hơi đau, nàng liếc Triệu Trinh một cái, bĩu môi nói: "Thiếp thích màu đỏ thẫm, thiếp muốn đến già vẫn còn mặc màu đỏ thẫm!"

Triệu Trinh vừa bực mình vừa buồn cười, đi đến bên người nàng, ôm lấy cả vòng eo của nàng, đứng song song với nàng, nhìn đôi bóng trong gương, thấp giọng nói: "Những thứ này bất quá chỉ là hình thức, chỉ cần ta thương nàng, nàng còn lo lắng cái gì nữa?"

Chu Tử cúi đầu mỉm cười.

Nàng nhìn vào gương, phát hiện Triệu Trinh hình như lại cao thêm một chút, mình hiện tại chỉ đứng tới lỗ tai hắn, vội hỏi: "A, sao chàng lại cao thêm? Chẳng lẽ người ta nói 'Hai mươi ba, cao rất nhanh' là thật sao, chàng hai mươi mốt tuổi còn có thể cao thêm sao?"

Triệu Trinh ôm thắt lưng nàng, không cho nàng lộn xộn, sau đó mới nói: "Hôm nay ta mang giày đế cao!"

Chu Tử mới phát hiện, Triệu Trinh cũng đã thay lễ phục Thân vương — thuần trắng, đeo mũ Thân vương màu bạc, lễ phục Thân vương màu trắng thêu sóng biển, giày trắng đế đen — 'Nam muốn đẹp, toàn thân trắng', Triệu Trinh thoạt nhìn thật tuấn tú.

Triệu Trinh thẳng lưng, lẳng lặng đứng yên, mặc cho Chu Tử thưởng thức — dù sao ngày thường Chu Tử vẫn dùng ánh mắt si mê nhìn hắn, hắn sớm đã quen.

Chu Tử thưởng thức ngắm nghía xong, giơ cánh tay lên nâng cằm Triệu Trinh, cười vô lại: "Tiểu công tử thật là tuấn tú, nào, cười một cái cho Bổn vương phi xem!"

Triệu Trinh liếc mắt nhìn nàng, không lên tiếng.

Chu Tử hãy còn vui vẻ: "Bằng không, Bổn vương phi cười với chàng một cái!"

Triệu Trinh không nhịn được, rốt cục nở nụ cười.

Nụ cười này giống như Hoa xuân chợt nở, giống như mây tan để lộ ánh trăng, giống như dòng suối trong núi chảy về xuôi, quả nhiên là cực kỳ đẹp mắt, Chu Tử lại nhìn đến ngây người!

Triệu Trinh giơ tay, cách lớp lễ phục vỗ mông Chu Tử một cái: "Đứa ngốc!"

"Hắc hắc!" Chu Tử sờ sờ mông nhỏ, nói, "Chàng lại đánh thiếp một cái, còn lại tám mươi bảy cái nha!"

"Đi thôi!" Triệu Trinh nắm lấy tay nàng, đi ra ngoài.

Triệu Trinh mang theo Chu Tử, đến chỗ Cao Thái phi trước.

Hắn đi bộ, lại đau lòng vì Chu Tử bệnh nặng mới khỏi, bèn bảo Chu Tử ngồi xe kéo, theo sát sau lưng hắn.

Hôm nay là ngày lễ lớn ăn mừng sắc phong Nam An vương phi và đầy tháng Nhị công tử, đám phu nhân tiểu thư quý tộc của triều Đại Kim đều nhận được thiếp mời của Cao Thái phi, không khỏi xiêm y quần áo lụa là, trang điểm tỉ mỉ mà đến; vài người ở xa, cũng đều lên đường sớm, chạy tới đây; đám thê thất của các tướng lĩnh dưới trướng Nam An vương cũng đi theo trượng phu tới Nhuận Dương, Vương phi không tiếp khách, tất nhiên cũng phải đến thỉnh an Thái phi.

Trong chính viện của Cao Thái phi, cảnh xuân tươi đẹp muôn hồng nghìn tía, nơi nơi đều là tiếng nói thì thầm trong trẻo. May mà chính viện là nơi rộng rãi, trừ chính phòng cao rộng, mái hiên, sương phòng và hai Thiên viện, còn có hoa cỏ mọc xanh um ở Tiền viện và hậu hoa viên đủ cả các loại đình đài lầu các.

Nghe thấy Vương gia và Chu Vương phi cùng tới, đám quý phụ quý nữ kia đều rối rít lẳng tránh. Nhưng cho dù đứng ở trong phòng, vẫn không có ít người nhìn qua cửa sổ thấy được Nam An vương và Vương phi cùng đi đến. Có người tinh mắt, thấy tay áo rộng của Nam An vương và Vương phi thông vào nhau, hai tay hẳn là đang nắm lấy nhau.

Rất nhiều người đều thấy được, nhưng đều không nói ra.

Có người trong lòng âm thầm hâm mộ Vương gia và Vương phi vợ chồng ân ái, cảm thán không thôi – ví như Liên phu nhân chính thê của Lâm Hiếu Từ;

Có người oán thầm Chu Vương phi xuất thân tiện tỳ dụ dỗ mê hoặc chủ, khiến Vương gia si mê lưu luyến như thế – ví như Diêu phu nhân chính thê của Kim Tổng binh;

Có người cảm thấy hành động này của Vương gia tuy rằng xuất phát từ nội tâm, nhưng không hợp lễ phép, nghĩ phải chuẩn bị trở về khuyên trượng phu can gián Vương gia một chút – ví như Điền phu nhân chính thê của Tôn tri phủ thành Nhuận Dương;

Có quý nữ chưa lấy chồng, bởi vì ỷ vào thân phận cao quý, dung mạo xuất chúng, mà Nam An vương lại chậm chạp chưa cưới chính thê, quyết tâm muốn trở thành Nam An vương phi, nay nhiệt huyết bị dập tắt, trong lòng rất ghen ghét – ví như trưởng nữ Hà Diệu Hoa của Lễ bộ Thượng thư Hà Nguyên;

Có người đã từng âm thầm bày tỏ, nay gả làm vợ người, nhìn thấy tình cảnh này cảm thấy có chút đâm vào tim – ví như Vương Tích Trân vợ kế của Giám quân Chu Lang;

Có người xuất thân thứ nữ, tuy rằng không dám cầu mong địa vị chính phi xa vời, nhưng vẫn âm thầm hy vọng mình có thể dựa vào thế lực của gia tộc, trở thành trắc phi của Nam An vương – ví như thứ nữ Cao Cảnh thuộc Tam phòng (*) của phủ Cao thừa tướng…

(* tam phòng: chi thứ ba, là con trai thứ ba của Cao Thừa tướng.)

Mỗi người mỗi tâm tư không giống nhau, mỗi người đều có cách thức cư xử và tiêu chuẩn phán xét của riêng mình.

Những thứ này, Triệu Trinh cùng Chu Tử đều không hề biết.

Lễ phục và trang sức của chính phi thật nặng nề, Triệu Trinh lo lắng Chu Tử thân thể vừa mới khỏi sẽ bị mệt nhọc, liền nắm lấy tay Chu Tử, chậm rãi đi đến chính đường.

Tiến vào chính phòng, Triệu Trinh cùng Chu Tử, song song quỳ gối trước mặt Cao Thái phi, hành đại lễ, cảm tạ công ơn dưỡng dục và dạy dỗ của mẫu thân.

Cao Thái phi nhìn đôi nam thanh nữ tú có thể nói là tuấn nam mỹ nữ trời sinh, trong lòng xúc động bùi ngùi mãi không thôi, bà dặn dò: “Hai người các con phải hòa thuận, sống bên nhau thật tốt, các con phải khỏe mạnh, sinh cho ta thêm vài đứa cháu trai cháu gái, đây mới là hiếu thuận thật sự!”

Lạy Thái phi xong, Triệu Trinh mang theo Chu Tử đi đến đại điện Vương phủ.

Lần đầu tiên Chu Tử theo Triệu Trinh đi lên đại điện của phủ Nam An vương; lần đầu tiên mặc lễ phục Vương phi, đứng bên cạnh Triệu Trinh, tiếp nhận quỳ lạy của quần thần Nam Cương; lần đầu tiên được đám nữ quan của Vương phủ vây quanh, nhìn mấy vị phu nhân quý nữ hành lễ thỉnh an nàng… mặc dù Triệu Trinh giễu cợt nàng ham hư vinh, nhưng vẫn hoàn hoàn chỉnh chỉnh thực hiện lời hứa của hắn.

Quay lại Mục lục

115. Quyển 4 – Chương 115

Chương 115: Trốn yến hội, phu thê đồng tâm

Nam An vương vốn nổi tiếng là không hiếu khách, ít khi nào nhiệt tình mời khách, lần này vì ăn mừng đầy tháng của thứ tử tổ chức buổi tiệc lớn, rất nhiều gia đình quan lại và quan cao quý đều ùn ùn chạy đến, nếu thật sự không đến được, cũng sẽ phái người đại diện hoặc là vợ và con gái đến.

Phủ Nam An vương vẫn luôn yên tĩnh trang nghiêm, một ngày này tự nhiên có khách khứa tấp nập, vô cùng náo nhiệt, trên đường cái ngoài cửa chính đậu đầy xe ngựa sang trọng, chắn hết cả con đường.

Tiếc nuối duy nhất là Nam An vương chỉ lộ mặt một chút trong bữa tiệc, mời mọi người uống một chén rượu liền lui xuống.

Nghe nói phía khách nữ bên kia, Vương phi mới được sắc phong mới vừa lộ mặt, đã bị Vương gia gọi đi rồi, chỉ có Cao Thái phi lưu lại lâu hơn một chút. Sau đó, ngay cả Cao Thái phi cũng rời đi, lý do lại là Thế tử và Nhị công tử nhớ tổ mẫu — Thế tử thì cũng thôi đi, Nhị công tử là một đứa bé vừa mới đầy tháng lại biết nhớ tổ mẫu sao? Lý do này thật mẹ nó lừa bịp mà!

Sau khi Triệu Trinh lui khỏi buổi tiệc, liền quyết định trực tiếp trở về Diên Hi cư.

Hắn mang theo hai anh em Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập, đi dọc theo con đường mòn trở về Diên Hi cư.

Hai bên đường này đều trồng cây Dương lá lớn, đều vừa cao vừa thẳng, vào mùa hè tán cây vừa lớn vừa xanh, nhưng hiện nay đã là mùa thu, lá cây dần dần chuyển thành màu vàng, gió thổi qua, ttừng đám lá xoay tròn rơi xuống, Vương phi lại đặc biệt dặn dò hạ nhân không cho quét đi, cho nên trên mặt đất tràn lan một lớp lá vàng thật dày, bước lên nghe vang xào xạc.

Đi trên lớp lá rụng, Triệu Trinh nhớ tới đến lúc mùa đông, mình ôm Triệu Tử đi qua chỗ này, Triệu Tử chỉ vào tổ chim gọi "Chiêm! Chiêm!", trên mặt không khỏi mang theo ý cười.

Sở dĩ hắn cho trồng loại cây Dương lá to này trong Vương phủ, là vì năm hắn mười lăm tuổi, theo Kim lão tướng quân đi bình định Tây Bắc, từng thấy vô số loại Bạch Dương, thân cây thật cao, gốc cây mọc thẳng chỉ lên trời xanh, cho dù hoàn cảnh ác liệt như thế nào, loài cây này vẫn mạnh mẽ lớn lên thẳng tắp.

Triệu Trinh yên lặng suy nghĩ: Bạch Dương… Tương lai có nên gọi lão Tam là Triệu Dương, Triệu Dương… Lão Tam….

Nghĩ đến đây, hắn dừng cước bộ, lần sinh con này, Chu Tử băng huyết, thật sự là đã dọa hắn sợ hãi — thì ra sinh con cũng không dễ dàng như Chu Tử nói: dùng sức một chút, đứa bé liền chui ra; mà là chuyện nguy hiểm đến như vậy. Còn nữa, Hàn Tử Xuyên điều tra ở Kim Kinh, nhiều ngày nay vẫn chưa thấy có tin tức truyền về.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, mắt nhìn thẳng không chớp, bước nhanh trên đường mòn.

Triệu Trinh sắp đi tới cuối đường mòn, phía trước là một ngã ba, một đường thông đến chính viện của Cao Thái phi, một đường thông đến Diên Hi cư nơi mà hắn và Chu Tử ở.

Hắn vốn muốn đến chính viện thăm mẫu thân cùng hai con trai, nghĩ lại, bên kia nhiều nữ nhân như vậy, thực không tiện cho lắm, không bằng đợi đến tối mọi người giải tán lại đến.

Triệu Trinh dừng một chút, chân đã hướng về phía Diên Hi cư. Đúng lúc này, Lâm Tiêu Sấu đột nhiên khẽ quát một tiếng: "Ai ở đó?"

Triệu Trinh nghe tiếng, xoay người lại.

Mặc dù Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập là người cứng nhắc không biết thay đổi phù hợp với tình cảnh, nhưng võ công rất cao, ánh mắt bọn họ nhìn chằm chằm vào Tiểu hoa viên cuối đường mòn, trong tay đã rút đao Liễu Diệp ra.

Trong đường mòn râm bóng gần Tiểu hoa viên, ba vị tiểu thư quần áo đẹp đẽ cao quý ăn mặc bất phàm, vây quanh là mấy nha hoàn đi ra. Tuy chuyện xảy ra bất ngờ, nhưng các nàng vẫn duy trì dáng vẻ xinh đẹp, duyên dáng thướt tha bước ra, nhún chào Triệu Trinh một cái.

Người đứng đằng trước, vóc người uyển chuyển, dáng vẻ hào phóng, nói: "Trưởng nữ Hà Nguyên – Hà Diệu Hoa bái kiến Vương gia."

Người phía sau, ăn mặc hơi kém, nhưng dung mạo hơn hẳn, cũng hành lễ nói: "Tam nữ của Cao Huệ Thanh – Cao Cảnh tham kiến Vương gia!"

Người ở phía sau cùng tiến lên một bước, tư thái tuyệt vời, cong thắt lưng, cất giọng dịu dàng: "Thứ nữ của Hà Nguyên – Hà Khiết Hoa tham kiến Vương gia!" Nói xong, nàng ngẩng đầu lên, mắt to thẹn thùng e lệ liếc nhìn Triệu Trinh một cái.

Triệu Trinh nhìn thấy nàng, giật mình: Hà Khiết Hoa này thật quá giống Chu Tử, tuy rằng không đáng yêu xinh đẹp bằng Chu Tử… một chủ ý tuyệt diệu lập tức hiện lên trong đầu hắn. Hắn trầm tư suy nghĩ lại nhìn Hà Khiết Hoa một cái, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập vội cắm đao vào hông, đi theo.

Đám người Hà Diệu Hoa nhìn theo bóng lưng cao gầy của Nam An vương, có chút ngẩn người: một nam tử trẻ tuổi tuấn tú, lại quyền thế ngập trời như vậy, nếu có thể gả cho hắn, cho dù làm thiếp thì có sao! Dân gian không phải có câu "Thà làm thiếp của anh hùng, chớ làm thê của kẻ thường" sao!

Thật ra, bữa tiệc đầy tháng của thứ tử của Nam An vương lần này, khách tới nhiều nhất là các tiểu thư đã đến tuổi gả chồng xuất thân từ nhà làm quan hay từ các phủ đệ của quan lớn. Có người nhắm mục tiêu là vị trí chính phi đang treo lơ lửng của Nam An vương, có người lại nhắm mục tiêu ở vị trí trắc phi. Chẳng qua là không ai nghĩ đến, trước tiệc đầy tháng một ngày, lại có thể truyền đến tin tức Chu trắc phi được Nam An vương đưa lên làm chính phi.

Lương phu nhân, chính thê của Lễ bộ thượng thư Hà Nguyên mang trưởng nữ dòng chính Hà Diệu Hoa và thứ nữ Hà Khiết Hoa, ngàn dặm xa xôi từ kinh thành tới Nhuận Dương dự tiệc, đương nhiên cũng có mục đích riêng của bà.

Trượng phu của bà – Hà Nguyên vì được Nam An vương Triệu Trinh ủng hộ, trở thành thành viên Nội các. Hắn ta trẻ trung khoẻ mạnh, lại thấy Cao lão Thừa tướng quản lý Nội Các tuổi tác đã già nua, liền có ý muốn thay thế. Vì muốn kéo gần quan hệ của mình và Nam An vương quan hệ, hắn ta liền đề ra ý kiến kết thân. Bởi vì Nam An vương chỉ có trắc phi, chưa có chính thất, cho nên Hà Nguyên có ý muốn trưởng nữ Hà Diệu Hoa của mình gả cho Nam An vương làm chính phi. Ai ngờ hắn nói bóng nói gió vài lần, phát hiện Nam An vương không có ý cưới chính phi.

Hà Nguyên cũng không phải là người dễ bỏ cuộc, bởi vì công việc triều chính bận rộn không thể nào thoát ra được, nên hắn liền phái thê tử là Lương phu nhân dẫn theo trưởng nữ Hà Diệu Hoa nhanh chân tới Nhuận Dương chúc mừng, nghĩ muốn phu nhân thông qua Cao Thái phi, hy vọng có thể tác thành việc này. Trước khi Lương phu nhân lên đường, tâm tư Hà Nguyên lại thoáng lóe ra suy nghĩ, bảo phu nhân đem theo thứ nữ Hà Khiết Hoa vốn cũng xinh đẹp mỹ mạo, muốn chắc chắn gấp đôi.

Điều Hà Nguyên và Lương phu nhân ngàn vạn lần không nghĩ tới là, Lương phu nhân vừa đến Nhuận Dương, còn chưa kịp đi bái phỏng Cao Thái phi, liền nghe được tin tức trắc phi Chu phu nhân của Nam An vương được đưa lên làm chính phi.

Lương phu nhân và nữ nhi Hà Diệu Hoa hai mẹ con nhìn nhau, vẻ mặt không thể nào tưởng tượng — vị Chu trắc phi này cũng không phải là người đơn giản, muội muội ruột của nàng lại là Chu thái hậu đương triều!

Vốn Lương phu nhân đã từ bỏ hy vọng, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Chu Vương phi qua lớp cửa sổ ở chính phòng của Cao Thái phi, trong lòng bà lại nảy sinh chủ ý mới. Bữa tiệc tiến hành được một lát, bà liền lấy cớ hai nữ nhi uống rượu vào có chút khó chịu, bèn lệnh cho nha hoàn mang hai nữ nhi đi ra ngoài tản bộ vài vòng.

Thấy hai tỷ muội Hà Khiết Hoa đi ra ngoài, thứ nữ Cao Cảnh tam phòng của phủ Cao thừa tướng cũng vội xin phép mẹ cả, cũng dẫn nha hoàn theo ra ngoài.

Các nàng đều đã âm thầm hỏi thăm, biết từ ngoại viện đi về nội viện, nhất định sẽ phải đi qua con đường mòn đó, cho nên vẫn ở đường mòn ôm cây đợi thỏ, chờ Vương gia tới. Chưa từng nghĩ lại khéo như vậy, Vương gia quả thực đã trốn khỏi bàn tiệc trở về.

Sau khi Nam An Vương gia rời khỏi, ba người làm bộ rất hăng hái dạo quanh hồ sen giữa Tiểu hoa viên, ngắm thủy tiên vẫn đang nở rộ. Trên thực tế, ba người đều có chút không yên lòng, vì thế rất nhanh liền dẫn nha hoàn trở về.

Triệu Trinh trở lại Diên Hi cư, phát hiện Chu Tử vẫn còn chưa trở về. Hắn ở một mình một lát, cảm thấy có chút nhàm chán. Từ khi có Chu Tử, dường như hắn đã có thói quen luôn có Chu Tử bên người, một khi

Chu Tử không ở bên cạnh, hắn liền cảm thấy có chút buồn bực. Triệu Trinh liền sai Thanh Thủy đang trực trong phòng Trị sự đi mời Vương phi về.

Thanh Thủy đi tới chính viện, thấy bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, Vương phi cùng Cao Thái phi đang nghe đám phu nhân đến kính rượu nói chuyện.

Chu Tử không nghĩ tới, sau khi mình làm Vương phi, lại thật sự có người đến nịnh bợ mình. Những vị phu nhân tôn quý này thay đổi sắc mặt ngạo mạn khinh thường hàng ngày, trên mặt khéo léo mỉm cười, miệng nói lời nịnh hót ngọt ngào không lộ giấu vết, nhiệt tình nịnh nọt Cao Thái phi và Chu Vương phi một phen, đương nhiên, nịnh hót chủ yếu là việc Chu Vương phi sinh được Thế tử và Nhị công tử.

Chu Tử thật sự không thích loại giao tiếp này, nhưng lại sợ người ta nói mình ngạo mạn, tuy rằng không nói lời nào, nhưng trên mặt đều mỉm cười, cười đến mức quai hàm đều ê ẩm, khó chịu muốn chết.

Đúng lúc này, Thanh Thủy đi vào, lặng lẽ đến bên cạnh nói: "Vương gia đang tìm ngài, kêu ngài trở về ạ!"

Chu Tử vừa vặn lấy cớ, thấp giọng bẩm rõ với Cao Thái phi, liền rời khỏi bữa tiệc. Nàng đến phòng ngủ của Thái phi trước, thăm hai đứa con trai đang ngủ trưa một chút, hỏi han Nhũ Yến và nhũ mẫu Hồng Mai, biết được hai con đều bình thường, lúc này mới mang theo Ngân Linh, Thanh Thủy trở về Diên Hi cư.

Chu Tử trở lại phòng ngủ, thấy Triệu Trinh đã tắm rửa xong, trên người mặc áo choàng tắm màu trắng, tóc dài đen nhánh xõa ra sau lưng, đang ngồi trước án thư chờ nàng!

Triệu Trinh chờ chán muốn chết, tắm rửa một cái xong, Chu Tử vẫn chưa trở về, hắn đành cầm lấy quyển sách lên lật lật xem. Thấy Chu Tử trở về, hắn không khỏi oán giận nói: "Sao bây giờ nàng mới về?"

Chu Tử cười nhìn hắn một cái, cầm cây lược gỗ trên bàn trang điểm lên, đi đến sau lưng Triệu Trinh, chải mái tóc dài đen nhánh của hắn. Nàng vừa chải, vừa dịu dàng hỏi: "Đang giữa trưa, gọi thiếp trở về làm gì a?"

Triệu Trinh được nàng chải vuốt, da đầu tê dại, thoải mái cực kỳ, miệng lại đúng lý hợp tình mà nói: "Trở về ngủ trưa với ta chứ gì!"

Chu Tử thật sự có chút không biết nên khóc hay cười, nhưng trong lòng cũng ấm áp. Nàng chậm rãi dựa thân mình đè trên người Triệu Trinh, mặt dán tới, vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai Triệu Trinh, khàn giọng nói: "Không phải là để làm việc kia sao…"

116. Quyển 4 – Chương 116

Chương 116: Bị vắng vẻ, Chu Tử mất mát

Nơi mẫn cảm bị Chu Tử liếm như vậy, cả người Triệu Trinh tê rần, phía dưới lập tức có chút rục rịch.

Vào lúc này, hắn vẫn còn lo lắng đến thân thể của Chu Tử, sợ là vẫn chưa thể chịu đựng được mình, vì thế liền hít sâu một hơi, ngồi thẳng dậy, hai tay vươn ra phía sau, nắm lấy mông Chu Tử, cõng Chu Tử đi đến bên giường.

Sau khi cẩn thận đặt Chu Tử lên giường, hắn giúp Chu Tử cởi bộ lễ phục rườm rà phức tạp trên người xuống, chỉ còn lại lớp trung y bên trong, sau đó nói: "Ngủ!"

Hắn nhẹ nhàng mà đem Chu Tử đẩy ngã lên chiếc giường mềm mại, sau đó mình cũng nằm xuống bên cạnh Chu Tử, kéo chăn, đầu tiên là giả vờ ngủ, sau lại thật sự ngủ thiếp đi.

Chu Tử đợi một hồi lâu, không đợi được chuyện xảy ra theo dự đoán, lại phát hiện Triệu Trinh đã ngủ mất rồi. Nguyệt tín của nàng chỉ một ngày đã không còn, hôm nay kỳ thật là có ý muốn tự tiến cử mình với Triệu Trinh, không nghĩ tới lại không thành công.

Triệu Trinh khi nào thì trở nên gìn giữ trinh tiết như vậy?

Nghĩ đến đây, Chu Tử có chút buồn bực, cả người có loại cảm giác trống rỗng ngứa ngáy khó chịu, cuối cùng vươn chân ma sát trên đùi Triệu Trinh cọ cọ một hồi, sau một lúc, rốt cục cũng ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc thẳng đến chiều tối, sau khi rời giường, Chu Tử đi đến chỗ Thái phi, Triệu Trinh đến Ngoại thư phòng.

Trong thư phòng của Triệu Trinh, ngoại trừ huynh đệ Lâm Tiêu Sấu, còn có vệ sĩ thân tín của hắn: Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh.

Thuần Tiểu Vũ chuyên môn phụ trách việc liên lạc cùng Hàn Tử Xuyên đang ở Kim Kinh, hắn đứng trước Triệu Trinh đang nằm vật trên ghế dựa, kính cẩn nói: "Bẩm báo Vương gia, Hàn Tử Xuyên vừa mới gởi tin cấp báo, đã có kết quả điều tra lệnh bài của Cao phủ."

Triệu Trinh nhàn nhạt nói: "Nói tiếp."

"Quản gia Cao Thành của Cao phủ có một tình nhân, ả tình nhân này đánh cắp lệnh bài của hắn, Cao Thành đành phải nói dối là lệnh bài mất đi. Ả tình nhân này chính là nha hoàn Thúy Doanh hầu hạ bên người của Cao Tứ phu nhân. Hàn Tử Xuyên tiếp tục điều tra, phát hiện Thúy Doanh vốn tên thật là Trúc Bình, phụ thân của ả là thương nhân Đông Xu quốc, mẫu thân là người Đại Kim, từ nhỏ ả ta lớn lên ở Đông Xu, mười hai tuổi thì đến Kim Kinh, bị bán vào Cao phủ, thành nha hoàn của Cao Liễn, sau khi Cao Liễn tiến cung, ả ta bắt đầu hầu hạ Cao Tứ phu nhân."

Triệu Trinh nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe Thuần Tiểu Vũ bẩm báo.

Thuần Tiểu Vũ lặng lẽ nhìn Vương gia, nói tiếp: "Trúc Bình là em gái trà trộn bên ngoài của Trúc Hoành. Căn cứ theo tin tức truyền đến từ chi nhánh của Chương Phúc Ký ở kinh đô Ô Thổ quốc, Trúc Hoành ra mặt liên lạc với hai võ sĩ đứng đầu của hai nước Đông Xu và Ô Thổ quốc, chuẩn bị lẻn vào Nam Cương, cùng bày ra sự kiện lần đó, sợ là có liên quan đến ngài và Vương phi."

Triệu Trinh mở mắt, hai mắt như điện quét Thuần Tiểu Vũ một cái, nói: "Hôm qua Bạch Tử Xuân và Phàn Duy Bân cũng truyền đến tin tức này."

Hắn đứng lên, chắp tay sau lưng bắt đầu bước đi thong thả. Rất nhanh, hắn bắt đầu chỉ thị Thuần Tiểu Vũ: "Bảo Hàn Tử Xuyên chuyên tâm điều tra ả nha hoàn tên là Thúy Doanh này, phải biết rõ giữa Cao phủ và Đông Xu quốc đến tột cùng là có quan hệ gì; về chuyện Trúc Hoành lẻn vào Đông Cương, ngươi và Chu Thanh phụ trách đi."

Chu Thanh đứng bên cạnh tiến lên một bước, đứng song song cùng Thuần Tiểu Vũ, nói: "Vương gia, có muốn dùng đến đặc vệ ở biệt viện Vân Trạch không ạ?"

Triệu Trinh gật đầu, nói: "Tự ngươi đi thông báo với Triệu Phú và Triệu Phúc đi!"

Thuần Tiểu Vũ cùng Chu Thanh lui xuống.

Triệu Trinh đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không biết gió đã nổi lên từ lúc nào, gió thổi những chiếc lá còn lại trên cây ngô đồng ngoài cửa sổ, xào xạc lay động.

Triệu Trinh cảm thấy nay có ngàn vạn manh mối, hắn cần phải nhất nhất để ý.

Thật lâu sau, Triệu Trinh chậm rãi nói: "Cấp báo cho Bạch Tử Xuân, bảo hắn nghĩ biện pháp đưa Cao Liễn đến chỗ Cao Tứ phu nhân."

Lâm Tiêu Sấu nói: "Dạ."

Triệu Trinh lại nói: "Tỷ muội Đại – Tiểu Trác có tin tức gì không?"

Lâm Tiêu Sấu vội thưa: "Bẩm báo Vương gia, Phàn thống lĩnh đưa tin báo có nhắc tới tỷ muội Đại – Tiểu Trác, nói là đã đến Ô Thổ quốc, đang cố gắng tiến vào bên trong phủ của vương tử Vân Hàn của Ô Thổ quốc."

Triệu Trinh gật đầu. Hắn đang học dùng cách khác để thay thế chiến tranh.

Một lát sau, Lâm Tuyết Trập tiến đến, châm cho Triệu Trinh một chén trà xanh.

Triệu Trinh cầm chén trà ở trong tay, lại đặt xuống, nhìn Lâm Tuyết Trập, nói: "Tiểu Lâm, cấp báo cho Bạch Tử Xuân, nói ta muốn mượn thứ nữ thứ xuất của Hà Nguyên – Hà Khiết Hoa dùng một chút, bảo hắn thương lượng điều kiện với Hà Nguyên đi."

Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập nhìn nhau một cái, Lâm Tiêu Sấu tiến lên một bước, nói: "Vương gia, Vương phi…"

"Ngươi nghĩ đi đâu vậy?" Triệu Trinh không vui trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, "Ngươi đi nghĩ biện pháp lưu lại Hà Khiết Hoa kia đi!"

"Dạ!"

Hoàn tất hết thảy mọi việc, lúc này Triệu Trinh mới rời khỏi Ngoại thư phòng, đi đến chính viện.

Chu Tử đang ở cùng Cao Thái phi.

Cao Thái phi tiếp khách cả ngày, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, dựa vào một cái gối mềm lớn nằm nghiêng trên giường La Hán, mỉm cười nhìn Triệu Tử chơi đùa với một thanh ngọc Như Ý.

Chu Tử ôm lão Nhị Triệu Sam, ngồi bên cạnh giường La Hán.

Triệu Sam rất có phong phạm của Thế tử Triệu Tử năm đó, béo trắng như một bông phấn, mặt phúng phính trắng nõn, mắt mũi đều bị che đến sắp không tìm thấy được. Chu Tử ôm con, vô hạn trìu mến.

Năm ngoái, Triệu Tử còn bé ít nhất còn được bú sữa mẹ, nay đến phiên Triệu Sam, mình lại một chút sữa cũng chưa thấy. Chu Tử trong lòng ảo não, cảm thấy thật có lỗi với Triệu Sam, nên càng thêm trìu mến, yêu thương bé.

Triệu Tử vốn đang dựa sát vào tổ mẫu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nhìn thấy mẫu thân đang yêu thương vuốt ve tay chân mập mạp của đệ đệ Triệu Sam, trong lòng rất là bất bình, tứ chi cùng sử dụng, bò đến bên cạnh mẫu thân, nằm xuống, kéo áo kép lên, lộ ra cái bụng nhỏ trăng trắng, kéo tay mẫu thân đặt lên bụng mình, miệng nói: "Mẹ, sờ sờ! Sờ sờ!"

Chu Tử thoáng chốc "phì" một tiếng bật cười ra tiếng, nhưng khi nhìn đến đôi mày thanh tú của Triệu Tử nhíu lại quá giống Triệu Trinh, nàng vội thu lại nụ cười, một tay ôm Triệu Sam, một tay bắt đầu vuốt ve lên cái bụng nhỏ mềm mại của Triệu Tử.

Triệu Tử một tuổi, trước kia mập mạp, nhưng qua một tuổi về sau bị bệnh một trận, gầy đi rất nhiều, về sau không còn mập lên nữa. Chu Tử vốn rất lo lắng, nhưng Cao Thái phi rất chắc chắc nói Triệu Trinh ngày bé cũng như thế, bắt đầu từ sau một tuổi liền không mập nữa, Chu Tử mới bình thường trở lại, càng thêm chú ý ăn uống của Triệu Tử.

Triệu Tử nằm ở trên giường La Hán, được bàn tay mềm mại của mẫu thân vuốt ve, cảm giác thoải mái cực kỳ, bé lại kéo tay mẫu thân, đặt lên đầu mình.

Chu Tử một tay rẽ tóc của con trai, nhẹ nhàng vuốt ve.

Được mẫu thân vuốt ve, Triệu Tử giống như một con mèo nhỏ, thoải mái chỉ chút nữa là ngáy khò khò.

Đúng lúc này, Triệu Trinh đi vào.

Nghe được tiếng "Tham kiến Vương gia" của Hoàng Oanh và Nhũ Yến, Triệu Tử phản ứng rất nhanh, lập tức chống hai tay ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đổi lại thành vẻ "Mặt không chút biểu cảm" già dặn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giống như bộ dạng mèo con ngoan hiền khi được vuốt ve vừa rồi không liên quan gì tới bé.

Chu Tử mỉm cười nhìn Triệu Tử, nàng phát hiện Triệu Tử cực kỳ giống Triệu Trinh, chẳng những diện mạo tương tự, ngay cả tính cách và thói quen đều rất giống, ví như là người thích mang mặt nạ trước mặt người khác, ví như thích được người vuốt ve, ví như không muốn xa rời mình. Nghĩ đến đây, Chu Tử nhớ tới một việc, nàng liếc mắt nhìn Triệu Trinh một cái, phát hiện Triệu Trinh cũng đang nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, mặt Chu Tử liền ửng hồng, làm bộ như không có việc gì vỗ về Triệu Sam đang buồn ngủ.

Triệu Trinh vẫn nhìn Chu Tử.

Căn phòng này là nơi Thái phi sống hằng ngày, phòng ở rất lớn, các cung nữ thắp hơn mười ngọn nến, chiếu sáng trưng cả căn phòng.

Đầu Chu Tử vấn một búi tóc lệch, dùng một cây trâm ngọc cố định, phần tóc đen còn lại đổ xuống như thác nước, tôn lên khuôn mặt xinh đẹp như họa của nàng.

Dưới ánh nến thấp thoáng, đôi mắt Chu Tử long lanh, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một chút ửng đỏ, hàm răng khẽ cắn đôi mắt đầy đặn đỏ bừng, đi dần xuống là bộ ngực nhô cao, thắt lưng nhỏ nhắn — nàng giống như một quả đào mật chín đỏ, khiến người ta muốn cắn một cái, hút hết nước mật bên trong ra — nghĩ đến đây, Triệu Trinh luôn luôn không ưa đồ ngọt cũng không nhịn được mà khát khô cổ họng. Hắn rũ mắt xuống, trầm giọng nói: "Chu Tử, trở về thôi!"

Cao Thái phi cũng đã trải qua thời tuổi trẻ, sao có thể không biết? Vội gọi nhũ mẫu Hồng Mai: "Còn không qua ôm Nhị công tử?"

Vẫn luôn đứng hầu hạ bên cạnh, Hồng Mai vội hành lễ với Vương phi sau đó ôm Nhị công tử đã ngủ say.

Triệu Trinh đi phía trước, Chu Tử đi theo phía sau hắn.

Trừ Triệu Hùng và huynh đệ Lâm thị đốt đèn lồng đi phía trước, những người khác theo chân bọn họ cũng theo xa xa ở phía sau.

Lúc này đêm đã khuya. Bầu trời không có ánh trăng, trời đầy sao, giống như từng viên trân châu khảm lên tấm vải nhung xanh đen, xinh đẹp dị thường.

Phủ Nam An vương có rất nhiều hoa cỏ, qua một mùa hè, hoa cỏvẫn xanh um, bốn phía nơi đèn lồng không rọi tới đen sì. Chu Tử có hơi chút sợ hãi, bước nhanh một bước, kéo tay Triệu Trinh. Triệu Trinh nghiêng mặt nhìn nàng một cái, nắm chặt tay nàng.

Trở lại Diên Hi cư, Triệu Trinh đến Nội thư phòng trước, Chu Tử đi tắm rửa.

Chờ Triệu Trinh quay lại, đã thấy Chu Tử ngủ say.

Hắn ngồi ở trước giường, ngắm nhìn Chu Tử đang nhắm mắt, cho là nàng đã ngủ, liền tắt nến, xốc chăn lên, rồi cũng nằm xuống ngủ.

Chờ hơi thở đều đặn của Triệu Trinh vang lên, Chu Tử mở mắt trong bóng đêm. Mười chín tuổi, đã sinh hai đứa bé, thân thể nàng giống như trái cây chín muồi, chỉ cần chạm nhẹ sẽ nổ tung. Thường ngày nàng vẫn luôn thoả mãn, hôm nay Triệu Trinh đang nằm bên cạnh nàng, nàng lại cảm thấy trống rỗng và cô đơn khó có thể nói thành lời.

Triệu Trinh ngủ thật ngon, nhưng Chu Tử lại trằn trọc trở mình khó ngủ.

Nàng mất ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Chu Tử tỉnh lại đã là giờ Tỵ, Triệu Trinh đã sớm rời đi. Tiệc đầy tháng của Triệu Sam lần này, những tướng lĩnh thân tín của hắn như Đinh Lâm Sâm, Tưởng Đức Hằng, Tôn Gia Nghị, Hồ Phi Đồng, Hách Tinh Thành, Chương Tử Hàm, Nghiêm Lập Thành đều chạy tới đây, hôm qua Triệu Trinh cũng không nói chuyện cùng bọn họ, hôm nay liền bảo Triệu Phúc lấy danh nghĩa của hắn hẹn bọn họ ở Vọng Giang lâu bên bờ sông Vận Hà.

Chu Tử vừa rửa mặt xong, Ngân Linh đã đưa đến đây một phong thư, nói là Vương gia mới bảo gã sai vặt Trần Hỉ đưa tới.

Gần đây Triệu Hùng chọn bốn gã sai vặt từ biệt viện ở ngoại ô cho Vương gia. Bốn gã sai vặt này đều họ Trần, là anh em họ, tên là Trần Bình, Trần An, Trần Hỉ, Trần Nhạc, gộp thành bốn chữ "Bình An Hỉ Nhạc". (Bình an vui vẻ)

Chu Tử cầm thư lên xem, phát hiện trên bìa thư không có một chữ, chỉ vẽ một khóm trúc xanh, đây là tín hiệu của nàng và Chu Bích ước định, chỉ cần trên lá thư có dấu hiệu này, liền biết lá thư này gửi cho nàng, gã sai vặt nhận – gởi thư trong thư phòng của Triệu Trinh nhìn thấy tự nhiên sẽ đưa lại đây

Chu Tử vội mở thư ra, bởi vì thân phận của Chu Bích hiện nay đặc biệt, không có chuyện gì sẽ không dễ dàng viết thư tới.

Hàng chữ trên tờ giấy nho nhỏ, thật dễ nhìn — quả thật là thư Chu Bích tự tay viết.

Chu Tử chuyên chú đọc.

Quay lại Mục lục

117. Quyển 4 – Chương 117

Chương 117: Vọng Giang lâu, Triệu Trinh nghe được tin vui

Trong thư, đầu tiên Chu Bích nói về tình hình gần đây của mình, rồi của tiểu Hoàng đế Triệu Đồng, sau đó hỏi thăm tỷ tỷ. Thư của nàng văn hơi rời rạc, nhưng thật ra lại rất dễ hiểu. Đến cuối thư, có lẽ là rất tin tưởng vào nhân phẩm của Nam An vương, cảm thấy hắn sẽ không mở thư của mình gởi cho tỷ tỷ, Chu Bích nói thẳng: "… Nghe thấy phu thê tỷ rất nặng tình, muội cũng vui mừng; nhưng mỹ nữ vây quanh như sói rình mồi, mà tỷ phu lại giống như miếng thịt màu mỡ, tỷ phải cẩn thận…"

Chu Tử đọc bức thư lại vài lần, nhất là đoạn cuối. Cuối cùng, nàng nhớ tới bộ dáng khác thường của Triệu Trinh nhiều ngày nay, trong lòng không khỏi trống trải.

Chu Tử rầu rĩ không vui, ngây người một lát, càng nghĩ, cảm thấy nếu ngay cả Triệu Trinh cũng không thể tin, vậy mình còn có thể tin ai?

Vừa nghĩ như thế, nàng cảm thấy dần dần thoải mái, tắm rửa sạch sẽ, sau đó ăn mặc thật xinh đẹp, chuẩn bị đến chính viện thỉnh an Cao Thái phi, thuận tiện thăm hai đứa con trai bảo bối của mình — lúc tâm tình không tốt, trang điểm thật đẹp, mặc quần áo xinh đẹp, sẽ khiến cho Chu Tử tâm tình thoải mái một chút.

Triệu Tử đã rời giường, đang được Cao Thái phi dắt tay đứng trong đình viện xem tiểu nha hoàn hái hoa quế. Bé vừa nhìn thấy mẫu thân hôm nay xinh đẹp hơn mọi ngày, lập tức chạy tới, nhào vào trong lòng mẫu thân, vừa hôn vừa sờ, dính lấy không rời.

Trong lúc bận rộn vì bị con trai quấn, Chu Tử tìm được sơ hở, nhún người thỉnh an Cao Thái phi.

Cao Thái phi nhìn vẻ mặt bối rối của nàng, không khỏi cảm thấy buồn cười, nói: "Bây giờ Triệu Sam còn nhỏ, còn chưa biết tranh mẹ với huynh trưởng, chờ khi nó lớn hơn một chút, con càng bận rộn đấy!"

Triệu Tử dùng cả tay chân, cách lớp váy ôm lấy chân mẫu thân, ý đồ muốn trèo lên trên.

Chu Tử hôm nay ăn mặc quả thực rất khác biệt, trên người là áo dài màu trắng thêu cỏ cây hoa lá cành màu lục nhạt, phía dưới là hai lớp váy, bên trong là một chiếc váy xếp li màu đỏ nhũ bạc, bên ngoài là váy hồng bằng lụa Tây Vực mỏng như cánh ve, đều là chất vải vô cùng quý báu không chịu được vò kéo. Triệu Tử leo lên như vậy, nhất thời vò lớp váy thành nhiều nếp nhăn. Chu Tử vẫn tươi cười, xoay người bế Triệu Tử lên, ôm con đi dạo khắp vườn.

Nàng ôm Triệu Tử chơi cả một canh giờ, mới ôm Triệu Tử trở về.

Cao Thái phi thấy nàng mệt mỏi, cả khuôn mặt đỏ bừng lấm tấm mồ hôi, nhất thời trầm mặt, trách cứ Ngân Linh đi theo phía sau: "Các ngươi đều chết cả rồi sao? Chẳng lẽ không thấy Vương phi của các ngươi mệt sao?"

Chu Tử vội giải thích: "Mẫu thân bớt giận, là con dâu nhất định muốn bế!" Nàng cười nói: "Con dâu thích ôm Bánh Bao Nhỏ, hơn nữa như vậy còn có thể rèn luyện thân thể!"

Cao Thái phi thấy thế bèn không nói gì nữa, đón Triệu Tử từ trong tay Chu Tử, dặn dò Nhũ Yến cho Triệu Tử uống nước.

Chu Tử vội bế lão Nhị Triệu Sam từ trong tay Hồng Mai, cũng cầm cái thìa bạc nhỏ đút cho Triệu Sam uống nước.

Triệu Tử rúc vào trong ngực tổ mẫu uống nước, mắt phượng liếc xéo đệ đệ được mẫu thân ôm vào trong ngực, rất muốn thay thế. Uống nước xong, bé thấy mẫu thân vẫn còn ôm Triệu Sam, liền từ trong lòng tổ mẫu tụt xuống, đi đến bên cạnh mẫu thân, lên án: "Mẫu thân ôm màn thầu, không ôm bánh bao!"

Chu Tử sửng sốt: cái gì mà "màn thầu" với "bánh bao"? Vừa nghĩ lại, nàng nhanh chóng đã hiểu ra, nhất thời mỉm cười.

Đang bưng chén trà lên uống, Cao Thái phi cũng nghe được, nhất thời phun một ngụm nước trà ra ngoài, vừa ho khan vừa cười nói: "Ai bảo con cả ngày cứ hô to gọi nhỏ nào là 'Bánh Bao Nhỏ, Màn Thầu Nhỏ'!" Lại quay sang dặn dò nhóm người Nhũ Yến, Hoàng Oanh, Hỉ Thước: "Các ngươi nhớ kỹ lời nói hôm nay của tiểu Thế tử, tương lai đợi hắn trưởng thành sẽ có chuyện mà chọc!"

Tiểu Thế tử Triệu Tử không hiểu cớ sao lời mình nói lại khiến tổ mẫu, mẫu thân và mọi người cười to không ngừng nhỉ — lúc mẫu thân dỗ mình và đệ đệ, vẫn là gọi mình là Bánh Bao Nhỏ, gọi đệ đệ là Màn Thầu Nhỏ, có cái gì sai sao?

Bé cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại thật chặt, mắt xếch khẽ nhướng lên lộ ra vẻ cực kỳ bất mãn, dùng sức leo vào trong lòng mẫu thân, chen chung một chỗ cùng với đệ đệ Màn Thầu Nhỏ, tranh đoạt tình cảm của mẫu thân.

Chu Tử không khuyên bảo gì mà ca ca phải nhường nhịn đệ đệ linh tinh, nàng cảm thấy, tình cảm huynh đệ không phải cứ cha mẹ đơn độc mở miệng nói vài lời là có thể quyết định, mà phải để cho hai đứa cùng lớn lên, từ từ bồi dưỡng. Nàng giang hai cánh tay, kéo hai đứa con trai đều ôm vào trong ngực, trong lòng cực kỳ ngọt ngào — hai đứa bé này đều là kết tinh tình yêu của nàng và Triệu Trinh, đều là huyết mạch của mình a!

…

Vọng Giang lâu là một tửu điếm nằm bên bờ sông Vận Hà, tuy mới khai trương còn chưa đầy hai năm, nhưng bởi vì nó có món 'Phật khiêu tường' ngon đặc biệt, nên ở Nhuận Dương thậm chí là toàn bộ Nam Cương đều phi thường nổi danh, cho nên hai năm qua rất náo nhiệt, khách đến như mây – nối liền không dứt.

Hôm nay, Vọng Giang lâu lại đóng cửa từ chối tiếp khách, còn phái người đứng ở dưới lầu trông chừng, công bố hôm nay cả tòa Vọng Giang lâu đều có người bao trọn.

Quả thực, vẫn chưa tới giữa trưa, đã có vô số nam tử mặc trang phục võ quan cao cấp, tiền hô hậu ủng, rầm rộ cưỡi tuấn mã đến, trong đó cũng xen lẫn một vài nam tử mặc trang phục quan văn, nhìn qua đều còn rất trẻ, khí thế hăng hái bừng bừng.

Buổi trưa, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Vọng Giang lâu, lầu một lầu hai lầu ba, tất cả đều đặt đầy bàn, những thủ hạ thân tín của Triệu Trinh nhìn nhau, tìm kiếm bạn tri kỉ của mình, tìm bàn trống ngồi xuống.

Triệu Trinh ngồi ở vị trí chủ tọa ở lầu ba, nhìn những thủ hạ thân tín cuồn cuộn không ngừng tiến lên kính rượu hắn, trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng trong lòng thật vui vẻ hài lòng — đây đều là tâm phúc mà hắn bồi dưỡng mấy năm nay!

Tham tướng Chu Lang buồn bực ngồi ở lầu hai, hai năm nay hắn không được Vương gia chào đón như lúc trước, trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng lại không biết vấn đề ở chỗ nào, vào lúc này, hắn cảm thấy mình có thể được tham dự, đã là may mắn lắm rồi. Lúc này, người khác đang ăn thịt uống rượu khí thế, cao hứng phấn chấn tiến lên kính rượu Vương gia, chỉ có hắn, mặt ủ mày chau buồn bực ngồi nốc rượu một mình.

Đúng lúc này, gã sai vặt Trần Bình của Vương gia lại đây nói: "Chu tham tướng, Vương gia ời ngài!"

Chu Lang mang theo một chút bất an, đi theo Trần Bình vào nhã gian ở lầu ba.

Trong nhã gian chỉ có mình Vương gia ngồi bên cạnh bàn, thân mình đưa lưng về phía cửa sổ, không thấy rõ sắc mặt.

Chu Lang vội nói: "Tham kiến Vương gia!"

"Ngồi đi!" giọng Vương gia có chút trầm thấp.

Chu Lang nghiêng người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Hắn không dám nhìn thẳng Vương gia, cúi đầu, chờ Vương gia lên tiếng.

Triệu Trinh nhìn Chu Lang, mấy năm trước, hắn thần thái phấn khởi, nay xem ra đã già đi rất nhiều, trên thực tế hắn năm nay vừa qua ba mươi, chỉ hơn mình có mười tuổi mà thôi.

Hắn đợi Chu Lang yên vị, mới hỏi: "Lúc vợ trước của ngươi qua đời, ngươi vì sao lại khóc lớn như vậy?"

Chu Lang nghe vậy, lập tức giật mình. Hắn ngẩng đầu, mắt đã có chút ươn ướt, một lát sau mới nói: "Mạt tướng cùng thê tử kết tóc từ khi còn trẻ, lúc ấy từng thề 'Kết tóc cùng chăn gối, làm bạn xuống suối vàng'. Nhưng mẫu thân của thần muốn thần nạp nhiều tiểu thiếp, muốn con cháu đầy nhà. Thần nghe theo mẫu thân, nạp tiểu thiếp, vợ thần lại bởi vì vậy, uất ức mà chết. Tới khi đó, thần mới tỉnh ngộ, nữ tử và nam tử cũng giống nhau, đều là người khi đã yêu sẽ có lòng độc chiếm, nhưng hối hận đã muộn màng..." Giọng của hắn càng trầm thấp, mang theo hoài niệm và tiếc nuối thống thiết với người vợ đã mất.

Lúc này Triệu Trinh nhớ lại lúc Chu Tử băng huyết sau khi sinh, là lúc mình không kìm hãm được mà khóc rống, nhất thời im lặng, một lát sau mới nói: "Ta chuẩn bị điều ngươi đến đội Cấm Quân, giờ Tỵ ngày mai đến thư phòng ta một chuyến!"

Chu Lang nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của Vương gia, trong lòng vui buồn lẫn lộn, kích động vạn phần: điều này có nghĩa là Vương gia tiếp tục trọng dụng mình? Hắn quỳ một gối, giọng nói khàn khàn: "Được Vương gia coi trọng, mạt tướng chắc chắn không màng sống chết, máu chảy đầu rơi, dẫu chết muôn lần cũng không chối từ!"

Nhìn bóng dáng Chu Lang, Triệu Trinh lại lần nữa lâm vào trầm mặc.

Khi Lâm Tiêu Sấu vừa đưa tin của Hàn Tử Xuyên báo về: "Vương phi sinh Nhị công tử khi gặp phải nguy nan, là do mật thám của Đông Xu quốc cùng Cao phủ Tứ phu nhân hợp mưu cùng làm."

Đông Xu quốc sở dĩ muốn ám hại Chu Tử, đương nhiên là có liên quan đến cuộc chiến giữa Đại Kim và Đông Xu quốc.

Hưng Thịnh đế cùng vua của Đông Xu quốc hợp mưu, bị Triệu Trinh lợi dụng, cuối cùng lấy mười vạn binh lính của Đông Xu bỏ mình nơi chiến trường mà chấm dứt. Mà chính mình ngàn phòng vạn phòng, lại vẫn không phòng được người có lòng tham.

Hừ, chỉ một ngàn lượng vàng, liền muốn đổi lấy tánh mạng thê tử ta! Ta đã thề với trời, chỉ cần Chu Tử còn sống, ta tuyệt sẽ không giết một người, nhưng mà, ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ nào đã đã làm điều ác!

Đang suy tư, bên ngoài truyền đến giọng của Trần Bình: "Vương gia, Hứa đại phu và Hầu đại phu cầu kiến!"

Triệu Trinh nhìn hai vị "Thần y" quần áo đã đổi mới hoàn toàn, dương dương tự đắc cộng thêm say khướt, nỗi phẫn uất trong lòng bình tĩnh đi rất nhiều, lại vẫn nghiêm mặt hỏi: "Gần đây sao không đến bắt mạch cho Vương phi?"

Hứa đại phu và Hầu đại phu được Vương gia ban cho vạn lượng vàng, bỗng chốc trở nên giàu có, rất khó kiềm chế, đến phường Diên Khánh ở Nhuận Dương đốt tiền một hồi, khiến toàn bộ thành Nhuận Dương đều biết Phủ Nam An vương có hai gã coi tiền như rác, một gã họ Hứa, một gã họ Hầu. Sau khi Triệu Trinh nghe ám vệ hồi báo, cũng không biết nên khóc hay cười, tự giác thấy mình cũng bị hai cái kẻ dở hơi này làm ất mặt theo.

Hứa Văn Cử đắc ý dào dạt nói: "Vương phi thân thể đã sớm khỏi hẳn, cần gì bắt mạch?"

Triệu Trinh sửng sốt, mắt phượng nheo lại, nhìn về phía Hầu Lâm Sinh đang đứng một bên.

Hầu Lâm Sinh cười hì hì nói: "Năm ngày trước tiểu nhân cùng Hứa huynh đến thăm hỏi Vương phi, cũng đã chẩn mạch cho Vương phi, Vương phi thân thể khỏe mạnh, được bồi bổ tốt, đã không còn e ngại gì nữa!"

Triệu Trinh vốn dĩ nên cao hứng, nhưng nhớ tới mấy ngày nay mình chịu đựng đau khổ nhẫn nại, nhất thời tức giận trong lòng, đứng dậy, tiến lên một bước, một cước vung lên, đem hai vị gọi là "Thần y" này đá ngã xuống đất, oán hận nói: "Hai kẻ phá của nhà ngươi, cố ý lừa gạt bổn vương! Trả lại vàng cho ta!"

Hai vị Hứa – Hầu rất đắc ý Vương gia chỉ ở trước mặt mình mới hiện nguyên hình vẻ mặt mất bình tĩnh, cười hì hì đứng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo khom người một cái nói: "Vàng đã xài hết, bằng không thì tại sao tiểu nhân lại trở về đây!"

Triệu Trinh đang muốn đá nữa, lại nghĩ đến thân thể Chu Tử đã hồi phục như cũ, trong lòng có cảm giác nhẹ nhàng hớn hở, xương cốt nhộn nhạo ngứa ngáy.

"Cút ra ngoài!" Triệu Trinh lạnh lùng nói.

Hai vị thần y dở hơi rất là vui vẻ, say khướt đi ra ngoài.

Vừa đuổi bọn họ ra ngoài, Triệu Trinh lập tức đứng lên, phân phó cho Trần Bình đang đứng chờ ở bên ngoài: "Lập tức hồi phủ!"

"Dạ!"

Đợi Nam An vương rời đi, Triệu Phúc lập tức vô cùng vui mừng hớn hở, đứng trong đại sảnh lầu một, vỗ vỗ tay nói: "Các vị đại nhân, các vị tướng quân, tiết mục tiếp theo là..." Hắn dùng lực dậm chân mạnh một cái, một làn gió thơm đánh úp tới, cánh cửa sau của Lâm Giang lâu mở rộng, một đám giai nhân xinh đẹp mỹ mạo lùa vào.

Đây là ca kỹ thượng đẳng mà Lâm Giang lâu nuôi dưỡng, người người sắc nghệ song tuyệt (tài sắc vẹn toàn), có thể tùy ý chơi đùa lại không cần lo lắng không an toàn, mọi người làm sao lại không vui cho được?

Trong bữa tiệc có giai nhân xinh đẹp hầu hạ, đây là chuyện thường lệ trong chốn quan trường Đại Kim. Chỉ là lúc có Vương gia ở đây, đám thân tín của hắn, ai ai cũng biết Vương gia vì Vương phi mà muốn xây một đền thờ trinh tiết, cho nên đều không dám làm càn, đợi Vương gia rời đi, lúc này mới bắt đầu thật sự là cuồng loạn.

Đang cưỡi tuấn mã trở về, Triệu Trinh căn bản không nghĩ tới sau khi hắn rời đi Vọng Giang lâu sẽ phát sinh chuyện gì, hắn chỉ một lòng nghĩ sau khi trở về nên thu thập Chu Tử biết chuyện mà không báo, hại mình mấy ngày nay khổ sở nhẫn nại ra sao.

Quay lại Mục lục

118. Quyển 4 – Chương 118

Chương 118: Mộng xuân, Chu Tử cáo ốm

Triệu Trinh thừa hưởng huyết thống mạnh mẽ của Hoàng tộc Triệu thị, quả thật tính dục vọng dồi dào cũng thuộc vào dạng này, chỉ vì trong khoảng thời gian này, lo lắng cho thân thể Chu Tử không chịu nổi mình, hắn vẫn cố gắng tự nhẫn nại, mỗi khi bị Chu Tử khiêu khích, đành phải cố tỏ vẻ không hiểu phong tình mà lăn ra ngủ, trong lòng thật sự là nôn muốn chết.

Hiện tại biết được tin tức của hai kẻ thần y dở hơi Hứa – Hầu đại phu, hắn quả thật giống như là mũi tên bắn vào tâm, hận không thể lập tức bay đến bên người Chu Tử, tử hình Chu Tử ngay tại chỗ.

Trở lại Vương phủ, Triệu Trinh nguyên bản muốn trực tiếp về Diên Hi cư, nghĩ lại một chút: lúc mình không có ở trong phủ, Chu Tử nhất định là đến chính viện thăm mẫu thân và con trai, hắn bèn đi đến chính viện.

Cao Thái phi đang ngủ trưa, hôm nay đến phiên Hoàng Oanh trực, nàng cùng hai tiểu nha hoàn đang canh giữ ở trong phòng khách, nhìn qua cửa sổ thấy Vương gia đi tới. Trong đám bốn nữ quan bên người Cao Thái phi, Hoàng Oanh sợ Vương gia nhất, bình thường luôn trốn như chuột trốn mèo, không dám đáp lời. Nhưng bây giờ đang là giữa trưa, những người khác đều đã ngủ trưa, nàng đành phải cố gắng dẫn theo hai tiểu nha hoàn đi ra ngoài đón, nhún người chào hành lễ, nơm nớp lo sợ nói: "Bẩm Vương gia, Vương phi đang nghỉ ngơi ở trong Đông sương phòng ạ!"

Lòng Triệu Trinh đang vội như lửa đốt, cũng không bận tâm bắt bẻ nàng ta không đề cập đến Thái phi trước mà tự đoán bừa tâm ý của mình, thẳng bước hướng đến Đông sương phòng.

Bên ngoài Đông sương phòng, Ngân Linh cùng Thanh Thủy đang ngồi trên giường La Hán trông chừng, vừa nghe tiếng bước chân, vội vàng mở cửa, mời Vương gia vào.

Triệu Trinh cõi lòng đầy kỳ vọng thẳng bước vào buồng trong, phất tay áo ý bảo Ngân Linh cùng Thanh Thủy rời đi.

Ngân Linh chớp chớp mắt, cảm thấy sợ là một lát nữa Vương gia còn phải kêu mình vào, bèn tự tiện quyết định, kéo lại Thanh Thủy đang muốn bước ra ngoài, cùng ngồi xuống giường La Hán, vẻ mặt bình tĩnh, chờ ở gian ngoài, trong lòng lại yên lặng đếm đếm: "Một, hai, ba… Bốn mươi… Năm mươi…"

Quả thực không ngoài dự đoán của nàng, Ngân Linh còn chưa đếm tới một trăm, từ buồng trong liền truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của Vương gia: "Ngân Linh…"

Ngân Linh dùng vẻ mặt "Xem đi, xem đi, ta không sai chứ" nhìn Thanh Thủy, hai người cùng tinh nghịch nhìn nhau cười. Thanh Thủy cầm hai tấm chăn quấn lên, mình cầm một cái, một cái đưa cho Ngân Linh.

Vẻ tươi cười trên mặt của hai người biến mất trước khi tiến vào buồng trong, trên mặt khôi phục vẻ nghiêm túc, thẳng lưng, một trước một sau đi vào buồng trong.

Lại nói, Triệu Trinh đi vào buồng trong, vừa vén màn lên, đầu ngập dục hỏa lập tức bị một chậu nước lạnh dập tắt: Chu Tử mặc trung y, đang đắp một tấm chăn mỏng bằng lụa trắng, nằm trên giường ngủ say, hai bên hai cục cưng, bên ngoài là Triệu Tử, bên trong là Triệu Sam, ba mẹ con say ngủ, mặt ửng hồng, môi như hoa đào ngọt ngào như bôi son.

Triệu Trinh quan sát một chút, cuối cùng xác định nơi này thật sự không có chỗ ình – người chủ gia đình, tâm tình càng buồn bực, hắn quyết định, thấp giọng quát "Ngân Linh…"

Ngân Linh cùng Thanh Thủy mỗi người cầm một cái chăn, vẻ mặt thực nghiêm túc thực đứng đắn đi vào, Ngân Linh dùng tấm chăn bọc tiểu Thế tử lại, Thanh Thủy thì bọc lấy Nhị công tử, ôm hai bảo bối đang say ngủ, lặng lẽ rút lui, chỉ để lại Vương phi vẫn còn đang kê cao gối mà ngủ, Vương phi thì nên để cho Vương gia, mặc cho Vương gia xử trí là tốt nhất!

Chu Tử đang ngủ say, vốn mơ thấy đang dắt tay hai con trai dạo bước trong rừng hoa quế, nhưng không biết tại sao, cảnh trong mơ đột nhiên hoán đổi, Triệu Trinh xuất hiện ở trong mộng, ôm nàng làm cái chuyện đáng xấu hổ kia trên một chiếc thuyền nhỏ dập dềnh phiêu đãng, Chu Tử đang muốn giãy dụa, Triệu Trinh lại đẩy nàng ngã lên thuyền, lột quần áo của nàng, quỳ gối, tách hai chân của nàng ra, dùng sức đẩy vào, tùy ý rút ra.

Thường ngày, bởi vì vật bên dưới kia của hắn rất to lớn, nên lúc ban đầu, ra vào rất khó khăn, Triệu Trinh phải hao tốn khí lực, cúi người, phía dưới đẩy vào thật sâu, cong người lên, mút ngực nàng. Đây là chỗ mẫn cảm nhất của Chu Tử, lúc này chỗ sâu nhất liền có một dòng nước phun ra, Triệu Trinh nhất thời sung sướng ra vào, hắn dứt khoát nâng hai chân Chu Tử lên, tiến nhanh lui mạnh.

Trận hoan ái này, quả nhiên thật sung sướng sảng khoái, Triệu Trinh mỗi một lần ra vào đều làm cho nàng run rẩy, Chu Tử nhịn không được mà rên rỉ. Sau khi rên rỉ vài tiếng, trong mộng Chu Tử đột nhiên cảm thấy thật xấu hổ — ôi chao, chẳng lẽ mình đói khát đến mức độ như thế? Lại có thể mộng xuân với Triệu Trinh sao?

Nàng mở mắt, nhất thời thấy Triệu Trinh đang ở trên người nàng ra sức cày cấy, hai người bốn mắt nhìn nhau. Chu Tử thực bình tĩnh đưa tay sờ sờ xuống phía dưới, nơi mình cùng Triệu Trinh giao hợp, miệng lẩm bẩm nói: "Đây là nằm mơ! Đây là nằm mơ!" Tiếp theo, nàng lại nhắm hai mắt lại, muốn trở lại trong mộng, tiếp tục giấc mộng vừa rồi.

Triệu Trinh nhịn gần hai tháng, tinh lực vốn đã cố sức nhẫn nhịn, bị nàng sờ sờ như vậy, rốt cuộc không chịu được nữa, hai tay nắm lấy hai đồi núi của Chu Tử, dùng sức xoa bóp, đẩy nhanh tốc độ ra vào. Cảm giác nơi đó của Chu Tử mút vào khiến cho cả người Triệu Trinh đều run rẩy, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng, cả người như sắp mất đi lý trí, nắm lấy hai đỉnh trước ngực Chu Tử, sau khi nhanh chóng ra vào hơn mười cái, phía dưới hắn sít sao đẩy mạnh vào chỗ sâu nhất của Chu Tử, bắt đầu run rẩy phóng ra.

Chu Tử tuy rằng nhắm hai mắt tự thôi miên mình, nhưng cảm giác vô cùng thoải mái truyền từ bầu ngực mẫn cảm khi bị vân vê xoa nắn cùng cảm giác khoái cảm đến cực hạn từ dòng nước ấm phun trào ra, làm từng lỗ chân lông trên người nàng đều bị chuyện tình dục này khống chế, thân mình nháy mắt căng thẳng, hai chân quấn chặt lấy vòng eo gầy tinh tráng của Triệu Trinh, nghênh đón luồng dịch ấm nóng kia, trong cơn tê dại, nàng cùng Triệu Trinh đạt tới cao triều.

Đúng lúc này, nàng mở mắt, thấy Triệu Trinh đang còn ở trên người mình, nhìn gương mặt gần sát của hắn, nàng cảm thấy vẻ tuấn mỹ của hắn trong cơn cao trào càng thêm xinh đẹp vạn phần, nàng vươn tay vuốt ve nơi thái dương bị ướt đẫm mồ hôi, nơi khóe mắt, đôi môi đỏ bừng… của hắn

Đầu tiên, Triệu Trinh ngã xuống thân thể của nàng, đợi trong chốc lát sau mới giãy dụa lật người, ôm Chu Tử đặt nằm lên người mình.

Chu Tử nằm trên lồng ngực ướt nhẹp mồ hôi của hắn, nghe tiếng tim đập của hắn.

Triệu Trinh ôm nàng thật chặt, giam cầm nàng trên người mình, để nàng kề sát vào mình. Chu Tử là của hắn, là của một mình hắn, như chân với tay, như một phần máu thịt không thể tách rời. Bọn họ phải đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn ở cùng nhau.

Chu Tử nằm một lát, rất nhanh đã khôi phục lại. Nàng nhỏm dậy, nghịch ngợm híp mắt, nhãn tình mị hoặc, quyến rũ Triệu Trinh đang lặng lẽ nhìn mình, sau đó bắt đầu dùng đôi gò bồng đảo ở trước ngực mình ma sát qua lại, vẽ vài vòng lên lồng ngực Triệu Trinh.

Trên khuôn ngực gầy nhưng rắn chắc của Triệu Trinh, hai điểm thù du phấn hồng bị nàng trêu đùa, liền nhanh chóng dựng thẳng lên. Chu Tử cố gắng duy trì trạng thái tương liên của người bên dưới, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên đỉnh tiểu thù du, ngậm mút, nghe thấy tiếng Triệu Trinh hít vào thật sâu, nàng nhẹ khép hàm răng, cắn cắn.

Triệu Trinh hít sâu một hơi, nâng hạ thân lên, đẩy đẩy một chút.

Chu Tử kinh ngạc nhìn Triệu Trinh, cảm thụ được quá trình của vật kia từ ỉu xìu đến cứng rắn, đang bành trướng trương to trong cơ thể mình.

Triệu Trinh lấy tay chống giường, ngồi dậy. Hắn và Chu Tử biến thành tư thế nữ trên nam dưới.

Chu Tử bị hắn biến thành trạng thái cưỡi trên người hắn.

Triệu Trinh chống hai tay lên giường, mắt phượng xinh đẹp nhìn Chu Tử, nhỏ giọng nói: “Nàng tự động đi!”

Trước đây cùng Triệu Trinh làm chuyện này, Chu Tử luôn lười biếng, trên cơ bản đều là nằm bên dưới hưởng thụ, nay bị Triệu Trinh đùa nghịch thành bộ dạng này, đành phải cố mà hoạt động lên xuống vài cái, mới một chút liền không muốn động nữa.

Triệu Trinh cảm thấy buồn cười, giọng nói khàn khàn: “Nha đầu ngốc, vẫn là lười như vậy!”

Chu Tử cắn môi, ngây thơ đáng yêu nỉ non: “Thiếp mệt quá mà…”

Triệu Trinh vươn tay kéo một cái gối dựa đến, đặt ra sau lưng mình, dựa lên, sau đó tay nắm hai bên hông Chu Tử, điều khiển ra vào cao thấp.

Một lát sau, Chu Tử cảm thấy ở tư thế vậy mình vẫn thấy mệt, liền dịu dàng nói: “Triệu Trinh, đổi tư thế đi!”

Cuối cùng, đổi thành tư thế Chu Tử quỳ gối trên giường, đưa lưng về phía Triệu Trinh, vểnh bờ mông nhỏ nhắn lên, đây là tư thế mà Triệu Trinh thích nhất.

Sau một màn hoan ái, Triệu Trinh ôm Chu Tử đang mệt rã rời đi vào giấc ngủ.

Chờ sau khi hai người tỉnh dậy, Chu Tử rúc vào trong lòng Triệu Trinh, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, phát hiện mặt trời đã ngã về phía tây. Mặt của nàng nhất thời ửng đỏ, cảm giác nóng bừng bừng.

“Làm sao bây giờ?” Chu Tử đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng Triệu Trinh.

“Làm sao vậy?” Triệu Trinh làm đã lâu, một khi thoả mãn, cả người liền sảng khoái, ôm lấy Chu Tử không muốn đứng dậy.

“Thật mất mặt, không còn mặt mũi nào gặp mẫu thân, cũng không có mặt mũi mà nhìn đám người Ngân Linh nữa…” Chu Tử dúi đầu vào ngực Triệu Trinh, giống như con chó nhỏ vừa chui vừa rúc.

Triệu Trinh khẽ nhếch khóe miệng, im lặng nở nụ cười, vỗ về lên mái tóc dài trơn mượt của Chu Tử, nhẹ nhàng nói: “Nha đầu ngốc, bọn họ nhất định đều đã tránh đi.”

Sau khi hai người ra khỏi giường, Chu Tử phát hiện trong chính phòng không có một bóng người, chỉ có một tiểu nha đầu ngây thơ lưu lại trông chừng ở cửa lớn của phòng Trị sự.

Chu Tử vừa hỏi mới biết được, Cao Thái phi dẫn tiểu Thế tử và Nhị công tử đến hồ chèo thuyền du ngoạn, đám người Hoàng Oanh, Ngân Linh, tất cả cũng đi theo.

Triệu Trinh mắt phượng chứa ý cười, nhìn Chu Tử.

Chu Tử thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội nói với Triệu Trinh: “Thế nào cũng vẫn cảm thấy thật mất mặt, hai ta lén trở về Diên Hi cư đi!”

Triệu Trinh gật đầu, sai người nâng nhuyễn kiệu đến, đỡ Chu Tử ngồi lên, rồi cùng nhau trở về Diên Hi cư.

Vì quá mức xấu hổ, với một người luôn luôn yêu thương con trai, hận không thể lúc nào cũng được gặp con, Chu Tử lại liên tục cáo ốm, ba ngày không dám đến chính viện của Thái phi.

…

Tháng tám ở Kim Kinh, tiết trời so với Nhuận Dương càng thêm mát mẻ.

Nửa đêm, Quế Hương viện, nơi ở của Cao Tứ phu nhân, không gian hoàn toàn im ắng, tất cả mọi người đã say ngủ.

Cao Tứ gia ngủ lại trong phòng của thị thiếp Mẫn Nhi ở Tây Thiên viện (Thiên viện phía tây), Cao Tứ phu nhân một mình một giường, dù sao bà đã quen rồi, ngủ cũng rất ngon.

Đột nhiên, Cao Tứ phu nhân bị từng đợt âm thanh soàn soạt rải rác ngoài cửa sổ truyền tới, khiến bà bừng tỉnh.

Cao Tứ phu nhân xưa nay gan lớn, cũng không đánh thức nha hoàn hầu hạ ở gian ngoài, tự mình đứng dậy lặng lẽ đi tới trước cửa sổ, vươn đầu ngón tay, dùng móng tay chọc mở tấm vải lưới mỏng manh dán trên cửa sổ, lộ ra một cái lỗ nhỏ, lặng lẽ kề sát mắt lên.

Cách tết Trung thu rằm tháng tám còn có vài ngày, trên bầu trời, ánh trăng mặc dù không rực rỡ tròn đầy, nhưng ánh sáng bạc vẫn vẩy ra khắp nơi, chiếu lên toàn bộ Quế Hương viện giống như ban ngày. Cao Tứ phu nhân nhìn xuyên qua lỗ nhỏ trên màn cửa sổ, nhìn thấy rõ trên mặt đất ngoài cửa sổ có một đống đen sì sì gì đó, lại còn đang ngọ nguậy.

Cao Tứ phu nhân liền hét ầm lên.

Quay lại Mục lục

119. Quyển 4 – Chương 119

Chương 119: Vạch rõ nỗi lòng giấu kín

Tiếng thét của Cao Tứ phu nhân tuy thấp mà chói tai ngấn ngủi, giống như tiếng con vịt đực trong nháy mắt bị bóp cổ.

Nha hoàn Thúy Doanh hầu hạ bên người, đang ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh trong phòng của Cao Tứ phu nhân, vội xốc chăn lên, đứng dậy chạy tới, vừa cột vạt áo, vừa hỏi: “Phu nhân, làm sao vậy?”

“Ngươi, ngươi nhìn bên ngoài xem!”

Thúy Doanh đi qua nhìn một chút, phát hiện đống đồ ngoài cửa sổ kia vẫn còn phát ra âm thanh "Ưm ưm ưm", như là người bị che miệng, nhét vào bên trong.

"Phu nhân, chúng ta đi ra xem sao!"

Quế Hương viện ban ngày người đến người đi, đến buổi tối, trừ bỏ Tứ phu nhân và Thúy Doanh, cũng chỉ có bốn tiểu nha hoàn ngủ ở trong sương phòng cùng hai ma ma trực đêm ở cửa phòng Trị sự Nhưng kỳ quái là, những người này đều như không có nghe thấy tiếng thét chói tai của Cao Tứ phu nhân, một chút động tĩnh đều không có, đại khái như đang ngủ rất say!

Thúy Doanh dù sao trẻ tuổi lớn mật, nàng đốt đèn lồng cùng Cao Tứ phu nhân đi ra ngoài. Để sát đèn lồng lên, hai người mới phát hiện thì ra là một cái túi rất lớn màu đen, miệng túi bị người dùng dây cột chặt, bên trong như có người không ngừng giãy dụa, mặt ngoài túi liên tục hết lồi ra lại lõm vào.

Thúy Doanh có võ công, kẻ tài cao gan cũng lớn, bèn đưa đèn lồng cho Cao Tứ phu nhân, mình thì tiến lên mở dây thừng ra.

Miệng túi vừa mở ra, một nữ nhân bị bịt miệng trói tay chui ra, miệng kêu "Ô ô".

Cao Tứ phu nhân giơ đèn lồng tiến lên nhìn, nhất thời kinh hãi, bụm miệng — đây là Cao Liễn! Là đứa con gái bảo bối của bà – Cao Liễn!

Cao Tứ phu nhân vừa đen vừa béo, nhìn như rất thô kệch, thật ra tính tình cương nghị quả cảm, bà nhanh chóng trấn tĩnh lại, một tay cầm đèn lồng, một tay bắt đầu tháo khăn nhét miệng Cao Liễn xuống. Thúy Doanh cũng nhận ra là tiểu thư của mình, nàng bước lên phía trước cởi bỏ dây thừng cột hai tay Cao Liễn.

Trở lại trong phòng, Cao Tứ phu nhân nhìn nữ nhi, không khỏi chảy nước mắt.

Cao Liễn vóc dáng lại cao thêm không ít, vóc người trổ mã càng xinh đẹp, gương mặt ửng hồng, đôi mắt to đen trong vắt, rõ ràng là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp phát dục rất tốt, nhưng mà, ánh mắt của nàng lại không có tiêu cự, không nhận ra mẫu thân của nàng, miệng bậy bạ ư hừ hát "… Lúc gặp gỡ, lén trao túi thơm, dây lụa khẽ tháo…"

Những lời ca tươi đẹp này, lúc Hưng Thịnh đế còn sống rất thích nghe nàng hát, bắt nàng học thật nhiều, nay nàng bị dọa đến đầu óc choáng váng ngớ ngẩn, lại nhớ những lời ca tươi đẹp này, càng không ngừng ngâm nga.

Cao Tứ phu nhân ôm con gái vào lòng, vỗ về vuốt ve một hồi, từng giọt nước mắt chảy xuống theo đường nét thô ráp trên mặt, rơi trên mái tóc rối tung của Cao Liễn.

Thúy Doanh thăm dò nét mặt bà hồi lâu, mới nói: "Phu nhân, có nên mời lão gia tới không?"

Cao Tứ phu nhân lau nước mắt, ôm Cao Liễn nói: "Để ta suy nghĩ một chút đã."

Cao Tứ phu nhân cũng không phải là người không có đầu óc, tuy rằng đối với việc Hưng Thịnh đế chết, người trong cung trong triều giữ kín như bưng, nhưng bà vẫn nghe được một ít, biết là lúc Hưng Thịnh đế chết bất đắc kỳ tử, bên người chỉ có hai vị mỹ nhân họ Trác và Cao tiệp dư – nữ nhi của mình, sợ là cái chết của hắn không tránh khỏi có liên quan đến nữ nhi của mình.

Sau màn cung biến lần đó, Cao tiệp dư và hai vị mỹ nhân Trác thị kia liền mất tích. Cao gia đương nhiên không dám đi tìm, vì thế này ba người này liền giống như chưa hề tồn tại trên thế gian, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ai ngờ ông trời phù hộ, Cao Liễn lại được đưa trở về.

Một lát sau, Cao Tứ phu nhân mới nói: "Thúy Doanh, ngươi đi mời lão gia đến đây, trước đừng nói là tiểu thư đã được đưa trở lại!"

"Nô tỳ sẽ chú ý!" Thúy Doanh lui ra ngoài.

Cao Tứ phu nhân ôm nữ nhi, trong đôi mắt nhỏ thoáng lên một tia ngoan độc: "Liễn Nhi, con biết không, thiếu chút nữa mẫu thân đã báo được thù cho con, là ả tiện nhân Chu Tử kia xúi giục Vương gia đánh con,

đem con đưa vào trong cung, mẫu thân nhất định sẽ tiếp tục báo thù cho con, nhất định sẽ khiến cho ả tiện nhân kia trả giá thật lớn!"

Cao Tứ lão gia đang vấn vương quấn quít với thị thiếp Mẫn Nhi mới nạp, đã bị nha hoàn Thúy Doanh bên người của phu nhân gọi ra, trong lòng rất mất hứng, lúc tiểu nha hoàn giúp hắn mặc quần áo, hắn vẫn khó chịu ra mặt.

Mẫn Nhi dịu dàng như không xương vẫn không đứng lên, ngọc thể phơi bày, mềm mại như bơ ngã lên giường, dịu dàng nói: "Lão gia, nô tỳ chờ ngài…" Giọng nói của nàng thật thấp, khàn khàn, mang theo một luồng tà mị mê hoặc.

Cao Tứ lão gia tâm tình nhất thời khá hơn, sờ soạng Mẫn Nhi một hồi mới mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Lúc Cao Tứ lão gia đi vào phòng, Cao Liễn đang nằm dựa vào trong lòng mẫu thân, lời ca tươi đẹp đã biến thành "Lầu ngọc giường băng ấm uyên ương, phấn quyện mồ hôi đổ mờ sơn gối… vứt bỏ cả sinh mạng, tận hoan vui với chàng hôm nay…"

Vẻ mặt Cao Tứ phu nhân bình tĩnh, nhìn Tứ lão gia đã kinh ngạc đến ngây người.

Ý niệm đầu tiên trong đầu Cao Tứ lão gia không phải là bất ngờ vui mừng, mà là muốn giết Cao Liễn diệt khẩu. Mặt hắn âm trầm, ngồi xuống ghế, sau đó nói: "Ta đi bẩm báo phụ thân!"

Cao Tứ phu nhân hoảng hốt, bà trừng mắt mắt nói: "Ai cũng không được đụng đến nữ nhi của ta!"

Cao Tứ lão gia xem ra cũng lười liếc nhìn bà một cái, chỉ nói: "Tóc dài não ngắn! Ngươi ngoại trừ chỉ biết ngồi trong nhà ghen tuông hại người thì còn có thể làm cái gì?" Hắn đứng dậy rồi đi ra ngoài.

…

Triệu Trinh gặp hai vị thần y Hứa – Hầu ở Ngoại thư phòng.

Hai vị này ở trước mặt Vương phi luôn ra vẻ đạo mạo, bộ dáng như 'thế ngoại cao nhân', nhưng ở trước mặt Vương gia thì muốn bao nhiêu thô tục liền có bấy nhiêu thô tục, lúc nào cũng khiến Triệu Trinh phiền muốn chết. Nhưng mà, phiền thì phiền, ở sâu trong nội tâm, hắn vẫn rất cảm kích Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh đối với Chu Tử có ân cứu mạng, cho nên luôn luôn rất bao dung họ.

Sau khi hai vị Hứa – Hầu tiến vào, Triệu Trinh tỏ thái độ khác thường ọi người lui ra, bao gồm cả bốn gã sai vặt thân tín Bình – An – Hỉ – Nhạc, còn dặn dò Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập đứng cách cửa thư phòng hai mươi bước, trông chừng từ xa, không được cho người tiếp cận thư phòng.

Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập cho là Vương gia muốn nói đến chuyện đại sự gì liên quan đến quốc gia, tuy trong lòng rất kinh ngạc: tại sao Vương gia lại nói chuyện quốc gia đại sự với hai gã đại phu coi tiền như rác này chứ?! Nhưng chỉ trợn to hai mắt nhận lệnh, còn rất nghiêm túc canh gác cửa thư phòng.

Triệu Trinh cùng hai vị Hứa – Hầu đều lộ vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm nói chuyện ép tới xuống rất thấp.

Mặc dù tính tình Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh tùy tiện, nhưng biết rõ trình độ sủng ái và quan tâm của Vương gia đối với Vương phi, nên lúc nói tới Vương phi tuyệt đối không dám có chút bất kính nào.

Hầu Lâm Sinh nói: "Vương gia, ngài thật sự không nghĩ lại sao?"

Hứa Văn Cử cũng trừng to mắt, chờ Vương gia trả lời.

Triệu Trinh thẳng lưng ngồi sau án thư, mí mắt buông xuống nói: "Ít nhất không thể có trong năm nay."

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh nhìn nhau, dường như cũng hiểu được một chút.

Hứa Văn Cử nghĩ nghĩ, nói: "Vương gia, kỳ thật thân thể Vương phi đã sớm khôi phục, tiếp tục uống loại canh tránh thai trước kia cũng không sao!"

Triệu Trinh nghe vậy, mặt hơi cứng ngắc — vì bát canh tránh thai này, trước kia Chu Tử từng nổi sùng với hắn không biết bao nhiêu lần — hắn không muốn nói nhiều đến chuyện này, trực tiếp hỏi: "Các ngươi đã có kết quả chưa?"

Nghe thấy Vương gia hỏi đến điều này, Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử lập tức nghiêm túc hẳn lên. Sau khi Vương gia ban cho bọn bọn số vàng đã hứa, lại dặn dò thêm một nhiệm vụ: điều tra rõ mỗi tháng, khi nào cùng phòng thì nữ tử sẽ mang thai.

Hầu Lâm Sinh nhìn Hứa Văn Cử, khẽ gật đầu.

Hứa Văn Cử đứng lên nói: "Thế gian đều cho rằng thời gian thụ thai tốt nhất là sau khi nữ tử vừa hết nguyệt tín, tiểu nhân và lão Hầu lại cho rằng thời gian tốt nhất là giữa hai kỳ nguyệt tín, chỉ cần cùng phòng trong mấy ngày này, nữ nhân sẽ rất dễ mang thai, còn thời gian khác, sẽ không sao."

"Thật sao?" Triệu Trinh híp mắt phượng, ánh mắt thâm u, nhìn chằm chằm hai vị Hứa – Hầu.

Hai vị Hứa – Hầu đứng song song, cảm nhận được ánh mắt Vương gia như vậy, nhất thời cảm thấy áp lực nặng nề. Cuối cùng vẫn là Hứa Văn Cử có năng lực chống đỡ mạnh hơn một chút, nói: "Vương gia, đây là kinh nghiệm nhiều năm qua của chúng thần, sẽ không sai."

Lúc này Triệu Trinh mới gật gật đầu, thân mình cũng có chút thả lỏng, dựa vào lưng ghế, liếc mắt nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Các ngươi có vàng, vì sao không mua nhà cưới vợ sinh con, mà cứ ăn dầm nằm dề ở trong phủ ta thế?"

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh đều là người cơ trí, vừa nghe thấy lời này, liền biết rằng Vương gia đã hỏi xong chính sự, tâm trạng cũng thả lỏng xuống, lập tức tùy cơ ứng biến. Hầu Lâm Sinh cười hề hề đê tiện nói: "Không phải do tiểu nhân luyến tiếc Vương gia ngài sao!"

Triệu Trinh cảm thấy trên người da gà nổi rần rần, trừng mắt liếc nhìn Hầu Lâm Sinh một cái.

Hứa Văn Cử cười nói: "Vương gia, tiểu nhân còn chờ hầu hạ Vương phi sinh Tam công tử, Tứ công tử, Ngũ công tử đấy!"

Nghe hắn nói tới Chu Tử, trong nháy mắt, vẻ mặt Triệu Trinh cũng thoáng buông lỏng, nói: "Có một tiểu quận chúa cũng không tệ!"

Lúc này đã là chiều tối, ánh tịch dương màu vàng nhìn như ấm áp, nhưng lại mang theo chút lạnh lẽo.

Trên đường trở về Diên Hi cư, Triệu Trinh bước chân đạp lên đám lá rụng được Chu Tử cố ý dặn hạ nhân giữ lại, yên lặng tính toán thời gian nguyệt tín lần trước của Chu Tử, cuối cùng nghĩ ra mình mấy ngày nay đều có thể tận tình tận hứng, trong lòng hắn không kiềm được mà nhẹ nhõm hẳn, bước chân cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Thuở còn thiếu niên, hắn luôn thích loại nữ tử "Băng thanh ngọc khiết" trong trẻo lạnh lùng như tiên nữ; kể từ khi có Chu Tử, hắn càng quý trọng loại hạnh phúc đời thường, đồng lòng nắm tay vượt qua cuộc sống trần thế.

Lúc Triệu Trinh về tới Diên Hi cư, đám người Ngân Linh đang trông chừng ở cửa phòng Trị sự. Hắn lập tức bước vào phòng ngủ.

Chu Tử đang ngồi trên giường La Hán trước cửa sổ phòng ngủ, may quần áo cho hắn, thấy hắn tiến vào, cũng không đứng dậy, chỉ cười nói: "Hôm nay sao chàng về sớm vậy?" Miệng nàng nói chuyện, thân mình cũng vẫn ngồi yên.

Triệu Trinh bước qua, đứng bên cạnh, nhìn nàng dùng răng cắn sợi chỉ, thu dọn kim chỉ.

"Nào, thử cái áo choàng này xem!" Chu Tử đứng lên, đưa tay cởi áo bào của Triệu Trinh.

Triệu Trinh đứng trước mặt nàng, vẫn không nhúc nhích mặc nàng muốn làm gì làm, buông mắt xuống, ánh mắt của hắn nhìn về phía trước ngực Chu Tử.

Chu Tử ngủ trưa thức dậy, vẫn luôn ở trong phòng chưa từng đi ra ngoài, cho nên trên người chỉ mặc cái áo yếm cộng thêm một áo khoác tay dài, lại không buộc dây, vạt áo lỏng lẻo hở ra.

Triệu Trinh cúi đầu, nhìn khe hở giữa hai luồng tuyết trắng trước ngực nàng.

Chu Tử nhón chân, cởi áo bào bên ngoài của Triệu Trinh, đặt lên giường La Hán, đang muốn xoay người cầm lấy cái áo ngoài mới làm, bất thình lình đã bị Triệu Trinh bế lên, đặt lên giường La Hán. Chu Tử vừa giãy dụa vừa nói: "Buổi sáng không phải mới làm rồi sao…"

Triệu Trinh đè lên người Chu Tử, tìm kiếm đôi môi của nàng, răng môi trằn trọc cắn mút, nuốt trọn lời chưa nói xong của nàng.

Chu Tử trong lúc cấp bách vẫn vùng vẫy: "Hay là, chàng đi tắm trước đã?" Nàng biết Triệu Trinh là có chút thích sạch sẽ, muốn lấy điều này dời đi lực chú ý của hắn.

Triệu Trinh hít sâu một hơi, nhỏm dậy, rốt cục buông Chu Tử đã bị gặm cắn đến sưng đỏ môi ra.

Chu Tử nghĩ mình đã thành công, nhất thời mừng rỡ. Đã nhiều ngày, Triệu Trinh vẫn quấn quít lấy nàng, nhất quyết không buông, hễ đụng tới nàng, liền có tư thế như nóng lòng muốn thử vọt người lên ngựa, khiến cho thắt lưng nàng đều đã ê ẩm.

Chu Tử nhớ tới tâm tình của mình mấy ngày trước đây rất hy vọng chuyện này, liền có loại cảm giác như cách biệt một đời. Nàng đang suy nghĩ thất thần, lại phát hiện thân mình chợt nhẹ hẫng, là bị Triệu Trinh bế lên.

Triệu Trinh ôm Chu Tử thẳng hướng phòng tắm.

Hắn vừa ôm lấy Chu Tử, liền phát hiện Chu Tử nặng hơn trước một chút, thân thể mềm mại hơn, sờ lên hông có chút thịt mềm mại. Triệu Trinh cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, hắn cực thích bộ dáng Chu Tử đầy đặn một chút.

Chu Tử mặc nguyên quần áo bị Triệu Trinh đặt vào bồn tắm rộng, còn chưa kịp kháng nghị, đã bị Triệu Trinh từ phía sau ôm lấy nàng.

Sau trận mây mưa, Triệu Trinh ôm Chu Tử nằm trên giường ngủ.

Cả người Chu Tử mệt rã rời, đang mơ mơ màng màng muốn ngủ, nghe được Triệu Trinh hỏi: "Nếu muốn trả thù một nữ nhân, dùng biện pháp gì mới tốt nhất?"

Chu Tử nhắm mắt lại, đầu óc bắt đầu mông lung: "Khiến trượng phu của nàng không thương nàng, khiến người nàng yêu nhất bị tổn thương…" Nói xong, Chu Tử nghĩ tới hai đứa con của mình, vội nói: "Nhưng mà, trăm ngàn lần không được tổn thương đứa nhỏ a!"

Triệu Trinh ôm sát Chu Tử, hưởng thụ xúc cảm mềm mại ấm áp.

Hắn đã sớm phát hiện, mình đại khái là có chút quấn quít Chu Tử, chỉ cần khỏa thân kề cận với da thịt của Chu Tử, trong phút chốc sẽ có cảm giác yên lòng. Đây là một loại bệnh trạng sao? Triệu Trinh nghĩ vấn đề này, nhanh chóng cũng ngủ thiếp đi.

Lúc Triệu Trinh tỉnh lại, trời đã tối đen.

Hắn ngồi dậy trên giường, vừa bước xuống giường, chợt nghe thấy giọng nói của Chu Tử từ gian ngoài truyền đến: "Bé A Trinh à, mau mau tỉnh lại đi, tỷ tỷ đã tự tay nấu mỳ cho bé nà!" Chu Tử vốn chỉ muốn thừa dịp Triệu Trinh đang say ngủ mà nói giỡn, ai ngờ nàng vừa vén rèm cửa phòng ngủ lên, đã nhìn thấy Triệu Trinh một thân trung y đang đứng ở trước mặt nàng, thoáng chốc sợ hết hồn.

Triệu Trinh lại không nói cái gì, thản nhiên hỏi: "Mỳ tự tay làm đâu?"

Chu Tử sợ hắn tức giận, vội nói: "Sợi mỳ đã cán xong rồi, bây giờ thiếp liền đi nấu ngay đây ạ!" Dứt lời, chạy trối chết.

Nhìn bóng dáng nàng vội vội vàng vàng đào tẩu, khóe miệng Triệu Trinh lặng lẽ cong lên.

Ngày hôm sau, bởi vì ngủ sớm, sáng sớm Triệu Trinh và Chu Tử đã thức dậy.

Triệu Trinh muốn đến Ngoại thư phòng, một đống chuyện còn đang chờ hắn giải quyết!

Chu Tử phải đến chính phòng — vì lần làm chuyện xấu hổ giữa ban ngày đó, nàng đã trốn ở Diên Hi cư ba ngày! Cuối cùng, cảm giác nhớ nhung mãnh liệt với Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ đã chiến thắng cảm giác xấu hổ của nàng. Sau ba ngày ẩn cư ở Diên Hi cư, rốt cục Chu Tử cũng bước ra khỏi Diên Hi cư.

Triệu Trinh vừa mới vào thư phòng, Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh đã đến gặp hắn.

Thuần Tiểu Vũ tiến lên một bước nói: "Bẩm báo Vương gia, Kim Kinh gởi thư báo, đã đưa được người vào Quế Hương viện của Cao Tứ phu nhân!"

Triệu Trinh không nói gì, đầu óc nhanh chóng tính toán: trả củ khoai lang phỏng tay này lại cho Cao phủ, đủ cho Cao Tứ phu nhân phiền não một thời gian rồi.

Ánh mắt hắn nhìn Thuần Tiểu Vũ, ý bảo hắn tiếp tục đi nói.

"Bạch Thống lĩnh đã bố trí ổn thỏa, hắn xin chỉ thị Vương gia, sau khi bắt được nữ gian tế kia thì có muốn áp giải đến Nhuận Dương không ạ."

"Không cần, sau khi thẩm tra xong, giao cho hắn xử lý." Triệu Trinh vẻ mặt điềm tĩnh, "Hà Nguyên đã đồng ý điều kiện của ta chưa?"

Chu Thanh tiến lên nói: "Hà đại nhân đã đồng ý, Hà nhị tiểu thư đã được đưa đến biệt viện ở ngoại ô ạ."

Triệu Trinh gật đầu, không nói gì thêm.

120. Quyển 4 – Chương 120

Chương 120: Tìm được đầu sỏ, Thừa tướng tức giận

Cao lão Thừa tướng đi theo Tứ nhi tử (con trai thứ tư), theo sau là hai gã sai vặt thân tín, đi tới Quế Hương viện – nơi ở của Tứ nhi tức (con dâu thứ Tư).

Nhìn Cao Liễn ngồi trên giường ấm trước mặt, vẻ mặt đờ đẫn ngây ngốc hát thầm, gương mặt như đao khắc của lão vẫn không lộ chút cảm xúc gì.

Tứ lão gia nhìn Cao thừa tướng, ngập ngừng nói: "Phụ thân, nên làm sao bây giờ ạ?"

Cao lão Thừa tướng mạnh mẽ, là lãnh tụ tinh thần của danh gia vọng tộc Cao thị ở Kim Kinh, cho dù lão ta đã tuổi già sức yếu, bốn huynh đệ nhà họ Cao vẫn xem lão là chủ, sai đâu đánh đó.

Cao thừa tướng không lên tiếng, bước ra ngoài trước. Cao Tứ lão gia vội theo sau.

Sau khi đến thư phòng, Cao lão Thừa tướng ngồi xuống, Cao Tứ vội sai gã sai vặt nấu nước châm trà.

"Chờ đại ca, nhị ca của ngươi lại đây rồi nói sau!" Cao thừa tướng ngồi trên ghế, nhắm hai mắt lại.

Cao Tứ thấp thỏm bất an chờ đợi.

Không bao lâu sau, Cao Đại và Cao Nhị cũng nhanh chân theo gã sai vặt thân tín của Cao thừa tướng đi đến.

Ngoại trừ Cao Tam đã ra khỏi nhà, bốn cha con, giữa đêm khuya, tập trung tại thư phòng.

Cao thừa tướng đuổi thư đồng châm trà ra ngoài, lúc này mới nói: "Ngày hôm đó, chuyện đã xảy ra trong cung, các ngươi có biết rõ không?"

Trước mặt lão cha, Ba anh em nhà họ Cao không dám ngồi xuống, đứng trân trân nhìn phụ thân.

Cao thừa tướng thanh âm trầm thấp, chậm rãi nói: "Là Liễn Nhi thắt cổ tiên hoàng."

Cao Tứ chợt thót tim một cái, khuôn mặt lập tức sung huyết đỏ bừng.

Cao Thừa tướng nói tiếp: "Vốn A Trinh đã giấu nhẹm chuyện này xuống, ngay cả Cao Liễn cũng bị hắn sai người giấu đi, rốt cục là vì cớ gì mà hắn lại đưa Liễn Nhi trở về đây?" Cao thừa tướng càng nói, khẩu khí càng nghiêm khắc, thân mình thẳng tắp, dưới hàng mày rậm, một đôi mắt nghiêm nghị quét qua huynh đệ họ Cao.

Cao Đại vội nói: "Ba huynh đệ chúng con đều chưa từng làm gì!"

Cao Nhị cùng Cao Tứ cũng vội tỏ thái độ: "Thật sự chưa từng!"

Cao Tứ nhấn mạnh: "Từ đám hỏi không thành lần trước, sau khi phụ thân đại nhân đã cảnh cáo chúng con, chúng con cũng chưa từng làm chuyện gì vượt mặt vị cháu ngoại Thân vương này!"

Cao Thừa tướng hừ lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi chưa từng, vậy nữ nhân trong phủ thì sao? Cũng không có làm gì sau lưng khiến A Trinh không thoải mái sao?"

Cái này huynh đệ họ Cao thật không dám đảm bảo rồi.

Vương phi Chu Tử của Triệu Trinh, vốn do Cao phủ thông qua họ hàng, mua được từ Độc huyện, đưa đến phủ của hắn làm nha đầu thông phòng, ai ngờ lại được hắn đặc biệt sủng ái, thậm chí còn nâng lên làm Vương phi.

Chuyện này đối với Cao phủ vẫn muốn cùng phủ Nam An vương thân càng thêm thân mà nói, vẫn là cái gai trong lòng.

Bốn vị huynh đệ nhà họ Cao là nam nhân, sau khi được lão cha phân tích lợi hại, coi như đã bỏ qua.

Lão thái thái của Cao phủ đã mất sớm, mặc dù ba vị phu nhân ở lại trong kinh có tâm tư bất đồng, thường ngày tranh đấu gay gắt, nhưng đối với chuyện này, cũng đều bất mãn và tức giận giống nhau. Các bà thật sự không chấp nhận một nữ nhân có xuất thân ti tiện như thế, lại có thể nhờ vào việc dụ dỗ mê hoặc chủ nhân, mà trở thành Nam An vương phi đứng phía trên để họ quỳ lạy. Cơn tức này nói thế nào cũng nuốt không trôi.

Cho nên tiệc đầy tháng của Nhị công tử của Nam An vương, bất kỳ một nữ quyến có vai vế nào trong Cao phủ đều không hề xuất hiện, chỉ có một thứ nữ tầm thường của Tam phòng(*) là đến dự.

(* Tam phòng: chi thứ ba, tức là con trai thứ ba của Cao thừa tướng)

Cao thừa tướng vừa thấy vẻ mặt này của ba anh em họ, cũng biết là xảy ra chuyện gì, oán hận nói: "Sao các ngươi không biết khuyên nhủ họ, tình huống hiện giờ đâu còn như lúc trước!"

Huynh đệ nhà họ Cao vội sợ hãi nói: "Đều là lỗi của chúng con."

Cao thừa tướng thở dài, nói: "Chuyện này đã gây nên lớn chuyện rồi, cả triều Đại Kim nay, ai chẳng biết A Trinh thương nữ nhân kia đến tận xương tủy, đám đàn bà này còn dám vuốt râu hùm, khiến cho hắn không thoải mái!"

"Nay, trả Cao Liễn lại chỉ sợ là bước đầu tiên của A Trinh, các ngươi xem thấy thế nào thì giải quyết đi!"

"Dạ." huynh đệ họ Cao đưa lão cha về phòng ngủ, hầu hạ Cao thừa tướng nằm xuống, rồi mới rời đi. Bọn họ cũng không đi ngủ, mà đến thư phòng của Cao Đại ngồi xuống, thương lượng đối sách tiếp theo.

Khác hẳn với không khí u ám nặng nề của Cao phủ, trong hậu viện phủ Nam An vương tràn ngập vui sướng.

Nhìn thấy Chu Tử một thân quần áo mờ nhạt, màu trắng thuần tự nhiên, vẻ mặt ỉu xìu đi vào, cố giữ bình tĩnh hành lễ thỉnh an mình, trong lòng Cao Thái phi cười thầm, có lẽ vì sợ Chu Tử càng thêm xấu hổ, cho nên trên mặt bà vẫn biểu lộ ra vẻ đứng đắn nghiêm túc nhất.

Đã nhiều ngày không được gặp, Triệu Tử rất nhớ mẫu thân, nhưng nghe tổ mẫu nói mẫu thân không khỏe trong người nên không thể tới. Hôm nay nhìn thấy mẫu thân khỏe mạnh đến thăm mình, Triệu Tử không khỏi có hơi điên cuồng, bổ nhào vào trong lòng mẫu thân, nhất định vòi mẫu thân ôm lấy bé. Chu Tử cười hì hì ôm lấy con trai.

Cao Thái phi ngồi trên ghế dựa lớn ở chính đường, đang nói chuyện với nội quản gia Đại Nhạn và ngoại quản gia Triệu Hùng đang ngồi ở một bên về chuyện sắp xếp chuẩn bị cho tết Trung thu sắp tới.

Hai mẹ con Chu Tử thì ngồi ở một bên trên ghế dựa nói chuyện phiếm.

Triệu Tử phồng lên hai cái má bánh bao, vẻ mặt lên án: "Bánh Bao nhớ mẹ!"

Chu Tử chột dạ, hôn vài cái lên mặt Bánh Bao: "Mẹ cũng nhớ Bánh Bao a!"

Triệu Tử đem mặt mình kề sát lên trên mặt mẫu thân, nhân cơ hội ra điều kiện: "Ăn cơm xong, mẹ cùng Bánh Bao ngủ ngủ, không ngủ cùng phụ thân nha nha!" Bé thủy chung vẫn luôn khó chịu với chuyện sau khi tỉnh lại trên giường chỉ thấy Màn Thầu Nhỏ, không thấy mẫu thân đâu.

Chu Tử đỏ mặt: "… Được, mẹ sẽ ngủ với Bánh Bao Nhỏ, không ngủ cùng với cha con nha!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tử vùi vào trước ngực mẫu thân, cực kỳ say mê: "Mẹ, không gạt con chứ!"

Biểu tình của Chu Tử giống như tráng sĩ chặt cổ tay: "Mẹ sẽ không gạt con! Hôm nay nhất định sẽ ngủ trưa cùng con và Màn Thầu, không ngủ cùng phụ thân con!"

Trong lòng nàng tự khiển trách mình: nhất định không thể lại 'mê trai đẹp bỏ con' được! Nhất định không thể lại bị Triệu Trinh xxx nữa! Cuối cùng, Chu Tử thề: nếu mình không kiềm chế bản thân được, bị Triệu Trinh xxx, vứt bỏ con, sẽ để ình… để ình lại bị mập lên mười cân đi!

Mẹ con hàn huyên được một lát, thấy Thái phi vẫn còn bận việc, Chu Tử liền ôm Triệu Sam, dắt tay Triệu Tử, đến Tiểu hoa viên ngắm hoa súng(*) và cá chép.

(* nguyên văn "thụy liên" [ ]: hoa súng, không phải "thủy tiên" như bản edit nhé.)

Tuy rằng tết Trung thu sắp đến, lá hoa súng trong hồ nước đã có chút vàng úa, thoạt nhìn thật tiêu điều, nhưng hoa súng vẫn nở rộ như trước, có đủ màu: nào là phấn hồng, có đỏ tươi, có màu trắng, có màu vàng, mỗi một đóa hoa giống như một tiên nữ, nở rộ trên mặt nước thanh trong xanh biếc. Từng con cá chép đỏ vàng bơi qua bơi lại dưới đóa hoa súng, rất là đáng yêu.

Triệu Tử cầm một cành liễu muốn câu cá, Ngân Linh cùng Thanh Thủy, Thanh Châu đi theo che chở cho bé. Chu Tử ôm Triệu Sam, ở bên cạnh mỉm cười nhìn.

Triệu Trinh mang theo Trần Bình và Trần Hỉ đi dọc theo con đường mòn rợp bóng mát đi tới, từ xa đã nghe được giọng nói thanh thúy của Chu Tử truyền đến từ cái ao nhỏ ở cuối đường: "Mẹ đồng ý với con, nhất định sẽ dẫn con về Diên Hi cư dùng cơm trưa!"

Không biết Triệu Tử lại nói câu cái gì, Chu Tử lại đáp: "Được, mẹ sẽ nấu mỳ cho con ăn!"

Triệu Trinh đột nhiên nhớ ra, bình thường lúc Chu Tử nói chuyện với mẫu thân, nhi tử và đám người Ngân Linh, đều dùng giọng nói thật thanh thúy; chỉ có khi nói chuyện với mình thì có chút không giống, luôn thích làm nũng, nhất là lúc trên giường, luôn nha nha đớt đát, nhõng nhẽo, giọng nói khàn khàn quyến rũ…

Triệu Trinh lại bắt đầu suy nghĩ bậy bạ rồi!

Nếu hai vợ chồng muốn ở cùng nhau, vậy thì nghe theo Triệu Tử đi, một nhà bốn người cùng nhau trở về. Chu Tử bảo Thanh Thủy đến bẩm báo với Thái phi nương nương, nói hai đứa bé sẽ theo nàng ở lại Diên Hi cư dùng cơm trưa, gọi cả nhũ nẫy Hồng Mai cũng tới đây.

Trên thực tế, sau khi tiên hoàng Hưng Thịnh đế băng hà, đám phi tần của hắn đều biến thành Thái phi, mà Cao Thái phi đã được thăng cấp làm Thái hoàng Thái phi, nhưng Triệu Trinh ngại sửa đi sửa lại thật phiền toái, cho nên trong phủ vẫn gọi Cao Thái hoàng Thái phi là Thái phi nương nương. Cũng may phủ Nam An vương tự thành một quốc gia, sẽ không có người miệt mài theo đuổi việc này.

Chu Tử để Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ lại cho Triệu Trinh, mình thì đến tiểu phòng bếp nhào bột, cán mì sợi cho cha con Triệu Trinh và Triệu Tử, còn Màn Thầu Nhỏ mới hơn một tháng, mới chỉ biết uống sữa thôi! Nhũ mẫu cùng Thanh Thủy sau đó cũng đi tới, ôm Màn Thầu Nhỏ đến sương phòng cho bé bú sữa.

Sau khi Chu Tử trụng mì, nấu xong, Ngân Linh và Thanh Châu giúp nàng bưng ra. Triệu Trinh tự mình ăn, Bánh Bao Nhỏ được Chu Tử bón, không khí nhất thời rất hài hòa.

Nhưng dùng xong cơm trưa, rửa mặt xong, đã đến giờ ngủ trưa, cục diện hài hòa hiếm có giữa hai cha con Triệu Trinh và Triệu Tử lúc này gặp phải nguy cơ.

Quay lại Mục lục

121. Quyển 4 – Chương 121

Chương 121: Thể hiện uy nghiêm, Triệu Trinh dạy con

Lúc Triệu Trinh tiến vào, Chu Tử đang ngồi trên giường chơi cùng Bánh Bao Nhỏ.

Chu Tử thấy Bánh Bao Nhỏ gật gù buồn ngủ, mắt phượng nho nhỏ đã muốn híp lại thành một đường rồi, bèn đỡ Bánh Bao Nhỏ nằm xuống, để cho bé ngủ.

Bánh Bao Nhỏ cũng rất hưng phấn, cho dù mắt sắp không mở ra nổi, bé cũng không chịu ngủ, mà nhất định quấn lấy mẫu thân. Bé đứng trên giường, níu vạt áo của Chu Tử, nhất định đòi mẫu thân cởi áo khoác.

Chu Tử bị bàn tay mềm mại của con níu làm tim muốn mềm nhũn ra, cười hì hì đẩy con trai ngã lên chăn, vừa cảm thán thân thể nho nhỏ của con thật mềm mại dễ đẩy ngã, vừa lật người Bánh Bao Nhỏ lại, xoay con nằm sấp chổng mông lên.

Nàng đưa tay vào trong áo của Bánh Bao Nhỏ, bắt đầu vuốt lưng bé. Bánh Bao Nhỏ tuy rằng không coi là mập, nhưng phần lưng vẫn mềm mại đầy thịt. Chu Tử vừa vuốt lưng con, vừa hát ru: "Bánh Bao Nhỏ, nhanh ngủ đi, tỉnh ngủ sẽ chơi đùa với con…"

Triệu Trinh đứng bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, nhìn Bánh Bao Nhỏ nhắm mắt bất động, bèn đi tới. Ai ngờ, hắn mới vừa ngồi xuống mép giường, Bánh Bao Nhỏ liền mở mắt, vừa thấy là phụ thân, liền lăn lông lốc bò dậy, lập tức bổ nhào lên người Chu Tử, khóc lớn: "Không cần phụ thân! Bánh bao không cần phụ thân…"

Bé vừa khóc, Chu Tử cũng có chút hoảng sợ — Bánh Bao Nhỏ bình thường rất ngoan, rất ít khóc. Chu Tử vội ôm Bánh Bao Nhỏ an ủi: "Được, sẽ bảo cha con ra ngoài! Mẹ đều nghe theo con a!"

Nàng nhìn Triệu Trinh đã sớm đen mặt nổi trận lôi đình ngồi ở mép giường, trong mắt hàm chứa thỉnh cầu mà Triệu Trinh vừa nhìn liền hiểu: Chàng ra ngoài trước đi, xin chàng đó!

Bánh Bao Nhỏ thấy mẫu thân thỏa hiệp, càng lớn tiếng huyên náo, đầu dúi vào trong ngực mẫu thân, ầm ỹ la nhất định muốn phụ thân ra ngoài. Bé vốn rất sợ phụ thân, nhưng hiện tại đã có phát hiện mới: phụ thân nghe lời mẹ! Phụ thân sợ mẫu thân! Phát hiện này khiến Bánh Bao Nhỏ Triệu Tử thực hưng phấn, bé quyết định dùng thực tiễn để kiểm nghiệm một lần.

Chu Tử tính tình ôn hòa, ôm Bánh Bao Nhỏ không ngừng dỗ dành, yêu cầu cái gì cũng đồng ý.

Bánh Bao Nhỏ càng lớn lối, la hét: "Phụ thân đi ra ngoài, mẹ cùng Bánh Bao nghỉ ngơi…"

Thấy Triệu Tử càng ngày càng phách lối, dám chạm đến ranh giới cuối cùng của mình, vẫn luôn cố gắng tự nhẫn nại, Triệu Trinh rốt cuộc cũng không nhẫn nại được nữa, đưa tay xách Bánh Bao Nhỏ từ trong ngực Chu Tử ra, ném lên giường, sau đó trừng mắt nhìn Chu Tử, nói: "Nàng, đi ra ngoài cho ta! Đến nội thư phòng đi!"

Chu Tử không muốn đi ra ngoài, sợ Triệu Trinh sẽ ngược đãi Bánh Bao Nhỏ, nhưng nhìn bản mặt của Triệu Trinh, mắt phượng lạnh đến dọa người, nàng không dám trái lời, đành phải 'một bước đi, ba lần quay đầu' lưu luyến không rời bước đi.

Mặc dù đã vào nội thư phòng, nhưng tâm tình Chu Tử vẫn không yên. Trong lòng nàng rất rõ ràng, biết mình có hơi cưng chiều con trai, Bánh Bao Nhỏ quả thật cần được Triệu Trinh giáo huấn, nhưng trong lòng vẫn luyến tiếc, vô cùng lo lắng.

Chu Tử tùy ý cầm một quyển sách lên xem.

Triệu Trinh đứng trước cửa nội thư phòng, nhìn Chu Tử đang ngồi trên tháp, cúi đầu đọc sách.

Chu Tử cảm giác có gì đó, lập tức ngẩng đầu lên, thấy Triệu Trinh đứng ở cửa, thấy sắc mặt của hắn bình tĩnh, trong lòng vui mừng, hỏi: "Triệu Tử đâu?"

"Ngủ rồi!" Triệu Trinh đi vào, ngồi xuống bên cạnh Chu Tử, liếc Chu Tử một cái, đưa tay cầm quyển sách Chu Tử cầm trong tay, chỉnh cho ngay ngắn rồi đưa lại cho Chu Tử.

Chu Tử ngượng ngùng le lưỡi, vừa đứng lên vừa nói: "Sao chàng dỗ được con ngủ hay vậy?"

"Ta giảng đạo lý cho con!" Triệu Trinh cũng đứng lên theo.

Chu Tử nhìn hắn một cái, nàng thật sự không thể tin được Triệu Trinh có thể nhẫn nại giảng giải đạo lý cho Bánh Bao Nhỏ, ngược lại đánh một trận còn có khả năng tin a.

Chu Tử đi vào phòng ngủ, thấy bên trong im ắng.

Triệu Trinh cũng đi vào theo, ngồi xuống trước bàn trang điểm của Chu Tử, nhìn Chu Tử kiểm nghiệm thành quả lao động vừa rồi của mình.

Chu Tử đi đến bên giường, vén rèm châu lên, phát hiện Bánh Bao Nhỏ buông tay xõa chân ngủ say ở tuốt góc trong của giường, trên người đắp kín chăn.

"Triệu Trinh!" trong lòng nàng vui vẻ, quay đầu nhìn Triệu Trinh, trong mắt tràn đầy vui sướng, "Chàng thật lợi hại!"

Đây là lần đầu tiên Chu Tử khích lệ Triệu Trinh.

Bởi vì vấn đề địa vị, Triệu Trinh rất ít được khen, đương nhiên cảm thấy cả người lâng lâng nhẹ nhàng, trong lòng thích thú. Hắn rũ mắt, lông mi dài rậm phủ xuống, che khuất sóng mắt sâu thẳm: "Vậy nàng nên thưởng ta thế nào đây?"

"Hả..." Chu Tử chỉ thuận miệng khen một tiếng, không ngờ Triệu Trinh lại tưởng thật, sau khi nàng vét ruột soi gan, liền cười nịnh nói, "Thiếp xoa bóp vai cho chàng nha?"

Triệu Trinh không nói, ngay cả lông mi cũng không hề động một cái.

"Hay là, thiếp làm giày đi trong nhà cho chàng nha?"

Triệu Trinh vẫn như cũ không nói, sóng mắt lay động, nhìn về phía cửa sổ, chỉ là không nhìn đến Chu Tử.

Chu Tử oán hận nhìn hắn, sờ sờ vòng eo có hơi ê ẩm của mình. Nàng biết Triệu Trinh muốn cái gì, nhưng mấy ngày nay làm cũng hơi nhiều rồi. Cuối cùng, Chu Tử quyết định dỗ dành Triệu Trinh đang cự nự.

Nàng mỉm cười đi qua, đứng bên cạnh Triệu Trinh, đưa tay vuốt ve tóc Triệu Trinh — trải qua quá trình không ngừng khai phá và tổng kết, Chu Tử phát hiện điểm mẫn cảm của Triệu Trinh, trừ tiểu "đệ đệ", còn có hai chỗ, một là trước ngực hắn, một nơi khác nữa là tóc hắn.

Tay Chu Tử chậm rãi vuốt ve mái tóc dài của Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm giác như bị điện giật, tê tê dại dại, từ lọn tóc chạy thẳng đến da đầu, được Chu Tử mò mẫm thoải mái cực kỳ. Hắn hơi hơi ngẩng mặt lên, tựa đầu lên người Chu Tử, nhắm mắt lại, lông mi run run.

Chu Tử vừa vuốt ve mái tóc dài vừa mềm vừa mượt của Triệu Trinh, vừa rũ mắt xuống, nhìn lén giữa hai chân Triệu Trinh, nơi bị áo ngoài che khuất. Vừa nhìn thấy liền khẩn trương, nàng nhất thời hít sâu một hơi, cảm thấy mình tự làm bậy không thể sống — Triệu Trinh ngồi trên ghế thêu, tuy rằng cách lớp áo ngoài. Nhưng cũng đủ để nhìn ra dường như giữa hai chân hắn có cái gì đó phình lên.

Sau một hồi hưởng thụ, Triệu Trinh mở to mắt, ngăn tay Chu Tử lại, đứng dậy ôm Chu Tử đi đến giường.

"Bánh Bao Nhỏ còn đang ngủ đó!"

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, liền ôm Chu Tử đi đến bàn trang điểm.

Hắn một tay ôm Chu Tử, một tay gạt hết mấy thứ trên bàn trang điểm sang một bên, đặt Chu Tử ngồi lên, tách hai chân Chu Tử ra, để nàng quấn chân quanh thắt lưng mình. Hắn đứng giữa hai chân Chu Tử, đầu tiên là giật tung vạt áo của Chu Tử ra, lại kéo cái yếm màu đỏ của Chu Tử xuống dưới, lộ ra hai luồng trắng nõn.

Có lẽ là vì buổi sáng đã làm một lần, nên lần này Triệu Trinh thật thong dong chậm rãi, đầu tiên là hôn lên môi Chu Tử, mút vào cái miệng ngọt lịm, trong veo của nàng. Hôn được một lát, hắn bắt đầu hôn dần xuống, đầu tiên là cằm Chu Tử, tiếp theo là cổ, mút vài cái tạo dấu đỏ xong, cuối cùng ngậm lấy quả anh đào màu hồng bên trái của Chu Tử.

Hắn vừa mút bên trái, vừa đùa bỡn bên phải.

Chu Tử bị hắn làm cho toàn thân mềm nhũn,cả người phát run, thở hồng hộc nói: "Nhanh… Nhanh một chút a!"

Triệu Trinh nhận được mệnh lệnh, cúi đầu vén tà áo ngoài lên, cởi bỏ quần trong, giải phóng cái vật đã sớm cứng rắn như thép ra ngoài, sau đó giữ chặt hai chân Chu Tử, để nàng kề sát vào mình, đẩy vào.

Tuy rằng Chu Tử đã sinh hai đứa bé, nhưng dù sao vẫn còn trẻ, chưa đến hai mươi tuổi, hơn nữa bình thường lại chú ý bảo dưỡng, phía dưới không giống như ban đầu làm chuyện đó: siết chặt Triệu Trinh đến phát đau, mà là nhanh chóng ấm áp mềm mại bao bọc lấy hắn, bản thân Triệu Trinh cảm thấy Chu Tử càng đẹp hơn xưa, càng khiến ình khó kiềm chế được dục hỏa.

Động tác của Triệu Trinh càng lúc càng nhanh, trong cơn mê loạn, Chu Tử thiếu chút nữa kêu ra thành tiếng. Triệu Trinh sợ đánh thức Triệu Tử đang ngủ trong màn, vươn tay phải bưng kín miệng của nàng.

Lúc này Chu Tử mới tỉnh táo một chút, cũng không thèm bớt phóng túng, mà ngược lại còn vươn đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Triệu Trinh, đôi mắt quyến rũ mềm mại như tơ nhìn chằm chằm Triệu Trinh.

Triệu Trinh bị nàng liếm, thân mình tê rần, một muồng khoái cảm như tia chớp từ xương sống chạy thẳng đến đại não, hắn nhìn Chu Tử, tay trái ấn ở trước ngực Chu Tử, dùng sức va chạm càng mạnh.

Dưới sức mạnh của hắn, bàn trang điểm lung lay, phát ra ân thanh "lạch cạch, lạch cạch" rất có tiết tấu.

Trong tiếng va chạm liên tục, Triệu Trinh và Chu Tử cùng lên đỉnh.

Hai người ôm nhau một hồi lâu.

Sau khi lấy lại tinh thần, Triệu Trinh ôm Chu Tử đến phòng tắm. Tắm rửa xong đi ra, Chu Tử vén màn châu lên, nằm xuống cạnh Bánh Bao Nhỏ đang say ngủ, Triệu Trinh cũng nằm xuống bên cạnh nàng ở ngoài cùng.

Toàn thân Chu Tử mệt mỏi rã rời, nhưng không muốn ngủ liền, mà nàng cứ từng câu từng câu lại dựa sát vào Triệu Trinh, cùng Triệu Trinh rầm rì nói chuyện.

Triệu Trinh cảm thấy thật yên bình.

Kỳ thật hắn rất bề bộn nhiều việc, nhiều chuyện cần phải lo, nhiều quyết định sách lược cần suy xét, nhiều vấn đề thiệt hơn cần phân tích, nhưng mà, chỉ cần ở cùng với Chu Tử, cho dù là nói chút chuyện vô nghĩa, hay thậm chí không nói chuyện gì, tâm tình của hắn sẽ rất nhanh bình tĩnh trở lại, cả người lười biếng, thật yên bình, thật thoải mái dễ chịu.

Triệu Trinh đột nhiên nói: "Chu Tử, sinh nhật của nàng là mười lăm tháng tám đúng không?"

Chu Tử vốn đã sắp ngủ, vừa nghe hắn nói, lập tức tỉnh táo lại: "Vâng."

Kể từ khi rời khỏi quê nhà, Chu Tử vẫn chưa từng trải qua một bữa tiệc sinh nhật nào. Ban đầu là vì không có người coi trọng; sau lại đi theo Triệu Trinh, nhưng mà hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi lần sinh nhật nàng, đều không có Triệu Trinh ở bên.

Nghĩ đến đây, Chu Tử có chút ảm đạm.

Triệu Trinh càng ôm nàng sát vào trong lồng ngực, nói: "Nàng muốn quà gì?"

Chu Tử nghĩ một hồi, vẫn là cảm thấy mình cái gì cũng có, không thiếu thứ gì, bèn thuận miệng nói: "Hay là chàng dẫn thiếp đi đâu chơi mấy ngày đi?"

Triệu Trinh im lặng.

Gần đây, hắn đang lên kế hoạch vài chuyện, binh sĩ thủ thành cố ý lơ là, không ít thích khách của Ô Thổ quốc và Đông Xu quốc đã trà trộn vào thành Nhuận Dương, lúc này mang theo Chu Tử đi ra ngoài, sợ là không đủ an toàn.

Chu Tử đợi một lát, vẫn không thấy hắn đáp lại, trong lòng hơi có chút thất vọng, nhắm mắt lại không nói gì.

Triệu Trinh cảm nhận được Chu Tử không vui, xoay người đè lên Chu Tử, dứt khoát hôn lên môi nàng. Trước kia hắn có chút thích sạch sẽ, cảm thấy người với người trao đổi nước miếng quá ghê tởm, nhưng từ lúc có Chu Tử, lại cảm thấy loại cảm giác 'tương cứu trong lúc hoạn nạn' này thật phi thường tuyệt vời.

Thoáng chốc, Chu Tử đã bị hắn hôn đến choáng váng mơ màng, trong lòng nhanh chóng đã bị ném đến Trảo Oa quốc.

Một lúc lâu sau, chờ Triệu Trinh buông nàng ra, Chu Tử mới thanh tỉnh lại: sao mình lại bị Triệu Trinh câu dẫn nữa rồi? Sao mình lại sa vào nam sắc của Triệu Trinh nữa rồi? Lời thề mà mình đã thề với Bánh Bao Nhỏ đâu rồi? Chẳng lẽ thật sự mình phải béo lên mười cân?

Chu Tử tức giận dùng sức nện lên giường một cái, cơn buồn ngủ đã 'một đi không trở lại', chỉ còn lại tâm tình tràn đầy buồn nản.

Làm người được lợi, Triệu Trinh thật thoải mái, thả lỏng nằm trên giường, trưa nay hắn không dự tính đi ra ngoài, hắn muốn ở cùng vợ con một buổi chiều.

Bánh Bao Nhỏ vẫn ngủ mãi đến chiều tối mới thức dậy.

Chu Tử mặc quần áo cho con xong, bé cũng không dính lấy Chu Tử, mà rất bình tĩnh kéo tay phụ thân, đi ra ngoài.

Chu Tử thực kinh ngạc, trăm điều không thể lý giải, chờ nhũ mẫu Hồng Mai sau khi cho Màn Thầu Nhỏ uống nước xong, ôm bé đi ra, Chu Tử đón lấy Màn Thầu Nhỏ, cũng bế con đi theo.

Mới vừa đi đến cửa nội viện Diên Hi cư, Chu Tử đã nhìn thấy Trần Bình cùng Trần Hỉ ở phía trước đang cầm dụng cụ câu cá, thỉnh an Triệu Trinh và Triệu Tử: "Tham kiến Vương gia, bái kiến Thế tử!"

Lúc này Chu Tử đã hoàn toàn hiểu được. Trong quá trình trưởng thành của một đứa bé, đôi khi, phụ thân là một người đóng vai trò rất quan trọng, ngay cả mẫu thân cũng không thể thay thế.

...

Sắp đến tết Trung thu, chiều ngày hôm nay, trong kinh thành Kim Kinh lại đổ mưa thu tí tách. Một tầng mưa thu mang theo một tầng lạnh lẽo, tuy rằng mỡ trên người Cao Tứ phu nhân đủ dày, nhưng tay chân không chăm chỉ, thân mình suy yếu ít vận động, nên vẫn cảm thấy rất lạnh.

Trời đã tối đen, Cao Tứ phu nhân trở về từ Mẫu Đan viện của Cao Đại phu nhân, tuy được một đám nha hoàn ma ma vây quanh che dù, nhưng bà vẫn lạnh đến run rẩy. Một hồi đến Quế Hương viện, Cao Tứ phu nhân liền lệnh cho nha hoàn bên người Hồng Di đi lấy ình một chiếc áo khoác dày hai lớp. Hồng Di vội thưa: "Phu nhân, quần áo đều do Thúy Doanh quản lý, nô tỳ sẽ đi tìm nàng ta!"

Cao Tứ phu nhân vừa bước vào nhà chính, vừa nói: "Mau đi đi!"

Nhưng mà, Cao Tứ phu nhân chờ mãi, uống hết một chén trà nóng rồi, Hồng Di mới bước nhanh đến, vội vội vàng vàng nói: "Phu nhân, không thấy Thúy Doanh đâu cả!"

Cao Tứ phu nhân lập tức đứng bật dậy. Thúy Doanh là tâm phúc của bà, từ khi Cao Liễn bị đưa về, được giấu trong mật thất, đến nay Thúy Doanh vẫn luôn ở đó chăm sóc nàng. Cao Tứ phu nhân vừa nghĩ một chút, nói: "Biết rồi. Các ngươi đều lui ra đi, Hồng Di ở lại!"

Chờ đám nha hoàn ma ma đều đi hết, lúc này Cao Tứ phu nhân mới thấp giọng dặn dò Hồng Di: "Ngươi đi đến chỗ đại quản gia Cao Thành nhìn thử xem, nói không chừng Thúy Doanh đi đến chỗ hắn!"

"Dạ." Hồng Di lui ra ngoài.

Thúy Doanh là nha hoàn bên người của Cao Tứ phu nhân có quan hệ thân mật cùng với đại quản gia Cao Thành của phủ Thừa Tướng, chuyện này cũng không phải là bí mật ở trong Quế Hương viện.

Đợi Hồng Di rời đi, Cao Tứ phu nhân mới đi vào phòng ngủ.

Bên trong tận cùng phòng ngủ của bà có đặt một bộ giường ngủ bằng gỗ lim khắc hoa phú quý, rất to, như một căn phòng nhỏ vậy, đóng cửa lại liền trở thành một quốc gia.

Cao Tứ phu nhân bước vào, sau đó đóng cửa giường lại. Trên giường treo một bức màn gấm màu tím đậm, bà vén tấm màn gấm sát tường trong cùng lên, thì ra là một cánh cửa. Đẩy cửa ra, bên trong là một gian mật thất.

Trong mật thất bày biện rất thanh nhã thoải mái, màn treo, bàn trang điểm, rương tráp… đầy đủ mọi thứ.

Cao Liễn đang ngồi soi gương trước bàn trang điểm, miệng ậm ừ ngâm nga.

Cao Tứ phu nhân tìm cả mật thất, cũng không thấy Thúy Doanh.

Bà vừa ra khỏi mật thất, thả màn xuống, khôi phục nguyên dạng, Hồng Di đã trở lại: "Phu nhân, Thúy Doanh không có ở chỗ đại quản gia!"

Cao Tứ phu nhân đặt mông ngồi ở trên ghế, ngây ra như phỗng.

Bà không biết rằng, Thúy Doanh mất tích, chỉ là một màn mở đầu.

Quay lại Mục lục

122. Quyển 4 – Chương 122

Chương 122: Bị dọa vỡ mật, Tứ phu nhân cung khai

Cao Tứ phu nhân sợ kinh động đến chủ gia Cao Đại phu nhân, không dám lộ ra, đành phải lấy cớ đi tuần, ra lệnh cho đám nha hoàn ma ma tìm kiếm ở chính viện của Quế Hương viện và mấy nơi ở của di nương, thiếp thất, thứ nữ, cũng tìm kiếm hết.

Nhóm di nương thiếp thất và thứ nữ này, luôn bị Cao Tứ phu nhân ngược đãi đánh chửi, tuy rằng hơn nửa đêm bị ép buộc quá mức, vậy mà không ai dám lên tiếng. Chỉ có thiếp thất Mẫn Nhi mới được nạp, ỷ mình được Tứ lão gia sủng ái, náo loạn một hồi.

Giơ đuốc cầm gậy giằng co hơn nửa đêm, cuối cùng cũng không tìm được Thúy Doanh. Cao Tứ phu nhân đành phải lệnh cho Hồng Di ở bên ngoài chờ tin tức, còn mình thì đi ngủ trước.

Tối nay vốn nên đến ca trực của Thúy Doanh hầu hạ Cao Tứ phu nhân ngủ, nếu đã không thấy Thúy Doanh, thì đổi thành Hồng Di phải trực đêm ở gian ngoài.

Cao Tứ phu nhân cực kỳ mệt mỏi, vừa nằm xuống đã ngủ.

Ban đêm mưa càng rơi càng lớn, giọt mưa đánh lên ngói lưu ly, vang lên tiếng lách cách. Cao Tứ phu nhân đang ngủ say, lại bị một loạt tiếng khóc như có như không làm cho tỉnh giấc. Bà mở to mắt, nằm ở trên giường, nghe tiếng mưa rơi hỗn loạn hòa với tiếng khóc, trong lòng sợ hãi, cả người phát run, vội kêu Hồng Di: "Hồng Di, đi vào đây với ta!"

Hồng Di vội cầm nến đi tới.

Cao Tứ phu nhân nhỏ giọng hỏi: "Hồng Di, ngươi có nghe thấy tiếng gì không?"

Hồng Di cảm thấy phu nhân rất kỳ quái, nhưng vẫn ngưng thần lắng nghe một lát, đoạn nói: "Phu nhân, chỉ là tiếng mưa thôi!"

Tứ phu nhân cũng cảm thấy dường như không còn tiếng khóc. Bà bảo Hồng Di không cần tắt đèn, đến ngủ ở bậc bước chân dưới giường, mình cũng nằm xuống.

Vừa nằm một lát, Hồng Di vô cùng mệt mỏi liền ngủ mất, dưới giường là tiếng thở của nàng.

Cao Tứ phu nhân trừng trừng mở hai mắt, một cử động nhỏ cũng không dám.

Trong phòng đột nhiên nổi lên một trận gió cuồn cuộn, "vù" một tiếng, thổi tắt nến. Tiếp theo, Cao Tứ phu nhân liền nghe được một tiếng khóc bi thương, như có như không, lúc gần lúc xa, khi to khi nhỏ, cực kỳ thê lương.

Giữa thanh âm như quỷ khóc ma hờn, Cao Tứ phu nhân trừng lớn hai mắt, nằm không nhúc nhích, nằm trợn trừng đến hừng đông, cứ thế biến thành một con chim cú mèo.

Ngày hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng, thứ nữ Nam Điền – con gái của Hậu phu nhân của Cao lão Thừa tướng về nhà mẹ đẻ thăm lão cha.

Đại phu nhân ra mặt chiêu đãi, phái người mời Nhị phu nhân và Tứ phu nhân cùng đến tiếp khách. Mặc dù Cao Tứ phu nhân hai mắt đỏ bừng, tâm sự nặng nề, cũng không thể không nhắm mắt đi qua tiếp đãi em chồng.

Thật vất vả mới dùng xong cơm trưa cùng khách, Cao Tứ phu nhân lo lắng cho Cao Liễn bị giấu trong mật thất, tìm lý do chạy về Quế Hương viện.

Bà mang theo đồ ăn lặng lẽ tiến vào mật thất, lại phát hiện không thấy Cao Liễn đâu. Cao Tứ phu nhân lập tức bị dọa thiếu chút nữa ngất xỉu. Bà vừa lo lắng cho Cao Liễn, vừa sợ chuyện Cao Liễn biến mất bị Cao thái gia và Cao Tứ lão gia biết, tự mình không nhận nổi.

Ngồi trong mật thất suy nghĩ trong chốc lát, Cao Tứ phu nhân giãy dụa đứng lên, lại lục soát cẩn thận mật thất một lần nữa. Bà phát hiện mọi thứ trong mật thất đều như bình thường, thời gian giống như dừng lại trong nháy mắt Cao Liễn bị mất tích: trà bị uống một nửa, lược bị ném trên giường, chăn vén lên một nửa, giầy đặt song song trước giường.

Tất cả vẫn như thường, chỉ thiếu mỗi Cao Liễn.

Sau khi ra khỏi mật thất, thấy màn đêm dần buông xuống, Cao Tứ phu nhân ăn nhiều thêm một chút, sau khi hơi sức no đủ, bà ngồi trên giường bắt đầu suy nghĩ.

Cao Tứ phu nhân cảm thấy, từ lúc Thúy Doanh bắt đầu mất tích, sợ là mình đã tiến vào một cục diện, mà cục diện này, rất có thể chính là Triệu Trinh an bài — chuyện mình hại ả tiện tỳ Chu Tử kia sợ là không giấu giếm được nữa rồi!

Cuối cùng, Cao Tứ phu nhân quyết định không buông tha một tia hy vọng cuối cùng. Lần này bà lấy cớ cây trâm Phượng vàng rũ tơ của mình bị mất, lệnh cho đám ma ma thân tín đốt đèn lồng, lục soát khắp chính viện Quế Hương viện và mấy Thiên viện xung quanh. Nhưng bận rộn hết nửa ngày, vẫn không tìm được Cao Liễn, ngược lại còn cãi nhau một trận ầm ỹ với sủng thiếp Mẫn Nhi của Tứ lão gia.

Trở lại chính phòng của mình, Cao Tứ phu nhân vừa mệt vừa sợ, cả người phát run. Hồng Di xưa nay không được trọng dụng bằng Thúy Doanh, cũng không nhận được nhiều ưu đãi từ Tứ phu nhân như Thúy Doanh, cho nên đối mặt với Tứ phu nhân, chỉ có khoa trương biểu hiện ra sự lo lắng và trung thành của mình, không làm gì khác, cũng không nguyện ý làm thêm điều gì.

Cao Tứ lão gia ra ngoài xã giao, lúc trở về phủ đã là đêm khuya. Từ sau khi lão Hoàng đế – cha của Tứ phu nhân băng hà, hắn đã không đến chỗ Tứ phu nhân qua đêm nữa. Lần này cũng thế, hắn trực tiếp đi đến Thiên viện của thị thiếp Mẫn Nhi mà hắn sủng ái nhất.

Cao Tứ lão gia vốn cho là Mẫn Nhi sẽ giống thường ngày, biết mình đến đây sẽ trang điểm xinh đẹp đi ra nghênh đón, nào ngờ mãi đến khi vào chính phòng, chỉ có tiểu nha hoàn đi ra đón. Vừa hỏi, mới biết được Mẫn Nhi đang ở trong phòng ngủ thương tâm!

Cao Tứ lão gia vội đi an ủi tiểu thiếp.

Mẫn Nhi làm nũng riết quen, thêm mắm thêm muối tố cáo Tứ phu nhân.

Xưa nay, Cao Tứ luôn chán ghét thê tử của mình, dùng mọi cách an ủi tiểu thiếp, tặng cho rất nhiều trang sức tơ lụa, mới dỗ được mỹ nhân chịu hầu hạ mình đi ngủ.

Hắn vừa mới cởi quần áo, đang muốn lột quần áo của Mẫn Nhi, chợt nghe ngoài Thiên Viện có người gõ cửa. Cao Tứ lão gia tức giận, vội vàng khoác áo vào, đi theo ma ma đến gọi hắn đi đến chính viện Quế Hương viện.

Vừa thấy phu nhân mập ù, mí mắt sưng đỏ, sắc mặt vàng vọt, Cao Tứ lão gia liền tức giận vô cùng. Hắn tuy rằng đã qua tuổi bốn mươi, nhưng tốt xấu gì cũng là một đại thúc anh tuấn, đi tới đâu đều được đám phụ nhân hoan nghênh, lại bị vị thê tử xấu xí không chịu nổi này bám sát hai mươi mấy năm qua, đã sớm chán ghét, ghê tởm đến cực điểm.

Hắn lãnh đạm thẳng bước đi vào, ngồi xuống ghế chủ vị, lạnh lùng nói: "Hơn nửa đêm lại gọi ta, có chuyện gì?" Cao Tứ lão gia cho là phu nhân lại ghen tị.

Cao Tứ phu nhân vội đuổi đám hạ nhân ra ngoài, rồi mới nói: "Lão gia, Liễn Nhi biến mất rồi!"

Cao Tứ lão gia cả kinh, nói: "Sao có thể biến mất? Không phải đã nhốt trong mật thất sau phòng ngươi sao?"

Hai vợ chồng cùng tiến vào mật thất, tỉ mỉ lục soát một hồi, phát hiện quả đúng là Cao Liễn đã biến mất.

Một mảnh tâm tình trăng gió của Cao Tứ lão gia hoàn toàn biến mất, ngay cả hơi sức châm chọc đánh chửi Cao Tứ phu nhân cũng không có.

Khi lão Hoàng đế phụ thân – Hưng Thịnh đế còn tại thế, lúc đó Cao Tứ phu nhân là con gái riêng của hoàng đế, bà rất thích đến chỗ Cao Tứ, sáng đánh chiều mắng mấy thông phòng. Cao Tứ vì gia tộc, liều mạng nhẫn nhịn, mãi cho đến khi lão Hoàng đế băng hà, hắn mới xoay người làm chủ nhân, lập tức nạp vài thiếp thất xinh đẹp tươi trẻ, còn đối với Cao Tứ phu nhân, hắn lúc thì thi triển lạnh lùng bạo lực hờ hững, hoặc là châm chọc khiêu khích ý nói móc. Hai người hoàn toàn biến thành một đôi vợ chồng bất hoà, chỉ trước mặt người khác còn ngụy trang một chút.

Hai vợ chồng ủ rũ cúi đầu ngồi trong phòng, ngươi không dám nhìn ta, ta cũng lười nhìn ngươi, quả nhiên là nhìn nhau mà cùng thấy ghét.

Cuối cùng, vẫn là Cao Tứ đi tìm đại ca cùng nhị ca trước, ba huynh đệ cùng thương lượng, nửa đêm đến chính viện tìm lão phụ thân.

Nhận được tin dữ Cao Liễn mất tích, Cao lão Thừa tướng trong một đêm như già đi rất nhiều. Ba huynh đệ Cao gia ngồi bên cạnh lão, sắc mặt đều xám xịt.

Cao Tứ oán hận nói: "Phụ thân, xin cho nhi tử lấy danh nghĩa 'không sinh được con trai' mà từ tiện nhân Đinh thị kia!"

Cao lão Thừa tướng khoát tay, nói: "Khoan hãy nói đến nó. Trước mắt chúng ta phải suy tính, ngộ nhỡ Liễn Nhi bị bọn Tiêu Nam phát hiện thì nên đối phó thế nào."

Bốn cha con nghĩ đến thế cục nếu Cao Liễn bị đối thủ phát hiện rồi lợi dụng, nhất thời đều yên lặng không nói gì.

Đúng lúc này, gã sai vặt tiến vào, bẩm báo: "Bẩm báo Thừa tướng, Tứ phu nhân đến đây!"

Cao Tứ phu nhân tóc tai bù xù chạy vào, "Bịch" một tiếng, quỳ gối trước mặt Cao lão Thừa tướng, khóc lớn: "Phụ thân, cầu xin người nghĩ cách cứu Liễn Nhi đi, nhất định là Triệu Trinh làm! Nhất định là Triệu Trinh làm rồi!"

Cao lão Thừa tướng nghe vậy, ánh mắt lóe sáng, lập tức lớn tiếng hỏi: "Vì sao ngươi lại cho là như vậy?"

Trong một đêm, bị đả kích vì bỗng nhiên mất đi ái nữ đã hoàn toàn đánh sụp Cao Tứ phu nhân, nước mắt bà chảy dài, khàn giọng nói: "Bởi vì do con, là con phái tỳ nữ Thúy Doanh của con sai người cầm một ngàn lượng vàng, thu mua bà mụ đỡ đẻ cho ả tiện tỳ Chu Tử kia, làm hại ả thiếu chút nữa hậu sản xuất huyết mà chết!"

Sau khi bà liều mạng nói ra chân tướng, lại cảm thấy tảng đá to trong lòng rơi xuống, trong lòng rốt cục thoải mái dễ chịu rất nhiều, lê gối đến trước người Cao lão Thừa tướng, khóc kể lể: "Phụ thân, Cao Liễn nhất định là bị Triệu Trinh phái người bắt đi, van ngài hãy nghĩ cách đi! Van xin ngài!"

Bà dùng sức dập đầu xuống đất, trán đập lên nền gạch Lưu Ly, vang lên tiếng "cộp cộp", trong giây lát, cái trán đã bị dập đến chảy máu.

Lúc này, cha con Cao thị đã hiểu rõ, trong ánh mắt nhìn Cao Tứ phu nhân hiện lên tia khinh bỉ và ghê tởm. Cao lão Thừa tướng cau mày nói với Cao Đại: "Gọi vợ ngươi đến đây dạy bảo ả ta!"

Cao Đại phu nhân cao ngạo mang theo vài ma ma thân tín, bịt miệng Cao Tứ phu nhân, lôi ra ngoài.

Đến Mẫu Đan viện của Đại phu nhân, Cao Tứ phu nhân bị kéo đến nhốt trong một phòng trống của hậu viện. Cao Đại phu nhân cũng không hành hạ gì bà ta, nhưng không cho người đưa cơm cho bà ta. Cao Tứ phu nhân vừa mệt vừa đói, đau khổ chịu đựng.

Đến ban đêm, trời lại đổ mưa. Thế nhưng mưa thật ra không lớn, chỉ là trên cửa sổ không dán màn cửa, mưa bụi từ ô gỗ vuông cửa sổ nhẹ nhàng bay vào, rơi trên người Cao Tứ phu nhân, khiến bà tỉnh giấc.

Miệng của Cao Tứ phu nhân bị nhét một mảnh vải, tay chân đều bị trói chặt, căn bản không động đậy được, đành phải mặc ưa rớt lên người. Trên người bà mặc áo kép và váy gấm, bị nước mưa giội lên ướt dính vào người, khó chịu cực kỳ.

Cao Tứ phu nhân cũng chẳng quan tâm đến tình cảnh khó chịu của mình, chỉ là nghĩ đến hai nữ nhi, bà liền muốn khóc.

Con gái lớn của bà, Cao Phân sau khi rời cung, trực tiếp vào ở trong gia am (nơi thờ Phật trong nhà). Nàng vẫn oán hận mẫu thân Cao Tứ phu nhân và muội muội Cao Liễn. Nếu không phải hai mẹ con bà có ý tưởng không an phận với Nam An vương, kết quả đắc tội Nam An vương, nàng cũng sẽ không bị liên lụy đến tình cảnh ngày hôm nay. Cho nên, ngay cả mẫu thân của mình, nàng cũng không muốn gặp.

Còn đứa con gái nhỏ Cao Liễn xinh đẹp hoạt bát đáng yêu nhất của bà, vẫn là tâm can bảo bối của bà. Nàng chỉ mới có mười hai tuổi, lại bị tuyển vào cung, đáng hận là Triệu Trinh thấy chết mà không cứu, hại Cao Liễn biến thành kẻ điên, thật vất vả mới được đưa trở về, nhưng bây giờ lại cứ như thế mà biến mất không chút dấu vết!

Cao Tứ phu nhân nghĩ đến kẻ thù Triệu Trinh, nhất thời tức giận muốn chửi ầm lên. Đáng tiếc bà bị Cao Đại phu nhân sai người bịt miệng, trói lại tay chân, cho nên chỉ có thể giãy dụa phát ra âm thanh "Ô ô a a…".

Theo lời căn dặn của cha chồng, Cao Đại lão gia và Đại phu nhân cùng với Cao Tứ lão gia đã chuẩn bị xuất phát đi đến thành Nhuận Dương thỉnh tội với Cao Thái hoàng Thái phi và Nam An vương, Cao Tứ lão gia cũng đã viết xong hưu thư giao cho anh trai và chị dâu.

Ba người áp giải Tứ phu nhân ngồi xe đi đến bến tàu, vừa mới lên thuyền ngồi vào chỗ của mình, quản gia Cao Thành đi theo bỗng nhiên chạy vào, lắp bắp nói: "Đại lão gia, Tứ lão gia, Đại phu nhân, trong khoang thuyền… Trong khoang thuyền đột nhiên có thêm một người!"

Quay lại Mục lục

123. Quyển 4 – Chương 123

Chương 123: Đêm mưa yên tĩnh, vợ chồng tình thâm

Nghe Cao Thành nói, Cao Đại lão gia và Cao Tứ lão gia cố gắng tự trấn an, nhưng trên mặt đã có chút trắng bệch; Cao Đại phu nhân thì ngược lại, bởi vì không hiểu mô tê gì về việc mà Cao Đại và Cao Tứ lo lắng, lại tự thấy không thẹn với lương tâm, cho nên ngẩng đầu ưỡn ngực mà dẫn hai ma ma đi theo Cao Thành đến đó.

Mặc dù lần này Cao phủ xuất hành tuy có khiêm tốn, nhưng mấy vị chủ tử này đều là người đã quen hưởng phúc, căn bản không thể bỏ qua thuyền lớn thoải mái mà ngồi thuyền nhỏ vừa khiêm tốn vừa bất tiện. Con

thuyền lớn mà bọn họ đang ngồi này là do Nam An vương Triệu Trinh tự mình thiết kế chế tạo, sau đó đưa cho ngoại công Cao lão Thừa tướng, bề ngoài trông rất bình thường, nhưng bền chắc hơn nữa thiết kế lại tinh xảo.

Khoang thuyền phía trên, tổng cộng có ba tầng. Cao Đại lão gia cùng phu nhân mang theo tùy tùng ở tầng trên cùng, Cao Tứ lão gia mang theo thị thiếp Mẫn Nhi ở tại tầng thứ hai, tầng cuối cùng là giành cho đám nam bộc theo hầu và người chèo thuyền ở lại. Mà trong khoang thuyền, là nơi đặt những thứ đồ cồng kềnh, rất ít người lui tới.

Sau khi vào trong khoang thuyền, bởi vì ánh sáng có chút ít ỏi, Cao Thành run run đốt một ngọn nến cầm trong tay.

Trong vầng sáng của cây nến, Cao Đại phu nhân thấy một nữ hài tử đang cuộn mình co rúc trong góc tối — là Cao Liễn.

Cao Liễn tựa hồ là đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng hồng, miệng hé ra như một đứa con nít, khò khò ngủ say.

Cao Đại lão gia và phu nhân cùng với Cao Tứ lão gia ngồi trong phòng khách ở tầng ba, thảo luận nên xử lý Cao Liễn thế nào. Cao Đại phu nhân từ chối cho ý kiến.

Cao Tứ lão gia bởi vì chán ghét thê tử, cũng hận lây qua nữ nhi Cao Liễn đã mang đến vết nhơ cho gia tộc của mình, hắn không kiên nhẫn nói: "Nhốt vào trong phòng tối trong khoang thuyền cùng tiện nhân Đinh thị kia không phải là xong sao!"

Cuối cùng, vẫn là Cao Đại lão gia vỗ bàn: "Chất nữ (cháu gái) ở cùng chúng ta tại lầu ba đi, để cho nha hoàn của chị dâu ngươi hầu hạ nàng!"

Cao Tứ lão gia phẫn nộ không nói.

Từ Kim Kinh đến Nhuận Dương, cho dù là thuyền đi thuận gió, cũng tốn thời gian một tháng. Tầm mắt của Cao Đại phu nhân rất cao ngạo, căn bản không thèm để ý tới sự tồn tại nhỏ bé của Cao Liễn.

Cũng may Cao Đại lão gia cũng rất quan tâm đến đứa cháu gái này, lệnh a ma chăm sóc thật tốt, trên phương diện ăn mặc không được khiến cho Cao Liễn thiếu thốn, còn đặc biệt phái riêng một tiểu nha hoàn chơi đùa cùng Cao Liễn.

Hiện nay Cao Liễn giống như một đứa trẻ non nớt, trừ ngâm nga những lời diễm ca, cái gì khác cũng đều không hiểu, cứ ngây ngốc ăn rồi ngủ, chưa được mấy ngày, đã trắng trắng tròn tròn, càng thêm dễ nhìn.

Thuyền lớn của Cao phủ chạy phía trước, cách con thuyền lớn của Cao phủ ước chừng một hai dặm ở phía sau, có một con thuyền nhỏ vẫn luôn duy trì khoảng cách này đi theo.

…

Triệu Trinh mang theo Triệu Tử đi câu cá hết nửa ngày.

Hai cha con đều không thích nói chuyện, mỗi người một cái ghế, ngồi song song bên bờ ao nhỏ, lẳng lặng câu cá.

Chu Tử nhìn một lát, cảm thấy thật nhàm chán, liền ôm Màn Thầu Nhỏ theo sau là nhũ mẫu và Ngân Linh cùng nhau đi tản bộ.

Nhìn thấy mẫu thân rời đi, Bánh Bao Nhỏ mếu máo, lại không dám khóc, tiếp tục ngồi ngay ngắn câu cá cùng phụ thân — phụ thân nói: nghe lời phụ thân, không bị đánh, còn có thể thường xuyên được ở cùng mẫu thân; không nghe phụ thân, bị đánh, bị nhốt lại, không được gặp mẫu thân, cũng không được gặp cả Xuyên Xuyên (Hàn Tử Xuyên).

Phụ thân luôn độc chiếm mẫu thân, Màn Thầu Nhỏ cũng luôn chiếm lấy mẫu thân, cho nên Bánh Bao Nhỏ đối với người bạn lớn Hàn Tử Xuyên rất là nhớ nhung a!

Cao Thái phi đang ngồi trong phòng khách, thứ nữ Cao Cảnh của Tam ca bà đang ngồi ở một bên nói chuyện với bà.

Cao Cảnh có đôi mắt cong cong, gương mặt tròn trịa nhỏ nhắn ngọt ngào, tô mày vẽ mắt rất quyến rũ, khung xương nàng rất nhỏ, nhưng rất đầy đặn nhiều thịt, như một quả cầu nhỏ bằng nhung.

Đầu tiên nàng cùng Cao Thái phi nói chuyện trong nhà, từ từ kéo đề tài nói đến chuyện nạp thêm thiếp thất, tăng thêm con đàn cháu đống, cười nói: "Lúc chị dâu con còn chưa vào cửa, mẫu thân đã nạp cho ca ca ba phòng tiểu thiếp; đợi sau khi chị dâu vào cửa sinh cháu xong, mấy vị di nương kia cũng nhanh chóng sinh đẻ, hiện tại dưới gối mẫu thân có bốn cháu trai ba cháu gái, mỗi ngày đều vô cùng vui vẻ a!"

Cao Thái phi nhìn nàng một cái, cũng cười nói: "Trinh biểu ca của ngươi luôn luôn không thích nữ sắc, tính tình lại quái gở lãnh đạm, vừa nhắc tới nạp thiếp gì gì đó, liền nóng nảy với ta, cũng chỉ có biểu tẩu tử (chị dâu họ) của con là có thể chịu được nó mà thôi!"

Bà nâng chung trà lên uống một ngụm, lại nói tiếp: "Ta đây cũng lớn tuổi rồi, thầm nghĩ chỉ muốn hưởng phúc mà thôi, có hai đứa cháu trai Tử nhi và Sam nhi này thôi cũng đủ khiến ta bận rộn rồi!"

Cao Cảnh nghe thấy lời Cao Thái phi nói bóng gió đầy ẩn ý cũng hiểu được, trong lòng ngập tràn cảm giác mất mát, nàng cúi đầu, cầm lấy khăn tay lau lau lớp son đỏ mọng trên môi.

Tuy rằng đi theo phụ thân và mẹ cả đến Tô Dương nhậm chức, cách xa Kim Kinh, nàng vẫn nghe được chuyện tiểu muội Cao Liễn của Tứ phòng trước khi tiến cung bị Trinh biểu huynh đánh bằng roi. Vốn dĩ nàng còn tưởng rằng là do Cao Liễn tính tình rất ngả ngớn, chọc Trinh biểu huynh phiền mới có thể như thế, bây giờ xem ra, e là vị Trinh biểu huynh này thật sự là có tâm địa sắt đá a! Mấy hèo đánh xuống, mặc dù đánh là do Cao Liễn không có mắt, lại đánh bay hết bao nhiêu tâm tư của đám tiểu thư quý tộc ở Kim Kinh đối với hắn.

Lúc xế chiều, bên ngoài trời đã bắt đầu nổi mưa. Cao Cảnh vội thừa dịp cáo từ. Cao Thái phi nói: "Nếu đã đến chỗ cô cô, dĩ nhiên là nên ở lại, với lại, con còn chưa chính thức bái kiến Trinh biểu ca cùng biểu tẩu tử của con cơ mà!"

Bà nói với Nhũ Yến: "Bảo tiểu nha đầu canh giữ ở cửa, đi mời hai vợ chồng Vương gia của các ngươi đến đây, nói là ta cho gọi, đây là biểu muội ruột thịt, đều là thân thích của nhà mình, không cần lảng tránh!"

Cao Cảnh trong lòng mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn thật bình tĩnh, đứng dậy nói lời cảm tạ với Cao Thái phi: "Cảnh nhi tạ ơn cô cô!"

Lúc chạng vạng, mưa tạnh dần, hạt mưa nhỏ đến mức như không nhìn thấy, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới trở nên mông lung mờ mịt, dường như được phủ kín một tầng mưa bụi.

Cao Cảnh đang cùng Cao Thái phi đứng trước cửa sổ, ngắm hoa Kim Quế ngoài cửa sổ đang nở từng đóa hoa như bông lúa, chợt nghe một loạt âm thanh nói chuyện thấp thoáng truyền đến từ con đường nhỏ giữa đám hoa cỏ, hơn nữa càng ngày càng gần.

Cao Thái phi cười nói: "Hình như biểu ca biểu tẩu của con đã tới!"

Cao Cảnh vội sửa sang lại quần áo, đi tới cửa chuẩn bị nghênh đón.

Trong đám mưa bụi mênh mông, một nam tử dáng người cao gầy mặc áo khoác mỏng màu đen, cầm một cây dù phủ giấy dầu, che ột nữ nhân mặc váy dài màu đen, khoác áo màu đỏ chễn tay đi tới.

Phía sau là một đám nha hoàn ma ma ôm theo hai đứa bé, che dù đi theo.

Vị nam tử kia có lẽ là sợ nữ tử bị mưa tạt, cây dù kia căn bản đều bao bọc cả trên đầu trên người nữ tử, tóc và áo ngoài của hắn đều bị mưa làm ướt, lại dường như không hề để ý, sóng mắt sâu thẳm thấp thoáng dưới hàng mi dày vẫn đặt trên người nữ tử.

Cao Cảnh nhìn đến ngây người.

Thì ra, Nam An vương và Vương phi có bộ dạng này; thì ra, trên đời lại có đôi vợ chồng như vậy — bọn họ tự tạo thành một thế giới riêng, người khác hoàn toàn bị bài xích bên ngoài, đây mới chính là yêu!

Trong nháy mắt này, Cao Cảnh trong lòng có chút đố kỵ, lại có chút nhàn nhạt thê lương. Nàng sinh ra là thứ nữ, vì sinh tồn, không thể không nịnh bợ mẹ cả, nịnh bợ phụ thân, từ nhỏ học được cách 'gặp người nói

tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ', chưa bao giờ dám biểu hiện ra con người thật của mình, không dám sống thật với chính mình.

Tình cảm cùng chung hoạn nạn như vậy, cả đời này, e rằng nàng sẽ không bao giờ có được!

Vợ chồng Nam An vương mang theo Thế tử và Nhị công tử vừa tiến vào, cảnh tượng nhất thời rối ren.

Sau một màn chào qua hỏi lại, Cao Thái phi vừa vội vàng chăm sóc hai đứa cháu trai, vừa nói với Triệu Trinh cùng Chu Tử: "Triệu Tử và Triệu Sam để ta lo cho, hai đứa con mau đến phòng tắm ở Đông sương phòng tắm rửa thay quần áo đi!"

Cao Cảnh giúp Cao Thái phi chơi đùa với tiểu Thế tử và Nhị công tử.

Tiểu thế tử sắp một tuổi rưỡi, bộ dạng quả thực là phiên bản thu nhỏ đáng yêu của Nam An vương, đã nói được rất lưu loát, tuy nhiên lại không thích nói chuyện. Hình như bé tương đối thích mỹ nhân, thấy Cao Cảnh đẹp mắt, sờ soạng lên mặt Cao Cảnh vài cái.

Nhị công tử còn nhỏ, trắng trắng tròn tròn, có thể thấy đôi mắt rất giống Nam An vương, cũng là mắt phượng, đuôi mắt xếch lên.

Cao Cảnh dịu dàng lại thích cười, chơi với tiểu Thế tử rất vui vẻ.

Trước khi dùng bữa tối, Nam An vương dắt vương phi trở lại.

Nam An vương đổi một thân áo ngoài màu xanh dương đậm, nhìn qua vẫn tuấn mỹ khác thường; Nam An vương phi đổi một thân áo váy vạt dài màu trắng thêu hoa, giống như cành thủy tiên nổi trên mặt nước, rất thoát tục.

Dùng bữa tối xong, Cao Thái phi chỉ vào Cao Cảnh nói với Chu Tử: "Đây là muội muội nhà Tam cữu cữu (cậu ba) của con, còn chưa hứa gả, con thử dò xét các tướng lĩnh dưới trướng Vương gia nhà con xem có ai chưa thành thân không, làm mai cho nàng ấy!"

Chu Tử nhìn Cao Cảnh, mỉm cười, đứng dậy nói với Cao Cảnh: "Muội muội mời đi theo ta hàn huyên một chút đi!"

Cao Cảnh ngọt ngào nở nụ cười, tự nhiên phóng khoáng nói với Chu Tử: "Cám ơn chị dâu, Cao Cảnh nào dám không tòng mệnh!" Nàng tự nhủ trong lòng, nhất định phải nắm chắc cơ hội này, tránh để tương lai bị mẹ cả tính toán.

Chu Tử dẫn Cao Cảnh đến Đông sương phòng nàng thường ở, hai người hàn huyên được một lát, Chu Tử cảm nhận được thành ý của Cao Cảnh, lúc này mới nói: "Dưới trướng của Trinh biểu ca muội, có rất nhiều tướng quân trẻ tuổi chưa vợ, ngày mai ta sẽ sai người lên danh sách, muội cứ chọn một người!"

Cao Cảnh mừng rỡ, lập tức nhẹ nhàng quỳ gối: "Tạ ơn chị dâu!"

Chu Tử đỡ nàng lên, nghịch ngợm nói: "Đợi mọi chuyện đã thành, rồi hãy cảm tạ ta sau!"

Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ được Cao Thái phi giữ lại, Triệu Trinh và Chu Tử tìm được một cây dù phủ giấy dầu ở chỗ Cao Thái phi, liền cùng nhau rời đi.

Mưa thu vào ban đêm, dường như đặc biệt lạnh hơn.

Chu Tử cùng Triệu Trinh rúc vào trên giường, mỗi người cầm trong tay một quyển sách, ai làm việc người nấy, không can thiệp chuyện của nhau.

Nhiệt độ thân người Triệu Trinh rất ấm, Chu Tử vì thế mà thân thể cũng được ấm lây, cả người ấm áp rất dễ chịu.

Sách Chu Tử đang xem là thoại bản (*) hoạt cảnh mà Triệu Trinh phái Trần Bình mua về cho nàng, tất cả đều là chuyện về tài tử giai nhân, mang theo chút tình tiết tình cảm lãng mạn, nàng đọc rất thích thú. Nàng vừa cười, vừa đem chân đặt trên đùi Triệu Trinh, nhẹ nhàng ma sát.

(* thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.)

Triệu Trinh cầm trong tay là một bản vẽ thiết kế, vốn đang xem rất chăm chú, lại bị Chu Tử như có như không trêu chọc. Hắn đặt bản vẽ lên cái bàn nhỏ kế đầu giường, cũng đoạt luôn quyển sách trong tay Chu Tử, sau đó buông mành liền đè lên người Chu Tử.

Bên ngoài tiếng gió dần nổi lên, mưa cũng lớn hẳn lên, chuông gió bằng kim loại dưới mái hiên bị mưa gió thổi qua mà phát tiếng giòn vang, giọt mưa rơi lên phiến lá trên nhánh cây "lộp độp" rung động, mặt khác còn có tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tiếng mưa rơi trên ngọn chuối tây, tất cả hợp thành một đêm mưa náo nhiệt.

Trong phòng ngủ, nến hồng khiêu cao, thỉnh thoảng lại "tách" một tiếng, ngọn lửa trên cây nến lại nhảy lên một cái. Màn buông xuống, giường lớn nhẹ nhàng lay động có tiết tấu, thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ thật thấp, cực kỳ quyến rũ.

Hồi lâu sau, bên trong truyền đến tiếng Chu Tử run run như khóc như không: "Triệu Trinh… Ngừng… Ngừng một chút đi…"

Thanh âm của nàng, dường như bị phân cách thành vài đoạn, cuối cùng rốt cục tan mất.

Giường lớn tiếp tục đong đưa…

Ngày hôm sau, Triệu Trinh tinh thần sảng khoái, cưỡi ngựa mang theo Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh đi đến biệt viện ở ngoại ô. Huynh đệ Lâm Tiêu Sấu được hắn phái đi làm việc cho Chu Tử: đi suy nghĩ lập danh sách vài vị tướng lĩnh trẻ tuổi chưa thành thân đồng thời cũng chưa đính hôn.

Quay lại Mục lục

124. Quyển 4 – Chương 124

Chương 124: Đến biệt viện, thử lại hỏa dược

Trước khi đi, Triệu Trinh đánh thức Chu Tử, nói là hắn cần mang theo Ngân Linh và Thanh Châu đi đến biệt viện hai ngày. Mấy ngày nay Chu Tử bị hắn làm phiền muốn chết, cả người vẫn còn đau nhức, vừa nghe nói Triệu Trinh muốn đi ra ngoài hai ngày, đương nhiên là gật gù đồng ý, còn dặn Triệu Trinh: "Chàng cứ cẩn thận từ từ hoàn thành việc của mình, không cần phải vội trở về đâu!"

Nàng liên tục thúc giục Triệu Trinh đi mau như tiễn ôn thần, khiến Triệu Trinh có chút buồn bực, trừng mắt nhìn nàng vài lần.

Vì thế, sáng sớm hôm nay, Triệu Trinh cưỡi ngựa mang theo Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh cùng thị vệ đi phía trước, Ngân Linh và Thanh Châu ngồi xe ngựa ở phía sau, đoàn người ra khỏi thành đi về hướng biệt viện.

Được Vương gia phân phó, huynh đệ Lâm Tiêu Sấu rất nghiêm túc duyệt qua một lần danh sách tất cả vị tướng quân trẻ tuổi dưới trướng trong toàn đại quân của Vương gia, ví như như quân phòng thủ Nam Cương, Bắc Cương, Đông Cương, đội Tân Quân, đội Kiêu Kỵ và cả Cấm Quân, cuối cùng chọn ra những vị tướng quân chưa đầy hai mươi lăm tuổi, chưa cưới cũng chưa đính hôn, lại sàng lọc thêm một lần, lọc những người có tước vị chưa đến ngũ phẩm loại ra, viết thành một lý lịch trích ngang đầy đủ, sau đó cầm danh sách này đi tới cửa phòng Trị sự của nội viện Diên Hi cư, yên lặng chờ Vương phi cho gọi.

Không biết tại sao, Vương gia đã rời đi từ sớm rồi, nhưng bọn hắn đợi thật lâu, Vương phi vẫn chưa thức dậy. Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập cũng không vội gì, vừa uống trà, vừa chờ đợi. Mãi khi sắp đến buổi trưa, nha hoàn Thanh Thủy của Vương phi mới đi ra gọi huynh đệ bọn hắn tiến vào Nội thư phòng gặp Vương phi.

Huynh đệ họ Lâm tiến vào Nội thư phòng, thấy Vương phi mặc thường phục ngồi ngay ngắn trên tháp, đại nha hoàn Thanh Ba đang đứng một bên hầu hạ. Bọn họ bước lên phía trước hành lễ thỉnh an Vương phi.

Vẻ mặt của Vương phi dường như rất uể oải buồn ngủ, vừa che miệng ngáp một cái, vừa bảo bọn họ ngồi xuống chiếc ghế thêu ở bên cạnh.

Lâm Tiêu Sấu lặng lẽ đưa mắt nhìn trộm Vương phi một cái, thấy tinh thần Vương phi không được tốt lắm, bộ dáng giống như còn chưa tỉnh ngủ, ánh mắt cũng có chút không mở ra được.

Lâm Tuyết Trập và Lâm Tiêu Sấu cũng chưa qua mười lăm tuổi, thoạt nhìn vẻ mặt vẫn còn nét ngây thơ của đứa trẻ nhỏ, ở trước mặt bọn họ Chu Tử cũng có chút thả lỏng — nàng quả thật hơi mệt một chút, may mà Triệu Trinh nói hai ngày nữa sẽ không trở lại.

Hai huynh đệ này là chân sai vặt rất hữu dụng trong thư phòng của Triệu Trinh, tay chân rất nhanh nhẹn, làm việc cũng cẩn thận tỉ mỉ. Bọn họ liệt kê hết toàn bộ những tướng quân trẻ tuổi chưa thành thân chưa đính hôn từ thất phẩm tới ngũ phẩm, hơn nữa còn sắp xếp dựa theo chức quan từ thấp đến cao, ngay cả bối cảnh gia đình, chức vị của phụ thân, xuất thân của mẫu thân cũng đều ghi rõ, theo từng hàng từng nhóm rất rõ ràng liền mạch.

Chu Tử vừa nhìn qua, trong lòng đã vô cùng bội phục, liền tỉ mỉ xem lại lần nữa.

Lâm Tiêu Sấu thấy Vương phi rất chăm chú đọc, ngồi một bên giải thích nói: "Bẩm Vương phi, Vương gia có dặn, chỉ có thể được chọn từ ngũ phẩm trở xuống ạ!"

Chu Tử gật đầu, kêu Thanh Thủy lấy ra hai tờ ngân phiếu một trăm lượng, thưởng cho huynh đệ Lâm thị.

Ăn trưa xong, Chu Tử lại chui vào trong ổ chăn ngủ thật ngon. Đợi đến khi nàng tỉnh lại, đã là giờ Thân.

Chu Tử đứng dậy rửa mặt chải đầu soi gương, thấy da thịt mình thoạt nhìn đã khôi phục trắng mềm xinh đẹp như cũ rồi, mới cầm bản danh sách đi đến chỗ Cao Thái phi.

Lúc nàng đến, Cao Cảnh đã theo Hoàng Oanh và Nhũ Yến dẫn tiểu Thế tử đi chơi rồi, Chu Tử bèn đưa bản danh sách cho Thái phi xem, sau đó nói: "Vương gia nói nên chọn ra người có tước vị ngũ phẩm trở xuống, con dâu không biết làm như vậy có thích hợp hay không, cho nên mẫu thân cứ xem trước một chút đi ạ!"

Cao Thái phi là người từng trải, bà gật đầu nói: "Làm như vậy mới đúng. Mặc dù có Trinh Nhi làm chủ, nhưng xét theo xuất thân của Cao Cảnh mà nói, ta cũng không thể trèo cao quá!"

Bà tỉ mỉ xem qua một lần sau, rồi nhắc nhở Chu Tử: "Để Cảnh muội muội của con tuyển ra hai người, sau đó con lại bảo Triệu Hùng hoặc là Triệu Tráng ra mặt, đến hỏi thử một chút người mà con bé chọn có nguyện ý hay không, lỡ như người ta không muốn, chẳng phải là xấu hổ sao?"

Chu Tử cười gật đầu nói: "Vẫn là mẫu thân suy tính chu toàn!"

Nếu đã nói đến việc này, Chu Tử nhân cơ hội nói: "Mẫu thân, hôn sự của Ngân Linh và Triệu Tráng…"

Cao Thái phi cũng không kiên nhẫn mà quan tâm chuyện này, bà nói thẳng: "Con xem sao đó rồi làm đi! Trong phủ, phàm là nha hoàn quá hai mươi tuổi cùng gã sai vặt từ cùng tuổi đến tròn hai mươi hai, đều có thể lên tiếng để bọn họ tự chọn người tương xứng, rồi bẩm lại với con là được!"

Chu Tử gật đầu thưa vâng, lại nói: "Vậy Nhũ Yến và Hoàng Oanh…"

Cao Thái phi quả thật cũng có chút luyến tiếc Nhũ Yến và Hoàng Oanh, bà trầm mặc một chút mới nói: "Họ đã theo ta gần mười năm, cũng đã hai mươi tuổi rồi… Cũng được, con đi hỏi bọn họ một chút, xem họ có xem trọng ai không, con thay họ làm chủ đi, đến lúc đó ta sẽ đưa đồ cưới đến!"

Chu Tử thấy Cao Thái phi giao cho chuyện quan trọng, vội đứng lên, nói: "Dạ, mẫu thân."

Sau khi Cao Cảnh trở về, Chu Tử dẫn nàng đến Đông sương phòng, đưa danh sách cho nàng, để nàng chọn trước hai người, việc còn lại giao hết ình.

Cao Cảnh không ngờ chuyện này thật sự có hy vọng, trong lòng thực kích động, nàng nhìn Chu Tử, trong đôi mắt như vầng trăng rằm nổi lên một tầng hơi nước, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào: "Chị dâu, cám ơn người!"

Chu Tử cười, vỗ nhẹ nhẹ trên vai nàng một chút, nói: "Huynh muội nhà mình, khách khí với ta làm gì!"

Cao Cảnh trong lòng rất cảm kích, chút ngăn cách với Chu Tử hoàn toàn mất hết — có thể trở thành chính thê của thanh niên tài tuấn, được cưới hỏi đàng hoàng, chẳng phải còn thư thái hơn so với việc làm trắc phi không được sủng ái của Nam An vương hay sao?

Hai người hàn huyên trong chốc lát, nói đến chuyện y phục quần áo trang sức hợp mốt gì đó, càng tán gẫu càng vui vẻ. Chu Tử phát hiện Cao Cảnh rất tâm đắc với quần áo ăn mặc, hơn nữa cũng biết các loại búi tóc, nàng vội mời Cao Cảnh ngày mai đến Diên Hi cư dạy ình vài kiểu. Cao Cảnh vui vẻ đồng ý, hai người ước định sáng sớm ngày mai, Cao Cảnh sẽ đi cùng nàng.

Bởi vì hai ngày nay Triệu Trinh ở biệt viện, cho nên buổi tối Chu Tử cũng không về Diên Hi cư, mà ở lại chính viện, cùng chơi với Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ. Buổi tối, lúc ngủ, Chu Tử nằm ở chính giữa, Màn Thầu Nhỏ ngủ bên trong, Bánh Bao Nhỏ ngủ bên ngoài. Có hai vị tiểu mỹ nam 'thị tẩm', Chu Tử cảm thấy mình làm mẹ thật sự là hạnh phúc cực kỳ.

Lần này Triệu Trinh đến biệt viện có hai mục đích, một là muốn xem các võ sĩ mà Triệu Phúc và Triệu Tráng đã tuyển chọn cho dịp tết Cửu Trùng (9/9), mặt khác là xem thử hỏa dược Triệu Phú đã tiến hành cải tiến đến đâu.

Võ sĩ đương nhiên là hoàn mỹ nhất, sau khi Triệu Trinh xem qua đã ban thưởng thật hậu, ra lệnh cho bọn họ vẫn đợi lệnh ở biệt viện. Còn hắn mang theo Triệu Tráng và Triệu Phú đi nghiên cứu hỏa dược.

Triệu Trinh là dân kỹ thuật tiêu chuẩn, một khi rơi vào đam mê nghiên cứu, ngay cả Chu Tử ngày thường hắn không thể rời, lúc này cũng có thể tạm thời ném ra sau ót. Kết quả, cái Triệu Trinh gọi là "Hai ngày sau trở về" biến thành năm ngày sau còn chưa thèm về.

Sang ngày thứ sáu, trong tiếng nổ mạnh "Ầm ầm" vang lên, Triệu Trinh và Triệu Phú, Triệu Tráng mặt xám mày tro đứng cạnh mái nhà đổ sập, trong lòng tràn ngập vui sướng vì thành công. Hắn vỗ vỗ lên người Triệu Phú, vui mừng nói: "Tốt lắm, Triệu Phú! Muốn lấy vợ thế nào, nói ra để bổn vương thay ngươi làm chủ!"

Triệu Trinh rất ít khi có lòng nhiệt tình như vậy, khó có được một lần nhiệt tâm như vậy, mà Triệu Phú cũng không cảm kích, nói: "Vương gia, nô tài không cần lấy vợ, ngài vẫn nên quan tâm đến Triệu Tráng một chút thì hơn, nô tài sợ Ngân Linh đợi tới đợi lui, đợi thành gái lỡ thì mất!"

Triệu Tráng ở một bên nở nụ cười.

Nhắc tới Ngân Linh, Triệu Trinh mới nhớ tới Chu Tử của mình, không khỏi mỉm cười. Hắn không biết, trong Thiên viện cách đó một bức tường, phía trên Tiểu lâu cao cao, một nữ nhân đang dùng quý ánh mắt ngưỡng mộ nhiệt tình nhìn hắn.

Sau khi Hà Khiết Hoa bị phụ thân phái người đưa đến biệt viện của Nam An vương, trong lòng vốn vô cùng kích động, cho là Nam An vương coi trọng mình, muốn bí mật nạp mình làm thiếp, trong đôi mắt nho nhỏ tràn đầy ngượng ngùng và vui sướng, ngay cả đi đường cứ như lướt gió, bước chân nhanh nhẹn. Kể từ lúc tiến vào Đông Thiên viện, nàng vẫn ngóng trông Nam An vương đến đây.

Ai ngờ ngóng trông mấy ngày, Nam An vương không tới, ngược lại có hai vị nha hoàn ăn mặc như cô nương, một vị khoảng hơn mười tuổi, đen kịt gầy teo; một vị khác khoảng mười sáu mười bảy tuổi, diện mạo cũng rất bình thường. Hai vị cô nương này vừa vào cửa, tự giới thiệu mình trước, nói mình là ám vệ dưới trướng Nam An vương, một người tên là Ngân Linh, một người tên là Thanh Châu.

Hà Khiết Hoa chớp đôi mắt to vô tội dễ thương nghe ý định của Ngân Linh và Thanh Châu, nghe xong thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu — mục đích của Nam An vương lại chỉ là muốn mình giả làm Nam An vương phi, theo hắn đến Ngọc Sơn giỗ tổ vào tiết Trùng Cửu, chứ không có một chút ý tứ gì khác! Hà Khiết Hoa tức giận, cảm thấy phải tìm lý do trốn tránh, nghĩ đến liền lập tức áp dụng, nàng ta giả vờ sợ hãi quá độ, mảnh mai mềm mại ngã xuống ngất xỉu.

Cô nương kêu là Ngân Linh tuyệt không biết dịu dàng, dùng sức kéo Hà Khiết Hoa đang ngã xuống vờ bất tỉnh lên, ném lên trên ghế, đầu ngón tay bấm lên huyệt nhân trung của Hà Khiết Hoa. Mắt thấy mình sắp bị cô nương thô kệch này làm đau, Hà Khiết Hoa vội ai ui một tiếng tỉnh lại, miệng rên rỉ không dứt: "Ôi, đầu của ta đau quá!"

Ngân Linh không chút nào thương hương tiếc ngọc, trực tiếp nói: "Hiện tại ta sẽ dạy ngươi thần thái bộ dạng và tư thế đi đứng của Vương phi trước, chút nữa Thanh Châu sẽ dạy ngươi cách búi tóc và trang điểm của Vương phi!"

Hà Khiết Hoa hiểu là mình hoàn toàn đã bị lừa, đành phải bắt đầu ngày ngày bị Ngân Linh đốc thúc học tập làm sao để bắt chước Nam An vương phi.

Hôm đó, Ngân Linh và Thanh Châu dẫn Hà Khiết Hoa đi lên Tiểu lâu, dạy nàng ta học tập bộ dáng khi Vương phi ngưng thần trông về phía xa.

Hà Khiết Hoa đứng ở trên lầu, lặng lẽ nhìn thửa ruộng biến mất trong đám cỏ khô mọc hoang ở nơi xa, học bộ dạng của Thanh Châu, cố hết sức làm ra dáng vẻ của Chu Vương phi: yên tĩnh lãnh đạm xa cách mà Ngân Linh yêu cầu (kỳ thật chính là bộ dáng Chu Tử ngẩn người ngây ngốc nhìn ra xa).

Đúng lúc này, trong sân viện cách vách đột nhiên truyền đến tiếng nổ "ầm ầm" thật lớn, ngay sau đó là âm thanh của vài nam tử hoan hô truyền đến.

Trên thực tế, kể từ khi Hà Khiết Hoa vào ở Đông Thiên viện này, loại âm thanh ầm vang này chưa từng ngừng lại. Nàng vốn không quá để ý, ai ngờ liếc mắt một cái, nhìn thấy Ngân Linh đang nhìn sang bên kia, nàng cũng lén lút liếc mắt nhìn sang.

Không ngờ một cái liếc mắt này, nàng đã nhìn thấy ba nam tử mặt xám mày trò, đầu đầy bụi đất đứng sát vách.

Khi Hà Khiết Hoa nhìn thấy rõ ràng nam tử cao gầy đứng giữa kia đúng là Nam An vương, thì không khỏi lập tức mở cờ trong bụng — thì ra Nam An vương cũng đến đây, đây chẳng phải là một cơ hội tốt trời ban sao?

Quay lại Mục lục

125. Quyển 4 – Chương 125

Chương 125: Hứa – Hầu cố tình câu bạc

Là một nữ nhi thứ xuất của quyền thần có chức quan cao, từ nhỏ đã thấy phụ thân Hà Nguyên tam thê tứ thiếp thông phòng vô số, Hà Khiết Hoa chưa bao giờ tin tưởng nam nhân sẽ thực sự có tình yêu với nữ nhân.

Nàng cảm thấy giữa nam và nữ, thật ra cũng chỉ như thế, nam tử thích nữ nhân trẻ trung xinh đẹp và thân hình lung linh, nữ nhân thông qua nam nhân lấy được giàu sang và quyền thế. Trao đổi lẫn nhau, chỉ thế mà thôi.

Chỉ cần xem ngươi có thể bỏ ra hay không, sau khi bỏ ra sẽ lấy được điều gì.

Rất nhiều quý nữ ngước mắt liền nhìn trúng Nam An vương chính vì bộ dáng tuấn mỹ của hắn, với việc này Hà Khiết Hoa xì mũi coi thường, cảm thấy họ đều là nữ tử háo sắc: bộ dạng nam tử có đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì? Cũng không phải là dùng để làm đào kép!

Chỉ có quyền thế và giàu sang, mới khiến nam nhân có sức hấp dẫn. Mà ở Đại Kim triều, Nam An vương chính là đại diện cho giàu sang và quyền thế.

Hà Khiết Hoa không tin tình yêu tự nhiên mà có, nàng ta cho rằng nam tử cũng cần tranh thủ mới có thể đoạt đến tay! Không thử một lần, sao có thể biết kết quả chứ! Dù sao nàng ta đã bị phụ thân, bị mẹ cả bức đến tình trạng này rồi!

Ngân Linh và Thanh Châu phí hết thời gian mấy ngày, phát hiện vị Hà tiểu thư này rất lanh lợi, rất nhanh là có thể bắt chước giống Vương phi như đúc, chỉ có một điều, lúc cần biểu hiện Vương phi yên tĩnh nhìn xa xăm, Hà tiểu thư luôn biến loại yên tĩnh nhìn xa xăm tao nhã thành cứng ngắc lạnh lùng. Vì vậy, Ngân Linh và Thanh Châu đành phải dẫn Hà Khiết Hoa lên Tiểu lâu, mỗi ngày thực hành trông về phía xa một lần.

Một ngày kia, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đến đây.

Lúc hai người lượn lờ ở phường Diên Khánh, bị người ta dụ dỗ mua đồ cổ, kết quả là tiêu sạch những đồng tiền vàng không còn dư lại được bao nhiêu kia, mua vài món đồ cổ không biết thật giả về.

Sống không có tiền luôn rất khổ sở, nhất là hai người cùng coi trọng một con ve bằng ngọc, nghe nói mới được khai quật từ trong một ngôi mộ cổ hơn hai ngàn năm trước. Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lại bày kế: không bằng lừa gạt Vương gia ít bạc mà tiêu! Vương gia chỉ có một điểm yếu, chính là Chu Vương phi.

Trong phòng Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh luôn có sẵn dược liệu, hai người trốn ở trong phòng bận rộn mấy ngày, rốt cục bào chế ra được một lọ tinh dầu, bởi vì lọ tinh dầu này là mồi câu vàng bạc (hoàng kim) của Vương gia, cho nên được đặt tên là "Hoàng kim thủy".

Có được "Hoàng kim thủy", liền chạy tới chỗ Vương gia.

Dưới sự dẫn đường của hoàng kim bạc trắng có sức hấp dẫn thật lớn, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cưỡi ngựa chạy như bay tới biệt viện ngoài thành của Vương gia, tìm Vương gia để bán "Hoàng kim thủy" của bọn họ.

Nhuận Dương sở dĩ được gọi là "Dương", cũng bởi vì nó có núi ở hướng nam, nước chảy xuôi theo hướng bắc. Núi, chính là ngọn núi Ngọc nổi danh của Đại Kim, vì trong núi này có sản ngọc, nên gọi là núi Ngọc; Nước, chính là sông Đại Vận Hà (*), bởi vì kéo dài từ nam đến bắc Đại Kim, cho nên được mệnh danh kênh đào Nam Bắc.

(* Đại Vận Hà: con sông có kênh đào dài nhất thế giới)

Biệt viện này của Nam An vương, có vị trí rất tốt. Nó nằm dưới chân núi Ngọc, địa thế bằng phẳng dựa lưng vào núi Ngọc, được Nam An vương xây vòng quanh thành một trang viên rất lớn, chia thành nhiều viện.

Lần trước lúc Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đến đây, Vương gia còn chưa say mê nghiên cứu chế tạo thuốc nổ. Khi đó đúng là mùa xuân, trong biệt viện trăm hoa đua nở, đẹp không thể tả, đẹp nhất phải kể đến chính viện, giữa rường cột chạm trổ, vài nhánh Lan Bạch Ngọc lặng lẽ nở hoa, lẳng lặng tỏa hương thơm, còn có cây cầu nhỏ bắc qua dòng nước đến viện Thúy Trúc.

Lần này vừa vào đến chính viện, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh liền ngây ngẩn cả người: đây là biệt viện ở ngoại ô sao? Chính phòng vẫn còn đây, nhưng mà, những thứ đình đài lầu các trong hoa viên đâu? Những bụi hoa cỏ xanh um đâu? Những con đường nhỏ uốn lượn trong rừng thông đâu? Những mái ngói chạm trổ? Chuối tây, Hoa lê đâu…… Toàn bộ chính viện giống như vừa trải qua chiến loạn vậy, nơi nơi đều là tường đổ ngói vỡ!

Cái gì gọi là 'Đốt đàn nấu hạc'(phung phí, phá hoại phong cảnh)? Cảnh tượng trước mắt mới chính là 'Đốt đàn nấu hạc'!

Mặc dù Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh da mặt rất dày, nhưng dầu gì cũng là người đọc sách thanh cao, chẳng qua ngày thường che giấu mà thôi. Hai người cùng lộ ra bộ mặt phẫn nộ, xăn ống tay áo lên, chuẩn bị bước qua 'xử lý' kẻ đã phá hoại chốn bồng lai tiên cảnh của Nam An vương.

Ngân Linh và Thanh Châu lấy ra y phục đồ trang sức được chế tác giống hệt của Vương phi mà họ đã sớm chuẩn bị, hóa trang cho Hà tiểu thư thành bộ dáng như Vương phi, dẫn Hà tiểu thư đến Tiểu lâu tiếp tục bắt chước Vương phi trông về phía xa.

Bộ dạng của Hà tiểu thư rất giống Vương phi, nhưng vô luận làm như thế nào cũng không giống Vương phi được. Ngân Linh đang hết sức chán nản, Triệu Tráng lại đến Đông Thiên viện, gọi Ngân Linh đi qua. Ngân Linh vừa đi, trên Tiểu lâu chỉ còn lại Thanh Châu cùng Hà Khiết Hoa. Thanh Châu hơi mệt, ngồi trên ghế bên trong lầu, bảo Hà Khiết Hoa đứng ở trước cửa sổ tiếp tục thực hành.

Hà Khiết Hoa nghe thấy bên kia vách tường ngăn với chính viện truyền đến tiếng nói chuyện của nam nhân, tưởng là Nam An vương, vội chỉnh đốn quần áo, thu lại vẻ cứng ngắc, mỉm cười, khiến cho đường cong trên gương mặt trở nên nhu hòa dịu dàng hẳn lên: trong thoáng chốc, một mỹ nhân xinh đẹp tươi sáng liền xuất hiện.

Hứa Văn Cử đang bước đi, chợt như có chút cảm giác, ngẩng đầu đưa mắt nhìn thoáng qua Đông Thiên viện bên cạnh, vừa nhìn thấy hắn liền sững người, vội dụi dụi mắt, lại nhìn qua, cảm thấy quả thật không sai, bèn kéo Hầu Lâm Sinh: "Lão Hầu, ngươi xem bên kia là ai?"

Hầu Lâm Sinh vừa nhìn thấy, cũng thực kinh ngạc, nghi hoặc nói: "Là Vương phi chúng ta sao?"

Hứa Văn Cử bèn phủ nhận: "Tuyệt đối không phải, trước khi xuất phát ta còn đi đến chính viện bắt mạch cho Thái phi nương nương, Vương phi cũng ở nơi đó!"

Hầu Lâm Sinh sáng mắt, lại nhìn nhìn một chút, lôi kéo Hứa Văn Cử bước đi: "Không phải Vương phi, chẳng qua là bộ dạng rất giống Vương phi thôi!" Hai người trong lòng ẩn dấu chuyện này, cũng nhanh chân bước đi về phía trước, đến phòng thiết kế của Vương gia.

Hà Khiết Hoa bày ra tư thế hết nửa ngày, ai ngờ không phải là Nam An vương, là hai thanh niên áo vải thực bình thường, nên vô cùng thất vọng, cảm thấy mình lãng phí biểu tình một cách vô ích, khẽ rủa hai người nọ một chút, rồi cũng rời khỏi cửa sổ.

Sau khi Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vào phòng thiết kế bái kiến Vương gia, trước không vội nói vào vấn đề chính, mà tỉ mỉ đánh giá Vương gia.

Vài ngày không gặp, thoạt nhìn Vương gia không có nhiều thay đổi, tuy rằng vẫn rất tuấn mỹ, chỉ là dường như có chú ý đến y phục, xem ra đều đã hơi cũ, không giống như dáng vẻ mà 'Kim ốc tàng kiều' nên có a! Chỉ là, vừa nghĩ đến nữ nhân xinh đẹp giống hệt Vương phi vừa rồi, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cảm thấy trong lòng thực không được tự nhiên, giống như không phải Vương gia 'Kim ốc tàng kiều', mà dường như là hai người bọn họ làm ra việc thật có lỗi với Vương phi.

Triệu Trinh đang cùng Triệu Phú thảo luận cách chế tạo thuốc nổ có thể kéo dài thời gian hơn trước khi nổ tung, nhìn thấy hai vị Hứa – Hầu tiến vào, cũng không đoái hoài đến.

Thật vất vả chờ Vương gia trở lại chính phòng nghỉ ngơi, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vội bày ra một bộ dáng 'vân đạm phong khinh', chỉ ngồi uống trà cùng Vương gia, rảnh rỗi tùy tiện tán gẫu vài câu.

Sau vài câu tán dóc, Hứa Văn Cử bắt đầu kéo đề tài hướng đến Vương phi: "Thế gian này, nữ nhân là đáng thương nhất a!"

Hầu Lâm Sinh cũng song ca: "Vì sao lại nói như vậy?"

Hứa Văn Cử bày ra bộ dáng 'trách trời, thương dân': "Lúc nữ nhân còn trẻ tuổi xinh đẹp, nam nhân tất nhiên sẽ chung tình; nhưng đợi khi nữ nhân sinh ba bốn đứa bé, nam nhân sẽ thay lòng đổi dạ!"

Hầu Lâm Sinh thở dài một hơi, vẻ mặt thâm trầm: "Đúng vậy! Bởi vì nhiều lần sinh con, sản đạo của nữ nhân sẽ dần dần lỏng lẻo, nam nhân lúc đó tất nhiên sẽ di tình biệt luyến (thay đổi tình cảm) rồi…"

Hứa Văn Cử cầm lấy chung trà, uống một ngụm, nói: "Biết làm sao được! Đáng thương cho nữ tử đó, 'Má hồng chưa nhạt, ân tình đã phai'…" …

Triệu Trinh không lên tiếng, nâng chén trà nhìn hai cái kẻ dở hơi này song ca, làm giải trí ình. Đợi đến khi nghỉ ngơi đủ rồi nên đến phòng thiết kế, mới lạnh lùng nói: "Có rắm nhanh thả!"

Hứa Văn Cử: "…"

Hầu Lâm Sinh: "…"

Triệu Trinh đưa mắt liếc bọn họ một cái, làm bộ đứng dậy.

Hứa Văn Cử vội ngăn Vương gia lại, Hầu Lâm Sinh mò tay vào trong ngực áo lấy ra một cái bình thủy tinh, nói: "Lão Hứa và tiểu nhân tinh luyện hoa lài, huân y thảo, nho, bưởi, chế thành một lọ 'Hoàng kim thủy', bôi lên da thịt, tỉ mỉ xoa bóp, có thể tẩm dưỡng làn da như ngọc, làm căng da, mờ vết nhăn, khiến làn da càng căng mịn đàn hồi…"

"Bao nhiêu bạc?" Triệu Trinh đánh gãy lời chào hàng của hắn, thuận miệng hỏi.

Hầu Lâm Sinh mừng rỡ nói: "Có năm trăm lượng bạc trắng thôi!" Đây là giá của món đồ cổ 'Ngọc Thiền' (ve sầu bằng ngọc) hai ngàn năm tuổi mà hắn cùng Hứa Văn Cử nhìn trúng, không giao bạc, sợ là vật đó sẽ rơi vào tay người khác mất.

Triệu Trinh liếc mắt nhìn Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử đang dùng ánh mắt trông mong nhìn mình. Trong lòng hắn thật ra cũng rất cảm kích Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, bọn họ chẳng những đã cứu mạng mình, còn cứu cả mạng của Chu Tử. Triệu Trinh gật đầu, nói: "Để lọ 'Hoàng kim thủy' xuống đó đi, về tìm Triệu Hùng lấy một ngàn lượng bạc đi!" Dứt lời, hắn nhấc chân bước đi.

Hầu Lâm Sinh ở phía sau vội lớn tiếng nói theo: "Vương gia, chúng ta cũng không lừa người đâu a, 'Hoàng kim thủy' thật sự rất lợi hại, trong ngoài đều có thể dùng!"

"Đã biết!" Bên ngoài truyền đến tiếng của Vương gia.

Sau khi trở về Vương phủ tìm Triệu Hùng lấy bạc, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lập tức đi mua khối Ngọc Thiền kia, đặt trong phòng lăn qua lộn lại thưởng thức mấy ngày.

Hà Ngọc Khiết lên Tiểu lâu hai lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nam An vương. Nàng có thể nghe thấy tiếng 'ầm ầm' vang nổ bên kia bức tường, nhưng Nam An vương lại giống như mất tích, không bao giờ nhìn thấy nữa.

Ngân Linh cùng Thanh Châu dường như cũng cảm thấy có điều gì đó, chết sống không cho nàng lại đi lên tòa Tiểu lâu đó nữa.

Bởi vì ngày mai chính là mười lăm tháng tám, cho nên Triệu Trinh chạy về Vương phủ.

Ngày mười lăm tháng tám là ngày tết Trung thu, cũng là sinh nhật của Chu Tử, năm nay thật vất vả cả nhà mới đoàn tụ cùng nhau, hắn tất nhiên là phải về ăn tết với mẫu thân, thê tử và hai đứa con trai rồi. Lại nói, nhiều ngày không gặp, hắn quả thật cũng thấy nhớ Chu Tử.

Cao Cảnh được Cao Thái phi và Chu Vương phi gợi ý xem xét một hồi, rốt cục cũng chọn Tần Thuận Hà, là quan võ Chính thất phẩm của quân phòng thủ Nam Cương.

Chu Tử đầu tiên gọi Triệu Hùng đi hỏi ý kiến của Tần Thuận Hà, sau khi được Tần Thuận Hà đồng ý, lúc này mới sai người mời tổ mẫu và mẫu thân của hắn tới đây. Vương phi tự mình mai mối, nhà gái lại là biểu muội bên ngoại của Vương gia, Tần gia đương nhiên đồng ý.

Cao Thái phi biết được, cũng thật cao hứng, lệnh cho Hoàng Oanh thay mình viết cho Tam ca một phong thơ, nói chuyện này. Sau khi bàn xong hôn sự, lúc này Cao Cảnh mới yên tâm mà trở về Tô Dương ăn tết Trung thu.

Sau khi nàng rời đi, Chu Tử hưng phấn cả một thời gian dài: đây chính là lần đầu tiên nàng làm mai mối, hơn nữa còn thành công nha!

Sau khi Triệu Trinh trở lại Vương phủ, trước tiên sai người đến chính phòng mời Vương phi, sau đó tự mình trở về Diên Hi cư — trong khoảng thời gian này hắn rất bận rộn, bởi vì quá chuyên tâm, lại ở cùng một đám đàn ông thô kệch, cho nên luôn chẳng chú ý đến diện mạo, bây giờ đã trở về, nhất định phải tắm rửa thay quần áo này nọ, tránh bị Chu Tử ghét bỏ.

Chu Tử nghe nói Vương gia đã trở về, còn phái người tới gọi mình, không biết tại sao, lại cảm thấy mơ hồ vui mừng, tim đập cũng nhanh hơn, gần mười ngày không gặp Triệu Trinh, nàng cũng rất nhớ hắn.

Cao Thái phi vừa nhìn đã biết, trong lòng mặc dù cười cặp vợ chồng son lưu luyến không rời này, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm trang: "Vương phủ quá lớn, con và Trinh Nhi cũng không cần phải chạy tới chạy lui lãng phí thời gian, sáng mai hãy đến đây!"

Chu Tử cười nói: "Dạ".

Chu Tử trở lại Diên Hi cư, Triệu Trinh cũng vừa về đến.

Nàng đứng ở cửa phòng ngủ, mắt to tối tăm, thật sâu nhìn Triệu Trinh đang cởi náo khoác. Triệu Trinh cũng dừng lại động tác, quay đầu nhìn nàng.

Vóc dáng của hắn cao, giống như đang nhìn xuống, nhíu mày, trừng mắt, hàng mi thật dài nhíu lại với nhau, sóng mắt hiện lên, đôi môi đỏ bừng mím chặt.

Hai người cùng lắm là mấy ngày không gặp, lại cảm thấy như xa cách vài năm, đầu tiên là nhìn nhau không nói được một lời, sau đó cơ hồ là đồng thời bước lên một bước — Chu Tử nhào vào trong lòng Triệu Trinh.

Sau một màn thắm thiết, Chu Tử nhịn không được theo sát Triệu Trinh thì thầm nói chuyện không ngừng, chủ yếu là khoe khoang thổi phồng sự tích anh hùng của mình mấy ngày qua, nhất là chuyện mai mối thành công cho Cao Cảnh và Tần Thuận Hà

Triệu Trinh vừa cởi y phục, vừa "Ừ" đáp lời. Đợi cởi xong y phục, lộ ra thân hình cao gầy rắn chắc, hắn ôm lấy Chu Tử thẳng hướng phòng tắm.

Quay lại Mục lục

126. Quyển 4 – Chương 126

Chương 126: Hưởng thụ tình thân, Triệu Trinh dùng kế

Tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn, một đêm này của Triệu Trinh và Chu Tử vô hạn vấn vương, tất nhiên là không cần phải nói.

Bởi vì buổi tối ngủ sớm, cho nên tuy rằng ngày hôm sau Chu Tử thức dậy rất sớm, nhưng sắc mặt vẫn tươi tắn, ánh mắt sáng ngời, môi đầy đặn đỏ tươi, tinh thần thật sự rất tốt.

Lúc Chu Tử ngồi trước gương trang điểm, Triệu Trinh lười biếng cầm quyển sách ngồi trên ghế phía sau chờ nàng.

Bởi vì Vương gia ở trong phòng, cho nên bọn Thanh Ba Thanh Thủy đều rất tự giác tránh đi. Không biết có phải là do ảo giác hay không, mỗi khi các nàng thân cận một chút với Vương phi, thì luôn cảm thấy ánh mắt của Vương gia nhìn các nàng rất không có thiện ý. Tuy rằng biết lấy lòng dạ tiểu nhân của mình đi đo lòng quân tử của Vương gia thật sự là không nên, nhưng đám người Thanh Thủy thật tình cảm thấy Vương gia như con hổ đang canh con mồi của mình vậy, nhìn Vương phi lom lom, không chỉ riêng bài xích tiểu Thế tử, ngay cả các nàng cũng bị Vương gia ghét bỏ, cũng chỉ có Vương phi ngây ngốc hồ hồ là không nhìn ra thôi!

Chu Tử tự mình cầm lược, sử dụng hai cây trâm cài, vấn một búi tóc 'Đọa mã kế' rất phức tạp.

Triệu Trinh nhìn thấy, rất ngạc nhiên: Bình thường Chu Tử chỉ biết vấn búi tóc Song nha kế và Loa kế (búi tóc xoắn ốc) (*) mà thôi.

Từ trong gương Chu Tử thấy Triệu Trinh đang nhìn mình, cười nói: "Thiếp búi tóc có đẹp không?"

Triệu Trinh thấy vẻ mặt Chu Tử như "Khen ngợi thiếp đi, khen ngợi thiếp đi", trong lòng thấy hơi buồn cười, để quyển sách xuống, đi tới nói: "Nhìn đẹp lắm!" Hắn lập tức lại hỏi một câu: "Nàng học ai những thứ này?"

"Cao Cảnh dạy thiếp a!" Chu Tử cười nói, "Chàng biết không? Cao Cảnh thật là lợi hại, nàng ta biết tự làm trâm cài, còn biết rất nhiều kiểu dáng quần áo hợp thời, còn có thể vấn rất nhiều loại búi tóc hợp mốt…"

Chu Tử ríu ra ríu rít không ngừng, chủ đề chính là khen ngợi Cao Cảnh. Từ sau khi Lục Hà rời khỏi phủ Nam An vương, nàng chưa hề có khuê mật(*), Cao Cảnh sợ là nữ tử được xem là người bạn chốn khuê phòng đầu tiên của nàng sau Lục Hà.

(* Khuê mật: bạn chốn khuê phòng)

Nhưng Chu Tử càng nói càng cao hứng, mặt Triệu Trinh lại càng tối đi. Đối với việc Chu Tử thân thiết cùng một nữ nhân khác, hắn không tự chủ được mà bài xích. Ngay cả chính hắn cũng không nhận ra, dục vọng độc chiếm Chu Tử của hắn thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức trên có Cao Thái phi, dưới có Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh, Triệu Hùng và đám người Ngân Linh, đều nhìn thấy rõ ràng minh bạch, chỉ có người trong cuộc là Triệu Trinh và Chu Tử hãm sâu trong đó, không tỉnh táo nhận ra mà thôi.

Triệu Trinh tuy rằng im lặng không nói, nhưng Chu Tử theo bản năng biết hắn mất hứng, nàng bèn đi đến trước người Triệu Trinh, kiễng gót chân vuốt chân mày đang nhíu lại của Triệu Trinh, cười nói: "Nhăn mày nhăn mặt cái gì, thật khó coi!"

Triệu Trinh phẫn nộ nói: "Ta là nam nhân, để ý cái quái gì dễ coi với khó coi!"

Chu Tử mặc kệ hắn, lôi kéo hắn đi ra ngoài: "Mẫu thân chắc đã rời giường rồi, đi thôi!"

Đến chính viện, Chu Tử cảm thấy mình và Triệu Trinh đến có hơi sớm, ai ngờ chẳng những Thái phi, ngay cả Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ cũng đã thức dậy, đều đang dạo chơi trong tiểu hoa viên trước chính viện.

Màn Thầu Nhỏ được đặt trong một cái xe đẩy nhỏ làm bằng gỗ, đặt trước một bụi bạch cúc mới nở, Bánh Bao Nhỏ đang hái một đóa bạch cúc nhỏ trêu chọc Màn Thầu Nhỏ! Nhìn thấy mẫu thân, Bánh Bao Nhỏ tự động bỏ qua phụ thân đang ở bên cạnh nàng, vui mừng hoa chân múa tay, cao hứng phấn chấn chạy tới, luôn miệng kêu: "Mẹ! Mẹ!"

Chu Tử cùng hai đứa con trai xa nhau cả một đêm, không có bàn tay bàn chân beo béo, thơm mềm non nớt mềm mại ở bên cạnh, trong lòng cũng mong nhớ, lúc này đang khom người, giơ tay ra chuẩn bị nghênh đón Bánh Bao Nhỏ.

Mấy ngày nay, bởi vì Triệu Trinh không ở trong phủ, cho nên Chu Tử quyết định chuyển đến Đông sương phòng ở chính viện, Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ tất nhiên là buổi trưa cùng ngủ với mẫu thân, buổi tối vẫn ngủ cùng mẫu thân, kết quả ngày hạnh phúc kéo dài quá lâu, tính cảnh giác bèn giảm xuống dần — cư nhiên lại có thể đã quên phụ thân đại nhân bên cạnh mẫu thân có tính độc chiếm rất mạnh a.

Triệu Trinh không nói gì, đợi Bánh Bao Nhỏ chạy tới gần, mắt phượng mới híp lại, ánh mắt cực sắc bén như đao quét xuống Bánh Bao Nhỏ.

Bánh Bao Nhỏ hiểu ra được, cước bộ chậm lại, rồi dần dần ngừng lại, ngoan ngoãn cúi người hành lễ thỉnh an: "Bái kiến cha, bái kiến mẹ."

Đây chính là thành quả lao động nhiều ngày nay của Chu Tử a, thấy Bánh Bao Nhỏ chỉ biết nói "Cha" và "Mẹ", không nói được "Phụ vương" và "Mẫu phi", Chu Tử liền đơn giản hoá thành "Bái kiến cha" và "Bái kiến mẹ". Nàng vốn muốn cho Triệu Trinh một niềm vui bất ngờ, nào ngờ có lẽ hai cha con này là kẻ thù trời sinh, vừa thấy mặt nhau không khí liền lạnh xuống.

Chu Tử yên lặng nhìn Màn Thầu Nhỏ Triệu Sam nằm trong nôi nhỏ bằng gỗ, quyết định giao trọng trách nặng nề cho bé là: tạo không khí hòa thuận giữa hai cha con.

Cùng Thái phi ăn sáng xong, cả nhà ngồi ở trong phòng khách của Thái phi, đoàn tụ quây quần bên nhau.

Nói đến việc mỗi buổi sáng Triệu Tử và Triệu Sam tỉnh dậy, không chịu ngủ tiếp, Cao Thái phi dùng ánh mắt tự hào cùng từ ái nhìn Triệu Trinh, cười nói: "Trinh Nhi khi nhỏ cũng như thế! Khi đó các hoàng tử đều được nuôi dưỡng ở Hoàng tự cư, ngay cả ta cũng chỉ có thể cách một khoảng thời gian, xin Hoàng thượng ân điển cho phép đến thăm hắn một chút. Mỗi lần ta đến đó, bà vú luôn oán trách nói vừa sáng sớm là Tam hoàng tử không ngủ được, quậy đến mức mọi người đều không thể ngủ, còn lo lắng Trinh Nhi tương lai vóc dáng sẽ không lớn được, không ngờ Trinh Nhi bây giờ lại cao như vậy!"

Chu Tử ôm Màn Thầu Nhỏ trong lòng, Bánh Bao Nhỏ dựa vào bên người, trong mắt cũng tràn đầy kiêu ngạo: "Tương lai Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ cũng sẽ không thấp, dù sao Vương gia vóc dáng cao, con cũng không thấp!" Nàng vừa nói, vừa cách lớp quần vuốt ve bàn chân béo của Màn Thầu Nhỏ.

Bánh Bao Nhỏ ở bên cạnh nhìn thấy, lông mày xinh đẹp nhíu lại, mắt phượng nho nhỏ liếc mẫu thân.

Bé không nói gì, nhưng Chu Tử hiểu được ánh mắt của con như đang cầu xin nói "Vuốt ve con nữa, vuốt ve con nữa", nàng chiều con trai, một tay bế Bánh Bao Nhỏ lên, đặt con ngồi lên một bên đầu gối, sau đó bắt đầu sờ bàn chân dài nho nhỏ của Bánh Bao Nhỏ.

Triệu Trinh ở một bên nhìn thấy rất là khó chịu.

Bánh Bao Nhỏ cùng mẫu thân vô cùng thân thiết, một lát sau, bé đột nhiên hỏi Chu Tử: "Mẹ, cha vì sao… không… đi?"

Bé là vừa nghĩ vừa nói, lời tuy đứt quãng, nhưng ba người lớn trong phòng — Cao Thái phi, Triệu Trinh cùng Chu Tử nghe hiểu được.

Triệu Trinh mặt không chút thay đổi đi tới, không quan tâm Chu Tử phản đối, xách Triệu Tử lên, đi đến chính đường cách vách, hắn phải giảng giải đạo lý cho Triệu Tử thật kỹ mới được, mà Triệu Tử, đương nhiên là cũng phải lắng nghe thật kỹ càng.

Đương nhiên, màn tranh đoạt Chu Tử lần này của đại phúc hắc và tiểu phúc hắc, cuối cùng vẫn kết thúc bằng sự kiện tiểu phúc hắc thất bại!

Triệu Trinh dĩ nhiên vẫn nhớ rõ ngày mười lăm tháng – tiết Trung thu là sinh nhật Chu Tử, hắn vốn muốn đem bình "Hoàng kim thủy" của Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh về Vương phủ đưa cho Chu Tử, nhưng nghĩ lại một chút, ngộ nhỡ "Hoàng kim thủy" này có tác dụng phụ gì thì sao, dù sao đây cũng là vì hai tên Hứa – Hầu kia muốn móc tiền của hắn mà đưa tới.

Cho nên, hắn để bình "Hoàng kim thủy" lại, mà mang theo Triệu Phúc – kẻ am hiểu về nữ nhân, đến phường Diên Khánh mua cho Chu Tử một bộ đồ trang sức Hồng Bảo Thạch, đem về tặng cho Chu Tử.

Qua mười lăm tháng tám, Triệu Trinh lại lo lắng đến đội quân kỵ binh Tinh Vệ mới huấn luyện ở biệt viện, nên rạng sáng ngày hôm sau, hắn liền rời khỏi Vương phủ đến biệt viện.

Triệu Tráng biết Vương gia đã tới, bèn đi tìm Vương gia bẩm báo tiến độ huấn luyện những võ sĩ và kỵ binh tinh nhuệ mới tới này. Thời điểm hắn tiến vào, Triệu Trinh đang cầm bình "Hoàng kim thủy" kia lật qua lộn lại xem.

Không thể không nói, hai kẻ Hứa – Hầu dở hơi kia quảng cáo quả thật mê người: "Bôi lên da thịt, tỉ mỉ xoa bóp, có thể dưỡng da như ngọc, làm căng da, làm mờ vết nhăn, khiến làn da càng mềm mịn đàn hồi…." — Triệu Trinh cũng có chút động lòng.

Hắn mở nắp bình ra, nhỏ một giọt lên tay, ngửi ngửi một chút, thấy hương thơm nhè nhẹ, rất dễ chịu. Triệu Tráng vừa tiến vào cũng ngửi thấy được, thuận miệng hỏi: "Vương gia, đây là cái gì a, mùi hương sao thật dễ chịu như vậy?"

Triệu Trinh nhíu mày, nảy ra ý hay, trên mặt cũng vẫn nhàn nhạt nói: "Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh chế ra, nói là có thể dưỡng nhan, làm vờ vết nhăn, gọi là 'Hoàng kim thủy'."

Triệu Tráng nghĩ đến vị hôn thê Ngân Linh, lập tức cực kỳ hâm mộ, nhìn bình 'Hoàng kim thủy' vài lần, cuối cùng nhịn không được, nói: "Vương gia, loại 'Hoàng kim thủy' này ngài có nhiều không ạ?"

Triệu Trinh vẫn rất điềm tĩnh, rộng rãi nói: "Ngươi thích thì cho ngươi!" Hắn nhìn Triệu Tráng một cái, lại bồi thêm một câu: "Nếu Ngân Linh dùng thấy tốt, cứ báo với bổn Vương gia một tiếng!"

Triệu Tráng vui mừng rạo rực cầm bình 'Hoàng kim thủy' kia đi tìm Ngân Linh hiến vật quý.

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong, Ngân Linh nhờ Thanh Châu bôi 'Hoàng kim thủy' lên người giúp nàng, Hà Khiết Hoa ở một bên thấy vậy, rất là tò mò, cũng thử lên người mình một chút, kết quả thấy thật tốt, bèn mặt dày hỏi xin Ngân Linh gần nửa bình.

Ngân Linh đi theo Chu Vương phi một thời gian dài, cũng có chút ngu ngơ hào phóng, vui vẻ chia đều bình 'Hoàng kim thủy' thành ba phần: nàng một phần, Thanh Châu một phần, Hà Khiết Hoa một phần.

Qua hai ngày, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lương tâm chợt nổi lên, đặc biệt đến biệt viện chẩn mạch bình an cho Vương gia. Kết quả Triệu Trinh không có vấn đề gì, ngược lại vị tiểu thư Hà Khiết Hoa kia lại la làng đau bụng, vừa vặn đúng lúc Ngân Linh đến bẩm báo Vương gia, bèn bảo Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh xem bệnh cho tiểu thư Hà Khiết Hoa một chút.

(*) Đọa mã kế

Song nha kế: búi tóc đôi

Loa kế: búi tóc xoắn ốc

Quay lại Mục lục

127. Quyển 4 – Chương 127

Chương 127: Giấu 'Tiểu tam', Triệu Trinh bị đánh

Lúc Triệu Tráng mời hai vị đại phu Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh xem bệnh cho Hà tiểu thư, còn đặc biệt thần bí dặn dò một hồi. Hắn rất nghiêm túc yêu cầu hai vị đại phu này nhất định phải giữ bí mật chuyện hôm nay, không được nói ra ngoài.

Lúc này Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh liền nghĩ đến nữ nhân giống Chu Vương phi hôm nọ, không khỏi nhìn nhau, ánh mắt đều lóe lên. Nói thật ra nói, bọn họ vẫn không thể tin được, Vương gia yêu thương Chu Vương phi như vậy, lại dám vụng trộm 'Hắc hạnh vượt tường', cái này và hình tượng Vương gia vẫn luôn giữ gìn trinh tiết quá không phù hợp a!

Hai vị đại phu được Triệu Tráng dẫn đến Đông Thiên viện.

Đông Thiên Viện được thiết kế rất khéo léo độc đáo, lưng dựa vào phía tây chân núi Ngọc, phía nam là ruộng đất quanh co, lúc thiết kế Triệu Trinh lấy khung cảnh yêu thích trong bài thơ Bồ Tát Man của Lí Bạch:

"Bình lâm mạc mạc yên như chức,

Hàn San nhất đới thương tâm bích.

Minh sắc nhập cao lâu,

Hữu nhân lâu thượng sầu"

(Mịt mờ khói dệt rừng sâu,

Hàn san một dải biếc màu chia phôi.

Lầu cao nhuốm sắc chiều rồi,

Trên lầu có kẻ chơi vơi dạ sầu)

Chỉ xây một tòa Tiểu lâu bốn lầu tinh xảo độc đáo ở đông Thiên viện. Nếu đi lên lầu ba lầu bốn, vừa có thể nhìn thấy núi Hàn Sơn thoáng mờ xa, vừa có thể ngắm ruộng cỏ đầy cỏ dại, còn có thể thưởng thức mặt trời chiều, quả nhiên là có chút thú vị.

Thanh Châu đi ở phía trước xa xa, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh xách theo hòm thuốc đi phía sau. Lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, nắng chiều màu vàng chiếu lên toà Tiểu lâu ở đông Thiên Viện, khiến Tiểu Lâu đắm chìm trong ánh trời chiều, có một nét đẹp tiêu điều vắng lặng.

Khi hai vị đại phu tiến vào Tiểu lâu, tiểu thư Hà Khiết Hoa đã chờ trong phòng khách ở lầu một, Ngân Linh và Thanh Thủy, một người đứng xa xa phía sau giường La Hán trông chừng, một người đứng yên bên cửa — đây cũng là quy củ của Phủ Nam An vương, lúc chủ tử bắt mạch, hạ nhân là không thể đến quá gần, tránh tiết lộ bí mật gì ra ngoài.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh tiếp xúc gần gũi với vị tiểu thư Hà quá giống Chu Vương phi này, lại cảm thấy không thoải mái — bọn họ là gia thần của Nam An Vương gia, phục vụ Chu Vương phi đã lâu, từ lâu đã xem Chu Vương phi là chủ nhân của mình rồi, lúc này nhìn Hà tiểu thư có bộ dạng rất giống Vương phi nhưng lại có vẻ quyến rũ hơn, liền tự nhiên sinh ra một loại cảm giác muốn bao che cho chủ nhân.

Vừa chạm vào cổ tay Hà tiểu thư, Hứa Văn Cử liền ngửi thấy được mùi "Hoàng kim thủy", hắn không thể tin được, bèn ngửi lại một lần, xác định vị tiểu thư Hà Khiết Hoa này tuyệt đối đã dùng Hoàng kim thủy. Hắn liếc nhìn Hầu Lâm Sinh bên cạnh một cái, Hầu Lâm Sinh cũng ngửi thấy được, đang hít hít mũi ngửi. Thấy Hứa Văn Cử nhìn mình, Hầu Lâm Sinh và hắn sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy, đương nhiên tâm ý tương thông, lập tức nhìn Hứa Văn Cử gật gật đầu.

Hai vị đại phu đều hiểu được, Vương gia đưa lọ Hoàng kim thủy mà hai người họ dâng lên dụ Vương gia một ngàn lượng bạc lại đưa cho nữ nhân trước mắt này! Ôi chao, trị giá một ngàn lượng bạc trắng đó! Năm lượng bạc đều có thể mua nha hoàn rồi, coi như Vương gia đây là đưa hai trăm nha hoàn của mình cho vị tiểu tình nhân này rồi a!

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu cảm thấy thực phẫn nộ, rất tức giận: Vương gia à, đền thờ trinh tiết ngài xây vì Vương phi đâu rồi? Mới vài năm, ngài đã tự tay kéo sập rồi sao? Ngài còn tìm tình nhân giống Vương phi, đây là ngài chán ghét Chu Vương phi sao… Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh suy nghĩ vẩn vơ, chẩn mạch qua loa xong, ngay cả đơn thuốc cũng không kê, lý do của bọn họ là: lúc nguyệt tín của nữ tử thường hay đau bụng không phải rất bình thường sao, không đau mới không bình thường — thật là một lý do rất mẹ nó lừa bịp a!

Nắng chiều đã sớm phủ xuống thôn trang nơi xa xa, trời đất biến thành một màu lam tối mờ nhạt, khói bếp nơi thôn trang dần dần bay lên. Màn đêm dần buông xuống.

Hai vị đại phu Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh bị tinh thần chính nghĩa và nhiệt tình bảo hộ chủ thúc giục, ngay cả Vương gia cũng không thèm chào, cưỡi ngựa chạy cả đêm. Đến ngoài cửa thành, lúc này hai người mới phát hiện, cửa thành đã đóng từ lâu, mà bọn họ lại không mang theo lệnh bài của Vương phủ trên người.

Hai vị Hứa – Hầu đành phải ở trạm dịch ngoài thành đứng cả đêm, thuận tiện thương lượng một chút nên cảnh báo với Chu Vương phi thế nào, tránh cho Chu Vương phi hào phóng, thiện lương, đáng yêu như vậy bị Vương gia phúc hắc vừa phụ lòng vừa khi dễ.

Bữa sáng, Chu Tử ngồi trên giường La Hán trong phòng khách của Thái phi, đang bưng một chén trứng muối thịt nạc đút cho Bánh Bao Nhỏ.

Hôm trước Vương gia ở trong phủ, tiến hành cuộc nói chuyện giữa hai nam nhân với Bánh Bao Nhỏ, buộc Bánh Bao Nhỏ ở chính đường nghe hắn giảng giải đạo lý lớn.

Cụ thể nói điều gì, Chu Tử không biết, dù sao sau khi Triệu Tử đi ra, lập tức liền im lặng, từ trạng thái được mình cưng chiều đến vô pháp vô thiên lập tức biến thành một vị Thế tử hoàn hảo và là người thừa kế ưu tú của vương vị, khiến Chu Tử không khỏi đau lòng.

Triệu Trinh vừa rời đi, Chu Tử liền bắt đầu an ủi Triệu Tử mọi bề.

Sau khi Triệu Tử được phụ thân giảng giải đạo lý, đã tổng kết rút ra một kinh nghiệm đối địch: Có cha, cách xa mẹ; không có cha, quấn quít lấy mẹ. Cho nên, vốn dĩ đã bắt đầu tự mình dùng thìa ăn cháo, nhưng khi phụ thân vừa đi, bé liền ầm ỹ muốn mẫu thân bón cho ăn.

Chu Tử cảm thấy bé còn chưa đến hai tuổi, đương nhiên là cần mẫu thân yêu thương, cho nên lập tức đáp ứng. Vừa đút cho Triệu Tử ăn xong, hai vị đại phu Hứa – Hầu tới chính viện xin gặp mình.

Chu Tử bảo Thanh Thủy dẫn hai vị đại phu đến đông sương phòng.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh ở trước mặt Vương gia là những kẻ đáng khinh, đê tiện và vô vị, nhưng vừa đến trước mặt nữ nhân, nhất là trước mặt Chu Vương phi, lập tức liền biến thành khí chất hào hoa phong nhã, lịch sự lễ tiết kiêm…. cầm thú.

Chu Tử bố trí ổn thỏa cho Bánh Bao Nhỏ đâu vào đấy rồi mới đi đến đông sương phòng.

Hai vị đại phu đã ngồi xuống ghế dựa ở gian ngoài của đông sương phòng, đang bưng chén trà Bát bảo mà Thanh Thủy dâng lên uống, vừa thấy Vương phi tiến vào, vội đứng dậy hành lễ.

Chu Tử nhìn hai vị đại phu này.

Nàng biết hai vị đại phu này, so với Triệu Trinh còn biết kỹ hơn!

Hai vị này chẳng những giúp nàng không ít, tất cả chăm sóc lớn nhỏ, còn cứu mạng của nàng, là ân nhân cứu mạng của nàng, cho nên nàng luôn rất chú ý đến bọn họ, ngay cả việc ăn, mặc ở, đi lại của Hứa đại phu và Hầu đại phu nàng cũng đều quan tâm đến, vì thế cũng khiến cho Triệu Trinh ăn không ít dấm chua.

Hứa Văn Cử ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo sạch sẽ, vẻ mặt phong độ của người trí thức; Hầu Lâm Sinh cũng khoảng hai mươi không đến ba mươi tuổi, mày rậm mắt to mặt chữ quốc ( ), một thân rất chính khí (quang minh chính đại). Hai người đều một thân áo khoác lam đậm mộc mạc, nhìn qua rất ổn trọng.

Lần này, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh không đến bắt mạch, Hầu Lâm Sinh có tài ăn nói hơn, lên tiếng trước, khuyên giải Chu Vương phi.

Trên gương mặt chữ quốc ( ) của Hầu Lâm Sinh lộ ra vẻ cực kỳ chân thành, dò hỏi: "Vương phi, gần đây Vương gia có thường về Vương phủ không?"

Chu Tử rất tín nhiệm họ, thành thật đáp: "Tết Trung thu và hai mươi tháng tám vừa rồi có trở về một ngày."

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vẻ mặt nghiêm trọng, gật gật đầu, Hầu Lâm Sinh hỏi tiếp: "Mấy ngài nay, có phải Vương phi hay giành nhiều thời gian cho tiểu Thế tử và Nhị công tử đúng không?"

Chu Tử gật đầu. Chỉ cần Triệu Trinh không có ở nhà, nàng tuyệt đối là ở cùng hai đứa con trai tâm can tiểu bảo bối: Triệu Tử và Triệu Sam.

Hứa Văn Cử nói tiếp: "Hiện tại, thời gian ngài giành cho Vương gia có nhiều không?"

Chu Tử tính toán một lúc, lắc lắc đầu.

Hầu Lâm Sinh chậm rãi lại hỏi: "Vương phi, bình thường ngài ở cùng Vương gia hay nói về chuyện gì?"

Chu Tử thực ngây thơ: "Đều là chuyện về y phục cho con rồi quần áo trang sức…" Nói đoạn, Chu Tử hiểu ra, mắt đảo quanh trên người Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vài vòng. Lúc mới bắt đầu, trong lòng nàng có chút trống rỗng, tiếp theo có hơi lo lắng, sau đó có chút sinh nghi, cuối cùng nhìn thấy ánh mắt tha thiết trên vẻ mặt ưu tư của Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, vẻ mặt nàng hoàn toàn biến thành không thể tin được.

Chu Tử nhìn chằm chằm hai vị Hứa – Hầu, giọng nói hơi run run: "Vương gia, Vương gia ở bên ngoài…"

Hai vị Hứa – Hầu gật đầu, trong ánh mắt ánh lên vẻ trung thành và đồng tình không thể nghi ngờ: "Vương phi, nữ nhân kia đang ở tại biệt viện ở ngoại ô!"

Nguyên lai là ở biệt viện, chả trách gần đây Triệu Trinh luôn chạy đến biệt viện, lại còn ở đó mãi không chịu về Vương phủ! Chu Tử liên hệ với biểu hiện của Triệu Trinh gần đây, trong lòng càng sinh nghi.

Hầu Lâm Sinh nhìn gương mặt xinh đẹp hồng nhuận của Vương phi dần trở nên tái nhợt, trong lòng cũng rất khổ sở, lại nói: "Nữ tử này họ Hà, là nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư Hà Nguyên, gương mặt nhìn rất giống Vương phi ngài!"

Những lời này biến thành cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng con lạc đà.

Nàng còn nhớ rõ diện mạo của Hà Khiết Hoa có nét rất giống mình kia, còn từng kể với Triệu Trinh nữa chứ! Không ngờ, lúc ấy Triệu Trinh làm như không nghe thấy không nói được lời nào, kết quả quay người lại liền đem Hà tiểu thư kia đi "Kim ốc tàng kiều"!

Chu Tử tức giận tràn đầy lồng ngực, hận không thể lập tức chạy đến biệt viện ngoài thành, hung hăng giáo huấn Triệu Trinh một trận.

Đến lúc này, Chu Tử thật ra không tức giận Hà Khiết Hoa gì mấy.

Nàng luôn luôn cho rằng, nam nhân có nữ nhân bên ngoài, có lẽ nữ nhân kia cũng có sai, nhưng căn nguyên nhất định vẫn nằm trên người nam nhân — nếu trong lòng nam nhân vững vàng kín kẽ, thì sao Tiểu tam có thể chui vào?

Dưới sự phẫn nộ đến cực độ, Chu Tử thật ra rất bình tĩnh, đầu tiên là cảm tạ hai vị Hứa – Hầu đại phu, tiếp theo là gọi Thanh Thủy đến, dặn dò Thanh Thủy: "Thay ta bẩm báo với Thái phi nương nương, nói là ta đã đến biệt viện đưa chút đồ cho Vương gia." Lại lệnh cho Thanh Ba đi kêu Triệu Hùng chuẩn bị xe ngựa chờ xuất hành.

Hai khắc sau, Chu Tử mang theo Thanh Thủy, Thanh Tuyền, Thanh Ba cùng với hai vị Hứa – Hầu (xung phong nhận làm nhân chứng), trùng trùng điệp điệp ra khỏi phủ Nam An vương. Sau khi Triệu Hùng ngăn trở không có kết quả, đành phải phái đại đội thân vệ của Vương phủ vây quanh xa giá của Vương phi, để phòng chuyện ngoài ý muốn.

Nhóm người Chu Tử thẳng hàng đi đến biệt viện ở ngoại thành, binh sĩ canh cửa nhìn thấy tự nhiên có nhiều người đến đây như vậy, đang muốn đi bẩm báo Vương gia, thì thấy dáng vẻ uy nghi của Chu Vương phi từ trên xe phượng bước xuống, quát lên: "Ta tự đi gặp Vương gia, các ngươi không cần bẩm báo!"

Phàm là thủ hạ của Nam An vương, có ai mà không biết Vương gia sủng ái Chu Vương phi vô hạn không có điểm dừng, còn tưởng rằng Chu Vương phi muốn cho Vương gia một niềm vui bất ngờ, cho nên liền thu kích (binh khí cổ) lại, hành lễ với Vương phi, nhân tiện bảo vài người thân cận cũng đi theo Vương phi vào biệt viện, về phần quản gia Triệu Hùng dẫn theo vệ binh của Vương phủ, đều an bài ở tại Tây Thiên viện.

Sự phẫn nộ cực độ khiến cho Chu Tử có sức mạnh thật lớn, nàng nâng váy sải bước đi tuốt đàng trước, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh theo sát nàng, chỉ đường: "Vương phi, nữ nhân kia ở tại một tòa Tiểu lâu của Đông Thiên viện!"

Ngân Linh và Thanh Châu mới vừa hóa trang cho Hà Khiết Hoa, thay phục sức của Vương phi, đang dẫn nàng ta bắt chước Vương phi tản bộ trong vườn hoa, thì nghe "Rầm" một tiếng, cửa viện bị người một cước đá văng.

Thấy Vương phi lửa giận bừng bừng, Ngân Linh, Thanh Châu cùng Hà Khiết Hoa lập tức ngây ngẩn cả người.

Cuối cùng, vẫn là Ngân Linh phản ứng nhanh, lôi kéo Thanh Châu cùng Hà Khiết Hoa lên nghênh đón.

Chu Tử nhìn Thanh Châu và Ngân Linh vây quanh Hà Khiết Hoa mang đồ trang sức của mình, mặc lễ phục của mình, hơn nữa bộ dạng còn cực giống mình, đang tiến lại gần, khí huyết công tâm, phun một ngụm máu, Ngân Linh cùng Thanh Châu sợ tới mức vội đẩy Hà Khiết Hoa ra bổ nhào đến: "Vương phi, ngài làm sao vậy?"

Chu Tử đẩy các nàng ra, tự mình lấy khăn lau miệng, lạnh lùng nói: "Vương gia của các ngươi đâu? Bảo hắn tới gặp ta!"

Nàng từng tưởng tượng ra tình cảnh Triệu Trinh thay lòng đổi dạ, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới lại có thể nhanh như vậy, hơn nữa, cảnh tượng lại cẩu huyết như vậy!

Kể từ khi nhìn thấy vị Hà tiểu thư này, trong lòng Chu Tử liền trở nên trống rỗng, ngoại trừ cảm giác vô cùng phẫn nộ và thống hận Triệu Trinh, cái gì khác cũng không còn!

Triệu Trinh vốn đang cùng Triệu Anh Triệu Dũng gặp Liễu Liên – là thống lĩnh võ sĩ của biệt viện Vân Trạch mang theo đội Kiêu Kỵ tới, bỗng nhiên có người hồi báo, nói là Vương phi đến đây, đang ở Đông Thiên viện. Trong lòng hắn trầm xuống, thầm nghĩ không tốt, lập tức đứng dậy thẳng hướng Đông Thiên viện.

Lúc này đang là buổi trưa, dưới ánh mặt trời chói lọi, Triệu Trinh toàn thân áo đen vội vàng mà đến.

Chu Tử oán hận nhìn hắn, trong lòng càng tức giận — đến gặp tình nhân, còn dám mặc áo lão nương tự tay cho ngươi!

Triệu Trinh vội vã đi phía trước, phía sau là Triệu Anh Triệu Dũng cùng thuộc hạ đứng đầu: Liễu Liên, cảm thấy có việc lớn không tốt cũng đi theo lại đây.

Chu Tử trừng to hai mắt, nhìn kẻ phụ tình này, đợi Triệu Trinh đến gần, nàng giơ một tay lên, "Bốp" một tiếng, tát lên mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh ngây dại.

Trong viện tất cả mọi người ngây dại.

Trừ Chu Tử. Nàng hãy còn cả giận nói: "Triệu Trinh, thằng nhãi chàng giỏi lắm!"

Quay lại Mục lục

128. Quyển 4 – Chương 128

Chương 128: Tranh chấp xong, hai bên đều khó chịu

Triệu Trinh bị đánh lập tức ngẩn ra.

Hắn lớn như vậy cho tới bây giờ chưa bao giờ bị ai đối xử như vậy, theo bản năng giơ bàn tay lên đánh trả lại. Nhưng trong nháy mắt khi bàn tay sắp hướng lên mặt Chu Tử, hắn nhìn thấy Chu Tử sắc mặt tái nhợt, hai mắt đỏ lên, trong mắt phủ nước mắt lăn qua lăn lại, xem ra là bên ngoài mạnh bao nhiêu thì bên trong yếu bấy nhiêu, muốn đáng thương bao nhiêu liền đáng thương bấy nhiêu. Một bạt tai này của Triệu Trinh đánh không nổi nữa, thử lại thử, cuối cùng hắn trừng mắt nhìn Chu Tử, nghẹn một hơi, sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, nhất là một bên má bị Chu Tử đánh cũng sắp sưng lên. Cuối cùng Triệu Trinh cũng nghẹn ra được một câu: "Cút về phủ cho ta!"

Chu Tử vẫn tức giận, giương mắt căng mày, muốn phê phán hắn, giảng đạo lý cho hắn. Triệu Trinh không nói một lời, túm lấy cổ tay Chu Tử đi ra ngoài.

Cổ tay Chu Tử bị hắn nắm đau, vừa định muốn phản kháng, nhưng hơi thở dày đặc lạnh lùng từ trên người Triệu Trinh cuồn cuộn không ngừng truyền đến, nàng có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ của hắn, biết được điều đó liền lập tức dập tắt ý muốn phản kháng mới vừa nhen nhóm của nàng.

Quần chúng chung quanh vây xem Vương phi bị Vương gia túm đi, lúc này mới tỉnh táo lại, nhưng không biết nên có phản ứng gì, cuối cùng, vẫn là Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh phản ứng nhanh nhất, lặng lẽ rời khỏi đám người, trốn đi.

Bọn họ vốn cho rằng Vương phi đến đây nháo loạn ầm ỹ một trận, đuổi tình nhân của Vương gia đi là được, không ngờ Chu Vương phi lại hung hãn như vậy, không xử lý Hà tiểu thư đó, ngược lại còn đánh Vương gia trước!

Vương gia là người có thể tùy tiện đánh sao?

Thiên Tử nổi giận máu chảy thành sông; Vương gia của chúng ta nổi danh bạo ngược mà giận dữ, cũng thực dọa người, có thể lấy thi thể của những người trước kia làm trái ý Vương gia bị đánh chết tươi làm chứng cớ a!

Cho nên, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh quyết định tìm một chỗ ẩn núp mấy ngày, đợi đến khi Vương gia hết giận lại về Vương phủ tìm Vương phi nương tựa.

Có người tinh mắt, thấy hai vị đại phu giảo hoạt trốn đi, cũng cuống quít chạy đi tìm chỗ nào ít người mà trốn, dù sao không thể xuất hiện ở trước mặt Vương gia, hơn nữa còn phải kiên quyết phủ nhận mình từng có mặt ở hiện trường vây xem toàn bộ quá trình Vương gia bị đánh.

Trong nháy mắt Vương phi hùng hùng hổ hổ đá cửa xông vào kia, Hà Khiết Hoa bị kích động, nàng ta có ý mượn cơ hội này biến giả thành thật, bức Nam An vương và Vương phi không thể không đón mình về Vương phủ.

Trong nháy mắt Vương phi bỏ qua nàng chạy thẳng đến chỗ Nam An vương, vung bàn tay tát lên trên mặt Nam An vương, Hà Khiết Hoa bị dọa sợ, Chu Vương phi này cũng thật quá hung hãn, ngay cả Vương gia cũng dám đánh, vậy mình…

Nhìn thấy Vương gia giơ bàn tay lên, ở trước mặt Chu Vương phi lung lay, cuối cùng vẫn không đánh xuống, trong lòng Hà Khiết Hoa lập tức vô cùng thất vọng, xem ra, lời đồn đãi bên ngoài rằng Nam An vương yêu vợ thành nghiện quả nhiên là thật a!

Vẫn là đại quản gia Triệu Hùng phản ứng nhanh, thấy Vương gia túm Vương phi đi xa, lúc này mới lớn tiếng tuyên bố: "Chuyện hôm nay, nếu truyền ra ngoài, thì đừng trách… Hừ!" Mọi người đều rối rít vâng dạ, ai cũng không phải kẻ ngốc a, dám đem chuyện này nói ra sao?

Đến trước cửa lớn biệt viện, binh sĩ giữ cửa thấy Vương gia túm Vương phi đi đến, vội vàng cho qua, còn có người đến Tây Thiên viện gọi phu xe của Vương phi.

Sau khi nhét Chu Tử vào trong buồng xe, Triệu Trinh cũng không đi vào, hắn trừng mắt Chu Tử, lạnh lùng nói: "Ta không biết nàng là bị ai xúi giục, sau khi trở về Vương phủ, thành thành thật thật ngoan ngoãn ở Diên Hi cư suy nghĩ lại kỹ cho ta, đừng có để lộ ra một chút dấu hiệu gì ẫu thân biết!"

Chu Tử ngẩng đầu, nghiêm mặt trừng mắt với hắn, hận tới cực điểm, không nói một lời.

Triệu Trinh nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng cảm thấy bị đè nén, lớn tiếng dặn dò người đi theo Chu Tử: "Đưa Vương phi về Vương phủ!"

"Dạ." Người đi theo khúm núm đáp một tiếng.

Xe ngựa Chu Tử nhanh chóng chạy đi.

Đợi đến khi xe ngựa bắt đầu lăn bánh, thân thể căng thẳng của Chu Tử lúc này mới buông lỏng xuống, nước mắt kiềm nén nửa ngày lập tức tràn mi. Triệu Trinh đến tột cùng là đã thay lòng lúc nào chứ?

Vì sao trên đời này không có tình yêu đơn thuần, vì sao ngay cả Triệu Trinh cũng có tình nhân, vì sao yêu nhau thì dễ mà gần nhau lại khó như vậy…

Phu xe trong lòng run sợ, đánh xe ngựa thật nhanh, nhanh chóng trở về đến Vương phủ.

Chu Tử đã khôi phục vẻ ngoài bình tĩnh, mặc kệ nói như thế nào, nàng còn con cái, còn phải sống vì Triệu Tử và Triệu Sam. Về sau nên sống trong Vương phủ này thế nào đây, chẳng lẽ muốn ta sống mà phải nhìn Triệu Trinh nạp từng nữ nhân vào cửa sao? Bắt mình nhìn thấy cảnh Triệu Trinh cưng chiều họ, yêu thương họ sao? Sống như vậy, không bằng chết đi, không bằng xa rời!

Nghĩ đến cảnh tượng như vậy, Chu Tử liền cảm thấy đáng sợ. Nàng tình nguyện vĩnh viễn chia lìa với Triệu Trinh, cũng không muốn trơ mắt nhìn chuyện này xảy ra khiến mình uất ức mà chết.

Xe đi mãi cho đến trước cửa ngoại viện Diên Hi cư mới ngừng lại.

Chu Tử lau khô nước mắt, cố gắng tự trấn định, rồi mới xuống xe.

Thanh Thủy, Thanh Ba và Thanh Tuyền đều theo trở về, vừa thấy hai mắt Vương phi sưng đỏ, khuôn mặt tiều tụy, cũng đều rất đau lòng, vội bước lên phía trước tranh nhau đỡ Chu Tử.

Thanh Thủy mặc dù không thích nói chuyện, nhưng lại trầm ổn nhất, nàng thấp giọng nói: "Vương phi không nên gấp gáp nóng vội, đừng để cho người khác nhìn ra manh mối, kinh động đến Thái phi nương nương, đi vào trước rồi nói sau!"

Chu Tử gật gật đầu, chỉnh đốn tinh thần đi vào Diên Hi cư.

Trở lại phòng ngủ, Chu Tử sững sờ ngồi ngẩn người trên ghế thêu trước gương thủy tinh, ánh mắt cũng không có tiêu cự.

Thanh Thủy nhìn một lát, lúc này mới bước lên bẩm: "Vương phi hơn nửa ngày chưa cơm nước gì rồi, nô tỳ làm cho người một bát mỳ nhé?"

Chu Tử lắc đầu, buồn bã nói: "Ta ăn không vô."

Trong mắt Thanh Thủy mang theo tia đồng tình, lập trường trong lòng càng kiên định, không hiểu Ngân Linh và Thanh Châu tại sao lại thế, ở biệt viện lại đi theo Hà tiểu thư kia, như vậy nàng đã trở thành người tâm phúc của Vương phi rồi, nhất định phải chăm sóc cho Vương phi thật tốt. Nàng chậm rãi nói: "Vương phi, tiểu Thế tử còn chưa được hai tuổi, Nhị công tử còn chưa tròn một tuổi, mà năm nay Vương gia mới hai mươi mốt tuổi…" Nàng dừng một chút, nói tiếp: "Vì tiểu Thế tử và Nhị công tử, ngài cũng phải bảo trọng bản thân!"

Chu Tử vốn đang thương tâm, lời nói này của Thanh Thủy lập tức đánh trúng vào đáy lòng của nàng: hai đứa con của nàng đang còn nhỏ, mà Triệu Trinh còn trẻ tuổi như vậy, về sau sợ là hắn sẽ có rất nhiều nữ nhân, rất nhiều đứa bé khác. Vì Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ, nàng cũng phải tự bảo trọng bản thân.

Thấy thái độ của nàng có chút buông lỏng, Thanh Thủy vội bảo Thanh Tuyền, Thanh Ba hầu hạ Vương phi rửa mặt chải đầu, còn nàng đến tiểu phòng bếp nấu mỳ cho Vương phi.

Rửa mặt chải đầu xong, Chu Tử ngồi dưới cửa sổ, trong lòng vẫn nghĩ tới chuyện hôm nay, tim như bị người dùng đao cùn cứa từng nhát từng nhát, đau không chịu nổi.

Nhớ tới Triệu Trinh, nhớ tới Triệu Trinh anh tuấn dễ nhìn vốn chỉ thuộc về mình, trong lòng nàng chua xót đau đớn từng cơn.

Rốt cuộc thì Triệu Trinh đã thay lòng khi nào?

Chẳng lẽ chính là vào ngày đầy tháng của Màn Thầu Nhỏ, đó là lần đầu tiên Hà Khiết Hoa vào phủ mà! Hà Khiết Hoa mỹ mạo đa tình, xuất thân cao quý, mà xuất thân và dung mạo của mình cũng không bằng người ta, chả trách sao Triệu Trinh thay lòng đổi dạ…

Hôm nay mới biết được, Triệu Trinh lại là người nông cạn như vậy a!

Chu Tử ngồi trước cửa sổ miên man suy nghĩ, thấy lá xanh ngoài cửa sổ đã chuyển vàng, từng phiến lá vàng bay từ trên cây xuống, lòng của nàng càng thêm bi thống, cảm thấy mình cũng tựa như chiếc lá vàng này, phiêu bạc không nơi nương tựa.

Nàng biết mình đã bị Triệu Trinh chiều hư rồi, nhất thời vừa tức Triệu Trinh làm hư nàng lại vừa phụ nàng.

Nghĩ đến Triệu Trinh, lại nghĩ đến mình hôm nay trước mặt mọi người đánh Triệu Trinh, khiến Triệu Trinh vô cùng mất mặt, mà Triệu Trinh lại là người rất coi trọng mặt mũi, nhất định rất tức giận.

Nhưng Chu Tử cũng không hối hận việc mình làm hôm nay, mỗi khi nàng bị Triệu Trinh bắt nạt, lúc nào cũng bị hắn xoa nắn trong lòng bàn tay, cũng làm hư hắn rồi, cho là cái gì mình cũng có thể nhịn, dám tìm một nữ nhân giống mình như vậy, đem giấu trong biệt viện, còn cho nàng ta mặc quần áo của mình, mang trang sức của mình, thật sự là khiến cho người ta không thể nhịn được nữa!

Không biết Triệu Trinh có trở về hay không, đừng nói là hắn đang ở cùng một chỗ với nữ nhân kia…

Thanh Thủy nấu một tô mỳ thịt băm áp chảo Vương phi thích ăn nhất bưng tới. Về phương diện ăn uống, Chu Tử vẫn luôn không có yêu cầu gì cao, cơm canh rất đơn giản cũng có thể ăn thật ngon lành.

Bát mỳ này đặt trước mắt nàng, nàng biết mình nên ăn một chút, nhưng lại cảm thấy dạ dày bị nhét đầy, căn bản ăn không vô chút nào. Chu Tử ăn qua loa vài gắp mỳ, buông đũa xuống không ăn nữa, bảo nhóm Thanh Thủy đi ăn chút gì đó, không cần lo ình.

Thanh Thủy mang theo Thanh Ba và Thanh Tuyền ra khỏi phòng ngủ, bảo Thanh Ba và Thanh Tuyền đi ăn cơm trước, nàng lặng lẽ canh chừng ngoài cửa sổ phòng ngủ, sợ Vương phi nhất thời nghĩ quẩn trong lòng.

Đêm khuya, Chu Tử vẫn ngồi trước cửa sổ, nước mắt chảy, khô rồi lại chảy. Nàng nghĩ lỡ như Triệu Trinh trở về, hai người nên nói chuyện rõ ràng, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.

Nhưng mà, Triệu Trinh mãi vẫn không trở về.

Thanh Thủy khuyên nàng: “Vương gia nổi cơn thịnh nộ, chưa nguôi giận sợ là không trở về đâu, hay là ngài đi nghỉ trước đi, ngày mai còn phải đi thỉnh an Thái phi nữa!”

Chu Tử đành phải đi ngủ. Ngày xưa ghét bỏ Triệu Trinh quấy mình quá mức, nay chăn đơn gối chiếc lại thê lương.

Lúc Chu Tử ở Diên Hi cư thương tâm khó nhịn, Triệu Trinh đang ở biệt viện tức giận. Hắn tức giận nhất không phải Chu Tử đánh hắn, mà là Chu Tử đánh hắn trước mặt mọi người.

Chu Tử là người trong lòng hắn, thường ngày cũng không phải chưa từng đánh hắn nhéo hắn, nhưng đó đều là tình thú nơi khuê phòng, vậy mà hôm nay nàng lại lớn gan, cư nhiên dám chạy đến biệt viện đánh hắn trước mặt nhiều người như vậy!

Triệu Trinh hậm hực ngồi trên ghế dựa lớn tronh chính phòng của biệt viện, nghĩ đến Chu Tử mà muốn hộc máu. Hắn sờ sờ lên gò má của mình, nửa ngày vẫn nóng hừng hực khó chịu, Chu Tử đến tột cùng là đã dùng bao nhiêu khí lực, mới có thể tạo thành hiệu quả như vậy ở trên mặt mình?

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc này Triệu Trinh mới bắt đầu nghi ngờ: rốt cục vì sao Chu Tử lại tức giận như thế? Hắn hình dung lại tình cảnh khi ấy một lần, mới hiểu được: Chu Tử ghen!

Sự phát hiện này khiến Triệu Trinh thực mâu thuẫn.

Một mặt, hắn rất kinh ngạc Chu Tử lại yêu mình đến vậy, vì lo mình thay lòng đổi dạ mà dám lại đây đánh mình; mặt khác, hắn lại rất tức giận, Chu Tử không điều tra rõ ràng trước, nghe vài người rảnh rỗi xúi giục đã tới đây đánh nam nhân của nàng, thật sự là rất quá đáng!

Nghĩ một hồi, hắn liền nghĩ tới những tên khốn kiếp đi xúi giục Chu Tử và mấy kẻ vây xem náo nhiệt khốn kiếp kia.

Triệu Trinh chưa bao giờ ngại việc ném tâm trạng không vui của mình lên trên người khác: Lão tử không thoải mái, các ngươi ai cũng đừng mong thoải mái!

Vì vậy, Nam An Vương gia ra lệnh một tiếng, toàn bộ biệt viện lập tức đèn đuốc sáng trưng, phàm là ai ở đây cũng đều bị gọi tới, quỳ gối dưới bậc thang trước chính viện, ngay cả Hà Khiết Hoa cũng không ngoại lệ — dù sao cha nàng đã giao nàng ta cho Nam An vương, để tùy hắn xử trí!

Về phần hai kẻ đầu sỏ gây nên là Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, Triệu Trinh phái Liễu Liên có võ công cao nhất cùng Triệu Tráng, mang theo thân binh chia thành hai phía đi bắt bọn họ.

Sau khi Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh chạy trốn ra ngoài, chạy tới vùng ven của một thôn nhỏ, tìm một khách sạn nhỏ chui vào, gọi một bầy rượu hai món nhắm, đang ăn uống no say, bỗng nhiên một nam tử đẹp như nữ tử dẫn người xông vào, hai người vừa nhìn thấy, không phải chính là thống lĩnh võ sĩ của biệt viện Vân Trạch – Liễu Liên sao!

Người mà hai kẻ khốn kiếp Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh này sợ nhất, không phải là Nam An vương Triệu Trinh, mà là cái tên lớn lên có bộ dạng xinh đẹp giống hệt nữ nhân này – Liễu Liên!

Quay lại Mục lục

129. Quyển 4 – Chương 129

Chương 129: Giải tỏa hiểu lầm, Triệu Trinh ngã bệnh

Liễu Liên, chân mày lá liễu, mi hoa mắt đào, mặt như thoa phấn, môi tựa thoa son, quả nhiên là xinh đẹp đến cực điểm, đáng tiếc sinh nhầm giới tính, là một nam nhân, tính tình như lửa lại thêm nóng lạnh khác thường. Vài năm trước, hai vị Hứa – Hầu mới vừa gặp Liễu Liên, nói đôi câu tự cho là đúng, cười khẽ khiêu khích, kết quả bị Liễu Liên đánh ột trận, Liễu Liên còn lên tiếng, về sau gặp bọn họ một lần sẽ đánh một lần.

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh còn tưởng rằng Liễu Liên nói giỡn, kết quả thật sự là gặp một lần liền bị đánh một lần, muốn phản kháng thì võ công của Liễu Liên rất cao, không phản kháng thì ai lại nguyện ý bị đánh chứ?

Cuối cùng Liễu Liên đánh hai vị Hứa – Hầu đến đã tay, may mắn hai người bọn họ cầu xin Vương gia ra mặt, chuyện này mới giải quyết xong.

Lần này, Vương gia phái Liễu Liên đi bắt bọn họ, tuyệt đối là không có hảo tâm!

Triệu Trinh không muốn nhiều lời với Hà Khiết Hoa, lệnh cho Ngân Linh cùng Thanh Châu đưa Hà Khiết Hoa đi, giải thích thật rõ mục đích mình mời nàng ta tới đây.

Sau đó, Triệu Trinh nhìn những người vây xem quỳ đầy viện, cũng lười nói nhiều. Hắn nghĩ nghĩ một lúc, bèn giao việc này cho Triệu Anh và Triệu Dũng cũng là người vây xem, còn mình thì trở về trong phòng nghỉ ngơi.

Không biết Triệu Anh Triệu Dũng xử lý như thế nào, dù sao chuyện Nam An vương bị Vương phi đánh cũng không truyền ra ngoài. Đương nhiên, chuyện này đám người thân tín của Vương gia và Vương phi đều biết, Triệu Trinh muốn bịt tai trộm chuông cũng không được.

(* Bịt tai trộm chuông = Lừa mình dối người)

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh bị Liễu Liên trói lại giải về, ném trên mặt đất trống trước cửa sổ phòng Vương gia. Triệu Tráng phụng mệnh tra hỏi.

Hai vị Hứa – Hầu gánh không nổi chiêu thức róc thịt cắt xương mà Triệu Tráng nhao nhao muốn thử, lập tức khai báo hết.

Triệu Trinh ở trong cửa sổ nghe hết rõ ràng. Thì ra là Chu Tử hiểu lầm mình.

Triệu Trinh suy đi nghĩ lại, cảm thấy Chu Tử sở dĩ hiểu lầm mình, đều do Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh giở trò quỷ.

Nửa đêm canh ba, trong chính viện của biệt viện, đèn đuốc sáng trưng, những người khác đều tránh đi rồi, chỉ có Triệu Anh, Triệu Dũng, Triệu Tráng, Trần Bình, Trần Hỉ và Liễu Liên còn ở lại.

Hai vị đại phu bị Trần Bình và Trần Hỉ nhấn trên mặt đất, chuẩn bị hưởng thụ hai mươi đại bản dưới cơn thịnh nộ của Vương gia.

Vốn dĩ là do Triệu Tráng hành hình, ai ngờ Liễu Liên ở một bên nhìn thấy vậy, bèn đi tới, cầm lấy cây gậy từ trong tay Triệu Tráng, trên mặt nhe răng cười một cái, nhẹ nhàng giơ cây gậy lên cao.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vừa quay đầu ra sau nhìn, phát hiện không phải là Triệu Tráng thân cận dễ nói chuyện, thay vào đó là mỹ nhân Liễu Liên – Liễu thống lĩnh – Liễu đại rắn rết – đằng đằng sát khí, lúc này sợ muốn chết, thiếu chút nữa tè ra quần.

Hầu Lâm Sinh phản ứng nhanh hơn, lập tức hô to gọi nhỏ: "Vương gia a, không thể giết tiểu nhân được, Vương phi còn bệnh…" Hầu Lâm Sinh còn chưa nói xong, cây gậy đang giơ cao trong tay Liễu Liên "Vụt" một tiếng đánh xuống, lập tức đem lời của hắn đang nói cắt đứt.

Hứa Văn Cử nằm úp sấp một bên cũng vội kêu lên: "Thật đó, Vương phi hộc máu…" – "Vụt" một tiếng, thanh âm của hắn cũng bị cắt đứt.

Liễu Liên thích đánh hai gã miệng rắm thối này nhất, người khác kiêng kị bọn họ y thuật inh, hắn thì không sợ. Trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười ác độc, cũng không phiền đến người khác, tự mình nhận thầu nhiệm vụ đánh Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh.

Triệu Trinh ngồi uống trà ở trong phòng, thuận tiện nghe âm thanh gậy trúc xào thịt "Thần y", xoa dịu nỗi ức hận trong lòng — hắn không nỡ đánh Chu Tử, chẳng lẽ cũng không nỡ đánh hai kẻ phá của này sao?

Ai ngờ còn chưa bắt đầu đánh, hai vị này đã lớn tiếng la oai oái nói Chu Tử bị bệnh, quả thực là cố ý nắm lấy điểm yếu của hắn mà!

Triệu Trinh cố nén không ngăn cản, hắn cảm thấy hai vị này tuy rằng che chở Chu Tử, đối với Chu Tử trung thành tận tâm, nhưng cũng thật hết cách, cũng có chút quá kiêu ngạo rồi, thế nào cũng phải dạy dỗ bọn họ một chút!

Mỗi gậy Liễu Liên đánh xuống thật hung ác, lúc đánh tới gậy thứ mười, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đau muốn ngất đi, trong phòng mới truyền đến tiếng của Vương gia: "Lôi hai kẻ phá của đó vào đây!"

Cây gậy giơ giữa không trung, Liễu Liên đành phải chưa thỏa mãn mà hạ xuống, đá Hầu Lâm Sinh một cước, còn sợ không công bằng, lại nhằm ngay mông của Hứa Văn Cử mà đạp một cái, sau đó ý bảo Trần Bình và Trần Hỉ kéo hai người bọn họ vào.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh quỳ ở trong phòng, cái mông thiếu chút nữa bị đập nát bấy, vô cùng thành thật nói: "Bẩm báo Vương gia, lúc Vương phi nhìn thấy Hà cô nương, quả thật là tức hộc máu! Không tin, ngài tìm Ngân Linh cô nương hỏi một chút!"

Triệu Trinh vừa nghe, trong lòng khó chịu, yên lặng nửa ngày không nói gì, cuối cùng mới hỏi: "Biết các ngươi sai ở đâu chưa?"

Hầu Lâm Sinh vội nói: "Tiểu nhân sai ở chỗ không nên truyền lời lung tung, ly gián tình cảm của Vương gia và Vương phi!"

Triệu Trinh nghiêm trang ngồi trên ghế, vẻ mặt không có một chút biểu tình, ánh mắt thâm u khó dò: "Các ngươi trung thành với Vương phi là đúng, nhưng trước khi làm chuyện gì, chẳng những phải lo trước nỗi lo của chủ tử, còn cần phải suy nghĩ cẩn thận, không nên quá lỗ mãng!"

Hắn nhìn chằm chằm Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, trầm giọng nói: "Về sau, các ngươi chính là người của Vương phi, Vương phi là chủ tử của các ngươi!"

Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử ngóc đầu lên, ngơ ngác nhìn Vương gia, bọn họ sớm biết rằng Vương gia sẽ không làm gì Vương phi, nhưng lại không nghĩ rằng lại giải quyết như thế này.

Rất nhanh, bọn họ dập đầu, nói: "Cẩn tuân mệnh lệnh của Vương gia!"

"Đi xem Vương phi đi, bảo Triệu Tráng đi cùng với các ngươi!" Nghĩ đến Chu Tử hộc máu, Triệu Trinh liền cảm thấy trong lòng hoảng hốt, không muốn nói thêm nữa.

Chu Tử một đêm này trằn trọc trở mình, căn bản ngủ không yên.

Ngày hôm sau thức dậy, mắt sưng húp, sắc mặt cũng trắng vàng như bệnh. Vì không để Thái phi lo lắng, Chu Tử trang điểm nhẹ rồi mới qua thỉnh an.

Ngược lại Cao Thái phi cũng không hề hỏi đến. Bà là người từng trải, cảm thấy giữa vợ chồng trẻ có xảy ra chút chuyện gì, e rằng lão già như mình càng nhúng tay sợ là càng không tốt, cho nên liền giả vờ không biết, vẫn đối xửa với Chu Tử hiền hòa như ngày thường.

Chu Tử chơi cùng Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ, nghĩ tới nếu nếu mình và Triệu Trinh chia tay, hai đưa bé này không biết sẽ như thế nào; còn có mẹ chồng khoan dung từ ái như Thái phi nương nương, về sau tìm ở đâu ra; lại nghĩ đến kẻ bạc tình Triệu Trinh kia, không biết rốt cuộc cớ sao hắn lại thay lòng đổi dạ như vậy… Nàng càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, càng nghĩ không ra, trong lòng bắt đầu có điểm nghi hoặc, rất muốn gọi hai người báo tin Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh đến hỏi một chút.

Trong lòng nàng vừa nghĩ đến hai vị này, họ đã trở lại rồi, còn cả Triệu Tráng nữa. Thanh Thủy dẫn bọn họ đến Đông sương phòng.

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh biết tâm bệnh cần có tâm dược, đầu tiên là chẩn mạch cho Chu Vương phi, sau đó bắt đầu giải thích chân tướng sự việc lần này. Triệu Tráng ở bên cạnh đi theo bổ sung.

Chu Tử càng nghe càng khổ sở, nàng hiểu Triệu Trinh không có phản bội mình, mà là mình hiểu lầm Triệu Trinh, trong lòng vừa vui vẻ, lại vừa hối hận, cảm xúc ngổn ngang trăm mối, đột nhiên cổ họng chợt ngứa, ho khan một tiếng. Hầu Lâm Sinh tay mắt lanh lẹ, vỗ vỗ lên lưng nàng, một ngụm tơ máu tắc nghẽn trong lòng của Chu Tử khụ ra ngoài, trong người lập tức khoan khoái rất nhiều.

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh biết Vương phi đã không sao nữa, trong lòng cũng dễ chịu hơn.

Chu Tử dùng khăn che miệng lại, sau một lúc lâu mới nói: "Vương gia các ngươi bây giờ đang làm cái gì?"

Triệu Tráng nói: "Bẩm báo Vương phi, Vương gia tĩnh dưỡng ở biệt viện!"

Chu Tử lại trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Ta đi thăm chàng!"

Triệu Tráng cùng hai vị Hứa – Hầu đều biết Vương phi có thể đến nói xin lỗi Vương gia, đây là kết quả tốt nhất rồi, lúc này cũng im lặng tỏ vẻ đồng ý.

Vương phi xuất hành cũng không phải là một chuyện đơn giản, trừ phi là nổi giận lôi đình xông ra ngoài giống như lần trước.

Trước tiên Chu Tử đi bẩm báo Cao Thái phi, thỉnh cầu Cao Thái phi đồng ý ình đến biệt viện thăm Vương gia, cũng giúp mình trông nom cho tiểu Thế tử và Nhị công tử.

Thái phi đương nhiên đồng ý. Vợ chồng nhỏ cãi nhau, tất nhiên là đầu giường ầm ỹ cuối giường thuận hòa, lúc nào cũng tách xa nhau, cho dù tốt cũng thành không tốt!

Được Thái phi cho phép, Chu Tử mới lệnh cho Triệu Hùng chuẩn bị xe và tùy tùng — theo như lời kể lại của Triệu Tráng, nàng đã biết hiện nay trong ngoài thành Nhuận Dương đã lẻn vào không ít gian tế của Ô Thổ quốc và Đông Xu quốc.

Sau đó, Chu Tử lại đi thăm Màn Thầu Nhỏ vẫn đang khò khò ngủ ngoan, an ủi Bánh Bao Nhỏ lưu luyến không rời, hai mẹ con lưu luyến chia tay, rồi Chu Tử mới ngồi lên xe, xuất phủ thẳng hướng biệt viện.

Ngồi trong xe, đi trên con đường hôm qua vừa đi, trong lòng Chu Tử cực kỳ phức tạp: Hôm qua đi một chuyến, trong lòng nàng tràn ngập phẫn nộ vì bị phản bội và vô hạn thương tâm khổ sở; nay đi một chuyến, trong lòng nàng tràn đầy hối hận và áy náy với Triệu Trinh.

Chu Tử đã chuẩn bị tư tưởng, nhất định phải tới chịu đòn nhận tội, cầu xin Triệu Trinh tha thứ ình.

Một đêm này Triệu Trinh cũng ngủ không ngon.

Lần đó Chu Tử sinh Triệu Sam bị băng huyết, tuy rằng cuối cùng được Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh cứu trở về, nhưng thân thể dù sao cũng bị tổn thương, không khỏe mạnh giống như trước đây. Lần này lại giận đến hộc máu, không biết hiện tại thế nào.

Sau khi Chu Tử đánh hắn, Triệu Trinh cuồng nộ, hận không thể hung hăng đánh Chu Tử một trận, dạy cho nàng hiểu cái gì gọi là uy của người chồng. Nhưng bây giờ chậm rãi suy nghĩ, trong lòng chỉ còn lại lo lắng cho Chu Tử.

Chu Tử là ai? Là nữ nhân đầu tiên và cũng là duy nhất của hắn, là người mà hắn mười bảy tuổi hắn đã bắt đầu yêu thích, là thê tử kết tóc của hắn, là người hắn muốn cùng chung sống cả đời, là người vẫn luôn quan tâm, chăm sóc, yêu thương hắn… Mình là nam nhân, cũng nên rộng lượng một chút nhỉ?

Hắn nằm ở trên giường, vuốt trung y trên người, không khỏi ngàn suy vạn nghĩ. Kể từ khi Chu Tử vào ở trong phòng hắn, y phục, giày ủng của hắn từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới đều là do tự tay Chu Tử làm, không hề mượn tay người khác.

Chu Tử đem cả tấm lòng giành cho hắn nha! Nếu Chu Tử yêu mình như vậy, mình cũng nên cho nàng một cơ hội sám hối!

Sau khi suy nghĩ đến nửa đêm, Triệu Trinh hận không thể lập tức bay trở về Vương phủ, ôm lấy Chu Tử tận tình an ủi nàng, thuận tiện làm nũng, để Chu Tử đối xử với mình tốt hơn!

Kết quả, sáng hôm sau tỉnh lại, Triệu Trinh phát hiện mình bị bệnh, đầu đau như búa bổ, cổ họng sưng không nói ra được, thân mình lạnh run, đắp hai cái chăn mà vẫn lạnh, ngay cả xương cốt đều đau.

Triệu Anh Triệu Dũng còn chưa rời đi, vừa tới đã phát hiện Vương gia nóng như một khối than lửa, đôi môi cũng phồng rộp lên. Triệu Anh Triệu Dũng kinh hãi. Bọn họ từ nhỏ đã đi theo Vương gia, từ lúc Vương gia mười hai tuổi đến bây giờ, vẫn chưa từng ngã bệnh, không ngờ vừa đổ bệnh lại nghiêm trọng đến như vậy.

Triệu Anh lệnh cho Trần Bình bưng một chén nước ấm vào đút cho Vương gia uống, hắn muốn ở lại trông chừng Vương gia, bảo Triệu Dũng phi ngựa trở về Vương phủ gọi Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đến đây — Vương gia bệnh nặng như vậy, đại phu bình thường sợ là không chữa được, xem ra chỉ có thể mời hai vị này. Mặc dù nhân phẩm của Hứa đại phu và Hầu đại phu nhân không tốt, nhưng y thuật lại tương đối đáng tin.

Đúng lúc này, Triệu Dũng đang muốn rời đi tựa hồ nghe thấy Vương gia đang nói chuyện, thanh âm rất nhỏ, hắn cùng Triệu Anh vội kề tai tới gần.

Triệu Trinh sốt cao hỗn loạn, trong lòng thầm nghĩ muốn Chu Tử lại đây, miệng thì thào: “Chu Tử… Chu Tử…”

Nghe Vương gia gọi tên Vương phi, trong lòng Triệu Anh và Triệu Dũng đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ: Vương gia của ta, aizz, ngài tội gì như vậy, đến lúc này còn thương nhớ Vương phi! Vương phi đúng thật là oan gia năm trăm trước của ngài rồi, kiếp này đến báo thù rửa hận đây!

Triệu Dũng dụi dụi mắt, bước nhanh ra ngoài. Hắn vừa dắt ngựa ra, còn chưa cưỡi lên, đã thấy được xe ngựa của Vương phi lộc cộc đi tới.

Trong nháy mắt nhìn thấy Vương phi cùng hai vị Hứa – Hầu lần lượt xuống xe, Triệu Dũng thật lòng cảm thấy: ai nói ông trời không có mắt? Ông trời vẫn có mắt đó thôi!

130. Quyển 4 – Chương 130

Chương 130: Khỏi bệnh, hai bên hòa hợp

Triệu Dũng nhanh chân bước đến, hành lễ nói: "Tham kiến Vương phi!"

Nhìn thấy bộ dáng cúi đầu ủ rũ của Triệu Dũng, Chu Tử có dự cảm không tốt, nàng vội hỏi: "Vương gia đâu?"

"Vương gia bị bệnh, đang ở trong phòng ạ!" giọng của Triệu Dũng có hơi trầm thấp.

Chu Tử vừa nghe vậy, cước bộ khựng lại một chút, nàng không ngờ Triệu Trinh sẽ sinh bệnh. Chu Tử quay đầu nhìn Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh một chút, ý bảo bọn họ nhanh đi theo.

Triệu Trinh đã lâm vào hôn mê, hắn không nhận biết được cái gì, chỉ nằm một chỗ, sắc mặt vốn trắng nõn nay ửng lạ ửng hồng, môi khô nứt, lỗ mũi thở ra hơi nóng hầm hập.

Chu Tử kề mặt lên người hắn, cảm thấy nóng dọa người.

Chu Tử bình thường cái gì cũng không quyết đoán, bởi vì đã có Triệu Trinh; hiện tại Triệu Trinh ngã bệnh, ngược lại nàng càng trở nên kiên cường. Chu Tử không khóc vật ngã xuống đất, mà là rất bình tĩnh bảo Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh tiến lên chẩn trị.

Đầu tiên Hầu Lâm Sinh bắt mạch, sau đó muốn khám cổ họng Vương gia, tuy nhiên làm thế nào cũng không mở miệng ra được.

Chu Tử ở một bên rửa sạch tay, lấy tay cạy miệng và răng Triệu Trinh ra. Sau khi Hầu Lâm Sinh xem một chút, lúc này mới bắt đầu khai đơn thuốc. Hắn đọc, Hứa Văn Cử cầm bút viết.

"Bồ công anh… Đại kế… Rễ bản lam… Hoàng cầm…"

Rất nhanh phương thuốc liền kê xong, Triệu Dũng cùng Hứa Văn Cử trở về Vương phủ lấy thuốc. Chu Tử sợ kinh động đến Thái phi nương nương, vội dặn bọn họ không được để lộ ra.

Chu Tử đợi bọn họ đi ra ngoài, lúc này mới bắt đầu đút nước cho Triệu Trinh uống. Triệu Trinh hôn mê bất tỉnh, nước đến trong miệng rất nhanh lại theo khóe miệng chảy ra.

Nhìn đôi môi Triệu Trinh trắng bệch khô nứt, Chu Tử đau lòng cực kỳ. Không đút được nước vào, nàng cầm một cái muỗng bạc nho nhỏ cạy miệng Triệu Trinh ra, nhỏ từng giọt nước ấm vào trong miệng Triệu Trinh.

Trán Triệu Trinh nóng hổi, nàng bảo Thanh Thủy liên tục bưng nước lạnh lên, cầm khăn lụa nhúng nước lạnh, gấp lại đắp lên trán Triệu Trinh.

Không bao lâu, khăn lụa đã bị nhiệt độ cơ thể của Triệu Trinh làm ấm lên, Chu Tử càng không ngừng đổi khăn lạnh. Dùng khăn lạnh hạ nhiệt cho Triệu Trinh đồng thời nàng cũng bảo Triệu Anh lấy rượu đã được chưng cất, đổ vào trong chậu vàng, bưng vào.

Ba người Thanh Thủy Thanh Ba cùng Thanh Tuyền đều bị Chu Tử đuổi ra ngoài, ngay cả Triệu Anh cũng bị nàng đuổi ra, nàng sợ sau khi Triệu Trinh tỉnh lại sẽ cảm thấy mình không có tôn nghiêm.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại có nàng và Triệu Trinh, lúc này Chu Tử mới kéo chăn ra, cởi sạch quần áo trên người Triệu Trinh, sau đó đem Triệu Trinh nhét vào chăn bông.

Thân thể Triệu Trinh vẫn còn nóng như trước, nhưng không hề có một chút mồ hôi.

Trước tiên Chu Tử xốc chăn lên một chút, sau đó dùng khăn lụa nhúng vào rượu, bắt đầu lau từ sau tai Triệu Trinh, dần dần đi xuống, cổ, ngực, cánh tay, bụng, bắp đùi, đùi… Triệu Trinh hôn mê bất tỉnh, trong lòng nàng không hề có ý niệm khác trong đầu, chỉ nghĩ muốn cho Triệu Trinh thoải mái một chút.

Triệu Dũng cùng Hứa Văn Cử rất nhanh đã lấy thuốc trở về. sau khi nấu thuốc xong, Thanh Thủy bưng thuốc đi vào, giúp Vương phi đút thuốc.

Chu Tử bưng chén thuốc, thấy Thanh Thủy đã làm nguội thuốc, nàng vẫn múc một muỗng nếm nếm, phát hiện thật đắng.

Nàng ngồi ở đầu giường, đỡ đầu Triệu Trinh lên, đặt trong khuỷu tay mình, bảo Thanh Thủy bưng chén thuốc, mình dùng thìa bạc cạy miệng Triệu Trinh ra trước, sau đó bảo Thanh Thủy dùng muỗng nhỏ đổ từng chút thuốc vào.

Dù là như thế, Triệu Trinh uống thuốc vào vẫn theo khóe miệng chảy ra. Nước thuốc vừa chảy xuống, Chu Tử liền lấy khăn lụa lau đi, sau đó lại đút tiếp.

Mắt Triệu Trinh mở không ra, thoạt nhìn vẫn hôn mê, kỳ thật cũng có lúc thanh tỉnh, chỉ hà hắn không mở mắt ra được, chỉ có thể phát ra một chút thanh âm khe khẽ thôi. Hắn có thể cảm nhận được bàn tay lành lạnh của Chu Tử bận rộn trên người mình, tự lau người ình, tự đắp chăn ình, vuốt ve mình…

Có một lần, hắn trong hôn mê tạm thời tỉnh lại, thậm chí hắn cảm nhận được nước mắt Chu Tử nhỏ giọt trên mí mắt của hắn.

Ngày đầu tiên, Chu Tử đút sáu chén thuốc, nhưng Triệu Trinh vẫn không tỉnh lại. Nàng bảo Thanh Thủy nấu chút cháo loãng, hao hết công phu cũng chỉ đút vào được một chút.

Đến buổi tối, đám người Thanh Thủy và Triệu Dũng nhắc nhở Vương phi đi nghỉ ngơi một lát, Chu Tử cự tuyệt, nàng nằm xuống bên người Triệu Trinh, chui vào ổ chăn, đắp chăn thật kín, nàng dính sát vào Triệu Trinh, ôm Triệu Trinh vào trong lòng mình.

Lúc nửa đêm, trên người Triệu Trinh vẫn nóng như than hồng, Chu Tử bị nóng tỉnh, nàng liền đứng dậy, tiếp tục đút Triệu Trinh uống nước, dùng rượu lau người cho Triệu Trinh. Lau xong toàn thân, nàng lại nằm xuống sát cạnh Triệu Trinh, cánh tay trái vòng qua dưới gáy Triệu Trinh, kéo Triệu Trinh vào trong lòng, tay phải nhẹ nhàng mà vuốt ve trên người Triệu Trinh, thấp giọng nói chuyện với Triệu Trinh: “Triệu Trinh, chàng nhất định phải tỉnh lại, thiếp ngốc như vậy, con trai đều còn nhỏ như vậy, mẫu thân tuổi lại lớn, thiếp hầu như không khống chế được mọi việc a!”

“Triệu Trinh, chàng xem, thiếp năm nay mới mười chín tuổi thôi, còn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, chàng dám để lại một mình thiếp ở lại trên đời sao? Chàng không sợ bị vợ cắm sừng sao…”

“Triệu Trinh, chàng nuông chiều thiếp thành đứa ngốc, rồi lại muốn bỏ rơi thiếp sao? Không có chàng, làm sao thiếp có thể sống sót? Nếu chàng đi rồi, thiếp cũng đi theo chàng, mặc kệ Triệu Tử Triệu Sam…” Nói xong, nước mắt Chu Tử lại chảy ra.

Nàng nghĩ, nếu mình có thể ngã bệnh thay Triệu Trinh thì thật là tốt biết bao, cũng không cần phải nghĩ nhiều như vậy!

Triệu Trinh không mở mắt ra được, nhưng vẫn nghe được lời Chu Tử nói, hắn nghe mà vừa tức vừa vội, hận không thể đứng dậy lôi Chu Tử ra tận tình đánh mông, nhưng lại không điều khiển được tứ chi, ngay cả mí mắt và tay cũng không khống chế được. Chỉ có thể âm thầm tức giận trong lòng.

Ngày hôm sau, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lại đến kiểm tra một chút, dặn dò nấu thuốc theo đơn ngày hôm qua. Chu Tử rất tin tưởng hai người bọn họ, bởi vì Triệu Trinh tin tưởng bọn họ.

Mặc dù đám người Triệu Anh, Triệu Dũng và Liễu Liên thấy Vương gia vẫn hôn mê bất tỉnh như trước, trong lòng có chút dao động, nhưng vẫn nghe theo lời Vương phi.

Ngày thứ ba, Triệu Trinh vẫn còn hôn mê.

Chu Tử cho hắn uống nước và thuốc, hơn một nửa bị chảy ra. Chu Tử không nóng vội, nàng vẫn tỉ mỉ chăm sóc Triệu Trinh.

Cho uống thuốc xong, Chu Tử bảo Thanh Thủy cùng Triệu Dũng trông chừng Vương gia, nàng đi tắm rửa một cái, ăn mặc thật xinh đẹp, sau đó lại tiếp tục chăm sóc Triệu Trinh.

Chờ trong phòng chỉ còn lại Triệu Trinh và nàng, Chu Tử tiếp tục vừa hạ nhiệt cho Triệu Trinh, vừa lầm bầm lầu bầu nói chuyện với Triệu Trinh: "Nói cho chàng biết, hôm nay thiếp ăn mặc rất xinh đẹp, chàng mà không tỉnh lại, thiếp liền chạy theo người khác!"

Triệu Trinh sắp tức chết rồi, nhưng lại khổ hận chính mình không thể động, cuối cùng dùng hết toàn lực, cũng chỉ đảo được tròng mắt.

Đáng tiếc Chu Tử không thấy được, nàng đang dùng khăn lụa thấm rượu lau tiểu 'đệ đệ' mềm nhũn của Triệu Trinh, vừa lau vừa nói: "Thiếp chưa nói cho chàng sao? Tiểu 'đệ đệ' của chàng quá nhạt quá mềm rồi, một chút cũng không hề giống nam tử hán nga!"

Triệu Trinh nghe được những lời này, nếu có thể cử động, nhất định cả người sẽ phát run, nhưng hắn không nhúc nhích được, cho nên đành phải tức giận một mình.

Chu Tử lau tiểu 'đệ đệ' xong, đột nhiên nảy ra ý tưởng, nàng cúi đầu ngậm tiểu 'đệ đệ'mềm nhũn của Triệu Trinh, cắn cắn tiểu 'đệ đệ' của Triệu Trinh một chút, sau đó nhanh chóng đắp mền lên — nàng có chút ý nghĩ kỳ lạ, nghĩ là Triệu Trinh thích nhất mình làm như vậy, không chừng có thể cắn tỉnh hắn!

Sau khi nàng cắn một chút, mặt bắt đầu đỏ lên, cố lấy dũng khí vươn tay sờ sờ trong chăn, cư nhiên lại phát hiện tiểu 'đệ đệ' của Triệu Trinh bắt đầu căng to.

Chu Tử rất rất kinh hỉ a!

Này chứng tỏ là gì? Điều này chứng tỏ Triệu Trinh đã có ý thức!

Ngày thứ tư, ngủ thẳng đến nửa đêm, Chu Tử tỉnh, cảm thấy chạm tới thân mình Triệu Trinh ướt nhẹp mát lạnh, nàng vươn tay sờ lên người Triệu Trinh, phát hiện sờ ra một tay mồ hôi — Triệu Trinh bắt đầu hạ sốt!

Chu Tử vui quá mà khóc, không để ý người Triệu Trinh đầy mồ hôi, ôm thân thể trần trụi của Triệu Trinh vào trong ngực.

Nàng vội đứng dậy, vừa lấy khăn lau mồ hôi cho Triệu Trinh, vừa gọi Thanh Thủy ngủ ở bên ngoài chuẩn bị nước ấm, Triệu Trinh chảy nhiều mồ hôi như vậy, tất nhiên là phải bổ sung thêm nước.

Sáng sớm ngày thứ năm, Triệu Trinh dùng hết toàn lực, rốt cục cũng mở mắt. Bị bệnh năm ngày, hắn lập tức gầy đi rất nhiều, mí mắt nhìn càng yếu ớt hơn. Hắn nhìn Chu Tử vừa khóc vừa cười, nửa ngày mới nói: "Quá xấu!"

Chu Tử không ngờ câu đầu tiên hắn tỉnh lại là chê bai mình, rất là tức giận, nhấc tay muốn đánh hắn, nhưng bàn tay lung lay trước mặt Triệu Trinh, lại vẫn không đánh xuống được, cuối cùng dừng trên mặt Triệu Trinh sờ sờ, hờn dỗi nói: "Chàng ghét bỏ thiếp sao? Muộn rồi!"

Triệu Trinh cực kỳ mệt mỏi, uống thuốc xong, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Mấy ngày nay Chu Tử vẫn ở bên hắn, bây giờ thấy hắn tỉnh lại, tảng đá trong lòng rơi xuống, lúc này mới bảo bọn Thanh Thủy chăm sóc hắn, nàng đi tắm rửa thay quần áo, ăn mặc thật xinh đẹp quay lại.

Đến chạng vạng, Triệu Trinh lại tỉnh, vừa tỉnh đã thấy Chu Tử xinh đẹp ngồi ở bên cạnh, lần này đủ khí lực, cau mày, mắt xếch trừng chằm chằm, vẻ mặt không kiên nhẫn, nói với Chu Tử: "Rồi xem Lão tử sẽ thu thập nàng như thế nào!"

Chu Tử tâm tình thật tốt, vẻ mặt coi thường cất giọng: "Chàng thử xem a! Thiếp chờ!"

Ngày thứ sáu, Triệu Trinh đã có thể bắt đầu uống một ít thức ăn lỏng như cháo hoặc là canh gà linh tinh. Chỉ là cơn bệnh này, biến hắn thành một đứa bé, chỉ để Chu Tử chăm sóc hắn, Chu Tử rời đi lập tức mất hứng, sai bảo ép buộc Chu Tử luống cuống tay chân.

Mặc dù mệt, nhưng trong lòng Chu Tử lại rất vui. Nàng vừa ra bên ngoài ăn một chút, Thanh Ba hầu hạ bên trong liền chạy tới, vội vội vàng vàng nói: "Vương phi, Vương gia ồn ào đuổi hết bọn nô tỳ ra, gọi ngài qua đó!"

Chu Tử cho là đã xảy ra chuyện lớn gì, vội vã chạy tới.

Triệu Trinh nằm ở trên giường, mặt đều nghẹn đỏ, nhìn thấy Chu Tử lại đây, lúc này mới nói: "Chu Tử, ta muốn…"

Chu Tử có hơi mờ mịt.

Triệu Trinh tức chết rồi, khẽ quát: "Lão tử muốn đi tiểu!"

Chu Tử nhìn bộ dạng tức giận không được tự nhiên của hắn, trong lòng cảm thấy thực thích. Nàng đỡ Triệu Trinh lên trước, đặt một cái gối dựa lớn sau lưng hắn, sau đó cúi người lấy cái bô sứ trắng khắc rồng vẽ phượng dưới giường ra, xốc chăn lên, nhét tiểu 'đệ đệ' của Triệu Trinh vào miệng bô, cười tủm tỉm giống như dỗ đứa bé: "Xì xì xì… xì xì xì…. tiểu bảo bảo mau mau tiểu!"

Triệu Trinh vừa tức vừa vội, nhưng lại không thể nén không tiểu, cuối cùng đỏ mặt tiểu ra.

Chu Tử mang theo nụ cười vô cùng bỉ ổi trên mặt, vươn tay nắm tiểu 'đệ đệ' của hắn, lắc lắc vài cái, lúc này mới cầm bô đi ra ngoài.

Bởi vì Vương gia dần dần bình phục, lại chỉ cần một mình Vương phi, cho nên đám người Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh, Triệu Hùng đều nhàn rỗi, để ăn mừng Vương gia bình phục, dưới sự khởi xướng của hai vị Hứa – Hầu, đám người Triệu Tráng đang ở trong Tây Thiên viện, vây quanh bếp lò uống rượu ăn lẩu.

Rượu còn chưa uống đủ đô, Triệu Dũng cảm thán nói: "Vương gia và Vương phi, aizz, thật là một đôi si tình a!"

Hứa Văn Cử rất kinh ngạc: "Vì sao lại nói vậy?"

Triệu Dũng uống một hơi cạn sạch chén rượu, nói: "Vương phi vì Vương gia hộc máu, Vương gia vì Vương phi bệnh nặng một trận, đây còn không phải là si tình sao?"

Hứa Văn Cử "Phì" cười ra tiếng.

Hầu Lâm Sinh ở một bên rất bình tĩnh nói: "Vương phi không phải hộc máu, là cổ họng nhiễm trùng dính đàm mang máu; Vương gia không phải si tình, là vất vả lâu ngày thành tật, nhiễm trùng cổ họng!"

Triệu Tráng, Triệu Anh, Triệu Dũng, Liễu Liên: "…"

Quay lại Mục lục

131. Quyển 4 – Chương 131

Chương 131: Trao đổi, vợ chồng hòa hợp

Lúc đám người Triệu Dũng đang ăn lẩu, Triệu Trinh cũng đói bụng.

Hắn bị bệnh mấy ngày nay, thật vất vả hết bệnh, tất nhiên khẩu vị cũng tốt lên, Nhưng hắn lại không muốn nói là mình đói.

Chu Tử phân phó Thanh Thủy làm một bát mỳ phủ rau xanh và gà xé sợi, nàng chuẩn bị tự mình đút Triệu Trinh ăn. Nhưng Triệu Trinh nằm trên giường, đưa lưng về phía nàng, nhất định không ăn.

Chu Tử bưng bát mỳ, ngồi xuống bên giường, dịu dàng nói: "Triệu Trinh, ăn chút mỳ đi!"

Triệu Trinh bất động không nói, đưa cho Chu Tử một tấm lưng thon gầy trong lớp trung y màu trắng.

Chu Tử thẹn trong lòng, tiếp tục xuống nước năn nỉ: "Vương gia của thiếp à, ăn một chút đi, thiếp đút cho chàng ăn nha?"

Triệu Trinh vẫn không động đậy.

Chu Tử để chén xuống, hít sâu một hơi, ngồi nghiêm chỉnh, thể hiện vẻ nghiêm trang, rồi mới nói: "Triệu Trinh, thật xin lỗi, thiếp không nên đánh chàng!"

Triệu Trinh vẫn bất động như trước.

Chu Tử nói tiếp: "Triệu Trinh, thiếp sai rồi, gặp phải vấn đề không nên kích động, nên hỏi rõ ràng trước mới đúng!" Nàng càng nói càng xấu hổ, nhớ lại lời hứa trước kia với Triệu Trinh.

Triệu Trinh nói "Chúng ta ở cùng nhau cả đời đi", Triệu Trinh nói "Nàng phải tin ta", Triệu Trinh nói "Chỉ cần nàng thuận lợi sinh con, từ nay về sau ta sẽ không nạp nữ nhân khác"…

Triệu Trinh vốn là người ít nói, lại nhiều lần thổ lộ với nàng như vậy. Sống mũi Chu Tử chua xót, trong nháy mắt đã ươn ướt.

Nàng kề sát bên tai Triệu Trinh, còn thật sự kiên định nói: "Thiếp thề, thiếp sẽ luôn tin chàng, không bao giờ hoài nghi chàng nữa!"

Sau khi nói xong, nàng dúi đầu vào mái tóc dài đen mượt của Triệu Trinh, nước mắt chảy xuống. Chu Tử mới vừa dùng xà bông thơm gội đầu cho Triệu Trinh, mái tóc dài đen nhánh trơn bóng mát lạnh, mang theo một mùi thơm ngát, cực kỳ dễ ngửi.

Triệu Trinh lấy được cam đoan mà mình muốn từ Chu Tử, trong lòng thầm thoải mái, vốn còn muốn bày vẻ vênh váo, khiến cho Chu Tử càng hiểu được tầm quan trọng của hắn, ai ngờ Chu Tử lại vùi trong tóc của hắn mà khóc lên. Triệu Trinh không thích nhất là nghe Chu Tử khóc, Chu Tử vừa khóc, mắt to sẽ ướt nhẹp, mí mắt trở nên sưng đỏ, nhìn qua muốn thê thảm bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn đáng thương bao nhiêu có bấy nhiêu, luôn làm cho hắn đau lòng.

Triệu Trinh lẳng lặng nghe Chu Tử khóc, đoán chừng nước mắt Chu Tử sắp ngưng, mới ồm ồm nói: "Khóc cái rắm chứ khóc, sắp đói chết Lão tử rồi!" Dứt lời, hắn xoay người lại, mắt nhìn nơi khác, nhất định không nhìn Chu Tử, vẻ mặt không được tự nhiên.

Lời thô lỗ này hắn vừa thốt ra khỏi miệng, Chu Tử lập tức nín khóc mỉm cười, nàng biết Triệu Trinh rất vặn vẹo, mỗi lần tha thứ ình nhất định sẽ lộ ra bộ dáng này.

Trên hàng mi dày của Chu Tử còn vương nước mắt, mắt ướt nhẹp, dùng tay áo lau lung tung một chút, vội cười bưng bát mỳ lên: "Phu quân, thiếp đút cho chàng ăn nhé!"

"Phu quân?" Triệu Trinh kinh ngạc nhìn chằm chằm Chu Tử, lý ra nếu Chu Tử không trực tiếp gọi hắn "Triệu Trinh", thì cũng trêu chọc gọi hắn là "Vương gia của thiếp", từ khi nào lại dùng lối xưng hô "Phu quân" sến súa này?

Thấy vẻ mặt Triệu Trinh như bị sét đánh, Chu Tử càng thêm dịu dàng, múc sợi mỳ lên nếm nếm, thấy vừa đủ nóng, liền bắt đầu đút cho Triệu Trinh ăn. Nàng đút Triệu Trinh ăn chút mỳ, sau đó lại đút Triệu Trinh uống chút nước canh, rất nhanh đã ăn hết một bát mỳ.

Triệu Trinh cực đói bụng, ăn rất nhanh, sau khi ăn xong cũng rất ghét bỏ: "Không phải nàng làm, ăn không ngon!"

Chu Tử mừng rỡ, mặt mày hớn hở nói: "Vậy ngày mai thiếp làm chút mì lúc mạch cho chàng nhé!" Triệu Trinh không thích uống loại nước trụng mỳ bình thường, mà thích uống loại nước mì lúa mạch mà Chu Tử làm.

Triệu Trinh rũ rèm mắt xuống, hàng lông mi dày phủ xuống, giống như rất không hài lòng, bổ sung thêm một câu: "Nhớ chuẩn bị thêm chút thức ăn!"

Nến được đặt khá cao, ánh lửa lay động chiếu vào lông mi thật dài của Triệu Trinh, tạo thành một bóng mờ ở mi mắt dưới. Chu Tử nhìn hắn, nhìn thế nào cũng không đủ, vừa nghĩ vừa nói vài món điểm tâm nàng làm mà Triệu Trinh thích ăn nhất: "Hành lá trộn đậu hủ, rau tuyết xào thịt muối, dưa chuột muối chua, bánh nhân hạch đào? Được không?"

Mặc dù vừa ăn xong một bát mì, nhưng vừa nghe kể tên những món này, Triệu Trinh cảm thấy mình lại đói bụng. Hắn liếc Chu Tử một cái, thấy đôi mắt to nén lệ sáng lấp lánh của nàng đang tràn ngập mong

đợi nhìn mình, trong lòng rất an ủi, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bộ dáng miễn cưỡng tạm chấp nhận: "Còn tạm được!"

Chu Tử thực vui mừng, lập tức nén lệ mà cười.

Triệu Trinh nhìn hoa văn trên đỉnh màn, chậm rãi nói: "Chút nữa nàng đi làm đi!"

Chu Tử thực kinh ngạc, "A" một tiếng: "Không phải vừa mới ăn mì rồi sao?"

Triệu Trinh khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, mắt không nhìn Chu Tử: "Ta lại đói bụng!"

"Vậy thiếp lập tức đi làm ngay!" Chu Tử vội đứng dậy giúp Triệu Trinh nằm thoải mái, rồi mới đi ra ngoài rửa tay làm thức ăn cho trượng phu.

Sau khi uống hai bát mì lúa mạch, ăn xong bốn món ăn kèm, lúc này Triệu Trinh mới cảm thấy mình đã thật no rồi. Thanh Thủy thu dọn bát đũa. Chu Tử hầu hạ Triệu Trinh rửa mặt xong, mình cũng súc miệng rửa mặt một chút.

Sau khi sắp xếp xong, Chu Tử nhìn Triệu Trinh đang nhắm mắt không nói, con ngươi đảo một vòng, nảy ra ý hay. Nàng tiến lên kéo chăn Triệu Trinh cho ngay ngắn, sau đó lại thả màn xuống giúp hắn, vừa sửa sang lại màn, vừa chờ Triệu Trinh giữ mình lại.

Triệu Trinh vốn nghĩ Chu Tử muốn ở bên cạnh mình, nào ngờ Chu Tử cứ thế mà ném một bệnh nhân như mình ở trong này một mình! Muốn mở miệng giữ người, mặt mũi lại không thể vứt xuống được; không giữ lại, thì luyến tiếc Chu Tử. Lúc này Triệu Trinh mặc dù làm bộ nhắm mắt, nhưng thật ra đang ngàn suy vạn nghĩ, trăm mối lo a!

Chu Tử chắc chắc Triệu Trinh nhất định sẽ mở miệng, sau khi sửa sang màn xong, cầm nến lên làm bộ bước đi. Nàng hai tay giơ nến, tư thế tuyệt đẹp đi đến cửa phòng ngủ, trong lòng nhẩm đếm: "Một, hai, ba, bốn, năm…"

"Nàng muốn bỏ mặc ta một người bệnh sắp chết ở đây một mình sao?" Tiếng Triệu Trinh ủy khuất lên án từ trong màn truyền ra, nghe rầu rĩ.

Chu Tử dừng bước, nhưng không xoay người: "Vương gia, thiếp thân đã làm sai, sợ ngài không tha thứ cho nô tì."

Triệu Trinh dừng một chút, phát hiện được gian kế của nàng, trầm giọng nói: "Còn không mau cút trở lại cho ta!"

Mặc dù bị mắng, Chu Tử lại đặt nến xuống, vui vẻ chạy đi qua: "Vương gia, chàng tha thứ cho thiếp?"

"Hừ!" Triệu Trinh kiêu ngạo cho Chu Tử một tấm lưng.

Chu Tử cởi toàn bộ quần áo trung y bay trên người xuống thật nhanh, thổi tắt nến, xốc màn chui vào. Sau khi chui vào chăn, Chu Tử rất phát hiện, không biết lúc nào Triệu Trinh đã cởi sạch trơn, trên người không mặc một cái gì! Không phải là lúc nàng xoay người đếm chứ?! Vậy cũng thật nhanh a!

Chu Tử khẽ cười một tiếng, thân thể trần trụi dán sát vào phần lưng mà Triệu Trinh đưa về phía mình, từ sau lưng ôm lấy Triệu Trinh.

Trong nháy mắt này, việc ôm Triệu Trinh mang đến cho Chu Tử thỏa mãn hơn bất cứ thứ gì khác! Nàng hạnh phúc thở dài một tiếng, đôi môi như lửa nóng áp vào lưng Triệu Trinh khẽ hôn một cái, lại hôn một chút, sau đó vươn đầu lưỡi liếm lên.

Trên người Triệu Trinh bị nàng dùng rượu và nước ấm thay phiên lau rửa, rất sạch sẽ, lại mang theo mùi rượu nhàn nhạt, làm nàng không nhịn được tiếp tục hôn xuống.

Sau khi Chu Tử nghịch ngợm liếm lên mông Triệu Trinh một cái, Triệu Trinh thân mình run lên, rất nhanh liền xoay người, ôm Chu Tử.

Tứ chi của Chu Tử và Triệu Trinh quấn quít ôm lấy nhau, cùng cảm thụ da thịt chạm nhau mang tới cảm giác khuây khoả và thỏa mãn.

Vật kia của Triệu Trinh đã sớm ngóc đầu vểnh lên, đâm vào bụng Chu Tử. Chu Tử dịu dàng nói: "Còn đang bệnh, sợ là không thể làm việc đó?!"

Triệu Trinh dùng cái vật kia đâm đâm Chu Tử, buồn bực nói: "Nghẹn chết ta!"

Chu Tử nghĩ nghĩ một chút, thân mình uốn éo vặn vẹo, ý bảo Triệu Trinh buông mình ra.

Triệu Trinh hiểu được, buông Chu Tử ra, trong lòng bắt đầu "Bình bịch", tràn ngập chờ mong.

Chu Tử dán sát thân thể mình lên người Triệu Trinh, dần dần trườn xuống, cuối cùng trượt đến chỗ kia. Nàng vươn tay phải, đỡ lấy vật ấm áp mềm mại mang theo cứng rắn của Triệu Trinh, hé mở đôi môi đầy đặn đỏ tươi, hết sức ngậm vào.

Trong nháy mắt bị nàng ngậm vào bao phủ, Triệu Trinh rướn cổ, hít một hơi thật sâu. Khoang miệng ấm nóng của Chu Tử bao lấy hắn, đầu lưỡi mềm mịn liếm khắp mỗi chỗ nhạy cảm của hắn, mang đến cho hắn cảm giác khoái cảm thật sâu.

Chu Tử đứng dậy khoác thêm áo, rót chén nước trà súc miệng, lúc này mới chui về trong ổ chăn. Nàng vừa chui vào, Triệu Trinh liền ôm nàng vào trong ngực, để nàng dính sát vào mình.

Ôm một lát, Chu Tử xoay người, đưa lưng về phía Triệu Trinh, làm ổ trong lồng ngực hắn, trong dạng thân mật dựa sát vào nhau này, hai người rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Buổi sáng, Triệu Trinh cùng Chu Tử tỉnh lại rất sớm, hai người tiếp tục dính lấy nhau nói chuyện. Lần này Chu Tử trực tiếp hỏi: "Chàng thật sự muốn dùng Hà Khiết Hoa để mê hoặc kẻ địch?"

Triệu Trinh nằm ngửa trên giường, ôm cả người Chu Tử, "Ừ" một tiếng.

Chu Tử ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Chàng không sợ nàng ta bị thương sao?"

"Mắc mớ gì tới ta, đây là cha nàng ta đã đồng ý!" Triệu Trinh hờ hững nói.

Chu Tử thấy phiền nhất thái độ coi mạng người như cặn bã này của hắn, nàng yên lặng rồi nói: "Nếu nàng ta bị thương hoặc mất mạng, như vậy có tính là chết vì chàng không, chàng quên chàng đã thề độc rồi sao?"

Triệu Trinh ôm siết lấy nàng, không nói chuyện.

Chu Tử biết hắn đang nghiêm túc suy nghĩ lời của mình, nói tiếp: "Mặc dù Hà tiểu thư là thứ nữ, nhưng cũng là một người sống sờ sờ, mặc dù cha không thân, nhưng mẹ ruột nàng nhất định sẽ đau lòng nàng ta!"

"Có nàng ta hay không, thì có liên quan gì đâu!" Chu Tử cuối cùng lại chốt một câu.

Triệu Trinh sửng sốt: Đúng vậy, có Hà Khiết Hoa sắm vai Chu Tử hay không, thì có liên quan gì đâu? Hắn xưa nay có chút khuynh hướng theo chủ nghĩa hoàn mỹ, lúc ấy thầm nghĩ chỉ muốn sắp xếp đến mức tốt nhất, hiện tại Chu Tử vừa nói, hắn liền cảm thấy Chu Tử nói đúng. Triệu Trinh trầm tư một hồi, mới nói: "Ngày mai ta liền phái người đưa nàng ta về Kim Kinh!"

Chu Tử rất hài lòng, nàng dịu dàng tựa mặt lên lồng ngực Triệu Trinh, nhẹ nhàng mà cắn cắn một cái mới nói: "Thế này mới ngoan chứ! Bằng không thiếp còn phải ăn dấm chua vô cớ!"

Triệu Trinh liếc nàng một cái: "Bữa sáng ta muốn ăn canh sủi cảo, nàng tự làm!"

Thân thể Chu Tử cứng đờ: mới sáng sớm mà làm canh sủi cảo, phiền muốn chết đó biết không!

Hai Vợ chồng cùng nhau rời giường, sau khi rửa mặt xong, Triệu Trinh kêu Triệu Anh, Triệu Dũng: "Các ngươi không phải sẽ về Kim Kinh sao? Thuận tiện hộ tống Hà tiểu thư trở về đi!"

Triệu Anh, Triệu Dũng cùng khom người, đáp "Dạ".

Ra khỏi chính viện, hai người nhìn nhau cười khổ: Đoạn đường này có mỹ đồng hành vốn là chuyện tốt, chỉ là bộ dạng của mỹ nhân này quá giống Vương phi, dù là ai cũng không dám nhúng chàm a!

Cứ nghĩ đến cơn ghen ngất trời của Vương gia, cứ nghĩ đến kết cục ngũ mã phanh thây của Tôn Triết năm đó, Triệu Anh cùng Triệu Dũng rùng mình: dù sao mạng nhỏ quan trọng hơn a, ngoan ngoãn hộ tống Hà tiểu thư trở về thôi!

Không đến giữa trưa, Hà Khiết Hoa giống như chạy trốn, ngồi xe ngựa theo Triệu Anh, Triệu Dũng rời biệt viện ở ngoại ô, trên người mang theo Phong Trình Nghi mà Chu Tử phái Ngân Linh đưa đi. Thanh Châu cũng phụng mệnh đi theo chăm sóc nàng ta, bồi nàng ta trở về Kim Kinh.

Trên đường đi, Hà Khiết Hoa vẫn buồn bực không thôi:

Thế nhân đồn đãi quả thực không đáng tin cậy mà, Nam An vương quyền cao chức trọng lại là gã sợ vợ như sợ hổ, bị lão bà đánh cũng nhu nhược không dám phản kháng; Nam An vương phi điềm đạm dịu dàng cũng chỉ là người đàn bà chanh chua, dã man hung hãn dám đánh cả lão công, cái phủ Nam An vương này vẫn nên cách thật xa mới được, dù sao cái mạng nhỏ vẫn quan trọng nhất!

Quay lại Mục lục

132. Quyển 5 – Chương 144

Chương 144: Vì quyền thế, quyết đi ngược đường

Triệu Trinh ôm cái bụng rỗng, uống một bụng nước trà buồn bực trong thư phòng, cuối cùng trở về Tùng Đào Uyển.

Chu Tử biết hắn sẽ trở về ăn bữa ăn tối, sớm đã ở tiểu phòng bếp làm món gà rừng nhồi dương xỉ và nấm hầm cách thủy, nướng bánh bột ngô, còn nấu một nồi canh cải, chờ hắn trở về dùng bữa!

Chu Tử dặn người bày bàn vuông trong chính đường nội viện, nàng ọi người lui ra, tự mình dọn bữa tối, bắt đầu phục vụ Triệu Trinh dùng bữa tối. Tài nấu nướng của Chu Tử càng ngày càng tốt, bữa ăn tối đơn giản cũng rất mỹ vị. Triệu Trinh ăn thật ngon lành. Hắn ăn một lát, ngẩng đầu, thấy Chu Tử đang một tay chống cằm, mắt to vụt sáng lấp lánh nhìn mình, khóe miệng còn cong lên, rõ ràng là bộ dạng nhìn thật vui vẻ, không khỏi giật mình, lại cất giọng nhàn nhạt, trầm giọng hỏi: “Nhìn cái gì?”

Chu Tử nghiêng đầu cười: “Nhìn chàng thật đẹp!”

Trong lòng Triệu Trinh nhất thời rung động, gương mặt tuấn tú ửng đỏ, rũ rèm mắt xuống nói: “Vợ chồng già, có gì đẹp mà nhìn!”

Nhắc tới cũng kỳ quái, những người khác nhìn hắn như vậy, sợ đã sớm bị đánh cho thành đầu heo hoặc bị dạy dỗ một trận rồi, thế mà Chu Tử nhìn hắn, lại khiến hắn có chút cảm giác mặt đỏ tai nóng tim đập thình thịch.

Chu Tử đứng dậy múc thêm cho hắn một chén cháo nữa, đi tới bên cạnh Triệu Trinh, đặt bên tay phải Triệu Trinh, để hắn duỗi tay ra là có thể chạm đến, sau đó kéo một cái ghế thêu ngồi xuống bên phải Triệu Trinh, cầm một đôi đũa gắp thức ăn cho Triệu Trinh.

Nàng gắp một cọng dương xỉ bỏ vào trong đĩa Triệu Trinh, cười nói: “Mặc dù ở cùng nhau thật nhiều năm rồi, nhưng thiếp vẫn cảm thấy chàng thật đẹp, nhìn thế nào cũng nhìn không đủ!”

Mặt Triệu Trinh hơi mỉm cười, nhưng trong lòng thật rất vui mừng, hắn gắp món ăn Chu Tử gắp cho hắn, ăn xong, bèn nói: “Nàng cứ kệ ta, nàng cũng ăn nhanh đi.”

Chu Tử cười trộm: “Không phải chàng nói thiếp mập sao? Thiếp muốn giảm cân, buổi tối không ăn!”

Triệu Trinh lườm nàng một cái, cầm chén đẩy về phía nàng, nghiêm mặt nói: “Ăn!”

Chu Tử sợ nhất bộ dáng này của hắn, ngoan ngoãn cầm muỗng lên húp cháo.

Triệu Trinh nhìn một lát, thấy Chu Tử ăn vẫn còn ít, cầm một cái bánh bột ngô nướng vàng lên đưa cho Chu Tử, cũng vẫn chỉ một chữ: “Ăn!”

Đáng thương cho Chu Tử, rõ ràng là muốn giảm cân, lại bị Triệu Trinh buộc uống hai chén cháo ăn một cái bánh cộng thêm vô số nấm và dương sỉ nhồi thịt, kế hoạch một đêm không ăn để giảm cân hoàn toàn thất bại.

Buổi tối nằm bên cạnh Triệu Trinh, Chu Tử càm ràm: "Đều tại chàng, bụng của thiếp lại vì ăn mà phồng lên rồi!"

Triệu Trinh nghe vậy, lập tức ngồi dậy, vén chấn lên, đưa tay cởi quần áo trong của Chu Tử.

Chu Tử bị hấn sờ ngứa ngáy, vừa giãy dụa vừa cười, cuối cùng không chống nổi Triệu Trinh, bị Triệu Trinh cởi quần áo trong, kéo quần lót xuống.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm bụng Chu Tử, nhìn một lát, cảm thấy hình như không có nhô ra! Hấn lại đưa tay nhẹ nhàng đè lên, lúc này Chu Tử mới biết dụng ý của hấn, vừa kéo quần lót lên vừa nói: "Nguyệt tín của thiếp vừa hết sáu, bảy ngày, sao có thể mang thai chứ! Ha ha!"

Sáu bảy ngày? Lông mày thanh tú của Triệu Trinh nhảy lên, mắt phượng híp lại nhìn Chu Tử, khóe miệng khẽ nhếch mà không thể nhận ra: "Chu Tử, xem ra chúng ta con chưa cố gắng đủ!"

Chuông báo động nguy hiểm đặc biệt mà Tiểu bạch Chu Tử bắt đầu gõ vang trong đầu, nàng ngoan cường như cá chép, chợt ngiêng người, bắt đầu bò về đầu giường bên kia.

Triệu Trinh mỉm cười nhìn nàng. Đợi nàng bò được một khoảng, đưa tay nắm hai mắt cá chân Chu Tử, nhẹ nhàng lôi kéo, liền kéo được Chu Tử trở về.

Sau ba lần như thế, Chu Tử thật sự không còn sức chống cự, cầu xin tha thứ: "Tướng công, thiếp ăn quá no rồi, không cử động nổi!"

Triệu Trinh lộ vẻ mặt rất nghiêm túc, trong lòng rất bỉ ổi: "Ta động, nàng nằm là được."

Chu Tử: "..."

Sau nửa canh giờ cố gắng cấy cày gieo giống, rốt cuộc Triệu Trinh cũng tung người xuống ngựa, thoải mái nhàn nhã đứng dậy đi tắm, Chu Tử cả người mệt mỏi vô lực nằm đó bất động giả chết, thở hồng hộc kéo gối mềm Triệu Trinh đệm dưới mông nàng, nàng ném qua một bên, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

...

Trong chính viện của Lâm phủ, mặc dù đêm đã khuya, đèn dầu vẫn sáng rõ.

Lâm Thừa tướng ở trong phòng mẫu thân, chia sẻ tâm tư cùng mẫu thân và muội muội.

Chủ nhân không ngủ, đương nhiên bọn người làm cũng không dám ngủ – gia pháp của Nhị tiểu thư rất lợi hại

Lâm Hiếu Từ thật vất vả mới nói hết lời, Lâm lão phu nhân lập tức òa khóc, vừa khóc vừa gào: "Thế giới này không để cho người ta sống nữa à, sao lại có cả Vương gia trông nom đến chuyện trong nhà của Thừa tướng của người ta nữa chứ! Hắn dựa vào cái gì mà dám..."

Trong lòng Lâm Mộ Từ tức giận, lại lặng yên không nói – lời nàng ta muốn nói mẹ nàng ta đã nói thay rồi, nàng ta không cần phải nói gì nữa.

Lâm Hiếu Từ cảm thấy không cách nào giải thích quan hệ của mình và Nam An vương với lão mẫu và muội muội, lỗ tai nghe mẫu thân oán giận, tiếp nhận ánh mắt tràn đầy khiển trách của muội muội, cuối cùng vung tay một cái bước đi.

Hắn vừa mới ra đến chính phòng, liền nghe trong nhà truyền đến tiếng khóc thét tê tái tim gan của mẫu thân: "Thừa tướng mà còn bị người ta quản đầu trông chân, làm Thừa tướng để làm gì!"

Bước chân Lâm Hiếu Từ ngừng lại một chút, lời của mẫu thân nói trúng tử huyệt: Thừa tướng mà còn bị người ta quản đầu trông chân, làm Thừa tướng để làm gì!

Ngày hôm sau, Triệu Trinh nghe Triệu Tráng đọc thư báo trong phòng, Liễu Liên đến thưa: "Bẩm Vương gia, Tống Chương cầu kiến."

Sau khi Tống Chương đi vào, nhanh chóng nói vào chuyện chính: "Vương gia, tiểu nhân có một câu, không thể không nói."

Triệu Trinh lạnh lùng nhìn hắn, Tống Chương này trải qua nhiều lần kiểm nghiệm, hình như đã không có vấn đề gì, nhưng Triệu Trinh vẫn không muốn quá tin tưởng hắn, đang chuẩn bị kiểm nghiệm huấn luyện nữa, sau đó mới nói là có trọng dụng hay không.

Tống Chương bị ánh mắt xinh đẹp lạnh lùng của Vương gia nhìn như vậy, vẫn không kiêu ngạo không tự ti, nói: "Không biết Vương gia thấy Lâm Thừa tướng Lâm Hiếu Từ thế nào?"

…

Chu Tử đang cùng Ngân Linh cắt vải may quần áo ở trong phòng khách nội viện Tùng Đào Uyển.

Chu Bích sai người đưa tới vài xấp lụa vô cùng mềm mại vô cùng mát mẻ, Chu Tử cảm thấy rất thích hợp cho đứa bé, cho nên chuẩn bị làm hai bộ quần áo mùa xuân cho Bánh Bao Nhỏ, Màn Thầu Nhỏ cùng Sủi Cảo nhỏ, may bây giờ, đợi xuân về hoa nở là có thể mặc.

Trong thư phòng, Tống Chương đang cứng cỏi nói: "… Lâm Hiếu Từ người này, thành thật có thừa, quyết đoán chưa đủ; thực lực có thừa, bạo dạn chưa đủ; ngu trung ngu hiếu, lòng dạ nhỏ nhen; trên không cách nào tận trung với chủ, dưới không cách nào có oai đủ để quản lý thuộc hạ, quả thật không gánh vác nổi việc lớn, mong Vương gia nghĩ lại!"

Triệu Trinh nhìn Tống Chương, im lặng nửa ngày.

Trước kia hắn coi trọng vì Lâm Hiếu Từ thành thật, trầm tĩnh và tận tụy, kỳ thực không phải không nhìn thấy khuyết điểm, chỉ là cố ý làm bộ như không thấy, Tống Chương nói chuyện một buổi, thật sự đã nói đến suy nghĩ trong đáy lòng hắn. Trong lòng hắn tính toán, nhưng trên mặt lại vẫn nhàn nhạt: "Theo ý kiến của ngươi…"

Gương mặt góc cạnh của Tống Chương mang theo vẻ kiên quyết: "Chọn một người trung thành mưu lược hơn người này, sắp xếp vào lĩnh vực quan trọng, tăng cường bồi dưỡng, từng bước thay thế."

Triều Trinh nhìn hắn, trong mắt toát ra tán thưởng, nhưng vẫn muốn kiểm nghiệm thêm một lần: "Ta đã gọi Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng cùng vào kinh."

Tống Chương vừa nghe, trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Vương gia anh minh, Điền Tử Kính đại trung đại nghĩa, Hồ Phi Đồng mưa lược quyết đoán, hai người này có thể gánh vác trọng trách!"

Giao thừa đêm ba mươi, tuyết rơi nhiều bay tán loạn, Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng cùng cưỡi ngựa đến kinh thành, tiến vào phủ Nam An Vương.

Triệu Trinh vốn đang ăn lẩu cùng Chu Tử, nghe Triệu Tráng bẩm báo, lập tức mang theo Triệu Tráng đi ra ngoài. Đi tới ngoài cửa rồi, nghĩ tới gì đó, vội nói với Chu Tử: "Chu Tử, chút nữa nàng ngủ trước, không cần chờ ta!"

Chu Tử chưa bao giờ hỏi tới việc công của hắn, nghe hắn nói như vậy, chỉ tùy tiện xua tay áo: "Vương gia ngài yên tâm đi! Đi đi! Đi đi!" Nàng giống như đang xua một con muỗi, lùa Triệu Trinh, bắt hắn đi.

Nhất định là một đêm không yên tĩnh.

Trong phủ Lâm thừa tướng, Lâm Hiếu Từ đang dùng cơm tất niên cùng mẫu thân và muội muội, Liên phu nhân mang theo di nương Hồng thị cùng Trương thị hầu hạ bên cạnh.

Lâm lão phu nhân ồn ào không dứt, không chịu rời Kim kinh về quê, Lâm Hiếu Từ cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, có suy nghĩ kỳ lạ là ngóng trông một ngày nào đó Vương gia sẽ quên chuyện này đi.

Liên phu nhân rất kính cẩn gắp thức ăn cho Lâm lão phu nhân.

Mấy ngày nay nàng luôn tuân thủ lễ nghĩa khắp nơi, Lâm lão phu nhân cùng Lâm Mộ Từ ám chỉ săm soi nàng, nhưng cũng không làm gì được, Lâm Mộ Từ chỉ có thể đẩy Lâm lão phu nhân ra cãi vã, nhưng cũng không hại gì đến vai trò của Liên phu nhân.

Kể từ sau hôm đến phủ Nam An vương trở về, Liên phu nhân phất ngọn cờ của Chu Thái hậu và Chu Vương phi, từ từ thu hồi quyền cai quản gia đình, lại cấm giữ Lâm Mộ Từ trong phủ, không cho nàng ta ra ngoài rêu rao khắp nơi.

Dĩ nhiên, những việc này nàng đều đã xin chỉ thị của trượng phu Lâm Hiếu Từ rồi.

Lâm Hiếu Từ từ chối cho ý kiến. Mặc dù trong lòng mất hứng, nhưng hắn biết thê tử làm như vậy là đúng.

Lâm Hiếu Từ đang gắp thức ăn ẫu thân, chợt gã sai vặt Thanh Tùng từ thư phòng chạy tới.

Lâm Hiếu Từ đến thư phòng, bưng hồng trà gã sai vặt Lục Liễu chuẩn bị lên, uống một hớp, lúc này gã sai vặt Thanh Tùng mới nói: "Đại nhân, đại nhân Điền Tử Kính và đại nhân Hồ Phi Đồng cưỡi ngựa vào thành từ cửa bắc, mới vừa vào phủ Nam An vương!"

Lâm Hiếu Từ giật mình, buông nhẹ tay, cái chén trong tay rơi nhẹ xuống, "bốp" một tiếng rơi bể trên mặt đất.

Thanh Tùng và Lục Liễu không khỏi sợ hãi, đây chính là chung trà Ngọc Tuyết mà đại nhân thích nhất, nghe nói trị giá ngàn vàng. Sợ đại nhân giận chó đánh mèo, hai người bọn họ vội quỳ xuống: "Cầu xin đại nhân khai ân!"

Lòng Lâm Hiếu Từ tràn đầy chuyện lớn, nào dư hơi mà trông nom mấy chuyện nhàm chán này, hắn trực tiếp bước ra ngoài, nói: "Sai người đóng xe, chuẩn bị đến phủ Nam An vương!"

Tuyết càng rơi càng lớn, như lông ngỗng nhẹ bay múa giữa bầu trời, rất nhanh liền bao phủ thế giới này thành một thế giới trắng bạc. Trên đường phố rộng rãi cũng phủ đầy một lớp tuyết thật dày, xe ngựa chạy trên đường rất khó khăn, phát ra âm thanh "kẽo kẹt kẽo kẹt".

Cuối cùng, mới đi tới đầu hẻm Gò Gà rừng, bánh xe ngựa bị vướng vào hố tuyết. Mấy người làm của phủ Thừa tướng vội vàng đến đẩy xe. Nhưng đi không được bao xa, bánh xe lại sa lầy.

Cuối cùng, Lâm Hiếu Từ ngăn động tác của người làm lại, xe lẳng lặng ngừng thật lâu trong trận tuyết lớn, rồi mới nói: "Quay đầu xe trở về thôi!"

Hắn không biết là, nếu tối nay hắn chạy đến phủ Nam An vương, e là tất cả sẽ không hỏng bét đến như vậy.

Từ thời khắc hắn quyết định quay đầu xe trở về, hắn đã đi ngược đường với Nam An vương.

Quyền thế, có thể mang đến khoái cảm vô hạn, lại cũng có thể khiến người ta trầm mê thật sâu, rơi vào vũng lầy quyền thế không cách nào tự kiềm chế, không thấy rõ con đường phía trước.

Mùng sáu tết, Triệu Tráng nhận được bồ câu đưa tin Phàn Duy Bân gửi tới: Tổng đốc Châu Chí Viễn – thân tín ở Tây Bắc của Lâm Hiếu Từ có dị động.

Quay lại Mục lục

133. Quyển 5 – Chương 134

Chương 134: Ngủ ở trạm dịch, trải nghiệm hoàn toàn mới

Tháng mười một ở thành Kim Kinh lạnh hơn so với Nam Cương nhiều, sáng sớm thức dậy, sẽ phát hiện mặt nước ngoài phòng đã đóng một tầng băng mỏng, mãi cho đến giữa trưa, dưới ánh nắng yếu ớt của mặt trời chiếu rọi xuống, lớp băng mỏng mới có thể từ từ tan ra.

Đêm khuya hôm đó, trong Nội thư phòng của chính viện phủ Cao thừa tướng, trong đèn lồng thủy tinh hoa lệ, mấy cây nến trắng như tuyết to bằng cổ tay người trưởng thành đang hừng hực cháy sáng, bởi vì không sợ gió, cho nên cửa sổ thư phòng mở rộng, Cao lão Thừa tướng một thân thường phục cẩm bào màu xám, lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn mặt hồ đã đóng băng ngoài cửa sổ, trên mặt mang theo nét u sầu.

Cao Đại lão gia đang đứng sau lưng lão, lo lắng nhìn bóng lưng cha già.

Thật lâu sau, Cao Đại lão gia mới nói: "Phụ thân, trong triều hai phe Hà Nguyên và Lâm Hiếu Từ tranh chấp mạnh mẽ, không bằng chúng ta yên lặng theo dõi biến hóa, làm ngư ông đắc lợi…"

Cao lão Thừa tướng thở dài nói: "A Trinh có nói trong thư, 'Giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang là người biết thời thế'. Ý tứ của hắn là muốn chúng ta giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, không làm một nhà nắm quyền nữa, mà phải xây dựng cục diện chân vạc ba phía cùng Hà Nguyên, Lâm Hiếu Từ, chú trọng duy trì cân bằng các thế lực trong triều."

Cao Đại lão gia không nói.

Trước kia Triệu Trinh mười hai tuổi, là cháu của hắn, là đối tượng Cao phủ bồi dưỡng. Nhưng, không biết bắt đầu từ khi nào, quan hệ giữa Cao phủ cùng Nam An vương Triệu Trinh đã hoàn toàn đảo lộn, đã hoàn toàn biến thành cục diện Cao phủ ỷ lại Nam An vương Triệu Trinh. Hiện tại, Nam An vương có yêu cầu mới với bọn họ.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, bọn họ đã một nhà nắm quyền quá lâu, cho nên Nam An vương cần thay đổi, cần rót lực lượng mới vào trong triều, tạo thành thế cân bằng mới.

Hắn suy tư hồi lâu, cuối cùng nói: "Phụ thân, không bằng thương lượng với muội muội một chút, tiến hành kết thân…"

"Không nên có chủ ý này!" Cao lão Thừa tướng ngắt lời trưởng tử, "A Trinh ghét nhất là dùng kết thân để trói buộc hắn, hơn nữa hắn thật sự yêu thương Chu Vương phi của hắn, vì nàng, thậm chí A Trinh còn trợ giúp Chu thái hậu lên ngôi…"

Cao Đại lão gia nhớ tới kết cục của Tứ đệ muội, bèn không nói ra ý tưởng muốn giết chết Chu Vương phi. Chỉ là, người Cao phủ không làm, không có nghĩa là người khác sẽ không làm. Cha con bọn họ chỉ cần yên lặng theo dõi diễn biến là được rồi.

Cuối cùng, Cao lão Thừa tướng trầm giọng nói: "Nếu giám quốc đại nhân bảo Cao phủ chúng ta lui, vậy chúng ta liền lui về phía sau một bước!"

Hoàng cung Kim Kinh, trong chính điện Thanh Vân điện, đèn đuốc sáng trưng.

Chu thái hậu trẻ tuổi cầm trong tay một quyển sách sử, đang ngồi trước án thư, yên lặng đọc sáng dưới ánh nến sáng ngời.

Giả trang thành đại thái giám Tiền Liễu Đức – Từ Liên Ba lẳng lặng đứng ở một bên, tầm mắt buông xuống, không nói một lời.

Mặc dù Chu thái hậu có thể tự mình đọc sách, nhưng những chữ nàng biết, đều do ngày bé tỷ tỷ Chu Tử theo học tỷ tỷ nhà thầy đồ hàng xóm, về dạy lại cho nàng, tiểu thuyết bình thường gì đó, đều có thể đọc hiểu, chỉ là xem sách sử, lại có rất nhiều chỗ đọc không ra.

Lục Hà không biết một chữ, còn không bằng nàng đâu!

Chu Bích xem được một lát, không khỏi ngẩng đầu thở dài: Nếu có tỷ tỷ ở đây thì tốt rồi, chữ nào mình không biết có thể hỏi tỷ tỷ, có chỗ không hiểu cũng có thể hỏi tỷ tỷ, tỷ tỷ ngày bé học chữ rất thông minh.

Mỗi buổi tối, Từ Liên Ba cùng Chu thái hậu đọc sách đến đêm khuya, tự nhiên hiểu được Chu thái hậu đang gặp phải chữ không biết hoặc chỗ nào không hiểu.

Hắn biết, nhưng hắn không muốn nói.

Lúc này Từ Liên Ba đang hoá trang thành Tiền Liễu Đức: trắng nõn tuấn tú tô thêm chút son phấn, thậm chí trên đôi mắt đẹp còn vẽ viền mắt, đuôi mắt nhếch lên. Sóng mắt lưu chuyển, hắn thấy Chu thái hậu đang cầm trong tay quyển Tam Quốc Chí , đang lật tới trang Phí Y truyền kỳ .

Hắn nhớ rõ Chu thái hậu vừa rồi còn đang xem Đặng Chi truyền kỳ .

Chu thái hậu ngây ngẩn một hồi, chợt nhớ ra vị "Tiền Liễu Đức" này là thân tín của tỷ phu, hẳn là phải biết chữ. Nàng hơi nghiêng mặt, liếc Từ Liên Ba một cái, ai ngờ Từ Liên Ba cũng đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, lông mi của Từ Liên Ba chớp một cái, sóng mắt lưu chuyển, làm như không có việc gì mà dời đi, Chu Bích lại có chút mặt đỏ tim đập.

Nàng không nhìn Từ Liên Ba nữa, cầm sách tiếp tục xem. Nhưng xem nửa ngày, lại chẳng tiếp thu được cái gì.

Chu Bích không khỏi tự khinh bỉ mình trong lòng.

Không ai biết, ngay cả Lục Hà cũng không biết, sau khi Chu Bích bị tổ mẫu bán đi, rốt cục nàng đã trải qua những gì.

Nếu như không dứt khoát, suy nghĩ thông suốt, nếu còn muốn thể diện, hiện tại nàng cũng không thể ngồi ở đây, e rằng đã trở thành một bộ xương trắng vô danh rữa nát nơi đáy cốc rồi.

Chu Bích lẳng lặng cười cười, đôi mắt to rất giống Chu Tử nhìn khoảng không trong cung điện, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Đây là phí cái gì truyền?"

Từ Liên Ba khiêm tốn cúi đầu, thanh âm kính cẩn: "Bẩm báo Thái Hậu nương nương, là Phí Y [yi] truyền kỳ ạ!."

Chu Bích nói tiếp: "Xem Đặng Chi truyền kỳ cùng Phí Y truyền kỳ , ngươi có biết ta thích nhân vật nào nhất không?"

Từ Liên Ba vẫn cúi thấp, giọng nói càng thêm kính cẩn: "Nô tài không biết."

Chu Bích cười cười: "Là Tôn Quyền. Ngươi xem, hắn gặp Đặng Chi khen Đặng Chi, gặp Phí Y khen Phí Y, hay thật đấy!"

Chu Bích đặt sách xuống, đứng dậy, đi đến trước mặt Từ Liên Ba, đưa tay nâng cằm hắn lên. Mặc dù vóc dáng Từ Liên Ba không thấp, nhưng cong lưng cúi đầu, lại dễ dàng bị Chu Bích chạm cằm.

Cằm của hắn bị Chu Bích nhẹ nhàng nâng lên.

Chu Bích nhìn hắn, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ trêu tức, so với bộ dạng đoan trang cứng nhắc ngày thường của Chu thái hậu, giống như biến thành một người khác: "Ngay cả vua của một nước như Tôn Quyền cũng biết nói lời dễ nghe, nói vài câu dễ nghe cũng đâu tốn bạc, sao ngươi không nói với ta vài câu để ta cao hứng một chút vậy?"

Từ Liên Ba võ công cực cao, trong nháy mắt hắn thay đổi vị trí, chuyển động không thể nhận ra mà lui về phía sau nửa bước, liền thoát khỏi tay Chu Bích.

Giọng của hắn vẫn kính cẩn như trước: "Nô tài không quên lời Vương gia Vương phi đã dặn dò."

Nghe hắn nhắc tới tỷ phu và tỷ tỷ, xúc động nổi lên nửa ngày của Chu Bích lập tức tan thành mây khói, nàng chậm rãi trở lại án thư, lại biến thành Chu thái hậu đoan trang cứng nhắc.

"Tiền Liễu Đức, ngươi tới đọc Phí Y truyền kỳ cho ta nghe đi!" Nàng ném bản Tam Quốc Chí kia tới, cũng không gọi "Từ Liên Ba", mà là "Tiền Liễu Đức".

Trong nháy mắt, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Từ Liên Ba biến thành giọng khàn khàn của Tiền Liễu Đức, bắt đầu đọc: "Phí Y, tên tự là Văn Vĩ..."

Sau trong Thiên điện sát vách Chính điện, màn trướng buông xuống cố ý tạo nên một loại không khí mờ mờ tĩnh lặng, tiểu Hoàng đế đang đắp chăn gấm ngủ rất say. Đứng đầu nữ quan Ngọc Hương ngồi trên một khối đệm ở ngoài màn, vừa thêu thùa, vừa trông chừng tiểu Hoàng đế đang ngủ. Dường như nghe được cuộc đối thoại ở sát vách, nàng làm như lại không nghe được.

Lúc này, ngoài thành Tô Dương ở xa về phía bắc của Nam Cương, trên bến tàu bên bờ sông Vận Hà, một hàng xe ngựa chậm rãi chạy tới, theo hướng bến tàu Hoa Đào ngoài thành Tô Dương.

Xe ngựa là một chiếc xe hương bồ bốn ngựa kéo rất bình thường, rất nhanh đã ngừng lại ở bến tàu Hoa Đào. Mặc dù được gọi là bến tàu Hoa Đào, kỳ thật chính là trạm dịch ngoài thành Tô Dương, bởi vì địa danh này có tên là bến tàu Hoa Đào mà được gọi như thế.

Phu xe đội mũ nỉ, dưới mũ là một khuôn mặt dễ nhìn: mặt trắng nhỏ, mắt hoa đào, đôi môi đỏ tươi, khóe miệng nhếch lên, một đôi lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, dường như lúc nào cũng đều mang theo ý cười đáng yêu.

Hắn rất linh hoạt từ trên xe nhảy xuống, đi tới bên cửa xe, cúi chào rồi nói: "Công tử, giờ đã quá muộn, cửa thành đã đóng, chúng ta nghỉ một đêm ở bến tàu Hoa Đào thôi!"

Cửa xe được người mở ra từ bên trong, một thư sinh mặc nho bào màu lam từ trong bước ra, khuôn mặt tuấn tú không một chút biểu cảm, hắn nhìn trạm dịch đèn đuốc sáng trưng ồn ào náo nhiệt phía trước, gật đầu một cái.

Hắn sải bước về phía trước, phu xe phía sau vội nhảy lên xe ngựa, đánh xe ngựa chậm rãi theo sau hắn.

Cửa trạm dịch của bến tàu Hoa Đào treo hai cái đèn lồng màu đỏ, đứng dưới đèn lồng là một nam tử áo xanh, diện mạo bình thường, tuổi chừng 21- 22, hắn lẳng lặng đứng trang nghiêm, dường như ở chờ người.

Nhìn thấy thư sinh áo lam đang bước đến, hắn mặt lộ vẻ mặt vui mừng, nghênh đón, nói: "Công tử, tiểu nhân đã bao một thượng viện!"

Thư sinh áo lam gật gật đầu, đợi xe ngựa ngừng hẳn, lúc này mới tiến lên mở cửa xe, chợt giang hai cánh tay.

Trong vấng sáng mông lung của đèn lồng màu đỏ, một phụ nhân còn trẻ xinh đẹp mắt to, mặc áo màu lam thêu hoa cùng váy lụa xếp li màu trắng, mỉm cười, trực tiếp nhảy xuống từ trên xe.

Người thư sinh áo lam rất là tuấn tú kia, thoạt nhìn thân thể cao gầy, không ngờ cũng rất khỏe mạnh, chỉ đơn giản dùng hai cánh tay liền vững vàng đỡ được tiểu phụ nhân xinh đẹp thoạt nhìn cũng không quá thon thả kia, xoay người một cái, nhẹ nhàng đặt nàng lên mặt đất, ngay sau đó liền đưa tay khoác lên tay tiểu phụ nhân xinh đẹp, sải bước vào trạm dịch.

Thanh niên áo xanh có diện mạo bình thường vội đi trước dẫn đường.

Trong xe ngựa lại chui ra một nha đầu áo xanh, da ngăm, lông mày nhỏ nhắn, đôi mắt ti hí, thoạt nhìn như gầy yếu, trong tay lại xách theo một túi hành trang cực lớn. Nàng việc đi theo thư sinh áo lam và tiểu phụ nhân xinh đẹp kia, cũng bước vào cửa lớn trạm dịch.

Phu xe đánh xe ngựa hương bồ chạy vào phần sân trong viện đã thuê từ trước.

Tiểu nhị thấy dáng người hắn như liễu, bộ dáng yếu đuối, vội bước lên trước nhiệt tình giúp một tay, lại bị hắn cự tuyệt.

Một mình hắn nhanh nhẹn thu xe ngựa, sắp xếp chỗ cho bầy ngựa, cho ngựa ăn cỏ khô mang theo trên xe, rồi mới bước vào cửa.

Tiền thuê thượng viện khá mắc, vì vậy ngay cả trong sân cũng treo vài chiếc đèn lồng. Nha đầu áo xanh chỉ huy tiểu nhị đưa nước ấm tới, hầu hạ thư sinh áo lam và phụ nhân xinh đẹp rửa mặt, rồi mới rửa mặt qua loa một chút. Nam bộc áo xanh kia đã sớm chuẩn bị cơm tối, vội kêu tiểu nhị trong trạm dịch nhanh chóng bưng tới.

Đoàn người này chính là Triệu Trinh, Chu Tử, Liễu Liên cùng vợ chồng Triệu Tráng Ngân Linh mới thành hôn.

Thật ra Chu Tử đã ăn cơm chiều ở trên thuyền rồi, nhưng trải qua một đoạn đường xóc nảy, lại đói bụng. Nàng ngồi trong nhà chính đã được thu dọn rất sạch sẽ, cười hỏi Triệu Trinh: "Ngày mai dậy trễ một chút được không a?"

Triệu Trinh đưa tay vỗ vỗ lên mu bàn tay trắng nõn của nàng, gật gật đầu.

Đúng lúc này, ba tiểu nhị và nam bộc áo xanh cùng bưng thức ăn tới, một tiểu nhị bưng một bếp bằng đồng chứa đầy than, một tiểu nhị bưng một cái khay lớn, mặt trên xếp tám cái đĩa thật ngay ngắn, lần lượt là: thịt dê cắt lát, rau cải trắng, một ít nấm, cá cắt lát...; một tiểu nhị bưng khay đựng các loại nước chấm cùng một mâm mỳ sợi, mà nô bộc áo xanh quả nhiên đang bưng cái khay đặt một nồi lẩu uyên ương.

Đợi tiểu nhị dọn xong rời đi, lúc này Chu Tử mới cười nói: "Triệu Tráng thật lợi hại, làm sao có thể đoán được là ta muốn ăn lẩu?"

Hóa trang thành nô bộc áo xanh, Triệu Tráng đứng một bên cười nói: "Không phải tiểu nhân đoán việc như thần, mà là công tử biết bấm độn!"

Chu Tử nhìn Liễu Liên, Triệu Tráng cùng Ngân Linh vẫn đứng ở một bên, tay áo xắn lên, chuẩn bị hầu hạ mình và Triệu Trinh ăn khuya, vội nói: "Các ngươi không cần hầu hạ ở đây, nhanh đi ăn đi! Ta cùng công tử tự ăn là được!"

Liễu Liên mắt hoa đào chợt lóe, nhìn về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh gật gật đầu.

Lúc này Liễu Liên mới cùng Triệu Tráng, Ngân Linh cúi người hành lễ, rời đi. Tiểu nhị cũng đã dọn cho bọn họ một bàn lẩu ở gian sát vách.

Sau khi thỏa thê ăn no một bữa, mãi đến lúc rửa mặt xong, Chu Tử vẫn cảm thấy bụng còn rất căng. Nàng vác cái bụng hơi nhô ra đi tới đi lui trong phòng ngủ nối liền với nhà chính, nghĩ rằng đi bộ một chút có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

Triệu Trinh ăn cũng không nhiều, hắn ngồi bên giường, đang xem mấy phong thư Triệu Tráng vừa đưa tới.

Chu Tử đi được một lát, bước đến bên giường, ngồi xuống cạnh Triệu Trinh. Ai ngờ đợi một hồi lâu, dường như Triệu Trinh đọc thư đến mê mẩn, căn bản không để ý đến Chu Tử.

Chu Tử có chút buồn ngủ, nàng đứng dậy cởi quần áo và giày, chui vào trong chăn — ngay cả chăn gối đầu và nệm giường đều là thứ Chu Tử thường dùng trong Vương phủ do Ngân Linh mang theo trên xe.

Trong chăn thật lạnh. Chu Tử vừa chui vào liền kêu một tiếng "Lạnh chết.".

Triệu Trinh nghe vậy, buông thư trong tay xuống, đến chậu nước trên kệ trước cửa sổ rửa tay, rồi mới đi tới, nhanh chóng cởi bỏ y phục. Hắn búng nhẹ ngón tay, "Phụt…" một tiếng, dập tắt ngọn nến.

Chu Tử rúc vào trong ngực Triệu Trinh, đặt đôi chân lạnh lẽo của mình lên chân Triệu Trinh sưởi ấm.

Triệu Trinh chậm rãi vuốt ve nàng.

Chu Tử lại trốn tới trốn lui: "Đừng mà, lạnh quá! Chờ ấm một chút rồi nói sau!"

Triệu Trinh nghe vậy, kéo Chu Tử càng dán chặt hơn vào thân thể ấm áp của mình, để nàng ấm lên một chút.

Không đợi thân thể được Triệu Trinh sưởi ấm, Chu Tử liền tiến vào mộng đẹp.

Có Triệu Trinh tràn đầy hỏa lực ở đây, ổ chăn nhanh chóng liền ấm lên. Lúc Chu Tử đang ngủ say, hình như nghe được bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào huyên náo, vừa muốn cử động, Triệu Trinh liền ôm nàng, nhẹ nhàng nói: "Ngủ đi!"

Chu Tử biết mình không cần quan tâm đến, tìm vị trí thoải mái hơn trong lòng Triệu Trinh, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Quay lại Mục lục

134. Quyển 5 – Chương 135

Chương 135: Gặp mưu sĩ, ẩn chứa nguy cơ

Triệu Trinh đợi Chu Tử ngủ say, rồi mới vén một góc chăn ngồi dậy.

Trước tiên hắn kéo chăn lại ngay ngắn, bảo đảm khí lạnh không lọt vào, rồi mới bắt đầu đứng dậy khoác thêm quần áo.

Triệu Trinh cúi người hôn lên môi Chu Tử. Môi Chu Tử nóng hầm hập, mặt cũng ấm nóng. Triệu Trinh vừa chạm vào, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, nhích gần thêm một chút, lại hôn một chút.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm Liễu Liên cố ý đè thấp: "Vương gia!"

Triệu Trinh đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, thấp giọng nói: "Chuyện gì?"

Liễu Liên nói: "Lại có người đến tìm nơi ngủ trọ, xưng là gia quyến của Lâm đại nhân – Lâm Hiếu Từ, không hài lòng với phòng hảo hạng bên ngoài, muốn chúng ta cho các nàng ở cùng viện."

Lâm Hiếu Từ? Triệu Trinh không hề nghĩ ngợi, nói: "Không cho! Nhanh chóng xử lý, đừng để họ quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi!"

"Dạ!" Liễu Liên khom người lui ra.

Lúc này Liễu Liên một thân hắc y, vóc người có vẻ cao gầy, một thanh nhuyễn đao màu đen giả làm đai lưng ốm quấn lấy eo, hắn khoanh tay đứng trước cửa viện, nhìn vài tên nam bộc mặc cẩm y thái độ kiêu ngạo ở đối diện, trên mặt mang ý cười, lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, nhưng trong mắt hoa đào không có mỉm cười: "Công tử nhà ta cùng thiếu phu nhân đã nghỉ ngơi, ở cùng viện tuyệt đối là không có khả năng!"

Những tên nam bộc cẩm y kia đại khái cũng đã ngang tàng thành thói, lớn giọng hô hào: "Lão phu nhân và tiểu thư nhà chúng ta là..." Đột nhiên, cổ họng của hắn tê rần, những lời tiếp theo cũng không nói ra được nữa.

Liễu Liên vừa thu lại ý cười, cất giọng chậm rãi mà lạnh lẽo: "Ta nói, không được quấy rầy công tử cùng thiếu phu nhân của chúng ta nghỉ ngơi." Tay trái của hắn vừa mới khẽ nâng lên một chút, hiện tại cũng chưa rút lại, mà chà xát hai tay, ánh mắt nhìn mấy người trước mắt, chợt lóe lên một cái.

Những tên nam bộc cẩm y này bị sát khí của hắn dọa chết khiếp, đồng loạt lui về phía sau vài bước, sau đó xoay người chạy.

Liễu Liên không rời đi, hắn vẫn đứng trước cửa viện, sừng sững như một ngọn giáo.

Lâm Mộ Từ dàn xếp ẫu thân nghỉ ngơi trong phòng hảo hạng của trạm dịch trước, rồi sau đó mới đứng dậy mang theo nha hoàn Xuân Liễu cùng Xuân Yến đi ra ngoài.

Quản gia Lâm Đại mang theo vài tên nam bộc hốt hoảng chạy tới, vội vội vàng vàng nói: "Nhị cô nương, nhà kia không muốn chia viện, còn đả thương Lâm Tứ!"

Bởi vì đi suốt đêm, Lâm Mộ Từ cũng có chút mệt mỏi, nàng thản nhiên nói: "Vậy trước tiên ngủ lại ở thượng phòng đi, an bài người trực đêm đi! Trong phòng mẫu thân đã sắp xếp nha hoàn cùng ma ma rồi, ngươi phái hai người gác đêm ở ngoài cửa là được!"

Lâm Đại không sợ Lão phu nhân, không sợ phu nhân, sợ nhất là vị Nhị cô nương mặt nóng tâm lạnh này, lập tức cúi đầu dạ một tiếng, cung kính tiễn Lâm Mộ Từ rời đi.

Triệu Trinh trở lại bên giường, cởi quần áo, trực tiếp chui vào ổ chăn.

Hắn mới vừa nằm xuống, Chu Tử vốn đang quay mặt vào trong mà ngủ, như cảm nhận được hắn, lui mông về phía sau, thân thể mềm nhũn ấm nóng liền dán vào.

Triệu Trinh nghiêng người, bàn tay luồn ra trước vuốt ve đầy đặn của nàng, càng sờ càng hứng thú, tiểu đệ đệ đã sớm cứng rắn lên.

Chu Tử vẫn không biết, cái mông đầy đặn núc ních giật giật trước người Triệu Trinh, có lẽ là bị cấn, có chút không thoải mái, nàng rầm rì một tiếng, nhích vào trong giường một chút.

Triệu Trinh dán người tới, mặt dán vào mái tóc đen như mây của Chu Tử, nhẹ nhàng hít lấy mùi thơm ngát mê người này, hai tay động, kéo mông Chu Tử về phía mình, đưa tay cởi quần lót của nàng, tiểu đệ đệ nhắm ngay vị trí.

Bị tiểu đệ đệ của hắn kích thích, rốt cục đẩy Chu Tử tỉnh lại.

Chu Tử mơ mơ màng màng đáp lại, không biết khi nào thì phía dưới đã sớm ướt nhẹp rồi, Triệu Trinh nắm chặt lấy hông nàng, dùng sức đẩy vào.

Màn che buông xuống, lay động mãnh liệt.

Không bao lâu, Chu Tử liền co rút run rẩy, giọng nói run run, dường như muốn khóc: "Triệu Trinh… Thiếp không chịu nổi… Nhanh một chút…"

Triệu Trinh cảm nhận được bên trong Chu Tử sít sao mút vào, hắn hít sâu một hơi, ôm chặt Chu Tử, va chạm mãnh liệt.

Nhất thời xong chuyện, hắn ôm Chu Tử đã nửa mê vào trong lòng, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời. Hắn nhớ tới một câu buồn nôn trong một vở tuồng nhỏ: "nuốt vào như uống nước", hắn liền nghĩ phải nuốt Chu Tử vào như uống nước, khảm Chu Tử vào trong thân thể mình, không để nàng bị người ngoài nhìn thấy, không để nàng bị người khác bắt nạt, không để nàng bị người khác mơ ước.

Từ sau mùa đông, sức ăn của Chu Tử tăng nhiều, trên người cũng trở nên đầy đặn, ôm vào trong ngực thoải mái cực kỳ. Triệu Trinh ôm Chu Tử vào trong lòng, kề sát Chu Tử ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại, Chu Tử cảm thấy phía dưới nhức mỏi khó nhịn, thật không dễ chịu, nàng khỏa thân bổ nhào lên người Triệu Trinh, đánh liền mấy cái.

Triệu Trinh có tật giật mình, trên mặt mang nụ cười, vừa tránh vừa đem nàng ôm vào trong lòng, lật người một cái, liền biến thành trạng thái đè lên Chu Tử.

Chu Tử lúc này mới cảm giác được nguy cơ, vội dùng sức đẩy Triệu Trinh: "Thiếp sắp chết đói rồi!"

Triệu Trinh trấn tĩnh lại một chút, đợi thân mình bình phục lại, lúc này mới lật người xuống.

Ai ngờ Chu Tử một khi thoát thân, bắt đầu làm càn, nàng ngồi thẳng lên, giơ tay tháo sợi tơ buộc tóc của Triệu Trinh, mái tóc đen dài của Triệu Trinh lập tức sổ tung xuống dưới.

Triệu Trinh thấy Chu Tử không mặc quần áo, sợ nàng lạnh, một phen kéo nàng tới, nhấn vào trong lòng mình. Mái tóc dài của hắn rối tung, tóc của Chu Tử cũng thả xuống dưới, tóc của hai người quấn lấy nhau, phủ kín toàn bộ gối đầu.

Chờ khi Chu Tử nguyện ý rời giường, đã là giờ Tỵ hai khắc sau, vào đông, ánh nắng tái nhợt xuyên qua tấm giấy dán cửa sổ màu trắng, yếu ớt chiếu vào.

Ngân Linh đã dậy từ sớm, thấy trong phòng Vương gia Vương phi có động tĩnh, lúc này mới tiến vào, lấy nước ấm cho Vương gia Vương phi rửa mặt.

Tấm màn trong phòng Vương gia còn buông xuống, Vương gia dường như chưa thức, chỉ có Vương phi đã dậy. Vương phi đã mặc quần áo xong, trên người là một bộ y phục: áo đen thêu hoa nhũ ánh kim, bên dưới là váy lụa trắng, thêu nhũ ánh kim nơi gấu váy, mái tóc dài xõa xuống, che hai bên mặt, tôn lên đôi mắt to cùng đôi má ửng hồng, thoạt nhìn có một loại xinh đẹp ngây thơ.

Ngân Linh không khỏi cười thầm trong lòng, sau khi thành thân, rốt cục nàng cũng hiểu rõ ràng vì sao chỉ cần Vương phi ở cùng Vương gia, sau khi ngủ dậy trên mặt luôn lộ ra sắc đỏ ửng, nguyên lai đây là vẻ mặt xuân sắc a!

Chu Tử rửa mặt xong, Ngân Linh lấy hộp nữ trang ra, mở ra sau khi dựng gương đồng lên.

Chu Tử cũng không cần nàng hỗ trợ, tự mình chải tóc, vấn một búi tóc nghiêng đơn giản, chọn lựa một phen trang trong hộp trang sức, lấy ra một cây trâm vàng điểm phỉ thúy đơn giản, cắm lên.

Làm xong, nàng bảo Ngân Linh nhìn giúp nàng một chút, không vấn đề gì mới bảo Ngân Linh đi ra ngoài.

Triệu Trinh đợi Ngân Linh rời đi, rồi mới xuống giường. Hắn trên người mặc trung y màu trắng, tóc dài màu đen xõa tung xuống, trên mặt dường như mang theo một tia ủ rũ, lông mi dày cũng rũ xuống, mắt phượng nhau lên lại vẫn sáng ngời như cũ.

Dưới sự giúp đỡ của Chu Tử, hắn mặc áo choàng màu đen nhũ ánh kim cùng màu với Chu Tử mà nàng đã chuẩn bị, quấn thắt lưng Bạch Ngọc, vừa nhìn Chu Tử vừa chỉ chỉ mái tóc dài rối tung của mình.

Chu Tử cười nhẹ một tiếng, đứng dậy ra sau lưng Triệu Trinh, cầm lược bắt đầu chải tóc cho Triệu Trinh. Tóc Triệu Trinh mát lạnh nặng trĩu, mang theo một mùi thơm ngát. Chu Tử rất nhanh đã chải xong, vấn tóc cho Triệu Trinh, dùng mảnh tơ cột chắc, đội nho quan màu đen đã chuẩn bị trước.

Sửa sang lại sợi dây buông xuống hai bên của nho quan, Chu Tử lui ra phía sau vài bước, ngắm nghía Triệu Trinh.

Triệu Trinh lúc này: đầu đội nho quan, mặc hắc bào, thắt lưng bạch ngọc, như cây ngọc đón gió, kết hợp với khuôn mặt không có biểu tình, quả nhiên là một vị thư sinh áo đen tuấn mỹ lạnh lùng.

Triệu Trinh đã sớm bị nàng nhìn dày cả da mặt, không thèm để ý dắt tay nàng đi ra ngoài.

Trong chính phòng đã dọn điểm tâm lên, Triệu Tráng đã đi ra ngoài chuẩn bị cho hành trình hôm nay, thay đổi một thân áo xanh của nô bộc, Liễu Liên cùng Ngân Linh đứng ở một bên, lẳng lặng chờ.

Bữa sáng rất đơn giản, chỉ là chút cháo trắng rau dưa, đều là món Chu Tử thích ăn. Những chuyện này đều do Triệu Tráng và Liễu Liên theo dặn dò của Vương gia mà chuẩn bị.

Triệu Trinh liếc mắt nhìn Liễu Liên và Ngân Linh một cái, thản nhiên nói: "Ngồi xuống cùng nhau ăn đi!"

Lúc ăn sáng, Chu Tử ngẩng đầu nhìn Liễu Liên bên cạnh đang chuyên tâm ăn, trong lòng có chút tò mò. Thân tín bên người Triệu Trinh, hoặc là bộ dạng rất bình thường, ví như đám người Triệu Phúc, Triệu Quý, Triệu Anh, Triệu Dũng,Triệu Tráng; hoặc là anh tuấn đoan chính, ví như đám người Hầu Lâm Sinh, Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân; ngoại hình xinh đẹp mảnh khảnh mà thực tế lại vạm vỡ khỏe mạnh như Liễu Liên, thật đúng là lần đầu tiên nàng thấy được.

Liễu Liên cảm nhận được ánh mắt dò xét tỉ mỉ của Chu Vương phi, ngẫm lại bình dấm chua Vương gia bên cạnh, không khỏi cảm thấy áp lực rất lớn.

Triệu Trinh đã sớm phát hiện động tĩnh của Chu Tử, trong lòng buồn bực, hắn uống xong một chén cháo, đặt chén trên bàn, trầm giọng nói: "Chu Tử, múc cháo!"

Lúc này Chu Tử mới dời lực chú ý, vui vẻ đứng dậy lấy thêm cháo cho Triệu Trinh.

Tuy mùa đông, Liễu Liên lại sớm mồ hôi ướt đẫm: ăn cơm cùng bình dấm chua Vương gia và bảo bối tò mò Vương phi, áp lực thật quá lớn a!

Ăn điểm tâm xong, chủ tớ bốn người chuẩn bị xuất phát đến am Bồ Đề ở phía bắc thành Tô Dương, thức ăn chay ở nơi đó rất nổi danh ở Đại Kim, Chu Tử đã sớm muốn ăn thử.

Sáng sớm, Triệu Tráng đã xuất phát đến đó chuẩn bị trước.

Đứng bên ngoài trạm dịch, Chu Tử đang muốn lên xe, lại cảm thấy sau lưng có người nhìn mình, nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện có một đám nha hoàn ma ma vây quanh một vị mỹ nhân còn trẻ khoác áo choàng lông màu đỏ thẫm, đang đứng ở cửa trạm dịch, một đôi mắt đẹp trong suốt đang nhìn qua bên này, Chu Tử nhìn theo tầm mắt của nàng ta, phát hiện thì ra người bị nhìn không phải là mình, mà là Triệu Trinh đang đứng bên cạnh chờ mình lên xe, không khỏi hé miệng cười, nói với Triệu Trinh: "Triệu Trinh, chàng lại trêu hoa ghẹo nguyệt nga!"

Triệu Trinh híp mắt phượng lại, cảnh cáo trừng mắt liếc nàng một cái, đưa tay bế nàng lên, nhét vào trong xe, sau đó mình cũng chui vào.

Bắt đầu từ buổi sáng Chu Tử nhìn chằm chằm Liễu Liên, Triệu Trinh liền không thoải mái! Hắn vẫn không quên được vì sao trước kia Chu Tử thích mình, đó là bởi vì bộ dạng mình xinh đẹp. Chu Tử cũng từng nói với hắn là nàng thích hắn vì hắn xinh đẹp.

Triệu Trinh càng nghĩ càng buồn bực, hận không thể như trước kia: giấu Chu Tử trong Diên Hi cư, ai cũng không nhìn thấy, chỉ thuộc về mình hắn. Hắn buồn bực nhìn thoáng qua Chu Tử ngồi bên cạnh.

Chu Tử cảm nhận được ánh mắt của hắn, vội cười hì hì nhích mông nhỏ, dính sát vào người Triệu Trinh.

Triệu Trinh từ buổi sáng bị tổn thương lòng tự trọng, lúc này mới được an ủi, tâm tình bắt đầu chuyển tốt.

Lúc này Ngân Linh cũng đã thu thập hành lý sau xe ổn thỏa, cũng vào trong xe, ngồi xuống đối diện Vương gia cùng Vương phi.

Liễu Liên đánh xe xuất phát.

Lâm Mộ Từ nhìn xe ngựa dần chạy xa, trong lòng có một loại tiếc nuối chưa bao giờ có. Nam tử kia, cao quý như thế, tuấn mỹ như thế, giống như thần linh cổ xưa. Đáng tiếc, chỉ có thể nhìn thoáng qua, "Móng ngón bỗng in bùn tuyết giữ, Đông tây đâu kể cánh hồng bay"*, từ nay về sau khó mà được gặp lại.

(* 2 câu trong bài "Họa lại bài nhớ Mãnh Trì của Tử Do" của Tô Đông Pha)

Ngân Linh ngồi trong xe, cùng Vương phi trò chuyện chuyện câu được câu không. Vương gia xụ mặt không biết đang suy nghĩ cái gì, nhìn thấy mà Ngân Linh sợ hết hồn, quyết định một lát sẽ ngồi bên ngoài đánh xe cùng Liễu Liên.

Liễu Liên cũng không vội đánh xe tiến vào thành Tô Dương, mà trực tiếp rẽ phía đông vòng qua thành Tô Dương, chạy thẳng đến chân núi Ngọc Bản ở phía bắc thành.

Núi Ngọc Bản là một ngọn núi nhỏ, khắp núi đồi phủ đầy hoa mai vàng. Đường lên núi bằng phẳng rộng rãi, đỉnh núi thoai thoải, am Bồ Đề tọa lạc ngay tại đỉnh núi Ngọc Bản.

Ngân Linh đi xa xa tuốt đàng trước, Liễu Liên đi xa xa tụt lại phía sau, Triệu Trinh nắm tay Chu Tử đi ở giữa.

Đường lên núi rất bằng phẳng, hai bên đường nụ mai vàng đã chớm nở, tản ra từng đợt hương thơm mát.

Chu Tử bẻ một cành mai vàng cầm trong tay, lúc vừa bắt đầu hào hứng bừng bừng, vừa được Triệu Trinh dắt đi, vừa cầm mai vàng ngửi tới ngửi lui.

Nhưng mà, mới vừa đi đến giữa sườn núi, bởi vì đêm qua Triệu Trinh vận động quá độ, phía dưới của nàng vừa xót vừa đau, hai đùi như bị đổ chì, rốt cuộc không nhấc chân lên được.

Triệu Trinh liếc nàng một cái, đẩy nàng ra sau, mình ngồi xổm xuống trước người nàng.

Chu Tử vui vẻ cực kỳ, vén váy lên một chút, "Oa…" một tiếng nhào lên lưng Triệu Trinh, hai cánh tay bấu chặt hai vai Triệu Trinh.

Triệu Trinh đứng dậy cõng nàng đi lên trước. Chu Tử nằm lên lưng hắn, cảm thấy hạnh phúc cực kỳ. Đang đắc ý, nghe được Triệu Trinh thấp giọng gội: "Chu Tử…"

"Sao vậy?" Chu Tử kề đến bên tai Triệu Trinh, hỏi.

"Nàng nặng lên không ít!" Triệu Trinh thấp giọng nói.

Chu Tử: "…"

Một lát sau, Chu Tử mới kịp phản ứng, phát điên nói: "Không phải chàng nói thiếp đầy đặn một chút mới tốt sao?"

Triệu Trinh "Ừm" một tiếng, nói: "Ở trong phòng, là như vậy. Chỉ là cõng trên lưng…"

Chu Tử rất tức giận, dùng sức nằm úp sấp xuống, ý đồ gia tăng sức nặng trên lưng Triệu Trinh.

Trên thực tế, nàng làm như vậy, tạo thành hậu quả trực tiếp là bộ ngực nở nang càng thêm dán chặt trên lưng Triệu Trinh, khiến Triệu Trinh đạt được phúc lợi ngoài ý muốn.

Xa xa đã nhìn thấy am Bồ Đề.

Triệu Tráng đang đứng chờ bên ngoài cửa am, bên cạnh là một nam tử cao gầy mặc áo ngoài màu xanh.

Quay lại Mục lục

135. Quyển 5 – Chương 136

Chương 136: Sinh hiềm khích, Chu Bích có tâm

Mặc dù có người ngoài ở đây, nhưng Triệu Trinh vẫn mặt không đổi sắc, tiếp tục cõng Chu Tử bước lên, mãi cho đến cửa chùa, hắn mới thả Chu Tử xuống, dặn dò: "Bảo Liễu Liên cùng Ngân Linh đi với nàng ra phía sau am Bồ Đề chơi, ta còn có chút việc phải xử lý!"

Chu Tử gật gật đầu, đang muốn rời đi, Triệu Trinh lại có chút lo lắng, kéo nàng lại bỏ thêm một câu: "Ngoan một chút, đừng có chạy loạn!"

"Biết rồi!" Chu Tử bước nhanh rời đi. Ngân Linh cùng Liễu Liên vội theo sau.

Đợi Chu Tử đi xa, Triệu Trinh mới nhìn thẳng vào vị nam tử áo xanh cao gầy trước mắt.

Nam tử áo xanh tuổi chừng 34 – 35, tướng mạo thật bình thường. Hắn vẫn mỉm cười nhìn hành động hỏi han ân cần với thê tử của Nam An vương ăn mặc như thư sinh, lúc này mới tiêu sái khom mình hành lễ: "Tống Chương bái kiến Vương gia."

Triệu Trinh nhìn hắn một cái thật sâu, nói: "Ngươi chính là người đưa vạn ngôn thư – Tống Chương?"

"Đúng là chính là kẻ bất tài này." Tống Chương không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn Triệu Trinh, đôi mắt không lớn lắm loang loáng rạng rỡ.

Triệu Trinh sải bước đi trước, vào am Bồ Đề. Tống Chương cùng Triệu Tráng vội theo sau.

Trong am Bồ Đề đã an bài sẵn một tĩnh phòng, mãi cho đến khi ám vệ dâng trà ngon đã chuẩn bị trước lên, Triệu Trinh lúc này mới hỏi: "Xin hỏi Tống tiên sinh, cái gọi là 'Tiến' và 'Lui' trong Ngũ đại sách lược mà ngươi đã nêu, có thể nói lại thật rõ một phần cho bổn vương nghe không?"

Không đợi Tống Chương trả lời, Triệu Trinh rũ rèm mắt xuống, lại nói: "Chuyện mượn hôn ước để củng cố liên minh, thì không cần nói nữa, bổn vương không thích bố thí thân thể để đổi lấy lòng trung thành của người khác!"

Tống Chương cười nhạt, nói: "Vốn dĩ Tống mỗ nghĩ mình sẽ có thể thuyết phục được Vương gia kết thân, nhưng nay nhìn thấy Vương gia cùng Vương phi phu thê tình thâm, suy nghĩ của Tống mỗ đã có một ít biến hóa!" Hắn ngạo nghễ nói: "Thế chân vạc ba nhánh, cùng phát triển hoàng quyền, nắm chặt quân đội, bản thân đứng sau màn!"

Triệu Trinh lẳng lặng nhìn Tống Chương. Ý tưởng của Tống Chương cùng cách làm hiện nay của hắn không hẹn mà trùng khớp, người này có lẽ có thể dùng, bất quá trải qua một phen khảo nghiệm trước rồi nói sau.

Sau am Bồ Đề có một gốc cây bồ đề hơn một ngàn năm, đầu tiên Chu Tử chiêm ngưỡng gốc cây bồ đề cổ thụ này, sau đó lại ra sau vườn ngắm mai vàng. Nhìn mảnh vườn đầy mai vàng, Chu Tử có chút hoang mang hỏi Ngân Linh: "Trong thơ cổ thường có tuyết trắng mai đỏ, vì sao ta chưa từng thấy mai đỏ nở vào mùa đông?"

Ngân Linh cũng thực hoang mang. Nàng từ nhỏ sống tại phương bắc, cũng giống như Vương phi, chưa từng thấy qua.

Liễu Liên pử một bên không nhịn được nói: "Xa hơn về phía nam là có, mùa đông ở Đại Kim chúng ta quá lạnh!"

Lúc này Chu Tử cùng Ngân Linh mới rõ.

Chu Tử nhìn Liễu Liên giữa đám mai vàng, cảm thấy quả nhiên hắn còn xinh đẹp hơn hoa, trong lòng không khỏi cười thầm, trên mặt cũng không biểu hiện ra.

Đúng lúc này, Triệu Trinh mang theo Triệu Tráng cùng Tống Chương đã đi tới.

Tống Chương đã đầu nhập dưới trướng Triệu Trinh, hắn tiến lên hành lễ bề tôi với Chu Tử, nói: "Thuộc hạ Tống Chương tham kiến Vương phi!"

Chu Tử chưa bao giờ can thiệp vào chính sự của Triệu Trinh, chỉ trả lễ mà thôi, cũng không nhiều lời.

Sau bữa cơm chay, đoàn người xuống sơn, xe ngựa được đội ám vệ canh giữ dưới chân núi, lên xe tiếp tục thẳng hướng Kim Kinh mà đi. Triệu Trinh ngồi ở trong xe cùng Chu Tử, mà cưỡi ngựa cùng Tống Chương.

Tống Chương cùng Nam An vương nói chuyện một lát, liền phát hiện vị chủ tử mới này không thích boa hoa bốc phét, cho nên nói chuyện rất đúng mực, hai người nói qua nói lại cũng hài hòa.

...

Sau bữa tối, Chu Bích đặt tiểu Hoàng đế Triệu Đồng đã ngủ say lên giường, dưới sự trợ giúp của Ngọc Hương đang muốn cởi lễ phục bên ngoài, cung nữ tiến vào hồi báo nói: "Bẩm báo Thái Hậu nương nương, Duẫn Thái phi tới."

Chu Bích sửng sốt, ngăn bàn tay Ngọc Hương đang cởi áo ngoài lại, xoay người, nhìn Lục Hà không đợi triệu hồi đã đi vào.

Lục Hà vẻ mặt cười: "Sao ngủ sớm vậy?"

Chu Bích mỉm cười: "Có hơi mệt, cho nên ngủ sớm."

Lục Hà tiến lên, rất thành thạo đẩy Ngọc Hương bên cạnh ra, đưa tay muốn giúp Chu Bích tháo nút thắt lễ phục.

Trên mặt Chu Bích mang theo nụ cười ấm áp, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, ta muốn ngủ."

Lục Hà sửng sốt một chút, mắt hạnh trừng trừng nhìn Chu Bích.

Chu Bích cũng mở to mắt đối diện với nàng, không có một tia lùi bước.

Lục Hà sắc mặt tái nhợt, lui về sau một bước, lại lui về sau một bước nữa, nhìn chằm chằm Chu Bích một lát, cuối cùng dứt khoát xoay người rời đi.

Ngọc Hương cúi đầu, giống như không thấy một màn này.

Một lát sau, Chu Bích hỏi: "Ngọc Hương, ta có giống 'chỉ có thể cùng chung hoạn nạn không thể cùng hưởng phú quý' không?"

Ngọc Hương không nói gì.

Chu Bích nhìn nàng, biểu tình đề phòng trên mặt rất nhanh liền nới lỏng, cười hỏi: "Ngọc Hương, khi nào thì tỷ tỷ và tỷ phu mới đến Kim Kinh?"

"Bẩm Thái Hậu, dù chưa khẳng định thời gian cụ thể, nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ước chừng cuối tháng mười một đầu tháng mười hai là có thể đến kinh thành."

Chu Bích thở dài, thoát lễ phục, rửa mặt chải đầu rồi lên giường ngủ cùng Triệu Đồng.

Đối với Chu Bích mà nói, Lục Hà từng là người thân thiết nhất ngoài tỷ tỷ, nhưng tiên hoàng đã băng hà, nàng thật sự không muốn ở cùng Lục Hà giống như lúc cùng nhau hầu hạ tiên hoàng hoang dâm vô độ khi còn sống nữa, cũng không cần nữa — nàng đã là Thái Hậu cao quý, không bao giờ cần nhìn sắc mặt của nữ nhân này nữa!

Nàng vẫn luôn thẳng bước hướng về phía trước, mà Lục Hà lại không muốn, nàng ta chỉ muốn giữ nàng lại, giữ lại những năm tháng đã quá.

Nàng tình nguyện để Lục Hà trở thành tỷ muội tốt nhất của nàng, chỉ như thế mà thôi.

Chu Bích biết mình hèn hạ, nhưng nàng hèn hạ hợp tình hợp lý — ta chính là như thế, Ngọc Hương biết, Từ Liên Ba biết, e rằng ngay cả tỷ phu Triệu Trinh cũng biết, người biết ta đều biết, vì sao Lục Hà ngươi lại không biết chứ?

Ngày hôm sau, Cao lão Thừa tướng đến Thanh Vân điện, thỉnh cầu xin từ chức.

Chu Bích sớm thương lượng cùng Từ Liên Ba, biết đây là ý tứ của tỷ phu Triệu Trinh, vì thế giả mù sa mưa khuyên bảo níu giữ một hồi, rồi đồng ý.

Buổi tối, tâm tình Chu Bích rất tốt, nàng tắm rửa một cái, sau đó ngồi ở trước gương đồng, bảo Ngọc Hương tỉ mỉ vấn tóc ình, sau đó lấy Hoàng kim thủy mà tỷ tỷ nhờ người của tỷ phu đưa đến, bắt đầu tỉ mỉ thoa lên gương mặt và cổ.

Chu Bích nhìn đôi mắt tang thương trên gương mặt non mịn, ở trong lòng tự nói với mình: mặc dù ta mặc lễ phục già nua, nhưng ta vẫn chưa già đâu, ta mới mười bảy tuổi thôi!

Ngọc Hương đang giúp Chu Bích thay váy ngủ, Từ Liên Ba liền tiến vào. Trong cung mọi người xem hắn là thái giám, ngay cả chính hắn cũng xem mình thành thái giám rồi. Vừa tiến vào, đúng lúc nhìn thấy Chu thái hậu đang thay váy ngủ nửa chừng, lập tức sững sờ tại chỗ.

Chu Bích và Ngọc Hương cũng ngây ngẩn cả người.

Nàng quay lưng đi, dưới sự trợ giúp của Ngọc Hương, hai tay run run mặc váy ngủ vào, thắt đai lưng lại.

Từ Lâm Ba lập tức trấn định, vẫn dùng điệu bộ của Tiền Liễu Đức, đôi mắt được vẽ tỉ mỉ nháy nháy, cất giọng khàn khàn: "Nô tài quá phận…"

Rốt cục Chu Bích cũng sửa sang váy ngủ xong, vốn muốn bày ra vẻ uy nghiêm của Thái Hậu, nhưng mặc váy ngủ thật sự là bày ra không được, cuối cùng nghẹn phun ra được một câu: "Tiểu Đức Tử, mau tới đấm lưng cho ai gia!"

Từ Liên Ba khóe miệng co rút. Hắn đã sớm nhận định Chu thái hậu này bề ngoài thiện lương nhu nhược, trên thực tế là một nữ nhân mạnh mẽ máu lạnh phúc hắc, ai ngờ nàng cũng có lúc có thái độ của tiểu nhi nữ như thế.

Chu Bích ngồi xuống giường, Ngọc Hương đứng ở một bên, Từ Liên Ba không nhẹ không nặng đấm lưng cho nàng.

Đêm đã khuya, trong tẩm điện rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy thanh âm đồng hồ nước tính giờ trong góc. Chu Bích đột nhiên hỏi: "Đứa bé thứ hai của tỷ tỷ có bộ dạng giống ai? Giống tỷ tỷ sao?"

Từ Liên Ba và Ngọc Hương đều cảm giác được lòng nàng tràn đầy chờ mong, người người đều nói bộ dạng hai tỷ muội Chu thái hậu cùng Nam An vương phi rất giống nhau, vậy nếu Nhị công tử giống Nam An vương phi, nhất định cũng giống Chu thái hậu.

Từ Liên Ba nhìn thoáng qua Ngọc Hương, ý bảo nàng trả lời. Vì thế, Ngọc Hương không thể không nói: "Nghe nói, bộ dạng Nhị công tử rất giống Vương gia."

Chu Bích thực thất vọng, nàng bỗng nhiên trở nên giống tiểu cô nương, lải nhải lẩm bẩm nói: "Tỷ phu là mắt một mí, khó coi; tỷ tỷ là mắt mắt to hai mí, dáng vẻ ưa nhìn. Cháu nhỏ nên giống tỷ tỷ mới đẹp được!"

Từ Liên Ba Ngọc Hương mỉm cười không tiếp lời.

Chu Bích lại nhìn về phía Từ Liên Ba, đôi mắt to chớp lóe: "Triệu Tử ra đời không bao đã là Thế tử rồi, ta có nên cũng phong cho Triệu Sam một tước vị hay không?"

Từ Liên Ba cúi đầu nói: "Vương gia hy vọng khiêm tốn…"

Chu Bích có chút phẫn nộ: "Tỷ phu bất công a!"

Từ Liên Ba cùng Ngọc Hương: "…"

Quay lại Mục lục

136. Quyển 5 – Chương 137

Chương 137: Đại tuyết tới, Chu Tử vào kinh

* Đại tuyết: một trong 24 tiết, thường rơi vào tháng 6 – 8/12

Đoàn người Chu Tử càng đi về phía bắc, thời tiết càng lạnh. Đến mùng sáu tháng chạp, bọn họ đã tới Vũ Dương cách thành Kim Kinh không xa. Lần này vẫn nghỉ ở trạm dịch ngoài thành, Triệu Tráng vẫn như trước, bao một cái thượng viện.

Sáng sớm, Chu Tử tỉnh dậy.

Nàng vừa tỉnh, liền phát hiện cánh tay cánh chân trái của mình vẫn đang cong cong gác lên người Triệu Trinh, không khỏi có chút chột dạ, vội lén lút thu về, nghiêng người nhìn kỹ Triệu Trinh.

Triệu Trinh nằm ngủ, làn da trắng lộ ra chút phấn hồng nhàn nhạt, lông mi xinh đẹp đen trơn bóng, đôi môi phấn hồng trơn bóng khẽ mím, giống như trẻ hơn vài tuổi, tự nhiên lại thêm mấy phần ngây thơ. Nàng nhìn một lát, không nhịn được cúi người hôn một cái lên môi Triệu Trinh.

Chu Tử hôn xong, vừa muốn rời khỏi, lại bị hai cánh tay có lực của Triệu Trinh nắm lấy eo, lập tức ngã xuống lên người Triệu Trinh. Triệu Trinh ôm chặt nàng vào trong ngực, lại kéo chăn quấn kín Chu Tử.

"Thiếp muốn rời giường!" Chu Tử vừa giãy dụa vừa kháng nghị.

Triệu Trinh không để ý tới kháng nghị của nàng, dùng sức đem Chu Tử vừa muốn chui ra nhét trở về: "Bên ngoài tuyết rơi, nàng chờ một chút rồi hãy dậy!"

"Tuyết rơi?" Chu Tử mở to hai mắt nhìn, hưng phấn vô cùng, "Thiếp muốn đi ngắm tuyết!"

Hai khắc sau, vợ chồng Triệu Trinh đã rửa mặt xong.

Triệu Trinh mặc nho bào xanh đậm, không khác gì ngày thường; Chu Tử thì khoác thêm một cái áo khoác lông chồn tím, bên trong mặc váy áo gấm trắng, trên trán cột đai buộc tóc màu tím khảm ngọc quý, nhìn qua thêm vài phần quý khí. Thu thập xong, Triệu Trinh ngồi ở trong phòng ngủ uống trà, Chu Tử lại đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Bên ngoài đúng là tuyết đang rơi, chỉ là tuyết không lớn, phất phơ như có như không, ngay cả mặt đất cũng không ướt nhẹp, trên cành cây khô héo trong sân cũng chỉ lấm tấm chút vệt tuyết, dĩ nhiên không có cảnh tượng "Tuyết giăng mờ mịt" rồi.

Chu Tử có hơi thất vọng, đứng trước cửa sổ ủ rũ nhìn ra bên ngoài.

Đúng lúc này, hình như nàng cảm nhận được gì đó, sóng mắt vừa chuyển, thấy mưu sĩ Tống Chương mà Triệu Trinh mới thu nhận đang đứng dưới tàng cây ngô đồng ở trong sân, dường như đang nói gì đó với Liễu Liên.

Liễu Liên đưa lưng về phía Chu Tử, mà Tống Chương thì đối mặt Chu Tử.

Tống Chương vừa ngẩng đầu, liền thấy được Chu Tử bên trong cửa sổ, ánh mắt vừa đúng lúc chạm vào đôi mắt to sáng rỡ như biết nói của Chu Tử. Hắn có hơi sửng sốt, rất nhanh liền dời ánh mắt đi.

Chu Tử không thèm để ý quét mắt liếc nhìn hắn một cái, quay đầu nói với Triệu Trinh: "Bên ngoài tuyết không lớn!"

"Lại đây uống nước!" Triệu Trinh kêu Chu Tử.

Chu Tử đóng cửa sổ lại, trở lại bên cạnh Triệu Trinh, từ tay Triệu Trinh, uống nửa chén trà nóng, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút — ban đêm Triệu Trinh sợ nàng lạnh, bảo người ta chuẩn bị lò sưởi, trong phòng có hơi khô.

Đút nàng uống nước xong, Triệu Trinh vừa uống trà, vừa xem thư mà Liễu Liên vừa đưa tới. Chu Tử bước qua phân phó Ngân Linh, bảo dọn điểm tâm lên.

Kể từ sau lần trước Chu Tử ăn cơm lại quan sát Liễu Liên, Triệu Trinh liền không cho đám người Liễu Liên Ngân Linh cùng dùng cơm với mình và Chu Tử nữa.

Triệu Trinh và Chu Tử ở nhà giữa của chính phòng ăn điểm tâm, Ngân Linh dùng điểm tâm ở trong phòng mình, Liễu Liên cùng Tống Chương đều dùng điểm tâm ở trong phòng mình. Như vậy việc bất tiện duy nhất là Chu Tử phải hầu hạ Triệu Trinh.

Bữa sáng hôm nay là canh gà, sủi cảo nhỏ cùng bánh nướng lò cao. Chu Tử thêm chút rau thơm vào canh gà, sau đó bưng cho Triệu Trinh.

Bánh nướng lò cao được chế biến đặc biệt, khéo léo đẹp đẽ, bên trong có nhân đường, bên ngoài phủ mè, nướng vàng, mùi thơm ngào ngạt, được đặt ngay ngắn chỉnh tề trong mâm sứ trắng hình con ngựa.

Chu Tử nhìn bánh nướng đường này, quan sát trong chốc lát, lúc này mới chọn một cái ngăn ngắn đều đặn nhất, lấy ra đưa cho Triệu Trinh. Nàng luôn rất nghiêm túc phục vụ Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy quyết định dùng cơm riêng với Chu Tử của mình này thật sự quá tốt, bởi vì mỗi ngày Chu Tử đều nghiêm túc hầu hạ hắn, hầu hạ cho hắn tỉ mỉ từng li từng tí, khiến hắn thường xuyên sinh ra cảm giác "Thê như thế phu còn cầu gì nữa".

Triệu Trinh chậm rãi ăn sủi cảo, Chu Tử vừa lựa bánh nướng đường, vừa nói liên miên: "Muội muội không biết nay thế nào, mùa đông luôn không tốt để nuôi cục cưng, không biết thân thể cháu trai có khỏe không…"

Nói vài câu sau, nàng lại bắt đầu nhớ Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ, trong lòng ê ẩm chua chát, đôi mắt lập tức hơi đỏ.

Triệu Trinh nhìn nàng một cái, lập tức nói sang chuyện khác, hỏi: "Đến Kim Kinh, nàng muốn về trước phủ hay là vào cung trước?"

Đơn thuần như Chu Tử đương nhiên bị lừa, mắt to nghiêm túc nhìn Triệu Trinh: "Tất nhiên là vào cung thăm muội muội cùng cháu trai trước, thiếp đã đem theo rất nhiều quà tặng cho họ a!"

Triệu Trinh thành công dời đề tài, yên tâm thoải mái nhận bánh nướng mà Chu Tử mới lựa, lại múc một muỗng canh gà uống.

Dùng xong bữa sáng, đoàn người chuẩn bị mạo hiểm vượt trận tuyết nhỏ lên đường.

Y phục của Triệu Trinh vẫn do Chu Tử chuẩn bị, vì ăn mặc giống như phối hợp với Chu Tử, trước khi xuất phát, Chu Tử buộc hắn thay áo ngoài thành gấm trắng, bên ngoài là áo choàng lông chim ngắn màu tím đậm, mặc một thân lóa mắt như vậy đứng ngoài cửa trạm dịch, hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt.

Chu Tử phát hiện không ít nam nữ đều nhìn lén Triệu Trinh, trong lòng vui sướng hài lòng: tuy nhiều người nhìn, nhưng Triệu Trinh là của nàng, là của duy nhất mình nàng, tùy nàng sử dụng quản lý, Triệu Trinh mặc cái gì ăn cái gì, đều là nàng định đoạt!

Tống Chương dắt ngựa đi ra. Hắn liếc một cái đã thấy được đã thấy Chu Vương phi đã ngồi vào trong xe, vẫn mở cửa sổ ra mỉm cười nhìn Vương gia đang dắt ngựa.

Chu Vương phi da thịt trắng nõn, lông mày trong trẻo, thần thái trong đôi mắt to xinh đẹp rạng rỡ, môi đỏ mọng đầy đặn, càng thêm thon cao tròn trịa, mang dáng vẻ vô cùng rực rỡ đến cực kỳ xinh đẹp, mang theo nhiệt huyết bừng bừng cùng sức sống vô hạn, nhìn nàng, liền cảm thấy có thể sống, có thể ăn, có thể chơi, thật sự là một việc rất có ý nghĩa.

Tống Chương con ngươi chợt lóe, trước kia hắn cảm thấy nữ nhân kia rất giống Chu Vương phi, hiện tại xem ra, thật sự có chỗ khác biệt!

Theo một tiếng "Giá" của Liễu Liên, đoàn người Triệu Trinh mạo hiểm gió tuyết lên đường, vẫn như trước là Triệu Trinh cùng Tống Chương cưỡi ngựa phía trước, Liễu Liên đánh xe ở phía sau. Phía sau xe ngựa chứa đầy đồ như muốn đỏ, đều là quà tặng mà Chu Tử suốt một đường vội mua uội muội Chu Bích, ngay cả trong xe, cũng đặt không ít bình vại rương hòm chuẩn bị đưa cho Chu Bích, cho nên Triệu Trinh kiên quyết không chịu ngồi vào trong xe nữa.

Tuyết đã bắt đầu rời lớn hơn, mới đầu là hạt tuyết nhỏ không thể nhận ra, bây giờ đã biến thành nhiều đóa bông tuyết, theo trên không trung bay múa rơi xuống.

Đoàn người Chu Tử ngừng lại ở trạm dịch ngoài cửa nam thành Kim Kinh.

Chu Tử được Triệu Trinh ôm xuống xe.

Vừa xuống xe, nàng thấy trên mũ trùm đầu áo choàng của Triệu Trinh đầy tuyết đọng, vội bước nhanh tới, kiễng gót chân đầu tiên là phủi tuyết đọng trên mũ trùm đầu của Triệu Trinh, sau đó lại từ trên xuống dưới vỗ vào áo choàng của hắn, mãi cho đến khi xác định trên người Triệu Trinh không còn tuyết mới thôi.

Phủ tuyết xong, nàng lại cầm hai tay Triệu Trinh, phát hiện trong lòng bàn tay hắn ấm áp nhưng mu bàn tay lạnh lẽo, vội kéo mu bàn tay của Triệu Trinh áp lên gương mặt ấm áp của mình.

Triệu Trinh yên tâm thoải mái để Chu Tử chăm sóc, khẽ híp đôi mắt phượng sâu thẳm nhìn Chu Tử, mặc Chu Tử muốn làm gì thì làm.

Tống Chương cũng đã xuống ngựa, cầm cương đứng bên cạnh, nhìn Chu Vương phi biểu lộ chân tình, rất là cực kỳ hâm mộ.

Liễu Liên sắp xếp xe ngựa xong, cũng đã đi tới. Nhìn Vương phi quan tâm yêu thương Vương gia, Liễu Liên trong lòng cũng có chút bất bình, dù sao hắn đánh xe còn lạnh hơn mệt hơn so với Vương gia cưỡi ngựa đó, biết không hử!

Kim Kinh, tuyết rơi càng lớn, tuyết rơi như lông ngỗng nhẹ bay lả tả rơi xuống nhân gian, biến hoàng cung thành thế giới trải phấn phủ ngọc.

Chu Bích lưu luyến ở tại Thanh Vân điện bởi vì trong vách tường kép có lò than, cho nên rất ấm áp.

Sau khi nàng nhìn nhũ mẫu cho tiểu Hoàng đế Triệu Đồng bú xong, chợt nghĩ thời tiết tới rét lạnh như vậy, không biết những Thái phi trẻ tuổi kia thế nào, vì thế liền lệnh cho Ngọc Hương trông chừng Hoàng đế, nàng mang theo Từ Liên Ba cải trang thành Tiền Liễu Đức rời khỏi Thanh Vân điện.

Từ Liên Ba vốn muốn mang thêm vài người, lại bị Chu Bích cự tuyệt. Trời lạnh như thế, mang theo một đám người cùng nhau chịu rét lạnh làm gì?

Sau khi Hoàng đế đăng cơ, Chu Bích đi đưa một nhóm tần phi cá biệt đến Hoàng lăng chăm nom lăng của Hưng Thịnh đế, đợi sau khi mọi việc bình ổn, nàng an bài cho các phi tần không xuất cung tu hành vào Ngọc Lê cung ở sâu trong ngự hoa viên, đặc biệt phái thái giám nữ quan đắc lực quản lý.

Bởi vì người trong cung rất thưa thớt, cho nên Từ Liên Ba chỉ ra lệnh cho thái giám quét dọn tuyết trên các tuyến đường quan trọng, cũng không sai người quét dọn tuyết ở ngự hoa viên. Chu Bích sớm đã chuẩn bị, mang giày nhỏ da hươu, dẫm lên mặt tuyết trắng phau phau, phát ra thanh âm "loạt xoạt".

Vào Ngọc Lê cung, Chu Bích dẫn Từ Liên Ba thăm lần lượt từng viện một, thấy than lửa cũng được cung cấp kịp thời, y phục dụng cụ của nhóm Thái phi này cũng không tệ, lúc này mới yên tâm một chút.

Đương nhiên, nàng càng hưởng thụ những người này – ngày xưa cao ngạo đối xử với mình như kẻ địch – không biết là thật hay là giả nhìn như mang ơn hành lễ đầy đủ — nhìn các nàng không thể không cúi thấp cái đầu cao ngạo xuống, cảm giác thật là sảng khoái a!

Tiến vào sân viện cuối cùng, Chu thái hậu – đến quan tâm cuộc sống – hỏi thái giám tổng quản của Ngọc Lê cung cùng đi thị sát: "Ai ở chỗ này?"

Tổng quản thái giám của Ngọc lê cung cung kính thưa: "Bẩm Thái Hậu, ở nơi này là Tưởng Thái phi."

Đôi mày thanh tú của Chu Bích nhíu lại.

Tổng quản thái giám Ngọc lê cung lập tức bổ sung: "Chính là Tưởng quý tần lúc tiên hoàng còn tại thế, là biểu muội của tiên hoàng hậu."

Chu Tử lập tức nhớ ra, nguyên lai là kẻ thù Tưởng Tú Linh ngày xưa đã hại Lục Hà sinh non. Nàng cười cười, ngẩng đầu đi vào.

"Thái Hậu nương nương giá lâm…" giọng thái giám khàn khàn vang lên.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, cửa chính phòng đột nhiên được mở ra, một vị nữ nhân tóc hoa râm, dung nhan tiều tụy, mặc trường bào tay áo rộng đứng bên trong, bà ta thấy phục sức Thái Hậu của Chu Bích, cười ha ha hai tiếng, trên mặt như khóc như cười, biểu tình có chút vặn vẹo, ống tay áo bên phải, hướng ra phía ngoài có chút u lên.

Chu Bích đã chú ý thấy Tưởng Tú Linh khác thường, nhưng nàng có lòng kiểm nghiệm Từ Liên Ba một chút, cho nên vẫn trương ra bộ dáng không phát giác gì, từng bước đi tới trước.

Từ Liên Ba cảm thấy không đúng, phía trước lập tức chợt lóe một cái, muốn che kín Chu thái hậu. Nhưng nữ nhân kia đã đánh tới, trong tay áo, một cây trâm bạc được mài sáng long lanh đâm về phía Chu Bích.

Chu Bích phản ứng rất nhanh, nhanh chóng lui về sau một bước. Từ Liên Ba đã chắn phía trước của nàng, chân trái nhanh như tia chớp đá ra.

Nhìn Tưởng Tú Linh té trên mặt đất bị vài tên thái giám dùng chân nhấn trên mặt đất, Chu Bích mỉm cười tiến lên, giọng căm hận nói: "Tưởng Tú Linh, năm đó ngươi giúp đỡ vị biểu tỷ kia của ngươi, hại nhiều người như vậy, tạo nhiều nghiệt như vậy, tay dính đầy máu, nửa đêm đi ngủ, ngươi không cảm thấy sợ hãi sao?"

Chu Bích ngồi thẳng lên, sắc mặt đã sớm lạnh như băng: "Tưởng thị chết chưa hết tội, nhưng trời cao có đức hiếu sinh, cho nên…" Trên mặt nàng mang theo nụ cười ung dung: "Cả đời giam cầm nơi thâm cung."

Ta không hận ngươi, hận ngươi là Lục Hà, ngươi hại Lục Hà không thể có con, nay ta vì nàng báo thù! Chúng ta sống tốt, chính là cách trả thù ngươi tốt nhất. Ta giữ lại mạng của ngươi, cho ngươi sống không bằng chết, để ngươi biết chúng ta sống rất tốt, đối với ngươi, đây chính là trừng phạt tốt nhất.

Sau khi trở lại Thanh Vân điện, Chu thái hậu ban ý chỉ: "Tổng quản thái giám Tiền Liễu Đức, trung tâm hộ chủ, là tấm gương mẫu mực, ban thưởng mũ miện Tứ phẩm, được tự do vào nội cung…"

Từ Liên Ba nhìn thánh chỉ, cảm giác thật sự là rất có hồn a!

Buổi tối, gió tuyết càng lớn, gió bắc vù vù cuốn bông tuyết, thổi khiến cửa sổ giấy xoàn xoạt rung động.

Thanh Vân điện, trong chính điện thơm tho ấm áp lạ thường. Chu thái hậu đang lo lắng đi tới đi lui. Cuối cùng, nàng mong trợ giúp ở "Tiền Liễu Đức" bình thản đứng hầu bên cạnh: "Tỷ tỷ mạo hiểm bão tuyết vào kinh, có thể có gì nguy hiểm hay không? Có nên phái người đi tiếp ứng không?"

"Tiền Liễu Đức" Từ Liên Ba đã sớm đoán được nguyên cớ, cố tình không nói, lúc này mới chậm rãi nói: "Nô tài mới vừa nhận được tin tức do Triệu Tráng dùng bồ câu đưa tới, Vương gia Vương phi đã đến trạm dịch ngoài cửa nam thành Kim Kinh, sáng sớm ngày mai có thể vào thành."

"Thật sao?" Chu Bích nhảy dựng lên, liên thanh gọi Ngọc Hương, "Mau kêu người sửa sang lại lễ vật trong thư phòng!"

Vừa mới lệnh cho Ngọc Hương mang người đi, nàng chơi cùng Triệu Đồng một lát, trong lòng lại thủy chung không an tĩnh được, liền ôm Triệu Đồng mang theo Từ Liên Ba đến thư phòng.

Trong thư phòng đặt đầy quà tặng nàng chuẩn bị cho Chu Tử, ví như đồng hồ báo giờ, kim cương cùng dung dịch đuổi muỗi mang về từ Ba Tư qua thông thương; long tiên hương cùng lụa mỏng như cánh ve do Ô Thổ tiến cống; quạt đàn hương và 'Ngọc thể nhũ' do Đông Xu tiến cống; táo đỏ thẫm cùng đào mỏng da do Tây Bắc đưa tới; độc ngọc do Độc huyện đưa tới,… Quả nhiên là rực rỡ muôn màu tràn đầy cả phòng, tất cả những thứ này đều toàn là đồ tốt do Chu Bích chuẩn bị suốt một năm cho tỷ tỷ.

Quay lại Mục lục

137. Quyển 5 – Chương 138

Chương 138: Tỷ muội gặp nhau, vui buồn lẫn lộn

Ngày mười hai tháng chạp, Chu Bích thức dậy thật sớm, lo lắng chờ trong Thanh Vân điện. Kể từ ngày tỷ tỷ rời Kim Kinh đến Nhuận Dương, nàng vẫn chưa được gặp lại tỷ tỷ. Đối với Chu Bích mà nói, mẫu thân năm đó không thể bảo vệ mình, sau đó lại chỉ muốn mang theo đệ đệ sống cuộc sống an nhàn ở núi Vân Mông Sơn, không muốn liên lạc quá nhiều đến hai tỷ muội nàng, đã sớm không khác gì người xa lạ; chỉ có tỷ tỷ, tỷ tỷ chỉ lớn hơn nàng hai tuổi nhưng vẫn chăm sóc nàng, mới thật sự là người thân của nàng, nàng rất nhớ tỷ tỷ.

Chu Bích chờ đến nóng ruột, phái "Tiền Liễu Đức" mang theo tiểu thái giám đến trước cửa cung nghênh đón.

Bão tuyết đêm qua đã ngừng, quảng trường trước cửa cung đã được bọn thái giám quét dọn sạch sẽ, có thể nhìn thấy cả gạch lưu ly màu đỏ bằng phẳng.

"Tiền Liễu Đức" mang theo hai tiểu thái giám, chán đến chết nhìn quảng trường trống trải phía trước. Hôm nay hắn ăn mạc càng khoa trương hơn mọi ngày, trên khuôn mặt tuấn tú phủ một lớp phấn mỏng, mày liễu cong cong dùng chì lớn vẽ tỉ mỉ, mắt dùng chì nhỏ vẽ hếch lên tai, môi bôi một lớp son, y phục Đại thái

giám bằng gấm, nhìn qua muốn yếu ớt bao nhiêu thì có bấy nhiêu, muốn yêu nghiệt bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Triệu Trinh cưỡi ngựa đi phía trước, Liễu Liên một thân hắc bào đánh xe ở phía sau, xuất hiện ở cuối quảng trường.

"Tiền Liễu Đức" nhìn thấy bọn họ, trên mặt vui mừng, lập tức sải bước nghênh đón. Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa, nhìn cái mặt đậm son phấn của "Tiền Liễu Đức", chân mày lập tức nhăn lại.

"Tiền Liễu Đức" cười đến càng vui vẻ, "duyên dáng lượn lờ" hành lễ, cất giọng khàn khàn nói: "Nô tài thỉnh an Vương gia!"

Một câu thỉnh an đơn giản bị hắn nói thành chín cong mười tám quẹo, khiến Liễu Liên đánh xe phía sau ghê tởm thiếu chút nữa phun ra — hắn là phụng lệnh Vương gia đến đây bàn giao nhiệm vụ với Từ Liên Ba, gã "Tiền Liễu Đức" chính là cái dạng này sao?

Nghĩ đến một năm sau này mình sẽ biến thành này bộ dáng quỷ quái này, Liễu Liên luôn không sợ trời không sợ đất lúc này không khỏi đổ mồ hôi hột, hắn quyết tâm phải nói chuyện rõ với Vương gia một chút.

Triệu Trinh sở dĩ muốn Liễu Liên thay cho Từ Liên Ba, chính là sợ tình cảm của Từ Liên Ba ảnh hưởng đến công việc. Tính toán lần này của Từ Liên Ba rất nhanh đã bị hắn nhìn thấu. Triệu Trinh liếc nhìn "Tiền Liễu Đức" khoa trương một cái, trầm giọng nói: "Thu hồi tâm tư đó của ngươi ngay cho ta!"

Từ Liên Ba bị Nam An vương nhìn thấu tâm tư, mặt mo ửng đỏ, chẳng qua cách lớp son phấn nên không ai nhìn ra. Lúc này Liễu Liên mới hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Triệu Trinh cùng Chu Tử – càng đến gần càng có chút khẩn trương – đi mãi cho đến Thanh Vân điện. Chu Tử mang theo rất nhiều thứ, Liễu Liên đành phải vội vàng đánh xe vào trong chính viện Thanh Vân điện.

Đợi xe dừng hẳn, Triệu Trinh mở cửa xe, đỡ Chu Tử xuống. Chu Tử vừa xuống xe, nhìn đến cửa Thanh Vân điện, liếc mắt một cái liền thấy được Chu Bích đang đứng ở trước cửa lớn của Thanh Vân điện.

Chu Bích đầu đội mũ phượng Thái Hậu phức tạp, trên người mặc lễ phục Thái Hậu cao quý lại có vẻ già nua, trơ mắt nhìn tỷ tỷ, chân không tự chủ đi ngập ngừng đến phía trước, Ngọc Hương bên cạnh lập tức nhỏ giọng nhắc nhở: "Thái Hậu…" Chu Bích dừng lại một chút, thân mình lung lay, lui trở về — nàng nay đã là Thái Hậu — Chu Bích không khỏi vui buồn lẫn lộn.

Triệu Trinh cùng Chu Tử tiến lên, hành lễ với Chu Bích.

Chu Bích nâng tỷ tỷ, tỷ phu dậy, trên mặt mang ý cười, ánh mắt lại sớm ngấn nước. Nàng cố cười nói: "Người một nhà cần gì đa lễ, đi vào trước rồi nói sau!"

Triệu Trinh rất nhanh đã rời đi, để Liễu Liên cùng Ngân Linh ở lại, bảo hộ Chu Tử.

Chu Bích lôi kéo Chu Tử vào Thiên điện, đuổi mọi người lui ra ngoài, ngay cả Ngọc Hương, Từ Liên Ba, Ngân Linh cùng Liễu Liên cũng ở bên ngoài. Hai tỷ muội ngồi song song ở trên giường La Hán, đầu tiên là ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tiếp theo nước mắt đều chảy xuống, kể cho nhau nghe tình hình sau khi chia tay.

Sau khi trò chuyện một lát, Chu Tử hỏi Chu Bích về đứa bé, Chu Bích vội kêu Ngọc Hương: "Ôm Đồng Nhi tới đây!"

Chu Tử ôm Triệu Đồng ngắm nghía một hồi, trong lòng rất là vui mừng. Triệu Đồng lớn hơn Triệu Sam một chút, cũng gầy hơn một chút, đã biết bò, ở trong lòng Chu Tử xoay tới xoay lui, bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ sờ vỗ mặt Chu Tử. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé lộ rõ nhất chính là một đôi mắt to như nước hồ thu giống Chu Tử và Chu Bích, trong trẻo nhìn dì, giống như hai viên ngọc quý nhất đời, lại giống như hai vì sao sáng trên bầu trời trong xanh.

Chu Tử thật sự yêu không nhị được, hôn rồi lại hôn, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi tựa như cánh hoa của Triệu Đồng, Chu Bích ở bên cạnh thấy vậy không khỏi cười rộ lên.

Kể tình hình của nhau một lát, hai tỷ muội bắt đầu hiến tặng nhau vật quý mà mình đã chuẩn bị cho đối phương, giành nhau nói "Tỷ/muội hãy nghe muội/tỷ nói", tranh đến cực kỳ vui vẻ, cuối cùng Chu Tử giành được thắng lợi, dương dương tự đắc dẫn muội muội đi xem quà tặng nàng mang đến.

Lúc Chu thái hậu cùng Chu Vương phi vui sướng không rời, Từ Liên Ba cùng Liễu Liên cũng không nhàn rỗi.

Liễu Liên biết cái đống chứa trong xe mà mình chở có bao nhiêu thứ, không chịu tự mình khuân vác, kéo Từ Liên Ba đến giúp một tay.

Từ Liên Ba thế mà mới được tấn phong Tứ phẩm Đại thái giám Tiền Liễu Đức nha, hắn không muốn tự mình động tay đâu, tiện tay gọi vài tên tiểu thái giám đến khuân vác, hắn cùng Liễu Liên đứng ở một bên bàng quan.

Liễu Liên bình bình thản thản đứng cùng Từ Liên Ba, hắn luôn luôn cho là diện mạo mình anh tuấn tiêu sái uy vũ nam tính, cho nên thực không ưa bộ dạng nữ tính từ trong ra ngoài của Từ Liên Ba, lặng lẽ nói: "Từ Liên Ba, mấy ngày nay ngươi thu liễm một chút cho ta, dần dần biến trở về thái độ bình thường, Vương gia bảo ta và ngươi thay ca, ngươi đừng để cho ta phải đánh ngươi!"

Hắn nắm quả đấm giấu trong ống tay áo, quơ quơ trước mắt Từ Liên Ba.

Người khác sợ nắm đấm của Liễu Liên, Từ Liên Ba võ công cũng ngang hàng, là không sợ. Hắn lặng lẽ tới gần Liễu Liên một chút, phất Lan Hoa Chỉ, thanh âm ôn nhu vẻ mặt triền miên: "Ôi a, ta sợ chết sợ chết mất…"

Liễu Liên "Ụa" một tiếng, thiếu chút nữa phun ra.

Một vị tiểu thái giám thích mơ mộng vừa vui vẻ khuân vác tới lui, vừa lặng lẽ đánh giá Đại hồng nhân Tiền Đại Bạn – Tiền công công đang đứng cùng mỹ nam áo đen, không khỏi cảm thán: thật sự thật là một đôi a, băng sơn mỹ nhân 'công' cùng yêu nghiệt thái giám 'thụ' đó nha!

Sau khi bày lễ vật cho nhau, Chu Bích biết tỷ tỷ cũng giống như mình, đặc biệt cảm thấy hứng thú với việc ăn uống, vội lệnh Ngọc Hương chuẩn bị mở tiệc. Chu Bích nhớ rõ hai tỷ muội lúc nhỏ, bởi vì nhà nghèo, hầu như quanh năm suốt tháng rất ít ăn thịt, rất thèm ăn, đêm hè, hai tỷ muội cũng không sợ tối, cầm một cái túi vải rời thôn. Trên con đường lớn ngoài thôn có trồng cây bạch dương, hai tỷ muội đạp lên từng cây từng cây cỏ lau ven đường mà nhặt tuốt, luôn có thể thu hoạch rất nhiều ve sầu, về nhà rang với muối, ăn ngon cực kỳ!

Đến mùa thu, hai tỷ muội liền bắt châu chấu và dế nướng ăn, chuyên môn ăn đùi châu chấu và đùi dế.

Chỉ có mùa xuân và mùa đông, trừ thỉnh thoảng bắt được một hai con chim đem nướng, quả thực không có thịt gì để ăn.

Chu Bích nghĩ đến đây, liền nói những chuyện cũ này với Chu Tử.

Chu Tử nghe xong, che miệng mà cười, lặng lẽ nói: "Đừng để tỷ phu muội biết ta trước kia thích ăn mấy thứ này, thật không có khí chất, rất không thục nữ, ha ha ha!"

Nói là yến hội, thật ra đều là Chu Bích dặn dò tiểu phòng bếp chuẩn bị những món ăn gia đình ở Độc huyện cho tỷ tỷ, tuy là món ăn bình dân, nhưng giữa mùa đông này, đây đã là thức ăn tương đối xa xỉ rồi. Chu Bích đã chuẩn bị trước món thịt cắt mỏng xào sợi củ cải, bí đỏ xào ớt xanh, rau lang xào tỏi và một chén thịt chưng đậu hủ, sau đó chính là một nồi cháo ngô khoai cùng bánh bao bột ngô.

Chu Bích rất biết hưởng thụ, sớm sai người tìm đầu bếp ở Độc huyện đến đây, phụ trách chuyên môn nấu những món ăn gia đình cho nàng.

Chu Tử vừa vào phòng ăn, thấy đầy bàn đều là những món ăn gia đình mình đã lâu chưa được ăn, còn đều là món mình và Chu Bích thích ăn, không khỏi vừa mừng vừa sợ, kéo Chu Bích liền ngồi xuống.

Chu Bích cũng không cần cung nữ hầu hạ, đuổi lui những cung nữ thái giám bên cạnh, chỉ còn lại mình và tỷ tỷ.

Đối mặt hai tỷ muội là những món ăn bình dân của Độc huyện mà hai tỷ muội thích ắn nhất, hai tỷ muội: đũa bay tán loạn, liên tục ăn nhanh nuốt lớn, ăn thật sự là sảng khoái. Cuối cùng, hai người đều ôm bụng rời đi.

Buổi tối, hai tỷ muội ngủ cùng nhau, để Triệu Đồng nằm giữa.

Nhắc đến bữa tối hôm nay, Chu Bích dào dạt đắc ý nói: "Tỷ tỷ, lên làm Thái Hậu có một điều hay nhất, chính là muốn ăn cái gì liền ăn, trong cung muội là lớn nhất!"

Chu Tử giễu cợt nàng: "Không phải trong lòng Thái Hậu nên nghĩ đến vạn dân thiên hạ sao?"

Chu Bích "phì" cười: "Vậy cũng phải chờ Thái Hậu muội đây ăn thật vui vẻ thật cao hứng đã, đúng không?!"

Hai tỷ muội đều là mẫu thân, đề tài dĩ nhiên không thể rời khỏi đứa bé. Khi Chu Tử nói đến hai đứa con trai của mình được gọi là Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ thì Chu Bích rất hâm mộ, nói: "Tỷ tỷ, vậy Triệu Đồng gọi là gì?"

Chu Tử không hề nghĩ ngợi nói: "Gọi là Sủi Cảo Nhỏ đi!"

Chu Bích hết sức vừa ý, phụ họa nói: "Gọi Sủi Cảo Nhỏ thật hay!"

Thiên hạo đế Triệu Đồng nằm giữa mẫu thân và dì ngủ rất ngon, bé vẫn không biết, chính vào thời khắc này mình bị bà dì ham ăn hàng, gán cho cái nhũ danh mất mặt "Sủi Cảo Nhỏ" này theo bé cả đời. Cũng may còn có nhũ danh "Bánh Bao Nhỏ" của Thế tử Nam An vương – Triệu Tử và nhũ danh "Màn Thầu Nhỏ" của Nhị công tử của Nam An vương làm bạn, cũng không tình là cô đơn.

Triệu Trinh vừa trở lại Vương phủ ở kinh thành, Cao lão Thừa tướng liền phái người đến mời. Triệu Trinh thay quần áo, liền cưỡi ngựa đến phủ Cao thừa tướng. Hắn cùng ông ngoại mật đàm ở trong thư phòng suốt một canh giờ. Từ trong thư phòng đi ra, hai ông cháu đều là một bộ dáng thoải mái, cùng tham dự ngọ yến xa hoa của phủ Cao thừa tướng quyền quý nhất Kim Kinh.

Buổi chiều, Triệu Trinh trở lại Vương phủ, phát hiện Lễ bộ Thượng thư – Hà Nguyên, Binh bộ Thượng thư – Kim Hoán Nhiên, Hình bộ Thượng thư – Tiêu Nam cùng Lễ bộ Thượng thư – Lâm Hiếu Từ đã chờ ở Ngoại thư phòng.

Sau khi Triệu Trinh cùng bốn người Hà Nguyên mật đàm trong thư phòng hai canh giờ, buổi tối cùng nhau đến chi nhánh của Vọng Giang lâu ở Kim Kinh bao một gian nhã thất, khai khai tâm tâm uống rượu tâm sự.

Buổi tối, Triệu Trinh say khướt trở lại Vương phủ trong kinh thành, đi vào phòng ngủ trong Tùng Đào Uyển, một thân một mình ngủ trên giường lớn bằng gỗ hoa lê khảm hoa hải đường trống rỗng, hắn có cảm giác cô độc mà đã lâu không gặp.

Lăn qua lộn lại một hồi lâu, Triệu Trinh ý thức được một vấn đề: hắn đã không thể rời khỏi Chu Tử được nữa! Không biết bắt đầu từ lúc nào, Chu Tử đã trở thành xương trong xương thịt trong thịt của hắn, thành bộ phận máu thịt nối liền không thể chia lìa của hắn.

Sáng sớm Triệu Trinh liền tiến cung.

Bởi vì cùng muội muội nói chuyện phiếm cho tới nửa đêm, đến buổi sáng Chu Tử vẫn o o mà ngủ. Chu Bích nghe nói Nam An vương cầu kiến, vội lén lút rời giường.

Đứng trên chính điện của Thanh Vân điện, nhìn tỷ phu Triệu Trinh sắc mặt tái nhợt – bộ dáng thiếu ngủ đứng bên dưới, Chu Bích cười rất hả hê: "Tỷ phu là tới đón tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ nói, tỷ ấy muốn ở trong cung cùng ta!"

Quay lại Mục lục

138. Quyển 5 – Chương 139

Chương 139: Hai phúc hắc tranh đấu gay gắt

Đôi mày xinh đẹp của Triệu Trinh lập tức nhíu lại, hắn trừng mắt nhìn Chu Bích, đột nhiên ý nghĩ trở nên quỷ dị, nhớ tới trước kia Ngọc Hương có báo cáo giữa Chu Bích và Lục Hà có chút mập mờ. Vì thế, hắn bắt đầu suy nghĩ lung tung, trong nháy mắt gương mặt cũng đen xuống dưới, lạnh lùng nhìn Chu Bích, nói: "A, vậy sao?"

Bởi vì có tỷ tỷ Chu Tử làm chỗ dựa, Chu Bích 'mượn oai thiên tử ra lệnh chư hầu', không có bị ánh mắt lãnh liệt này của tỷ phu dọa lui, ngược lại vẫn một bộ dáng dương dương tự đắc — tỷ tỷ đúng là muốn theo ta, hừ!

Triệu Trinh ngẩng mặt, dời ánh mắt, không nhìn Chu Bích nữa, nói: "Từ Liên Ba đâu? Hắn nên đổi việc cho Liễu Liên rồi!"

Chu Bích không ngờ chút tâm tư kia của mình cũng bị tỷ phu biết, nhất thời vẻ mặt có chút phát sốt, nhưng xưa nay da mặt nàng dày, đỏ ửng chỉ ẩn ẩn rồi biến mất, rũ rèm mắt xuống, giọng nói của nàng lập tức trở nên mềm yếu: "Tỷ phu, từ nhỏ ta và tỷ tỷ sống nương tựa lẫn nhau, thật vất vả mới được gặp một lần, ngài cho tỷ tỷ ở lại với ta mấy ngày đi!"

Triệu Trinh đương nhiên không muốn, nhưng hắn cũng biết Chu Tử đã mong mỏi ở cùng Chu Bích từ lâu, nhất định sẽ không dễ dàng đồng ý hồi phủ, cho nên hắn nhíu nhíu mày, nói: "Cho nàng ấy ở lại thêm một ngày, ngày mai phải trở về!"

Chu Bích thấy tỷ phu thả lỏng, trong lòng an tâm, vội nhân cơ hội đề ra yêu cầu. Đầu tiên nàng cúi đầu không nói, tiếp theo ấp a ấp úng nói: "Vậy Lục Hà…"

Triệu Trinh quét mắt liếc nàng một cái, nói: "Ta sẽ phái người đem nàng ta đi!"

Chu Bích ngẩng đầu, mắt to nghiêm túc nhìn Triệu Trinh: "Nàng ấy còn trẻ, cho nàng một thân phận tốt, tìm cho nàng một nhà khá giả mà gả đi!"

Triệu Trinh gật đầu. Mặc kệ nói như thế nào, Lục Hà là được hắn phái đến bên cạnh tiên hoàng, cũng đã trả giá nhiều như vậy, hắn sẽ có trách nhiệm đến cùng.

Chu Bích được thỏa tâm nguyện, trong lòng vui mừng, nghĩ tới tỷ tỷ, cũng trở nên ôn hòa với tỷ phu Triệu Trinh hơn, muốn nói lại thôi: "Tỷ phu…"

Một tiếng "Tỷ phu" này của nàng khác hẳn khiêu khích lúc mới vừa gặp mặt, mang theo chút thân mật ở bên trong, Triệu Trinh nghe xong thật vừa ý.

Triệu Trinh không quá ưa thích loại người bề ngoài nhu nhược thực tế lại là nữ hài tử mạnh mẽ như Chu Bích vậy, nhưng cũng không chịu nổi Chu Tử ngày ngày ghé vào lỗ tai hắn mà om xòm, muốn hắn nhất định phải đối tốt với muội muội của mình, khiến hắn từ từ cũng hiểu được nếu Chu Bích là muội muội Chu Tử yêu thương nhất, hẳn cũng chính là muội muội của mình, đương nhiên phải đối xử với nàng ta tốt một chút.

Nghĩ đến Chu Tử, trong lòng tràn ngập tính toán của hắn cuối cùng cũng mềm nhũn, ngẩng đầu nhìn Chu Bích đã từ thềm son bước xuống dưới, buồn bực hỏi: "Chuyện gì, Chu Bích?"

Chu Bích trên đầu chải búi tóc vẻ người lớn, trên người mặc lễ phục Thái Hậu già nua màu tương, nhưng trên mặt lại không phối hợp mà vươn chút yếu ớt cùng khẩn cầu: "Tỷ phu, cho Từ Liên Ba ở lại đi!"

Triệu Trinh nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng nói: "Bảo Từ Liên Ba tự mình quyết định đi!" theo báo cáo của Ngọc Hương, hắn biết thái độ của Chu Bích đối với Từ Liên Ba có chút kỳ quái. Đối với Triệu Trinh mà nói, chỉ cần Chu Bích ở mặt ngoài duy trì thể diện Thái Hậu của Đại Kim là được, những thứ khác, hắn thật ra có thể hiểu. Dù sao, Chu Bích mới mười bảy tuổi, tương lai còn rất dài!

Nghe Triệu Trinh trả lời, Chu Bích lập tức nở nụ cười, nàng nâng váy đi vào nội điện, miệng còn nói : "Ha ha, tốt quá! Tỷ tỷ sắp dậy rồi, ta đi bồi bạn với tỷ tỷ đây! Hẹn gặp lại, tỷ phu!"

Những lời cuối cùng này của Chu Bích lại khiến Triệu Trinh buồn bực.

Đang ở trong nội điện, Chu Tử không biết ông chồng phúc hắc và muội muội phúc hắc của mình đã đem nàng ra phân chia xong rồi.

Chu Tử đã sớm rời giường, nàng gọi nhũ mẫu cho Triệu Đồng bú sữa, mình thì đang giúp Chu Bích lựa chọn y phục. Lần này gặp mặt, Chu Tử phát hiện búi tóc trang sức quần áo cái gì của Chu Bích đều thật già nua, căn bản không thích hợp với nàng ấy.

Chu Tử đã mang đến rất nhiều trâm cài tinh xảo trang sức xinh đẹp cho Chu Bích, cùng y phục khăn mũ thích hợp cho Chu Bích mặc.

Lúc Chu Bích đi vào, Chu Tử đã rửa mặt chải đầu xong, trên người không mặc áo khoác, chỉ mặc áo nhỏ thêu hoa, đang ôm Sủi Cảo Nhỏ Triệu Đồng mắt đen lúng liếng, cùng Ngân Linh chuẩn bị quần áo cho Chu Bích!

Vừa thấy Chu Bích tiến vào, nàng liền giao Triệu Đồng cho Ngọc Hương, vươn tay liền bắt đầu cởi lớp quần áo già nua trên người Chu Bích.

Chu Bích cười hì hì vội cầu xin tha, Chu Tử lại nghiêm túc khuyên nàng: "Trong cung này muội là lớn nhất, muốn mặc cái gì thì mặc, chỉ cần không quá phận, chẳng lẽ còn có ai dám xuyên tạc hay sao?"

Lúc này Chu Bích mới ngưng giãy dụa.

Chu Tử cũng tháo luôn búi tóc của muội muội xuống. Nàng lấy bộ đồ trang sức bằng ngọc lục bảo đã chuẩn bị cho Chu Bích ra, sau đó trước chải cho Chu Bích một búi tóc phức tạp, vấn xong, nàng không cài bất kỳ cây trâm, mà lấy một chuỗi ngọc lục bảo ra, quấn quanh trên búi tóc, cài chặt lại.

Chuỗi ngọc lục bảo này là Triệu Trinh tặng cho Chu Tử, chưa cắt, mỗi hạt đều lớn bằng đầu ngón tay cái, óng ánh trong suốt, xanh mắt nhẹ nhàng, vô cùng xinh đẹp.

Làm xong tất cả, Chu Tử quấn ngọc lục bảo xung quanh làm thành 'hoa quan' (mũ mão) Thái Hậu đeo trên búi tóc Chu Tử. Chu Tử lại đeo cho Chu Bích vòng tai cùng dây chuyên cũng làm từ ngọc lục bảo.

Nàng kêu Ngân Linh lấy áo khoác và áo choàng bằng the mỏng phủ lông bạch hồ ly mà nàng chuẩn bị từ Nam Cương mang đến cho Chu Bích, tự mình mặc vào cho Chu Bích. Áo khoác lụa trắng thêu dày đặc hoa văn màu lục bảo được may thành lễ phục Thái Hậu, áo choàng làm từ the mỏng màu xanh lá sen, sau khi Chu Bích mặc lên, cảm thấy vừa thoải mái vừa ưa nhìn, hơn nữa cũng phù hợp với thân phận hơn người của nàng, cũng thực vui vẻ.

Ăn điểm tâm xong, Chu Tử mới nói: "Ta cũng mang quà tặng cho Lục Hà đến, bây giờ nàng ta đang ở đâu?"

Chu Bích mỉm cười nói: "Đồng Nhi tuổi còn nhỏ, ở cùng muội tại Thanh Vân điện, Lục Hà ở nơi này thực không tiện, cho nên nàng ấy đã chuyển đến Thanh Liên uyển."

"A, vậy muội lo việc của muội đi, ta đi thăm nàng ấy!"

Chu Bích gật gật đầu.

Lục Hà gượng cười, mang theo cung nữ cùng thái giám đón Chu Tử đi vào.

Ngân Linh chỉ huy vài thái giám khuân chuyển quà tặng, Lục Hà cùng Chu Tử ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Sau khi hàn huyên được một lát, hai người đều cảm thấy thật sự không còn lời nào để nói.

Ngày xưa Lục Hà khóe miệng sắc bén, cảm thấy Chu Tử quá thật thà, mặc dù qua lại rất tốt, nhưng nàng vẫn luôn nhịn không được thích nói gần nói xa châm chọc Chu Tử ngốc. Nhưng, cho tới bây giờ, tất cả thái giám cung nữ trong Thanh Liên uyển đều là thân tín của Chu Bích, nàng không dám nói những lời như trước nữa, nhưng cũng không muốn trái lương tâm nói ra mấy lời nịnh hót, cho nên không khí có chút lạnh lẽo.

Chu Tử còn nhớ rõ giao tình của mình và Lục Hà ở trong phủ năm đó, cũng nhớ kỹ Lục Hà làm bạn tốt với Chu Bích, cho nên tận lực tìm đề tài, cuối cùng thật sự không còn lời nào để nói, liền giới thiệu quà tặng mình mang đến.

Lục Hà trong lòng mất hứng, liền qua loa nhận cho có lệ. Không khí càng thêm vắng lặng. Cuối cùng, Chu Tử rời đi, trong lòng rất là ảm đạm.

Nàng đi bộ trong ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên, tuyết đọng trên đường đã được dọn sạch, chỉ còn lưu lại một chút tuyết trắng trên nhánh cây, trên núi giả, trong khung cảnh âm trầm này càng thêm có chút thê lương.

Gió bấc ào ào gào thét thổi đến, lại gào thét thổi đi, cuốn đi rất nhiều thứ, bao gồm cả tình bạn và tình nghĩa ngày xưa, để lại chút dấu vết khiến người ta thương cảm.

Chu Bích mặc phục sức mà tỷ tỷ đã tỉ mỉ chuẩn bị, ôm tiểu Hoàng đế Triệu Đồng vào triều. Cao lão Thừa tướng chính thức từ quan. Theo Triệu Trinh đã an bài, Lâm Hiếu Từ trở thành tân Tể tướng.

Sau khi bãi triều, Chu thái hậu ôm Triệu Đồng đi ở phía trước, theo sau là đội ngũ bảo vệ Hoàng đế. Đại thái giám "Tiền Liễu Đức" cả đêm không lộ diện đi phía sau Chu thái hậu.

Mãi cho đến ngoài cửa Thanh Vân điện, Chu Bích vẫy lui đội bảo vệ, đưa con trai cho Ngọc Hương, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói với "Tiền Liễu Đức": "Tiểu Đức Tử, theo ai gia vào thư phòng!"

Chu Bích vào thư phòng, "Tiền Liễu Đức" theo sau, kính cẩn giúp Chu Bích cởi áo choàng the mỏng phủ lông hồ ly trắng mặc bên ngoài, treo lên, sau đó kéo ghế, hầu hạ Chu Bích ngồi xuống. Chu Bích cầm một quyển tấu chương lên xem.

"Tiền Liễu Đức" rất tinh mắt, lập tức chuẩn bị bút lông dê và bút Chu Sa.

Chu Bích xem rất nghiêm túc, sau khi xem xong lại phê vài chữ đơn giản ở phía trên. Thật ra thì những bản tấu chương này tất cả đều được Nội các phúc đáp qua, đưa đến chỗ Thái Hậu, thuần túy chỉ để hợp thức hóa mà thôi. Nhưng Chu Bích vẫn xem rất nghiêm túc, gặp phải chỗ cảm thấy có vấn đề liền xem lại, lại nghiền ngẫm.

Lúc Chu thái hậu phê tấu chương, "Tiền Liễu Đức" lệnh cho tiểu thái giám rót trà bát bảo bưng tới. Không biết qua bao lâu, một chồng tấu chương đã được phê duyệt xong. Chu Bích duỗi thắt lưng một cái, sau đó hai tay với lên xoa bóp bả vai ê ẩm.

"Tiền Liễu Đức" tiến lên, theo thói quen xoa bóp bả vai cho Chu Bích. Hắn dù sao cũng là người có võ công, điều chỉnh lực tay vừa phải, bấm đúng huyệt vị, mệt nhọc của Chu Bích lập tức liền được xua tan. "Tiền Liễu Đức" thực chuyên tâm xoa bóp.

Hôm nay Chu thái hậu ăn mặc vô cùng xinh đẹp, áo choàng đã cởi ra, bây giờ trên người mặc áo bào thêu hoa văn màu lục bảo thạch, cổ áo mở khá rộng, lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn cùng cái cằm hơi nhọn của Chu thái hậu. Hắn đứng sau lưng nàng nhìn ra phía trước, có thể nhìn thấy một vùng trắng nõn lộ ra nơi vạt áo dưới chuỗi ngọc lục bảo buộc chặt. "Tiền Liễu Đức" không khỏi hô hấp chậm lại, nặng nề kìm nén tâm tư.

"Từ Liên Ba." Giọng của Chu thái hậu thật trầm như có như không, "Khóe mắt của ngươi bị làm sao vậy?"

Cải trang thành "Tiền Liễu Đức", Từ Liên Ba hơi cứng người khó có thể nhận ra, tầm mắt rũ xuống như có điều suy nghĩ, sau đó mới nói, "Đánh một trận với Liễu Liên."

Liễu Liên? Chu thái hậu nhớ tới cái tên mà tỷ phu nhắc tới. Nhớ rõ hắn vẫn đi theo tỷ tỷ, xem ra là một nam tử thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp cực kỳ nguy hiểm. Chu thái hậu không nói gì, đưa tay kéo ngăn nhỏ dưới án thư, lấy ra một cái hộp bằng bạch ngọc đưa cho Từ Liên Ba: "Bôi lên một chút, lộ quá rõ rồi!"

Từ Liên Ba nhận lấy hộp bạch ngọc, nhét vào bên trong túi tay áo.

Sau khi Chu thái hậu cùng Chu Vương phi đi ngủ, Từ Liên Ba cùng Liễu Liên một câu trái ý, rốt cục thống thống khoái khoái đánh một trận ở trong phòng của mình. Vì năng lực ngang nhau, cho nên hắn không thắng được Liễu Liên, Liễu Liên cũng không thắng được hắn. Chẳng qua môi của Liễu Liên bị hắn một

quyền đánh rách, lý do là đỏ phát ghét; khóe mắt tô vẽ tỉ mỉ của hắn cũng bị Liễu Liên đánh sưng lên, lý do là nhìn giống đàn bà, nhìn không quen.

Trước khi tới gặp Chu thái hậu, Từ Liên Ba đã dùng dụng cụ hoá trang tỉ mỉ che giấu một phen, không chú ý căn bản sẽ không nhìn ra, không biết Chu thái hậu làm thế nào vừa nhìn đã nhận ra!

Quay lại Mục lục

139. Quyển 5 – Chương 140

Chương 140: Về Vương phủ, tập trung nhân khí

Không hiểu sao, sống mũi Từ Liên Ba có chút chua chát. Đây là một loại cảm giác lạ lẫm.

Từ Liên Ba là một cô nhi, từ thuở thiếu niên đã bắt đầu đi theo Nam An vương Triệu Trinh nam chinh bắc chiến, ở hai phương diện hóa trang và điều tra, hiếm ai qua được. Nhiều năm như vậy, không ai có thể nhìn ra vết thương hắn nguyện ý che giấu, trừ phi người nọ thật sự quan tâm đến hắn.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục xoa bóp bả vai cho Chu Bích.

Một lát sau Chu Bích hỏi: "Tỷ phu nói để cho ngươi tự chọn, ngươi nguyện ý trao đổi cùng với Liễu Liên kia sao?"

Thật lâu sau, Từ Liên Ba mới nói: "Ta ở lại." Giọng nói của hắn bình tĩnh. Hắn biết rốt cục mình đã lựa chọn điều gì.

Từ nay về sau, hắn muốn ở lại chỗ này, cùng Chu Bích, cùng với thiếu nữa còn chưa được xem là nữ nhân này – rõ ràng vẫn luôn cô độc lại cố tỏ ra vẻ kiên cường, cùng nàng trải qua con đường cô độc này.

Chu Bích không ngờ hắn cứ thế mà dễ dàng đồng ý như vậy. Rõ ràng nàng còn chuẩn bị nhiều cám dỗ như vậy, nhiều uy hiếp cũng chưa nói ra đâu!

Nàng biết lựa chọn của Từ Liên Ba có ý nghĩa gì với hắn, chính là hắn vĩnh viễn không thể quang minh chính đại ở cùng với người mình thích, chính là thân phận của hắn sẽ vĩnh viễn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chính là hắn vĩnh viễn không thể có được hôn nhân chân chính và con cái…

Chu Bích không hứa hẹn cái gì, hứa hẹn không phải để nói ra, nàng chỉ muốn thực hiện, chứng minh cho chính mình thấy.

Ngày hôm đó, người vui vẻ không chỉ có Chu thái hậu, còn có các vị chủ nhân Lâm gia mới đổi tấm biển "phủ Lâm Thượng thư" ngoài cửa lớn thành "phủ Lâm thừa tướng" cùng nhóm bạn bè thân thuộc sắp "cả họ được nhờ".

Từ giây phút Lâm Hiếu Từ trở thành tân Tể tướng của Đại Kim, hậu viện trong Lâm phủ ở thành Đông đã đầy người chờ muốn gặp.

Trong chính viện của hậu trạch ở Lâm phủ, chính thê của Lâm Hiếu Từ – Liên phu nhân mang theo hai tiểu thiếp Hồng di nương và Trương di nương của trượng phu, đang hầu hạ mẹ chồng Lâm lão phu nhân cùng em chồng Lâm Mộ Từ dùng cơm tối.

Lâm lão phu nhân cùng Lâm nhị tiểu thư vừa mới vào kinh. Vừa vào Lâm phủ ở kinh thành, Lâm lão phu nhân liền lấy uy đoạt thế, buộc Liên phu nhân mang theo con cái chuyển đến Thiên viện ở, mình mang theo nữ nhi Lâm Mộ Từ tiến vào chính viện mà ban đầu Lâm Hiếu Từ cùng Liên phu nhân ở.

Vừa chuyển nhà xong, bọn họ liền nhận được tin vui Lâm Hiếu Từ trở thành Tể tướng, mặc dù trong lòng hai mẹ con mừng rỡ, nhưng trên mặt vẫn không biến sắc, chỉ càng thêm hà khắc với thê tử Liên phu nhân của Lâm Hiếu Từ.

Lâm Hiếu Từ thuở nhỏ đã sớm mất cha, cảnh nhà sa sút, mẫu thân Lâm lão phu nhân cùng hắn và muội muội Lâm Mộ Từ trải qua cuộc sống khó khắn, cảm tình giữa mẹ con cùng huynh muội rất sâu đậm. Sau đó, Lâm Hiếu Từ thi đại tiến sĩ, đầu quân cho Nam An vương, trở thành thân tín của Nam An vương, lúc này Lâm gia mới bắt đầu thịnh vượng.

Đối với thê tử Liên thị của Lâm Hiếu Từ, Lâm lão phu nhân cùng Lâm Mộ Từ đều rất không thích, chẳng qua Lâm lão phu nhân thì biểu hiện rõ ràng còn Lâm Mộ Từ thì kín đáo mà thôi!

Lâm Hiếu Từ vô cùng hiếu thuận, tình cảm của hắn cùng Liên thị rất tốt, vốn không muốn cưới thiếp, hai di nương Hồng thị cùng Trương thị bên cạnh đều do mẫu thân Lâm lão phu nhân ép ban cho hắn, nể mặt mũi mẫu thân, hắn đối với các nàng cũng luôn rất khách khí.

Lâm lão phu nhân rốt cục cũng dùng xong cơm tối, lão nhân gia bà đứng dậy, lại nghiêm mặt nói với con dâu Liên thị đã hầu hạ nửa ngày nói: "Ngươi cùng Hồng thị, Trương thị dùng cơm tối ở đây đi!"

Lâm Mộ Từ mang theo ý cười nhàn nhạt trên mặt, cũng không kéo mẫu thân đi, mà đứng nơi đó, chờ chị dâu ngồi xuống ăn cơm thừa canh cặn của nàng cùng mẫu thân. Suy nghĩ của nàng rất đơn giản: Liên thị ngươi là người ngoài, ngươi hưởng phúc của Lâm gia ta, thì phải chịu nhục mạ của Lâm gia ta!

Liên thị biết trượng phu thuần Hiếu, sợ gây chuyện khiến trượng phu mất hứng, nhịn nhục nghiêng người ngồi xuống, vội vàng ăn mấy miếng.

Hồng thị cùng Trương thị nhìn sắc mặt Liên phu nhân tái nhợt, trong lòng mừng thầm, ngồi xuống cùng ăn.

Ban đêm, Hồng thị cùng Trương thị cùng đến phòng nhị tiểu thư ở chính viện.

Nghe Trương thị Hồng thị nói lời trung thành thô tục đến buồn nôn, Lâm Mộ Từ lạnh nhạt cười, lười biếng phân phó nha hoàn Thu tâm: "Thay ta thưởng cho hai vị di nương!"

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, ngay trước mặt Lâm Hiếu Từ đến thỉnh an, Lâm lão phu nhân quát mắng Liên phu nhân một chút, nói nàng đố kỵ, bắt nàng sau này phải ở trong Phật đường niệm kinh, giải trừ đi đố khí trong người.

Từ đó về sau, người thay phủ Lâm thừa tướng ra mặt đãi khách và giao tiếp không còn là thê tử của Lâm Hiếu Từ – Liên phu nhân nữa, mà biến thành Lâm Hiếu Từ muội muội Lâm Mộ Từ — nàng ta là đại diện toàn quyền của Lâm lão phu nhân, Lâm lão phu nhân lớn tuổi lại có bệnh, Lâm phủ liền do cô con gái duy nhất này thay bà chưởng quản.

Đối với những chuyện kỳ lạ như chuyện ở phủ Lâm thừa tướng, người bên ngoài nhìn xong nghe xong rồi chỉ cười cười mà thôi, chỉ có một người rất khó chịu, gọi Lâm Hiếu Từ đến mắng một trận. Người này chính là chủ tử của Lâm Hiếu Từ – Nam An vương Triệu Trinh.

Triệu Trinh đã nhiều ngày nay rất không thoải mái!

Lúc Chu Tử mới từ trong cung trở về, trên mặt Triệu Trinh tuy rằng không lộ vẻ gì, nhưng trên thực tế thì vui vẻ cực kỳ. Hai người tiểu biệt thắng tân hôn, tất nhiên là vô hạn vấn vương. Trước là cùng nhau tắm uyên ương, sau đó lại cùng trèo lên giường, xuân phong mấy độ, lúc này mới ôm nhau mà ngủ.

Vấn đề là ở ngày hôm sau.

Trên danh nghĩa là Giám quốc đại nhân, Triệu Trinh vẫn phải lên triều, cho nên mặc dù lòng tràn đầy không vui, hắn vẫn phải dứt khoát kiên quyết rời khỏi bà xã mềm nhũn ấm nóng đang làm ổ trong chăn, mang theo vệ sĩ Tần Đình Vân cùng Lương Đào Đào mới chọn lựa từ trong đội Cấm Quân, mặc triều phục vào triều.

Chu Tử ngủ thẳng đến buổi trưa mới rời giường. Nàng mang theo Ngân Linh cùng Thanh Châu dạo một vòng tản bộ ở trong Tùng Đào Uyển lý.

Trong Tùng Đào Uyển có rất nhiều loại cây thông, trong khoảng thời gian vợ chồng Triệu Trinh rời đi, trong Tùng Đào Uyển đã không có vết chân người, từng cây thông lớn lên tất nhiên càng thêm tươi tốt. Bây giờ đang là mùa đông, trong Tùng Đào Uyển không có màu sắc khác, chỉ thấy cả rừng thông trùng trùng điệp

điệp một màu xanh đen, gió bắc thổi tới, dường như Chu Tử còn thật sự nghe được từng đợt tiếng thông reo. Đáng tiếc, Chu Tử không phải văn nhân mặc khách, không ngâm ra những câu danh ngôn "Núi Nam Sơn cao ngất, tùng bách thấp thoáng xa" "Sừng sững thông trên núi, ào ào gió dưới hang" "Băng đá lưu sức mạnh, tuyết giữ tấm lòng trong" lời hay ý đẹp như vậy, chỉ là trong lòng nàng nghi ngờ sinh ám sinh quỷ, cảm thấy Tùng Đào Uyển này có quá nhiều cây, cũng quá âm u tăm tối, sợ là sẽ dẫn dụ quỷ đến. Chu Tử biết Triệu Trinh không tin nhất mấy chuyện quái lực loạn thần này, cũng không dám nói với hắn, liền tự mình nghĩ biện pháp, lấy cớ người trong Vương phủ vốn không được nhiều lắm, và đám người Liễu Liên, Tống Chương vào kinh cùng vợ chồng nàng – cần gì phải ở cách xa nhau như vậy làm gì! Cho nên, nàng lệnh cho Liễu Liên, Tống Chương cùng vợ chồng Ngân Linh Triệu Tráng đều chuyển vào ngoại viện Tùng Đào Uyển ở.

Lần này lại có thêm đám người nha hoàn và gã sai vặt lui tới, Tùng Đào Uyển rốt cục cũng tràn đầy nhân khí, cho dù Triệu Trinh không có ở trong Tùng Đào Uyển, Chu Tử cũng không sợ hãi.

Đối với mệnh lệnh của Vương phi, Triệu Tráng thật cao hứng, nói như vậy, Ngân Linh sẽ không cần đi sớm về trễ, chạy tới chạy lui vất vả nữa.

Tống Chương cũng thật vui vẻ, tuy rằng hắn là thân tín của Nam An vương được Tôn gia nghị đề cử tới, nhưng dù sao mới đi theo Nam An vương không lâu, không được tín nhiệm nhiều lắm, được an bài ở trong Khóa viện – là nơi ở tít mãi bên ngoài của Vương phủ trong kinh thành, ngay cả gặp Chu Vương phi một lần cũng khó, trong lòng cũng lặng lẽ buồn bực.

Liễu Liên thì không sao cả, chẳng qua là Vương gia vốn lệnh cho hắn phải ở bên cạnh bảo hộ Vương phi, ở gần một chút cũng tốt, càng thuận tiện bảo hộ Vương phi.

Đến buổi chiều, đám người Liễu Liên đều đã chuyển hết vào ngoại viện Tùng Đào Uyển.

Chu Tử cũng không có chuyện gì làm, nghĩ đã lâu rồi không tự tay làm cơm cho Triệu Trinh, bèn rửa tay xuống bếp, làm chút mỳ nước, sau đó băm thịt làm nhân sủi cảo, cùng Ngân Linh và Thanh Châu gói sủi cảo.

Chu Tử động tác cực nhanh, Ngân Linh cùng Thanh Châu được rèn luyện đã lâu, cũng không thua kém, rất nhanh ba người đã gói xong bốn mâm sủi cảo lớn.

Sau khi Triệu Trinh hạ triều trở về Tùng Đào Uyển, biết được Chu Tử đang ở trong tiểu phòng bếp gói sủi cảo ình, trong lòng thực vui vẻ, thong thả bước đến tiểu phòng bếp tìm Chu Tử.

Còn chưa tới tiểu phòng bếp, Triệu Trinh đã đụng phải Triệu Tráng đứng nhìn ngó ở trước cửa viện chứa tiểu phòng bếp, hắn trừng mắt nhìn Triệu Tráng một cái, dọa Triệu Tráng sợ tới mức run rẩy, thành thành thật thật đi theo phía sau hắn.

Vào sân của tiểu phòng bếp, Triệu Trinh lại thấy Tống Chương cùng Liễu Liên đang chơi cờ trong nhà ăn, nhất thời mắt lạnh như đao, từng nhát từng nhát chí mạng bay về phía hai người.

Tống Chương cùng Liễu Liên không dễ kích động giống như Triệu Tráng, bọn họ căn bản không nhìn Vương gia, không tiếp xúc với ánh mắt phóng dao của Vương gia, cúi đầu đứng dậy hành lễ: "Vương phi lệnh cho chúng thần chuyển vào ngoại viện Diên Hi cư."

Triệu Trinh không thể làm gì Chu Tử trước mặt đám thân tín thuộc hạ này, cho nên đành phải nuốt xuống một lòng tràn đầy bất mãn, đứng dậy rời đi.

Triệu Tráng vội đi theo. Hôm nay hăn không trực, không cần đi theo Vương gia, nên đi theo Vương gia là Cấm quân được chọn lựa – Tần Đình Vân cùng Lương Đào đào. Nhưng sắc mặt Vương gia không tốt, tốt nhất hắn vẫn nên đi theo.

Tùng Đào Uyển, chính phòng ở ngoại viện, vì có một lò sưởi lớn trong tường, cho nên được chọn làm nơi liên hoan tối nay. Lúc này trong bếp lò trong nhà chính hừng hực ánh nến sáng ngời, là cảnh tượng tưng bừng hoạt bát.

Triệu Trinh ngồi ở chủ tọa, bởi vì Vương phi nói muốn mọi người không cần khách khí, Liễu Liên, Tống Chương, Triệu Tráng cũng đều cùng ngồi xuống, Chu Tử mang theo Ngân Linh cùng Thanh Châu bưng

từng chén sủi cảo đã nấu xong ra ngoài.

Sủi cảo ăn thật ngon, lớp bột bao lấy nhân thịt, lớn nhỏ vừa vặn, quan trọng nhất là, đây là Chu Tử tự tay gói, cho nên Triệu Trinh mở miệng cắn một miếng cảm thấy ăn có tư có vị. Nhưng sau khi ăn nửa chén sủi cảo, Triệu Trinh ngẩng đầu lên, phát hiện Tống Chương, Triệu Tráng cùng Liễu Liên đã nuốt trọn một chén sủi cảo, đang bưng chén thứ hai chuẩn bị ăn tiếp! Triệu Trinh đột nhiên nảy sinh cảm giác nguy cơ: Chu Tử cũng không phải là siêu nhân, một đêm có thể gói được bao nhiêu sủi cảo? Không phải sẽ bị những tên ăn như chết đói này nuốt hết sao? Nghĩ đến đây, Triệu Trinh cũng không thèm nhìn nửa chén sủi cảo trước mặt, mà kêu Chu Tử: "Cho ta thêm một chén!"

Tống Chương, Liễu Liên cùng Triệu Tráng liếc nửa chén sủi cảo còn chưa ăn xong ở trước mặt Vương gia, trong lòng khinh bỉ, nhưng giận mà không dám nói gì, vì thế hóa bi thương thành động lực, rất nhanh liền ăn xong chén thứ hai.

Lúc này Triệu Trinh cũng không thèm để ý đến phong độ thể diện của Vương gia nữa, cực nhanh nuốt nguyên từng gói sủi cảo, giải quyết luôn nửa chén sủi cảo kia, dồn sức mà ăn, bụng no đến mức có chút khó chịu.

Đúng lúc này, Chu Tử mang theo đại lực sĩ Ngân Linh bưng một cái khay vào. Ngân Linh đặt khay lên bàn, Triệu Trinh trơ mắt nhìn sáu đĩa sủi cảo ở trong khay, trong lòng bi phẫn khôn kể.

Chu Tử vẫn vui rạo rực nói: "Mọi người cứ ăn thả cửa, hôm nay gói sủi cảo rất nhiều!"

Triệu Trinh: "…"

Triệu Tráng Tống Chương Liễu Liên: "Vương phi, cho chúng tôi một chén nữa!"

Ban đêm trở lại nội uyển Tùng Đào Uyển, Triệu Trinh mặt không chút thay đổi bấm bụng uống chén trà bát bảo trợ tiêu hóa mà Chu Tử chuẩn bị riêng cho hắn, yên lặng nghe Chu Tử giải thích vì sao muốn cho bọn Triệu Tráng vào ở ngoại viện.

"Vương gia, hôm nay thiếp đi lòng vòng trong Tùng Đào Uyển, thấy có quá ít người ở, có chút âm u dày đặc, nên đã bảo bọn họ vào ở!" Nàng nhìn lướt qua, phát hiện trà bát bảo trong chén Triệu Trinh đã uống gần hết, liền nhận lấy, lại châm thêm nước đưa qua. Sau đó nói tiếp: "Vương phủ này thật sự là quá lớn, vốn đã ít người ở, chàng lại trồng nhiều loại cây như, một trận gió thổi tới, liền 'Xào xạc…' khắp rừng cây, rất dọa người! Buổi tối ngày nào đó chàng có việc không thể trở về, thì nói trước với thiếp một tiếng, thiếp vào cung ở với Chu Bích…"

Triệu Trinh uống chén trà ngọt ngào ấm áp, trong lòng lại chua sót cực kỳ, cái này không phải gọi là gậy ông đập lưng ông sao?

Chu Tử tiếp tục lẩm nhẩm: "Sao môi Liễu Liên lại bị rách, chẳng lẽ bị tình nhân của hắn cắn nát? Ha ha! Tống Chương kia nhìn thế nào cũng thật trẻ tuổi, thì ra đã ba mươi ba – ba mươi bốn, hôm nay nhìn lại, bộ dáng giống như mới hơn hai mươi tuổi thôi, hơn nữa dáng vẻ cũng rất tuấn tú…"

Hả? Triệu Trinh nghe xảy ra vấn đề.

Chu Tử không biết Triệu Trinh nghĩ gì, vẫn tiếp tục nói: "Chúng ta có cần mở một bữa tiệc lớn mời khách một lần không, phát thiệp mời, mời bạn bè cùng nhóm nữ quyến của họ vào phủ dự tiệc, tập trung một ít nhân khí, xua đi âm khí?"

Triệu Trinh trầm tư suy nghĩ, không lên tiếng.

Quay lại Mục lục

140. Quyển 5 – Chương 141

Chương 141: Bị hãm hại, Chu Tử khó chịu

Lúc này đêm đã khuya, gió Bắc đã ngừng lúc chiều tối không biết lại thổi lên lúc nào, rào rào thổi khiến rừng tùng trong Tùng Đào Uyển reo vang từng hồi, cửa sổ giấy được dán thật dày trong phòng ngủ "lào xào" vang dội, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng "rắc rắc" của nhánh cây bị thổi gãy.

Rõ ràng trong phòng ngủ rất ấm, trên bộ giường được đóng kín Chu Tử lại cảm thấy lạnh, nàng thầm nghĩ nghuyên nhân chắc vì lúc này trên người mình nhẫn nhụi không mặc quần áo.

Chu Tử quơ tay, cầm đống y phục đã cởi xuống trước khi ngủ từ trên giường, loạt xoạt chui ở trong chăn mặc vào người. Quần áo bằng lụa mềm vừa mặc lên người vẫn còn lạnh, vì vậy Chu Tử lại chui vào trong ngực Triệu Trinh, nép sát vào người hắn sưởi ấm.

Triệu Trinh nằm ngửa trên giường đang băn khoăn vài việc, cho nên trên mặt lộ vẻ trầm tư suy nghĩ.

Chu Tử lộn xộn nửa ngày, phát hiện Triệu Trinh vẫn có bộ dáng này, liền nảy ý định muốn trọc phá. Đi theo Triệu Trinh mấy năm, nàng tự tin mình hiểu rõ Triệu Trinh hơn người khác, một khi Triệu Trinh lộ ra bộ dáng này, nhất định là đang nghĩ ra chủ ý xấu gì đó.

Nghĩ tới đây, Chu Tử có ý xấu mà thêm can đảm, nàng trùm chăm ưỡn người, bò lên người Triệu Trinh, sau đó hai tay chống lên giường hai bên người Triệu Trinh, cười híp mắt nhìn Triệu Trinh. Triệu Trinh chỉ lo băn khoăn tính toán, mắt phượng bị vây trong trạng thái không có tiêu cự.

Chu Tử mang nụ cười ranh mãnh trên mặt, trong lòng bắt đầu thầm đếm: một, hai, ba! Đếm đến ba, Chu Tử buông lỏng đôi tay, thân thể lập tức đập lên người Triệu Trinh.

Triệu Trinh cứ thế mà bị đập tỉnh, lặng lẽ nhìn Chu Tử đè lên người mình, đưa hai cánh tay ra nắm lấy hông Chu Tử, sau đó dùng lực xoay người – lập tức biến thành trạng thái Triệu Trinh đè Chu Tử.

Thân thể Triệu Trinh hơi gầy, nhưng dù sao vẫn là nam nhân, vẫn thật nặng. Hôm nay toàn bộ tay chân của lão nhân gia hắn xếp lại đè hết lên người Chu Tử, Chu Tử liền có chút không chịu nổi, nằm bên dưới không ngừng vùng vẫy lắc đầu vẫy đuôi xoay trái tránh phải.

Triệu Trinh đè lên thân thể mềm mại của nàng, cuốn theo đung đưa của nàng cũng say lảo đảo, cảm giác rất thú vị, vì vậy liền không muốn xuống, thân mình đè ép Chu Tử, khuông mặt tuấn mỹ khẽ ngước, cười híp mắt nhìn Chu Tử.

Cuối cùng Chu Tử thật sự hết cách, không thể làm gì khác hơn là dịu dàng cầu xin tha thứ: "Triệu Trinh, thiếp sai rồi, thiếp không dám nữa, chàng tha cho thiếp đi!" Triệu Trinh chơi chưa đã. Sinh ra trong hoàng gia, tuổi thơ của hắn quá ngắn, từ thiếu niên trực tiếp chuyển sang trưởng thành, trong cuộc đời chưa có lúc tận tình chơi đùa, hôm nay thú vị như vậy sao hắn nguyện ý dừng lại?

Chu Tử vẫn cầu xin tha thứ. Mặc dù Triệu Trinh không nặng, nhưng dù sao đè trên người cũng là lạ.

Triệu Trinh thấy nàng lải nhải, cúi đầu hôn môi nàng, nuốt tiếng cầu xin tha thứ của nàng vào, thân thể vẫn lắc lư trái phải.

Chu Tử bị hắn hôn đến ý loạn tình mê, nhưng cũng từ từ cảm nhận được có chỗ không đúng – phía dưới của Triệu Trinh lại cứng rắn chỉa vào nàng!

Chờ khi hai người thật sự tách ra, Triệu Trinh mang dáng vẻ hài lòng sau khi thoả mãn, gối đầu lên hai tay mình tiếp tục băn khoăn tính toán.

Bên cạnh hắn, quần áo trên người Chu Tử lại một lần nữa biến mất, thân thể trống trơn, cả người buồn ngủ hết hơi, kề bên thân thể ấm nóng của Triệu Trinh, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Ngày kế Triệu Trinh không phải lên triều, hai vợ chồng cùng nhau ngủ nướng. Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, Chu Tử nhớ tới chuyện đêm qua, cảm thấy mình bị thua thiệt nhiều, vì vậy bắt đầu tính sổ với Triệu Trinh.

Triệu Trinh chưa bao giờ so đo nhiều với nàng, rất rộng rãi nói: "Vậy nàng đè lên người ta đi, chẳng phải đè trở lại là được sao!"

Chu Tử suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, nhưng lại không muốn khiến Triệu Trinh được lợi thêm lần nữa. "Chàng quay lưng lại nằm sấp trên giường!" Chu Tử ra lệnh.

Triệu Trinh rất nghe lời, lật người quay lưng nằm sấp trên giường.

Chu Tử bỉ ổi cười một tiếng, đưa tay từ cổ Triệu Trinh bắt đầu sờ lần xuống dưới, lưng gầy mạnh mẽ, vòng eo tinh tế, mông nhỏ hơi vểnh, bắp đùi bắp chân thon dài, cuối cùng sờ tới bàn chân Triệu Trinh, lên tiếng trêu trọc: "Em nhỏ à, dáng người quá mức xinh đẹp rồi!"

Tay Chu Tử không làm nhiều việc, lại bôi Hoàng kim thủy cùng các loại tinh dầu mà Hứa Văn Cử cùng Hầu Lam Sinh điều chế trong thời gian dài, quả nhiên là mềm mại tinh tế nhẵn nhụi, lại ấm áp, sờ lên người Triệu Trinh, quả thật sờ đến là run rẩy, lại sờ nữa thì lỗ chân lông mở rộng, cả người Triệu Trinh giống như chạm điện, lỗ chân lông toàn thân "xoạt" một cái mở ra toàn bộ, cả người tê dại.

Chu Tử còn chưa biết thân thể Triệu Trinh biến hóa, sau khi nàng vuốt ve mỹ nam một chặp, nóng lòng muốn thử đè lên người Triệu Trinh, đòi lại thiệt hại tối qua.

Triệu Trinh chịu đựng dục vọng kêu gào trong thân thể, chờ đợi hành động kế tiếp của Chu Tử.

Rốt cuộc Chu Tử cười bắt đầu đếm: "Một, hai, ba!" Nàng tự cho là rất dùng sức đè lên lưng Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm giác khuây khỏa khi hai khối đầy đặn của Chu Tử đè ép lên lưng mình cùng hai đôi chân dài của Chu Tử đè ép lên đùi mình, nhắm hai mắt lại. Chu Tử đung đưa thân thể, tự mình thoải mái vui vẻ chơi đùa.

Chơi một lát, nàng cảm thấy thân thể Triệu Trinh cứng như vậy, thân thể mình mềm như vậy, dù có đè Triệu Trinh, mình cũng bị thua thiệt, cho nên liền từ trên lưng Triệu Trinh tuột xuống, nằm bên cạnh Triệu Trinh.

Nào ngờ nàng còn chưa kịp nghỉ ngơi, Triệu Trinh nhanh chóng nhổm dậy, tách hai chân của nàng ra, đè lên người nàng. Làm đến cuối cùng, hai chân Chu Tử bị Triệu Trinh giơ cao, dùng sức nhấn xuống, bị nhấn đến mức có chút đau đớn ê ẩm. Phía dưới hơi đau, hơi ê, hơi xót, nhưng tận cùng bên trong vẫn là sung sướng, vừa chướng bụng vừa tê dại vừa khẩn trương, giống như lúc đu dây đu lên thật cao, trên không ra trên dưới không ra dưới, phơi phới dập dờn, chờ đợi lúc rơi xuống.

Triệu Trinh đã đến bước cuối cùng, đang kéo thẳng thân thể, nhanh chóng ra vào. Lúc phun ra, hắn cúi đầu cắn môi nàng, dùng sức mút vào gặm cắn.

Khi trang điểm, Chu Tử nhìn môi mình bị Triệu Trinh gặm rách, khóc không ra nước mắt. Đêm qua, nàng còn giễu cợt Liễu Liên bị người thương cắn rách; hôm nay, chính nàng cũng bị "người thương" cắn rách. Chu Tử cảm thấy mình thật sự không còn mặt mũi gặp người.

Lúc này vẻ mặt Triệu Trinh vẫn nghiêm túc, không chút thay đổi đứng sau lưng Chu Tử. Trên người hắn là áo gấm màu đen Chu Tử tự tay may, chỉ là vạt áo thêu một khóm trúc tím rất dễ thấy – đây là Chu Tử trừng phạt hắn, buộc hắn phải mặc.

Nhưng mặc dù vẻ mặt điềm tĩnh, mặc dù bị buộc mặc quần áo sẽ bị người cười thầm, nhưng nét mặt hài lòng cùng tinh thần cả người sảng khoái của Triệu Trinh, cho dù thế nào cũng không che đậy được.

Chu Tử u oán nhìn thoáng qua Triệu Trinh: "Làm sao bây giờ, hôm nay thiếp phải gặp Liên phu nhân của Lâm Hiếu Từ, đây là chàng dặn thiếp phải gặp đó!"

Triệu Trinh liếc mắt nhìn môi Chu Tử dù đã thoa son cũng không che đậy được vết thương, trong lòng rất sung sướng, nhưng cũng không dám biểu hiện quá hài lòng, tránh cho Chu Tử phát điên.

Hắn buông mắt xuống, lông mi thật dài như cây quạt nhỏ, che lại ánh mắt tràn đầy tính toán và hân hoan: "Vậy qua hai ngày nữa nàng hãy gặp!"

Bữa tiệc thịnh soạn để xua đuổi âm khí mà Chu Tử chuẩn bị cũng không thể cử hành, da mặt nàng không dày đến mức mang dáng vẻ này xuất hiện trước mặt người khác.

Giải thích thế nào đây, chẳng lẽ nói "Ta không cẩn thận đập rách môi, các ngươi đừng nên hiểu lầm", hay nói "Thịt thơm quá, ta không cẩn thận cắn phải mình", thay vì nói lời không đáng tin như vậy, còn không bằng nói thẳng nói thật – "Lúc Vương gia các người lên đỉnh không kìm hãm được mà cắn đó" – cái này lại càng không nên nói!

Cho nên, Chu Tử buồn bực ở lỳ trong nội viện Tùng Đào Uyển bốn năm ngày, ngay cả bọn người Liễu Liên cũng không gặp.

Triệu Trinh ghi nhớ lời nói 'Dương khí trong Tùng Đào Uyển và cả Vương phủ chưa đủ' của Chu Tử vào trong lòng. Ngày hôm sau, 1000 cấm quân Tinh Vệ trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng cùng tiến vào các chính viện lớn và thiên viện của phủ Nam An vương, ngoại trừ Tùng Đào Uyển. Cứ thế này, cho dù Chu Tử sống trong nội viện Tùng Đào Uyển không bước chân ra khỏi cửa, cũng không cảm thấy lạnh lẽo âm u nữa – khí thế này, thật là rất huyền diệu!

…

Mấy hôm nay Liễu Liên được Vương gia ra lệnh, ngày ngày ở cùng Tống Chương, có thể gọi là như hình với bóng rồi.

Hôm đó, hai người không trực ban, bèn cùng ra ngoài uống tí rượu.

Lúc say chếnh choáng, Tống Chương giống như vô ý hỏi: "Chu Vương phi của chúng ta, mấy ngày trước còn thường gặp, sao mấy ngày nay đến cả bóng dáng cũng không thấy?"

Liễu Liên bưng ly rượu nhỏ, nhấp một ngụm, vui sướng hài lòng thưởng thức, sau đó mới nói: "Theo kinh nghiệm của ta, Chu Vương phi chắc là bị Vương gia bắt nạt quá mức, không thể gặp người, bằng không ngài ấy là người thích náo nhiệt, sao có thể cả ngày lẫn đêm không ra khỏi cửa."

Hắn vừa nói những lời này, Tống Chương buông mắt xuống, sắc mặt cũng không quá tốt. Bộ dạng Liễu Liên cũng say chếnh choáng, mắt say có vẻ lờ đờ mông lung, trên thực tế đôi mắt đào hoa đang lặng lẽ quan sát Tống Chương.

Vương gia nói đúng, lúc Tống Chương vừa mới đến, mặt mũi bình thường rất khó chú ý, thoạt nhìn bộ dạng như ba mươi bốn ba mươi lăm, thế nhưng mấy ngày nay, từng chút từng chút, hình như hắn dần trẻ ra, cũng dần trở nên anh tuấn.

Liễu Liên nhìn gương mặt ngăm đen, mày kiếm mắt sáng có thể gọi là anh tuấn của Tống Chương, trong lòng có chút suy tính. Hắn cười đùa nói: "Tống Chương, có phải ngươi thích…"

Trong lòng Tống Chương rung mạnh, dáng vẻ như thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Liễu huynh đệ, nói cũng không được nói như vậy!"

Liễu Liên mang trên mặt nụ cười bất cần đời: "Huynh đệ, dáng vẻ vị kia đẹp như thế, ai mà không thích chứ, rất nhiều người cũng như ngươi, chỉ cần không nói ra không tỏ vẻ, nào ai biết được! Vương gia cũng sẽ không trách tội đâu."

Tống Chương nhấc ly lên, uống một hơi cạn sạch, nói: "Huynh đệ, Tống mỗ không có loại ý tưởng mà trời đất không tha đó, không nên nói lung tung!"

Liễu Liên cười cười, mắt chuyển ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời không có ánh mặt trời, không trung mờ mịt, vầng trăng non thấp thoáng. Bão tuyết sắp qua. Người đi đường không nhiều lắm, e sợ còn một trận tuyết lớn!

…

Triệu Trinh mang theo Triệu Tráng cùng đám thân tín cưỡi ngựa tới chi nhánh Vọng Giang lâu, hắn phải gặp một người rất quan trọng.

Đến Vọng Giang lâu, Triệu Trinh ghìm ngựa trước lầu, đang muốn tung người xuống ngựa, lại thấy xa xa có hai đội nha dịch gõ thanh la chạy tới, rất nhanh đã xếp thành hai hàng đứng ở bên đường cái; tiếp đó lại có người nhanh chóng chạy tới, vây màn che kín hai bên đường cái, ngay cả đám người Triệu Trinh cũng bị chặn bên ngoài màn vây.

Lúc này Triệu Trinh đã lên lầu, Triệu Tráng và Lương Đào Đào đi cùng hắn. Sau khi ngồi vào chỗ của mình trong nhã gian ở lầu ba, liền có thân tín dâng trà xanh lên.

Triệu Trinh uống một hớp, đứng dậy đi tới dựa vào cửa sổ nhìn ra phố, mở cửa sổ ra. Lúc này trên đường phố đã giới nghiêm yên tĩnh.

Triệu Tráng đứng sau lưng Triệu Trinh, nghi ngờ nói: "Nha dịch mở đường vây màn giới nghiêm? Rêu rao lớn như vậy? Chẳng lẽ là Thái hậu xuất cung?"

Lúc này, một đám nha hoàn ma ma vây quanh một cỗ kiệu lớn bằng gấm treo chuỗi ngọc tám người khiêng, từ phía đông uốn lượn tiến đến.

Quay lại Mục lục

141. Quyển 5 – Chương 142

Chương 142: Vì hài hòa, vợ chồng đồng lòng

Triệu Trinh dặn dò Triệu Tráng: "Sai người xuống hỏi thăm một chút!"

"Dạ." Triệu Tráng khom người hành lễ.

Không lâu sau, Triệu Tráng đã trở lại: "Bẩm Vương gia, là Lâm nhị tiểu thư muội muội của Lâm Thừa tướng xuất hành." Lâm nhị tiểu thư? Triệu Trinh nhớ tới bởi vì mẫu thân kỳ quặc và muội muội độc đáo này mà mấy ngày nay Lâm Hiểu Từ trở thành trò cười của Kim kinh, trong lòng tức giận.

Lâm Hiểu Từ là do hắn quan sát mấy năm mà cất nhắc lên, rất có năng lực có trách nhiệm, nhưng sao lại vướng vào mẫu thân và muội muội kỳ quái như vậy! Xem ra, thật sự phải để Chu Tử gặp phu nhân Lâm Hiểu Từ, xem thử rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, Triệu Trinh dặn dò Triệu Tráng: "Bảo Lâm Hiểu Từ buổi tối đến phủ chờ ta, lại lấy danh nghĩa Vương phi gởi thiệp mời phu nhân Lâm Hiểu Từ đến phủ."

Triệu Tráng "Dạ" đáp lời.

Người Triệu Trinh muốn gặp phải một lúc sau mới đến.

Thì ra là Chương Kỳ.

Bởi vì Lâm nhị tiểu thư nhà Thừa tướng vây màn dọn đường xuất hành, cho nên hắn ta cũng bị ngăn ở đầu phố, đợi kiệu của Lâm tiểu thư rời đi mới đến được đây.

Chương Kỳ không có thay đổi gì lớn, quần áo cao quý mặt mày hớn hở, thê tử Kim thị vừa mới sinh cho hắn một đứa con trai, vì vậy sắc mặt hắn vui mừng, lúc gặp thỉnh an Triệu Trinh, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn không kiềm được nụ cười: "Tiểu nhân tham kiến Vương gia."

Kể từ khi đi theo Nam An vương, Chương Kỳ cảm thấy buôn bán càng thuận lợi hơn, thân phận Chương gia cũng từng bước thăng cao – thê tử mới cưới của hắn chính là thứ nữ Kim Tú Chi của Thượng thư Bộ binh Kim Hoán Nhiên, người ra mặt mai mối còn là Nam An Vương phi.

Đối với một thương nhân mà nói, thể diện thực sự rất lớn!

Sau khi khách và chủ ngồi vào chỗ của mình, Triệu Trinh nhanh chóng trực tiếp tiến vào vấn đề chính: "Ngươi thật đã gặp tận mặt Thải tử Vân Hàn của Ô Thổ?"

Chương Kỳ gật đầu một cái, nói: "Đúng vậy."

Hắn nâng chung trà lên uống một hớp, xua đi cơn lạnh, vừa nhớ lại vừa nói: "Hình như là mùa đông năm trước, tại hạ đến kinh đô Ô Thủ xem xét tình hình chi nhánh, thông qua trung gian gặp được Thái tử Vân Hàn của Ô Thổ, chỉ là, lúc ấy hắn còn chưa phải là Thái tử."

Triệu Trinh rất chăm chú lắng nghe.

"Dáng vẻ hắn đại khái khoảng 24 – 25 tuổi, vóc dáng rất cáo, rất gầy, da ngăm đen, thích cười, thích buôn chuyện, thích nói đạo lý…"

Sau khi Chương Kỳ cáo từ, Triệu Trinh vẫn chưa rời khỏi Vọng Giang lâu, ám vệ của đội Kiêu Kỵ cải trang thành gã sai vặt đưa tin tức mới đến: là Đại Trác mỹ nhân đang ở Ô Thổ gửi đến. Đại Trác mỹ nhân không thể theo như kế hoạch ban đầu tiến vào phủ Thái tử Vân Hàn của Ô Thổ, mà vào phủ đệ của Thất hoàng tử Vân Lĩnh.

Triệu Tráng mở ra xem, Thái tử Vân Hàn của Ô Thổ ở kinh đô Ô Thổ, gần đây còn tham dự yến tiệc do Thất hoàng tử Vân Lĩnh của Ô Thổ tổ chức. Hắn vội bẩm báo tình huống này cho Vương gia. Triệu Trinh thoáng trầm ngâm, mang theo Triệu Tráng rời khỏi Vọng Giang lâu, chạy thẳng tới phường Trạng Nguyên – hắn muốn tự mình mua quà tặng cho Chu Tử.

Thấy Nam An vương phi phái người đưa thiệp tới cho Liên phu nhân, tâm tình của Lâm lão phu nhân và Lâm Mộ Từ rất phức tạp.

Lâm lão phu nhân buồn bực bất bình: rõ ràng lão nương mới là mẹ ruột của Lâm Thừa tướng, Nam An vương phi này thật không thức thời, không hiểu lễ gì cả, nhảy qua mẹ chồng trực tiếp đưa thiệp cho nàng dâu, thật là xuất thân nghèo hèn không hiểu lễ tiết!

Lâm Mộ Từ đầu tiên là tức giận: quý phụ quý nữ của Kinh thành có ai không biết hiện tại người làm chủ trong Lâm phủ rõ ràng là Lâm Mộ Từ ta, tại sao không gửi thiếp mời ta?

Rất nhanh, Lâm Mộ Từ liền nhìn xuống. Ả ta cảm thấy bây giờ huynh trưởng của mình đã là người quan trọng nhất của triều Đại Kim – Hoàng đế còn nhỏ, Thái hậu yếu mềm, Thừa tướng hắn cũng chính là người đứng đầu Đại Kim.

Nam An vương phi thì có là gì, lúc ả cử hành tiệc 'ngắm mai' trước giao thừa lần đó, đã mời nữ quyến của quan cao thế gia quyền quý của Kim kinh, chỉ sót mất Nam An vương phi kia!

Ngày nhận được thiếp mời, Liên phu nhân mang theo trưởng nữ cùng thứ nữ đến phủ Nam An vương, cũng không xuống xe, được ma ma dẫn trực tiếp đến cửa nội viện Tùng Đào Uyển, lúc này mới xuống xe.

Chu Tử biết nam tử trẻ tuổi trong phủ mình quá nhiều, không tiện để Liên phu nhân xuống xe ở trước cửa, cho nên tự mình khoác áo choàng lông chồn tím, đầu đội mũ Chiêu Quân ngênh đón ở cửa nội viện Tùng Đào Uyển.

Liên thị biết rõ Nam An vương là chủ tử đứng phía sau trượng phu mình, lúc này rất cảm động, vội nhún người hành lễ.

Đại lễ còn chưa thực hiện xong, đã bị Nam An vương phi ngăn cản: "Bên ngoài rất lạnh, đi vào rồi hãy nói!"

Tống Chương đứng bên ngoài nội viện, như đang đứng nhìn phong cảnh xa xa, nhưng trên thực tế hắn đang nheo mắt nhìn sang bên này.

Mấy ngày không gặp, Chu Vương phi dường như mượt mà hơn, lông chồn màu tím quấn quanh gương mặt trắng nõn mịn màng, mắt to nở nụ cười, đôi môi đỏ tươi trơn bóng, vươn bàn tay thon dài trắng nõn ra đỡ Liên phu nhân, trên ngón áp út của bàn tay trái đeo một chiếc nhẫn vàng nạm hồng ngọc – từ trước đến nay không chú ý thấy chiếc nhẫn nàng đeo, không ngờ đeo lên ngón tay lại đẹp mắt như vậy!

Tống Chương nhớ mình có mua được một chiếc nhẫn kim cương từ Ba Tư, Chu Vương phi đeo lên nhất định sẽ càng đẹp. Tống Chương nhìn Chu Vương phi, bên hành lang cạnh chính đường, Liễu Liên chắp tay sau lưng đứng đó, lẳng lặng nhìn Tống Chương, mắt hoa đào nhíu lại, dường như hắn nhìn thấu chút gì đó.

Nhìn Liên phu nhân khóc lóc nức nở, Chu Tử chỉ đành nỗ lực an ủi.

Thời đại này, trăm việc lấy hiếu làm đầu, Lâm lão phu nhân cùng Nhị tiểu thư nhà họ Lâm chiếm một chữ "Hiếu", bước lên trước đứng ở bậc cao nhất của nấc thang đạo đức.

Cuối cùng, Chu Tử nói: "Chuyện này vẫn phải dựa vào chính ngươi, dựa vào ai cũng vô dụng! Vì con trẻ, ngươi phải kiên cường!"

Nghe Chu Vương phi khuyên giải, Liên phu nhân lau nước mắt, nói: "Nhà mẹ thần thiếp ở Tây Bắc, thiếp cũng chỉ có thể ở nơi này của Vương phi ngài khóc lóc phát tiết một chút. Vì con trẻ, thần thiếp cũng không thể giữ bộ dáng mềm yếu này tiếp nữa!"

Nàng và con trai con gái bị đuổi tới Thiên viện, lão phu nhân bắt nàng ngày ngày canh giữ niệm kinh trong Phật đường, mỗi đêm Lâm Hiếu Từ cũng bị mẫu thân đuổi tới nghỉ ngơi trong viện của hai vị di nương.

Cứ theo cái đà này, e rằng ngay cả một mảnh đất dung thân mẹ con nàng cũng bị chiếm mất. Chu Tử thấy nàng tươi tỉnh hơn một chút, trong lòng cũng dễ chịu hơn, nói: "Đến đây, ngươi nói kế hoạch của ngươi một chút đi!"

Sau nửa canh giờ, Chu Tử mang Liên phu nhân ra khỏi nội viện Tùng Đào Uyển, chuẩn bị lên xe vào cung gặp Thái hậu. Liễu Liên mặc áo bào lưng quấn 'nhuyễn đao', mang một đội Tinh vệ theo Chu Vương phi vào cung.

Trước khi Chu Tử lên xe, tùy ý liếc mắt về phía Liễu Liên đang ngồi chỗ phu xe, nhất thời liền có chút khó chịu – hôm nay trời đông giá rét, Liễu Liên chỉ mặc áo đen thật mỏng, vòng eo bị đai lưng màu đen xiết chặt, mặc mỏng manh như vậy, không lạnh sao? Nhìn gương mặt trắng như tuyết hơi ửng đỏ, lạnh cóng rồi phải không?

Chu Tử không lên xe, đứng ở trước cửa xe trực tiếp hỏi Liễu Liên: "Liễu Liên, có lạnh không?"

Liễu Liên thoạt nhìn tựa như liễu yếu, thực tế võ công cao cường chịu lạnh cực giỏi, đều chỉ mặc áo giáp mỏng trải qua mùa đông, hắn nhìn Chu Vương phi khoác áo choàng lông chồn tím đầu đội mũ trùm đầu, trong lòng còn thấy nóng thay nàng, rất muốn hỏi: "Vương phi, ngài nóng không?"

Nhưng sau khi những lời này quay một vòng trong đầu hắn, nói ra lại thành: "Bẩm Vương phi, thuộc hạ quả thật có hơi lạnh!"

Chu Tử gật đầu một cái, gọi Ngân Linh tới: "Ngân Linh, đến ngăn kéo trong cùng bên trong phòng kho lấy một cái áo lông chồn đen, đưa cho Liễu thống lĩnh."

Liễu Liên: "… Liễu Liên tạ ơn Vương phi!"

Liễu Liên mặc áo lông chồn đen cao quý, cầm roi đánh xe, gió bắc rít gào thổi tới, nhưng thân thể hắn lại nóng đến toát mồ hôi, người càng nóng, lại càng có cảm giác dễ chịu phức tạp không nói nên lời.

Tóm lại, đầy ngập tâm sự cuối cùng chỉ hóa thành một câu – ơn của Vương gia nặng tựa như núi.

Trong tẩm điện Thanh Vân điện của Thái hậu, màn che trước cửa sổ đã sớm kéo lên, nhưng sắc trời âm u, cũng không làm cho phòng ngủ sáng rỡ lên được. Lư hương trong góc im ắng tỏa hương như có như không.

Chu Thái hậu ngủ trưa cùng tiểu hoàng đế, nhũ mẫu ôm tiểu hoàng đế ra ngoài cho bú sữa, Chu Thái hậu mặc quần áo ngủ ngồi trước bàn trang điểm, tóc đen như mây xõa ở sau lưng.

"Tiền Liễu Đức" yên lặng đứng một bên. Ngọc Hương mang theo mấy cung nữ phụ trách rửa mặt bưng dụng cụ rửa mặt: chậu vàng, xà bông thơm, khăn lụa… tiến vào. Chu Bích liếc họ một cái, nhàn nhạt nói: "Để ở một bên, ra ngoài trước đi!"

Ngọc Hương mang đám người ra ngoài. Chu Bích mới nhỏ giọng nói: "Còn không qua đây?" Trong giọng nói của nàng mang theo ba phần ngạo thơ đáng yêu, hai phần khát vọng, một phần mong đợi.

"Tiền Liễu Đức" vẫn luôn đứng yên một bên đi tới, đứng sau lưng Chu Bích, nhìn đôi bóng trong gương.

Nữ tử xinh đẹp ngọt ngào không son phấn, nam tử lại tô son điểm phấn, vẽ lông mày vẽ mắt.

Chu Bích quay đầu lại nhìn "Tiền Liễu Đức", trong đôi mắt to chứa nụ cười thật sâu: "Không thì ta là nam, ngươi là nữ?"

Từ Liên Ba mỉm cười: "…"

Chỉ chốc lát sau, Từ Liên Ba đã xóa lớp hóa trang, lại dùng chậu vàng của Chu Bích rửa mặt.

Hắn mới vừa rửa mặt xong, Chu Bích đã đưa khăn lụa lên lau mặt.

Từ Liên Ba cúi đầu lau khô mặt, rất nhanh ngồi thẳng lên, cười tủm tỉm nhìn Chu Bích.

Chu Bích nhìn chăm chú gương mặt tuấn tú tinh khiết của hắn, nhìn mãi không thôi.

Từ Liên Ba hẳn không quá hai mươi lăm tuổi, gương mặt trẻ tuổi rất tuấn tú, bởi vì hóa trang trong thời gian dài, làn da trắng trên mặt giống như trong suốt, tôn lên chân mày khóe mắt đen nhánh và đôi môi màu hồng nhạt, có một cảm giác tuấn tú khác lạ.

Chỉ là gương mặt tuấn tú như vậy, trên người lại mặc áo gấm thái giám hầu hạ màu tím, xem ra tức cười đến khó nói. Chu Bích nhìn hắn, trong đôi mắt to mới bắt đầu là thích thú cùng vui sướng, sau lại phức tạp, cuối cùng, nàng nhón chân, hôn lên đôi môi màu hồng nhạt của Từ Liên Ba.

Đôi môi vừa tiếp xúc, Chu Bích liền muốn rời đi, vòng eo lại bị Từ Liên Ba lập tức nắm lấy. Từ Liên Ba ngậm môi Chu Bích, gặm cắn chèn ép. Hắn không có bao nhiêu kinh nghiệm, chỉ dựa vào bản năng của mình mà hôn Chu Bích.

Chu Bích có kinh nghiệm, có rất nhiều rất nhiều kinh nghiệm, nhưng nàng không muốn thực hiện, chỉ muốn thuận theo Từ Liên Ba, hoàn toàn giao mình ra, mặc cho Từ Liên Ba chèn ép.

Ngọc Hương trông chừng ngoài điện, không cho cung nữ thái giám đến gần, lý do là Thái hậu đang bàn chuyện quan trọng cùng Tiền Đại Bạn, những người không có nhiệm vụ không nên tới gần. Lúc Chu Tử mang theo Liên phu nhân vào cung, Chu Bích đã sửa soạn thật chỉnh tề ra gặp tỷ tỷ.

Chu Tử nhìn Chu Bích, cảm thấy mặt muội muội trắng trẻo ửng hồng, mắt trong suốt đầy nước, đôi môi thoa son đỏ thẫm do nàng đưa từ Nam Cương tới, sắc mặt thật tốt.

Sắc mặt muội muội tốt, trong lòng Chu Tử rất vui vẻ, nàng không nhịn được vỗ vỗ bả vai Chu Bích, thuận miệng nói: "Lần trước gặp muội, tỷ còn cảm thấy sắc mặt muội không tốt lắm, trong lòng rất lo lắng, nên đã tặng nhiều táo đỏ A Giao đến. Bây giờ nhìn lại, hẳn những thứ đó đã có tác dụng, thấy sắc mặt muội thật tốt, ngày mai tỷ lại đưa tới, ngày ngày muội đều phải dùng!"

Những lời qua quít bình thường "ngày ngày muội đều phải dùng" này, lại khiến Chu Bích không tự chủ được mà mặt đỏ tới mang tai, da mặt phát sốt.

Liên phu nhân thật tò mò nhìn Chu Vương phi thân thiết với Chu Thái hậu, nàng không ngờ tình cảm của hai tỷ muội lại tốt đến như vậy, cũng thấy thú vị nói: "Sắc mặt của Thái hậu nương nương thật tốt!"

Chu Bích biết tỷ tỷ mang theo người vào, nhất định là có chuyện, liền nói sang chuyện khác: "Tỷ tỷ, Liên phu nhân…"

Chu Tử nói rõ nguyên do đến đây: nhờ Chu Bích ra mặt, cho Liên phu nhân chút ân huệ gặp gỡ, chấn chỉnh kìm hãm Lâm lão phu nhân.

Chu Bích gật đầu đồng ý, bất quá cũng nói với Liên phu nhân: "Những chuyện này ngươi cũng phải bàn bạc giải quyết cùng Lâm Thừa tướng, người ngoài nhúng tay nhiều quá, ngược lại cũng không tốt!"

Liên phu nhân liên tiếp vâng dạ nghe theo. Nàng vốn xuất thân từ Liên gia quyền thế ở Tây Bắc, đường đường là quý nữ con nhà danh giá, Nam An vương ra mặt dẫn lối bắc cầu, mới gả cho Lâm Hiếu Từ nhỏ nhoi lúc ấy chưa có danh tiếng gì. Mặc dù tính tình nàng đôn hậu, nhưng cũng có thủ đoạn và kiên quyết, chỉ e dè đạo hiếu, cho nên mới bị Lâm lão phu nhân cùng Lâm Mộ Từ chèn ép.

Hiện tại có Chu Thái hậu cùng Chu Vương phi làm hậu thuẫn, nàng được khuyến khích rất nhiều.

Triệu Trinh mặc thường phục đến phường Trạng Nguyên, bên cạnh chỉ dẫn theo Triệu Tráng cùng Lương Đào Đào. Mới vừa tiến vào một tiệm bán trang sức, Triệu Trinh cảm thấy dường như có người đang chăm chú nhìn mình.

142. Quyển 5 – Chương 143

Chương 143: Bị ức hiếp, mỹ nhân cứu anh hùng

Triệu Trinh mặt không biến sắc, theo ánh mắt đó nhìn sang, chỉ thấy vài nha hoàn xinh đẹp vây quanh một mỹ nhân ăn mặc sang trọng đang đứng bên quầy, mỹ nhân ăn mặc sang trọng mở đôi mắt đẹp đang nhìn mình, ánh mắt có chút quái dị. Từ lúc thiếu niên, Triệu Trinh đã chịu đủ loại ánh mắt mê đắm này tàn phá, sớm đã quen, phương pháp giải quyết rất đơn giản: nếu là nam, đập một trận; nếu là nữ, không nhìn là xong.

Mặc dù Triệu Trinh mặc thường phục, nhưng quần áo trên người đều do Chu Tử tự mình may, chất vải được dùng đều là loại được gọi một cách khiêm tốn là lụa mềm xa hoa, hơn nữa hắn cao quý thoát tục, phong thái tuấn mỹ diện mạo hơn người, vừa đứng trước quầy, tiểu nhị của tiệm trang sức tự động lấy châu báu xa hoa nhất ra. Triệu Trinh không muốn lãng phí thời gian, tùy ý chọn một đôi vòng tay cẩn hồng ngọc, vốn đã chuẩn bị rời đi, lại cảm thấy hơi ít, bảo tiểu nhị lấy thêm một ít đồ trang sức mới lạ tới, chọn thêm một chút.

Đang lúc ấy thì Liễu Liên chợt cưỡi ngựa chạy tới. Thì ra Chu Vương phi đã trở về phủ, lại vì Lâm Thừa tướng cũng đã đến phủ, phái hắn tới thúc giục Vương gia nhanh quay về. Lúc này Triệu Trinh liền mang theo Liễu Liên, Triệu Tráng cùng Lương Đào Đào cưỡi ngựa rời đi.

Vì không có thời gian, sau khi rời tiệm trang sức, Triệu Trinh mang theo Liễu Liên, Triệu Tráng cùng Lương Đào Đào đi vào ngõ Gò Gà rừng, định rẽ đường nhỏ trở về Vương phủ.

Mùa đông trời tối sớm, lúc này sắc trời đã sụp tối, nơi xa một chút đã không thể nhìn thấy được. Triệu Trinh cưỡi ngựa vào ngõ Gò Gà rừng, đi không bao xa, mới vừa đi tới ngã ba đầu đường, bên trái ngã ba liền chui ra mấy người áo đen, trong tay cầm đao sáng loáng, chậm rãi nhào tới, miệng còn la hét: "Để bạc lại cho lão tử!"

Triệu Trinh cười nhạt, ghìm ngựa, Triệu Tráng và Lương Đào Đào một trái một phải che trở hắn. Liễu Liên cười khẽ một tiếng, ném dây cương cho Triệu Tráng, phi thân tới, như chim én lượn vào trong mây bay đến chỗ đám người áo đen, chỉ thấy hắn hơi nâng cánh tay, sau mấy tiếng "rắc rắc", tất cả những người này đều ngã trên mặt đất. Liễu Liên phủi tay một cái, đang muốn bước qua, chợt nghe bên phải ngã ba truyền đến tiếng ồn ào: "Có cướp! Có cướp! Bắt cướp đi!"

Nhóm người Triệu Trinh đều sửng sốt. Liễu Liên nhẹ nhàng di chuyển, chắn trước ngựa Vương gia.

Chỉ thấy một đám gia đinh dưới sự dẫn đầu của một đại hán mặc áo gấm giơ vũ khí vọt tới, xa xa phía sau còn đi theo mấy người nhìn giống như nữ tử, trong tay cũng đều giơ vũ khí.

Sau khi đám người xông tới, thấy người áo đen ngổn ngang đầy đất, bước chân hơi chậm lại, rồi lập tức ngừng lại. Người phía sau chưa phát giác, vẫn xông về phía trước, không kịp ngừng lại, toàn bộ lập tức đụng vào nhau, đè lên những người áo đen nằm trên đất. Mấy nha hoàn đi theo phía sau cùng không biết xảy xa chuyện gì, vẫn còn theo trình tự thốt ra lời kịch: "Bọn cướp khốn kiếp, giữa ban ngày ban mặt, bọn ngươi dám…"

Đứng ở phía trên cùng, Liễu Liên sớm đã cười ngất, Triệu Tráng và Lương Đào Đào cũng hiểu chuyện gì xảy ra, cũng đều mím miệng mà cười. Triệu Trinh biết mình xui xẻo, gặp phải tiết mục mỹ nhân cứu anh hùng, vừa bực mình vừa buồn cười, cũng không xuống ngựa, yên lặng chờ đoạn sau.

Rất nhanh, hai tiểu nha hoàn vây quanh một mỹ nữ bước nhanh tới, họ vừa muốn nói lời kịch đã chuẩn bị sẵn ra, lại phát hiện trước mắt không hề giống như dự định. Lâm nhị tiểu thư – Lâm Mộ Từ, đạo diễn kiêm nữ nhân vật chính trong tiết mục "Mỹ nhân cứu anh hùng" lần này, phản ứng tương đối nhanh, nàng ta thấy người áo đen nằm ngổn ngang dưới đất, lại nhìn đám gia đinh Lâm phủ đang giùng giằng bò dậy, lời vốn định nói ra lập tức nuốt vào, trưng ra vẻ mặt kinh ngạc vô cùng khoa trương, nói: "Lâm Đại, ruốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cuối cùng Lâm Đại cũng thoát khỏi chui lên trên trong cái nhóm nằm sấp đống, bò dậy từ trong đám người, nhịn đau nói: "Bẩm tiểu thư, nô tài không biết!"

Liễu Liên nhận ra Nhị tiểu thư của phủ Lâm Thừa tướng đã gặp ở trạm dịch, cười một tiếng nói: "Lâm nhị tiểu thư, nếu tất cả mọi người không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vậy xin nhường đường cho chúng ta."

Lâm Mộ Từ vẫn không muốn buông tha, vùng vẫy giãy chết nói: "Vậy những người trên mặt đất này…"

"Những người này tự các ngươi xem mà giải quyết." Liễu Liên cười híp mắt dắt ngựa của mình đi tới. Lúc đi tới đống… người áo đen này, chân trái của hắn nhẹ nhàng đá một cái, những người áo đen té xuống đất này như bị một sức mạnh cuốn lên, cùng nhau vọt tới chái nhà bên trái, "ầm" một tiếng, ngã xuống chất đống trên đất, tựa vào tường.

Lâm Mộ Từ sợ ngây người, nàng ta không ngờ trên đời lại có loại võ công cao thâm đến mức kinh khủng như thế. Những gia đinh nha hoàn kia của nàng ta cũng thế, không dám nhúc nhích, trơ mắt nhìn Liễu Liên có tướng mạo đẹp như cô nương cười tủm tỉm dắt ngựa bước qua.

Đợi sau khi Vương gia, Triệu tráng và Lương Đào Đào cưỡi ngựa bước qua xong, Liễu Liên quay đầu lại nhìn Lâm Mộ Từ một cái, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào, mắt hoa đào khẽ nhíu lại, khóe miệng nhếch lên, hai lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện: "Lâm nhị tiểu thư, nếu ta là ngươi, tối nay sẽ rời khỏi Kim kinh!" Dứt lời, hắn cười thật trầm một tiếng, xoay người lên ngựa, đánh ngựa đuổi theo Vương gia.

Để lại Lâm Mộ Từ giận đến phát run, gầm thét trong gió rét lạnh: "Các ngươi chờ đó cho ta…"

Triệu Trinh rất tức giận. Hắn càng tức giận càng bình tĩnh, trên mặt lại càng không biểu hiện gì, dọc đường đi chỉ đánh ngựa chạy nhanh, một câu cũng không nói.

Liễu Liên, Triệu tráng và Lương Đào Đào đều có thể hiểu tâm tình của hắn, cũng đều không nói một lời, không đụng chạm đến xui xẻo của hắn. Suy nghĩ một chút, Vương gia đường đường là một đại nam nhân, lại bị một nữ nhân coi trọng, còn bị người ta lôi vô tiết mục mỹ nhân cứu anh hùng, thật là quá mất mặt đi.

Mãi khi đến Vương phủ, Triệu Trinh vẫn rất tức giận, không thèm xuống ngựa, trực tiếp vọt vào Vương phủ, tiếp tục vọt tới cửa lớn Ngoại thư phòng, rồi mới nhanh chóng nhảy xuống, ném dây cương, sải bước chạy thẳng tới thư phòng.

Lâm Hiếu Từ đang ngồi ở hành lang Ngoại thư phòng đợi Vương gia, vừa thấy Vương gia đi vào, lập tức đứng dậy chào đón Vương gia.

Triệu Trinh đang đầy một bụng lửa, vừa thấy Lâm Hiếu Từ, nhất thời liền bạo phát, đưa chân một cước định đá, lại bị Liễu Liên cùng Triệu Tráng ở phía đằng sau kéo lại. Liễu Liên vừa kéo Vương gia, vừa nhỏ giọng nói: "Vương gia, Lâm đại nhân nay là…"

Cứng rắn nuốt cơn giận xuống cũng không phải là phong cách của Triệu Trinh, hắn dùng lực hít một hơi, một cước đạp lên trên lưng ghế ngay sau Lâm Hiếu Từ, "rắc rắc" một tiếng, cái ghế bị phá thành mảnh nhỏ. Mặt Lâm Hiếu Từ đầy sợ hãi, luôn miệng nói: "Vương gia! Thuộc hạ sợ hãi!" Cho dù dưới tình thế cấp bách, hắn cũng không dám xưng là "Hạ quan", mà xưng là "Thuộc hạ".

Mắt phượng của Triệu Trinh chứa oai phong, ngón tay chỉ Lâm Hiếu Từ, hắn thực sự không mở miệng được, chẳng lẽ nói "Muội muội ngươi coi trọng lão tử, ngươi về nhà quản giáo thật nghiêm cho ta"?

Cuối cùng, hắn nuốt cơn giận nói: "Ngươi chiều ra một cô em gái thật tốt nhỉ!"

Triệu Trinh vào thư phòng, Lâm Hiếu Từ rất lanh lợi, mặc dù vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì, vẫn theo Triệu Trinh đi vào thư phòng.

Cửa thư phòng khép chặt, Liễu Liên và Triệu Tráng liền đuổi những người không có nhiệm vụ ra ngoài, đóng cửa viện, canh giữ bên ngoài, không cho người khác tới gần.

Trong thư phòng đầu tiên là một loạt âm thanh ly tách bị ném vỡ, tiếp theo là tiếng Vương gia rít gào. Sau hồi lâu, Lâm Hiếu Từ mặt xám mày tro đi ra ngoài, lảo đảo rời đi. Sau khi ra khỏi Ngoại thư phòng, hắn ngừng lại nơi rừng cây nhỏ ngoài cửa lớn của phủ Nam An vương, chờ đợi phu nhân đã vào nhà sau gặp Chu Vương phi để cùng trở về phủ.

Tùy tùng của hắn chờ ở một chỗ không xa, nhưng hắn không muốn gọi họ tới, tình nguyện một mình đợi ở nơi này. Lúc này màn đêm đã phủ xuống, trời đã tối đen. Gió bấc rít gào thổi đến, lướt qua rừng cây nhỏ, quanh quẩn một lát lại cuốn đi. Áo choàng của Lâm Hiếu Từ để ở chỗ tùy tùng, gió mát rất nhanh thổi xuyên qua lớp áo gấm mỏng manh trên người hắn.

Chẳng qua Lâm Hiếu Từ chỉ cảm thấy uất ức. Hắn có thể đi tới bước hôm nay thật không dễ.

Người tài ba dưới trướng Vương gia quá nhiều, so trung thành hắn không bằng Chương Tử Hàm, Điền Tử Kinh, so mưu lược hắn còn kém Hồ Phi Đồng và Phàn Duy Bân, so võ lực hắn sao hơn Hách Tinh Thành, Nghiêm Lập Thành, sao hắn lại khiến Vương gia coi trọng? Chỉ bằng việc hắn đàng hoàng, chịu khó, kiên định, khiêm tốn.

Hôm nay, bởi vì muội muội, bởi vì mẫu thân, chút ưu điểm này cũng bị Vương gia nghi ngờ.

Nhưng mẫu thân và muội muội, cũng là người cùng hắn trải qua giai đoạn cuộc sống gian nan nhất, họ kiêng khem tiết kiệm, thức đêm thêu thùa may vá, tạo điều kiện cho hắn đọc sách, mới có hắn hôm nay! Mẫu thân chỉ hơi bất thường, muội muội chỉ hơi tùy hứng một chút, sao Vương gia lại chịu cơn tức đến mức ấy!

Nghe nói Vương phi ghen còn đánh Vương gia đó thôi, không phải Vương gia cũng dung túng Vương phi, nuông chiều Vương phi đó sao? Cái này có phải gọi là chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thắp đèn không?

Sau hồi lâu, Lâm Hiếu Từ cũng ổn định tâm tình, khôi phục lại bình thường, từ rừng cây nhỏ đi ra. Sắc mặt của hắn vẫn còn chút tái nhợt, chỉ là bước chân đã vững vàng hơn nhiều.

Liên phu nhân và trượng phu cùng lên xe, ra khỏi phủ Nam An vương. Lâm Hiếu Từ vẫn không lên tiếng, đợi khi sắp đến phủ Thừa tướng, hắn mới nói: "Phu nhân, mấy ngày nay đã uất ức cho nàng."

Liên phu nhân không ngờ hắn lại có thể biết nói ra lời săn sóc này, nước mắt dường như tràn mi muốn chảy ra, nhưng xưa nay nàng kín đáo, vì vậy giấu diếm, mỉm cười nói: "Phu quân, đây đều là phận thê tử phải làm."

Lâm Hiếu Từ không nói chuyện nữa. Thê tử rất tốt, đoan trang hiền huệ có cách trị gia, nhưng tại sao lại cảm thấy khoảng cách quá xa xôi, quả nhiên là 'tương kính như tân'!

Triệu Trinh mắng cho Lâm Hiếu Từ một trận xong, nỗi buồn bực sinh ra vì mẫu thân và muội muội của Lâm Hiếu Từ lập tức biến mất, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Triệu Tráng lặng lẽ bưng một ly trà nóng đi vào, để trà nóng xuống, bắt đầu quét dọn đống bừa bãi dưới đất. Liễu Liên cũng đi vào theo hắn, bình tĩnh đứng một bên.

Tâm tình Triệu Trinh vui vẻ rồi, nhìn lướt qua Liễu Liên và Triệu Tráng, đột nhiên cảm thấy áo lông chồn đen Liễu Liên mặc trên người nhìn rất quen mắt, không khỏi có chút nghi ngờ, liên tục nhìn Liễu Liên thêm vài lần.

Trong thư phòng đốt nến lớn, sáng ngời. Bên ngoài, Liễu Liên mặc một bộ áo lông chồn đen cao quý, bên trong mặc một bộ áo giáp màu đen nửa mới nửa cũ, nơi hông thắt nhuyễn đao màu đen thật chặt, dưới chân mang giày da hươu nhỏ, dưới ánh nến sáng ngời, càng lộ vẻ eo ong, lưng vươn dài eo thon, đích thị là một Mỹ thiếu niên hiếm thấy.

Liễu Liên bị Vương gia nhìn chằm chằm, trong lòng biết bình dấm chua Vương gia đang đăm chiêu suy nghĩ, tiến lên một bước, khom mình hành lễ nói: "Bẩm Vương gia, hôm nay thuộc hạ hộ tống Vương phi vào cung, Vương phi thấy quần áo thuộc hạ mỏng manh không chịu nổi gió lạnh, liền khai ân ban cho cái áo lông chồn này."

Giờ Triệu Trinh mới hiểu được chuyện xảy ra, trong lòng lại đổ một bình dấm, chua đến khó chịu. Hắn trợn mắt nhìn Liễu Liên một cái, lạnh nhạt nói: "Là do Vương phi ban tặng, vậy ngươi cứ mặc đi!"

Nói như thế, ngay cả Triệu Tráng cũng nghe ra mùi vị chua chát trong lời Vương gia, không khỏi cười thầm trong lòng: Vương gia bình tĩnh vừa gặp phải Chu Vương phi, lập tức liền không bình tĩnh nổi nữa!

Liễu Liên làm như không nghe ra, vui thích nói: "Mùa đông này thuộc hạ nhất định sẽ ngày ngày mặc trên người, mỗi ngày đều cảm nhận ân đức của Vương gia, Vương phi!"

Triệu Trinh mắc nghẹn: "..."

143. Quyển 5 – Chương 145

Chương 145: Bước lầm một bước, không lối quay lại

Nghe Triệu Tráng báo cáo, Triệu Trinh trầm mặc hồi lâu.

Hôm nay Quân quyền đã vững vàng trong tay hắn, cho dù Tổng đốc Tây Bắc – Khâu Chí Viễn có nắm được thực quyền ở nơi ấy, mà không có quân đội thì có thể làm gì? Lâm Hiếu Từ quả thực chính là người mơ nói mộng.

Triệu Trinh chậm rãi nói: "Để phòng bất trắc, lệnh cho Tôn Gia Nghị chỉ huy Tân Quân tiến vào Tây Bắc." Dừng một chút, hắn lại nói: "Đưa thiếp, mời Lâm Thừa tướng qua phủ trò chuyện."

Triệu Tráng đi ra ngoài.

Triệu Trinh đứng một mình trong thư phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy ngày nay tuyết đã ngừng rơi, chỉ là nhiệt độ quá thấp, băng tuyết đều không tan được, bị gã sai vặt quét thành từng đống dưới gốc cây ngoài thư phòng, nhìn thật bẩn thỉu.

Triệu Trinh thở dài, hạt tuyết đã từng trắng trong tinh khiết, sao hôm nay lại biến thành hình dạng đó? Hắn không muốn nắm toàn quyền, cũng không nguyện ý để người khác toàn quyền.

Sớm muộn gì hoàng đế cũng sẽ lớn lên, trước khi hoàng đế lớn lên, hắn muốn dần dần hoàn chỉnh hệ thống Nội các, Hoàng đế sẽ được Nội các giúp đỡ xử lý chính vụ, nói như vậy, là có thể xây dựng thể chế chính trị ổn định không do Hoàng đế độc quyền, cũng không do một vị đại thần nào chuyên quyền. Chỉ có làm như vậy, triều Đại Kim mới có thể mãi mãi trường tồn, mà con cháu của Triệu Trinh hắn, mới có thể nhờ vậy mà được bảo toàn.

Ý nghĩ này, chẳng những trước kia hắn đã từng nói với Lâm Hiếu Từ, ngay cả ông ngoại cũng đã nói qua. Mặc dù ông ngoại không hiểu, có chút chán nản, nhưng vẫn đồng ý, không ngờ cuối cùng trở mặt lại là Lâm Hiếu Từ thành thật, trầm tĩnh.

Triệu Trinh cũng nghĩ lại về mình.

Lúc xế chiều, Lâm Hiếu Từ mang theo một đám tùy tùng đến phủ Nam An vương.

Triệu Trinh vẫn ở trong thư phòng chờ hắn.

Triệu tráng cùng Tần Đình Vân, Lương Đào Đào canh giữ ngoài thư phòng, cấm tất cả những người không có nhiệm vụ đến gần.

Hai canh giờ sau, rốt cuộc Lâm Hiếu Từ cũng đi ra, mí mắt đỏ lên, khóe mắt vẫn còn đọng nước mắt.

Triệu Trinh dằn cơn nóng giận nói chuyện cùng Lâm Hiếu Từ một phen, dưới sự khóc lóc nức nở của Lâm Hiếu Từ, đồng ý cho Lâm Hiếu Từ thêm một cơ hội. Nhưng làm một võ tướng nam chinh bắc chiến nhiều năm qua, một chút chuẩn bị nên có hắn cũng không để thiếu đi phần nào.

Mùng tám tháng Giêng, ngày nghỉ lễ của các quan ở kinh thành kết thúc, bắt đầu vào triều.

Triều đình xảy ra một chút biến hóa.

Điền Tử Kính tiến vào Lễ bộ, nhậm chức Viên ngoại lang của Lễ bộ; Hồ Phi Đồng Tiến vào Lại bộ, nhậm chức Lang trung của Lại bộ.

Mặc dù Cao lão Thừa tướng đã từ chức Thừa tướng, nhưng vẫn giữ vai trò Thái sư, được Thái hậu giữ lại, vẫn đảm nhiệm công việc quản lý các bộ của Nội Các.

Đối với tất cả mọi việc xảy ra trong triều, Chu Tử vẫn một mực không biết.

Xưa nay nàng chưa từng hỏi Triệu Trinh về việc triều chính, chỉ là lúc sau khi biết nội tình chuyện của Cao Liễn, nàng đã từng khuyên Triệu Trinh, phàm là việc gì cũng đừng quá tuyệt tình, nên để lại cho người khác một con đường, cũng chính là để lại ình một con đường.

Hôm nay Chu Tử đang bận thu dọn hành lý, Triệu Trinh nói với nàng khoảng mùng mười sẽ phải lên đường, nơi đến chính là quê nhà Độc huyện ở phủ Uyển Châu của nàng.

Lúc báo xong thù chạy thoát khỏi Độc huyện, Chu Tử đã từng nhủ lòng là sẽ không trở về được nữa; bây giờ chỉ mấy ngày nữa sẽ trở về, tất nhiên cõi lòng đầy thẫn thờ, có chút vui mừng, lại có chút mờ mịt.

Hôm sau, sau khi báo cho Triệu Trinh, Chu Tử vào cung gặp Chu Bích.

Đến đêm, bởi vì Chu thái hậu và Chu Vương phi có việc cần bàn, Ngọc Hương và nhũ mẫu liền mang tiểu hoàng đế đi ngủ trước.

Hai tỷ muội Chu Tử Chu Bích ngủ cùng nhau.

Hai tỷ muội nói đến quê quán đều trầm mặc, không biết nên thế nào cho phải, không biết nói gì. Quê quán, đối với họ, là một tồn tại phức tạp.

Hồi lâu, Chu Bích mới nói: "Muội còn nhớ buổi tối mùa xuân có trăng sáng, hai chúng ta nắm tay đến nhà bà nội ở thôn đông gọi cha về, khi đó ánh trăng thật sáng, chiếu sáng tỏ khắp nơi, ngay cả hoa đào nở rộ ven đường cũng có thể nhìn thấy rõ. Trước cửa nhà bà nội chúng ta có con đường dốc, giống như con đường bằng băng, không biết chạy thẳng đến nơi nào."

Chu Tử cũng nhớ đến tuổi thơ, rơi vào trầm tư.

"Còn nhớ bầu trời khi chạng vạng, đứng ở sườn dốc cao cao phía đông nhà bà nội nhìn về phía tây phía bắc, đều là núi non trùng điệp mênh mông vô tận, khi đó hai ta vẫn muốn lên ngọn núi đó một lần, xem thế giới bên ngoài ngọn núi một chút …" Chu Bích nói tiếp.

Chu Tử ngiêng người sang, đôi mắt to lóe sự mờ mịt, lẳng lặng nhìn muội muội: "Hôm nay, chúng ta đều đã nhìn thấy được…"

"Nhưng rốt cuộc muội cũng không thể trở về!" Trên mặt Chu Bích chứa nụ cười thảm, "Tỷ, muội đã đi quá xa!"

"Xùy!" Chu Tử quấn chăn ngồi dậy, "Sao lại không trở về được? Chờ Sủi Cảo Nhỏ lớn lên, muội mặc sức mà trở về, hơn nữa còn là ngồi loan giá của Thái hậu mà trở về!"

Đôi mắt to của nàng sáng trong suốt, càng nói càng hưng phấn: "Không phải người xưa đã từng nói, 'giàu mà không về quê, giống như áo gấm đi đêm', lúc trở về phải khoe khoang một phen, chọc tức chết những kẻ đã từng khi dễ chúng ta!"

Chu Bích biết tỷ tỷ ngây thơ, nàng cũng ngồi dậy, yêu thương nhìn tỷ tỷ, cười nói: "Được, muội đều nghe lời tỷ, đến lúc đó sẽ trở về khoe khoang một trận!"

"Ừ." Chu Tử dùng sức gật đầu một cái.

Mười tám năm sau, khi Thiên Hạo đế chấp chính, Chu Thái hậu mang theo Đại thái giám Tiền Liễu Đức cùng nữ quan Ngọc Hương, dạo khắp thiên hạ, quả thật là đã áo gấm về quê, trở lại cố hương đã xa rời hai mươi năm. Chỉ tiếc, người và vật đều đã không còn, dưới ánh mắt của Chu Thái hậu, Chu gia năm đó đã sớm tan thành mây khói, nơi ở cũ của Thái hậu cũng chỉ còn sót lại bức tường đổ nát. Cố hương, đã sớm không còn là thôn trang nở rộ sắc hoa đào xinh đẹp dưới ánh trăng trong mộng của nàng nữa rồi.

Ngày mười tháng Giêng, Chu Tử không thể dựa theo kế hoạch mà lên đường rời kinh. Bởi vì ngày chín tháng Giêng, Kim kinh xảy ra một chuyện lớn.

Lâm Thừa tướng Lâm Hiếu Từ, vì muốn bày tỏ nỗi lòng vô cùng hối hận của mình, ở quán rượu Hàn Yên lâu mới mở của Kim kinh, đặt tiệc mời Nam An vương Triệu Trinh, Thái sư Cao Thái Văn, Hình bộ Thượng thư – Tiêu Nam, Viên ngoại lang Lễ bộ – Điền Tử Kính cùng Lại bộ Lang trung– Hồ Phi Đồng.

Triệu Trinh vốn muốn dẫn Triệu Tráng, Tần Đình Vân và Lương Đào Đào đi. Nhưng khi chuẩn bị xuất phát, Liễu Liên lại chạy tới, cả người là trang phục màu xanh của gã sai vặt, cười híp mắt đứng đó: "Vương gia, cho thuộc hạ đi cùng tham gia náo nhiệt với!"

Triệu Trinh nhíu mày nhìn hắn.

Rốt cuộc hôm nay Liễu Liên cũng đã chịu cởi cái áo lông chồn đen ra, nhìn thuận mắt hơn nhiều. Hắn và Từ Liên Ba là người có võ công cao nhất hầu hạ bên cạnh Triệu Trinh, Triệu Trinh không yên lòng về Chu Tử, luôn để hắn đi theo Chu Tử.

Thấy trên mặt Vương gia lộ vẻ do dự, Liễu Liên cười nói: "Vương gia, ngài yên tâm, Vương phi cùng Ngân Linh như hình với bóng, lại không ra khỏi Tùng Đào Uyển, sẽ không có nguy hiểm!"

Triệu Trinh nghĩ đến ám vệ xung quanh Tùng Đào Uyển, lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Liễu Liên nâng tay ôm quyền cúi chào một cái, thân thể cao gầy thoáng chốc liền tiến vào trong nhóm tùy tùng theo sau lưng Triệu Trinh.

Đến Hàn Yên lâu, Lâm Hiếu Từ nhanh chóng tiến lên đón tiếp, dẫn Triệu Trinh lên lầu hai. Trừ vệ binh, tùy tùng còn lại đều ở lại lầu một.

Đến trước cửa nhã gian, Triệu Trinh vừa muốn bước vào, đám người Tiêu Nam đã ra đón. Liễu Liên đã mất tung tích, Triệu Tráng, Lương Đào Đào cùng Tần Đình Vân chờ đợi bên ngoài nhã gian.

Hàn Yên lâu cực kỳ hào hoa, tài nghệ của nhạc công đáng đàn cực kỳ cao siêu, nhóm người Triệu Trinh ở trong phòng nghe đàn, uống rượu, trò chuyện vui vẻ.

Rượu còn uống chưa đủ, Lâm Hiếu Từ đứng lên nói: "Hôm nay tất cả bề tôi tài đức đều tới, Hiếu Từ hết sức vinh hạnh. Chúng ta đã thân thiết đến thế, cũng không nên nói chính sự, chỉ nói chuyện gió trăng, tiếp đây, xin Vương gia cùng các vị đại nhân thưởng thức chút phong cách của dị quốc!"

Hắn vỗ tay một cái, màn che trước cửa sổ nhã gian chậm rãi kéo ra, hai đội mỹ nhân Tây Dương, da trắng tóc vàng mắt xanh quần áo hở hang vừa nhảy vừa múa từ sau màn che bay ra.

Triệu Trinh không thích những thứ này, nhưng cũng sẽ không phá hư phong cảnh, cho nên chỉ đành dằn lòng mà xem. Nào ngờ đội hình mỹ nhân Tây Dương biến hóa, biến thành một vòng tròn, khuôn mặt hé ra nụ cười nhìn về phía mấy vị đại nhân trong nhã gian.

Đang lúc ấy, nụ cười trên mặt mỹ nhân đối diện Triệu Trinh cứng đờ, một ánh sáng trắng rút ra từ trong làn váy, đâm thẳng lên mặt Triệu Trinh. Tựa như là cùng lúc đó, đám người đẹp Tây Dương đối diện Cao Hán Văn, Tiêu Nam cũng rút đao đâm về phía đám người Cao Hán Văn, Tiêu Nam.

Triệu Trinh đã sớm có chuẩn bị, lạnh lùng cười một tiếng, thân thể bất động.

Ả thích khách đánh úp về phía hắn trong lòng vui vẻ, trước mắt lại chợt lóe ánh sáng màu đen, ả cảm thấy cổ như bị thứ gì đó nhẹ nhàng cắt xuống, tê tê, không đau không nhột, nhưng thân thể ả ta lại nhanh chóng rơi rụng, hơn nữa còn trở nên lạnh lẽo.

Bốn thích khách khác cũng có tình huống giống hệt ả. Trước khi rơi xuống đất, họ đã vĩnh viễn nhắm mắt lìa đời.

Chân của Liễu Liên vẫn đung đưa trên đỉnh của nhã gian, thân thể loe lóe, trên mặt tràn đầy nụ cười, trong tay trống không, giống như ánh sáng đen lạnh thấu xương vừa rồi cắt đứt cổ năm ả thích khách đều không phải do hắn phát ra.

Tiếp đó, hắn nhảy xuống, nghiêng người, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống bên người Lâm Hiếu Từ đang ngây người như khúc gỗ, ngón tay thon dài nhấn lên cổ họng Lâm Hiếu Từ, trên mặt dịu dàng hé ra nụ cười rực rỡ: "Vương giá, xử lý thế nào đây?"

Triệu Trinh mở trừng hai mắt.

Mắt hoa đào của Liễu Liên khẽ híp một cái, ngón tay nhẹ nhàng cử động, "rắc" một tiếng, cổ của Lâm Hiếu Từ giống như không chống đỡ nổi đầu của hắn, mềm mại rũ xuống, tạo thành một tư thế rất kỳ quái.

Trên nền nhà của nhã gian vứt sáu thi thể, Triệu Trinh đứng dậy, trên mặt ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt: "Các vị đã bị sợ hãi rồi, vì để an ủi các vị, xin dời chân đến Vọng Giang lâu, Bổn vương mở tiệc khoản đãi."

Ngày mười hai tháng Giêng, trên đường cái vẫn bị đóng băng cứng rắn, đoàn người Triệu Trinh đã lên đường. Vẫn là Triệu Tráng dò đường, Liễu Liên đánh xe, Chu Tử và Ngân Linh ngồi ở trong xe, Triệu Trinh và Tống Chương cưỡi ngựa đi phía trước.

Gần một tháng sau, vừa đi vừa ngắm cảnh, rốt cuộc đoàn người cũng tới Độc huyện. Lúc này trời đã vào tháng hai.

Sau khi ở trọ lại khách điếm tốt nhất huyện, Chu Tử và Triệu Trinh cải trang thành đôi vợ chồng thương hành bình thường, đến nhà cũ của Chu Tử ở thành Tây.

Tiết trời tháng hai, trong không khí từ từ ấm lên còn mang theo hơi lạnh, nhưng ven đường đã không còn cảnh sắc khô vàng trải dài của ngày đông, cỏ non xanh đã sớm mọc lên, lấm tấm điểm xuyết trên cỏ khô.

Trên đường đến thôn, thường có hoa nghênh xuân bò lên hàng rào, xòe ra cánh hoa màu vàng nhạt, nở rộ trong gió rét đầu xuân.

Lúc sắp vào thôn, Liễu Liên thấy đối diện có một đội xe ngựa đi tới, vội tận lực nép xe vào ven đường.

Đội xe ngựa đối diện rất nhanh đã tiến đến gần, dẫn đầu là một nam tử còn trẻ cưỡi ngựa, hắn tùy ý nhìn lướt qua Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa, nhất thời trợn to hai mắt, trong mắt mang theo vẻ khó tin, tiếp đến biến thành vui mừng.

Quay lại Mục lục

144. Quyển 5 – Chương 146

Chương 146: Trở về Nhuận Dương, cả nhà đoàn tụ

Thì ra là Chương Kỳ.

Triệu Trinh ghìm ngựa, chờ Chương Kỳ đi tới.

Chương Kỳ xuống ngựa, đến làm lễ ra mắt. Liễu Liên biết Chương Kỳ, sớm đã ngừng xe ngựa bước xuống. Tống Chương cưỡi ngựa đứng bên phải xe ngựa của Chu Tử, không tiến lên. Mặc dù chỉ gặp mặt một lần, nhưng hắn cũng đã nhận ra Chương Kỳ. Hắn nhớ đây là một thương nhân chuyên buôn ngọc khí.

Chu Tử ở trong xe nghe được giọng nói bên ngoài, nhận ra là Chương Kỳ.

Triệu Trinh vừa nghe Chương Kỳ vừa nói chuyện, mắt xoay chuyển không dễ nhận ra liếc về phía xe Chu Tử, phát hiện Chu Tử không kéo cửa xe xuống để theo dõi bên ngoài, lúc này mới yên lòng trở lại.

Chương Kỳ là người cơ trí đến mức nào, nhìn ra đoàn người Vương gia đang cải trang ra ngoài, e là không tiện tỏ vẻ quá quen biết với mình, hàn huyên mấy câu, liền muốn rời đi. Trước khi đi, hình như hắn nhớ ra điều gì đó, lại cúi chào Triệu Trinh một cái, lúc này mới nói: "Công tử, tổ phụ (ông nội) của lệnh phu nhân đã qua đời, hôm nay, e rằng trong nhà đã chẳng còn ai."

Nghe được lời của Chương Kỳ, đôi mày thanh tú của Triệu Trinh chau lại, còn chưa kịp nói chuyện, Chu Tử đã hỏi qua lớp cửa sổ xe: "Tổ mẫu (bà nội) thì sao, ngươi có nghe được tin gì không?"

Chương Kỳ nói: "Nghe nói là đã bệnh chết tha hương rồi."

Chu Tử trầm mặc một hồi. Lát sau mới nói: "Chương Kỳ, ta muốn gặp mặt phu nhân và con trai của ngươi."

Chương Kỳ ôm quyền hướng về phía xe ngựa của Chu Tử cúi chào, rồi mới đi tới bên xe ngựa của mình, mở cửa xe ra.

Hai nha đầu khoảng mười sáu mười bảy tuổi nhảy xuống trước, tiếp đó lại đỡ một thiếu phụ thanh tú áo gấm váy trắng xuống xe. Trong ngực thiếu phụ còn ôm một đứa trẻ quấn tã.

Chương Kỳ dẫn thê tử Kim thị tới, giới thiệu: "Đây là Triệu công tử cùng Triệu phu nhân."

Kim thị ôm đứa bé chào một cái.

Ngân Linh mở cửa xe ra.

Chu Tử không xuống xe, nàng ngồi trên xe mỉm cười quan sát Kim thị, thấy nàng ấy sắc mặt trắng trẻo ửng hồng, so với trước đây mượt mà hơn không ít, trong lòng cũng vui mừng cho nàng ấy.

Kim thị vốn cho đây chỉ là bạn bè làm ăn buôn bán của trượng phu, kết quả vừa nhìn thấy Chu Tử, liền phát hiện là Chu Vương phi, giật mình kinh hãi, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ, vội muốn hành đại lễ, lại bị Ngân Linh ngăn lại.

Chu Tử cười nói: "Đến đây, cho ta xem đứa bé của ngươi!"

Bộ dạng của đứa bé rất giống Chương Kỳ, lớn lên e rằng sẽ là một soái ca. Chu Tử thấy đứa nhỏ này, trong lòng lập tức nhớ đến Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ của mình, lòng dạ đau xót. Nàng cởi tràng hạt Linh Hương mà Chu Bích cho nàng từ trên tay ra, nhét vào lớp ngoài của tã lót, nói: "Đây là tràng hạt Linh Hương mà Tĩnh Đàm pháp sư ở chùa Hộ Quốc tự dâng cho Thái hậu, ban cho tiểu công tử cầm chơi." Lại cởi vòng tay nạm hồng ngọc Triệu Trinh tặng ra, cười nói với Kim thị: "Cái này ban cho con dâu tương lai của ngươi!"

Kim thị vội tạ ơn.

Vợ chồng Chương Kỳ mang theo nha hoàn cùng người làm rời đi, Triệu Trinh đang muốn lên ngựa tiếp tục đi về phía trước, Chu Tử lại nhìn hắn gọi: "Vương gia!"

Triệu Trinh đi tới bên cạnh xe Chu Tử.

Chu Tử nhìn hắn, đôi mắt to long lanh: "Vương gia, chúng ta trở về Kim kinh đi, từ Kim kinh lại ngồi thuyền trở về Nhuận Dương… Thiếp, thiếp nhớ Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ rồi!"

Triệu Trinh nhìn nàng, chân mày đầu tiên là nhíu lại, sau đó lại lập tức giãn ra. Hắn nghĩ hắn hiểu được suy nghĩ của Chu Tử. Người mình yêu thương đã không còn, người mình hận đều chết hết, dù trở về cũng có ý nghĩa gì đâu?

Hắn tự cầm tay Chu Tử, nói: "Được, chúng ta về nhà." Chúng ta cùng trở về, về nhà của chính mình.

Liễu Liên đốt pháo nhỏ báo tin, sau một phút đồng hồ, Triệu Tráng cưỡi ngựa mang theo mấy Tinh Vệ từ hướng thôn trang chạy tới.

Từ Kim Kinh đến Độc huyện, dọc đường đều du sơn ngoạn thủy nên đi rất chậm; nhưng từ Độc huyện trở về Kim Kinh, bởi vì liên tục ra roi thúc ngựa lên đường nên đi rất nhanh, chỉ mất hai mươi ngày.

Ngày ba tháng ba, đoàn người Chu tử đã trở lại vương phủ ở kinh thành.

Thanh Châu ở lại canh phủ cực kỳ vui mừng, vội ngênh đón Vương gia và Vương phi vào Tùng Lâm Uyển.

Sau khi Triệu Trinh tắm sơ qua liền đến Ngoại thư phòng.

Chu Tử đi đường mệt nhọc, chạy vào phòng tắm tắm nước nóng trước. Nàng ngâm mình trong thùng tắm, Thanh Châu vừa hầu hạ nàng, vừa nói mấy tin tức mới nhất ở Kim kinh.

Trong khoảng thời gian họ rời đi, Kim kinh xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là Thừa tướng Lâm Hiếu Từ đột nhiên bất ngờ bộc phát bệnh nặng mà chết, tiếp đến Lâm lão phu nhân đau lòng quá độ, cũng đi theo con trai. Liên phu nhân thề thủ tiết vì chồng, giữ đạo hiếu với mẹ chồng, tiến hành tang lễ xong, mang em chồng Lâm Mộ Từ vào am Tĩnh tu có giới luật nổi tiếng nghiêm khắc ở ngoại thành, xuống tóc làm ni cô.

Nghe Thanh Châu nói tới đây, Chu Tử tò mò hỏi: "Nghe nói Lâm nhị tiểu thư này rất hung hãn, sao lại ngoan ngoãn xuất gia cùng Liên phu nhân?"

Thanh Châu cười, vừa nhỏ tinh dầu vào thùng tắm, vừa nói: "Nghe nói đúng là Lâm nhị tiểu thư không đồng ý, nhưng Liên phu nhân đã ra tay trước mà chiếm được lợi thế, bán hết toàn bộ nha đầu người hầu thân tín của nàng ta, sau đó lệnh ấy ma ma nha hoàn đè ép đưa nàng ta vào am Tĩnh tu, bản thân cũng theo vào, bảo là muốn làm bạn với em chồng!"

Thanh Châu nói xong rất vui vẻ, nhưng Chu Tử lại có chút chán nản, nàng không quên được Liên phu nhân xinh đẹp đoan trang.

Liên phu nhân là một thục nữ quý tộc, lại bởi vì buồn phiền đè nén mà to gan mở rộng lòng khóc lóc kể lể với mình, kể trượng phu 'Tương kính như tân' với mình, hầu như vẫn luôn ngăn cách, không có ấm áp cùng săn sóc; kể về mẹ chồng có tính tình bất thường, mặc dù không đến nỗi mắng chửi mình, lời nói lại luôn lạnh nhạt, ngăn mình và trượng phu; kể đến cô em chồng nóng nảy lại tùy hứng, tự ình là rất cao, ai cũng xem thường, ngày ngày bày bộ mặt lạnh lùng tính tới tính lui tìm kế…

Một nữ tử như vậy, nàng ta lại vẫn chưa tới ba mươi, còn chưa từng được hưởng thụ yêu thương và ấm áp cần có trong cuộc đời, lại vì một trượng phu không thương mình chết đi mà cả đời phải làm bạn với Thanh đăng Cổ Phật. Cuộc đời của nàng ấy, rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh?

Đến đêm khuya Triệu Trinh mới trở về.

Thì ra bởi hành trình có thay đổi, hắn nghĩ nên sớm đưa Chu Tử trở về Nhuận Dương, cho nên làm việc luôn tay, vội vàng sắp xếp công việc triều chính, vội vàng gặp nhóm người Điền Tử Kính Hồ Phi Đồng, vội vàng sắp xếp phòng ngự ở Kim kinh…

Lúc Triệu Trinh trở lại, trong bầu trời đêm, mưa phùn đang mênh mông rơi xuống. Triệu Tráng cùng Tần Đình Vân đốt đèn lồng đi phía trước, Liễu Liên cùng Trương Đào Đào đi ở phía sau. Trong vầng sáng của đèn lồng, có thể thấy mưa bụi nghiêng nghiêng đan xen dày đặc.

Mới vừa vào nội viện Tùng Đào Uyển, xa xa Triệu Trinh đã nhìn thấy cửa sổ phòng ngủ vẫn sáng dèn, từ cửa sổ, ánh đèn mờ nhạt tràn ra cách lớp màn cửa sổ, mang cho hắn cảm nhận ấm áp khi trở về trong đêm rét lạnh – thê tử của hắn, ở dưới đèn chờ hắn.

Chu Tử chưa ngủ, nàng mặc váy ngủ màu trắng thêu đóa hoa trắng nhạt, chờ Triệu Trinh trong phòng ngủ. Nhìn thấy Triệu Trinh đi vào, cười khanh khách nghênh đón: "Vương gia của thiếp, đói bụng không?"

Triệu Trinh uống xong canh gà Chu Tử chuẩn bị, rửa mặt qua loa liền ngủ cùng Chu Tử.

Mưa ngoài cửa sổ dần dần lớn hơn, giọt mưa rơi xuống trên ngói lưu ly, phát ra âm thanh lộp độp. Chu Tử rúc vào trong ngực Triệu Trinh, thân thể mệt mỏi, nhưng nội tâm yên bình. Nàng biết, bởi vì ở bên cạnh nam nhân này, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có người từng nói: "Cả đời ta chỉ khát vọng được người cất giấu, an bài mọi thứ ổn thỏa, cẩn thận bảo vệ. Không để ta sợ hãi, không để ta chịu khổ, không để ta lưu lạc khắp nơi, không để ta không nơi nương tựa." Đó là khát vọng cả đời của tất cả nữ nhân, vì có Triệu Trinh, tất cả khát vọng của nàng đều được thực hiện.

Triệu Trinh đã ngủ say, Chu Tử nhỏm người, khẽ hôn lên môi hắn: "Triệu Trinh, thiếp muốn bầu bạn với chàng cả đời, chăm sóc chàng, để chàng không còn cô đơn nữa, để chàng luôn có nụ cười…"

Từ thành Kim kinh phía bắc, hoa khói tháng ba xuôi về Nhuận Dương.

Ngày sáu tháng ba, Triệu Trinh mang theo Chu Tử, lên thuyền lớn, một đường xuôi nam, trở về Nhuận Dương.

Triệu Trinh cùng Chu Tử ở phòng lớn của tầng một; để tiện hầu hạ, Thanh Châu ở gian phòng nhỏ bên cạnh phòng lớn. Liễu Liên lấy cớ bảo vệ Vương gia Vương phi, tự ý đến ở phòng sát vách Thanh Châu. Khiến Thanh Châu cho là hắn có ý với mình, vừa nhìn thấy Liễu Liên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng trước nay chưa từng có, lộ vẻ xấu hổ.

Chu Tử nhìn thấy, suy tính lúc trở về có nên ra mặt làm mai cho Thanh Châu cùng Liễu Liên hay không.

Nhìn vóc người Liễu Liên xinh đẹp như một đóa hoa tươi tắn, lại nhìn dáng vẻ lông mày nhỏ nhắn đôi mắt ti hí mặt tròn trịa của Thanh Châu, dũng khí làm mai luôn tăng cao của Chu Tử lập tức "xùy" một tiếng, biến mất không còn. Aizz, cứ để hai người bọn họ thuận theo tự nhiên thôi!

Vợ chồng Ngân Linh và Triệu Tráng lên ở tầng thứ hai, Tống Chương một thân một mình ở trên gác xép tầng ba.

Mùng hai tháng tư, nhóm người Nam An vương về đến Nhuận Dương.

Cao thái phi dẫn theo tiểu Thế tử cùng Nhị công tử, được Tinh Vệ của vương phủ vây quanh, đi tới bến tàu Vận Hà, nghênh đón vợ chồng Nam An vương.

Từ trên thuyền bước xuống, Chu Tử nhìn Cao thái phi một chút, lại nhìn Triệu Tử cùng Triệu Sam được Cao thái phi dắt hai bên trái phải, nước mắt rơi như mưa. Nàng và Triệu Trinh cùng hành lễ: "Bái kiến mẫu thân!"

Sau khi hành lễ, Chu Tử vẫn không đứng yên, mỗi tay với một bé, ôm Triệu Tử cùng Triệu Sam vào ngực mình, khóc: "Con của mẹ!"

Tiểu Thế tử Triệu Tử đã mấy tháng không gặp mẫu thân, rất nhung nhớ, hôm nay gặp lại mẫu thân, ôm cổ mẫu thân khóc.

Chỉ có Nhị công tử Triệu Sam, mới vừa biết đi, được tổ mẫu mang theo đến đón mẫu thân. Nhưng bé đã sớm quên mất mẫu thân, thấy Chu Tử khóc lớn, cảm thấy nữ nhân trước mắt này từ đẹp mắt lập tức biến thành khó coi, vội chạy trở về trong ngực tổ mẫu, sau đó mắt phượng nhỏ nhắn nhìn chằm chằm, chỉ vào Chu Tử, non nớt nói: "Xấu! Xấu!"

Chu Tử không nghe rõ, đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn Triệu Sam trước mặt. Triệu Trinh nghe rõ, nhất thời trợn mắt nhìn Triệu Sam một cái.

Triệu Sam vô duyên vô cớ bị trừng, lập tức bám lấy tổ mẫu, chỉ vào Triệu Trinh, lớn tiếng tố cáo: "Hư! Hư!"

Triệu Trinh cùng Chu Tử, đôi cha mẹ không có trách nhiệm này, mới vừa trở về Nhuận Dương, một bị Màn Thầu Nhỏ Triệu Sam bình phẩm là "Xấu", một bị bình phẩm là "Hư", thật cũng không coi là oan uổng.

Triệu Trinh nhướng mày, gọi một tiếng "Liễu Liên".

Liễu Liên tiến lên.

Triệu Trinh chỉ vào Triệu Sam nói: "Nhị công tử giao cho ngươi!"

Liễu Liên lại cười nói: "Dạ". Hắn nhìn về phía Triệu Sam cười cười, nói: "Nhị công tử, xin đắc tội!" Đưa tay liền ôm Triệu Sam vào lòng, thối lui ra phía sau Vương gia cùng Vương phi.

Triệu Tử thấy thế, vội dáo dác tìm kiếm Hàn Tử Xuyên, vừa tìm vừa gọi: "Sư phụ!"

Hàn Tử Xuyên nhanh chóng liền bước ra từ trong đám người, ôm lấy Triệu Tử.

Trong mấy tháng này, bởi vì trong tay túng quẫn, mặc dù không có lão đối thủ Liễu Liên ở đây, mỗi ngày trôi qua của Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cũng không thoải mái, cho nên cũng thật nhớ nhung Vương gia cùng Vương phi. Đợi Vương gia Vương phi trở về phủ, nghe ngóng tin tức Liễu Liên.

145. Quyển 5 – Chương 147

Chương 147: Trở về Nhuận Dương, đoán được tin vui

Lúc hai vị Hứa Hầu tiến vào, Ngân Linh đang cùng mấy tiểu nha đầu dọn dẹp hành lý, sửa sang lại quà tặng mang về cho Thái phi cùng mọi người.

Chu Tử vẫn đang ở trong phòng khách mới xây chơi cùng Bánh Bao Nhỏ.

Nơi Chu Tử cùng Triệu Trinh ở là gian phòng một sáng hai tối, 'một sáng' dĩ nhiên là chính đường, 'hai tối' là hai gian phòng ngủ. Bên phải là phòng ngủ của Chu Tử và Triệu Trinh, phòng ngủ bên trái vẫn còn để trống, là nơi Chu Tử treo quần áo, bày đầy các loại rương quần áo và tủ treo quần áo.

Trước khi đi, Triệu Trinh dặn dò Triệu Hùng xây sửa phòng ngủ bên trái thành một phòng khách, bên trong đặt một cái giường La Hán thật to, thành nơi tốt để Chu Tử gặp khách và chơi cùng Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ.

Sau khi trở lại Vương phủ, Cao Thái phi trở về chính viện nghỉ ngơi, Triệu Trinh cùng Chu Tử mang theo Bánh Bao Nhỏ Màn Thầu Nhỏ trở về Diên Hi cư.

Vốn Chu Tử chỉ mang theo Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ chơi trên giường La Hán, có lẽ Triệu Trinh đã độc chiếm Chu Tử hơn mấy tháng, trong lòng thấy thẹn, ngồi trên ghế dựa lớn bên cạnh, rất thoải mái nhìn ba mẹ con chơi đùa. Nào ngờ chưa chơi được bao lâu, Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ liền bắt đầu tranh giành ôm ấp.

Bánh Bao Nhỏ cảm thấy mẫu thân là của mình, không muốn chia sẻ cùng Màn Thầu Nhỏ. Bánh Bao Nhỏ được Liễu Liên giáo dục, biết mỹ nữ khóc đến thật khó coi này là mẹ ruột của mình, cũng bắt đầu tranh giành với ca ca.

Chu Tử ôm Màn Thầu Nhỏ hôn một cái, Bánh Bao Nhỏ lập tức đưa mặt tới, mắt phượng tràn đầy tố cáo. Chu Tử cũng vội hôn lên mặt bé một cái. Ai ngờ Bánh Bao Nhỏ không ưng, lại chúm miệng chu môi đến, Chu Tử không thể làm gì khác hơn là lại "chụt" lên bờ môi bé một cái.

Chu Tử sờ sờ nước miếng bị Màn Thầu Nhỏ thoa lên trên môi, lặng yên không nói.

Triệu Trinh nhìn hai con trai tranh thủ tình cảm, cảm thấy thật vô lực, che trán nhìn cũng không muốn nhìn.

Bánh Bao Nhỏ cảm thấy mình bị thua thiệt, vọt tới, ỷ mình lớn hơn, đẩy ngã đệ đệ, nhào tới bên người mẫu thân, thoa nước miếng khắp mặt Chu Tử.

Tính tình Chu Tử dễ chịu lấy khăn lau mặt, tiếp tục hòa giải quan hệ của hai huynh đệ.

Triệu Trinh ở bên cạnh không xem nổi nữa, đứng dậy, sải bước đi tới, mỗi tay túm một con khỉ con Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ đang ôm Chu Tử tranh thủ tình cảm, đi tới cửa nội viện Diên Hi cư, ném cho Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên đang rảnh rỗi ở cửa ra vào phòng trị sự, nói: "Khi nào dạy được cho bọn hắn biết cái gì là huynh hữu đệ cung (anh trai đối xử thân thiết, em trai cung kính yêu thương), thì hãy thả bọn chúng lại!"

Hán Tử Xuyên và Liễu Liên duỗi tay ra, đón Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ.

Bánh Bao Nhỏ đang vượt mọi khó khăn gian khổ đấu tranh lâu dài cùng phụ vương, tích lũy được một lượng lớn kinh nghiệm, lúc này biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, không nói một lời đợi phụ vương rời đi.

Màn Thầu Nhỏ không biết sự lợi hại của phụ vương, dọc đường đi vẫn gào khóc: "Mẹ…".

Liễu Liên thấy Vương Gia vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Nhị công tử, liền lau nước mắt trên mặt Nhị công tử, xoay Nhị công tử ra đối mặt mình, sau đó khẽ mỉm cười với Nhị công tử.

Hắn vốn xinh đẹp, nụ cười này giống như mưa thuận gió hòa, như hoa sen nở rộ, nước mắt như bão táp của Màn Thầu Nhỏ Triệu Sam say mê mỹ nhân ngay lập tức, dừng lại ngơ ngác nhìn hắn, một lát sau mới nói: "Mỹ nhân".

Liễu Liên : "…."

Đây là từ đa âm tiết đầu tiên mà Màn Thầu Nhỏ nói. May mà da mặt Liễu Liên dày nếu không sẽ không chỉ ngại đâu.

Vương Gia đứng bên cạnh nhìn, trong nháy mắt đã thoải mái, xoay người rời đi, ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng nhộn nhạo: thì ra có người còn bi thảm hơn ta…

Cho nên lúc Hứa Văn Cử cùng Lâm Hầu Sinh đến nội viện Diên Hi cư, Triệu Trinh đang bị vây trong một loại vui vẻ quái dị, – con người khi thấy người khác càng xui xẻo hơn mình, luôn có thể cảm nhận được một loại vui vẻ như được tung hô, nhất là với người thường cố ý chọc giận mình.

Chu Tử thấy hai vị Hứa Văn Cư cùng Hầu Lâm Sinh cũng rất vui mừng. Nàng không biết bản chất bỉ ổi của hai vị ấy, vẫn cho bọn họ là cao nhân "Đại ẩn nơi phố thị"*, luôn tôn kính ngưỡng mộ cùng cảm kích.

* Ở ẩn chia làm 3 loại: tiểu ẩn ở nơi rừng sâu heo hút không người; trung ẩn: ở nơi xóm nhỏ hay làng mạc heo hút ít người; đại ẩn: ở nơi phố đô thị sầm uất đông người.

Thấy bọn họ đã tới, Chu Tử vừa lệnh cho Thanh Thủy dọn điểm tâm và trà, vừa dặn dò Ngân Linh: "Đưa quà tặng ta đã chuẩn bị cho hai vị đại phu đến đây".

Rất nhanh Ngân Linh đã cầm hai hộp tinh xảo đưa tới.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, vừa mở hộp ra nhìn liền thấy là chút dược liệu vô cùng quý hiếm. Bọn họ nhìn một cái biết là quà của Vương phi mang tới cho bọn họ đã trải qua lựa chọn tỉ mỉ, phía trên đều có dấu ấn màu đỏ của nội cung, không khỏi thật cảm động, cũng không đề cập đến "cạm bẫy" Tố Ngọc Dịch đã chuẩn bị nữa, nghiêm túc chẩn mạch cho vương phi.

Triệu Trinh cũng rất muốn biết thành quả mình đã cố gắng cày bừa mấy tháng qua, yên lặng ngồi bên cạnh, chú ý, chủ yếu là nhìn thái độ Hứa Văn Cử, nhất là ánh mắt. Hắn hiểu Hứa Văn Cử rất rõ, chỉ cần Chu Tử mang thai, mắt Hứa Văn Cử nhất định sẽ sáng lên lấp lánh, đó là ánh sáng vui sướng cùng mong đợi khi sắp nhìn thấy vàng ròng.

Trước mặt Chu Tử, ban đầu Hứa Văn Cử trương ra bộ dáng Thế Ngoại Cao Nhân cao thâm khó lường, mí mắt rũ cụp, sau đó ánh mắt của hắn bắt đầu càng mở mở càng tròn, càng ngày càng sáng.

Hứa Văn Cử vẫn chưa nói gì, Triệu Trinh đã đoán được kết quả, khóe miệng khẽ cong lên chờ Hứa Văn Cử nói ra lời ban thưởng.

Quả thật, đầu tiên Hứa Văn Cử nhẹ nhàng đặt cổ tay vương phi xuống, sau đó đứng dậy mặt lộ vẻ không thể tin cùng vui mừng đã suy đoán và tập luyện từ trước, cúi chào Triệu Trinh một cái, chào Chu Tử một cái, nói: "Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng vương phi".

Triệu Trinh cố tình không nói đến chuyện thưởng vàng thưởng bạc, mắt giống như không nhìn thấy Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, chỉ nhìn Chu Tử: "Mau báo tin vui ẫu thân đi".

Trên mặt Chu Tử tràn ngập vui mừng gật đầu một cái.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh không chiếm được thứ mong chờ, lại không thể ở mãi không đi, không thể làm gì khác hơn là ấm ức đứng dậy cáo từ.

Vẻ mặt Triệu Trinh không thay đổi nhìn bọn họ, vẫn không nói lời nào.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh một lúc cảm thấy có chút kỳ quái — lúc này nên thưởng đại phu đó!

Lúc đi ra cửa phòng, bóng lưng hai vị Hứa – Hầu thật sự tràn đầy hiu quạnh cùng bi thương khó nén!

Bọn họ mới vừa đi đến của phòng, liền nghe bên trong truyền ra tiếng của Vương Gia: "Triệu Hùng thưởng cho hai vị thần y".

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh lập tức hăng như đánh máu gà, dường như đồng thời xoay người lại, đang muốn tạ ơn, liền nghe Vương Gia tiếp tục nói: "Thu dọn Thiên viện phía đông của Ngoại thư phòng một chút, mời Thần y vào ở".

Trên trán Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh toát một tầng mồ hôi: Vương Gia chúng thần vốn đã có chỗ ở tốt, hơn nữa viện phía đông nhiều người ở như vậy, hẳn không chứa nổi thêm hai chúng thần đâu!

Triệu Trinh nhìn hai người bọn họ lại thấy thoải mái một lần nữa, chậm rãi nói: "Lấy thêm một ngàn lượng bạc thay bổn vương cảm tạ thần y".

Thái độ của Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử trong nháy mắt thay đổi, rốt cuộc biến thành chuyện vui mừng.

Khi trong phòng chỉ còn lại Chu Tử cùng Triệu Trinh, lúc này Chu Tử mới nói: "Về đến nhà thật tốt".

Triệu Trinh ngồi xuống bên người nàng, ngưng mắt nhìn nàng: "Nàng không thích vương phủ ở kinh thành"?

Chu Tư gật đầu một cái nói: "Dạ".

Nàng nhìn Triệu Trinh chân mày cau lại: "Sống ở Kim kinh quá mệt mỏi, cứ có cảm giác hình như phía trên vương phủ Kim kinh bị một đám mây nặng trịch âm u đè lên…"

Triệu Trinh ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Vậy chúng ta ở lâu dài tại Nhuận Dương là được!"

Chu Tử rúc vào trong ngực hắn: "Thiếp thích Nhuận Dương, nơi này ngày sáng sủa mặt trời soi rọi, ngày mưa dầm mưa phùn bay bay cũng có sức sống…"

Triệu Trinh không nói gì, chỉ ôm Chu Tử càng chặt hơn.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vui mừng đi về phía trước, đi theo phía sau là gã sai vặt bưng khay đựng bạc, đi thẳng tới đông Thiên viện của Ngoại thư phòng. Nào ngờ bọn họ mới vừa đi tới cửa Ngoại thư phòng, liền gặp được Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên vừa đưa tiểu Thế tử và Nhị công tử đến chỗ Thái phi về.

Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên mới trở về từ chỗ của Thái phi, đương nhiên biết Chu vương phi có tin vui. Bọn họ liền trở lại canh giữ ở cửa Ngoại thư phòng, dự định chờ hai vị Hứa – Hầu về liền xin được chia sẻ một chén canh.

Hàn Tử Xuyên bộ dạng tuấn tú mặc áo mùa xuân màu xanh, đứng bên cây hoa hồng cạnh cửa Ngoại thư phòng, trên mặt mang ý cười kín đáo, nhìn thế nào cũng thấy nghiêm túc.

Liễu Liên mặc áo mùa xuân màu đen, nghiêng người tựa vào cây cột ở trên cửa chính, mắt hoa anh đào khẽ híp, trong miệng ngậm một đóa hoa hồng đỏ thắm, khóe miệng khẽ nhếch, hơn nữa tóc đen như thác nước rũ xuống vòng eo nhỏ như một vòng ôm, thoạt nhìn muốn mê hoặc thế nào liền thế ấy.

Thấy hai vị Sát tinh này, hai vị Hứa – Hầu dừng lại, bọn họ đã ý thức được, ẩn ý của Vương Gia lúc nãy – rõ ràng có thể cho ngân phiếu, Vương Gia lại cố ý bảo người lấy bạc, đây không phải là cố ý hãm hại sao!

Hàn Tử Xuyên cười mà không nói, nụ cười của Liễu Liên càng thêm rực rỡ.

Hai vị Hứa – Hầu hạ quyết tâm dứt khoát kiên quyết nói: "Ai nha nha, hôm nay huynh đệ đây xin mời hai vị tới Vọng Giang lâu uống rượu".

Liễu Liên gật đầu cười gỡ đóa hoa trên miệng xuống, quay đầu lại nhìn về phía nội viện của Ngoại thư phòng kêu một tiếng: "Thần y đãi tiệc mời khách ở Vọng giang lâu, ai muốn đi thì tới hết đây".

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh nhìn Tống Chương cầm đầu nhóm người sống ở Ngoại thư phòng rầm rầm xông ra, cảm thấy thật sống không bằng chết!

Sau khi đoàn người bẩm báo với Vương Gia, trùng trùng điệp điệp chạy thẳng tới Vọng giang lâu. Sau khi phóng túng, đến lúc tính tiền, Hứa Văn Cử như cha mẹ chết, tay run run móc từ trong lồng ngực lấy mấy tờ ngân phiếu mới vừa sai người đổi được. Triệu Phúc phất tay, nói với đại chưởng quỹ Thanh Đông của Vọng giang lâu: "Tất cả chi phí tối nay, Vương gia bảo ngươi ghi lại tính vào chi trả của ngài ấy!"

Hứa Văn Cử ngạc nhiên trước, vui mừng sau, tiếp theo là liên tục hối tiếc: "Ta có thể gọi thêm chút bào ngư ướp lạnh, hải sâm nướng thông, nghêu sò u hầm đu đủ không…"

Thanh Đông cười: "Dĩ nhiên có thể!"

Lúc này Hứa Văn Cử mới biết được, thì ra Vương gia vốn đã chuẩn bị tiệc mời mọi người, chỉ muốn trêu mình và Hầu Lâm Sinh một chút. Vừa nghĩ như thế, mặt mày hắn không khỏi hớn hở, biến niềm vui thành gọi thức ăn, gọi toàn bộ món đắt tiền nhất Vọng Giang lâu ăn một lần!

Người của phủ Nam An vương bao toàn bộ lầu ba của Vọng Giang lâu, không có một người ngoài nào. Rượu còn như chưa uống đủ, Thanh Đông ra lệnh cho ca cơ lên lầu giúp vui. Những người này đều đang ở độ tuổi tràn đầy năng lượng, thấy mỹ nhân lên sàn, đều không khách khí nữa, mỗi người kéo một nàng ngồi lên đùi, "ca ca muội muội" đến buồn nôn.

Chỉ năm người không có mỹ nhân hầu bên cạnh: Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh, Hàn Tử Xuyên, Liễu Liên và Tống Chương. Hai gã Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh thì lòng dạ ai cũng biết rõ là thế nào, đều không ép bọn họ, ba vị còn sót lại này cũng có chút cảm giác hạc đứng trong bầy gà, cho nên mọi người rối rít ồn ào cả lên.

Hán Tử Xuyên cười cười, nói: "Hôm nay Hán mỗ mang danh thần y Thế tử, nếu bị Vương Gia biết…"

Hắn không nói câu tiếp theo mọi người cũng đều hiểu. Vương gia giống hòa thượng, e là cũng không thích Thần y của Thế tử ong bướm gì đó.

Liễu Liên cười mắt hoa đào cong cong: "Bọn họ ai đẹp hơn ta?".

Mọi người nhìn lên, ngược lại cảm thấy thật đúng. Ca cơ nơi này dù là ai, đặt cạnh Liễu Liên cũng khiến người ta sinh cảm giác "Liễu Liên bị nữ nhân ong bướm".

Tống Chương thấy đến phiên mình, trên gương mặt tuấn tú, mặt mũi như khắc xuất hiện vẻ mặt có thể xưng là khổ sở: "Lúc nhỏ Tống mỗ nghịch ngợm, cưỡi ngựa sơ ý bị đá chúng, đến nay…."

Nhìn vẻ mặt nín nhịn, nghe lời nói chua xót kia, tất cả mọi người đều hiểu, đều đồng tình: "Tống huynh đệ, đừng để ý, người mà trời muốn giao trách nhiệm lớn lao, trước sẽ rèn tâm trí, sau sẽ rèn gân cốt…" Thấy Tống Chương sắp lã chã rơi lệ, người khuyên giải cũng không mù quáng khuyên răn nữa, vội vàng sửa lời nói: "A, hải sâm nướng thông tới rồi, đây mới là món ăn tráng dương nổi tiếng đó!"

Mọi người: "…."

146. Quyển 5 – Chương 148

Chương 148: Sơ sẩy rơi xuống nước, Triệu Trinh dạy vợ

Mặc dù Lâm Hiếu Từ bị Liễu Liên giết chết tại chỗ, nhưng sự kiện Lâm Hiếu Từ cũng chưa hoàn toàn kết thúc, Triệu Trinh giao toàn bộ chuyện cần xử lý sau đó cho Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng, còn mình thì mang theo Chu Tử trở về Nhuận Dương.

Hắn muốn mượn chuyện này thử thách Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng một chút.

Sau khi trải qua chuyện Lâm Hiếu Từ, Triệu Trinh có chút mờ mịt với tự tin nhất định của mình trong việc quản lý thuộc hạ.

Từ lúc bắt đầu dựng nhà xây phủ, Triệu Trinh liền bắt đầu có ý thức bồi dưỡng thuộc hạ thân tín của mình. Hắn chẳng những thu giữ một lượng lớn cô nhi, còn tiến hành bồi dưỡng theo tư chất của bọn họ, còn chiêu nạp thanh niên có tiền đồ khắp nơi trong Đại Kim, tiến hành bồi dưỡng. Hồ Phi Đồng, Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh, Liễu Liên, Từ Liên Ba, Triệu Tráng, Triệu Hùng, Ngân Linh cùng Tiểu – Đại Trác thuộc nhóm người thứ nhất; Lâm Hiếu Từ, Điền Tử Kính, Hàn Tử Xuyên, Nghiêm Lập Thành, Chu Lang thuộc nhóm thứ hai.

Hắn cho bọn họ không gian phát triển, trao cho bọn họ sức mạnh thích hợp, bồi dưỡng lòng trung thành của bọn họ. Nhưng Triệu Trinh không ngờ tới, Lâm Hiếu Từ được hắn nâng lên cao nhất lại là người đầu tiên phản bội hắn.

Từ lúc trở về Nhuận Dương tới nay, Triệu Trinh vừa tích cực chú ý nhóm Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng xử lý những chuyện còn lại của Lâm Hiếu Từ ở Kim kinh, vừa mỗi ngày ở cạnh Chu Tử đang mang thai lần thứ ba, cuộc sống giống như lập tức trở nên yên tĩnh thoải mái, khiến Triệu Trinh không thể không tin tưởng lời Chu Tử nói: Nhuận Dương vẫn là nơi thích hợp với vợ chồng bọn họ nhất!

Vui mừng nhất thì chính là Cao Thái phi.

Trong mấy tháng nay lão nhân gia bà bị Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ nghịch ngợm dồn ép quá mức, đã sớm mong đợi Chu tử sinh ra một Tiểu quận chúa ngoan ngoãn.

Mấy ngày nay, mỗi lần Chu Tử tới thỉnh an, bà đều cười híp mắt nhìn chằm chằm bụng Chu Tử, sau đó chắp tay trước ngực nhìn lên trời khẩn cầu: "Ông trời ban cho Lão nhân một cháu gái đi, ít nhất cũng phải có một đứa."

Chu Tử không khỏi ôm bụng cười. Nàng cũng thật không thèm để ý là bé trai hay bé gái, chỉ cần bộ dạng của đứa bé trong bụng giống mình là được, nàng thật rất rất muốn sinh một đứa bé mắt không xếch.

Tháng tư ở Nhuận Dương, mưa dầm bay bay, trời mưa triền miên dai dẳng không ngừng.

Hôm đó, phu nhân của Chu Lang – Vương Tích Trân đến.

Chu Lang được điều đến Kim Kinh, phái người đón Vương Tích Chân và Lão phu nhân vào kinh, Vương Tích Trân đến từ giã Cao Thái phi và Chu Vương phi. Sau khi dùng cơm trưa, Vương Tích Trân hẹn Chu Tử vào vườn hoa tản bộ.

Chu tử có một chút do dự, vệ sĩ, mưu sĩ và khách nhân trẻ tuổi trong phủ Nam An vương thật sự quá nhiều, ngộ nhỡ gặp gỡ, e là không tiện.

Vương Tích Trân lại nói: "Ngài là vương phi, người trong phủ này có ai không phải là nô tài của ngài, sao ngài phải tránh bọn họ?"

Chu Tử cảm thấy lời nói này không xuôi tai, nhưng vẫn cùng Vương Tích Trân đi ra ngoài. Cả hai mỗi người cầm một cây dù vẽ hoa – mưa rất nhỏ dù không mang theo dù cũng chỉ khiến tóc và trang phục hơi ẩm ướt mà thôi.

Vương Tích Trân cùng Chu Tử đi phía trước, Thanh Thủy cùng nha đầu thân cận Hoán Sa của Vương Tích Trân lui ở phía sau mấy bước từ từ đi theo.

Họ chậm rãi đi tới bên hồ, bắt đầu tản bộ dọc ven hồ.

Vương Tích Trân cười hỏi Chu Tử: "Vương phi, tháng sau chính là sinh nhật của Vương gia, ngài chuẩn bị quà tặng gì cho Vương Gia vậy?".

Quà sinh nhật? Đúng rồi, mười ba tháng năm là sinh nhật của Triệu Trinh. Nên tặng quà gì thì tốt nhỉ?

Chu Tử đang cau mày nghĩ tới quà tặng, Vương Tích Trân mang trên mặt chút vẻ dè dặt, cười nói: "Khi Vương gia nhàn rỗi thích vẽ tranh, sao Vương Phi không tặng tranh quý hoặc nghiên mực cho Vương gia?"

Chu Tử liếc nàng một cái, đột nhiên cảm thấy vẻ mặt Vương Tích Trân thẹn thùng thật có một chút chướng mắt, ngàn lạnh lùng nói: "Ta tự vẽ tranh tặng Vương gia chẳng phải được rồi sao, nhất định chàng sẽ mừng hơn!"

Vương Tích Trân: "...Cũng đúng, xưa nay Vương gia yêu thương Vương phi ngài nhất!"

Lúc này, hai người đã đi đến ven hồ. Bờ hồ dùng đá trắng xây thành, dưới bờ là nước hồ xanh biếc, trên bờ hồ trồng một hàng Dương Liễu. Hôm nay là cuối tháng tư, Dương Liễu xanh tươi mơn mởn rũ xuống, nhẹ nhàng lay động trong mưa nhỏ.

Chu Tử bước lên bờ hồ, thấy mưa phủ mặt hồ như sương mù. Dưới chân của nàng chính là nước hồ, liếc nhìn nước hồ xanh biếc không thấy đáy, Chu Tử nghĩ thầm: "Nếu lúc này Vương Tích Trân đẩy mình xuống mình có thể sống không đây?"

Đáp án dĩ nhiên là không có gì xảy ra, chết cũng không chết được, dù sao trời tháng tư không tính là lạnh, hơn nữa Chu Tử lại biết bơi, bơi chó, bơi ngửa, lặn nước gì đó, không gì nàng không biết. Nghĩ tới đây, Chu Tử nghiêng đầu nhìn Vương Tích Trân đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, không khỏi mỉm cười.

Cách bờ hồ không xa, có một cái đình nhỏ, Tống Chương đang ngồi trong đình. Hắn lẳng lặng ngồi đó, mắt nhìn về phía trước, Chu vương phi mang theo một nữ nhân ăn mặc kiểu quý phụ đang đứng bên hồ, quay lưng về phía hắn trông về nơi xa.

Nghe nói Chu vương phi đang mang thai ba tháng, nhưng thân thể vẫn cao vút, một chút dấu hiệu cũng không nhìn ra được. Nàng vẫn một búi tóc xoắn ngược đơn giản, dùng một cây trâm ngọc bích cố định, tóc còn lại rũ xuống như thác nước. Hầu như che hết phần lưng mảnh mai của nàng.

Có lẽ bởi vì mang thai, quần áo Chu Vương phi mặc không phải áo dài chiết eo giống như ở Kim kinh nữa, mà là áo ngắn váy dài rộng thùng thình. Áo màu trắng thêu hoa, váy ngoài màu xanh nhạt may từ sa mỏng như cánh ve, xuyên qua mưa bụi mênh mông, nhìn nàng giống như tiên nữ.

Tống Chương nhìn bóng hình nàng, trong mắt hiện ra vẻ khổ sở. Hắn không nán lại nơi này được bao lâu, sau khi rời đi, sợ là trời nam đất bắc khó gặp nhau hơn.

Đúng lúc ấy, Chu vương phi chợt nghiêng mặt sang bên, nhìn về phía hắn khẽ mỉm cười, lông mi của nàng rất dài, mắt to long lanh, cứ như vậy mà cười một tiếng, sóng mắt lay động tựa như say, thật sự khiến lòng người rung động.

Tống Chương không ngờ Chu Vương phi sẽ cười với mình, trong lòng rung động, lập tức ngây cả người, ngơ ngác nhìn Chu Vương phi. Nhưng hình như ánh mắt như làn sóng hồ thu của Chu Vương phi chỉ xoay người một cái lập tức nghiêng mặt nhìn về phía mặt hồ. Tống Chương cũng không chờ nàng chú ý tới nữa.

Bên phải bờ hồ có một gốc cây dong già nua rậm rạp, trong thân cành dày đặc tươi tốt dấu một thân người, đang từ nhánh cây nhìn hướng về Vương phi. Mắt hoa đào thường cong lên của hắn mang theo chút sương mù, nhìn Vương phi bên hồ, thuận tiện cũng nhìn Tống Chương ngồi trong đình.

Vương Gia lệnh cho hắn, ngay khi Vương gia đi khỏi Diên Hi cư, liền theo sát bảo vệ, cho nên Vương phi vừa bước ra khỏi cửa, hắn sẽ theo sau, chỉ là hình như Vương phi vẫn không phát giác gì.

Vương Tích Trân đi về phía trước mấy bước, Chu Tử cũng đi theo.

Đang lúc ấy thì hình như chân của Vương Tích Trân dẫm vào vạt váy dài của mình, thân thể vừa trượt nghiêng xuống dưới bờ, nàng ta vội giãy giụa, lại càng xui xẻo, cả người té về phía mặt hồ.

Chu Tử cách nàng ta rất gần, còn chưa kịp phản ứng, liền bị Vương Tích Trân níu tay kéo ngã vào trong hồ. Lần này Chu Tử phản ứng rất nhanh, có lẽ bởi vì vừa rồi vẫn luôn nghĩ nếu mình rơi xuống nước thì nên làm gì, nàng dùng sức vung tay, hất Vương Tích Trân, cứ thế mà rơi xuống theo.

Đang lúc ấy thì "Bộp" một tiếng, một bóng đen giống như ánh chớp từ tán cây dong bên cạnh bay ra, lập tức quấn lấy bên hông Chu Tử.

Trong nháy mắt sắp đến gần mặt nước, Chu Tử đã chuẩn bị chịu cảm giác bị rơi xuống, lại phát hiện phần eo của mình bị một giây lưng rộng ghìm chặt, nàng chưa kịp phục hồi tinh thần đã bị xách lên.

Lúc này, "ùm ùm" một tiếng, Vương Tích Trân đã rơi xuống nước.

Liễu Liên phi thân xuống bắt được Chu Tử.

Lúc này Tống Chương chạy tới, trơ hai mắt nhìn Chu Vương phi chưa tỉnh hồn, vội nói: "Vương phi đừng sợ!"

Liễu Liên đợi Chu Tử đứng vững, lập tức đưa tay mở dây lưng quấn eo Chu Tử, lui về phía sau mấy bước. Lúc này Thanh Thủy và Hoán sa cũng chạy tới.

Chu Tử lo lắng muốn chết, ngược lại nàng càng muốn cứu người, nhưng mình đang có thai, nàng lớn tiếng nói: "Các ngươi có biết bơi không, mau nhảy xuống cứu Chu phu nhân!"

Thanh Thủy đang muốn nhảy xuống, mắt hoa đào của Liễu Liên khẽ cong, chân trái nhấm ngay Tống Chương dùng sức đá một cái. Tống Chương vội vàng không kịp phòng bị, lập tức ngã văng vào trong nước.

Kỹ năng bơi của hắn rất tốt, trợn mắt nhìn Liễu Liên một cái, đưa tay níu lấy Chu phu nhân đang chìm nổi trong nước, nhanh chóng bơi vào bờ, cánh tay nhàn rỗi kia bắt được rễ cây liễu, cánh tay khác kéo Chu phu nhân leo lên.

Thanh Thủy cùng Hoán sa đỡ Vương Tích Trân đi tắm rửa thay quần áo.

Chu Tử vẻ mặt u sầu nhìn nhìn bộ dạng chính trực của Tống Chương đang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, lại nhìn Liễu Liên bất cần đời ý cười đầy mặt một chút, cuối cùng lấy hết dũng khí, mắt to nhìn chằm chằm, cố gắng giả bộ khí thế nói: "Hai người các ngươi, ai mà dám nói chuyện ngày hôm nay, ta liền gả nha đầu chua ngoa cho hắn!"

Nha đầu chua ngoa là cháu gái của lão Chu gác cổng, bộ dạng cũng không xấu xí, chỉ là có bệnh si mê, một khi chạy ra, liền đuổi theo những vệ sĩ ca ca khắp phủ, cho nên hàng năm đều bị giam trong tiểu viện của lão Chu, bình thường không dám để nàng ta ra ngoài.

Dứt lời Chu Tử ngẩng đầu hất cằm lên, ảo tưởng về khí thế Bá Vương của mình, quét mắt nhìn Tống Chương cùng Liễu Liên, cảm thấy tính uy hiếp đủ mạnh rồi, lúc này nàng mới bước nhanh đuổi theo Vương Tích Trân.

Chu Tử còn chưa đi mấy bước, liền nghe phía sau "Phì" một tiếng, hình như là có người cười. Nàng không có dũng khí quay đầu nhìn lại, chỉ có thể chạy trối chết.

Buổi tối, Triệu Trinh từ bên ngoài trở về, vẻ mặt không tốt.

E sợ lo lắng hơn nửa ngày, Chu Tử lo lắng nhìn Triệu Trinh chỉ sợ hắn tính sổ với mình.

Nhưng ngược lại, Triệu Trinh không nói gì, phối hợp đi vào phòng tắm. Trong lòng Chu Tử có quỷ, tìm áo quần cho hắn, lặng lẽ đưa qua, bản thân cũng không dám vạch trần mà nói chuyện lúc trưa cùng Triệu Trinh.

Nhóm Thanh Châu đều lui xuống. Trong nội viện Diên Hi cư chỉ còn Triệu Trinh và Chu Tử.

Chu Tử nằm ngồi không yên, chờ Triệu Trinh. Không bao lâu, Triệu Trinh một thân áo tắm lụa trắng, rốt cuộc cũng đi ra. Hắn đi tới ngồi xuống bên giường, sau đó lạnh lùng nói: "Tới đây!"

Chu Tử nơm nớp lo sợ đi tới, đầu cúi gằm đứng trước mặt Triệu Trinh.

Mắt xếch của Triệu Trinh khẽ híp, lông mi dày che đi sóng mắt, Chu Tử không thấy rõ ánh mắt của hắn.

"Nằm sấp lên đùi ta". Tiếng của Triệu Trinh vang lên lần nữa.

Chu Tử ngoan ngoãn nằm lên đùi Triệu Trinh.

Tay trái Triệu Trinh ôm lấy nàng, tay phải cởi váy ngủ của Chu Tử, lột quần lót bên trong ra.

Chu Tử biết sẽ xảy ra việc gì, nhưng vẫn có một chút sợ, lúc Triệu Trinh cởi quần lót của nàng xuống bèn vặn vẹo uốn éo.

Triệu Trinh rũ rèm mắt, nhìn cái mông tròn trịa trắng nõn của Chu Tử, tay giơ lên, "bốp" một tiếng, đánh xuống.

Hắn đánh rất nặng, mông của Chu Tử tê rần, còn chưa kịp cảm nhận cơn đau, lại "bốp" một tiếng, cái thứ hai rất nhanh liền theo tới.

"Bốp" — tiếng thứ ba.

"Bốp" — tiếng thứ tư.

Chu Tử biết mình sai, nàng vùi mặt vào trong lòng Triệu Trinh, không nói một lời. Triệu Trinh vừa tắm rửa xong, nên người còn mùi thơm thoang thoảng, là mùi tinh dầu lá trúc mà Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh điều chế, mùi rất nhẹ, ngửi cực kỳ dễ chịu.

Triệu Trinh vẫn đánh đến cái thứ 20, mới phát hiện Chu Tử khác thường, hắn lặng lẽ nói: "Biết sai rồi sao".

Triệu Trinh rất vui mừng: "Sai chỗ nào?"

Chu Tử cất giọng buồn buồn: "Nên tự mình nhảy xuống cứu Vương Tích Trân.

Triệu Trinh: "…Xem ra là đánh chưa đủ." Hắn lại giơ tay lên.

Chu Tử sợ bị đánh nữa, vội từ trong ngực Triệu Trinh chui ra, đáng thương nhìn hắn: "Vương gia của thiếp, thiếp sai rồi, trong ngày mưa thiếp không nên tản bộ cùng nàng ta, lại còn đi đến bên hồ".

Triệu Trinh lườm nàng một cái, tay giơ cao cao liền để xuống.

Ánh mắt trợn to này, tuy rằng âm thầm giận dữ, Chu Tử vẫn đánh rắn tùy côn, cười hì hì làm nũng: "Triệu Trinh, mông thiếp đau quá!"

Triệu Trinh lại trợn mắt nhìn nàng một cái, tay phải vươn ra, nhẹ nhàng xoa giúp nàng.

Quay lại Mục lục

147. Quyển 5 – Chương 149

Chương 149: Khéo trả thù, yêu thương khôn tả

Xoa cả nửa ngày, Triệu Trinh rầu rĩ hỏi: "Còn đau hay không?"

Chu Tử quay đầu nhìn hắn một cái, không biết nên nói thật hay nên nói dối. Thật ra thì, trừ cái đầu tiên có hơi đau một chút, những cái còn lại đều không thể coi là đau, hoàn toàn có thể chịu được. Do dự giữa hai lựa chọn thành thành thật thật nói rõ và òa khóc như đứa bé hồi lâu, Chu Tử dứt khoát kiên quyết lựa chọn nói thật — hết cách rồi, nói dối sợ Triệu Trinh lo lắng, dù sao nàng vẫn đang có thai.

"Không đau," Chu Tử cẩn thận từng li từng tí nói, mắt nhìn chăm chú, "Chỉ cái đầu là đau nhất!"

Triệu Trinh rũ rèm mắt, ôm Chu Tử vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi: "Có phải do Vương Tích Trân cố ý không?"

Chu Tử biết Triệu Trinh có thủ đoạn, suy nghĩ một chút mới nói: "Không phải. Nàng ta không thể không thức thời như vậy. Hơn nữa, lúc nàng ta kéo thiếp, thiếp còn đẩy nàng ta một cái, thiếp không thua thiệt!"

Triệu Trinh đẩy nàng ra, mắt phượng tĩnh mịch, nhìn chằm chằm nàng thật sâu.

Chu Tử không thể làm gì khác hơn là thành thật nói: "Cho dù là người khác, sống chết ngay trước mắt, cũng sẽ muốn chộp lấy một nhánh cỏ cứu mạng!"

Triệu Trinh không nói gì nữa, chỉ ôm Chu Tử chặt hơn.

Một lát sau, Chu Tử nghe hắn nhỏ giọng nói: "Chu Tử, không có ta, nàng phải làm sao?"

Chu Tử không lên tiếng. Một lát sau, nàng tránh khỏi ôm ấp của Triệu Trinh, cười nhìn Triệu Trinh, nói: "Triệu Trinh, cái gì chàng cũng cần thiếp chăm sóc, không có thiếp, chàng phải làm sao?"

Triệu Trinh ôm lấy nàng, đặt lên giường, sau đó cúi người hôn Chu Tử.

Chu Tử nghe hắn nói: "Đứa ngốc Chu Tử nhà nàng!"

Nàng cười cắn đôi môi ấm áp của Triệu Trinh.

Sau khi được môn khách anh tuấn của Nam Vương cứu từ trong nước ra, Vương Tích Trân được Hoán Sa và Thanh Thủy đỡ đến phòng của Thanh Thủy ở ngoại viện Diên Hi cư, Ngân Linh lấy ra một bộ quần áo còn mới chưa sờn, chưa cũ của Chu Vương phi, giúp Vương Tích Trân thay.

Sau khi thay quần áo xong, Vương Tích Trân ngồi xe cửu hương nạm ngọc trở về Chu phủ.

Nàng ta mang theo Hoán Sa cùng tiểu nha đầu Tẩy Nguyệt trở về Thiên viện phía tây của mình, thay quần áo, sau đó chuẩn bị đi thỉnh an Chu lão phu nhân, nói rõ mình đã về.

Quần áo của Chu Vương phi, sau khi thay xong, Vương Tích Trân ném chúng lên giường. Vương Tích Trân không muốn nhìn thấy quần áo của nàng, nhưng không nhịn được mà nhìn lại.

Tất cả quần áo trong của Chu Vương phi đều dùng lụa mềm tốt nhất may thành, mỏng mang chắc chắn, nhẵn nhụi bóng mát. Chất liệu áo khoác của Chu Vương phi cũng rất tốt. Bộ quần áo bó eo cho Vương Tích Trân thay được may bằng sa mỏng dệt hoa văn ánh vàng, sờ lên thật dày mịn, thoạt nhìn lấp lánh sáng rỡ. Váy lại là gấm hai tầng màu trắng, nhìn từ phía trước là màu trắng, nếu lật qua nhìn phía sau, sẽ ửng màu đỏ nhạt, rất tuyệt diệu.

Những thứ quần áo này, đều quý giá như vậy, dù cho khi nhà Vương Tích Trân còn hưng thịnh, nàng cũng không thể được mặc loại thường phục này, nhưng Chu Vương phi kia có mấy phòng quần áo, đều do Nam An vương ra lệnh may cho nàng ta.

Bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông đều may quần áo cho Vương phi, ngày lễ ngày tết cũng may cho Vương phi, ngay cả sinh nhật của Thái phi, Vương gia, tiểu Thế tử cùng Nhị công tử cũng phải may cho Vương phi – Vương Tích Trân cũng không hiểu, Vương phi phải dùng nhiều quần áo đến mức đó sao?

Thậm chí phủ Nam An vương còn có phụ nhân chuyên may quần áo cho vương phi. Quần áo của Vương phi nhiều đến mức căn bản nàng ta không kịp mặc, nhiều đến mức nàng ta không biết mình có nhiều quần áo đến như vậy.

Trượng phu cưng chiều, mẹ chồng yêu thương, hai con trai của Vương gia đều do nàng sinh, lại đang mang thai thứ ba, tại sao nàng ta có phúc như vậy? Dựa vào xuất thân tiện tì sao?

Nhớ tới hai đứa trẻ tuyệt vời giống hệt Triệu Trinh mà Chu Tử sinh, lòng Vương Tích Trân dâng lên một cơn u uất, nàng ta ném toàn bộ quần áo trên giường xuống đất, hung hăng dùng chân đạp xuống. Một dòng nước mắt chậm rãi chảy xuống: ta cũng muốn sinh mấy đứa bé như vậy, tại sao ta lại không thể có?

Bên ngoài truyền đến giọng rụt rè của Hoán Sa: "Phu nhân, nên đến gặp lão phu nhân rồi."

Vương Tích Trân hít sâu một hơi dài: Lão phu nhân! Lão phu nhân! Lão tú bà chết dẫm! Nàng ta nhắm mắt lại, qua một lúc lâu, mới nặn ra khuôn mặt cười giả dối, mang theo Hoán Sa cùng Tẩy Nguyệt đi về phía chính viện của Chu lão phu nhân.

Vào chánh viện, mới vừa đi tới cửa chính phòng của Chu lão phu nhân, nàng ta liền nghe bên trong truyền ra tiếng nói, tiếng cười – là hai đứa con trai và một con gái của Chu Lang đang làm nũng với lão phu nhân.

"Tổ mẫu, con muốn cái lớn nhất!"

"Con muốn!"

"Ha ha, tổ mẫu cho con đi!"

...

Vương Tích Trân đi vào, tiếng nói cười ngưng bặt.

Đại công tử, Nhị công tử cùng đại tiểu thư đứng lên chào nàng một cái, kêu lên: "Mẫu thân đã về!"

Vương Tích Trân mỉm cười gật đầu, sau đó tiến lên chào Chu lão phu nhân một tiếng: "Mẫu thân, con đã về."

Trong nháy mắt nàng tiến vào, khuôn mặt tươi cười của Chu lão phu nhân biến mất, lưu lại một chút nét cười, rất là vặn vẹo. Khi vợ trước Tôn thị của Chu Lang còn sống, bà luôn chèn ép nàng ấy; Chu Lang cưới vợ kế Vương Tích Trân, bà lại chèn ép Vương Tích Trân. Bà cũng không ghét Tôn Thị cùng Vương Tích Trân, bà chỉ ghét nữ nhân cướp đi con trai bà!

"Xem ra lực hút của phủ Nam An vương rất mạnh, trễ thế mới về nhà. Bất quá, cuối cùng cũng còn nhớ mà về!"

Vương Tích Trân gượng cười không nói một lời.

Chu lão phu nhân phẫn nộ nói: "Ngày mai, lúc đi, đưa luôn Xuân Lan, Thu Cúc trong phòng ta theo, con hẳn phải quản lí chuyện nhà, để bọn Xuân Lan hầu hạ lão gia các con!"

Vương Tích Trân vẫn gượng cười: "Xin tuân lời mẫu thân dạy bảo."

Sau khi hầu hạ Lão phu nhân dùng cơm tối, lại đứng một bên nhìn lão nhân gia bà cùng mấy ma ma của lão nhân gia đánh bài, mãi cho đến giờ hợi, Vương Tích Trân mới được trở lại phòng mình.

Trong phòng nàng ta cũng chỉ là một đèn một bóng, gối chiếc chăn đơn. Chu Lang ở Kim Kinh xa xăm, mang theo bên cạnh bốn tiểu thiếp cùng sáu thông phòng, có thể viết thư về muốn đón nàng lên đã là phúc phận ngập trời rồi.

Nằm trên giường, Vương Tích Trân lăn qua lộn lại không ngủ được. Nàng vẫn không hiểu, tại sao số mạng thiên vị Chu Tử như vậy; còn đối với nàng lại chán ghét như vậy.

Một màn hôm nay lại hiện lên. Nàng xác định mình không cố ý, chỉ là trong nháy mắt khi người nghiêng về phía mặt nước, nàng sinh ra ác ý: Ta không tốt, ngươi cũng đừng mong sẽ tốt! Ta bất hạnh sao người có thể hạnh phúc!

Lúc nàng lôi kéo Chu Tử, Chu Tử hung hăng đẩy nàng xuống, lập tức giãy khỏi nàng. Xem ra, Chu Vương phi cũng không phải là đóa hoa trắng nhỏ vô tội!

Buổi chiều hôm sau, Vương Tích Trân mang theo Xuân Lan Thu Cúc ngồi thuyền lên đường đến Kim Kinh, đi chiến đấu cùng bốn tiểu thiếp và sáu thông phòng, dĩ nhiên, cũng bao gồm Xuân Lan Thu Cúc bên cạnh.

Vương Tích Trân không biết là, lúc nàng đang trên đường đến Kim kinh, Nam An vương Triệu Trinh ép Triệu Phúc của phủ Nam An vương đưa cho Chu Lang hai mỹ nữ Vu Thẩm Linh cùng Lý Tố Tri, ngồi thuyền sớm hơn nàng ta ba canh giờ, dọc theo đường thủy đến Kim Kinh rồi.

Ngày hôm sau, Triệu Hùng đi tới Đông Thiên viện của Ngoại thư phòng, thông báo Hứa Văn Cứ, Hầu Lâm Sinh cùng Liễu Liên dời đến ngoại viện Diên Hi cư.

Hành lý của Liễu Liên rất ít, chỉ một bọc quần áo mà thôi, mà chiếm diện tích lớn nhất trong bao quần áo còn là chiếc áo lông chồn đen mà Chu Vương phi ban cho. Sau khi dời đến ngoại viên Diên Hi cư, Liễu Liên vừa sắp xếp xong, đã nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hắn đứng dậy mở cửa, thì ra là Thanh Châu.

Thanh Châu một thân y phục màu hồng, rụt rè đứng ngoài cửa, bởi vì ngượng ngùng, trên gương mặt bình thản cũng thêm mấy phần sắc thái.

Liễu Liên không lên tiếng, đứng ở cửa nhìn nàng, mắt hoa đào cong cong, khóe miệng chứa đựng nụ cười, nụ cười tuy có, nhưng cũng ngăn người ngoài ngàn dặm.

Thanh Châu đưa cái khay trong tay về phía trước, khẩn trương nhìn Liễu Liên trước mắt: "Vương phi làm mì cho Vương gia, cũng đưa tới một phần tặng huynh!"

Liễu Liên mở trừng hai mắt, sóng mắt lưu chuyển, dịu dàng lên tiếng hỏi thăm Thanh Châu: "Mì này chỉ đưa cho ta, hay cả Hứa Văn Cừ cùng Hầu Lâm Sinh cũng đều có?"

Thanh Châu bị hắn nhìn như vậy, cả người muốn run rẩy: "Đều… Đều có."

Liễu Liên nhận khay, nhìn về phía Thanh Châu vui vẻ cười một tiếng: "Thanh Châu tạm biệt!"

"Tạm biệt!" Thanh Châu ngây người như phỗng.

Cửa phòng Liễu Liên "Rầm" một tiếng đóng lại.

Liễu Liên để khay lên bàn, ngồi xuống. Trên khay là một bát mì lớn, hai đĩa thức ăn kèm, một bầu rượu, một chung rượu, một đôi đũa. Trong bát mì lớn là mì thịt bò được sắp xếp tỉ mỉ, nước dùng trong veo, sợi mì trắng mịn, trên mì rắc rau thơm cẩn thận. Hai đĩa thức ăn kèm, một đĩa là rau trộn ngó sen, một đĩa là cánh gà nấu tiêu. Rượu là rượu hoa đào thượng hạng, chung rượu là ly bạch ngọc quý giá.

Liễu Liên mỉm cười nhìn một lát, cầm đũa lên ăn mì trước.

Chu Vương phi thật biết làm mì, sợi mì đều đặn, vị canh đậm đặc. Liễu Liên chậm rãi nhai, ăn xong mì, uống xong canh, bắt đầu từng chung từng chung uống rượu. Rượu hoa đào thượng hạng, uống đến lúc gương mặt như hoa đào, mang cho người ấm áp, đúng như ấm áp đáng yêu của mỹ nhân ngốc đó tỏa ra.

Ngủ trưa xong, rốt cuộc Chu Tử cũng ra cửa. Nàng vẫn mặc váy dài áo khoác ngắn, áo màu hồng nhạt thêu hoa tường vi, váy dài màu trắng, hoa tường vi thêu dài cao cao lên áo, cơ hồ đến dưới nách.

Liễu Liên đứng bên bụi trúc rậm cạnh cửa nội viên, nhìn Chu Vương phi, khóe miệng cong lên, cười cười khom lưng hành lễ.

Chu Tử vừa tới đã thấy hắn. Liễu Liên toàn thân áo đen, nhuyễn đao quấn quanh eo, eo nhỏ một bó, mỉm cười đứng trước bụi trúc xanh, xinh đẹp giống như một bức họa. Chu Tử luôn thích những thứ xinh đẹp, cho nên cũng cười cười với hắn, nói: "Liễu Liên phiền ngươi rồi!"

Nhìn khuôn mặt tươi cười của vương phi, Liễu Liên cảm giác tim mình đập hơi nhanh. Hắn nhìn Vương phi, mắt hoa đào trong suốt: "Có thể ở gần bảo vệ vương phi, là vinh hạnh của thuộc hạ."

Chu tử nhìn hắn, nhìn lại Thanh Châu đi theo sau mình một chút, cảm thấy mặc dù mình đã nhiều lần tạo cơ hội cho Thanh Châu, nhưng sợ là vẫn không thành được. Nàng lặng lẽ thở dài một cái, cười nói: "Đi thôi!"

Liễu Liên đi sau cùng. Bước chân của hắn nhanh nhẹn, gương mặt xinh đẹp, như một cây trúc xanh trong mùa xuân, như một đóa hoa đào trong gió xuân, tuy nhiên lại mang đến nét tiêu điều của mùa thu.

Đứng trước cây lớn ở cửa chính viện, Liễu Liên nhìn Chu Vương phi ôm Nhị công tử đi ra, tiểu Thế tử theo sát nàng, khoa tay múa chân, không biết đang nói những gì. Liễu Liên tiến ra đón.

Nhị công tử nho nhỏ vừa nhìn thấy Liễu Liên, lập tức vươn đôi tay rướn thân mình: "Mỹ nhân! Ẵm ẵm!"

Chu Tử vô cùng lúng túng, nàng phát hiện, tính khí Triệu Tử rất giống Triệu Trinh, thế nhưng Triệu Sam lại trăm phần trăm giống mình!

Liễu Liên mỉn cười, vươn tay đón lấy Nhị công tử, hắn đụng vào tay Chu Tử, vội vàng biến sắc dời đi.

Chu Tử không ý thức được nàng chạm đến tay Liễu Liên, vẫn đùa với Màn Thầu Nhỏ ôm lấy Liễu Liên: "Màn Thầu Nhỏ, lêu lêu mắc cỡ! Màn Thầu Nhỏ, lêu lêu mắc cỡ!"

Chu Vương phi dắt tiểu Thế tử đi vào trong vườn hoa, Liễu Liên ôm Nhị công tử đi theo. Một tay hắn ôm Nhị công tử, một tay lặng lẽ chà xát ở sau lưng. Một lát sau, Liễu Liên giơ tay lên ngửi một cái, hắn dường như còn có thể ngửi thấy mùi thơm ngát trên tay, còn có thể nhớ đến cảm giác mềm mại dịu dàng lúc tiếp xúc.

Xa xa, Tống Chương cùng Vương gia đi tới.

148. Quyển 5 – Chương 150

Chương 150: Sinh con trai, vui mừng vô hạn

Liễu Liên nhanh nhẹn lặng lẽ lui về sau một bước, biến thành tình thế hắn ôm Nhị công tử đứng cùng Thanh Châu.

Thanh Châu không cảm nhận được động tác của Liễu Liên, chẳng qua chỉ cảm thấy Liễu Liên cách mình thật gần, mặt của nàng hơi nóng, liếc Liễu Liên một cái, phát hiện Liễu Liên đang chuyên tâm chơi đùa với Nhị công tử, căn bản không chú ý đến mình.

Triệu Trinh không còn bận chính sự, đang chuẩn bị trở về chính viện thăm mẫu thân, Chu Tử cùng hai con trai, nào ngờ đúng lúc đụng phải Tống Chương. Tống Chương nói với hắn mấy vấn đề bố trí quan văn ở Kinh Thành, hai người càng nói càng hợp ý, liền cùng đi đến đây.

Từ nơi xa, Triệu Trinh thấy Chu Tử mang theo nhóm Liễu Liên Thanh Thủy đi đến bên này, liền đứng lại chờ.

Tống Chương đứng bên người Vương gia, nhìn Chu Vương phi bước nhanh đi tới, không khỏi nặng nề liếc mắt một cái, lại chợt như không có việc gì dời mắt đi, rũ tầm mắt xuống.

Chu Tử bước đến gần Triệu Trinh, hai vợ chồng không nói gì, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cùng cười một tiếng.

Lúc này Hàn Tử Xuyên nhận được chỉ thị của Vương gia, cũng đã bước tới.

Bánh Bao Nhỏ vừa nhìn thấy Hàn Tử Xuyên, liền chạy qua, miệng kêu: "Sư phụ!"

Hàn Tử Xuyên ôm lấy tiểu Thế tử, nhìn Liễu Liên, hai người cùng rời khỏi. Tống Chương thuận thế đi theo.

Đến nội viện Ngoại thư phòng, Tống Chương nhìn Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên đang ôm tiểu Thế tử và Nhị công tử, mỉm cười nói: "Đáng tiếc thật, cao thủ Lục Phiến Môn nổi tiếng thiên hạ, thích khách nổi danh nhất Kim Triều, thế mà lại làm bảo mẫu.

Hán Xuyên Tử cùng Liễu Liên giống như không nghe thấy, trực tiếp ôm lấy tiểu Thế tử cùng Nhị công tử đến thư phòng của Vương gia.

Ngày hôm sau, Tống Chương liền gặp Triệu Trinh xin phép rời đi, lý do là mẫu thân bệnh tình nguy kịch.

Rốt cuộc tháng tư mưa dầm bay bay cũng đã trôi qua, tháng năm là thời điểm gặt lúa mang tiểu Thế tử cùng Nhị công tử đi tham gia trò chơi dân gian, chỉ có Chu Tử ở lại trong phủ.

Ngân Linh mang theo mấy tiểu nha đầu ở trong sân phơi quần áo của Vương phi cùng Vương gia, Chu Tử đứng cạnh quan sát, rất nghi hoặc sao mình có nhiều quần áo đến như vậy. Nhìn một lát, nàng chợt nhớ tới Hứa Văn Cừ, Hầu Lâm Sinh và Liễu Liên đang sống ở ngoại viện, liền lệnh cho Thanh Châu qua đó, bảo gã sai vặt cũng lấy quần áo của họ ra phơi nắng một chút.

Thanh Châu nghe liền biết Vương phi tạo cơ hội cho nàng, không khỏi vui mừng vô hạn, vội vui vẻ đi qua. Chu Vương phi không ra ngoài, dĩ nhiên Liễu Liên sẽ chờ ở bên ngoài nội viện.

Thanh Châu qua, trước là dặn dò tên sai vặt phơi nắng quần áo của hai vị đại phu Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, sau đó tự mình đến gõ cửa phòng của Liễu Liên.

Rất nhanh cửa phòng liền mở ra, mắt hoa đào cong cong của Liễu Liên xuất hiện sau cánh cửa.

Thanh Châu nhìn hắn nở nụ cười xinh đẹp, nhịp tim không khỏi tăng nhanh, lắp bắp nói: "Vương phi lệnh ta…. lệnh cho ta…"

Liễu Liên ngưng mắt nhìn nàng: "?"

Thanh Châu nuốt một hơi, nói: "Phơi quần áo cho ngươi."

Liễu Liên hiểu ra, thân thể chợt lóe, để Thanh Châu tiến vào.

Phòng của Liễu Liên dọn sạch sẽ khác thường, cũng đơn giản khác thường, chỉ một giường, một bàn, một ghế dựa mà thôi, ngay cả rương quần áo cũng không có, vài bộ quần áo xếp chỉnh tề đặt bên gối đầu. Thanh Châu vừa nhìn thấy, vô cùng tiếc thương! Nàng mang theo thương tiếc liếc mắt nhìn Liễu Liên ngồi ngay ngắn trên ghế ở ngoài phòng chuyên tâm lau nhuyễn đao.

Liễu Liên chú ý tới ánh mắt của nàng, trong nháy mắt, mắt hoa đào cong cong, khóe miệng nhếch lên, cười nói: "Thanh Châu tỷ tỷ, cơm trưa hôm nay do tiểu phòng bếp chuẩn bị, hay do Vương phi…"

Thanh Châu đang nhìn hắn, bị hắn cười một tiếng như vậy, nhất thời lại bắt đầu khẩn trương: " …Vương phi làm cho Vương gia…"

Giọng Liễu Liên đầy hấp dẫn: "Làm gì?"

"Sủi cảo…"

"Thật muốn ăn…"

"Vậy để ta nói với Vương phi…"

"Thanh Châu, ngươi thật tốt!"

Liễu Liên cười tươi tắn, Thanh Châu nhất thời cảm thấy cổ họng phát khô tim đập nhanh hơn, ôm quần áo của Liễu Liên từ từ chậm rãi như mộng du đi ra ngoài.

Phơi nắng quần áo của Liễu Liên xong, Thanh Châu trở lại chỗ Vương phi, lặng lẽ nói thầm: "Liễu Liên thật đáng thương!"

Chu Tử vội hỏi: "Sao thế?"

"Trong phòng, thứ đáng tiền gì cũng không có, quần áo cũng chỉ hai ba bộ…"

Chu Tử nghe xong, vô cùng tự trách. Ngày ngày chẳng những Liễu Liên thay nàng chăm sóc Màn Thầu Nhỏ, còn cứu mạng nàng, sao có thể bạc đãi hắn như vậy chứ? Chu Tử quyết định tự mình đi xem một chút.

Liễu Liên đang ngồi nghiêng trên ghế, loay hoay lau nhuyễn đao, chợt nghe xa xa bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hắn ngưng thần lắng nghe, biết là Vương phi tới, vội đứng lên, thu hồi nhuyễn đao quấn vào bên hông, mở cửa ra ngoài.

Chu Tử đi tới ngoại viện, trước là tới xem quần áo phơi trong sân Liễu Liên, phát hiện quần áo tổng cộng có hai bộ, giặt cũng có chút sờn rồi, áo khoác chỉ có một cái, cũng đã giặt đến phai màu, duy nhất chính là áo lông chồn đen mình cho hắn. Chu Tử âm thầm thở dài một tiếng, nhìn Liễu Liên bước nhanh đi tới, trong mắt tràn đầy tự trách.

Đến phòng Liễu Liên nhìn vào, quả nhiên đơn giản thanh bần. Chu Tử càng thêm xấu hổ, ánh mắt nhìn về Liễu Liên quả thực mang theo thương tiếc trìu mến, tựa như khi nàng nhìn Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ.

Liễu Liên được ánh mắt "thương yêu" của Vương phi dội rửa, cả người tê tê, thật thoải mái, nhưng có chút không giải thích được.

Sau khi Chu Tử nhìn Liễu Liên, lại dẫn nhóm Ngân Linh đi xem quần áo Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cừ. Hai vị thần y đã theo Vương gia ra ngoài, gã sai vặt của bọn họ căng vài sợi dây trong sân, đem quần áo bọn họ phơi nắng trên sợi dây.

Chu Tử phát hiện thấy quần áo bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông của hai vị thần y đầy đủ, hơn nữa số lượng rất nhiều, lúc này mới yên lòng, nhưng trong lòng càng cảm thấy mình đã bạc đãi Liễu Liên.

Buổi trưa, Chu Tử đúng là gói sủi cảo, sau khi nấu xong lệnh cho Triệu Hùng dùng hộp đựng thức ăn đưa đến cho Triệu Trinh. Nàng gói nhiều, không đợi Thanh Châu nhắc nhở, liền lệnh cho Thanh Châu cũng đưa một phần cho Liễu Liên.

Liễu Liên dùng mỉm cười tiễn Thanh Châu rời khỏi, xoay người mở hộp đựng thức ăn ra nhìn, phát hiện một chén sủi cảo to cộng thêm chén canh sủi cảo. Sủi cảo được gói không lớn, nhưng rất tròn trịa, mỗi cái không giống nén bạc mà giống như con chuột nhỏ mập mạp, nhìn thật đáng yêu.

Liễu Liên mở miệng, từ từ ăn hết.

Hắn uống canh xong, Thanh Thủy Thanh Châu liền mang theo mấy tên sai vặt mang hết mấy thứ bàn cũ, giường cũ ra ngoài, sau đó bày biện đó gia dụng mới. Sau khi bày biện, bọn sai vặt lui ra ngoài, đám tiểu nha hoàn bắt đầu trải màn, treo quần áo bốn mùa vào trong tủ quần áo.

Thanh Châu bối rối, cho nên đẩy Thanh Thủy tới giải thích cho Liễu Liên: "Vương phi cảm thấy quần áo của ngươi quá ít, đưa tới tặng cho ngươi." Nàng nhìn gương mặt luôn luôn cười đáng yêu không chút thay đổi của Liễu Liên, vội vàng giải thích: "Đều do Vương phi tự mình may! Vương phi may cho Vương gia rất nhiều quần áo mặc ở nhà, Vương gia căn bản không mặc hết, Vương phi cảm thấy vóc dáng của ngươi cũng tương tự Vương gia, liền lấy những thứ Vương gia chưa từng dùng, đưa tới tặng cho ngươi."

Thanh Thủy dò xét nét mặt không thay đổi của Liễu Liên, bổ sung: "Những thứ quần áo này Vương gia chưa mặc tới!"

Liễu Liên cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, mắt hơi xót: "Thanh Thủy tỷ tỷ, xin thay ta tạ ơn Vương phi!"

Lúc này Thanh Thủy mới yên lòng cười nói: "Tất cả những thứ bày biện này đều do Vương phi lựa chọn trong kho của ngài ấy, cảm thấy hợp với phòng của ngươi."

Liễu Liên luôn cười, cố gắng cười, trái tim lại hơi co rúm, giống như bị người ta dùng tay ra sức đè ép. Đây đúng là cảm giác rất lạ lẫm.

Rất nhanh, phòng của Liễu Liên đã thay đổi bộ dạng, mặc dù đơn giản như cũ, nhưng lại trở nên thoải mái khác thường: đệm giường mềm mại, màn màu trắng, bình hoa màu xanh, bộ bình trà sứ trắng, đồ dùng gỗ đỏ, tranh sơn thủy nhỏ….

Sau khi đám người Thanh Thủy rời đi, Liễu Liên mở tủ quần áo ra, bên trong bày quần áo chồng chất phân rõ ràng theo bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Liễu Liên nhìn một lát, tùy ý rút một bộ ra, một bộ trung y màu trắng lụa mềm, chạm vào mềm nhẵn, mịn màng. Đây là do tự tay nàng vá? Hắn đứng sững sờ.

Thời gian như dòng nước, mùa hè nóng bức trôi qua rất nhanh, ngày chín tháng chín khi hoa cúc nở, bụng Chu Tử đã rất lớn. Nàng tuân theo dặn dò của Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, vẫn rất chú ý rèn luyện, hơn nữa không ăn ngốn, uống nhiều, dáng vóc vẫn giữ khá tốt như cũ.

Sau khi hai vị thần y ăn vô số thức ăn do Chu Tử tự làm, rốt cuộc lương tâm phát thiện, tặng Tố Ngọc Dịch cho vương phi, hơn nữa còn chỉ cho nàng cách dùng: Mỗi ngày thoa lên các bộ phận như bụng, đùi, có thể gia tăng tính đàn hồi của da thịt. Còn một cách dùng thần kỳ khác, mặc dù hai vị thần y mặt dầy như mo, vẫn không dám nói với Vương phi, mà dặn dò Vương gia: "Nhỏ vào bộ phận kín đáo kia, có hiệu quả tăng tính đàn hồi và co bóp." Bọn họ rất thẳng thắn, Triệu Trinh hiểu ngầm trong lòng, thưởng hai vị thần y thật trọng hậu.

Đầu tiên Triệu Trinh thưởng hai vị mỹ nhân mị hoặc hơn người, thưởng thức đủ mẻ mặt Thiên Biến Vạn Hóa của hai vị thần y xong, mới ta lệnh cho Trần Bình lấy ngân phiếu ra, hai vị thần y lập tức vui cười hớn hở.

Mới bước vào tháng mười, mưa thu lại bắt đầu rơi liên tục.

Đêm mười lăm tháng mười, Chu Tử bắt đầu đau bụng sinh.

Đại khái do ngày thường đi lại nhiều, lần này Chu Tử sinh rất thuận lợi, sau hai canh giờ, rạng sáng ngày mười sáu tháng mười, Chu Tử sinh đứa con trai thứ ba. Khi được biết vẫn là bé trai, Chu Tử mệt mỏi rời rã có hơi thất vọng, bất quá lại nghĩ: đây cũng là do ông trời ban ơn!

Rất nhanh nàng liền mở rộng lòng.

Vẫn ở trong phòng sanh cùng nàng, Triệu Trinh cũng rất vui vẻ, ôm đứa bé quấn tã nhìn qua xem lại, khi phát hiện vẫn mắt một mí, quả nhiên hết sức vui vẻ và hài lòng.

Cao Thái phi biết lại sinh một tiểu công tử, mặt mày hớn hở: "Tốt! tốt! Chu Tử tiếp tục sinh, nhất định sẽ sinh được tiểu quận chúa!"

Lúc đầy tháng của Tam công tử, Chu Tử đã hồi phục tương đối tốt, rốt cuộc nàng cũng ra khỏi nội viên Diên Hi cư.

Liễu Liên mang theo Nhị công tử tới gặp Vương phi. Nhìn gương mặt xinh đẹp của Chu Tử, hắn mỉm cười nói: "Vương phi, Tam công tử vẫn để cho tại hạ chăm sóc đi!"

Chu Tử nghe xong mừng rỡ, luôn miệng nói: "Thật tốt quá! Thật tốt quá!"

Liễu Liên thật biết chăm sóc Nhị công tử, ngay cả Chu Tử đến nhóm người của Ngân Linh Thanh Thủy, đều gọi đứa bé mới sinh này là Tam công tử, lại không ý thức được, đứa bé này chẳng những không có nhũ danh, ngay cả tên cũng không có!

Quay lại Mục lục

149. Quyển 5 – Chương 151

Chương 151: Chém đứt tơ tình, tạm rời Đại Kim

Lại là một năm đầy tuyết.

Sau mấy ngày bông tuyết tung bay, thành Nhuận Dương lần nữa bị bão tuyết bao trùm. Khi tuyết vừa ngừng, Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên tới Diên Hi cư dẫn tiểu Thế tử cùng Nhị công tử đi chơi tuyết.

Chu Tử tiễn bọn họ đến cửa ngoại viện Diên Hi cư.

Tiểu Thế tử chạy trốn rất nhanh, Hàn Tử Xuyên đuổi theo.

Liễu Liên ôm Nhị công tử, lại không vội vã rời đi. Nhị công tử ở trước mặt hắn, luôn luôn vô cùng ngoan ngoãn, sư phụ không bảo đi, bé liền đàng hoàng nằm trong lòng sư phụ, chờ sư phụ lên tiếng. Liễu Liên mỉm cười hỏi Chu Tử: "Vương phi, không biết tên của Tam công tử…"

Chu Tử nghe vậy sửng sốt, vẫn luôn gọi là Tam tiểu tử Tam tiểu tử, nàng và Triệu Trinh thật đúng là vẫn chưa đặt tên cho con trai thứ ba! Chu Tử nhìn Liễu Liên, cảm thấy có chút .

Liễu Liên thấy vẻ mặt nàng lúng túng sờ sờ mũi, lại sờ sờ cằm, mắt to chớp chớp, liền biết nhất định là Vương phi chưa đặt tên cho Tam công tử. Hắn nhìn bộ dạng của nàng, trong lòng buồn cười, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm túc, khom lưng chào một cái, mang Nhị công tử rời đi.

Buổi tối Triệu Trinh từ bên ngoài trở về, Chu Tử vừa giúp Triệu Trinh thay quần áo, vừa nói: "Triệu Trinh, chúng ta còn chưa đặt tên cho lão Tam!"

Với việc đến giờ nàng mới nhận ra, Triệu Trinh rất là khi dễ, liếc nàng một cái: "Phải đợi cái người làm mẹ không có trách nhiệm này nhớ tới, trinh nữ đã thành đàn bà rồi!"

Chu Tử rất xấu hổ. Còn chưa xấu hổ được bao lâu, nàng liền bắt đầu đuổi theo Triệu Trinh hỏi tên của con trai

Triệu Trinh đang ở cởi quần áo, bị nàng quấy như vậy, cũng có chút khoái chí, thản nhiên nói: "Đi ngủ trước đã!"

Chu Tử nhìn hắn một cái, phát hiện Triệu Trinh cũng đang nhìn mình, ánh mắt nóng rực. Nàng hiểu được ý tứ của Triệu Trinh, mặt cũng hơi phát sốt — đã hai tháng hai người không làm việc đó, vốn dĩ Chu Tử không nghĩ đến, nhưng Triệu Trinh vừa nhìn nàng như vậy, nàng liền cảm thấy xương cốt có chút ngứa ngáy.

Trên người Triệu Trinh đã cởi chỉ còn lại trung y màu trắng, hắn thấy Chu Tử vẫn còn đang thẹn thùng, cảm thấy có chút buồn cười, đều đã sinh ba đứa con rồi, có gì mà còn thẹn thùng? Hắn bước đến bên giường, đôi mắt phượng sâu thẳm nhìn Chu Tử, thấp giọng nói: "Chu Tử, còn không lại đây?"

Chu Tử bước qua, đứng trước mặt Triệu Trinh, không nói gì, nhưng mắt to sóng sánh như nước, thân thiết nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh vươn tay bế nàng lên, đặt lên giường, cởi quần áo của nàng, sau đó đè lên.

Sau màn ân ái, Chu Tử cả người trần trụi nằm trong lòng Triệu Trinh, lại truy vấn: "Triệu Trinh, rốt cuộc lão Tam nên gọi là gì?"

Triệu Trinh thoả mãn, rốt cục cũng nguyện ý thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Chu Tử, lười biếng nói: "Trước kia ta đã nghĩ rồi, lão Tam gọi là Triệu Dương, đã sớm ghi vào Ngọc Điệp rồi. Tương lai lão Tứ sẽ gọi là Triệu Đàn, hoặc là Triệu Nam…" Thanh âm của hắn khàn khàn, nghe qua gợi cảm cực kỳ.

Chu Tử nghiêng người chống khủy tay nhìn hắn, nói: "Vậy nhũ danh của lão Tam gọi là Bánh Trôi Nhỏ đi, bánh trôi tròn trịa trắng trẻo, vừa thơm vừa ngọt!"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gõ lên đầu nàng một cái: "Ăn vặt hóa!"

Bên ngoài nước đóng thành băng, trong phòng ấm áp như xuân.

Trong giường mới đổi nến, chiếu lên màn trong sáng rọi. Triệu Trinh nhắm mắt lại, biểu tình trên mặt cực kỳ thả lỏng, đôi mày thanh tú giãn ra, lông mi thật dài khẽ rung động.

Chu Tử nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Triệu Trinh, mắt chàng hai mí a!"

"Nói bậy!" Triệu Trinh nhắm mắt lại, vươn cánh tay phải ôm sát Chu Tử, Chu Tử lập tức té ngã trên người hắn, bầy ngực đầy đặn lập tức dán lên khuôn ngực trần trụi của Triệu Trinh, "Mắt ta một mí cả đời rồi!"

"Hứ!" Chu Tử mới không tin đâu, nàng chưa từng thấy Triệu Trinh soi gương, nào có nam nhân nào giống như Triệu Trinh, không hề để ý đến ngoại hình của mình, "Chàng mới hai mươi hai tuổi, sao có thể gọi là cả đời? Hơn nữa, chàng thật là có hai mí, chẳng qua là đuôi mắt phượng xếch lên, không nhìn kỹ thì không thấy…"

Triệu Trinh nghe nàng lẩm nhẩm cái gì mà hai mí với một mí, cảm thấy sắp phiền chết, nghiêng người, đè lên người Chu Tử, tách hai chân ra Chu Tử liền đẩy vào.

Sau khi hắn dùng lực va chạm vài cái, Chu Tử đã không thốt nổi nên lời, rên rỉ theo động tác ra vào của hắn.

Sáng sớm, Liễu Liên đã thức dậy.

Mỗi ngày Vương phi đều dậy sớm, đến chỗ Cao Thái phi thỉnh an. Hắn đều theo Vương phi cùng qua đó.

Sau khi đến chính viện, Vương phi và tiểu Thế tử cùng Nhị công tử ăn sáng xong, sau đó ôm Tam công tử, chơi đùa cùng bọn họ một chút, kế tiếp hắn cùng Hàn Tử Xuyên sẽ đón tiểu Thế tử cùng Nhị công tử đưa đến Ngoại thư phòng.

Nào ngờ Liễu Liên ở bên ngoài viện hết đợi lại chờ, chờ được Vương gia bước ra, còn Vương phi lại thủy chung không có tin tức.

Cùng chờ đợi trong phòng trị sự bên ngoài viện với Liễu Liên là Ngân Linh cùng Thanh Châu. Thấy thân ảnh cao gầy của Vương gia hoàn toàn biến mất, Ngân Linh mới nói: "Vương phi hôm nay sợ là không dậy nổi rồi!"

Thanh Châu vội hỏi: "Sao lại nói như vậy?"

Ngân Linh cười có chút bỉ ổi, chỉ không nói gì.

Thanh Châu nghĩ nghĩ một chút, hiểu ra, mặt phát sốt đỏ bừng, lặng lẽ dò xét liếc nhìn Liễu Liên một cái, phát hiện lưng hắn vẫn thẳng tắp như ngọn giáo ngồi đó, trên mặt vẫn mang theo ý cười, nhưng ý cười kia căn bản không đạt tới đáy mắt.

Toàn thân hắn dường như giống thời tiết bên ngoài, tản ra hàn ý lạnh lẽo.

Thanh Châu vội dời tầm mắt, không dám nhìn hắn nữa.

Mãi đến bữa trưa, Vương phi mới thức dậy.

Nàng không dùng điểm tâm, chuẩn bị đến chính viện trước, trực tiếp ăn cơm trưa ở chỗ Thái phi luôn.

Liễu Liên nhìn Vương phi một cái, phát hiện hai mắt nàng trong suốt đầy nước, nước gợn long lanh, toát ra vẻ phong tình, trên môi đầy đặn có chút son môi trong suốt, nhìn kỹ có thể nhìn ra môi của nàng có hơi sưng.

Hắn lại nhìn thoáng qua, rốt cục xác định quả thật môi của Vương phi đúng là sưng lên. Liễu Liên lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra, trong lòng vừa chua xót lại chát, rất khó chịu.

Đến chính viện, Ngân Linh và Thanh Châu đi theo Vương phi tiến vào, Liễu Liên chờ ngay tại phòng trị sự ở cửa chính viện.

Trong phòng trị sự đốt lò than, mặt trên còn để chút vỏ quít, trong phòng tràn ngập mùi quýt.

Liễu Liên cầm một cái quả quýt, từ từ lột vỏ.

Ngàn suy vạn nghĩ, đến cuối cùng, chỉ có sáu chữa "Vương gia ân trọng như núi".

Vẫn nên quên chút vọng tưởng này đi!

Bởi vì hôm nay Vương phi sẽ không rời khỏi chính viện, sau khi được Thanh Châu truyền lời, Liễu Liên liền rời khỏi phòng trị sự của chính viện đến Ngoại thư phòng gặp Vương gia.

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân cũng đang ở trong thư phòng.

Triệu Trinh chịu lạnh giỏi, sợ nóng, cho nên trong thư phòng cũng không đốt thêm lò than, có hơi lạnh, phòng trồng hoa mới đưa tới được một chậu hoa lan, hình như cũng bị đông cứng héo rũ, lá cây phờ phạc rũ xuống.

Liễu Liên vừa đến, Trần Bình liền đi vào hồi báo.

Liễu Liên ở bên ngoài nghe được tiếng của Vương gia "Liễu Liên vào đi", hắn đẩy cửa ra rồi đi vào.

Trần Bình pha cho Liễu Liên một chén trà, đặt lên chiếc bàn nhỏ bên phải trong thư phòng, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Vương gia ngồi trước án thư, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân ngồi ở bên trái mấy chiếc bàn nhỏ.

Liễu Liên ngồi xuống một cái ghế khác bên phải bàn nhỏ.

Bạch Tử Xuân mới thành hôn không lâu, đang hướng Vương gia hồi báo: "... đội quân Kiêu kỵ vẫn đi theo Tống Chương, đầu tiên hắn trở về Bắc Cương, sau khi về đến nhà, hắn còn đến Tôn phủ thăm Tôn Gia Nghị; Tôn Gia Nghị ở Tây Bắc, không gặp được, cho nên hắn lại trở về cái được gọi là nhà kia, mà bên trong, 'Mẫu thân' gì đó giống như thật là đang bị bệnh, ngày ngày đều mời đại phu tới cửa; đội Kiêu Kỵ theo dõi xin chỉ thị có nên theo sát luôn hay không, thuộc hạ muốn xin mệnh lệnh của ngài, liền lệnh cho bọn họ ngày đêm trông chừng."

Bạch Tử Xuân uống một ngụm nước, nói tiếp: "Quả nhiên Vương gia đoán không sai, ba ngày sau, ban đêm giờ Tý, Tống Chương quả thực lặng lẽ ra khỏi nhà, đi bộ ra ngoài trấn, gặp được người tiếp ứng, lên ngựa chạy thẳng đến Ô Thổ."

Triệu Trinh mắt phượng nheo lại, nhìn hắn chằm chằm, hỏi: "Kế tiếp thì sao?"

Bởi vì thê tử mới cưới của Bạch Tử Xuân sợ lạnh, trong nhà đặt chậu than, kết quả nóng khiến hắn khô cổ họng, hắn lại uống một hớp nước mới nói tiếp: "Đội Kiêu Kỵ vẫn theo tới kinh thành Ô Thổ. Đến ngoài thành Ô Thổ, Tống Chương gặp người tiếp ứng của hắn, sau khi tẩy đi lớp dịch dung trên mặt, thay đổi quần áo, vào cửa thành — hắn chính là Thái tử Vân Hàn của Ô Thổ quốc!"

Triệu Trinh gõ gõ ngón tay lên án thư, hỏi Phàn Duy Bân: "Tình hình Ô Thổ hiện nay như thế nào?"

Phàn Duy Bân ngồi thẳng người, trả lời: "Ô Thổ vương bệnh tình nguy kịch, trong các hoàng tử, Vân Hàn chiếm hết ưu thế, e là không thể trì hoãn việc tranh giành Vương vị rồi!"

Triệu Trinh buông mắt xuống nói: "Vân Hàn người này, trọng văn khinh võ, là người linh hoạt, nhưng thật ra có thể kết giao."

Triệu Trinh thoáng trầm tư, lại nói: "Trước phái người đi dò xét, sau khi thành công sẽ do triều đình chính thức phái đặc phái viên đi đàm phán." Hắn cau mày nói: "Ai xung phong?"

Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng Liễu Liên đều nhìn về phía Vương gia.

Liễu Liên đứng dậy nói: "Liễu Liên nguyện đi!"

Phàn Duy Bân cũng đứng lên: "Phàn mỗ nguyện đi!"

Triệu Trinh nhìn Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên, Phàn Duy Bân ăn nói khéo léo tâm tư tỉ mỉ, Liễu Liên võ công cao cường nhanh mồm nhanh miệng, quan trọng là, lúc Vân Hàn ở Vương phủ rất thân thiết với Liễu Liên.

Hắn gật đầu.

Liễu Liên lại nói: "Vậy người bên cạnh Vương phi..."

Triệu Trinh mắt phượng như điện, liếc nhìn Liễu Liên một cái.

Liễu Liên hai mắt như nước, bình tĩnh không chút dao động.

Bạch Tử Xuân bên cạnh xen miệng nói: "Tiểu Trác đã trở về từ Đông Xu quốc, để nàng ta làm bạn với Vương phi chẳng phải sẽ tốt hơn sao?"

Liễu Liên nhìn hắn một cái, mắt hoa đào cong cong, nhẹ giọng nói: "Tiểu Trác phẩm hạnh không tốt!"

Triệu Trinh không ngờ ý tưởng của Liễu Liên cư nhiên cũng giống mình, hắn cũng ngại Tiểu Trác quá phong lưu, sợ dạy hư Chu Tử nhà hắn. Hắn thoáng trầm tư, rốt cục nghĩ tới một ứng cử viên có phẩm hạnh, võ

công cao, có trách nhiệm, cũng sẽ không sinh ra vọng tưởng với Chu Tử: "Gọi ca ca của Bạch Tử Xuân – Bạch Tử Hạ từ Đông Cương về đây đi!"

Bạch Tử Xuân, Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên đều sửng sốt, cuối cùng đều cảm thấy ý tưởng của Vương gia thật là quá khéo, quả thực là tuyệt không thể tả.

Chiều tối, Liễu Liên đến từ biệt với Vương phi.

Chu Tử vừa nghe, thực luyến tiếc, vội hỏi: "Vậy chờ Bánh Trôi Nhỏ tròn một tuổi, dứt sữa ngươi sẽ trở về chứ? Không phải ngươi đã nói sẽ dẫn dắt bé và Màn Thầu Nhỏ sao?"

Liễu Liên nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Vương phi, trong lòng hơi run rẩy, trên mặt cố gắng duy trì nụ cười sáng lạn thiếu chút nữa không giữ được nữa, đôi mắt hoa đào xinh đẹp khẽ cong lên: "Sẽ! Chờ khi Nhị công tử cùng Tam công tử trưởng thành, tại hạ còn muốn dạy bọn họ công phu!"

Chu Tử vội vàng hỏi: "Trời lạnh như thế, có đủ quần áo không? Bạc có đủ chưa?"

Liễu Liên trong ánh mắt dường như tràn ngập một lớp sương, hắn cố gắng cong khóe miệng: "Đều đủ, Vương phi, thật sự!"

Chu Tử làm sao tin hắn nói, nàng lệnh cho Thanh Châu: "Đem túi tiền của ta lại đây!"

Thanh Châu nhanh chóng cầm túi tiền của Chu Tử tới.

Chu Tử vừa mở túi tiền, vừa nói: "Ta vẫn xem ngươi là đệ đệ của mình, ngươi cũng đừng khách khí với ta, Vương phủ chúng ta, sợ là Vương gia của các ngươi cũng không giàu có bằng ta đâu!" Nói xong, nàng lấy ra một xấp ngân phiếu, cũng không thèm đếm, liền trực tiếp đưa cho Liễu Liên.

Liễu Liên vừa muốn từ chối, Chu Tử liền nhíu mày nói: "Ta cho thì ngươi nhận đi, khách khí với ta cái gì?"

Liễu Liên rũ mắt xuống, nhận xấp ngân phiếu này, miệng mồm nhanh nhẹn bình thường không biết đã chuồn đi nơi nào, sau một lúc lâu mới nói: "Thuộc hạ còn lớn tuổi hơn Vương phi."

Chu Tử nở nụ cười: "Không biết tại sao, ta luôn cảm giác ngươi nhỏ tuổi hơn ta!" Nàng lại nói: "Về phòng nghỉ ngơi trước đi, buổi tối ta xuống phòng bếp, nói xem, muốn ăn cái gì?"

Liễu Liên ngại ngùng cười: "Muốn ăn sủi cảo!"

Chu Tử gật gật đầu: "Được!"

Sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Liên mang theo vài Tinh Vệ của biệt viện Vân Trạch, Phàn Duy Bân mang theo vài Kiêu Kỵ, cùng cải trang giả dạng thành thương hành, cưỡi ngựa từ Nhuận Dương xuất phát đến Bắc Cương, quyết định đến núi Vân Mông Sơn trước, sau đó tiến vào Ô Thổ quốc.

150. Quyển 5 – Chương 152

Chương 152: Tiến vào Ô Thổ, chờ cá mắc câu

Thời tiết rất lạnh, Chu Tử bảo nhũ mẫu ôm Bánh Trôi Nhỏ đến Diên Hi cư.

Chu Tử ngày ngày ở Diên Hi cư chăm sóc Bánh Trôi Nhỏ, thời gian đến chính viện cũng ít đi, suốt cả hai ngày Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ không nhìn thấy mẫu thân.

Ngày hôm đó, Chu Tử đang ôm Bánh Trôi Nhỏ đút bé uống nước, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói, nàng lắng nghe, hình như là tiếng của Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ, không khỏi cười một tiếng.

Rất nhanh, Bánh Bao Nhỏ mặc áo gấm chỉ huy Màn Thầu Nhỏ đi còn chưa vững vào phòng ngủ.

Bọn họ vừa vào cửa, liền thấy mẫu thân ôm Bánh Trôi Nhỏ cho uống nước, lập tức cùng nhau kêu lên: "Mẹ!"

Bánh Bao Nhỏ đã sắp ba tuổi, rất nhanh chạy đến bên cạnh Chu Tử, căm tức nhìn Bánh Trôi Nhỏ trắng trắng mềm mềm, trợn to mắt phượng: "Mẫu thân, mẹ quá thiên vị!"

Màn Thầu Nhỏ hơn một tuổi lắc lư theo sát ca ca chạy tới, đứng song song cùng ca ca, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ giống Bánh Bao Nhỏ như đúc, tố cáo Chu Tử: "Thiên vị! Thiên vị!"

Chu Tử nhìn hai con trai có gương mặt giống hệt Triệu Trinh, hiếm khi kết thành đồng minh cùng đến tố cáo mình thiên vị, cười đến bụng cũng muốn đau, lại cố ý làm ra vẻ nghiêm chỉnh, nói với Màn Thầu Nhỏ: "Màn Thầu Nhỏ, đến đây, mẫu thân ôm con một cái!"

"Thật?" Gương mặt Màn Thầu Nhỏ lộ vẻ vui mừng cùng không dám tin.

Chu Tử cười: "Thật!"

Màn Thầu Nhỏ quả quyết từ bỏ đại ca đồng minh, nhào vào trong vòng ôm của mẫu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ qua cọ lại trong ngực thơm mềm của mẫu thân, tay nhỏ bé còn lặng lẽ vuốt

Bánh Bao Nhỏ không ngờ quân đồng minh của mình dễ dàng như thế liền ngã giáo, rất là tức giận, cũng thật giận mẫu thân bất công, phượng mắt đen lóng lánh nhìn chằm chằm mẫu thân, trong ánh mắt tràn đầy bi phẫn, xoay người đang muốn chạy đi tìm sư phụ Hàn Tử Xuyên khóc lóc kể lể một chút, sau lưng liền truyền đến thanh âm của mẫu thân ôn nhu: "Mẫu thân muốn hôn hôn âu yếm Bánh Bao Nhỏ, Bánh Bao Nhỏ có muốn mẫu thân hôn không?"

"Mẫu thân thật muốn hôn?" Bánh Bao Nhỏ lập tức xoay người lại, đôi mắt phượng xinh đẹp sáng lóng lánh nhìn mẫu thân.

"Đương nhiên là thật!" Chu Tử một tay ôm Bánh Trôi Nhỏ, một tay ôm cả Màn Thầu Nhỏ, đành phải tận lực dùng ánh mắt, nụ cười cùng lời nói hấp dẫn Bánh Bao Nhỏ.

Bánh Bao Nhỏ muốn chui vào vòng ôm của mẫu thân, nhưng kế hoạch khiển trách mẫu thân của mình nghĩ ra suốt một ngày sẽ bị ngâm nước nóng; không bước qua, nhưng thật khát vọng mẫu thân hôn mình.

Cuối cùng, bé tuân theo khát vọng trong nội tâm, dứt khoát kiên quyết nhào vào vòng ôm ấp của mẫu thân, chen chúc cùng Bánh Trôi Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ.

Chu Tử trìu mến nhìn con trai lớn của mình, bộ dạng ba đứa bé này đều giống Triệu Trinh, chỉ là Màn Thầu Nhỏ cùng Bánh Trôi Nhỏ còn nhỏ, mang theo nét trẻ con béo tròn, bởi vậy vẫn là Bánh Bao Nhỏ Triệu Tử giống Triệu Trinh nhất.

Nàng cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Triệu Tử.

Triệu Tử được mẫu thân hôn một cái, cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm mắt lại chu chu môi, chờ mẫu thân lại hôn một cái.

Chu Tử mỉm cười lại hôn lên môi con một cái.

Lúc này Bánh Bao Nhỏ mới hài lòng, cười meo meo rúc vào bên cạnh mẫu thâni, còn dùng tay treu chọc Bánh Trôi Nhỏ đã ngủ say.

Màn Thầu Nhỏ Triệu Sam thực khinh bỉ đại ca hay lằng nhằng, bé kiễng gót chân kéo mặt Chu Tử thấp xuống, hôn lên mặt lên môi Chu Tử vài cái, sau đó dùng ánh mắt thắng lợi khinh bỉ nhìn đại ca.

Bánh Bao Nhỏ Triệu Tử thực khinh bỉ nhìn lại đệ đệ, được mẫu thân chủ động hôn và chủ động hôn mẫu thân có thể giống nhau sao?

Buổi tối Triệu Trinh xong việc trở lại Diên Hi cư, rửa mặt chải đầu sau đi vào phòng ngủ, phát hiện trên giường phòng ngủ đã không còn chỗ ình dung thân — Triệu Dương ngược lại ngủ cùng nhũ mẫu, nhưng Triệu Tử và Triệu Sam cũng đã cởi áo ngoài, chỉ mặc tiểu trung y một trái một phải lần lượt nằm bên cạnh Chu Tử ở trên giường.

Chúng còn chưa ngủ, thấy phụ vương tiến vào, đều mở đôi mắt phượng nhỏ long lanh trong suốt, không hề chớp mắt nhìn phụ vương, xem phụ vương như xử lý ra sao.

Triệu Trinh rũ mắt xuống, nhấc chăn lên, xách Bánh Bao Nhỏ nằm ở bên ngoài lên, nhét chung vào cùng với Màn Thầu Nhỏ nằm bên trong, sau đó tắt đèn, nằm xuống bên ngoài cạnh Chu Tử mà ngủ.

Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ vốn đang quấn quít vòi mẫu thân kể chuyện xưa, phụ vương tới, chúng cũng không dám dây dưa mẫu thân nữa.

Bọn chúng nhắm mắt lại, hô hấp theo hơi thở của mẫu thân và phụ vương, trong bầu không khí ấm áp hạnh phúc, cũng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Triệu Trinh nghiêng người, dán sát vào Chu Tử đang đưa lưng về phía mình, lôi nàng kéo vào trong lòng mình, thỏa mãn thở dài một tiếng, ngửi hương tóc Chu Tử, rất nhanh cũng tiến vào mộng đẹp.

Tháng hai đầu xuân ở Ô Thổ, dường như so với Đại Kim còn lạnh hơn, tuyết đọng hai bên đường lớn còn chưa tan hết, mang theo chút màu đen lấm tấm, xa xa nhìn lại, khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Chân trời phía tây, một vòng mặt trời chiều sắp lặn nhưng vẫn còn hơi nhô lên, nhưng không mang đến cho người ta một chút ấm áp nào.

Đoàn người Phàn Duy Bân và Liễu Liên cưỡi ngựa, chở hàng hóa, đi cũng không nhanh. Xa xa phía trước dường như có lá cờ của quán rượu bay phấp phới.

Đội Kiêu Kỵ của Phàn Duy Bân thường xuyên đi qua con đường này, lập tức có một Kiêu Kỵ mặc áo ngoài màu xanh giống người hầu giục ngựa tiến lên, nói: "Công tử, phía trước có quán rượu Thanh Sơn."

Giả trang thành quản gia, Phàn Duy Bân đang muốn trả lời, Liễu Liên bên cạnh sắm vai công tử đánh hắn một cái, cười nói: "Lão tử sắp chết rét, đi uống chút rượu thôi!"

Phàn Duy Bân liếc hắn trắng mắt: "Cút sang một bên đi, trên người ngươi mặc áo lông chồn đen, còn dám kêu la ồn ào chết rét, vậy lão tử đây cũng không biết chết rét từ khi nào rồi!"

Liễu Liên cười ha ha, đắc ý dào dạt khép chặt áo lông chồn, cười nói: "Phàn quản gia, lão tử vốn sắm vai công tử giàu có xa hoa mà!"

Phàn Duy Bân cười nhạo: "Ha, còn không biết xấu hổ mà nói, lấy cớ sắm vai công tử giàu có, lợi dụng lấy ở chỗ Vương phi nhiều thứ tốt như vậy!"

Liễu Liên vẻ mặt phong tao cùng đắc ý: "bộ dạng lão tử ngày thường vốn tựa như công tử giàu có, ngươi đố kỵ sao!"

Phàn Duy Bân "Xùy" một tiếng, tỏ vẻ cực kỳ khinh bỉ.

Quán rượu Thanh Sơn nằm ở ngoại thành Thanh Vân – là nơi tiếp giáp của Ô Thổ quốc và Đại Kim, có hai viện một trước một sau, Tiền viện dùng để kinh doanh quán rượu, hậu viện là để kinh doanh khách điếm.

Để lại hai kẻ hầu do Tinh Vệ cải trang trông giữ ngựa và hàng hóa, Liễu Liên một thân áo lông chồn đen mang theo đám người Phàn Duy Bân tiến vào tửu lâu Thanh Sơn.

Tiểu nhị của quán Thanh Sơn thấy hắn quần áo xa hoa khí thế cực lớn, vội vàng tiến đến nghênh đón.

Nét cười trên mặt Liễu Liên đã sớm biến mất, hóa thân thành một quý công tử tái nhợt ốm yếu, giơ ngón tay thon dài trắng nõn không còn hơi sức, hữu khí vô lực chỉ chỉ Phàn Duy Bân.

Tiểu nhị vội vàng nhìn về phía Phàn Duy Bân mặc quần áo quản gia đứng phía sau vị quý công tử.

Phàn Duy Bân sắm vai quản gia, chững chạc nói: "Trước chuẩn bị cho công tử chúng ta một nhã gian, đem lên mấy món ăn tinh xảo và rượu ngon!"

Tiểu nhị vô cùng sợ hãi: "Bổn điếm không có nhã gian, lầu hai rất sạch sẽ ấm áp, hay là các vị đại gia lên lầu hai được không ạ?"

Phàn Duy Bân còn tính nói chuyện, Liễu Liên khẽ lắc đầu, bước lên lầu trước.

Đến lầu hai, Liễu Liên ngồi xuống vị trí gần cửa sổ.

Phàn Duy Bân hầu hạ Liễu Liên cởi áo lông chồn đen ra.

Tiểu nhị bưng nước ấm cùng khăn mặt tới, Phàn Duy Bân ân cần hầu hạ Liễu Liên rửa tay rửa mặt, lại chân cho Liễu Liên chén trà nóng, nâng đến trước mặt Liễu Liên.

Liễu Liên vẻ mặt không chút hứng thú, khoát tay áo nói: "Để xuống đi!" Lại thở dài nói: "Trời lạnh thế này, lần buôn bán này ta đã nói không muốn đi, phụ thân lại ép không phải ta là không được, đáng thương cho tiểu Xuân Hoa của ta, vẫn còn si ngốc chờ ta trở về……"

Liễu Liên, lúc này, tóc ở đỉnh đầu đeo hắc ngọc quan, phần tóc đen còn lại như thác nước rũ xuống bên hông, trên người mặc áo ngoài bằng lụa màu đen tự tay Chu Tử may, thắt lưng quấn đai lưng Bạch Ngọc, mặt trên đeo một ngọc bội màu tím óng ánh trong suốt, quần áo cao quý, xinh đẹp như hoa, vẻ mặt ủ rũ, mất hoa đào khẽ híp, lời nói ra lại thật đáng khinh.

Phàn Duy Bân giả trang thành quản gia dường như không dám ngồi xuống, chỉ cúi đầu đứng đó, trầm mặc nghe công tử càu nhàu.

Tên tiểu nhị rất tinh mắt, cúi người chào một cái liền lui xuống.

Lúc rượu và thức ăn được bưng lên, Liễu Liên tỏ vẻ khai ân, tiện tay vẫy vẫy xiêm áo, lười biếng nói: "Cái dạng thời tiết quỷ này, ra ngoài cũng không dễ dàng, các ngươi đều ngồi xuống đi!"

Lúc này Phàn Duy Bân cùng mấy Tinh Vệ và Kiêu Kỵ mới nghiêng mình ngồi xuống.

Liễu Liên uống rượu không cần mời, một chén lại một chén, chén nào cũng thấy đáy. Không lâu sau, đã uống đến mức khuôn mặt trắng nõn hiện lên sắc đỏ, nhìn qua thật là mặt như hoa đào, diễm lệ không gì sánh được. Đám người Phàn Duy Bân từ nhỏ đã lớn lên cùng hắn, nhìn đã quen, vẫn còn dùng bữa uống rượu, không thèm liếc hắn nhiều thêm một cái.

Đúng lúc này, cầu thang vang lên tiếng bước chân nặng nề, một thiếu niên quý tộc Ô Thổ mặc trang phục đi săn có tôi tớ vây quanh nhanh chóng xuất hiện, đi lên lầu, tiểu nhị tiếp đón, mời bọn họ đi đến cái bàn lớn ở tận cùng bên trong, nhưng vị thiếu niên kia liếc mắt một cái liền nhìn thấy Liễu Liên, hai chân không tự chủ được và đi về phía Liễu Liên, đứng ở trước bàn Liễu Liên, ngơ ngác nhìn Liễu Liên.

Liễu Liên nhíu mày, cắm đầu cắm cổ uống rượu.

Vị thiếu niên kia ngũ quan như tạc, diện mạo anh tuấn, ăn mặc rất cao quý, hắn si mê nhìn một lát, mắt nhìn chằm chằm Liễu Liên, thấp giọng nói: "Tại hạ Vân Noãn, tha thiết muốn kết bạn với các hạ."

Liễu Liên không thèm để ý, bưng một chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Thiếu niên gọi là Vân Noãn kia ăn phải món 'Bế môn canh'(*), bất đắc dĩ đành phải ngồi xuống cái bàn bên cạnh bàn của Liễu Liên.

(* bế môn canh; bế môn tạ khách; không cho khách vào nhà: từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bế môn.)

Rượu và thức ăn của hắn rất nhanh cũng được đem lên.

Liễu Liên uống hết chén rượu này đến chén khác, căn bản không cần đồ nhắm; Vân Noãn này ánh mắt cũng không thèm chớp một cái, nhìn Liễu Liên chằm chằm, trong tay nâng chén rượu, xem Liễu Liên là đồ nhắm, cũng một chén tiếp một chén, uống rượu.

Phàn Duy Bân nhìn con mồi đã sắp nhảy vào bẫy này, ánh mắt chớp chớp khó có thể nhận ra, lóe lên một tia hàn ý.

Ngày hôm sau, Liễu Liên mang theo đám người Phàn Duy Bân cưỡi ngựa xuất phát.

Sau khi rời quán rượu Thanh Sơn một đoạn, Phàn Duy Bân thúc ngựa lại gần Liễu Liên, đầu tiên là giơ lên ngón tay cái tán thưởng, sau đó nói: "Liễu Liên, thật vất vả vị Thất vương tử của Ô Thổ này mới mắc câu, ngươi đừng phát tác tật xấu, đánh cho người ta một trận xong liền dừng lại thôi, đừng đánh người ta chạy mất đó!"

Liễu Liên lười biếng nở nụ cười, nói: "Đã khi nào ta làm hỏng việc lớn của Vương gia chưa? Tên Vân Noãn này thật sự là đệ đệ cùng mẹ của Tống Chương sao? Thoạt nhìn khí thế hoàn toàn khác hẳn a!"

Phàn Duy Bân gật gật đầu, nói: "Đại Trác ở trong phủ của hắn có gởi tin, quả đúng là anh em ruột không thể giải, chúng ta muốn trong thời gian ngắn nhất gặp được gã Thái tử đó, thật sự là phải thông qua người này!"

Khi bọn họ đang nói chuyện, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa 'lộp cộp', Vân Noãn khoác áo choàng gấm màu đen, được bọn tôi tớ vây xung quanh, cưỡi ngựa đuổi theo, lại chỉ dám đi theo cách nhóm người Liễu Liên mười bước, không dám tới gần, sợ mạp phạm đến tiểu mỹ nhân.

Nét cười trên mặt Liễu Liên trong nháy mắt liền thay đổi, lại biến thành gã thanh niên xinh đẹp xấu tính.

Quay lại Mục lục

151. Quyển 5 – Chương 153

Chương 153: Cùng rối ren, cả hai nơi đều hỗn loạn

Lúc chạng vạng, mặt trời vừa xuống núi, trời liền tối đen. Đoàn người Liễu Liên nghỉ ngơi trong một điếm nhỏ ở ven đường.

Tiểu điếm cực kỳ nhỏ hẹp, ngọn đèn dầu mờ tối, chỉ bày thưa thớt vài cái bàn.

Phàn Duy Bân chỉ huy nhóm Kiêu Kỵ và Tinh Vệ ăn mặc như người hầu dùng khăn vải lau lau bụi bẩn bám đầy trên bàn và ghế dài, lúc này mới gọi Liễu Liên đang đứng cau mày ở một bên: "Công tử, vẫn nên ngồi xuống trước!"

Đôi mày thanh tú của Liễu Liên nhíu chặt, trong mắt hoa đào tràn đầy coi thường, vẻ mặt không kiên nhẫn, ngồi xuống ghế.

Vân Noãn theo chân bọn Liễu Liên tiến vào, đang ngồi xuống cái bàn bên cạnh Liễu Liên.

Hắn ngồi cùng mấy hộ vệ mà hắn mang theo. Mấy hộ vệ kia hiểu rõ tâm tư của hắn, đặc biệt để lại vị trí đối diện Mỹ Nhân lạnh lùng cho hắn.

Vân Noãn không thể ăn, cũng không thể uống, chỉ trơ mắt nhìn mỹ nhân ở đối diện. Tuy nói sắc đẹp của vị thương nhân Liễu công tử tới từ Kim Triều này có thể thay cơm, nhưng đi theo mấy ngày nay, hắn cũng gầy đi không ít, lại vẫn không oán không hối.

Tay trái Liễu Liên chống má, tay phải cầm đũa ăn ăn uống uống. Hắn thích uống rượu, nhưng buổi tối chưa bao giờ uống.

Khi còn bé, bởi vì bộ dạng vô cùng xinh đẹp, cô nhi như hắn bị quấy rầy không ít, không thể làm gì khác hơn là làm ình trở nên bẩn thỉu. Ai ngờ cho dù là vậy, vẫn có người dám có ý đồ không chính đáng với hắn. Bất kể thế nào, trước khi người nọ được như ý hắn cũng sẽ giết chết hắn ta, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì.

Cho nên, từ khi bắt đầu lưu lạc năm tám tuổi, mãi cho đến mười một tuổi, suốt ba năm, ban đêm hắn chưa bao giờ dám ngủ say, cũng không dám uống rượu.

Cho đến khi gặp được Vương gia, cũng mỹ mạo như hắn, Vương gia nắm quyền dùng hiện thực nói cho hắn, chỉ cần ngươi đủ lớn mạnh, vậy không ai dám làm gì ngươi!

Cho đến khi gặp được Vương gia, hắn mới bắt đầu ngủ an giấc, mới bắt đầu tùy ý uống rượu, mới dám để mình sạch sẽ chỉnh tề.

Cho đến khi gặp được Vương gia, được Vương gia bồi dưỡng, hắn mới trở nên thật sự mạnh mẽ, mới có thể đủ tùy ý giết chết những kẻ dám mơ ước dung mạo hắn.

Cho nên, Vương gia ân trọng như núi.

Liễu Liên ăn một ngụm rau xanh, cảm thấy so với Vương phi làm thật sự là kém rất xa. Hắn muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này, thật sớm trở lại Vương phủ, thường xuyên được ăn những món Vương phi làm. Nghĩ đến đây, hắn tùy ý liếc nhìn Vân Noãn đang ngây ngốc nhìn mình một cái, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Vân Noãn, hắn cảm thấy thật ngán ngẩm, cho nên dời ánh mắt đi, tiếp tục dùng bữa.

Vân Noãn bị một cái liếc mắt lạnh như gió đông này của hắn làm cho cả người nóng lên, ánh mắt càng thêm nóng rực.

Có tiền có thể xui khiến ma quỷ.

Đêm hôm đó, Vân Noãn ngủ trong gian phòng cách vách phòng của Liễu Liên.

Hắn đuổi hết tùy tùng đi ra ngoài, tự mình kéo ghế để tựa vào vách tường, ngồi lên, lắng nghe thanh âm ở sát vách.

Cái gì hắn cũng không nghe được.

Liễu Liên cởi áo lông chồn đen xuống, xếp lại gọn gàng, lại cởi áo ngoài xuống, cũng xếp gọn lại đặt bên gối đầu. Những y phục này đều do Vương phi tự tay cắt may, hắn muốn mặc nhiều thêm vài năm nữa.

Nằm ở trên giường, Liễu Liên cũng không ngủ.

Dựa vào công phu của hắn, tất nhiên biết người nọ ở cách vách đang làm cái gì, giết chết người nọ cũng dễ như trở bàn tay, nhưng mà, không thể giết chết hắn, bởi vì hắn còn hữu dụng.

Trời vừa sáng, Liễu Liên một thân tố áo bào lụa trắng trắng mang theo đám người Phàn Duy Bân lên ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Vân Noãn dẫn người tiếp tục theo đuôi.

Lần này, Liễu Liên vẫn ở tại một cái tiểu điếm.

Vân Noãn vốn có một biệt viện ở đây, nhưng hắn không muốn rời xa mỹ nhân, vẫn đi vào theo.

Nhìn mỹ nhân áo trắng ở đối diện, vẻ mặt vô vị tẻ nhạt, tùy ý cầm chiếc đũa chọc chọc đĩa cải trắng hầm, một miếng cơm một ngụm thức ăn cũng không ăn, Vân Noãn cực kỳ đau lòng, hắn lặng lẽ nói với hộ vệ vài câu. Hộ vệ mau chóng đi ra ngoài, một khắc sau, bê một hộp đựng thức ăn tiến. Hắn ta cầm hộp thức ăn đi tới bàn Liễu Liên, nhìn Liễu Liên, cúi chào một cái, ngữ khí thành khẩn: "Thưa công tử, Vương gia chúng ta có một chút tâm ý, xin chớ chối từ!"

Nói xong, không đợi đám người Liễu Liên phản ứng, hắn liền mở hộp thức ăn ra.

Đám người Phàn Duy Bân nhìn thức ăn mỹ vị trong hộp tản ra mùi hương mê người, lại nhìn từng miếng củ cải trắng hầm lớn trước mặt, rối rít dùng ánh mắt chờ mong nhìn Liễu Liên.

Liễu Liên không lên tiếng, lười biếng phất phất tay.

Tên hộ vệ kia biết hắn đã nhận, vội vui vẻ rời đi.

Phàn Duy Bân cầm đũa gắp một ít cho Liễu Liên, rồi mới bảo mọi người cùng ăn.

Vân Noãn ngồi chỗ kia nhìn Liễu Liên tùy ý ăn một ít, trong lòng vô cùng đắc ý.

Thàng Ba, khi cách kinh thành Ô Thổ đã rất gần, Vân Noãn đã lấy được tư cách đến gần trò chuyện với Liễu Liên — tuy rằng phần lớn thời gian Liễu Liên đều thờ ơ không thèm để ý tới, thỉnh thoảng lúc tâm tình tốt mới quan tâm một hai câu.

Một ngày nọ, Liễu Liên cưỡi ngựa cùng Phàn Duy Bân bàn bạc chuyện buôn bán kinh doanh của nhà mình, trên mặt không khỏi có chút phiền não.

Vân Noãn ở bên cạnh vội hỏi nguyên do.

Liễu Liên xa cách không nói.

Phàn Duy Bân vội cười nói: "Nhà chúng ta vẫn làm chút việc buôn bán mà triều đình quản lý rất chặt, lần này công tử đến Ô Thổ chính là muốn gặp một nhân vật lớn cực kỳ khó gặp, nhưng vị nhân vật lớn này xưa nay không gặp khách lạ, cho nên công tử chúng ta thật phiền lòng!"

"Nhân vật lớn? Ai vậy?" Vân Noãn thật tò mò

"Phàn quản gia!" Liễu Liên lên tiếng ngắt lời hắn.

Phàn Duy Bân vẻ mặt xấu hổ, im miệng không nói.

Lòng hiếu kỳ của Vân Noãn càng mạnh lên: nếu có thể giúp vị mỹ nhân này một chuyện nhỏ, nói không chừng liền có thể đối mặt trò chuyện rồi!

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của Vân Noãn, Liễu Liên và Phàn Duy Bân vừa vào kinh liền theo Vân Noãn vào phủ Thái tử.

Phủ Thái tử phòng bị rất nghiêm, vừa vào cửa phủ, vũ khí của đám người Liễu Liên đều bị lấy đi, hơn nữa chỉ có Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân là có thể theo Vân Noãn đi vào.

Vân Hàn vừa mới lâm triều xong trở về phủ, đang uống trà, có người đến bẩm báo: "Bẩm báo Thái tử, Thất vương tử đến đây!"

Vân Hàn chỉ có này một đệ đệcùng mẹ này, đương nhiên rất coi trọng, tùy ý nói: "Để hắn vào đi!"

Vân Hàn ngồi trên ghế, nhìn người phía sau Vân Noãn: Liễu Liên cười chói lọi như hoa xuân cùng vẻ mặt mỉm cười tủm tỉm của Phàn Duy Bân, nhất thời hiểu ra tiểu đệ nhà mình bị người ta lợi dụng, trừng mắt nhìn Vân Noãn một cái.

Vân Noãn còn đang mê muội vì vị Liễu công tử này một tháng này đối xử lạnh lùng với mình sao vừa nhìn thấy đại ca liền thay đổi sắc mặt, lại bị đại ca hung hăng trừng mắt một cái.

Vân Hàn cả giận nói: "Cút ra ngoài!"

Vân Noãn không hiểu mô tê gì cả, đành phải ấm ức đi ra ngoài, trước khi ra cửa, còn lưu luyến liếc nhìn Liễu công tử một cái. Ai ngờ Liễu công tử cũng đang nhìn hắn, hơn nữa ánh mắt hoa đào còn cong cong cười cười.

Vân Noãn chỉ cảm thấy cả người run lên, kích động muốn chết, như người mộng du bước đi ra ngoài.

Vân Hàn đợi đệ đệ đi ra ngoài, lúc này mới nhìn về phía Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân.

Thân hình của hắn cao giống như đúc khi còn ở phủ Nam An vương, chỉ là diện mạo có hơi khác biệt. Lúc ở phủ Nam An vương, ngũ quan của hắn như tạc, làn da ngăm đen, nhưng hiện tại mặt thật trắng nõn, làm nổi bật đôi lông mày đen rậm, lông mi dài đen nhánh và con ngươi xanh thẫm, có một khí thế tuấn mỹ tự nhiên.

Liễu Liên cười đến vô lại, tùy ý hành lễ cúi chào, nói: "Tống Chương huynh đệ, đã lâu không gặp!"

Vân Hàn đánh giá hắn một chút, nhận ra quần áo trên người Liễu Liên vẫn là do Chu Vương phi ban cho hắn, trong lòng khó chịu như kim đâm, cho nên quyết tâm không để Liễu Liên được dễ chịu, nhàn nhạt hỏi: "Chu Vương phi khỏe không?"

Lời này vừa hỏi ra, Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân đều thẳng sống lưng, gương mặt nghiêm trang, ánh mắt lóe hàn quang nhìn chằm chằm Vân Hàn.

Vân Hàn cười ha ha, nói: "Vân Hàn nhận ơn huệ của Vương phi đã lâu, cho nên mới hỏi như vậy. Hai vị, mời ngồi!" Hắn nhanh nhẹ đứng dậy, mời Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân ngồi xuống.

Liễu Liên không cần phải nhiều lời nữa, thiếp theo là đến phiên Phàn Duy Bân ra mặt.

Ban đêm, đám người Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân được an bài nghỉ lại ở tịnh xá trong khu thư phòng của Vân Hàn.

Vân Noãn nhớ Liễu công tử, nhớ đến tâm cũng ngứa ngáy, đứng ở bên ngoài tịnh xá, bồi hồi lại bồi hồi, chần chừ lại chần chừ.

Đã có người sớm đi báo lại cho Vân Hàn.

Vân Hàn lại vừa bực mình vừa buồn cười, sai người gọi Vân Noãn đến thư phòng.

"Ta nghe nói, đệ rất thích Liễu công tử?" Vân Hàn ngồi trong thư phòng, cầm trong tay một quả Phật thủ xoay tới xoay lui, mắt nhìn về phía Vân Noãn.

Vân Noãn nhìn Vân Hàn, vẻ mặt thản nhiên: "Đúng vậy, ca, hắn thật xinh đẹp!"

Vân Hàn nhìn vị đệ đệ ngây ngốc này, hắn biết đệ đệ si mê nhất là sắc đẹp, hơn nữa còn đồng thời nuôi cả nam lẫn nữ, không khỏi nhíu mày nói: "Xinh đẹp? Đệ có biết hắn là ai không?"

Khuôn mặt tuấn tú của Vân Noãn khẽ nhăn: "Đệ mặc kệ hắn là ai, dù sao đệ vẫn thích hắn!"

Vân Hàn nhìn vẻ mặt si tình lộ rõ của hắn, nhất thời có chút buồn cười, nói: "Thích khách đứng đầu Kim triều – Vô ảnh đao Liễu Liên, sát thủ đứng đầu dưới trướng của Nam An vương, mà đệ cũng dám cầu yêu với hắn?"

Vân Noãn rất cố chấp: "Nếu đệ một mực yên lặng nỗ lực, sau đó lại thổ lộ với hắn, nói không chừng hắn sẽ đồng ý!"

Vân Hàn nhìn đệ đệ luôn quật cường của mình, cho dù bản thân mình thích nói đạo lý, cũng không thể nói được gì. Hắn nhìn Vân Noãn, tức giận mà cười: "Ta dám cam đoan người trong lòng của hắn là nữ, mà không phải nam!"

Vân Noãn nghe vậy, dường như bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm Vân Hàn, thấp giọng hỏi nói: "Ca, nàng kia là ai?"

Vân Hàn có chút phiền chán, hắn thuận miệng nói: "Nam An vương phi của Kim triều!"

Vân Noãn nhìn Vân Hàn, hắn tin. Vân Hàn nán lại ở Kim Kinh hơn nửa năm, nghe nói vẫn luôn ở tại phủ Nam An vương, ca ca nói hẳn là sự thật.

Ngày hôm sau, Phàn Duy Bân và Liễu Liên tiếp tục đàm phán với Vân Hàn.

Cuối cùng, rốt cục cũng đạt thành bước đầu mục đích, việc cần chờ đợi chính là chờ Vân Hàn chính thức đăng cơ lên làm vua.

Ngày hôm đó, Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân đang mang theo mấy tên thủ hạ từ trong thư phòng của Vân Hàn đi ra, lập tức liền chạm mặt Vân Noãn.

Vân Noãn si ngốc nhìn khuôn mặt không chút biểu tình lại vẫn xinh đẹp đến kinh người của Liễu Liên, trong ánh mắt hàm chứa phức tạp, có vui mừng khi được gặp lại, có nỗi bi phẫn với việc mình bị Liễu Liên lợi dụng sau đó tiện tay vứt bỏ, cũng có một tia tội nghiệp hàm chứa khẩn cầu và bố thí.

Liễu Liên giống như không nhìn thấy hắn, trực tiếp đi về phía trước. Theo như tính tình của hắn, nếu có người dám nhìn hắn như vậy, sớm đã bị đánh chết ươn rồi, nhưng mà đó chính là Thất vương tử của Ô Thổ, đệ đệ ruột của Vân Hàn, cho nên hắn chỉ có thể nắm chặt quả đấm, liều mạng nhẫn nhịn.

Vân Noãn lại thẳng tắp nhìn theo hắn, mãi cho đến khi bóng lưng của Liễu Liên khuất khỏi tầm mắt.

Mỗi người đều nói trong đám vương tử của Ô Thổ quốc, hắn là người có phúc nhất, mẫu thân là Vương hậu, ca ca ruột lại là Thái tử, hắn chỉ cần làm kẻ giàu sang nhàn nhã mà thôi!

Nhưng mà, kẻ nhàn nhã phú quý này lại có nỗi khổ cầu cũng không được.

Hôm đó, Vân Hàn dùng bữa tối cùng Liễu Liên và Phàn Duy Bân.

Vân Hàn công bố, đây là thức ăn mà chính mình đã dặn người làm dựa theo hương vị của Nam An vương phi tự tay làm.

Nghe lời ấy, Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên đều không có phản ứng — một tháng qua bọn họ bị bộ dạng này của Vân Hàn kích thích thành quen, đã sớm chết lặng, không ngờ một khi Vân Hàn không còn sắm vai Tống Chương, sẽ lảm nhảm những lời đáng ghét như thế.

Bất quá, Liễu Liên vẫn còn có chút kỳ vọng, dù sao đã gần nửa năm chưa gặp lại Vương phi.

Kết quả, ăn bữa cơm này mà khiến Liễu Liên thiếu chút nữa muốn lật bàn, nét cười quen thuộc trên mặt hắn lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng: "Mẹ nó chứ, Vương phi làm đồ ăn mà khó ăn như vậy sao?!"

Vân Hàn nhíu mày lại: "Ta nhớ rõ chính là hương vị này a!"

Liễu Liên phất tay áo: "Cái rắm!"

Lão nhân gia hắn tự mình đi đến phòng bếp phủ Thái tử, từ bên trong cầm ra một con gà quay và một bầu rượu, trực tiếp phi thân lên nóc nhà.

Đã là mười lăm tháng năm rồi.

Trên trời treo một vầng trăng tròn, tỏa sáng, thì ra cho dù ở bất kỳ nơi nào, ánh trăng đều giống nhau!

Liễu Liên cắn một miếng gà quay, uống một hớp rượu, tiếp tục ngắm nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Uống rượu xong rồi, ném văng bầu rượu ra nơi xa; xương gà còn sư lại, cũng bị hắn ném ra xa.

Uống rượu say, cũng không muốn ngủ, nơi này cũng không phải là Phủ Nam An vương.

Liễu Liên gối lên hai cánh tay, nằm trên nóc nhà ngắm trăng sáng.

Trước kia cũng thường xuyên bị Vương gia phái đi làm nhiệm vụ, có đôi khi vừa đi chính là đi hẳn một hai năm, giống như lần trước, lúc hắn rời đi Chu Tử vẫn còn là một nha đầu thông phòng nho nhỏ, khi trở về Chu Tử đã biến thành Vương phi. Khi đó, hắn giống như còn không biết nhớ nhung Vương phủ.

Hiện tại, mới đi được nửa năm, hắn đã muốn trở về. Chờ khi hắn thật sự trở về Vương phủ, hẳn Tam công tử cũng đã cai sữa rồi, đến lúc đó chăm sóc Nhị công tử cùng Tam công tử, nhất định sẽ chơi rất vui. Cũng không biết khi nào thì Vương phi có thể sinh một tiểu quận chúa giống nàng, nhất định sẽ rất đáng yêu.

Nghĩ đến cảnh tượng tương lai, trên mặt Liễu Liên không tự chủ được mà mỉm cười.

Lúc này trong nội viện Diên Hi cư của phủ Nam An vương, đúng là một cảnh gà bay chó sủa.

Triệu Trinh đã tự mình dẫn quân đi dò xét biên quan, cho nên Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ ở lại Diên Hi cư, tuyên bố là sợ mẫu thân ngủ một mình sẽ sợ hãi, phải ngủ cùng mẫu thân.

Dùng xong cơm tối, bốn mẹ con ở trên giường chơi đùa.

Bánh Trôi Nhỏ đã biết ngồi, ngồi ở trên giường cầm túi tiền của Chu Tử vung vẩy chơi đùa. Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ song song lộn nhào ở trên giường, lại luôn lộn thành một đống.

Chu Tử ngồi ở mép giường, thấy đứa nào sắp lật qua, sẽ lấy tay chặn lại, bắt bé lộn trở về.

Ngân Linh, Thanh Thủy, Thanh Châu cùng nhũ mẫu đứng ở một bên mím môi cười.

Đến giờ đi ngủ, vấn đề xuất hiện.

Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ nói là muốn ở lại, nhưng khi nhũ mẫu ôm Bánh Trôi Nhỏ rời đi, vấn đề liền xảy ra.

Bánh Trôi Nhỏ nhìn thấy hai ca ca đều ở lại, mà mình lại bị bà vú ôm đi, rất là phẫn nộ, khổ là không biết nói, đành phải vừa khóc lớn, vừa giùng giằng trong lòng nhũ mẫu.

Hai ca ca vô lương Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ, nhìn thấy đệ đệ khóc lớn, càng thêm hưng phấn lên, ở trên giường "ồ ồ ha ha" vung vẫy tay, ngươi tới ta đi hô to gọi nhỏ chọc tức Bánh Trôi Nhỏ.

Bánh Trôi Nhỏ thấy thế, khóc càng thương tâm, quả thực là tê tâm liệt phế đứt thành từng đoạn.

Chu Tử vội ôm lấy bé từ trong lòng nhũ mẫu, nói: "Cứ để bé ngủ lại chỗ ta đi!"

Bánh Trôi Nhỏ được Chu Tử ôm rồi lại hôn, sờ soạng lại ve vuốt, nhận được vô số lợi lộc, lúc này mới ngừng khóc, đợi Thanh Thủy lau mặt cho bé, Chu Tử đặt bé lên giường, mình muốn nghỉ ngơi một chút. Đảo mắt nhìn lại, ba anh em đã bổ nhào thành một đống. Chu Tử vội xông lên giải cứu Bánh Trôi Nhỏ đang cười hì hì ra ngoài.

Rốt cục, ba anh em cực kỳ mệt mỏi nằm song song ngủ say.

Chu Tử cũng mệt mỏi đến nhúc nhích không nổi.

Thanh Châu cùng Thanh Ba đi tới, nói: "Vương phi, đi tắm rồi nghỉ ngơi một chút đi, ở đây có tụi nô tỳ trông chừng được rồi!"

Ngâm mình trong bồn tắm, Chu Tử thề, có ba đứa trấn sơn tiểu Thái Tuế này, nàng không muốn sinh nữa, nhất định phải tìm Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, bảo bọn họ kê ình chén thuốc ngừa thai mới được.

Ngày hôm sau, Chu Tử gọi hai vị thần y tới, nói rõ ý tứ của mình.

Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử hai mặt nhìn nhau — hai người bọn họ vậy mà rất rõ Vương gia đối với với sinh con rất mãnh liệt cố chấp, ba đứa mà đủ sao? Đó là tuyệt đối không có khả năng!

Hứa Văn Cử cân nhắc một chút, nói: "Vương phi, chuyện này cực kỳ quan trọng, nên cùng Vương gia thương lượng một chút!"

Chu Tử lập tức nổi giận, chờ Triệu Trinh trở về, vậy càng đừng nghĩ, nàng vĩnh viễn không đối phó nổi với Triệu Trinh.

Năm ngày sau, Triệu Trinh trở về phủ.

Chu Tử đón hắn vào, sau đó tỉ mỉ quan sát hắn.

Đi ra ngoài mới mấy ngày, Triệu Trinh lập tức đã bị phơi nắng đen thui, thoạt nhìn lại mang theo chút tính trẻ con, biến thành một hắc tiểu tử đáng yêu.

Chu Tử cởi quần áo của hắn đem đi giặt, đẩy mạnh Triệu Trinh vào phòng tắm.

Triệu Trinh tắm xong đi ra, mái tóc dài âm ẩm ướt xõa tung ở sau lưng, áo choàng tắm bằng lụa mềm màu trắng dính sát người, tôn lên gương mặt rám đen tinh xảo, Chu Tử nhìn mà quả thực không muốn dời mắt. Thấy Chu Tử ngây ngốc nhìn mình, Triệu Trinh khẽ mỉm cười, cắn môi một cái.

Động tác gợi cảm như vậy, Chu Tử cảm thấy cổ họng có chút phát khô, nàng đang muốn đi lấy nước, lại bị Triệu Trinh vượt lên trước một bước, cầm cái chén trên án thư lên.

Triệu Trinh bưng chén lên, nhấp một ngụm, sau đó kéo Chu Tử qua, hôn xuống. Hắn chậm rãi đem nước trong miệng mớn cho Chu Tử.

Chu Tử bị hắn hôn đến toàn thân mềm nhũn ra, vẫn nói: "Còn khát!"

Triệu Trinh lại uống một ngụm, lại hôn ghì Chu Tử.

Chờ khi Chu Tử bị Triệu Trinh vén váy nhấn lên cột giường, nàng mới nhớ tới tâm sự mấy ngày nay của mình, vội nói: "Triệu Trinh!"

"Hử?" Triệu Trinh đang chuyên chú lấy vật đó của mình ra, nhắm ngay nơi đó của Chu Tử.

"Chờ một chút, chàng đừng…" mặc dù Chu Tử chống cột giường, nhưng vẫn bị hắn đẩy mà thân mình nghiêng về phía trước.

"Đừng cái gì?" Vừa nói chuyện, Triệu Trinh vừa đẩy đã tiến vào được một chút. Trải qua một phen âu yếm vừa rồi, phía dưới của Chu Tử đã sớm ẩm ướt. Hai tay hắn đỡ lấy mông nhỏ của Chu Tử, hạ thân dùng sức đẩy vào, rốt cục vào hơn phân nửa, không khỏi thoải mái nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài, lại cử động mạnh mẽ.

"A—" phía dưới của Chu Tử bị của hắn đột nhiên tiến vào, chống đỡ có chút căng đau, vừa rên rỉ một tiếng, không nghĩ tới, ngay sau đó chính là một trận bão tố.

Trong tình huống này, nàng còn quan tâm đến ý định của mình, đứt quãng nói: "Triệu Trinh… đừng… đừng… bắn vào… a…"

Triệu Trinh nghe hiểu, lại làm bộ như không hiểu, vừa va chạm tứ phía, vừa cắn vành tai Chu Tử, thấp giọng hỏi: "Đừng cái gì?"

Chu Tử ngây ngốc nghĩ hắn thật sự không nghe rõ, đành phải tiếp tục dặn, sợ Triệu Trinh không kiềm giữ được mà bắn vào: "Chàng đừng… đừng… đừng bắn… vào…"

Kể từ khi ra ngoài, Triệu Trinh đã vài ngày chưa làm chuyện đó, Chu Tử ngọ nguậy như vậy, phía dưới lập tức siết mạnh đè ép hắn, Triệu Trinh nhất thời nhịn không được, rốt cục hung hăng ra vào mấy cái, rồi dùng sức nhấn vào Chu Tử, bắt đầu… bắn ra.

Đợi sau khi hai người lên giường nằm ngủ, Chu Tử vẫn như đưa đám: "Không phải nói chàng đừng…"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, tay lại ở trên người Chu Tử vuốt ve: "Nói không chừng đã sớm hoài thai rồi."

Chu Tử nghe vậy, mặt đều trắng bệch: "Sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Ngày mai thiếp phải đi tìm hai người Hầu Lâm Sinh, bảo bọn họ điều phối chế thuốc tránh thai mới được!"

Triệu Trinh không nói gì, hắn ôm Chu Tử, âm thầm tính toán. Chu Tử cho là hắn đang ngủ, lui vào trong lòng hắn, cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Ngủ đến nửa đêm, Chu Tử bị Triệu Trinh sờ tỉnh, không biết Triệu Trinh tiến vào từ lúc nào, mà không cử động, chỉ lấy tay trêu chọc Chu Tử. Chu Tử cuối cùng cũng đầu hàng trước nam sắc của Triệu Trinh, một lần nữa lại bị Triệu Trinh thực hiện được ý đồ.

Buổi sáng tỉnh lại, Chu Tử nằm ở trên giường tính toán một chút, phát hiện mấy ngày nay đúng là kỳ nguy hiểm của mình, mà lần nào Triệu Trinh cũng đều bắn vào. Xem ra, sợ là có ngừa thai cũng vô dụng, vẫn là nên làm gì thì làm thế ấy đi! Chu Tử chấp nhận số mệnh.

Buổi sáng, Triệu Trinh còn cho gọi Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh tới, bắt mạch cho Chu Tử.

Quay lại Mục lục

152. Quyển 5 – Chương 154

Chương 154: Tàn sát kẻ địch, trung trinh không đổi

Sau khi Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh tiến vào, không nhìn Vương phi trước, mà xem sắc mặt Vương gia.

Triệu Trinh không nói gì, đầu tiên hắn rũ mắt xuống, tiếp theo sóng mắt chợt lóe, đánh một vòng trên bụng Chu Tử, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh là người thông minh cơ trí đến bậc nào, làm sao lại không hiểu ý tứ của Vương gia chứ? Kế tiếp khi bắt mạch cho Vương phi, Hầu Lâm Sinh giả vờ giả vịt chẩn đoán trong một lát, sau đó sắc mặt vui mừng nhìn Vương gia trước.

Triệu Trinh tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng vì vẻ mặt của Hầu Lâm Sinh mà rất vui mừng.

Trên gương mặt đoan chính của Hầu Lâm Sinh lộ vẻ vui mừng, đứng dậy nói: "Bẩm Vương gia, Vương phi, thân thể khoẻ mạnh!"

Triệu Trinh nghe vậy, mắt phượng mang theo hàn quang, liếc mắt nhìn hắn, ý cảnh cáo trong mắt không nói cũng hiểu.

Hầu Lâm Sinh như không tiếp thu được ý cảnh cáo của hắn, tiếp tục vui rạo rực nói: "Thuộc hạ sẽ giúp Vương phi tiếp tục điều dưỡng thân thể, chung quy cũng sẽ có Tứ công tử thôi ạ!"

Chu Tử ánh mắt tỏa sáng nhìn Hầu Lâm Sinh: "Hầu đại phu, ta thật sự không mang thai?"

Hầu Lâm Sinh ép mình không nhìn tới Vương gia, mà nhìn Vương phi, còn nghiêm túc nói: "Vương phi, là thật."

Chu Tử vui mừng thiếu chút nữa rớt nước mắt.

Hứa Văn Cử ở một bên nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Vương gia, thật lo lắng cho Hầu Lâm Sinh. Hai người rời khỏi nội viện Diên Hi cư, vừa về tới nơi ở tại ngoại viện, bắt đầu tranh luận.

Hứa Văn Cử rất lo lắng Vương gia sẽ tức giận, nhưng Hầu Lâm Sinh nói: "Vậy ngươi liền nhẫn tâm nhìn Vương phi không vừa lòng, không ngừng sinh nở sao?"

Hứa Văn Cử nhìn hắn một cái, nói: "Sinh càng nhiều đứa bé, địa vị của Vương phi sẽ càng củng cố!"

Hầu Lâm Sinh vừa thoát áo khoác, vừa cười "xì" ra tiếng: "Địa vị của Vương phi, chẳng lẽ hiện tại không củng cố sao?"

Hứa Văn Cử liền nghĩ: đúng vậy, Vương gia sủng ái Vương phi như vậy, trước mặt mọi người Vương phi đánh hắn, hắn cũng không làm gì Vương phi, như vậy Vương phi sinh hoặc không sinh lại có quan hệ gì? Dù sao hai người bọn họ đã có ba vị tiểu vương tử rồi!

Hắn lại một lần nữa bị kẻ khéo miệng Hầu Lâm Sinh thuyết phục.

Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử đi rồi, Chu Tử ọi người lui ra, đứng dậy nhìn Triệu Trinh, nói: "Triệu Trinh, chàng không vui?"

Triệu Trinh đang trầm tư, bị nàng vừa hỏi như vậy, theo bản năng nói: "Không có!"

Chu Tử theo dõi hắn: "Chàng đúng là mất hứng!"

Triệu Trinh bị nàng nhìn có điểm chật vật, ánh mắt dời đi chỗ khác: "Ta không có mất hứng!"

Chu Tử nhìn hắn, cười lạnh một tiếng: "Thiếp không mang thai, chàng mất hứng! Chàng chỉ xem thiếp là công cụ sinh con!"

Triệu Trinh cứng họng nhìn Chu Tử làm ác nhân cáo trạng trước, không lời nào để nói: Hầu Lâm Sinh không theo ám chỉ của hắn dụ dỗ Chu Tử, hắn thật sự mất hứng; hơn nữa, hắn chính là muốn Chu Tử sinh con ình, ba đứa cũng chê ít.

Chu Tử nhìn bộ dáng Triệu Trinh bị mình nói trúng tim đen, trong lòng chợt lạnh, lại cố gắng khiến mình nở nụ cười.

Trên mặt nàng cười, nhưng đôi mắt to ngập nước, càng không ngừng rơi lệ: "Triệu Trinh, thiếp không muốn sinh, càng không muốn sinh liên tục, thiếp sinh đủ rồi!"

Nhìn thấy nước mắt của nàng, trái tim Triệu Trinh co rút từng trận đau đớn, hắn cầm lấy khăn tay bên gối, lau đi nước mắt Chu Tử, ôm Chu Tử vào lòng, thật lâu sau, mới nói: "Chu Tử, chúng ta không sinh nữa!"

"Thật sao?" Chu Tử ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt còn mang theo hơi nước.

"Thật sự!" Triệu Trinh đã hạ quyết tâm, hắn lại ôm Chu Tử vào lòng, "Ba đứa con trai đã rất tốt rồi!"

Chu Tử thực hiện được mưu kế, mặt giấu trong lòng Triệu Trinh lẳng lặng nở nụ cười.

"Chu Tử, nàng đang cười?"

"Ách… không có a!"

"Nàng thật sự đang cười!"

"… Ha ha…"

Tối hôm đó, Chu Tử bỏ tiền túi ra, phủ Nam An vương cử hành mở tiệc vui vẻ, ăn mừng… ăn mừng Thái phi nương nương lão nhân gia thân thể khoẻ mạnh Phúc Thọ Song Toàn.

Tuy rằng đồng ý cho Chu Tử không sinh nữa, nhưng Triệu Trinh cũng không cam lòng lại để Chu Tử uống những chén thuốc tránh thai kia, cuối cùng hắn quyết định những ngày trung gian giữa hai lần nguyệt tín của Chu Tử, nếu cùng với Chu Tử, sẽ không bắn vào, như vậy hắn là Chu Tử sẽ không mang thai.

Ngày tám tháng sáu, lão Vương Ô Thổ băng hà, Vân Hàn kế vị, trở thành tân Vương của Ô Thổ quốc.

Sau khi Vân Hàn trở thành tân Vương Ô Thổ, cũng không lập tức chuyển đến ở lại trong cung, mà chuẩn bị cử hành đại hôn trước. Vương hậu tương lai của hắn là Kim Mạt Ly, con gái của Kim Hổ – Thừa tướng Ô Thổ, lễ tiết giữa nam nữ của Ô Thổ quốc cũng không quá nghiêm khắc, lúc Kim Mạt Ly đến phủ Thái tử, Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên đều đã gặp qua, là một cô nương xinh đẹp nhiệt tình như lửa, thoạt nhìn rất xứng đôi với Vân Hàn.

Đêm trước đại hôn, Vân Hàn âm thầm mở tiệc chiêu đãi Phàn Duy Bân và Liễu Liên.

Bữa dạ tiệc lần này, tổ chức ở phòng khách nhỏ trong hậu hoa viên, vốn chỉ có Vân Hàn, Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên tham gia, ba người ngồi vây quanh một cái bàn nhỏ, mấy đầu bếp đứng bên ngoài phòng khách, đặt lò than và lồng haaspv làm vừa bưng lên bàn.

Trong khoảng thời gian này tiếp xúc, Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên đã xác định một việc: Vân Hàn là một lẻ ưa nói nhảm!

Ví như hiện tại, món cua còn chưa bưng lên, Vân Hàn liền đặc biệt nói với Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên vương hậu tương lai của hắn xinh đẹp cỡ nào, có thể mang đến cho hắn bao nhiêu ích lợi; món cua được bưng lên, Vân Hàn vừa mời Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên ăn, vừa đặc biệt giảng giải cách làm cua rất cặn kẽ, cách ăn cua, toàn bộ nói hơn nửa canh giờ.

Lúc Vân Noãn nghe tiếng chạy tới, Vân Hàn mới nói đến đoạn cách bẻ cua lấy thịt.

Phàn Duy Bân mỉm cười nhìn Vân Hàn, nhưng trong hai con mắt đã không còn tiêu cự.

Liễu Liên dứt khoát một tay chống má ngủ thiếp đi, bởi vì uống vài chén rượu, nên trên gương mặt trắng nõn lộ ra một tia ửng hồng, lông mi thật dài xòa ra như cánh quạt nhỏ, xinh đẹp nhất là đôi môi đỏ mọng khẽ mím, tựa hồ như đang cười.

Vân Noãn đứng ở đối diện nhìn xuống hắn, chỉ cảm thấy Liễu Liên xinh đẹp như một bức họa, hắn ngồi xuống bên cạnh Vân Hàn, hai tay chống má, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào Liễu Liên.

Vân Hàn thấy Thất đệ luôn luôn tuấn lãng bày ra tư thế như thiếu nữ này, nhất thời lông tơ cả người dựng thẳng, cũng không rối rắm với phương pháp bẻ cua thưởng thức nữa, vội nói: "Vân Noãn, ta cho đệ hay, dựa vào hiểu biết của ta về Liễu Liên, cho dù là đệ đầu thai một lần nữa biến thành tiểu cô nương xinh đẹp, Liễu Liên cũng vân thấy đệ chướng mắt!"

Vân Noãn cười cười, nhìn cũng không nhìn ca ca, hãy còn nhìn chằm chằm Liễu Liên: "Ca, hắn thật đẹp, không phải sao?"

Trong nháy mắt Vân Noãn đến, Liễu Liên liền tỉnh, chỉ vì chuyện lớn của Vương gia chưa xong, cho nên hắn vẫn mạnh mẽ tự kiềm kích động muốn đánh cho Vân Noãn một trận tơi bời.

Phàn Duy Bân cũng cùng lúc thanh tỉnh lại, mỉm cười cúi chào Vân Noãn. Chào hỏi xong, hắn liếc nhìn Liễu Liên một chút, phát hiện tay phải của Liễu Liên đang nắm thành quả đấm đang co co duỗi duỗi dưới mặt bàn. Hắn vội đưa tay ấn chặt tay phải của Liễu Liên, trên mặt nở nụ cười thân thiết, hỏi Vân Hàn: "Sau khi Đại Vương thành hôn, khi nào các phi tử còn lại mới vào cung?"

Vân Hàn lại bắt đầu lảm nha lảm nhảm miêu tả gia thế dung mạo của các phi tử, đề tài liền bị dời đi. Vân Noãn tuy rằng vẫn còn quang minh chính đại nhìn lén, nhưng chỉ cần không mở miệng nói lung tung, Liễu Liên vẫn có thể nhẫn nại thêm một chút.

Thời điểm Vân Hàn đại hôn, bởi vì cũng hai nước còn chưa chính thức giao hảo, cho nên Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên không được mời tham gia, hai người bọn họ cùng ra ngoài dạo phố.

Trước khi Phàn Duy Bân đến Ô Thổ quốc, mới vừa đính hôn, bởi vì sợ mấy người xinh đẹp như Bạch Tử Xuân và Liễu Liên quấy rối lần nữa, cho nên vẫn giữ kín không nói ra. Lần này đi dạo phố, hắn chính là định chọn quà tặng cho vị cho vị hôn thê chưa cưới còn nấp trong khuê phòng kia.

Hai người đều là loại người có tính cách mạnh mẽ không ưa huênh hoang vớ vẩn, chưa đến một khắc, tất cả quà tặng đều đã mua xong, trở về phủ đệ của Vân Hàn, vừa nhìn thấy nhau, đều bật cười — cao lớn uy mãnh như Phàn Duy Bân lại mua trang sức trâm cài của Ô Thổ, một đống trang phục đẹp đẽ khéo léo; Liễu Liên xinh đẹp như hoa lại mua một ít món đồ chơi trẻ em như trống gỗ kiếm gỗ.

Hai người nhìn nhau mà cười, cả hai dường như cũng hiểu được nhau.

Trong đôi mắt hoa đào của Liễu Liên tràn đầy ý cười chân thành tha thiết: "Gia hỏa nhà ngươi, rốt cục cũng sắp thành thân rồi sao?" Hắn vẫn rất lo lắng sợ Phàn Duy Bân thích Bạch Tử Xuân, giờ thì yên tâm, Bạch Tử Xuân đã sắp thành thân, Phàn Duy Bân cũng thành thân, quả nhiên là tất cả đều vui vẻ a!

Phàn Duy Bân gật gật đầu, ánh mắt sáng lấp lánh: "Ngươi là tính mua quà tặng cho tiểu Thế tử, Nhị công tử và Tam công tử sao?"

Liễu Liên mỉm cười gật đầu.

Phàn Duy Bân ánh mắt chợt lóe, cũng gật đầu không nói: xem ra Liễu Liên đã nghĩ thông suốt, huynh đệ nhà mình, như thế rất tốt, rất tốt!

Trong lòng hai người đều 'tâm mang ý xấu', nhìn nhau ngây ngô cười, đều cảm thấy mình hiểu rõ tâm sự của đối phương, mà đối phương còn không biết tâm sự của mình, trong lòng đắc ý không thôi.

Ngày hai mươi tháng sáu, Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân cầm lá thư do tân vương Ô Thổ tự tay viết, rời khỏi Ô Thổ. Lần này bọn họ đến đây, gánh vác sứ mạng liên minh thân thiết giữa hai nước Đại Kim và Ô Thổ, cho nên cho dù là về nước, cũng không dám lơ là chút nào, dọc theo đường đi, một giọt rượu Liễu Liên cũng không uống, chỉ sợ xảy ra sai lầm gì.

Ngày mười lăm tháng bảy, rốt cục đoàn người Liễu Liên cũng tới đỉnh núi Vân Mông Sơn. Vị trí này được xem là nơi tiếp giáp của ba nước Đại Kim, Ô Thổ và Đông Xu, nhất định phải càng cẩn thận nhiều hơn nữa. Đại Kim cùng Ô Thổ kết thành liên minh, đồng nghĩa sẽ gây kinh sợ cho Đông Xu quốc, hẳn là Đông Xu quốc sẽ không từ bỏ ý đồ!

Lúc này đã là chạng vạng, Liễu Liên sắp xếp ọi người nghỉ ngơi trên một mảnh đất trống ở đỉnh núi Vân Mông Sơn. Sau khi dùng lương khô, Phàn Duy Bân cùng vài vệ binh Kiêu Kỵ thủ hạ của hắn dựa lưng vào nhau mà ngủ, Liễu Liên mang theo mấy vài người Tinh Vệ của hắn gác đêm ở phạm vi xung quanh.

Lúc nửa đêm, trên không một vầng trăng sáng, chiếu vào vách đá thật cao và bụi cây rậm rạp, phủ bóng lên tảng đá lớn, lờ mờ, có chút âm trầm.

Ân thanh dòng suối nhỏ trong núi róc rách chảy xuôi, cú đêm thỉnh thoảng kêu khóc, con trùng trong bụi cỏ cất tiếng kêu to, khiến cho đêm đen không chút yên tĩnh.

Liễu Liên ngồi đó, mắt nhắm lại, nhưng là hai tai vẫn luôn lắng nghe.

Bỗng nhiên, hắn huýt một tiếng, nhảy lên.

Tinh Vệ canh giữ ở xung quanh phản ứng trước tiên, "xoẹt" một tiếng rút đao đứng lên.

Đám người Phàn Duy Bân cũng theo đó vọt lên.

Liễu Liên đứng ở vách đá dẫn đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên sườn núi tất cả đều là hắc y nhân, đông nghìn nghịt một mảnh, chỉ có lưỡi đao trong tay bọn họ thỉnh thoảng chợt lóe dưới ánh trăng, mới có thể nhìn ra đều là người.

Những người này võ công cũng rất cao, nhanh di chuyển hướng về phía trước.

Liễu Liên phát hiện dù là thực lực hay số lượng, bên ta cũng không bằng, liền huýt sáo một tiếng, đề đao nhanh như tia chớp nhảy xuống. Tinh vệ dưới tay hắn cũng theo sát nhảy xuống.

Phàn Duy Bân nghe hiểu ám hiệu của Liễu Liên, đề lực chạy như bay phi về hướng ngược lại, đám thủ hạ Kiêu Kỵ của hắn theo sát phía sau. Trên người Phàn Duy Bân mang theo lá thư do tân vương Vân Hàn của Ô Thổ tự tay viết, nhất định không thể xảy ra với gì không may.

Liễu Liên tốc độ nhanh kinh người, nhanh như tia chớp nhảy vào phe địch.

Những tên hắc y nhân kia cuống quít vây lấy công kích, chỉ thấy ánh sáng màu đen chợt lóe lên một hàng dài, thân ảnh màu đen nhanh như tia chớp đã bay đến một chỗ khác.

Những tên hắc y nhân chặn đường hắn đang kinh ngạc tốc độ của hắn, lại cảm thấy trước ngực có một dòng nhiệt chảy xuống, vừa cúi đầu nhìn, thì ra là chảy xuống từ trên cổ. Sau khi phát hiện, bọn họ đã ầm ầm ngã xuống đất — hóa ra đầu đã lìa khỏi cổ.

Tên chỉ huy phía sau trơ mắt nhìn tia chớp màu đen ẩn hiện chớp nhoáng, người của mình đã dồn dập ngã xuống, không khỏi hồn phi phách tán, liều mạng cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, hô to: "Là Vô ảnh đao Liễu Liên! Lập tấm chắn! Mau!"

Đám hắc y nhân trước mặt hắn từng hàng ngã xuống, đám người sau lại xông lên, cho những người phía sau có thời gian hoàn hồn, lấy tấm chắn khổng lồ chắn trước người, từ từ tiến tới gần Liễu Liên.

Liễu Liên giết sạch những tên chưa chưa kịp lấy tấm chắn ra, dưới chân của hắn, tất cả đều là thi thể của hắc y nhân, đen ngòm một mảnh.

Hắn cao gầy mạnh mẽ, đứng trên một mảng lớn toàn là thi thể, trên gương mặt trắng nõn như ngọc cũng bị mấy giọt máu lớn nhỏ bắn lên tung tóe, đôi mày thanh tú đen rậm giãn ra, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cong cong, đôi môi đỏ mọng tinh xảo, khóe miệng khẽ nhếch lên, hắn vẫn đang cười, nụ cười xinh đẹp rực rỡ.

Trên đầu hắn đội hắn ngọc quan mà Vương phi ban cho, trên người mặc y phục lụa trắng Chu Tử tự tay may, bên hông là đai lưng hắc ngọc lấy được từ chỗ Vương phi.

Mái tóc dài đen nhanh xõa tung trên lưng, một dải tóc cũng đang rũ xuống trên trán, phía trên dính máu văng lên, áo khoác lụa màu trắng vốn còn muốn mặc thêm vài năm nữa đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ ướt đẫm, dính sát vào người hắn, hiện ra đường cong thon gầy xinh đẹp.

Kẻ địch quá đông, giơ cao tấm chắn cuồn cuộn không ngừng tiến lên, như đàn kiến hôi ngọ nguậy, võ công chẳng qua chỉ cao cường như con kiến.

Liễu Liên cười, trong lòng còn suy nghĩ: Đông Xu thật đúng là chịu chi, nhiều sát thủ như vậy, phải tốn bao nhiêu bạc đây?

Trước khi lao vào quân địch, Liễu Liên nghĩ: sau này, Bạch Tử Hạ bảo hộ Vương phi, không biết có chú tâm không?

Dưới ánh trăng sáng ngời, một thân áo trắng, hắn phảng phất như thần linh, khẽ mỉm cười, ánh đen chợt lóe, tung người tiến vào lòng địch. Những Tinh Vệ dưới tay hắn còn sống sót theo sát phía sau.

Trong ánh sáng trắng của tấm chắn đầy trời, chỉ nghe tiếng 'roẹt' phát ra lúc ánh đen cắt qua cổ họng kẻ địch.

Một loạt tiếng trống kịch liệt vang lên ở sườn núi.

Quay lại Mục lục

153. Quyển 5 – Chương 155

Chương 155: Được chi viện, thắng lớn trở về

Phàn Duy Bân mang theo nhóm người Kiêu Kỵ chạy như điên, đồng thời móc ra một viên pháo sáng lau lau lên quần áo, ném ra ngoài. Kèm theo tiếng vang "ầm ầm", một ánh sáng màu lam bắn về phía không trung, nổ tung trên không trung, nở rộ một đóa hoa lan cô quạnh.

Trước khi đi, Vương gia có dặn: "Ta sẽ phái người chi viện ở núi Vân Mông Sơn, ẩn tại biên giới lãnh thổ của hắn, đây là phương pháp chỉ dùng trong trường hợp không còn cách khác."

Hôm nay, đã là thời điểm không còn cách nào khác, Vương gia sẽ không cho phép hắn vứt bỏ Liễu Liên!

Theo đóa hoa lan nở rộ trên bầu trời đêm, phía bên núi Vân Mông Sơn thuộc về Đại Kim, một người áo trắng cao gầy từ dưới một cây đại thụ đứng lên, tay thon dài nhẹ nhàng vung xuống, vô số người áo đen giáp bạc như nước chảy nhanh chóng xông lên đỉnh núi, hội hợp cùng đám người Phàn Duy Bân, sau đó phóng như bay về phía sườn núi thuộc về Ô Thổ.

Người áo trắng chậm rãi đi về phía trước, trên mặt tuấn mỹ lạnh lùng không lộ vẻ gì, quý khí cùng khí thế bức người tự nhiên mà có.

Bên cạnh hắn đi theo hai người, một tóc trắng như tuyết, áo đen toàn thân; một tuấn tú lịch sự, tóc đen áo đỏ.

Ba người đi tới đỉnh Núi Vân Mông, nhìn cảnh chém giết bên dưới.

Thủ lĩnh áo trắng đột nhiên nói: "Bạch Tử Hạ, ngươi đi bảo vệ Liễu Liên!"

Nam tử tóc trắng khom người nói: "Dạ, Vương gia!" Vừa dứt lời, hắn đã như phi thân như chim bay, vượt qua Tinh Vệ của phủ Nam An vương, sau đó rơi xuống trong biển thích khách của Đông Xu quốc, đỡ láy cả thân người đầy máu lung lay chỉ chực đổ của Liễu Liên. Trên mặt bắn tung tóe đầy máu tươi, Liễu Liên nhìn thấy là hắn, mắt hoa đào cong cong, khóe miệng nhếch lên: "Tử Hạ ca!"

"Ừ." Trên mặt Bạch Tử Hạ tuôn ra nụ cười lạnh như băng, "Cùng chiến thôi!"

"Dạ!" thân mình Liễu Liên vừa động, lại đứng thẳng như tùng bách, cùng Bạch Tử Hạ lưng tựa lưng, mỉm cười lại vung nhuyễn đao màu đen trong tay lên.

Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân vừa xuất phát, Vân Hàn liền bắt đầu khó xử. Hắn cũng nguyện ý liên kết cùng Đại Kim, nhưng người của Đông Xu quốc sẽ không để Đại Kim cùng Ô Thổ thuận lợi liên hiệp như vậy.

Đúng lúc này thì Vân Noãn tới, tự động xin đi giết giặc, yêu cầu được đi bảo hộ sứ giả của Nam An vương nước Đại Kim.

Vân Hàn không tin tưởng, quan sát đệ đệ mình một phen, hắn thật sự rất không tin tưởng vị đệ đệ ruột không đáng tin cậy này.

Sau khi Vân Noãn van nài mọi cách, Vân Hàn bất đắc dĩ đành phải chọn năm trăm người tinh nhuệ nhất trong Cấm vệ quân của kinh thành đưa cho Vân Noãn, trước khi đi lại dặn dò nhiều lần: "Chỉ cần đi theo từ xa, không mất dấu là được, đừng có vừa nhìn thấy Liễu Liên liền nhào tới, sẽ mất mạng đó; theo tới dưới chân núi Vân Mông Sơn là được, chờ bọn hắn lướt qua biên giới nơi đỉnh núi, liền nhanh chóng chạy về, trăm ngàn lần không được vượt qua biên giới, đó chính là xâm phạm nước láng giềng; vạn nhất có người đánh lén bọn họ thì sai quân đội ra mặt, đệ đừng có xông ra trước làm gương, cẩn thận cái mạng nhỏ của đệ…"

Vân Hàn dong dài nói nửa ngày, Vân Noãn sắp bị lời lảm nhảm của ca ca mình làm vội muốn chết, tự cầm lệnh bài, đứng dậy bước đi.

Vân Hàn: "…" – Ta còn chưa nói xong mà!

Dọc theo đường đi, Vân Noãn mang theo Cấm vệ quân, bởi vì sợ đám người Liễu Liên phát giác, bọn họ vẫn đi theo ở rất xa, lộ trình lui về phía sau ước chừng nửa canh giờ.

Đi gần một tháng, nhưng vẫn không thể nhìn thấy Liễu Liên, Vân Noãn buồn bực cực kỳ, trong lòng vội vàng hy vọng, hy vọng, hy vọng Đông Xu quốc có thể ra tay kịp thời, mai phục khi hắn còn đang ở trong lãnh thổ Ô Thổ, hắn sẽ trở thành anh hùng cứu mỹ nhân, uy phong lẫy lừng từ trên trời giáng xuống, giải cứu tiểu mỹ nhân Liễu Liên trong lúc nguy nan, Liễu Liên nhất định sẽ cảm kích vạn phần, lệ rơi đầy mặt, lấy thân báo đáp vân vân…

Vân Noãn mơ tưởng suốt một đường, chỉ có thể hận đám người Đông Xu quốc kia không hiểu phong tình, vẫn chưa hề tiến công.

Đang lúc Vân Noãn đang đứng ở giữa sườn núi xa xa nhìn lên cao, nhìn đỉnh núi Vân Mông Sơn cao vút trong mây dưới ánh trăng, nản lòng thoái chí thiếu chút nữa chuẩn bị phái người đi báo tin cho Đông Xu quốc, thì tiếng kêu thảm thiết, tiếng la giết vang lên trên đỉnh núi.

Vân Noãn tim đập bắt đầu nhanh hơn: "Mau gióng trống trận!"

Đám người thích khách của Đông Xu bị đội quân Tinh Vệ của Đại Kim ép tới thất bại liên tiếp, cuối cùng quyết định xoay người chạy như điên đến chân núi, kết quả liền đối mặt với đội Cấm vệ quân của Ô Thổ quốc do Vân Noãn thống lĩnh, hai bên lập tức đao kiếm chạm nhau, hỗn chiến.

Triệu Trinh dưới sự hộ vệ của Bạch Tử Xuân đã đi tới, phía sau Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử cõng theo hòm thuốc cùng vài ám vệ đi theo.

Bạch Tử Hạ cùng Phàn Duy Bân cùng nhau đỡ Liễu Liên toàn thân đẫm máu tiến lên trước, ba người đang muốn khom mình hành lễ, Triệu Trinh đưa mắt nhìn Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử một cái, hai vị Hứa – Hầu lập tức đi tới đỡ Liễu Liên ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh, bắt đầu kiểm tra chữa thương cho Liễu Liên.

Trên mặt Liễu Liên che kín đầy vệt máu to nhỏ, có vết đã khô, có vết còn mới mẻ, tôn lên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp mặt, thoạt nhìn đáng sợ không nói nên lời.

Quần áo của hắn cũng bị máu thấm ướt, có chỗ còn ướt nhẹp, dính vào trên người; có chỗ máu đã khô, cứng lại.

Liễu Liên liếc Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử một cái, lần này ngược lại không có ý định giơ nắm đấm qua.

Phàn Duy Bân tiến lên, từ trong lòng ngực móc ra lá thư của Vân Hàn, hai tay dâng lên cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn hắn, gật đầu một cái, lại nhìn Bạch Tử Hạ, nói: "Đi thôi!"

Bạch Tử Hạ mang theo Bạch Tử Xuân, thống lĩnh đội quân Tinh Vệ của Vương phủ cùng xông vào giữa cuộc chiến — người Ô Thổ tới cứu bọn họ, không thể gặp chuyện không may ở nơi này!

Có đội quân Tinh Vệ của Đại Kim gia nhập, khiến cho trận chiến nhanh chóng kết thúc.

Trên lưng bị chém một đao, quần áo rách tan tành, trên mặt nhuộm đầy máu, Vân Noãn được Bạch Tử Hạ xách ra khỏi chiến trường.

Nhìn đội quân Tinh Vệ của Đại Kim bao vây tiêu diệt thích khách của Đông Xu quốc, đi cứu người lại biến thành được người cứu, Vân Noãn hết sức buồn bực. Hắn nhìn Liễu Liên ngồi trên cỏ được hai đại phu vây quanh băng bó mà vẫn mỉm cười, hắn rất muốn đi lên vây xem, ai biết vừa mới đi qua, đã bị Phàn Duy Bân xách ra ngoài: "Đại nam nhân trị thương có gì hay mà xem!"

Liễu Liên rất nhanh đã được băng bó xong, Triệu Trinh nhìn hắn đứng lên, mặc dù có chút lảo đảo, nhưng vẫn tự mình đứng thẳng được, trong lòng liền hiểu được ý của Liễu Liên.

Áo bào trắng đội ngân quan, Triệu Trinh đứng trên đỉnh núi, ánh trăng như nước chiếu xuống, trải trên người hắn, phủ lên gương mặt tuấn mỹ của hắn một vầng sáng.

Vân Noãn ngơ ngác nhìn, trái tim đập thình thịch, da mặt bắt đầu phát sốt: Trên đời này lại có người đẹp đến thế sao?

Hắn lại nhất kiến chung tình!

Triệu Trinh mặt không chút thay đổi nhìn vị Thất Vương gia của Ô Thổ quốc này, lạnh lùng nói: "Làm phiền, tạm biệt!" Hắn tùy ý vung tay lên, đội Tinh Vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh có trật tự đi như bay về phía Đại Kim.

Vân Noãn đứng ở nơi biên giới, si ngốc nhìn theo bóng lưng của đám người Triệu Trinh, trong lòng vẫn chấn động không thôi: Nguyên lai Đại Kim lại có nhiều mỹ nam như vậy a!

Mỹ nam đều đã đi rồi, hắn vẫn còn chưa thể đi, hắn còn phải chỉ huy người dọn sạch chiến trường a! Vân Noãn buồn bực hết sức a!

Trước khi Triệu Trinh rời khỏi Vương phủ, đã nói rõ với Chu Tử: "Ta mang người đi tiếp ứng cho Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân."

Chu Tử biết tình cảm của Triệu Trinh với đám thuộc hạ cùng vào sinh ra tử này của hắn, cũng không ngăn trở, chỉ nói: "Mang theo cả Bạch Tử Hạ nữa, thiếp nghe Ngân Llinh nói công phu của hắn rất cao!"

Triệu Trinh không lên tiếng, chỉ nhìn Chu Tử, một lát sau mới cúi người hôn lên trán Chu Tử một cái, thấp giọng nói: "Ở trong phủ đừng đi ra ngoài, chăm sóc ấu thân và bọn nhỏ thật tốt, chờ ta trở lại!"

Chu Tử nhón chân lên, lập tức hôn lên môi Triệu Trinh.

Sau khi hai người tách ra, nàng mới nhìn hắn, dịu dàng nói: "Yên tâm, thiếp sẽ vẫn đợi chàng!"

Triệu Trinh hít sâu một hơi, ôm chặt lấy Chu Tử. Hắn vẫn không biết tại sao chính mình lại yêu Chu Tử như vậy, nhưng mà hắn biết, Chu Tử của hắn ấm áp, là loại ấm áp hấp dẫn hắn, sưởi ấm cho hắn, bao dung hắn.

Hắn không thể rời bỏ Chu Tử.

Sau khi Triệu Trinh dẫn người rời khỏi, ngày ngày Chu Tử đều đến thỉnh an Cao Thái phi, cùng Cao Thái phi chơi đùa với ba tiểu gia hỏa kia.

Bánh Trôi Nhỏ mới vừa tròn một tuổi cùng hai ca ca rất giống nhau, đều chín – mười tháng đã có thể nói được rồi, nhưng đến một tuổi mới có thể bước đi. Hôm nay Bánh Bao Nhỏ cùng Màn Thầu Nhỏ đã nô đùa chạy nhảy, chơi chơi trốn tìm trong hoa viên rồi, Bánh Trôi Nhỏ lại vừa mới bắt đầu tập tễnh học bước.

Sau khi Cao Thái phi theo Chu Tử cùng Triệu Trinh trở về Nam Cương, ngày ngày trôi qua đều rất hài lòng, thêm nữa thỉnh thoảng Chu Tử hiếu kính dâng lên các loại Hoàng kim thủy Tố ngọc dịch gì đó do hai vị Hứa – Hầu điều chế, khí sắc của bà càng tốt, da thịt non mịn, mắt phượng khẽ chau lên, đôi môi trơn bóng, thoạt nhìn cùng Chu Tử không giống mẹ chồng nàng dâu mà giống như hai chị em.

Mặc dù vẫn còn xinh đẹp, bà lại tự xưng là lão thân, hơn nữa vẫn mang theo Bánh Bao Nhỏ, Màn Thầu Nhỏ cùng Bánh Trôi Nhỏ, ba cái tiểu tử kia cũng thân thiết với tổ mẫu nhất.

Chu Tử vẫn luôn ở trong chính viện ăn xong bữa tối, rồi mới mang theo ba tiểu tử kia trở về Diên Hi cư — ba tên nhóc này, ai cũng không chịu nhường ai, cuối cùng đạt thành hiệp định: đều cùng ngủ với mẫu thân!

Đêm khuya, nhìn ba đứa con trai nhỏ xấu xa nằm song song ngủ ở giữa giường, Chu Tử rất là cảm thán a, may mắn mình có dự kiến trước, đặc biệt yêu cầu làm bộ giường khổng lồ như vậy, bằng không làm sao có thể đủ chỗ cho ba quỷ bướng bỉnh này ngủ đây!

Tính toán thời gian Triệu Trinh hẳn nên mang theo bọn Liễu Liên trở về, Chu Tử bắt đầu chuẩn bị đủ thứ trước.

Chu Tử dặn dò Triệu Hùng bắt đầu chuẩn bị các loại ban thưởng, như là bạc, tơ lụa, bảo đao linh tinh, đợi Vương gia trở về liền đưa cho Vương gia lấy dùng.

Tuy rằng lúc Triệu Trinh lên đường, đã mang theo rất nhiều loại thuốc, nàng vẫn dặn dò Hồ y nữ dẫn người chuẩn bị các loại dược vật chữa thương trước, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ tình huống nào.

Nàng biết Liễu Liên thích mặc quần áo mình may, lúc may quần áo cho Triệu Trinh cũng đã sớm làm thêm mấy bộ trong trong ngoài ngoài cho Liễu Liên. Chu Tử cũng không phải kẻ ngốc, nàng có thể cảm nhận được tình cảm ngưỡng mộ ngây thơ của Liễu Liên đối với mình, nàng cũng xem hắn như đệ đệ mà đối đãi, trong lòng rất thương xót cho hắn.

Lúc sắp đến thành Nhuận Dương, Triệu Trinh phái người báo cho Chu Tử.

Chờ khi bọn hắn tới biệt viện, tất cả rượu ngon, thức ăn ngon, nước ấm, áo khô, thuốc thang đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi nhìn thấy Chu Tử mang theo Triệu Hùng, Triệu Tráng, Triệu Phúc, Triệu Phú đi ra đón tiếp mình, thì Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa lập tức thả lỏng từ trong ra ngoài.

Tất cả mọi người đều cưỡi ngựa, ngoại trừ Liễu Liên và mấy Tinh Vệ cùng hắn chém giết, bọn họ cũng bị thương có nhiều có ít, đành phải nằm trên xe ngựa trở về.

Chu Tử không có tìm được Liễu Liên trong đám người, trong lòng bắt đầu hốt hoảng.

Triệu Trinh biết nàng quan tâm Liễu Liên, thản nhiên nói: "Ở trong xe ngựa!"

Chu Tử trợn mắt nhìn Triệu Trinh một cái, theo Hồ y nữ đi đến trước một chiếc xe ngựa, nhấc màn xe lên.

Vừa vén màn xe lên, nàng liền thấy được Liễu Liên cười đến cong cong mắt hoa đào cùng tám cái răng trắng!

Mặc dù Liễu Liên hàng năm trên mặt đều mang nụ cười, nhưng vẫn là lần đầu tiên Chu Tử nhìn thấy Liễu Liên cười đến sáng lạn như vậy, lập tức thiếu chút nữa bị lóa mù.

"Bị thương ở đâu?" Chu Tử nhíu mi tiến lên, quan sát Liễu Liên.

Liễu Liên nhìn thấy đôi mắt to của Chu Tử ngập tràn vẻ quan tâm nhìn mình, trong lòng ấm áp cực kỳ, hắn cười nói: "Thật nhiều vết thương, rất đau!"

Chu Tử trong lòng một trận thương tiếc: "Trước tiên cứ ở trong biệt viện dưỡng thương đi, muốn ăn cái gì thì nói cho ta biết, ta sẽ làm cho ngươi!"

Con ngươi Liễu Liên đảo một vòng, nhìn ra bên ngoài thăm dò một chút, không thấy Vương gia, lúc này mới híp mắt cười nói: "Rất muốn ăn mì trụng, còn muốn ăn sủi cảo hầm củ cải, còn có bánh bao hấp trứng gà rau hẹ, còn cả sườn kho tàu…"

Chu Tử đang muốn đồng ý, sau lưng Chu Tử bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Triệu Trinh: "Liễu Liên, ngươi xong chưa!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đối với Chu Tử, Mạc Mạc thấy trên diễn đàn được đánh giá thế này: là nữ nhân xinh đẹp dịu dàng, là đứa bé bướng bỉnh đáng yêu, là người ấm áp quần áo chỉnh tề, việc nhà hoàn hảo thức ăn mỹ vị, cẩn thận quan tâm — đây chính là ấm áp mà Chu Tử mang tới ~

154. Quyển 5 – Chương 156

Chương 156: Trở về Vương phủ, mọi chuyện rối ren

Nghe được tiếng của Vương gia, Liễu Liên lập tức buông mi rũ mắt, thu lại nụ cười, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, bày ra bộ dạng đứng đắn nghiêm chỉnh nhất.

Triệu Trinh đi tới, trừng mắt liếc hắn một cái, kéo tay Chu Tử rời đi.

Trong lúc cấp bách, Chu Tử quay đầu lại, nhướng mắt nhìn Liễu Liên, ý là chờ đó, sẽ cho người đưa qua.

Liễu Liên hiểu ý, le lưỡi, nghịch ngợm cười cười.

Đợi Vương phi đa theo Vương gia rời đi, trong nháy mắt, nụ cười trên mặt vụt biến mất, vẻ mỏi mệt xuất hiện trên khuôn mặt. Lần này quả thật hắn bị thương rất nặng, dưỡng gần một tháng vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

Triệu Trinh kéo Chu Tử trở lại chính phòng, hai người đi vào buồng trong. Hắn ngồi xuống bên giường, kéo Chu Tử đứng giữa hai chân mình, ngẩng mặt lên, mắt phượng xinh đẹp tràn đầy ủy khuất, cứ như vậy mà nhìn Chu Tử.

Chu Tử thấy thế, cũng có chút sốt ruột, vội hỏi: "Làm sao vậy? Chàng cũng bị thương sao?" Nàng vươn hai tay sờ dọc theo bả vai Triệu Trinh xuống, muốn tìm xem Triệu Trinh bị thương ở đâu.

Triệu Trinh vẫn không nhúc nhích, mặc cho nàng sờ.

Chu Tử sờ lần tới bắp chân Triệu Trinh, phát hiện Triệu Trinh căn bản không có bị thương, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng lên, điểm mạnh một cái ở trên trán Triệu Trinh, sẵng giọng: "Chàng là cái tên xấu xa, gạt thiếp…!"

Triệu Trinh cười giống như đứa trẻ thực hiện được âm mưu, lông mi dày thấp thoáng che khuuát đôi mắt phượng khẽ híp, khóe miệng cong lên.

Chu Tử nhìn mà ngây người, nhưng bởi vì nàng mê luyến sắc đẹp của Triệu Trinh, thường xuyên bị Triệu Trinh quyến rũ, cho nên rất nhanh đã tỉnh táo lại, vươn hai tay bưng lấy gương mặt tuấn tú của Triệu Trinh, đôi mắt to sáng lấp lánh: "Nói đi, tiểu Triệu Trinh, có âm mưu quỷ kế gì, nói cho tỷ tỷ nghe xem?"

Triệu Trinh rũ mắt xuống, dán mặt đến trước ngực Chu Tử, thấp giọng nói: "Ta mệt quá!"

"Hử?"

"Ta muốn tắm rửa."

"Hử?"

“Nàng tắm cho ta.”

“A ~ “

Lúc này thì Chu Tử đã hiểu, hào khí ngập trời nói: “Được!”

Bởi vì tích lũy kinh nghiệm nhiều năm bị mắc mưu, cho nên trước khi Chu Tử theo Triệu Trinh vào phòng tắm, đã lặng lẽ kêu Thanh Thủy tới, dặn nàng chuẩn bị nguyên liệu nấu bữa tối, đợi mình ra ngoài sẽ đến tiểu phòng bếp làm bữa tối.

Cuối cùng, khi giúp Triệu Trinh tắm xong, Chu Tử mềm liệt nằm trong bồn tắm thì nàng đã hiểu: mình lại một lần bị Triệu Trinh giảo hoạt tính kế.

Thần thanh khí sảng, Triệu Trinh bước ra phòng ngủ, mang theo đám người Trần Bình ra ngoại viện đi thị sát, Chu Tử từ trên giường lặng lẽ bò dậy, mặc quần áo tử tế, vấn sơ mái tóc, mang theo Thanh Thủy và Thanh Châu đến tiểu phòng bếp.

Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử còn có Hàn Tử Xuyên cùng chăm sóc Liễu Liên, bốn người bọn họ đều được sắp xếp vào ở tại Thiên viện nơi chính phòng của Vương gia, Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử một phòng, Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên một phòng.

Hàn Tử Xuyên pha một ấm trà hoa cúc, đổ ra hai chén, mình một ly, bưng cho Liễu Liên một ly.

Liễu Liên ngủ ở buồng trong, giờ phút này hắn đang dựa lên gối mềm, cầm một cái khăn mềm lau chuôi nhuyễn đao của hắn, toàn thân nhuyễn đao đen nhánh, dưới ánh nến phát ra ánh đen lạnh lẽo. Liễu Liên lau rất tỉ mỉ rất chăm chú, ánh mắt nhìn chằm chằm lưỡi dao, chỉ sợ bỏ sót chỗ nào.

Hàn Tử Xuyên bưng chén trà hoa cúc đến cho Liễu Liên, đặt lên bàn kê cạnh đầu giường, mình cũng cầm một chén trà đứng trước cửa sổ nhìn Liễu Liên lau đao. Nhìn được một lát, hắn mới nói: “Giờ thay thuốc được chưa?”

Liễu Liên lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Hàn Tử Xuyên, mắt hoa đào tỏa sáng lấp lánh: “Chờ một chút nhất định sẽ có thức ăn ngon đưa tới, ta muốn ăn xong rồi mới bôi thuốc!”

Hàn Tử Xuyên cũng cười : “Mới vừa rồi bị Vương gia phát hiện, sợ là ăn không được đồ ăn Vương phi làm đâu, bảo một gã sai vặt đi đến phòng bếp dặn làm là được!”

Liễu Liên trừng mắt, vung nhuyễn đao lên eo, nhuyễn đao “phập” một tiếng, lập tức quấn ngang hông hắn, chặt chẽ vừa vặn, đảm đương chức năng của đai lưng luôn.

Hàn Tử Xuyên đang muốn nói chuyện, đột nhiên Liễu Liên nói: “Cơm tới rồi, chạy nhanh ra mở cửa đi!”

Hàn Tử Xuyên khẽ nhướng mày, hắn biết võ công Liễu Liên cao hơn mình nhiều, nói là cơm đưa tới, nhất định thật sẽ có cơm đưa tới.

Hắn đi đến gian ngoài nơi mình ở, vừa đem mở cửa phòng ra, đã gặp Thanh Châu và Thanh Thủy xách theo hộp đựng cơm vào Thiên Viện.

Thanh Thủy đi về phía phòng của Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử, Thanh Châu thì đi đến phòng bọn họ.

Hàn Tử Xuyên tiếp nhận hộp đựng cơm, mỉm cười tiễn bước Thanh Châu đầy lòng hiếu kỳ rời đi —trừ bỏ gương mặt xinh đẹp mặt và tay cầm đao, toàn thân cao thấp của Liễu Liên đều bị thương, sợ là hắn không muốn để cho người khác nhìn thấy bộ dáng như vậy của hắn.

Hàn Tử Xuyên xách hộp đựng cơm vào buồng trong.

Liễu Liên đã sớm ngẩng đầu chờ đợi, vừa thấy hắn bước vào, mắt hoa đào cong cong: “Mau dọn cơm ra, Lão Tử sắp chết đói rồi!”

Trong hộp cơm là bữa tối của hai người: hai đĩa bánh bao hấp trứng gà rau hẹ, một vỉ bánh bột ngô, một phần sườn kho tàu, một phần rau xanh xào nấm mèo, một nồi cháo gạo thơm nấu trong nồi đất.

Hàn Tử Xuyên vừa dọn cơm, vừa nhắn lại lời Thanh Châu nói: “Vương phi nói, buổi trưa ngày mai sẽ làm mỳ trụng, muốn ngươi ăn cơm tối xong thì đi ngủ sớm một chút!”

Liễu Liên vừa muốn vươn tay lấy đũa, Hàn Tử Xuyên liền đưa tay cản lại: "Chờ một chút, ta đi bưng nước cho ngươi rửa tay đã!"

Liễu Liên gật đầu.

Hàn Tử Xuyên vừa mới xoay người, hắn đã nhanh tay chộp lấy hai cái bánh bao hấp từ trong đĩa của Hàn Tử Xuyên bỏ vào miệng.

Hàn Tử Xuyên rất nhanh đã bưng chậu nước quay lại.

Hai người rửa tay cùng dùng cơm tối.

Vô luận Hàn Tử Xuyên nhìn thế nào, cũng cảm thấy vị trí đĩa bánh bao hấp trứng gà rau hẹ của mình xê dịch sang trái một chút xíu, phần của mình cũng vơi đi một ít.

Hắn nhìn Liễu Liên làm bộ như không có việc gì đang cầm đũa gắp thức ăn, thầm nghĩ: Đã quên Lão Tử là xuất thân từ Lục Phiến Môn rồi sao?

Hàn Tử Xuyên giơ đôi đũa vươn tới đĩa bánh bao của Liễu Liên, gắp hai cái đặt lại bên mình.

Liễu Liên cau mày, rất muốn dùng vũ lực xử lý gã Hàn phu tử, nội tâm đấu tranh lại giãy dụa, nghĩ đến thương tích cao thấp toàn thân mình còn cần bôi thuốc, mình lại chán ghét hai gã khốn kiếp Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh kia, cuối cùng đành phải khuất phục.

Triệu Trinh dùng cơm tối cùng đám người Bạch Tử Xuân và Bạch Tử Hạ ở ngoại viện. Chờ khi hắn trở về phòng ngủ, đã là đêm khuya.

Chu Tử sợ hắn phát giác mùi khói dầu trên người mình, đã sớm tắm lại một lần, ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái, xinh đẹp thơm ngào ngạt chờ Triệu Trinh.

Triệu Trinh vừa nhìn thấy bộ dáng này của nàng, cũng không vội cởi quần áo, đứng đó nhíu đôi mày thanh tú, đánh giá quan sát sau một lúc lâu mới nói: "Nàng đã làm chuyện gì có lỗi với ta sao?"

Chu Tử dịu dàng cười, bước lên trước đưa tay cởi áo khoác của Triệu Trinh.

Triệu Trinh vừa phối hợp với Chu Tử, vừa nghi ngờ quan sát Chu Tử.

Chu Tử lại hầu hạ Triệu Trinh rửa mặt xong, lúc này mới đưa tay kéo tay Triệu Trinh, mỉm cười nắm tay hắn kéo đến bên giường, đẩy hắn ngã lên giường, tự mình vén váy, giạng chân ngồi ở trên người Triệu Trinh.

Bởi vì dục vọng mãnh liệt, cho nên chuyện trong phòng của Triệu Trinh cùng Chu Tử, trên cơ bản đều là hắn chủ động, hơn nữa hắn còn rất dây dưa quấn lấy Chu Tử; thêm nữa Chu Tử ở trên giường lười biếng vô cùng, chỉ muốn nằm dưới thoải mái, không muốn bỏ ra một chút khí lực nào, đáng thương cho hắn, đã thật lâu không được hưởng thụ Chu Tử chủ động rồi.

Cho nên động tác nóng bỏng mềm mại đáng yêu lúc này của Chu Tử khiến cho đầu óc Triệu Trinh mơ màng, xương cốt ngứa ngáy, thân thể lâng lâng, cũng quên truy cứu vì sao Chu Tử chủ động như thế, phối hợp cử động với Chu Tử.

Sau một hồi vận động, Triệu Trinh ngại Chu Tử không đủ khí lực, dứt khoát tự mình chủ động.

Sáng hôm sau, Triệu Trinh tỉnh lại, phát hiện bên giường đã trống không. Hắn đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, Thanh Châu đang canh chừng ở bên ngoài nói: "Bẩm Vương gia, Vương phi đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho ngài ạ."

Triệu Trinh lập tức hiểu rõ, đương nhiên Chu Tử cũng thuận tiện chuẩn bị điểm tâm cho Liễu Liên luôn.

Nhưng mà người xưa nay luôn bị thuộc hạ âm thầm gọi là thùng dấm chua, lần này Triệu Trinh không tức giận hoặc là ghen tuông. Hắn đã hiểu được, Liễu Liên vẫn luôn thiếu hụt quan tâm và thương yêu, đại khái là xem Chu Tử trở thành mẫu thân hoặc là tỷ tỷ.

Đối với sự trung thành và tận tâm của Liễu Liên, Triệu Trinh cũng không có điều gì hoài nghi.

Vào tháng Chín, thương thế của Liễu Liên đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Điều này đối với Chu Tử mà nói, là một tin tức cực kỳ tốt.

Bánh Bao Nhỏ và Màn Thầu Nhỏ càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng gian xảo, bọn chúng đấu tranh cùng phụ vương Triệu Trinh cũng càng ngày càng có kỹ xảo.

Hai huynh đệ kết thành liên minh, có lúc còn kéo theo lão Tam Bánh Trôi Nhỏ, lúc phụ vương ở Diên Hi cư bọn họ rất ít qua tham gia náo nhiệt, nhưng một khi phụ vương Triệu Trinh rời Diên Hi cư, ba huynh đệ lập tức mang theo đám nha hoàn và gã sai vặt chạy thẳng tới Diên Hi cư, quấn lấy mẫu thân vòi làm thức ăn ngon cho chúng, ngủ trưa cùng bọn chúng, dẫn chúng ra ngoài đi dạo — dấu chân của tụi nhỏ đã in dấu khắp phủ Nam An vương, hôm nay đã để mắt tới thế giới rộng lớn bên ngoài phủ Nam An vương.

Chu Tử bị đám con quấn lấy sống dở chết dở, việc gì cũng dễ dàng làm được, chỉ duy nhất việc cuối cùng là đưa các con rời vương phủ đi chơi, Chu Tử không dám làm chủ.

Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên trở về, khiến Chu Tử quang minh chính đại ném Bánh Bao Nhỏ cho Hàn Tử Xuyên, ném Màn Thầu Nhỏ cùng Bánh Trôi Nhỏ cho Liễu Liên.

Mà sau khi Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên xin chỉ thị của Vương gia, thật đã đưa ba vị tiểu mỹ nam ra khỏi Vương phủ đi chơi.

Buổi tối ba anh em Bánh Bao Nhỏ, Màn Thầu Nhỏ và Bánh Trôi Nhỏ được Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên đưa về Diên Hi cư, chúng muốn dùng cơm tối cùng phụ thân và mẫu thân, sau đó lại đến chính viện của tổ mẫu ngủ.

Vừa thấy mẫu thân, ba cái bánh nhỏ không thèm để ý đến bộ mặt nghiêm túc của phụ thân đang ngồi ở một bên, lập tức tranh nhau nhào vào trong lòng mẫu thân, đứa sau tiếp đứa trước kể lại hành trình kỳ diệu hôm nay.

Ba tên tiểu tử kia chen cùng một chỗ tranh nhau nói, Bánh Bao Nhỏ nhanh mồm nhanh miệng, Màn Thầu Nhỏ mồm miệng lanh lợi, chỉ có Bánh Trôi Nhỏ đáng thương, tuy rằng mồm miệng rõ ràng, nhưng tốc độ nói lại theo không kịp hai ca ca, vì vậy đành phải la to át lời của ca ca…

Quả thực là độc hại lỗ tai Chu Tử.

Triệu Trinh thấy thế, đứng dậy bèn đi tới, tay trái xách Bánh Bao Nhỏ, cả cánh tay phải gắp Màn Thầu Nhỏ và Bánh Trôi Nhỏ lên, ném ba anh em bọn chúng ra ngoài cửa, trầm giọng nói: “Chờ khi các con học được cách nói chuyện mạch lạc có trật tự thì hãy quay lại!”

Mặc dù Chu Tử được giải cứu, nhưng lại bắt đầu đau lòng cho ba tiểu tâm can, ánh mắt nhìn Triệu Trinh hàm chứa cầu xin.

Triệu Trinh lại làm như không thấy, bưng một chén trà chậm rãi uống.

Chu Tử nhìn hắn, nghĩ đến việc hắn mới hai mươi ba tuổi, trên mặt còn mang theo nét ngây thơ, nhưng đã là cha của ba đứa trẻ, cũng có chút thương tiếc hắn, đứng dậy đi đến sau lưng hắn, giúp hắn xoa bóp bả vai, vừa xoa vừa nói: “Triệu Trinh, chàng vất vả rồi!”

Triệu Trinh vừa hưởng thụ kiểu thê phục vụ, vừa nói: “Bọn chúng bây giờ còn nhỏ, học chút quy củ là được; lớn hơn chút nữa, sẽ cần mời một vị tiên sinh.”

Chu Tử vội hỏi: “Không để Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên dạy chũng võ công sao?”

Triệu Trinh trầm tư nói: “Học võ công quá sớm sẽ ảnh hưởng đến phát triển của xương cốt, cứ để cho Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên mang bọn chúng đến Ngoại thư phòng là được, đợi sau khi dãy viện sau Ngoại thư phòng xây xong, sẽ để bọn chúng từ chỗ mẫu thân dọn ra ngoài.”

Một khi đám Bánh Bao Nhỏ chuyển đến ngoại viện, Chu Tử muốn gặp cũng không dễ dàng, nàng có chút luyến tiếc, nhưng cũng biết một khi Triệu Trinh quyết định sẽ rất khó thay đổi, cho nên đành phải chậm rãi suy nghĩ đối sách.

Chu Tử chẳng nghĩ ra được chiến lược gì, cho nên đành phải yên lặng rầu rĩ nhìn về phía dãy viện mới sắp xây xong mà phát sầu.

Một ngày nọ, bỗng nhiên Trần Bình đến bẩm báo, Vương gia bảo Vương phi thay lễ phục đến Ngoại thư phòng.

Chu Tử không biết đã xảy ra chuyện gì, vội thay trang phục dẫn theo đám người Thanh Thủy đi theo Trần Bình.

155. Quyển 5 – Chương 157

Chương 157: Thái Hậu đến, thời gian thấm thoát trôi qua

Sau khi bước vào Ngoại thư phòng, thấy người đẹp áo trắng trước mắt, Chu Tử nhào tới: "Chu Bích!"

Chu Bích nhìn tỷ tỷ, mắt cũng đã ươn ướt.

Hai tỷ muội đều thổn thức không ngừng.

Ở bên cạnh, Triệu Trinh ho khan một tiếng, lúc này Chu Tử mới nhớ tới, muốn hành lễ, liền bị Chu Bích đè lại: "Tỷ muội với nhau, lễ tiết làm gì!"

Thì ra lần này Chu Bích tới là cải trang vi hành, chỉ mang theo Tiền Liễu Đức, Ngọc Hương cùng mấy cung nữ thái giám và thị vệ, chỉ có mấy đại thần ở Nội Các biết hành tung của nàng và Hoàng đế.

Chu Tử vội hỏi: "Sủi Cảo Nhỏ đâu?"

Chu Bích cười kéo tỷ tỷ đến trước cửa sổ, mở cửa sổ cho Chu Tử nhìn ra ngoài.

Chu Tử vừa nhìn, liền thấy trong đình viện nhỏ sau thư phòng, Bánh Bao Nhỏ, Màn Thầu Nhỏ đang cùng Sủi Cảo Nhỏ Triệu Đồng co đôi chân nhỏ chạy đuổi theo nhau, nhóc Bánh Trôi Nhỏ chân ngắn chạy không nhanh, cũng vui vẻ chạy tới chạy lui theo sau ba ca ca. Liễu Liên toàn thân áo bào trắng, mỉm cười ngồi trên một chiếc ghế dài ở hành lang, Hàn Tử Xuyên đứng bên cạnh hắn, hai người đều đang trông chừng mấy đứa bé này!

Liễu Liên chú ý tới động tĩnh bên này, nhìn về phía Chu Tử, xa xa cười cười.

Chu Tử cũng mỉm cười gật đầu.

Lúc này Chu Bích mới nói với tỷ tỷ: "Trong cung chỉ có một mình Sủi Cảo Nhỏ, bé thật sự quá cô độc, muội rất đau lòng. Lần này được tỷ phu đồng ý, muội mới đưa bé tới, chính là muốn để bé và Bánh Bao Nhỏ, Màn Thầu Nhỏ và cả Bánh Trôi Nhỏ chung đụng nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm!"

Chu Tử gật đầu liên tục.

Nàng cũng hiểu được Sủi Cảo Nhỏ rất cô đơn.

Triệu Trinh sắp xếp cho Chu Bích và Tiền Liễu Đức cùng Ngọc Hương mà nàng mang theo vào ở tại Lê Hương viện phía sau Diên Hi cư.

Chu Bích chỉ ở lại bốn năm ngày, liền mang Tiền Liễu Đức cùng Ngọc Hương rời đi, để Sủi Cảo Nhỏ Triệu Đồng ở lại.

Chu Tử thấy bộ dạng Triệu Đồng rất giống mình liền vui mừng, sau khi bẩm báo với Cao Thái phi, liền sai người khiêng chiếc giường La Hán lớn trong phòng khách đối diện phòng ngủ của mình chuyển ra ngoài, đổi thành hai cái giường song song, Bánh Bao Nhỏ cùng Bánh Trôi Nhỏ ngủ ở chiếc giường bên trái, Màn Thầu Nhỏ cùng Sủi Cảo Nhỏ gần tuổi nhau ngủ trên chiếc giường còn lại, buổi tối thì do đại nha đầu Thanh Châu, Thanh Ba và Thanh Thủy, Thanh Tuyền thay phiên hầu hạ.

Đến ban ngày, nàng dẫn theo bốn tiểu tử kia đi thỉnh an Cao Thái phi, sau đó thì để cho Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên mang bốn tiểu tử kia đi chơi, có đôi khi là ở trong Vương phủ chơi, có lúc thì chơi trong thành hoặc thậm chí ra ngoài thành đi chơi.

Bốn đứa nhóc: Bánh Bao Nhỏ, Màn Thầu Nhỏ, Sủi Cảo Nhỏ và Bánh Trôi Nhỏ vô cùng vui vẻ, chưa đến một tháng, ngay cả Sủi Cảo Nhỏ trắng nõn cũng phơi nắng thành bộ dạng đen tròn khỏe khoắn như nhóm Bánh Bao Nhỏ.

Tháng Mười, sứ giả Ô Thổ quốc tới Kim Kinh, cùng Đại Kim ký kết hiệp ước liên minh, hai nước chính thức kết minh.

Quan hệ của Đại Kim và Ô Thổ dần dần chặt chẽ, buôn bán, văn hóa, quân sự giữa hai nước dần dần thân thiết, quan hệ liên minh càng ngày càng củng cố, mặc dù không phát động chiến tranh nữa, nhưng vẫn vững vàng áp chế Đông Xu quốc.

Cục diện hòa bình khó gặp của Đông Phương đại lục cuối cùng cũng đến.

Sắp đến tháng Chạp, sắp bước sang năm mới, ngày đó mây đen dầy đặc, gió lạnh gào thét, một cơn bão tuyết lại sắp tới.

Chu Tử sắp xếp cho bốn nhóc Bánh Bao Nhỏ vào ở Diên Hi cư, bảo Thanh Thủy trông chừng bọn chúng, còn mình mang theo mấy nha hoàn đến chỗ ở của Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh, Liễu Liên và Hàn Tử Xuyên trong ngoại viện Diên Hi cư.

Nơi ở của bốn người bọn họ được bố trí rất thoải mái, Chu Tử lại cảm thấy chưa đủ, chỉ huy nha hoàn giúp bọn họ đổi tất cả chăn nệm, chăn đệm giường đều là loại thật dày, ngay cả gối đầu cũng đổi thành loại thơm mềm.

Trong khoảng thời gian này, Liễu Liên đều ở biệt viện Vân Trạch chỉnh đốn đội quân Tinh Vệ của biệt viện, sau khi chỉnh đốn xong, sắp xếp trách nhiệm công việc xong, buổi tối hôm đó, Liễu Liên cưỡi ngựa từ biệt viện Vân Trạch chạy về Vương phủ.

Đã là hạ tuần tháng Chạp rồi, cho nên rất nhiều quan viên của phủ Nam An vương đều đã hưu mộc, trong Vương phủ chỉ còn lại này những người thường trú tại Vương phủ xem Vương phủ là nhà, ví như hai vị Hứa – Hầu đại phu; ví như người không có nhà để về, nhiều năm qua đã xem Vương phủ là nhà: Liễu thống lĩnh – Liễu Liên.

Phủ Nam An vương vẫn luôn người đến người đi, hiếm khi có chút trống trải và yên tĩnh như bây giờ.

Liễu Liên đến Ngoại thư phòng bái kiến Vương gia rồi trở về chỗ ở của mình.

Vừa vào cửa, hắn liền phát hiện trong phòng mình đã thay đổi.

Tất cả chăn mền đều đổi thì không nói, trong tủ quần áo của hắn còn treo không ít quần áo mới, đều là do Vương phi tự tay may vá: có bốn bộ trung y mới tinh, hai bộ là may từ vải bố trắng, hai bộ may từ vải lụa trắng; bốn bộ áo đông, hai bộ may từ lụa vân trắng, phía trên có hoa văn tối màu làm nổi bật; hai bộ may từ vải gấm màu đen ánh kim, chất vải đen bóng, lại có hoa văn ánh kim lúc ẩn lúc hiện; bốn cái áo bông, đều mỏng nhẹ vừa người, có lẽ Vương phi biết võ công hắn cao, mùa đông mặc quần áo quá dày sẽ rất nóng…

Liễu Liên đứng trước tủ quần áo được mở ra, lặng yên ngắm nhìn.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Thì ra là gã sai vặt hầu hạ hắn hàng ngày đi tới. “Liễu thống lĩnh, Vương phi sai người đưa tới thức ăn khuya cho ngài!” Gã sai vặt đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, bắt đầu dọn ra.

Đêm đã khuya.

Không biết bắt đầu từ khi nào, bông tuyết bên ngoài đã nổi lên. Cuồng phong gào thét, rung chuyển cây cối trong sân, làm lên tục phát âm thanh nhánh cây bị bẻ gẫy “rắc rắc”. Cửa sổ giấy của gian phòng cũng bị gió thổi phát ra tiếng thanh thúy.

Liễu Liên cùng đám người Hàn Tử Xuyên, đều đã đặc biệt dặn dò đừng đặt lò than cạnh vách tường, cho nên nhiệt độ trong phòng có hơi thấp.

Nhưng Liễu Liên ngủ trên giường mà Vương phi đặc biệt chỉ huy người làm sắp xếp lại, vừa dày vừa thơm lại vừa mềm, đắp chăn mới thật dày, đau khổ đổ mồ hôi khắp người.

Lúc nửa đêm, Liễu Liên hạnh phúc rốt cuộc cũng chịu không nổi nữa, đứng dậy lôi tấm chăn mỏm từ trong ngăn tủ ra, ôm cái chăn mới vào trong ngực, phủ cái chăn mỏng lên người, rất nhanh liền ngủ mất.

Ngày hai mươi ba tháng Chạp, là ngày tiễn ông Táo, phủ Nam An vương đang chuẩn bị lễ mừng năm mới, một vị khách không mời lại đến.

Triệu Trinh đứng trên bậc thang, cau mày nhìn Vân đại sứ giả – Vân Noãn một thân quần áo xa hoa, dùng ánh mắt cực kỳ mừng rỡ đánh giá mình, hắn lại không thể động thủ đánh cho Vân Noãn một trận, vì thế trong lòng cực kỳ không thoải mái. Hắn gọi Trần Bình: "Đi đến Diên Hi cư gọi Liễu Liên đến đây!"

Vân Noãn thật vất vả mới thuyết phục được ca ca Vân Hàn, phong mình làm sứ giả phái đến Kim quốc. Sau khi hết việc chính sự ở Kim Kinh, hắn liền mang theo thuộc hạ, chạy như điên hai mươi ngày xông thẳng đến Nhuận Dương, mong gặp được Nam An vương ngày nhớ đêm mong.

Vân Noãn đứng ở dưới bậc thang, nhưng không vội đi vào, mà cười tủm tỉm nhìn ngắm Nam An vương.

Hôm nay Nam An vương đầu đội ngọc quan, mái tóc dài đen bóng xõa tung sau vai, trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc là một đôi mắt phượng xinh đẹp như sóng nước mênh mông, đôi môi đỏ tươi khẽ mím, hắn không mặc lễ phục, mà là một thân thường phục bằng gấm màu lam thẫm, thắt lưng bằng ngọc, dáng người cao gầy, đứng trên bậc thang, như cây ngọc đón gió (Ngọc thụ lâm phong), phong thấu nổi bật. Chỉ là đôi mắt căn bản không nhìn mình, không khỏi có chút cảm thấy không hoàn mỹ.

Ngơ ngác nhìn một hồi lâu, Vân Noãn nghĩ rằng: hôm nay Nam An vương tuấn tú như thế, chẳng lẽ là vì nghênh đón ta mà đặc biệt ăn mặc như vậy?

Nghĩ lại một chút, cảm thấy khả năng không lớn.

Cho nên Vân Noãn lo được lo mất, đứng đó không nhúc nhích, đôi mắt xanh như lam ngọc rất giống Vân Hàn kinh ngạc nhìn Nam An vương.

Triệu Trinh bị hắn nhìn đã thấy rất không kiên nhẫn rồi, đôi mày thanh tú nhíu lại, nhìn tới nhìn lui, rốt cục cũng thấy Liễu Liên một thân áo gấm màu đen mang theo Trần Bình đi nhanh tới. Đợi Liễu Liên đến gần, hắn nhìn lướt qua Vân Noãn, nói: "Bổn vương bận rộn công sự, tiếp đãi Vân Vương gia sẽ do thống lĩnh Vương phủ – Liễu đại nhân phụ trách vậy!" Dứt lời, Triệu Trinh giống như đào tẩu, sải bước đến đón Liễu Liên đang đi tới, để Vân Noãn lại.

Lúc lướt qua người Liễu Liên, Triệu Trinh thấp giọng nói: "Liễu Liên, trị gã Vân Thất này một trận cho ta, ta sẽ cho Vương phi nhận ngươi làm đệ đệ!"

Đôi mắt hoa đào của Liễu Liên chợt sáng lên: "Thật sao ạ?"

Triệu Trinh "Hừ" một tiếng, nhanh chân rời đi, để lại Liễu Liên ánh mắt sáng ngời, cả người đầy động lực.

Dù sao Chu Tử vẫn luôn ầm ỹ đòi nhận Liễu Liên làm đệ đệ, hắn không ngăn được Chu Tử, vậy thì sao không thuận nước đẩy thuyền chứ?

Triệu Trinh vừa đi, Vân Noãn liền muốn đuổi theo, vừa nhìn lại, thấy Liễu đại mỹ nhân Liễu Liên đến đây, cũng không thèm đuổi theo Nam An vương nữa, cười khanh khách đón Liễu Liên: "Liễu huynh đệ, đã lâu không gặp!"

Trên gương mặt tuấn tú của Liễu Liên mang đầy nét cười, mắt hoa đào cong cong, nụ cười rực rỡ, bước lên trước, vươn cánh tay phải khoác vai Vân Noãn, nói: "Vân huynh đệ, ra ngoài uống rượu chứ?"

"Được!" Vân Noãn không ngóng trông Triệu mỹ nhân nữa, nghênh đón Liễu mỹ nhân, được Liễu mỹ nhân ôm, cả người phát sốt trong lòng ngứa ngáy, khoan khoái theo Liễu Liên đi ra ngoài, mơ hồ không biết đây là một tiểu mỹ nhân rắn rết, cũng không biết chuyện chờ đợi hắn sau đó sẽ là kinh nghiệm cả đời khó quên.

Đến buổi tối, Liễu Liên một mình về phủ gặp Triệu Trinh.

Bởi vì thành công "Họa thủy đông dẫn" (*), tâm tình Triệu Trinh rất là khoái trá, mỉm cười hỏi: "Vân Thất Vương gia đâu?"

(* Họa thủy đông dẫn: ý là mối họa đến từ phương đông, vẫn là đem mối họa trả về phương đông. Xuất xứ từ 1 mưu kế trong Tam Quốc, bây giờ có ý nói là đem tai họa dẫn tới trên đầu người khác, không phải có ý giá họa.)

Liễu Liên thực ung dung cúi người hành lễ: "Bẩm Vương gia, Vân Thất Vương gia hiện đang ở tại Vọng Giang lâu ạ!"

Triệu Trinh liếc mắt nhìn Liễu Liên một cái: "Giao cho Triệu Phúc?"

"Dạ." Liễu Liên cười đến thật vui vẻ.

Triệu Trinh cảm thấy Vân Vương gia Vân Noãn rơi vào trong tay người bạn của nữ nhân (ý chỉ am hiểu phụ nữ) – Triệu Phúc, nói không chừng có thể vì vậy mà đảo ngược, từ nay về sau yêu thích nữ nhân, mình sẽ không bị ánh mắt trần trụi trắng trợn khiến người ta muốn đánh của hắn làm phiền nữa, cho nên trong lòng rất vui mừng.

Sáng sớm ngày hôm sau, cửa thành vừa mở ra, Vân Vương gia Vân Noãn mang theo một đám thị vệ, từ ngoài thành Nhuận Dương chạy như điên quay về, chạy thẳng tới phủ Nam An vương.

Triệu Trinh vẫn chưa rời giường, đã bị người chạy đến Diên Hi cư gọi dậy. Triệu Trinh mang vẻ mặt sương giá nghiêm nghị vừa bước vào Ngoại thư phòng, đã thấy Vân Vương gia đầy mặt đầy cổ đều là vết son môi chật vật không chịu nổi, bất giác mỉm cười.

Từ đó về sau, Vân Vương gia lấy lý do tinh thần sa sút sau khi bị quấy rối ở Vọng Giang lâu, bèn ở lại không đi, ăn dầm nằm dề ở phủ Nam An vương.

Mỗi ngày hắn tản bộ, bước thong thả đến Ngoại thư phòng ngắm nhìn Triệu mỹ nhân Triệu Trinh một chút, lại tản bộ trong Vương phủ, chế tạo cơ duyên gặp gỡ Liễu mỹ nhân Liễu Liên. Mỗi ngày đều có vui vẻ, tâm tình Vân Noãn cực kỳ khoái trá, ca ca của hắn – Ô Thổ vương Vân Hàn gởi đến nhiều phong thư gọi hắn trở về, hắn đều bỏ mặc, không thèm để ý tới.

Chỉ là hai vị mỹ nhân này, Triệu mỹ nhân vừa nhìn thấy hắn, mặt không chút thay đổi nhấc chân bước đi, khó có thể đến gần trò chuyện; Liễu mỹ nhân thì võ công quá cao, hắn vừa tới gần vung quyền đánh tới, hắn luôn bị đánh đến mặt mũi bầm dập, cho nên phần diễm phúc này không khỏi trả giá quá lớn, bất quá Vân Noãn vẫn cố chịu đấm ăn xôi, vui đến quên cả trời đất, muốn vĩnh viễn mãi mãi ở lại phủ Nam An vương.

Búng tay một cái, mười năm bỗng chốc trôi qua.

Thế sự xoay vần, phủ Nam An vương cũng đã xảy ra rất nhiều biến hóa.

156. Quyển 5 – Chương 158

Chương 158: Chương cuối

Trở thành Thái Phi, trai ngọc sinh châu

Đêm xuân, mặc dù không có ánh trăng, nhưng trên bầu trời phủ đầy sao. Phủ Nam An vương, trong nơi ở của mấy vị công tử – Tùng Bách viện, không hề trồng các loại hoa thơm cỏ lạ gì, trong không khí chỉ tràn ngập mùi thơm dịu của đám lá tùng bách non vừa mới mọc.

Đêm khuya thanh vắng, toàn bộ Phủ Nam An vương đều chìm trong giấc ngủ say.

Tùng Bách viện, trên một khung cửa sổ của một gian phòng phía đông, "két" một tiếng, cánh cửa sổ từ bên trong mở ra, một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi từ bên trong ló đầu ra, nhìn quanh quất một lượt, sau đó hai tay ấn lên bệ cửa sổ, nhẹ nhàng nhanh nhẹn nhảy ra, rõ ràng là người có công phu.

Hắn vừa nhảy ra, cũng không lập tức chạy đi, mà khẽ tung người lên, trốn sau một bụi trúc xanh ở trước phòng.

Rất nhanh, cửa sổ của gian phòng cách vách cũng được mở ra, một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi cũng từ bên trong nhảy ra ngoài, vừa ra tới liền gọi một tiếng: "Đại ca".

Trong bụi trúc truyền ra một tiếng "cúc ku cúc ku", thiếu niên này vội chạy vào bụi trúc.

Từ căn phòng thứ ba và thứ tư cũng nhanh chóng nhảy ra hai thiếu niên, sau khi bốn người tập trung lại sau bụi trúc, liền nghe theo hiệu lệnh của người lớn nhất trong nhóm.

Dưới ánh sao, có thể nhìn ra trong đám bốn thiếu niên có ba người là có bộ dạng giống nhau đến thần kỳ, đều là mắt phượng xếch cao, đôi môi đỏ tươi, thoạt nhìn vô cùng tuấn mỹ, mặt khác, người còn lại thì có đôi mắt thật to, cằm hơi nhọn, khóe miệng cười rộ lên còn có hai lúm đồng tiền nho nhỏ, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Thiếu niên lớn tuổi nhất hỏi thiếu niên nhỏ nhất khoảng mười hai mười ba tuổi: "Bánh Trôi, phụ thân và mẫu thân đã ngủ chưa?"

Thiếu niên được gọi là Bánh Trôi kia, da thịt trắng nõn, mắt phượng nhíu lại, cười nói: "Đệ đã đến Diên Hi cư rồi, trốn mãi trên cây Liễu già ngoài cửa nội viện, đợi ánh đèn trong phòng ngủ của phụ thân và mẫu thân tắt rồi đệ mới trở về đấy!"

Một thiếu niên lớn tuổi hơn một chút, khoảng mười ba mười bốn tuổi, khẽ nhíu mắt phượng, bĩu môi: "Đệ xác định không có kinh động đến Liên cữu cữu ở ngoại viện Diên Hi cư chứ?"

Bánh Trôi còn chưa kịp lên tiếng đã bị vị thiếu niên gọi là đại ca nhíu mi trầm tư, sau đó nói: "Liên cữu cữu võ công rất cao, nếu chưa ngủ, nhất định sẽ phát hiện!"

Vị thiếu niên mắt to chen miệng nói: "Liên cữu cữu thích nhất là nhắm một mắt mở một mắt, sẽ không đi nói cho dượng đâu!"

Thiếu niên lớn nhất thoạt nhìn rất chững chạc nói: "Liên cữu cữu vẫn chưa xuất hiện, điều đó cho thấy kế hoạch của chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa có vấn đề gì xảy ra, vậy cứ y theo kế hoạch mà hành động đi!"

Ba thiếu niên còn lại hưng phấn, ánh mắt sáng long lanh, đồng thanh: "Dạ!"

Trong bốn người, đại ca vừa tung mình một cái, nhảy lên đầu tường.

Sau khi đại ca nhảy lên đầu tường, không biết vì sao, một mảnh mái ngói bị hắn đạp trúng, "phịch" một tiếng kèm theo, ngã xuống rơi vào bụi cỏ bên dưới.

Ba người còn lại quá mức hưng phấn, còn tưởng rằng mảnh ngói vỡ kia là do đại ca không cẩn thận đạp trúng, đứng dưới đất chờ một lát, thấy đại ca không có động tĩnh gì, cũng đồng loạt nhảy lên.

Chỉ thấy dưới ánh sao, trên cành Tùng (thông), một thanh niên thật mỹ mạo thoạt nhìn ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đang đứng lắc lư phía trên, mắt hoa đào híp lại, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười đắc ý: "Bánh Bao, Sủi Cảo, Màn Thầu, Bánh Trôi, đêm khuya thanh vắng, bốn người các con ra ngoài làm cái gì?"

Bánh Bao làm lão đại, tất nhiên 'việc nhân đức không nhường ai', nhìn về phía Liễu Liên: "Liên cữu cữu, Sủi Cảo thật vất vả mới được ra khỏi kinh thành, chúng con muốn đưa đệ ấy đến chùa Tĩnh Đàm Tự ngắm hoa đào dưới ánh trăng, cho nên…"

Liễu Liên rũ mắt xuống, nói: "Thì ra là thế." Sau đó lại nhìn lên trời, nói: "Hoa đào dưới ánh trăng, tối nay có ánh trăng sao?"

Hắn vừa nói, tay vừa nhặt một cành liễu nhẹ nhàng đảo qua bốn huynh đệ, Bánh Bao, Màn Thầu, Sủi Cảo cùng Bánh Trôi không kịp phản ứng, một đám cùng lộn nhào xuống.

Cũng may mà dưới đất chính là bãi cỏ mềm mại, bốn người xoa mông đứng dậy, vừa đứng dậy liền đều ngây dại — Nam An vương Triệu Trinh đã sớm ngủ say trong truyền thuyết đang đứng ở trước mặt bọn

họ, khuôn mặt tuấn tú gần như giống hệt Bánh Bao, Màn Thầu và Bánh Trôi, như phát ra một tầng sương lạnh, mắt phượng như điện quét qua bốn tiểu tử này, quát: "Bốn đứa các con nửa đêm ra ngoài làm cái gì?"

Bốn thiếu niên lúng ta lúng túng không nói gì, vẻ mặt xám xịt đứng thành một hàng từ lớn đến nhỏ ở trước mặt Nam An vương.

Bánh Bao mở miệng nói trước: "Đi ra ngoài, đến chợ đêm ở phố bên sông ăn đêm."

Triệu Trinh nhìn hắn chằm chằm nói: "Con sai ở đâu?"

Bánh Bao: "Không nên không bẩm báo cho cha mẹ, không nên lấy thân mạo hiểm, không nên tham ăn, không nên…"

Triệu Trinh chắp tay sau lưng đứng trước mặt hắn, nhìn hắn nói: "Con sai ở chỗ là quên mất trách nhiệm mà một đại ca phải gánh vác!"

Hắn nhìn Liễu Liên đứng phía sau: "Đem bốn đứa này nhốt vào trong thư phòng, mỗi người viết một bản chính luận không được ít hơn ba ngàn chữ, đề mục đặt là Luận trách nhiệm , viết xong thì đưa cho Hồ Phi Đồng phân tích giảng giải!"

Liễu Liên khom người nói: "Dạ!"

Triệu Trinh vừa đi, Liễu Liên liền mang Bánh Báo, Sủi Cảo, Màn Thầu cùng Bánh Trôi đến thư phòng. Trước khi đóng cửa thư phòng, Liễu Liên nhìn một đám, nhẹ giọng hỏi: "Các con có biết các con sai ở chỗ nào không? Các con sai ở chỗ không nên phái Bánh Trôi đi điều tra, khinh công của thằng nhóc đó quá kém!" Dứt lời, Liễu Liên mỉm cười, đóng cửa rời đi.

Trong phòng, bốn vị mỹ thiếu niên nhìn nhau, Bánh Bao nói: "Chúng ta đến phân tích một chút đi!"

Không lâu về sau, sau khi lên kế hoạch chu đáo cùng điều tra kỹ càng, rốt cục Bánh Bao cũng dẫn đầu ba đệ đệ vượt ngục thành công, đến chợ đêm ở phố bên sông ăn đêm, ngắm hoa đào dưới ánh trăng ở chùa Tĩnh Đàm Tự, lúc trở về còn nhân tiện ghé vào sòng bạc Phú Thuận lớn nhất Nhuận Dương học hỏi mở mang kiến thức một chút.

Mấy năm nay, hàng năm Sủi Cảo Nhỏ đều có mấy tháng là ở phủ Nam An vương. Thái Hậu nương nương đã thỏa thuận cùng các đại thần Nội các, năm Hoàng đế mười tám tuổi sẽ tự mình chấp chính, cho nên hắn cảm thấy mình phải thừa dịp trước khi mười tám tuổi và vui chơi thỏa thích, cho nên lần này tới đây từ tháng Tư, liền ăn dầm nằm dề đến tháng Tám còn lưu luyến không muốn rời đi.

Lúc hắn đến, không chỉ có dẫn theo một lượng lớn Cấm vệ quân, còn đem theo cả thái phó Hồ Phi Đồng. Dưới sự thúc giục của Hồ Phi Đồng, vừa qua tết Trùng Dương (ngày 9/9), Sủi Cảo Nhỏ Triệu Đồng liền lên thuyền rời đi.

Sủi Cảo Nhỏ mới vừa đi, Vân Noãn liền tới.

Mấy năm nay hắn luôn cứ cách dăm ba bữa lại tới Phủ Nam An vương ở một thời gian. Lúc mới bắt đầu, hắn đến thuần túy chỉ vì muốn ngắm nhìn Triệu Trinh mỹ nhân cùng Liễu Liên mỹ nhân, sau khi được Liễu Liên mỹ nhân cho ăn vài lần đau khổ, lại biến thành đến Phủ Nam An vương thuần túy là vì thích đến, hắn thích bầu không khí của phủ Nam An vương.

Lần này Vân Noãn tới, ngoại trừ rất nhiều quà tặng, còn mang theo cả trưởng công chúa tám tuổi của Vân Hàn: Vân Thải Nghiên (đám mây xinh đẹp) do Kim vương hậu sinh ra, là một tiểu cô nương rất xinh đẹp quý phái.

Vân Thải Nghiên rất có phong thái của thúc thúc của mình, nhìn qua ba huynh đệ Triệu thị một lần, cảm thấy ba huynh đệ này đều thật là tuấn mỹ, một người cũng không muốn buông tha, lặng lẽ hỏi thúc thúc: "Thất thúc, Bánh Bao, Màn Thầu và Bánh Trôi đều rất xinh đẹp, dễ thân, con có thể gả cho cả ba được không? Bánh Bao sẽ giúp con xử lý chính vụ, Màn Thầu giúp con kiếm bạc, Bánh Trôi thì chơi với con!"

Vân Noãn: "…"

Đây chính là giấc mộng mà thúc thúc con cả đời cũng không thực hiện được a: Triệu Trinh mỹ nhân chủ ngoại, Liễu Liên mỹ nhân chủ nội, ta mỗi ngày vây quanh mỹ nhân thưởng thức!

Ba quốc gia: Đại Kim, Đông Xu và Ô Thổ ở Đông Phương đại lục, ba thế lực cân bằng, tạo thành thế chân vạc vững chắc, thiên hạ thái bình lâu dài. Mặc dù thiên hạ thái bình, Triệu Trinh vẫn như cũ, từ khi Bánh Bao Nhỏ mười hai tuổi, hắn đã bắt đầu mang theo Bánh Bao Nhỏ, Màn Thầu Nhỏ cùng Bánh Trôi Nhỏ đi tuần tra biên quan, huấn luyện quân đội.

Đến năm Bánh Bao Nhỏ mười lăm tuổi, nghĩ tới phụ vương năm đó mười hai tuổi đã bắt đầu lên chiến trường giết địch mà vô cùng hâm mộ.

Triệu Trinh lại nói: "Có thể hòa bình, sao lại muốn chiến tranh? Vũ lực chỉ dùng để trấn giữ và ứng phó khi có chuyện xảy ra, không phải dùng để phát động chiến tranh!"

Năm Bánh Bao Nhỏ mười sáu tuổi, Triệu Trinh dâng biểu lên triều đình, lấy lý do bệnh cũ, xin triều đình phê chuẩn cho Thế tử Triệu Tử lên kế vị làm Nam An vương.

Triều đình nhanh chóng phúc đáp, phê chuẩn cho bản tấu của Nam An vương.

Vì thế, năm mười sáu tuổi, Triệu Tử trở thành Nam An vương.

Trong Vương phủ liền gọi Cao Thái phi là lão tổ tông — lão tổ tông vừa quá năm mươi tuổi. Triệu Trinh sắp ba mươi tuổi thì được gọi là lão Vương gia, mà nhìn qua vẫn còn trẻ tuổi xinh đẹp, Chu Tử đã thành Nam An Thái phi.

Màn Thầu Nhỏ rất có hứng thú với buôn bán, từ chỗ tổ mẫu, mẫu thân và Liên cữu cữu mượn một lượng lớn ngân lượng, mở một cửa hàng độc quyền về châu báu trang sức tơ lụa may mặc và vật phẩm xa xỉ, buôn bán rất náo nhiệt.

Bánh Trôi Nhỏ theo Liễu Liên từ nhỏ, mê võ thành si, rốt cục gần đây cũng bái sư thành công, chính thức trở thành đệ tử nhập môn của Liễu Liên.

Mùa xuân năm sau, lão Vương gia Triệu Trinh cùng Triệu Dương, Liễu Liên, Triệu Tráng cưỡi ngựa, Chu Tử cùng đại a đầu bên người là Kim Thu ngồi xe, xuất phát từ Nhuận Dương, bắt đầu tiếp tục cuộc du ngoạn kéo dài qua ba nước mà vẫn chưa hoàn thành vào mười năm trước.

Lúc đến bến tàu Hoa Đào, đúng vào lúc hoa đào nở rộ, xung quanh bến tàu tràn ngập rừng đào, hoa đào màu phấn hồng như đám mây hồng, dưới ánh trời chiều, đẹp như một bức tranh.

Triệu Tráng đi sắp xếp chỗ dừng chân nghỉ trọ.

Triệu Trinh nắm tay Chu Tử, hai vợ chồng chậm rãi dạo bước trong rừng hoa đào, cảm thấy năm tháng an ổn, cuộc sống yên bình.

Liễu Liên mang theo Triệu Dương theo xa xa ở phía sau.

Lúc hai vợ chồng sắp đi đến trạm dịch, liền thấy hai chiếc xe ngựa dừng ở cửa trạm dịch, vây quanh một đám nha hoàn nhũ mẫu và mấy gã sai vặt mặc áo xanh.

Từ xa Chu Tử nhìn thấy một mỹ nhân áo gấm chừng ba mươi được tiểu nha hoàn đỡ, bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, vẻ mặt nhìn nghiêng dường như rất quen thuộc. Ngay sau đó, tiểu nha hoàn đỡ từ trong chiếc xe thứ hai ra hai vị mỹ nữ tuổi còn trẻ ăn mặc xinh đẹp.

Chu Tử còn đang ngờ vực trong lòng, lại nghe gã sai vặt bên cạnh bàn tán: "Đây là phu nhân của Tri phủ châu Bình An – Lâm Thanh Sơn, phía sau là hai mỹ thiếp của Lâm đại nhân, sau khi đại nhân Lâm Thanh Sơn mất, Lâm phu nhân cùng hai mỹ thiếp này đều thề thủ tiết vì Lâm đại nhân, hôm nay đang trở về nhà cũ của Lâm gia ở kinh thành!"

Triệu Trinh nghe vậy, nhẹ giọng nói với Chu Tử: "Là Lục Hà."

Chu Tử giật mình, nhìn kỹ, quả thật là Lục Hà, chẳng qua là trải qua thời gian gột rửa, mặc dù nàng vẫn còn thướt tha thùy mị, nhưng dù sao vẫn mang theo dấu vết của tháng năm.

Chu Tử không hề tiến lên nhận quen. Nàng kéo Triệu Trinh trực tiếp vào trạm dịch.

Nàng và Lục Hà, giống như hai đám lục bình trên mặt nước, ngẫu nhiên gặp nhau, bất chợt rời xa, từ đó khó mà gặp lại.

Sao phải gặp lại? Hà tất phải nhận quen?

Không bằng xem khoảng thời gian đã gặp nhau kia trở thành một hồi ức đẹp trong cuộc đời, đã trôi qua rồi thì cứ quên đi.

Vào tháng Tám, Triệu Trinh cùng Chu Tử đến núi Vân Mông Sơn, gặp mẫu thân và cha kế của Chu Tử. Đệ đệ của nàng đã sớm gia nhập vào của trong quân Triệu Trinh, nay đã làm đến chức Quả Nghị Hiệu úy.

Mẫu thân và cha kế của Chu Tử đều trông có vẻ già cỗi, hai người bọn họ yêu thương giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, sống một cuộc sống bình thản dưới chân núi Vân Mông Sơn, không muốn cuộc sống bình yên bị cắt đứt.

Đám người Triệu Trinh ở lại núi Vân Mông Sơn hai ngày, Vân Noãn nhận được tin tức, sớm đã dẫn người chờ ở bên kia núi Vân Mông Sơn, hy vọng đón Triệu Trinh Liễu Liên quá bước sang làm khách.

Ai ngờ một đêm trước khi xuất phát, Chu Tử đột nhiên bắt đầu nôn mửa, không ngửi được chút tanh dầu nào. Mẫu thân Chu Tử vội hỏi: "Không phải lại mang thai chứ?"

Chu Tử vừa nghe, cảm thấy rất ngượng ngùng, mặt đỏ rần: đã có ba đứa con trai hơn hơn mười mấy tuổi rồi, lại mang thai sẽ bị người ta chê cười!

Ngày hôm sau, Triệu Trinh liền mang Chu Tử đến thành Long Châu ở Bắc Cương, tìm đại phu chẩn mạch xong, vợ chồng đầu tiên là hai mặt nhìn nhau, tiếp theo Triệu Trinh liền nở nụ cười: "Đây trời cao ban ân, chúng ta cứ tiếp nhận là được rồi!"

Chu Tử nhìn hắn gương mặt dù có chút chín chắn nhưng vẫn tuấn mỹ của hắn, cười nói: "Nếu cái tiểu khuê nữ thì tốt rồi!"

Triệu Trinh mỉm cười nhìn nàng: "Mặc kệ lão Tứ là nam hay nữ, đều gọi Triệu Đàn đi!"

Chu Tử làm nũng lôi kéo hắn: "Nhũ danh liền gọi là Bánh Hấp Nhỏ (Tiểu hoa quyển) nha!"

Triệu Trinh im lặng, hắn thật tình cảm thấy lão Tứ nhà mình sẽ không thích nhũ danh này.

Tám tháng sau, trở lại Nhuận Dương, Chu Tử sinh ra đứa con thứ tư của nàng và Triệu Trinh, cũng là nữ nhi duy nhất của họ – Triệu Đàn, nhũ danh là Bánh Hấp Nhỏ.

Hoàn chính văn

Quay lại Mục lục

157. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại Liễu Liên (I)

Không ai biết, lần đầu tiên nhìn thấy Chu Tử, năm ấy Chu Tử mười lăm, Liễu Liên mười sáu.

Mười sáu tuổi, Liễu Liên có một loại xinh đẹp nam nữ khó phân biệt: da thịt trắng nõn như ngọc, mày lá liễu xinh đẹp tuyệt trần, mắt hoa đào nhẹ nhàng đầy nước, cánh mũi thẳng đẹp, môi trái tim đỏ tươi — hắn mười sáu tuổi, có thể xem là thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần. Cho nên, Cao Quý phi không cho Vương gia giữ hắn bên cạnh. Vương gia sắp xếp cho hắn vào biệt viện Vân Trạch, khiến cho hắn mười sáu tuổi trở thành thủ lĩnh Tinh Vệ của biệt viện Vương phủ.

Mùa thu năm ấy, Nam Man rục rịch nổi dậy, Vương gia mang theo Liễu Liên, Phàn Duy Bân, Bạch Tử Hạ cùng Bạch Tử Xuân thống lĩnh quân trấn thủ Nam Cương đi dò xét biên quan. Sau khi trở về từ biên quan, Vương gia lại bắt đầu chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị cho đại quân xuất phát.

Một ngày kia, Vương gia bao trọn một viện của quán rượu lớn nhất trong thành Nhuận Dương, đãi tiệc mừng cùng cả đoàn người.

Sau khi tàn tiệc, Liễu Liên cùng đám người Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân và Bạch Tử Hạ vây quanh Vương gia mặc áo đen giáp chiến đấu vàng mũ vàng kim cưỡi ngựa phía trước, Triệu Anh Triệu Dũng điều khiển xe ngựa theo sát phía sau: trong xe chồng chất từng chồng tơ lụa sa mỏng vân the, từng hộp trang sức lớn nhỏ.

Những vật này đều do Liễu Liên và Triệu Anh Triệu Dũng cùng đi mua.

Lúc ở Phường Diên Khánh mua những thứ này, Liễu Liên thật sự tò mò, vì vậy đã hỏi Triệu Anh: "Vương gia mua những thứ này làm gì?" Không phải Vương gia vẫn luôn luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc đó sao?

Triệu Anh cười bỉ ổi: "Liễu thống lĩnh, ngươi ở biệt viện đã lâu, không biết chuyện của Vương gia chúng ta rồi?!"

Liễu Liên nhướng mày nhìn hắn.

Triệu Anh kề sát vào bên tai Liễu Liên nhỏ giọng nói: "Vương gia mới nạp một nha đầu thông phòng tên là Chu Tử, đây đều là quà tặng mua cho nàng!"

Vương gia chúng ta đã thông suốt rồi sao? Quả nhiên là chuyện lạ trong thiên hạ a! Thiếu niên Liễu Liên mười sáu tuổi đối với nha đầu thông phòng kêu Chu Tử này tràn ngập tò mò.

Sau khi trở lại Vương phủ, trời đã tối đen.

Gã sai vặt Triệu Anh Triệu Dũng thân cận bên người Nam An Vương gia đốt đèn lồng, Liễu Liên cùng Bạch Tử Xuân cùng Tinh Vệ đi theo sau Vương gia, cùng đi đến Diên Hi cư.

Đi đến cửa ngoại viện Diên Hi cư, dựa theo theo lệ thường, đám người Liễu Liên và Bạch Tử Xuân phải rời khỏi trở về Ngoại thư phòng, Triệu Anh cùng Triệu Dũng đưa Vương gia đến cửa nội viện Diên Hi cư.

Liễu Liên đang muốn xoay người, lại phát hiện Vương gia phía trước dừng bước, hắn theo tầm mắt Vương gia nhìn về phía trước.

Ngoại viện Diên Hi cư treo đèn lồng, đứng dưới đèn lồng dưới, là hai người đang ở nhường nhau hai cái túi một lớn một nhỏ: một người là gã sai vặt trong thư phòng Vương gia – Triệu Quý, người khác là một tiểu nha đầu vấn tóc qua loa cắm một cây trâm bạch ngọc hình phượng.

Vương gia thân mình thẳng tắp, tản mát ra từng trận rét lạnh.

Liễu Liên cảm nhận được khí thế của Vương gia thay đổi, lúc này mới bắt đầu tỉ mỉ đánh giá tiểu nha đầu kia.

Tiểu nha đầu kia cũng theo mọi người cúi người hành lễ với Vương gia, cúi đầu xong liền đứng lên.

Liễu Liên không nhìn thấy ngũ quan diện mạo của nàng, chỉ cảm thấy nàng tóc đen như mây, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, vóc người cao gầy nở nang, mặc áo thêu hoa tím nhạt đã giặt đến bạc màu cùng váy dài màu trắng mang giày vải, dáng vẻ dịu dàng.

Chỉ chốc lát sau, Vương gia tiến vào Diên Hi cư.

Liễu Liên không lập tức rời đi, hắn đứng xa xa dưới tàng cây sồi xanh bên ngoài Diên Hi cư, che giấu bản thân: Hắn là thủ lĩnh Tinh Vệ của Vương gia, nhất định phải bảo đảm Vương gia an toàn, không thể bỏ qua bất kỳ không nhân tố không ổn định nào.

Tiểu nha hoàn kia cũng không rời đi, nàng nhét hai cái túi vào trong tay Triệu Quý đang có chút hốt hoảng, nói mấy câu. Giọng của nàng tuy nhỏ, nhưng nội công đã rất có tu vi, Liễu Liên nghe được vô cùng rõ ràng: "Quý ca, không sao đâu, ngươi giúp ta đưa ít đồ này gửi đến Độc huyện trước, việc khác để ta xử lý! Ngươi yên tâm!"

Liễu Liên trên mặt lộ nét cười, nhưng trong lòng lại cười lạnh: 'Ngươi yên tâm' — ngươi cho rằng ngươi là ai, cư nhiên dám nói ra nói như vậy! Cũng quá coi thường Vương gia rồi!

Liễu Liên mười sáu tuổi đã đi theo Vương gia (lúc đó mười bảy tuổi) rất nhiều năm, Vương gia thủ đoạn thâm trầm, dù núi Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, khí phách đó không ai bì được, Liễu

Liên có thể xác định, vừa rồi Vương gia quả thật rất tức giận. Nói không chừng ngày mai có thể nghe thấy tin tức nha đầu này đã chết.

Liễu Liên vừa đi ra Ngoại thư phòng, vừa thờ ơ nghĩ. Mười sáu tuổi, hắn đã không còn dịu dàng, không còn nhiệt huyết — trừ phi là vì Vương gia! Vì Vương gia ân trọng như núi, Liễu Liên tình nguyện máu chảy đầu rơi.

Liễu Liên vừa trở lại Ngoại thư phòng, Triệu Anh cũng đã trở lại, nói tiểu nha đầu kia chính là nha đầu thông phòng của Vương gia – Chu Tử. Liễu Liên không quá để ý, hắn nhanh chóng đã quên bẵng tiểu nha hoàn to gan lớn mật tên Chu Tử đó, hắn còn có nhiều việc cần quan tâm.

Bắc Tĩnh vương trong kinh thành đã bí mật đến đây, Vương gia uống rượu cùng Bắc Tĩnh vương trong Ngoại thư phòng, uống đến khuya.

Vương gia dường như tâm tình không tốt, một ly lại một ly uống không ngừng, rất nhanh đã say khướt, Bạch Tử Hạ rất không yên tâm, gọi Liễu Liên đưa Vương gia trở về.

Liễu Liên cùng Triệu Anh Triệu Dũng đưa Vương gia đến cửa nội viện Diên Hi cư, Liễu Liên đứng ở cửa, nhìn Triệu Anh và Triệu Dũng hộ tống Vương gia đi vào.

Sau khi Vương gia đi vào trong sân, bỗng nhiên nổi cơn say rượu, đứng trong sân dậm chân la to: "Chu Tử, ngươi lăn ra đây cho ta!"

Liễu Liên sửng sốt, sợ Vương gia say quá mà xảy ra chuyện gì, lại càng không dám rời đi. Lúc này, nha đầu tên Chu Tử kia từ trong sương phòng bước ra ngoài. Đứng trước người Vương gia.

Trong nội viện Diên Hi cư đèn đuốc sáng trưng, Vương gia nha đầu thông phòng đứng trước mặt Chu Tử, đứng phía sau là vài nữ tử trang điểm xinh đẹp.

Nhưng đứng ở cửa viện, Liễu Liên chỉ thấy được Chu Tử dưới ánh đèn.

Dưới đèn chính là nữ hài tử đó: tóc mai đen như mây, vài lọn còn uốn lượn rơi xuống, xõa trước người, da thịt mịn màng trắng trẻo ửng hồng, dưới mí mắt sưng đỏ là một đôi mắt to linh động trong suốt đầy nước, giống nhau mang theo một tầng lệ quang. Trên người nàng mặc áo lụa dài tay màu trắng, cái yếm màu đỏ gần như trễ xuống, cơ hồ có thể nhìn thấy bộ ngực trắng nõn mềm mại…

Nụ cười mỉm thường thấy trên mặt Liễu Liên bất tri bất giác không thấy tăm hơi, ánh mắt hoa đào cong cong giống như đầm nước sâu lạnh lẽo. lần đầu tiên Liễu Liên mới biết, thì ra cũng có dạng nữ nhân như vậy: ngây thơ mềm mại như đứa bé, lại xinh đẹp mê hoặc lan tràn như vậy, đây chính là nữ nhân sao?

Lúc này, đại khái Vương gia đã ý thức được việc gì, hắn xông lên ôm lấy Chu Tử, sải bước trở về phòng ngủ, sau đó "rầm" một tiếng đóng cửa phòng lại.

Đêm đó, thiếu niên mười sáu tuổi, Liễu Liên lần đầu tiên trong đời rung động.

Ngày hôm sau, Vương gia vẫn ở lỳ trong thư phòng không đi ra ngoài, ngay cả Bắc Tĩnh vương cũng không thèm gặp.

Bạch Tử Hạ dẫn Liễu Liên đến gặp Vương gia. Liễu Liên vào thư phòng, ngẩng đầu liền nhìn thấy trên mặt Vương gia một vết máu bắt mắt từ khóe mắt kéo đến khóe miệng, nhất thời ngây dại.

Bạch Tử Hạ lớn hơn Vương gia và Liễu Liên vài tuổi, lúc này bèn hỏi: "Vương gia, kẻ nào gây ra?"

Vương gia có vẻ hơi xấu hổ, dường như mặt cũng hơi hồng.

Liễu Liên vội lặng lẽ kéo Bạch Tử Hạ, Bạch Tử Hạ cẩn thận quan sát vết máu trên mặt Vương gia, cảm thấy giống như là bị móng tay nữ tử quẹt bị thương, nhất thời hiểu ra, e rằng vết máu này là vết tích do thông phòng kia của Vương gia gây ra, vì thế im lặng.

Mặc dù Liễu Liên rất trung thành và tận tâm với Vương gia, nhưng thấy tình hình này lại chỉ cảm thấy buồn cười: Chu Tử này cũng quá dữ dằn rồi! Nhưng hắn nghĩ lại, không biết Vương gia sẽ xử trí nàng thế nào, chỉ là theo tính tình trong mắt không chứa được một hạt cát của Vương gia, cái mạng nhỏ này của nàng sợ là không bảo đảm rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Liễu Liên có một loại cảm giác chua chát, có chút phiền muộn, có chút thẫn thờ, đây là một loại cảm giác thực xa lạ, Liễu Liên mười sáu tuổi chỉ cảm thấy trái tim có chút co rút đau đớn. Tại sao mình lại như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì luyến tiếc khi nhìn thấy một mỹ nhân sẽ phải chết trẻ sao? Liễu Liên không dám nghĩ sâu.

Rạng sáng vài ngày sau, Liễu Liên làm ám vệ bảo vệ Vương gia, lần thứ ba gặp được Chu Tử. Vương gia đưa Chu Tử rời Nhuận Dương đến kinh thành.

Liễu Liên ở trong bóng tối, nhìn Vương gia đi ở phía trước, Chu Tử theo sát phía sau, hai người một trước một sau đi tới cửa ngoại viện. Triệu Anh Triệu Dũng dắt con Ô Vân Đạp của Tuyết Vương gia đứng trước cửa.

Vương gia đứng ở cửa viện, đưa mắt nhìn theo Chu Tử rời đi.

Liễu Liên ẩn thân chỗ tối, nhìn Chu Tử rời đi.

Chu Tử bước một chân dẫm lên bậc thang xe ngựa, lại quay đầu nhìn Vương gia, trong đôi mắt đen to tròn đầy vẻ không muốn. Vương gia cũng đang nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: "Trên đường đừng có bướng bỉnh."

Chu Tử vẫn nhìn Vương gia, cuối cùng khàn khàn nói với Vương gia: "Ngài cũng phải cẩn thận!"

Chu Tử lưu luyến không rời Vương gia như thế, ẩn thân chỗ tối, trái tim Liễu Liên khẽ co rút, buộc mình dời tầm mắt.

Rất nhanh, Vương gia thống lĩnh đại quân xuất phát. Liễu Liên cùng đám người Bạch Tử Hạ và Bạch Tử Xuân làm ám vệ, vẫn theo sát hai bên người Vương gia.

Sau khi đến Kim Kinh, Liễu Liên vẫn ở tại Thiên viện của Ngoại thư phòng, hắn làm ám vệ, ở tại Ngoại thư phòng, thuận tiện bảo hộ Vương gia hơn.

Một hôm, theo ca trực của ám vệ, đến phiên huynh đệ Bạch Tử Hạ và Bạch Tử Xuân bảo vệ Vương gia, Liễu Liên được Vương gia sắp xếp làm ám vệ bảo hộ Chu Tử,

Vương gia mang theo Triệu Dũng vào cung. Chỉ cần khi Chu Tử rời Vương phủ thì Liễu Liên điểm theo là được. Chu Tử không ra cửa, Liễu Liên liền nhàn rỗi, bắt đầu đi dạo trong Vương phủ ở kinh thành, nhân tiện thăm dò địa hình.

Không biết từ lúc nào, hắn đi tới ngoài cửa Tùng Đào Uyển.

Liễu Liên đứng dưới một gốc cây hoa quế ở bên ngoài Tùng Đào Uyển, cúi đầu suy tư. Gần đây hắn có chút khác hẳn với thường ngày.

Đúng lúc này, Triệu Hùng vội vàng đánh xe ngựa mà Vương gia đã cải tiến tới, nhìn thấy Liễu Liên đứng yên dưới tàng cây hoa quế, việc lên tiếng chào: "Liễu thống lĩnh, chờ Vương gia sao? Vương gia mang theo Triệu Dũng vào cung rồi!"

Liễu Liên mắt hoa đào nhíu lại, khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt cười rực rỡ: "Ừ, ta đi đây!"

Triệu Hùng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không giống nam tử kia, trong lòng đồng tình cực kỳ: Liễu Liên – Liễu thống lĩnh thân là nam tử, bộ dạng lại xinh đẹp như thế, may mắn hắn có võ công cao cường, bằng không sẽ bị những thứ nam nữ không có mắt kia quấy rầy chết!

Vương gia không ở trong phủ, như vậy người có tư cách ngồi chiếc xe ngựa này chỉ có một: nha đầu thông phòng Chu Tử của Vương gia.

Lý trí của Liễu Liên nói cho hắn: Liễu Liên, ngươi cần phải đi! Ngươi cần phải ẩn nấp rồi!

Nhưng chân của hắn lại có tư tưởng riêng của mình, vững vàng đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Rất nhanh, nha hoàn Ngân Linh cũng bước ra, đứng ở trước xe nói chuyện tào lao cùng Triệu Hùng. Giọng của bọn họ cũng không lớn, nhưng Liễu Liên vẫn nghe rất rõ. Nguyên lai Chu Tử muốn dẫn Ngân Linh cùng Triệu Hùng đến phường Trạng Nguyên mua ít đồ.

Liễu Liên làm ám vệ, vẫn tận tâm tận lực theo sát nhóm người Chu Tử.

Chu Tử cùng người thanh niên tuấn tú kia tên là Chương Kỳ vào phòng đơn của một quán trà, Liễu Liên nhìn thấy Ngân Linh cùng Triệu Hùng không đi vào, lúc này mới hiện thân.

Triệu Hùng và Ngân Linh vừa thấy hắn, vội đảo mắt ra hiệu. Liễu Liên hiểu ý, cười cười, thân mình co rụt lại, dán vách tường như con thằn lằn bám lên nóc nhà. Sau khi gỡ một mảnh ngói, Liễu Liên nghe được lời Chương Kỳ nói.

Lúc này hắn mới biết, thì ra Chu Tử là một nữ hài tử đáng thương như thế. Liễu Liên trầm mặc. Từ nhỏ lưu lạc, có dạng bi kịch nào hắn chưa từng chứng kiến, cô nhi trên đời này, nói đến thân thế, chỉ có thảm hơn, không có thảm nhất.

Ngay cả xuất thân của chính mình, Liễu Liên hắn cũng chưa từng đề cập đến, bởi vì nói ra cũng không có ai tin tưởng, trên đời này lại có người thê thảm như vậy, lại có người đáng thương như vậy.

Trên mặt hắn thường mang theo nụ cười, bởi vì hắn có thể sống sót là việc khó khăn cỡ nào, sao có thể không vui? Sao có thể không cười chứ? So với mẫu thân của hắn, so với tỷ tỷ của hắn, hắn đã may mắn đến cỡ nào!

Vương gia muốn đi bình định Tây Bắc, để Triệu Phúc Triệu Hùng lại cho Chu Tử.

Đại quân của Vương gia chưa xuất phát, Liễu Liên đã được phái đến Tây Bắc trước, nhiệm vụ của hắn là ám sát thủ lĩnh phản quân, kích động gây náo loạn trong đội quân phản loạn ở Tây Bắc.

Một chuyến đi này, kéo dài hai năm.

Quay lại Mục lục

158. Phiên Ngoại 2 End

Phiên ngoại Liễu Liên (II)

Tháng mười Tây Bắc, trời ây nhạt, gió thê lương thổi qua đất đai cằn cỗi, chỉ để lại một gốc cây Bạch Dương sớm bị gió thu thổi bay hết lá vàng, cô độc và kiên trì cắm rễ nơi mảnh đất cằn cỗi mà mênh mông này.

Tây Nhung là một bộ tộc nơi biên giới phía bắc Đại Kim, được gọi là dân tộc sống trên lưng ngựa, cực kỳ dũng mãnh thiện chiến. Từ tám năm trước, sau khi Đại vương tử Bạch Anh của bộ tộc Tây Nhung giết chết lão Vương cướp lấy vương vị trở thành vị vua mới, bộ tộc Tây Nhung liền bắt đầu chuẩn bị phản bội Đại Kim.

Một mặt Bạch Anh tích cực tiến hành trang bị quân đội, mặt khác bắt đầu thao tác xây dựng hình tượng thần linh. Hắn ra lệnh tuyên dương, thần thánh hóa chiến tích, tiếp tục sùng bái thần Sáng Thế của bộ tộc Tây Nhung: đại thần Thiên Chiếu.

Đại thần Thiên Chiếu sáng lập ra loài người thần thánh cao cấp nhất — người Tây Nhung, người Tây Nhung giáng sinh xuống trần thế là để trở thành tùy tùng của Đại thần Thiên Chiếu, để thay đổi cái thế giới không tin thần linh này.

Sau khi thừa kế vương vị tám năm, Bạch Anh thông qua thầy tế tuyên bố Đại thần Thiên Chiếu ban thần ý, rằng Đại Kim mù quáng tự đại không ai tin đại thần Thiên Chiếu, con dân Tây Nhung nên giết chết tất cả những kẻ dị giáo này.

Bộ tộc Tây Nhung chính thức phản bội Đại Kim.

Hoàng đế Đại Kim cùng quần thần sa vào cuộc sống an nhàn hưởng lạc, trang bị quân đội chưa đủ, quân phản loạn Tây Nhung thế như chẻ tre, rất nhanh đã tiến tới gần thành trì lớn nhất Tây Bắc – Mặc thành. Phía đông Mặc thành dựa vào núi Minh Ngọc hiểm trở, thành cao tường chắc, dễ thủ khó công.

Quân phản loạn quyết định đóng quan ở ngoại ô phía tây Mặc thành, một bên mặc cho binh lính đốt giết cướp phá, một bên thu gom lương thảo chuẩn bị cho cuộc chiến công thành sau đó.

Đức vua Bạch Anh của Tây Nhung mang theo đội quân chủ lực đi trước mở đường, đến thôn trang nhỏ có tên Thập Bát Lý Phô (trải dài mười tám dặm) ở cách phía tây Mặc thành mười tám dặm, hắn lệnh cho thuộc hạ đóng quân. Để dọn dẹp nơi ở chô Vì quân đội mình, hắn lệnh cho thuộc hạ bắt đầu cuộc tẩy trừ đẫm máu: trừ những nữ tử thanh xuân, còn lại mặc kệ nam nữ già trẻ, toàn bộ đều giết chết.

Hắn dùng lý do giết người phóng hỏa giống hết tất cả những quân phản loạn khác: tất cả đám dân chúng này đều là dị giáo, không tin đại thần Thiên Chiếu, đại thần Thiên Chiếu hạ lệnh xuống, phải tiêu diệt toàn bộ những nhân chủng hạ cấp này.

Theo tiếng vó ngựa liên miên không dứt, thôn trang nhỏ Thập Bát Lý Phô luôn luôn yên tĩnh biến thành thế giới máu tanh, nam bị giết, nữ bị bắt, nhà cửa bị thiêu cháy, tiếng kêu khóc, tiếng cầu xin tha mạng, tiếng ngựa hí, âm thanh chói tai của trường đao chém vào xương người phát ra, tất cả đan vào thành một vùng ngập máu là lửa, nước mắt và tiếng cười ác độc, đúng là thảm kịch chốn nhân gian.

Liễu Liên hợp tác cùng Từ Liên Ba, một đường màn trời chiếu đất cưỡi ngựa chạy như bay, rốt cục cũng chạy tới Tây Bắc trước khi Mặc thành rơi vào tay giặc. Lúc bọn họ lần theo dấu vết đến được thôn trang Thập Bát Lý Phô, là lúc trận tàn sát đã gần kết thúc.

Liễu Liên cùng Từ Liên Ba núp trong rừng Bạch Dương phía đông thôn Thập Bát Lý Phô. Cỏ hoang trong rừng mọc cao hơn nửa người, cũng là chỗ ẩn thân tốt nhất cho Liễu Liên cùng Từ Liên Ba.

Xa xa không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương, tiếng kẻ địch hả hê đắc ý cười điên cuồng phát ra từ trong thôn xóm. Vẻ mặt Liễu Liên tái nhợt, trên mặt đã không còn nét tươi cười, đôi môi đỏ tươi mím thật chặt, hai tay nắm chặt thành quyền, run nhè nhẹ.

Mười sáu tuổi hắn cho là mình đã đủ lạnh đủ bình tĩnh, thế nhưng cùng là con dân Đại Kim, lại bị đám súc sinh kia đuổi tận giết tuyệt như thế!

"Ngươi có thể nhanh một chút không!" Liễu Liên đè nén phẫn nộ, không kiên nhẫn đập một phát vào Từ Liên Ba đang hóa trang giúp hắn.

Mười bảy tuổi Từ Liên Ba cau mày, gương mặt thanh tú trên mặt lộ vẻ nghiêm nghị. Tuy rằng bị Liễu Liên đập một cái, kẻ luôn luôn có thù tất báo như hắn lại phá lệ không phản kháng, mà ôn tồn nói: "Nhanh! Nhanh! Mặc dù hầu kết của ngươi không quá rõ ràng, nhưng phải che giấu một chút chứ!"

Từ Liên Ba vừa bận rộn, vừa phỉ nhổ: "Ta nói ca ca ngươi đó, ngươi nói xem rốt cuộc ngươi là thế nào, rõ ràng bộ dạng còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, tại sao lại có cái hầu kết chết tiệt này? Vì sao a?"

Liễu Liên nghe vậy giận dữ, giơ tay gõ lên đầu Từ Liên Ba một cái: "Ca đàn ông chân chính đó biết không! Không có hầu kết sao ca có thể là đàn ông chân chính được!"

Từ Liên Ba luôn không chịu thiệt thòi, lập tức cũng gõ lên đầu Liễu Liên một cái: "Đừng quấy rầy ta, quấy rầy nữa, ta sẽ vẽ một con rùa đen lên mặt ngươi!"

Liễu Liên tính tình nóng nảy không thúc giục nữa, hắn vươn tay phải vuốt lên thân cây bạch dương khô héo bên cạnh, trong lòng tính toán kế hoạch tiếp theo.

Tốc độ của Từ Liên Ba rất nhanh, không qua bao lâu đã giúp Liễu Liên hóa trang xong, cả búi tóc cũng vấn thành búi tóc đôi của tiểu cô nương Đại Kim, kế tiếp chỉ chờ Liễu Liên thay quần áo thôn nữ là xong.

Hắn đưa một bộ quần áo bằng vải bố sậm đã giặt đến trắng bệch cho Liễu Liên, đang muốn thúc giục Liễu Liên thay nhanh, lại phát hiện trên cây bạch dương bên cạnh đã bị Liễu Liên in lại một dấu tay thật sâu.

Thừa dịp Liễu Liên thay quần áo, Từ Liên Ba vươn tay phải, dùng hết toàn lực ấn lên chỗ phía trên dấu tay Liễu Liên. Sau khi ấn sau, hắn so sánh một chút, cuối cùng đau đớn phát hiện, công phu của Liễu Liên dường như đã vượt qua mình.

Từ Liên Ba bắt đầu suy tư: là vì ta gần đây sa vào dịch dung, bỏ phế võ công? Hay bởi vì Liễu Liên quá chăm chỉ, ngày đêm không ngừng luyện công, cho nên hắn mới vượt qua ta?

Liễu Liên thay quần áo xong, Từ Liên Ba bước lên giúp hắn sửa sang lại một chút, sau đó đứng thẳng người, nhìn tiểu mỹ nữ đối diện cài trâm gỗ mặc áo vải lại không giấu được vẻ đẹp như tiên nữ hạ phàm, vẻ mặt

hắn nghiêm túc, ánh mắt nhìn chằm chằm Liễu Liên, trầm giọng nói: "Liễu Liên, Vương gia có dặn, thành hay bất thành, đều phải toàn thân trở ra!"

Bởi vì Liễu Liên luôn luôn hăng hái vì hoàn thành nhiệm vụ mà ngay cả mạng đều có thể không cần, trước khi đi Vương gia đặc biệt dặn dò Từ Liên Ba, nhất định phải trông chừng Liễu Liên, đem Liễu Liên hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở về!

Liễu Liên cũng nhìn hắn, chợt cười một tiếng, cũng không che giấu được ánh sáng ngọc trong đôi mắt hoa đào: "Từ Liên Ba, vóc dáng ta đã cao hơn ngươi nha!"

Từ Liên Ba: "…"

Sống chết ở trước mắt mà ngươi còn so đo việc vóc người ngươi cao hơn Lão Tử sao!

Liễu Liên nhìn Từ Liên Ba đang ngơ ngác, mỉm cười, nói: "Chờ ta dưới tàng cây bạch quả ở phía đông năm dặm, không chết không rời!" Giọng của hắn rất nhẹ, nhưng bốn chữ "Không chết không rời" cuối cùng bị hắn phun ra từng chữ từng chữ, nói như chém đinh chặt sắt.

Từ Liên Ba nhìn hắn, mắt có chút cay cay, vỗ vai hắn một cái. Liễu Liên khẽ cười một tiếng, thân mình đột nhiên nghiêng về phía sau tung người, vài bước đã không thấy tăm hơi. Đúng lúc hắn phi thân đi, Từ Liên Ba cũng nhanh chóng phi thân theo hướng ngược lại ra ngoài.

Lúc tướng quân Mã Phi Hổ của quân phản loạn Tây Nhung mang theo một đội binh lính tuần tra trong thôn, dường như nhìn thấy trong rừng cây chợt lóe một vạt áo diễm lệ, hắn không nói gì, mà giơ trường đao dính đầy máu tươi chỉ về hướng vạt áo biến mất.

Đám binh lính thủ hạ của hắn cười lớn, có một giọng mạnh mẽ hô lớn: "Hay quá hay quá! Là một nữ tử a!"

Vài tên binh lính trong đó dẫn đầu vọt vào rừng cây, rất nhanh chúng đã kéo một tiểu cô nương áo vải từ trong rừng cây ra, vừa kéo về hướng Mã Phi Hổ, vừa nói: "Tướng quân, quả thật là một con dê trắng a!"

Mã Phi Hổ ngồi trên ngựa, tùy ý liếc mắt nhìn tiểu cô nương bị bọn họ tha tới, rốt cuộc cũng không dời nổi đôi mắt trợn tròn.

Đây là một tiểu cô nương như tiên nữ trên trời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay là một đôi mắt hoa đào lấp lánh ánh áng chói mắt, giống như vì sao đẹp nhất trong đêm. Da thịt nàng non mịn, giống như có thể bấm ra nước, thân thể nhu nhược được quấn trong lớp quần áo vải bố rách nát khẽ run rẩy, kích thích dục vọng con người.

Mã Phi Hổ ngây người trong chốc lát, mới nói: "Thật là một con dê trắng tuyệt đẹp!"

Hắn dùng toàn lực dời ánh mắt đi, tay cầm dây cương nắm rồi lại nắm, cuối cùng nói: "Người đâu, đem con dê trắng này đến chỗ Đại vương!"

Trên mặt vài tên lính hiện ra vẻ tiếc hận, bọn họ vốn đang ngóng trông chờ tướng quân chơi đùa xong, sẽ đến phiên bọn họ thay nhau đùa một chút, không ngờ tướng quân lại trung thành và tận tâm với Đại vương như thế, cư nhiên lại có thể đem miếng thịt béo bên miệng tặng ra ngoài.

Mã Phi Hổ cũng không nhìn con dê trắng y hệt tiểu tiên nữ này thêm một lần nào nữa, hắn sợ nhìn thêm một lần, hắn sẽ không nhịn được.

Đại vương Bạch Anh thích nhất là sắc đẹp, nếu biết mình có được mỹ nhân như thế mà không hiến lên cho hắn, e rằng con đường trước mắt của mình đều sẽ bị phá hỏng. Chỉ tiếc Đại vương có đam mê ngược đãi, sau khi qua tay hắn, tiểu tiên nữ này sợ là sẽ không còn mạng, bằng không mình cũng có thể…

Sau khi mang theo đội quân tiến vào Thập Bát Lý Phô, đại vương Bạch Anh của Tây Nhung lệnh cho thân binh tìm một ngôi nhà tốt nhất trong thôn, đuổi hết mọi người ra ngoài. Hắn cưỡi ngựa đứng ở ngoài cửa, nhìn thân binh cầm trường đao, từng đao chém hết cả đám nam lẫn nữ này. Nghe tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của những người này, trong lòng Bạch Anh có một loại khoái cảm khó có thể ức chế.

Sau khi giết chết toàn bộ cả nhà hơn mười mấy nhân khẩu này, Bạch Anh lệnh cho thân binh đem toàn bộ thi thể ném vào cống rãnh trước cửa.

Mặc dù thi thể đã bị tha đi rồi, nhưng trên mặt đất trước đại môn đều là máu, máu thấm vào cả trong bùn, có nơi còn quanh co chảy tới chỗ trũng thấp.

Ngôi nhà của gia đình này tường lam ngói xám, được xây thành một tứ hợp viện, Bạch Anh sải bước đi vào, vì chém giết kích thích mà dục hỏa của hắn thiêu đốt khiến gân mạch muốn nứt ra, hắn cho thân binh một cái bạt tai, phẫn nộ quát: "Còn không mau đi tìm nữ nhân cho bổn vương!"

Tên thân binh kia vừa muốn lao ra đi tìm nữ nhân, Mã Phi Hổ đã mang tiểu tiên nữ đến.

Bạch Anh không nhìn Mã Phi Hổ, cũng không nghe thấy mấy lời nịnh nọt bợ đỡ của Mã Phi Hổ, hắn chỉ nhìn thân ảnh nhỏ nhắn gầy yếu bị binh lính lôi kéo, chỉ thấy trên ánh mắt sáng như ngọc cùng đôi môi đỏ tươi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn — đây là loại hình có thể kích thích thú tính của hắn nhất, rất nhiều năm trước kia, hắn cũng đã chơi đùa một nữ nhân giống hệt như thế. Bởi vì quá mức tuyệt vời, quá mức kích thích, quá mức quý hiếm, nhiều năm như vậy hắn vẫn nhớ mãi.

Bạch Anh tiến lên, một phen đoạt lấy tiểu tiên nữ này, quắp về hướng chính phòng. Hắn đá văng cửa phòng ra, mang theo tiểu tiên nữ vào buồng trong, dùng chân đá cửa phòng.

Mã Phi Hổ nhìn thấy cửa phòng đóng ngay trước mắt, trong lòng bắt đầu hối hận. Hắn nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, nói: "Đại vương muốn một phen hưởng thụ diễm phúc, dê hai chân ở bên ngoài rất nhiều, huynh đệ cũng muốn đi ra ngoài thả một chút, ai muốn đi cùng?"

Binh lính cùng các tướng quân trong sân đều biết người nằm dưới thân Đại vương chưa ai toàn mạng, đều là "đứng đi vào, nằm đi ra" khi thi thể đã bị làm nhục, cả người không còn một khối da thịt đầy đủ nào, cho nên cũng không đợi thêm nữa, hô vang một tiếng đều theo Mã Phi Hổ đi ra ngoài.

Chỉ có Huyết y hộ vệ (Hộ vệ áo đỏ huyết) trung thành nhất của Bạch Anh, vẫn đứng ở trước phòng, không nhúc nhích.

Lúc sắp đi đến bên giường, Bạch Anh dùng sức ném tiểu tiên nữ lên giường, sau đó nhe răng cười bước tới.

Kỳ thật, ngũ quan của hắn tương đối anh tuấn, làn da màu lúa mạch, khuôn mặt hẹp dài, mày kiếm rậm đen, con ngươi hẹp dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi trên mỏng dưới dày, vừa nhìn đã nhận ra là huyết thống vương tộc Bạch thị của Tây Nhung, chẳng qua là luồng tà khí toát ra làm người ta run sợ đã phá hư khí chất toàn thân của hắn.

Tiểu tiên nữ tựa hồ cực kỳ sợ hãi, ngay cả khóc cũng không dám, cả người nằm vật trên giường, mặt xoay lại nhìn Bạch Anh, vì sợ hãi mà trong đôi mắt trợn to đầy hoảng hốt.

Bạch Anh rất hưởng thụ sợ hãi của nàng, bước lên trước roẹt một tiếng, xé rách váy của nàng.

Hắn cúi đầu, một tay nhấn chặt nàng, một tay xé mở tiết khố của nàng.

Động tác của Bạch Anh không nhanh, hắn luôn luôn thích không nhanh không chậm hưởng thụ quá trình tàn phá giết chóc.

Tay hắn vừa tiếp xúc đến tiết khố của tiểu tiên tử, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt như chợt lóe hắc quang, tiếp theo cổ có điểm tê tê ngứa.

Bạch Anh nhíu mày, tay phải sờ sờ cổ, sao lại ướt nhẹp, hắn cúi đầu nhìn, tất cả đều là máu.

Bạch Anh nhìn thân mình tiểu tiên nữ – chỉ một kích mà thành – sắp nhảy ra, trong đầu đột nhiên hiểu rõ, thân mình hắn lảo đảo ngã xuống, ngón tay chỉ vào nữ tử đẹp như tiên: "Ngươi…"

Nữ hài tử nở nụ cười, đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, khóe miệng nhếch lên, hai lúm đồng tiền nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện, nàng mở miệng nói chuyện, nhưng giọng lại rất trầm, Bạch Anh chỉ thấy đôi môi đỏ tươi của nàng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, hắn nghe rất rõ, hai chữ kia là —— "Phụ thân".

Đầu của hắn sắp rời khỏi cổ, cái chết đến gần, Bạch Anh giống giật mình tìm mộng, những ký ức bị tháng năm phủ bụi chỉ như mới hôm qua, đều lần lượt hiện lên trong đầu hắn.

Một lần nữa quay về mười bảy năm trước, lần đầu tiên hắn dẫn thuộc hạ Huyết y vệ cải trang rời biên giới cướp bóc, ở Mặc thành gặp được nữ hài tử đẹp như tiên đó, chân tướng là đây!

Đó là hắn lần đầu tiên hắn cưỡng hiếp mà không giết chết con mồi.

Hắn cưỡi ngựa mang theo nàng, đem nàng về bộ tộc Tây Nhung, cuối cùng lại hiến nàng cho phụ vương của mình.

Chín tháng sau, nàng sinh một đôi long phượng thai, bởi vì phụ vương nói hai đứa bé này xinh đẹp thuần khiết như hai đóa hoa sen trước toà sen của đại thần Thiên Chiếu, cho nên đã đặt cho bọn họ một cái tên rất đẹp, bé lớn là nữ, tên gọi Ngọc Liên; bé nhỏ là nam, tên gọi Thanh Liên.

Hai đứa bé càng lớn càng xinh đẹp, vào lúc vừa được tám tuổi, bọn chúng càng lớn càng giống như tiên tử ngồi trước đại thần Thiên Chiếu trong bức hoạ. Phụ vương rất sủng ái chúng!

Nhưng Bạch Anh hắn làm sao có thể cho phép người khác uy hiếp đến địa vị của mình chứ?

Một đêm kia, hắn giả mượn việc say rượu, đâm chết phụ vương, trước mặt hai đứa bé, một lần nữa hắn xé nát quần áo của nàng, đè nàng dưới thân.

Ngọc Liên xông lên cứu mẫu thân, lại bị hắn bắt được ném vào vách tường.

Nhìn tỷ tỷ té xuống đất như một con búp bê vải rách, Thanh Liên im lặng quỳ trên mặt đất.

Nàng liều mạng giãy dụa, gào thét: "Bạch Anh, đó là con của ngươi, là con của ngươi a!"

Hắn lập tức ngây dại.

Nàng liều mạng từ dưới thân hắn giãy ra, bổ nhào vào thi thể nữ nhi Ngọc Liên.

Sau một lát, nàng dùng sức đập mạnh vào chính vách tường mà nữ nhi chết.

Chờ khi hắn tỉnh táo lại, Thanh Liên tám tuổi đã biến mất, dưới góc lều trướng chỉ lưu lại một khe hở, hẳn là chui ra từ nơi đó?

Trong lều chỉ còn lại hắn và hai thi thể lạnh như băng: nữ nhân của hắn và nữ nhi của hắn.

...

Từ Liên Ba dắt hai con ngựa, đứng ở dưới tàng cây bạch quả, lo lắng nhìn về phía tây.

Một bóng đen từ phía tây chạy như bay tới. Từ Liên Ba vội cưỡi lên ngựa của mình. Liễu Liên phi thân nhảy lên ngựa của hắn, thúc vào bụng ngựa, "Giá" một tiếng, phóng ngựa chạy đi. Từ Liên Ba giục ngựa đuổi theo.

Nửa canh giờ sau, hai người giấu ngựa thật kỹ, leo lên núi Minh Ngọc. Trên đỉnh núi Minh Ngọc, Từ Liên Ba đang chuẩn bị lương khô và nước cho Liễu Liên, lại phát hiện Liễu Liên bắt đầu nôn mửa.

Từ Liên Ba vội đến trông chừng hắn. Liễu Liên nôn sạch, đến cuối cùng đã không còn gì để nôn, khạc ra chỉ là nước.

Không biết từ lúc nào, một vầng trăng sáng đã treo cao giữa không trung, soi sáng cả trần gian vẩn đục.

Liễu Liên không nôn nữa, hắn nằm trên cỏ, nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời.

Từ Liên Ba vừa rồi cứu chữa cho hắn một lúc lâu, lúc này một chút khí lực cũng không còn, cũng ngồi xuống bên cạnh hắn. Nhìn khuôn mặt đã tẩy lớp hoá trang dưới ánh trăng tươi sáng như ngọc của Liễu Liên, thở dài nói: "Ngươi tội gì phải vậy chứ? Nếu ghê tởm như vậy, lần sau để ta ra tay cho!"

Liễu Liên không nói gì.

Thật lâu sau sau, Liễu Liên từ dưới đất tung mình lên, như ngọn giáo đứng trước mặt Từ Liên Ba, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười rạng rỡ, sóng mắt hoa đào lưu chuyển, lóe sáng ngời dưới ánh trăng: "Đi thôi, tiếp tục hành động của chúng ta!"

Trong một đêm, sau khi vua của Tây Nhung bị ám sát, thủ lĩnh của ba đạo quân phản loạn Tây Nhung đều bị cắt đầu lúc đang ngủ, trong quân đội Tây Nhung bắt đầu lưu truyền giả thuyết là đại thần Thiên Chiếu trừng phạt, trong khoảng thời gian ngắn lâm vào nội loạn.

Ngày hôm sau, đại quân do Nam An vương thống lĩnh hành quân ngày đêm đã đến Mặc thành, lập tức tổ chức mười vạn đại quân vây bắt và tiêu diệt phản quân Tây Nhung.

Một tháng sau, phản loạn ở Tây Nhung sau ba tháng giằng co đã hoàn toàn bình ổn.

Trước khi đại quân xuất phát, đôi bạn nối khố Từ Liên Ba và Liễu Liên đã rời đi trước. Mục tiêu lần này của bọn họ là kinh đô Đông Xu quốc.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nam-an-thai-phi-truyen-ky